

อธิบดีกรมการ

ธรรมนิยายชุด

ชุดอโศกข์อมเป็นไปตามกรมหอสมุด

เรื่องที่ ๒

นาวิมล

เล่ม ๒

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยนครสวรรค์
วันลงทะเบียน..... - 2 ก.ย. 2563
เลขทะเบียน..... 1031819 C9
เลขเรียกหนังสือ..... B6 1008

๗๕

๗๗๗

๒๕๖๔

๑.๒.๐๒

ชุดอโศกข์ ออม

ธรรมเนียมชุต สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม เรื่องที่ ๒

นารีผล เล่ม ๒

สุทัสสา อ่อนค้อม

ISBN 978-616-550-001-2

พิมพ์ครั้งที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๕

พิมพ์ครั้งที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๕

มูทิตาสักการะ พระธรรมสิงหบุราจารย์

เจริญอายุครบ ๘๕ ปี

๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๕

ภาพปก: พระเวสสันดร พระนางมัทรี และสองพระกุมาร

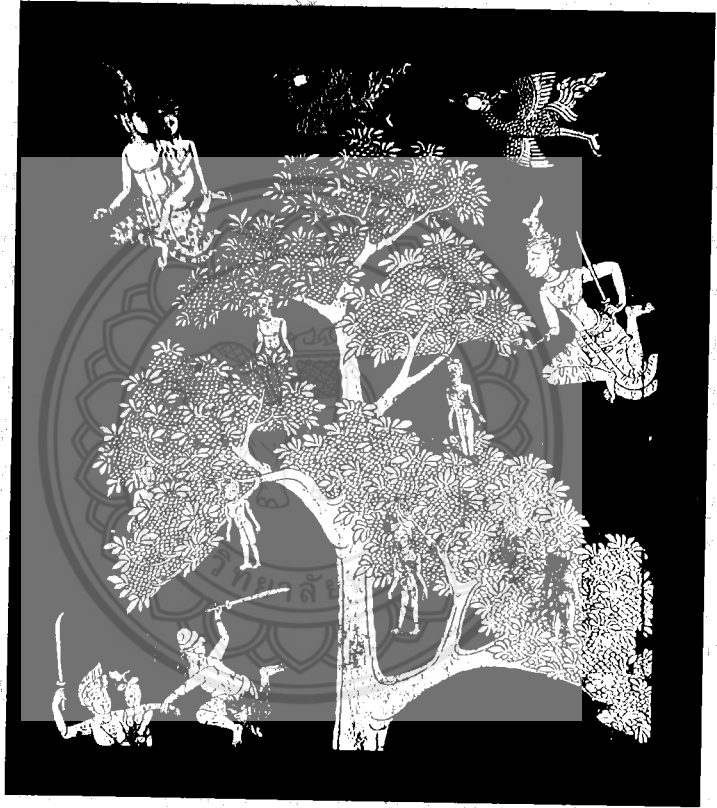
ภาพโดย เฉลิมชัย โฆษิตพิพัฒน์

พิมพ์ที่

หอรัตนชัยการพิมพ์

๓๓/๒๘ ซอยเพชรบุรี ๕ เขตราชเทวี กรุงเทพฯ ๑๐๕๐๐

โทร. ๐ ๒๒๑๕ ๙๖๘๑ (๔ สายอัตโนมัติ) โทรสาร ๐ ๒๒๑๖ ๙๔๖๕

๔๙

มหากัทธก

ออกพรรษาแล้ว พระมหาบุญมีเวลารว่างมากขึ้น เพราะไม่ต้องสอนพระนวกะ ส่วนพระที่มานวชไม่เอาพรรษา คือ บวชครึ่งเดือนบ้าง หนึ่งเดือนบ้างนั้น ท่านพระครูไม่ให้เรียนปริยัติ ให้เรียนแต่ปฏิบัติอย่างเดียว การสอนปฏิบัติไม่ต้องใช้เวลามาก เพียงแนะนำหลักการและวิธีการให้ผู้เรียนเข้าใจ แล้วปล่อยให้ปฏิบัติตามลำพัง ถึงเวลาที่กำหนดก็ให้มารับการสอบอารมณ์ซึ่งท่านพระครูจะเป็นผู้สอบให้ ด้วยเหตุนี้พระมหาบุญจึงมีเวลาพักผ่อนมากกว่าแต่ก่อน และความเป็นพระ ฉันได้จำวัดหลับ ท่านก็เลยอ้วนเอวๆ จนกางเกงยีนส์ที่เตรียมไว้ใส่ในวันลาสิกขาตุ๋นตัวเล็กลงไปถนัด แม้ขาข้างเดี๋ยวกี่ใส่ลงไปไม่ได้ น่ากลุ้มใจนัก

ตะวันคล้อยชายมะพลับ พระมหาบุญยังคงจำวัดสบายอารมณ์อยู่ในห้องของท่านซึ่งอยู่ชั้นล่างของกุฏิท่านพระครู เสียงเคาะประตูดังขึ้น จึงลุกออกไปเปิด เด็กชายแดงนั่นเอง

“มีจดหมายถึงหลวงหน้าครับ” เขากราบเรียนพลางยื่นจดหมายให้ท่าน เพียงเห็นลายมือหน้าซอง หัวใจก็เต้นแรงราวกับลั่นกลองรบ สามเดือนแล้วที่ไม่ได้รับจดหมายจากสีกานามบัวแก้ว สาวสวยที่ท่านตกลงปลงใจจะร่วมหอลงโลงด้วยหลังจากลาสิกขาแล้ว รีบเปิดออกอ่านด้วยมืออันสั่นระริก ข้อความในจดหมายซึ่ง

เขียนมาเพียงสี่ห้าบรรทัด ทำให้ท่านเกิดความรู้สึกเหมือนหัวใจ
 แผลกสลาย โลกมืดมิด ชีวิตแทบดับดิน สาวเจ้าเขียนมาว่าได้ตัดสิน
 ใจที่จะเข้าพิธีแต่งงานกับนายตำรวจหนุ่มในวันที่ ๙ ที่จะถึงนี้ เพราะ
 รอท่านไม่ไหว ในเมื่อหลวงพี่ห่วงใยอาลัยอาวรณ์ในผ้าเหลืองมาก
 นักก็อยู่กับผ้าเหลืองไปจนตายก็แล้วกัน ส่วนดิฉันต้องขอลา ซาติ
 หน้าชาติไหนขออย่าได้พบกันอีก จดหมายไม่ได้ลงลายมือชื่อผู้
 เขียน แสดงว่าหล่อนโกรธแค้นอย่างแสนสาหัส

ความผิดหวังและเสียใจทำให้ภิกษุหนุ่มใหญ่ลืมนึกการ
 กำหนด เสียใจหนอ เสียใจหนอ วิชาความรู้ที่เล่าเรียนมาทั้งภาค
 ปรีดิ์และภาคปฏิบัติ ท่านมิได้นำออกมาใช้แก่ทุกข์หรือแก้ปัญหา
 เฉพาะหน้า คงปล่อยให้ความทุกข์ความผิดหวังเข้าครอบงำจิตใจ
 โดยไม่คิดหาทางแก้ไข รู้สึกสมองตีบตันจนคิดอะไรไม่ออก ท่านล้ม
 ตัวลงนอนเอามือก่ายหน้าผาก ตามองเพดานอย่างเลื่อนลอยไร้จุด
 หมาย ปล่อยให้เวลาผ่านไปๆ จากนาที่เป็นชั่วโมง จากชั่วโมงเป็น
 หลายชั่วโมง กระทั่งคำมืด ท่านนอนนิ่งอยู่อย่างนั้นโดยไม่ยอมขยับ
 เขยื้อน แม้จะรู้สึกปวดเบาก็ไม่ยอมลุกออกไปเข้าห้องสวด ด้วยว่า
 ความทุกข์ที่ใจของท่านปรุงแต่งขึ้นมาั้นหนักหนาสาหัสกว่าทุกข์
 ที่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ของธรรมชาติหลายเท่านัก

ท่านพระครูรับนิมนต์ไปเจริญพระพุทธมนต์เย็นในงาน
 มงคลสมรสลูกสาวนายอำเภออินทร์บุรีและกลับถึงวัดเมื่อเวลาสอง
 หุ่่ม จึงไม่ทราบว่าจะพระมหาบุญมีได้ลงโบสถ์ทำวัตรเย็นร่วมกับภิกษุ
 อื่นๆ ครั้นท่านเข้ามาในกุฏิก็ไม่เห็นผู้อ่อนวัยกว่าออกมาเจรจาถาม
 ไถ่เหมือนเช่นเคย คงจะยังไม่หายขัดเคืองใจที่ท่านไม่อนุญาตให้ลา
 ศึกษา เมื่อคืนวานพระมหาบุญมีขึ้นไปหาท่านและขอให้ช่วยหาฤกษ์
 สิก ท่านก็ตอบเหมือนที่หลวงพ่อดีมเคยตอบท่านเมื่อยี่สิบกว่า

ปีก่อนว่า ยังไม่มีฤกษ์ มีหน้าซำยังพูดยั่วอีกว่า รอไว้สักพร้อมผม พระมหาบุญจึงผลุนผลันลงมาด้วยความขัดเคือง ท่านมิได้ถือสา เพราะเข้าใจความรู้สึกของพระหนุ่มดีว่าคงจะโกรธท่านเหมือนที่ท่านเคยโกรธหลวงพ่อดีม บัดนี้ท่านรู้แล้วว่าที่หลวงพ่อดีมพูดเช่นนี้เพราะ รู้ว่าท่านต้องอยู่ครองสมณเพศไปจนตลอดชีวิต เพื่อความเจริญรุ่งเรืองของพระศาสนา หน้าที่อันยิ่งใหญ่นี้มีน้อยคนนักที่จะทำได้ สมภารวัดป่ามะม่วงปรารถนาจะให้พระมหาบุญเข้ามาร่วมอุดมการณ์เดียวกันเพราะดูหน้าฝ่ายนั้นแล้วรู้ว่า ไม่มีดวงครองเรือน ยังมีทันที่ท่านพระครูจะขึ้นไปชั้นบนเพื่อเตรียมสร้างหน้าอาคันตุกะสามคนก็เข้ามาในกุฏิ กราบท่านพระครูแล้ว คนอาวุโสกว่าเพื่อนก็พูดขึ้นว่า

“ผมชื่อโชค มาจากเมืองกาญจน์ ผมพาลูกชายสองคนมากرابท่านพระครู”

“เจริญพร แล้วโยมรู้จักวัดนี้ได้อย่างไรละ”

“ญาติผมเขาแนะนำมาอีกทีหนึ่งครับ เขาบอกว่าวัดนี้มีสอนวิปัสสนากรรมฐาน พอดีลูกชายคนเล็กผมจะบวชเดือนหน้า ผมจะพามาฝากเข้ากรรมฐานกับท่านพระครูสัก ๑๕ วัน จะได้ไหมครับ”

“จะเข้ากรรมฐานก่อนบวชอย่างนั้นหรือ”

“หามีได้ครับ คือจะมาเข้าตอนบวชแล้ว เขาจะบวชหนึ่งเดือน พอดีผมและญาติพี่น้องอยู่กาญจนบุรี เลยไม่สะดวกที่จะมาบวชที่นี่ จึงขออนุญาตบวชที่วัดเมืองกาญจน์ จากนั้นจะมาขอเข้ากรรมฐานที่วัดนี้ ๑๕ วัน” เขาอธิบาย

“แล้วอุปัชฌาย์ท่านจะไม่ว่าเอาหรือ” สมภารวัดป่ามะม่วงถาม ด้วยเกรงจะเป็นการก้าวกายหน้าที่ของผู้อื่น

“ไม่ว่าครับ ผมขออนุญาตท่านเรียบร้อยแล้ว ที่วัดท่านไม่

มีการสอนวิปัสสนากรรมฐาน” นายโชคตอบ

“ถ้าเช่นนั้นละก็ได้ ชื่ออะไรละ” ท่านถามคนที่จะบวช

“ชวนศิลป์ครับ” ชายหนุ่มตอบ คนเป็นพ่อช่วยเสริมว่า

“ผมมีลูกชายสองคน ลูกสาวสามคน ชวนศิลป์เป็นคนสุดท้าย ต้อง เพิ่งเรียนจบมหาวิทยาลัยและยังเป็นโสดแต่มีคู่หมั้นแล้ว สึกออกมาก็คงจะแต่งงาน ผมก็จะได้หมดหวัง เพราะพี่ๆเขามีครอบครัวกันหมดแล้วครับ ส่วนลูกชายที่มาด้วยชื่อเชิดศักดิ์ เป็นคนโตะ แก่กว่าชวนศิลป์แปดปี”

“อ้อ! แล้วโยมทำงานอะไรละ” ท่านถามนายเชิดศักดิ์

“ผมเป็นอัยการครับ” บุรุษวัยสามสิบตอบ ท่านพระครูสังเกตว่าหน้าตาของนายชวนศิลป์ดูแปลกๆ ด้วยมีเงาดำปรากฏที่กลางหน้าผากซึ่งเป็นบริเวณที่เรียกกันว่า โหงวเฮ้ง จึงกำหนดเห็นหนอ เพื่อตรวจสอบความผิดปกติ แล้วท่านก็ได้ทราบว่าคุณคนผู้นี้มีอกุศลกรรมข้อปาณาติบาตและกาเมสุมิจฉาจารติดมาแต่ชาติปางก่อน ถ้าไม่แก้กรรมจะต้องถูกเมียฆ่าตายเพราะเคยฆ่าเมียไว้ เขากับคู่หมั้นเคยเป็นคู่เวรกันมาก่อน หากบวชแล้วเขาตั้งใจปฏิบัติกรรมฐานก็จะแก้กรรมได้ แต่ถ้าไม่ตั้งใจปฏิบัติก็จะต้องถูกเมียฆ่าตายอย่างแน่นอน เห็น กรรม ของเขาแล้วท่านพระครูให้รู้สึกสงสาร จึงพูดขึ้นว่า “ขอให้ตั้งใจปฏิบัตินะ แล้วจะแก้กรรมได้”

“แก้กรรมอะไรหรือครับ” ชายหนุ่มไม่เข้าใจ

“กรรมที่ทำไว้แต่ครั้งอดีตนะซี” แล้วพูดกับบิดาและพี่ชายเขาว่า

“โยมสองคนไปจดไว้เลยนะว่านายชวนศิลป์มีเจ้ากรรมนายเวรติดตามมาเอาชีวิต ถ้าเขาไม่ตั้งใจปฏิบัติเพื่อขอโทษกรรมและอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร เขาต้องถูกฆ่าตายอย่างแน่นอน”

“ท่านช่วยเขาด้วยนะครับ” คนเป็นพ่อรีบขอความช่วยเหลือเมื่อรู้ว่าลูกมีภัย ภัยจากวิภูสงสาร!

“อาตมาช่วยได้ก็เพียงให้คำแนะนำ เขาต้องช่วยตัวเอง คนอื่นช่วยไม่ได้ เพราะอย่างนี้พระพุทธองค์จึงตรัสสอนไว้ว่า อตุตา ทิ อตุตโน นาโถ โภ ทิ นาโถ ปโร สिया - ตนแลเป็นที่พึ่งของตน บุคคลอื่นใครเล่าพึ่งเป็นที่พึ่งได้ อันนี้มีความหมายมาก อย่าว่าแต่คนอื่นจะช่วยไม่ได้เลย แม้พระพุทธเจ้าพระองค์ก็ช่วยไม่ได้ ทรงสอนสาวกเสมอๆว่า ตุมฺเหติ กิจฺจํ อาตมฺปิ อุกฺขํตาโร ตถาคตา - ความเพียรพยายาม ท่านทั้งหลายต้องทำเอาเอง เราตถาคตเจ้าเป็นเพียงผู้ชี้ทางเท่านั้น เพราะฉะนั้นไม่มีใครช่วยเขาได้ เขาต้องเพียรพยายามด้วยตัวของเขาเอง จึงจะแก้กรรมได้ ต้องไม่ลี้มว่า บุคคลจะพ้นทุกข์ได้ก็ด้วยความเพียรเท่านั้น”

“ถ้าเช่นนั้นเธอต้องตั้งใจนะ ต้องเชื่อที่หลวงพ่อบ้านแนะนำ” นายเชิดศักดิ์บอกน้องชาย เขาเชื่อในสิ่งที่ท่านพูดมาทุกประการ เพราะท่านเป็นผู้ทรงศีลบริสุทธิ์ หากเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระท่านคงไม่พูดให้ศีลต้องต่างพร้อย ข้างฝ่ายนายชวนศิลป์นั้น เขาไม่เชื่อที่ท่านพระครูบอกกล่าว จะเป็นไปได้อย่างไรที่คนไม่เคยเห็นหน้าค่าตากันมาก่อนจะล่วงรู้อดีตชาติของเขา เขาเองยังไม่รู้เลยว่าเคยไปทำอะไรใครไว้ คงจะอวดอ้างว่าตัวเองเป็นผู้วิเศษเสียมากกว่า

“อาตมาไม่ได้อวดอ้าง แล้วอาตมาก็ไม่ได้เป็นผู้วิเศษอะไร” ท่านพระครูพูดขึ้น นายชวนศิลป์ถึงกับอ้าปากค้าง ขณะที่บิดาและพี่ชายของเขาไม่เข้าใจว่าเหตุใดท่านจึงพูดเช่นนั้น

“หลวงพ่อบุญกับใครหรือครับ” อัยการหนุ่มถาม

“บุญกับน้องชายโยมอัยการนะซิ เขาหาว่าอาตมาอวดอ้าง

ตัวเองเป็นผู้วิเศษ”

“เขารว่าตอนไหนครับ ทำไมผมไม่ได้ยิน”

“ว่าเมื่อกี้นี้ ไม่เชื่อถามดูซิ” นายชวนศิลป์จึงสารภาพกับพี่ชายว่า

“จริงครับ ผมแอบว่าท่านในใจ ไม่คิดว่าท่านจะรู้”

“งั้นก็กราบขอโทษสิกรรมท่านเสีย การคิดไม่ดีกับพระอรหันต์นั้นบาปหนาสาหัสมาก” นายเชิดศักดิ์บอกน้องชาย เขามั่นใจว่าท่านต้องเป็นพระอรหันต์ ไม่เช่นนั้นคงไม่รู้ว่าน้องชายเขาคิดอะไร

“เอาตามไม่ใช่พระอรหันต์ โยมอัยการอย่าเข้าใจผิด” ท่านพระครูรีบบอก

“หลวงพ่อบุญเสธอย่างนี้ผมก็ยิ่งมั่นใจว่าหลวงพ่อก็คือพระอรหันต์จริงๆ ผมเคยฟังเขาเล่ากันว่าผู้เป็นอรหันต์จะไม่ยอมรับว่าท่านเป็น ส่วนผู้ที่ยอมรับว่าเป็นนั้นจริงๆแล้วไม่ได้เป็น”

“โยมอัยการเอาอะไรมาวัดว่าใครเป็นหรือไม่เป็นพระอรหันต์” ท่านถามบุตรชายคนโตนายโชค

“เพราะหลวงพ่อกสามารถล่วงรู้ความคิดของผู้อื่นได้ นะครับ นอกจากนี้ยังเห็นอดีตชาติและกรรมของเขาได้อีกด้วย อย่างนี้ไม่เรียกพระอรหันต์หรือครับ

“นั่นแสดงว่าโยมอัยการยังไม่เข้าใจ ยังแยกไม่ออกระหว่างอภิัญญากับการหมตกิเลส คนที่ได้อภิัญญาไม่จำเป็นต้องเป็นผู้หมตกิเลส และผู้หมตกิเลสคือพระอรหันต์ก็ไม่จำเป็นต้องได้อภิัญญา เพราะเป็นคนละเรื่องกัน”

“แล้วคนที่หมตกิเลสด้วยได้อภิัญญาด้วยมีไหมครับ”

“มีซิ ท่านเรียกว่าพระอรหันต์ประเภทอุกโตภาควิมุต”

“ถ้าเช่นนั้นหลวงพ่อก็เป็นพระอรหันต์ประเภทนี้” อัยการหนุ่มพูดในใจ ด้วยเกรงว่าท่านจะปฏิเสธอีก หากท่านก็ปฏิเสธจนได้

“โยมอัยการอย่าคิดอย่างนั้น อย่าไปเที่ยวเหมาเอาว่าคนโน้นคนนี้จะเป็นพระอรหันต์”

“ก็หลวงพ่อบุเป็นพระอรหันต์จริงๆนี่ครับ ถึงหลวงพ่อบุจะปฏิเสธยังงั้ผมก็เชื่ออย่างที่ผมคิด” คราวนี้เขาพูดออกมาเลยที่เดียว

“เหลวไหลน่า อย่างอาตมาอย่างเก่งก็เป็นแค่พระอรหันต์ เพราะใครมีความทุกข์มาอาตมาก็จะไปช่วยเขา ฉะนั้นถ้าโยมจะบอกว่าอาตมาเป็นพระอรหันต์พอจะมีเค้า” ท่านพระครูพูดยิ้มๆ

“หลวงพ่อกับพี่ศักดิ์พูดอะไรกัน ผมไม่เห็นรู้เรื่องเลย คุณพ่อรู้เรื่องไหมครับ” นายชวนศิลป์ถามบิดา ท่าทางเขาหงุดหงิดเต็มที

“ก็พอรู้บ้าง แต่พ่อว่าลูกไม่ควรจะพูดอย่างนี้ละ ไม่เกรงใจพี่เขาก็น่าจะเกรงใจท่านพระครูบ้าง” นายโชคปราชญ์บุดรชายคนเล็ก

“ก็เพราะเกรงใจนะซีครับผมถึงทนนั่งฟังอยู่ได้ตั้งนาน กระทั่งทนไม่ไหว” น้องชายอัยการพูดโพล่งๆออกมา เขาถูกพ่อแม่และพี่ๆตามใจเสียจนเคยตัว ทำให้กลายเป็นคนเอาแต่ใจตัวเอง ไม่มีความอดทนอดกลั้นแต่ประการใด

“ถ้าเช่นนั้นเราลาท่านกลับก่อนดีไหมครับคุณพ่อ” นายเชิดศักดิ์พูดกับบิดาเมื่อเห็นน้องชายเริ่มแสดงฤทธิ์

“ดีเหมือนกัน ผมต้องขอโทษหลวงพ่อบุแทนลูกชายด้วยนะครับ ผมไม่ดีเองที่เลี้ยงลูกตามใจจนเสียคน”

“ผมกับน้องสาวอีกสามคนก็ผิดด้วยครับ ที่ตามใจน้องมากเกินไป ผมต้องกราบขอโทษหลวงพ่อบุด้วย” อัยการหนุ่มแบ่งรับ

ความผิดร่วมกับบิดา

“ไม่เป็นไรหรอกโยม อาตมาเข้าใจเพราะอาตมาเองก็เป็นลูกคนสุดท้อง แต่บังเอิญไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ ไม่เช่นนั้นก็คงจะเป็นแบบเดียวกับนายชวนศิลป์นี่แหละ” สมภารวัดป่ามะม่วงพยายามพูดเข้าข้างชายหนุ่ม ด้วยไม่อยากจะเห็นเขา หงุดหงิดงุ่นง่านมากกว่านี้

สามพ่อลูกลูกออกไปแล้ว ท่านพระครูมองตามอย่างเป็นห่วง เป็นห่วงชายหนุ่มที่ชื่อชวนศิลป์ “พี่น้องท้องเดียวกันแต่นิสัยไม่เหมือนกัน พี่เป็นสัมมาทิฐิ แต่น้องกลับเป็นมิถิชาทิฐิ นี่แหละน่าโบราณท่านถึงสอนไว้ ไม่ใฝ่ยังต่างปล้อง พี่น้องยังต่างใจ ท่าทางจะแก้กรรมไม่สำเร็จเสียกรรมังนายชวนศิลป์เอ๋ย” ท่านพระครูรำพึงอยู่ในใจ จากนั้นจึงเรียกเด็กชายแดงกับเด็กชายขาวมาบิดประตูกฎิ

“มีวทำอะไรกันอยู่ ทำไมไม่หาน้ำหามาดื่มต้อนรับแขก” ท่านพูดเสียงตำหนิ

“ทำการบ้านครับ” เด็กชายขาวตอบ

“แล้วเอ็งล่ะ” เด็กชายแดงถูกถาม

“ผมตั้งใจจะไม่เอาไปให้เองแหละ ถ้าเราต้อนรับขับสู้ดี แขกก็จะไม่ยอมกลับมาง่าย ๆ ผมสงสารหลวงพ่อเพราะหลวงพ่อนี้ยอมมาทั้งวันแล้ว กลางคืนน่าจะได้พักผ่อนก็ต้องมานั่งรับแขก” เด็กชายแดงตอบตามตรง

“แล้วเอ็งคิดหรือว่าข้าจะได้พักผ่อน ประเดี๋ยวสรองน้ำแล้วข้าก็ต้องนั่งตบจดหมายญาติโยมเขา กว่าจะได้จำวัดก็ไม่ต่ำกว่าตีสอง ไม่ได้สบายเหมือนพวกเอ็งนี่ที่กินแล้วก็นอน แต่ข้าขอเตือนไว้อย่างหนึ่งนะ คนที่กินสบายนอนสบายนะเท่ากับตั้งอยู่ในความ

ประมาท ข้าเคยบอกแล้วใช่ไหมว่าเอ็งสองคนจะอายุสั้น ถ้าไม่เร่ง
ทำกรรมฐานเพื่อขอโทษกรรมและอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนาย
เวรเขา เอ็งสองคนตายก่อนอายุสามสิบแน่นอน ไม่เชื่อก็คอยดู เจ้า
ขาวจะตายก่อน แล้วเจ้าแดงก็จะตายตาม” ท่านบอกเด็กกำพร้า
ที่เก็บมาเลี้ยงไว้เมื่อสิบกว่าปีก่อน คู่แฝดมองหน้ากันแล้วนั่งทำตา
ปริบๆ หลวงพ่อมักพูดเช่นนี้บ่อยครั้ง และเขาทั้งสองก็พยายามที่
จะทำกรรมฐาน แต่ทำที่ไรก็วังเหงาหวนอนไปเสียทุกครั้ง ไม่เห็น
สนุกเลยสักนิด ท่านพระครูรู้ความคิดของเด็กชาย จึงพูดขึ้นว่า

“ไอ้ซี กรรมฐานนะไม่สนุกเหมือนที่พวกเอ็งคิดนั่นแหละ
แต่อย่าลืมนะ โบราณท่านสอนไว้ว่า ถ้ารักสนุกก็จะทุกข์หนัก วั
มีทุกข์เมื่อไรแล้วจะรู้สึก นี่ข้าเตือนเพราะความหวังดีหรือกนะ
ไหนๆก็ได้เลี้ยงมาตั้งแต่หัวเท่ากำปั้น จึงไม่อยากเห็นพวกเอ็งต้อง
มามีอันเป็นไป”

“หลวงพ่อดีช่วยผมกับน้องด้วยนะครับ” เด็กชายแดงพูดด้วย
ความรู้สึกรักตัวกลัวตาย

“ข้าช่วยได้ก็เพียงแนะนำเท่านั้น ส่วนเรื่องอื่นพวกเอ็งต้อง
ใช้ความเพียรพยายามของตัวเอง อย่าลืมนะบุคคลจะล่วงทุกข์ได้
ก็ด้วยความเพียรเท่านั้น พระพุทธองค์ทรงสอนไว้ชัดเจน พวกเอ็ง
ไม่เชื่อก็ไม่เป็นไร”

“เราสองคนเชื่อครับหลวงพ่อดี แต่ไม่รู้เป็นยังไง เวลาจะทำ
กรรมฐานที่ไรมันวังเหงาหวนอนทุกที” เด็กชายขาวพูด

“เอ็งก็ต้องฝึกใจซี จำไว้ว่าการทำความดีต้องฝึกใจ ถ้าฝึก
ใจไม่ได้ก็ทำความดีไม่ได้ เพราะความดีนั้นทำยาก แต่ความชั่ว
ทำง่าย ที่ข้าพูดมานี้จริงหรือเปล่า”

“จริงครับ” เด็กชายฝาแฝดตอบพร้อมกัน ท่านพระครูจึง

เทศน์ ต่ออีกว่า

“เพราะฉะนั้นเอ็งสองคนต้องฝืนใจให้ได้ หมั่นทำกรรมฐาน
ง่วงเหงาหาวนอนยังงี้ก็ต้องฝืน เอาละ ไปปิดประตูแล้วไหว้พระ
สวดมนต์ จากนั้นก็เดินจงกรมสามสิบนาที นั่งอีกสามสิบนาที ห้าม
หลับก่อน ใครหลับจะถูกเขี่ยน” ท่านคาตโทษ เด็กชายคู่แฝดรู้ว่า
ท่านพูดจริงทำจริง จึงลุกไปปิดประตูแล้วปฏิบัติ กรรมฐานตามที่
ท่านสั่ง

พระมหาบุญนอนมองเพดานอยู่เจ็ดแปดชั่วโมง ในที่สุด
ก็เคลิ้มหลับไป หากก็เป็นการหลับที่แสนทรมาณ เพราะตาหลับแต่
ใจมิได้หลับ ใจที่บรรจุกความเจ็บปวดรวดร้าวและขมขื่นไว้เต็มเปี่ยม
รู้สึกเจ็บแปลบปลาบเหมือนถูกแทงด้วยเข็มหนักร้อยนับพันเล่ม ท่าน
นอนหลับ ๆ ตื่น ๆ อยู่อย่างนั้นกระทั่งล่วงเข้าสามนาฬิกาของวันใหม่
ทนนอนต่อไปไม่ได้ก็จึงลุกขึ้นเปิดประตูออกมา ท่ามกลางความ
มืด สรรพสิ่งอยู่ในความเงียบสงบไร้ศัพท์สำเนียงใดๆ ด้วยว่าทุก
ชีวิตกำลังแนบสนิทอยู่ในห้วงนิทรารมณ ค่อย ๆ ย่องไปเปิดประตู
ด้านหน้ากุฏิแล้วจึงเดินไปยังท่าน้ำ พระจันทร์คืนข้างแรมเคลื่อน
คล้อยลอยอยู่เดี่ยวดายที่ปลายฟ้าเมืองทิศตะวันตก แม่น้ำเจ้าพระยา
นอนสงบนิ่งอยู่ภายใต้แสงจันทร์สลัว ธรรมชาติรอบกายยิ่งพาให้
หัวใจที่จวนแหลกสลายดวงนั้นชอกช้ำหม่นหมองยิ่งขึ้น

เจ้าอวาสวัตป่ามะม่วงจำวัดได้ไม่ถึงชั่วโมง เสียงเปิดประตู
ทำให้ท่านตื่น นึกสงสัยว่าผู้ใดเปิดประตูออกไปในยามวิกาลเช่นนี้
ครั้นใช้ เห็นหนอ เข้าตรวจสอบจึงได้รู้เรื่องราวทั้งหมดของภิกษุ
ผู้อ่อนวัยกว่า ด้วยจิตที่เปี่ยมด้วยเมตตา ท่านไม่สนใจไยดีเรื่องการ
หลับนอน ลุกขึ้นเดินลงมาเปิดไฟแล้วนั่งรอพระมหาบุญอยู่ที่อาสนะ

ยี่สิบนาทีให้หลังภิกษุผู้ออกหักรักสลายก็เปิดประตูเข้ามา ออกตกใจ
ที่เห็นท่านพระครูนั่งอยู่ จึงทักทายด้วยท่าที่หมางเมินว่า

“หลวงพ่อยังไม่นอนอีกหรือครับ”

“จะนอนได้อย่างไรในเมื่อรู้ว่าคนที่อยู่ร่วมชายคาเดียวกัน
กำลังมีทุกข์อย่างหนัก” ผู้อาวุโสกว่าตอบ

“หลวงพ่อน่าจะดีใจนะครับ ความทุกข์ของพมน่าจะเป็น
ความสุขของหลวงพ่อ” ผู้อ่อนวัยกว่าพูดประชดประชัน

“ถ้าเป็นอย่างนั้นฉันก็คงไม่ลงมานั่งรอเธออยู่ตรงนี้”

“ใครจะรู้ หลวงพ่อกำลังมานั่งรอเพื่อสมน้ำหน้าผมก็ได้
คงสมใจหลวงพ่อแล้วซี แต่อย่างนี้ว่าจะชนะผมได้ ถึงอย่างไรผมก็
จะสึก จะไม่รอสึกพร้อมใครอีกแล้ว” พระหนุ่มพูดด้วยความเคือง
แค้น แค้นเพราะท่านพระครูเป็นต้นเหตุของทุกข์ทั้งหมดที่ท่านได้
รับอยู่ในขณะนี้ หากอนุญาตให้ท่านสึกไปเสีย เหตุการณ์ร้ายๆก็คง
ไม่เกิดกับชีวิตท่าน

“จะสึกไปทำไมล่ะ ก็ผู้หญิงเขาจะแต่งงานวันที่ ๙ นี้ไม่ใช่
หรือ” ท่านพระครูยั่ว คนถูกยั่วรู้สึกปวดแปลบที่หัวใจ อยากจะกลั้น
ใจตายเสียเดี๋ยวนี้

“ผมอยากตาย อยากตายเดี๋ยวนี้เลย” พูดอย่างใจคิด

“อย่าเพิ่งตาย ตายแล้วหายใจไม่ออกนะจะบอกให้” พระ
มหาบุญถูกยั่วอีก

“เอาเถอะ หลวงพ่เป็นผู้ชนะแล้วนี่ เยาะเย้ยผมให้เต็มที
แต่ถ้าวันใดหลวงพ่ทุกข์บ้าง ผมจะแก้แค้นให้สาสมเลย แล้วจะว่า
ผมใจร้ายไม่ได้นะ” คนนอกหักผูกพยาบาท

“ฉันรับรองว่าจะไม่ทุกข์อย่างที่เธอเป็นอยู่ เพราะหนึ่ง.ฉัน
ไม่คิดจะสึก สอง.ฉันไม่คิดที่จะแต่งงานกับใคร สาม.ฉันไม่ได้รับรัก

ผู้หญิงคนไหน และสี่.ฉันมีสติรู้ตัวอยู่เสมอ จะไม่ยอมให้ความทุกข์เข้ามาครอบงำจิตใจ ไม่เหมือนใครบางคน อุตส่าห์เล่าเรียนมาจนได้ เป็นมหาเปรียญ รู้ทั้งปริยัติทั้งปฏิบัติ เป็นอาจารย์สอนคนมาเป็นร้อยเป็นพัน แต่พอปัญหาเกิดกับตัวกลับขาดสติ หมดปัญญาที่จะแก้ไข ช่างน่าเวทนานัก ถ้าลูกศิษย์ลูกหาไม่รู้เข้าเขาคงหมดความนับถือ รู้ไปถึงไหนก็อายุไปถึงนั่น” ถ้อยคำของผู้อาวุโสกว่าทำให้พระมหาบุญได้สติ ความทุกข์มลายหายไปเกือบครึ่ง แต่ความที่อยากจะทำพระครูจึงพูดอีกว่า

“หลวงพ่อก็ไม่เคยรักใคร่ ถึงได้ไม่รู้ถึงรสชาติของความผิดหวัง สักวันหนึ่งเกิดหลวงพ่อก็ไปหลงรักสึกาคคนไหนเข้า แล้วเขาทำให้ออกหัก เมื่อนั้นก็จะรู้ว่าความทุกข์มันเป็นอย่างไร”

“รับรองว่าวันนั้นจะไม่มาถึงฉันแน่ เพราะฉันรักใคร่ไม่ได้ อีกแล้วนอกจากเสด็จพ่อ คือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระองค์ก็จะไม่ทำให้ฉันต้องออกหัก ฉันกำลังจะบอกเธอว่ามารักเสด็จพ่อกันเถอะ แล้วคำว่าออกหักจะไม่มีมาให้เธอได้ยินอีก เชื่อฉันเถอะ เชื่อประเทศไทยสักครั้ง” ท่านตีสำนวน

“ตกลง ผมจะเชื่อหลวงพ่อดี ต่อไปนี้ผมจะถือคติ รักไม่ยุ่ง มุ่งแต่ภาวนา ผมยอมรับว่ายังปฏิบัติไม่ถึงขั้น สู้นายวิกโก้ไม่ได้ เขาเองก็เคยออกหักกับผู้หญิงที่ชื่อราตรี ก็ไม่เห็นเขาทุกข์โศกอะไร เพราะปฏิบัติจนเข้าถึงความจริงของชีวิต มองเห็นกฎแห่งกรรมได้อย่างทะลุปรุโปร่งว่าเขาไม่ใช่เนื้อคู่กับผู้หญิงคนนั้น ผมอายุเหลือเกิน อายุที่ผมเป็นพระแถบจบเปรียญธรรม ๕ ประโยค แต่สู้ศฤง์สดี อย่างนายวิกโก้ไม่ได้ นี่ถ้าเขายังไม่กลับไปเดนมาร์ก ผมจะกราบเขาให้หลวงพ่อดู จริงๆนะครับ” พระหนุ่มพูด ความทุกข์ที่เหลืออีกครั้งพลันมลายหายไปไม่มีหลงเหลืออยู่ พอหมดทุกข์ ใจก็ปลอด

โปรงโล่งเบา ไม่น่าแบกไว้ตั้งสิบกว่าชั่วโมงเลย ท่านต่อว่าตัวเอง
“ก็ดีแล้วที่เขากลับไปก่อน มิฉะนั้นเธอก็ต้องอาบัติ เพราะ
เป็นพระแต่กลับไปกราบคฤหัสถ์” ท่านพระครูพูดยิ้มๆ รู้แล้วว่าบัด
นี้ทุกข์ได้หายไปจากใจเขาแล้ว เพราะสรรพสิ่งทั้งหลายไม่ว่าจะเป็น
รูปธรรมหรือนามธรรม ย่อมมีการเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป หา
อะไรเที่ยงแท้แน่นอนอนันมิได้เลย

๕๐

เวรกรรมตามสนอง

วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๔ ท่านพระครูตื่นตั้งแต่ตีสี่เช่นเคย ปฏิบัติกรรมฐานเป็นเวลาสองชั่วโมง แล้วจึงแผ่เมตตาและอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร ทันใดนั้นก็มียเสียงดังขึ้นที่ข้างหู “วันนี้ใช้หนี้เต่า วันนี้ใช้หนี้เต่า”

“เต่าไหนล่ะ อาตมาไปเป็นหนี้เต่าไว้ตั้งแต่เมื่อไร” ท่านถามในใจ

“ก็เต่าเจ็ดตัวที่ท่านรับจ้างเขาต้มใจล่ะ จำไม่ได้แล้วหรือ” เสียงนั้นตอบ ทำไมจะจำไม่ได้ ท่านจำได้หมดทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นเวรที่เคยทำหรือกรรมที่เคยก่อ แล้วก็เพียรพยายามสร้างความดีเพื่อชดใช้หนี้กรรมเสียให้หมดๆ ก็กรรมที่ทำแล้วไม่ว่าดีหรือชั่วต้องชดใช้ทั้งนั้น ตราบใดที่ยังต้องเวียนว่ายอยู่ในสังสารสาคร แม้พระอรหันต์ก็ต้องรับผลของกรรมดีกรรมชั่วที่เคยกระทำ ปรีนิพพานเมื่อใด เมื่อนั้นกรรมทั้งปวงจึงจะเลิกให้ผลกลายเป็นอโหสิกรรม

“อาตมาไปรับจ้างต้มเต่าตั้งแต่เมื่อไร” ท่านแก้งถามเพื่อจะทดสอบว่าเป็นเสียง เจ้ากรรมนายเวร ตัวจริงหรือตัวปลอมกันแน่

“ไม่ต้องมาต่อล้อต่อเถียง เตรียมตัวใช้หนี้ก็แล้วกัน”

“ใช้เท่าไรล่ะ สองหมื่นห้าพอไหม อาตมามีแค่นั้นแล้วก็ฝาก

ไว้ที่บ้านโยม ถ้ายังไงจะได้ไปเอามาให้” ท่านหมายใจยั่ว

“อย่ามัวมาพูดมากอยู่เลย จะออกไปบิณฑบาตก็รีบๆ ไปเสีย
วันนี้ท่านต้องรถคว่ำเพื่อใช้หนี้เต่าที่ท่านรับจ้างเขาต้มตอนอยู่มัธยม
สาม”

“แสดงว่ารู้จริง งั้นก็บอกมาอีกทีซิว่า เขาจ้างเอาเต่ามาทำอะไร”

“บาทหนึ่ง ท่านเห็นชีวิตเต่าเจ็ดตัวมีราคาแค่บาทเดียว ช่าง
ใจร้ายใจดำอำมหิตเหลือเกิน” เสียงนั้นต่อว่าต่อขาน

“แล้ววันนี้เอาเต่าต้องตายใช่ไหม” ท่านทดสอบอีก ออก
มันใจว่าคงไม่ถึงกับตาย เพราะเต่าไม่ตาย

“ไม่ตายก็คางเหลือองแหละ ความจริงท่านมีเจตนาที่จะทำ
ให้พวกเราตาย แต่ท่านโชคดีที่พวกเราไม่ตาย”

“พูดอะไรฟังไม่รู้เรื่อง ใครโชคดีกันแน่ พวกท่านต่างหาก
ที่โชคดี ถ้าโชคร้ายก็ตายไปแล้ว” เสียงนั้นกลับย้อนว่า

“ท่านนั้นแหละโชคดี เพราะถ้าพวกเราตาย วันนี้ท่านต้อง
ตายอย่างแน่นอน แต่เพราะพวกเรารอดชีวิตมาได้ ท่านจึงแค่คาง
เหลือองเท่านั้น เอละเราไม่อยากต่อล้อต่อเถียงกับท่าน มาบอกแค่นี้
แหละ”

“อย่าเพิ่งไปซิ กำลังคุยสนุกทีเดียว” ท่านบอก เจ้ากรรม
นายเวร เมื่อไม่มีเสียงตอบจึงรำพึงว่า “ไปซะแล้ว เป็นอันว่าวันนี้
เราต้องเจ็บตัวอีก ดีเหมือนกันใช้ๆ ให้หมดๆ ไปซะ ชาติหน้าเราจะไม่
เกิดอีกแล้ว”

สมภารวัดป่ามะม่วงจัดการสรองน้ำ ครองจีวรอย่างเรียบร้อย
แล้วจึงออกบิณฑบาต ขณะเดินออกประตูวัดไป ใจก็คิดถึงเต่าเจ็ด
ตัวที่ท่านรับจ้างเขาต้มเมื่อหลายสิบปีก่อน ภาพของเต่าที่สามัคคี
กันดินจนหม้อแตก จากนั้นก็ตะเกียกตะกายหนีเข้าไปในกอไผ่ พวก

มันหันกลับมามองท่านอย่างอาฆาตมาดร้าย ใช้ขาหน้าทั้งสองปิดหน้าตาที่ไหลพรากกลงมาไม่ขาดสาย สำนักนโหราชนที่ว่า ร้องให้หน้าตาเป็นเฒ่า เป็นอย่างไรท่านก็ได้เห็นประจักษ์ในครั้งนั้น การที่เฒ่าเจ็ดตัวมาทวงหนี้เป็นเรื่องนำยินดีสำหรับท่าน อย่างน้อยก็ได้พิสูจน์ว่าเวรกรรมนั้นมีจริง ภิกษุวัยใกล้สี่สิบสี่ติดคำนึงไปถึงพระพุทธรูปที่เกี่ยวกับเรื่องกรรมซึ่งท่านจำได้ไม่ลืม

“...แต่บุคคลทำกรรมใดด้วยกาย ด้วยวาจา หรือด้วยใจ กรรมนั้นแหละเป็นของเขา และเขาย่อมพาเอากรรมนั้นไป หนึ่งกรรมนั้นย่อมติดตามเขาไปเหมือนเงาติดตามตนฉะนั้น”

“...ถ้าท่านกลัวทุกข์ก็อย่าทำกรรมชั่วทั้งในที่ลับที่แจ้ง ถ้าท่านจักทำหรือทำอยู่ซึ่งความชั่ว ถึงแม้จะเหาะหนีไปก็ย่อมไม่พ้นจากความทุกข์ได้เลย”

“...ฉะนั้น บุคคลควรทำความดี สังสมที่จะเป็นประโยชน์ ภายหน้า ความดีทั้งหลายย่อมเป็นที่พึ่งของสัตว์ในปรโลก”

บ่ายสามโมงตรงนายหล่อยกมาถึงวัด ท่านพระครูนัดให้มารับไปเยี่ยมใช้นางโกลที่โรงพยาบาลประจำจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีญาติโยมที่รู้จักนางโกลขอไปด้วยอีกห้าหกคน และกำลังรออยู่ที่กุฏิชั้นล่าง สิบนาทีก่อนที่ท่านพระครูก็ลงมา นายหล่อยรับเข้าไปรับยามสี่เขี้ยวดับเปิดจากมือท่านมาถือไว้ในลักษณะประคอง ญาติโยมที่รออยู่พากันกราบท่านสามครั้งแล้วลุกขึ้น เตรียมพร้อมที่จะไป

“จะไปไหนกันละโยม” ท่านทักทายเป็นสลิ้มที่ตกลงกับพวกเขาไว้เมื่อวันวานว่าจะให้ไปเยี่ยมนางโกลด้วย

“ก็ไปเยี่ยมแม่โกลกับท่านนะซีจ๊ะ” นางแป้นสีกาวัยห้าสิบเศษตอบ นางมากับสามีวัยเดียวกัน

“ไปไม่ได้ เป็นผู้หญิงจะไปกับพระไต่ยังไง มันน่าเกลียด ใคร
มาเห็นเข้าเขาจะได้เอาไปนินทา อย่าไปเลยนะ” ท่านหาทางเลี่ยง
“อีชั้นก็ไม่ได้ไปสองต่อสองนี่จะ พวกบ้านอีชั้นเขาก็ไป
ด้วย” นางชี้แจง

“ใช่ แล้วก็ไปกันตั้งหกคน ผู้หญิงสาม ผู้ชายสาม ไม่น่า
เกลียดหรอกจะหลวงพ่อก” คราวนี้คนพูดอายุเจ็ดสิบห้า เป็นเพื่อน
รักเพื่อนใครกับนางโก

“แต่อาตมาไม่ให้ใครไปทั้งนั้น เอาละ ถ้าอยากไปวันหลัง
ค่อยว่ากันใหม่ วันนี้อาตมาขอไปคนเดียวก่อน” ท่านสรุป

“ไปวันนี้แหละครับหลวงพ่อก พวกเราอุตส่าห์ตั้งใจมาแล้ว”
สามีนางแบ้นพูด ท่านพระครูแสรังทำเป็นโมโหโกรธา พูดเสียงดัง
ว่า

“บอกว่าไม่ได้ก็ไม่ได้ซี พวกโยมฟังไม่รู้เรื่องหรือยังงี้ นี่
อาตมาพูดภาษาไทยนะ ไม่ใช่ภาษามอญ” แล้วบอกนายหล่อว่า

“ไปกันเถอะ” บรรดาญาติโยมทั้งหกคนพากันฉงนฉงายว่า
เหตุใดท่านสมภารถึงต้องอารมณ์เสียใส่พวกเขาและไม่ยอมให้ไป
ด้วย ก็เพิ่งตกลงกันไว้เมื่อวานนี้เอง ดังนั้นเมื่อท่านเดินนำหน้านาย
หล่อไปที่รถ สามีนางแบ้นจึงแก้งบ่นดั่งๆ จงใจให้ท่านได้ยินว่า

“หลวงพ่อกไม่รู้ไปฉันทันทีมาจกไหน โมโหโกรธาแต่เข้า
เลย จันพวกเรากลับบ้านกันเถอะ” ท่านพระครูรู้สึกขำเมื่อได้ยิน
ขำตรงที่โยมคนนั้นพูดว่าท่านโมโหโกรธาแต่เข้าทั้งที่ขณะนี้เป็นเวลา
บ่ายสามโมงเศษแล้ว ท่านจำเป็นต้องทำเช่นนั้นเพราะไม่ต้องการ
ให้พวกเขาต้องพลอยบาดเจ็บไปกับท่านด้วย หรือถ้าเกิดมีใครถึง
กับเสียชีวิตจากอุบัติเหตุครั้งนี้ บรรดาลูกหลานก็จะมาโทษท่านว่า
พาพ่อแม่เขาไปตาย แต่สำหรับนายหล่อนั้น เขาเป็นทั้ง สหธรรมิก

และ สหกรรมิก ของท่าน คือ เป็นทั้งเพื่อนร่วมธรรมและร่วมกรรม จึงต้องมาผจญภัยด้วยกันอีก แต่ถึงอย่างไรนายหล่อก็จะไม่ถึงกับตาย ขนาดรถตกลงไปในเหวที่แม่สอดเขาก็ยังรอดชีวิตมาได้นี่นา

“ทำไมหลวงพ่อก็ไม่ให้พวกนั้นไปด้วยล่ะครับ ก็ไหนเขาบอกว่านัดกับหลวงพ่อบริวาร้อยแล้ว” นายหล่อกถามขึ้นเมื่อรถเคลื่อนออกจากวัด ขณะนั้นเวลาบ่ายสามโมงยี่สิบห้านาที

“ข้ากลับเ็งก็รู้อเองแหละว่าทำไม” ท่านพูดเป็นปริศนา

“ผมอยากรู้ตอนเขาไปนี่แหละ หลวงพ่อกฎณาบอกด้วยเถิดครับ” นายหล่อดำรง

“ไม่มีทาง เมินชะชาติหนึ่ง” ท่านปฏิเสธด้วยสำนวนที่เคยคุ้น

“ตั้งชาติหนึ่ง ไม่นานไปหน้อยหรือครับ” ผู้เป็น สหกรรมิก เริ่มยั่ว

“ไม่นานเมื่อเทียบกับวัฏจักรชีวิตของแต่ละคนซึ่งต้องเวียนตายเวียนเกิดไม่รู้วาก็แสนกล้านชาติ”

“น่าเบื่อหน่ายนะครับการเกิดนี้ ผมไม่อยากจะเกิดอีกเลยแม้แต่ชาติเดียว”

“ถ้าไม่อยากจะเกิดก็ต้องขยันทำกรรมฐาน ต้องใช้ความพยายามอย่างยิ่งยวดจึงจะสำเร็จสมความมุ่งหมาย ดังที่พระพุทธองค์ทรงสอนไว้ว่า **วิริเยน ทุกขมจเจติ - บุคคลล่วงทุกข์ได้ด้วยความเพียร** เสด็จพ่อของพวกเราทรงเป็นบุคคลที่เยี่ยมยอดที่สุดในโลก ทรงกระทำความเพียรกระทั่งทรงหลุดพ้นจากทุกข์ทั้งปวง และด้วยพระมหากรุณาคุณ พระองค์ทรงสั่งสอนเวไนยนิกรให้หลุดพ้นตาม พวกเรานับว่าโชคดียิ่งที่สุดที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ พบพระพุทธศาสนา การเกิดเป็นมนุษย์มิใช่จะเกิดกันได้ง่าย ๆ ดัง

มีพุทธพจน์ตรัสเตือนไว้ว่า **กิจุโฆ มนุสฺสสปฏฺฐิตาโก**”

“แล้วเกิดเป็นเทวดาง่ายไหมครับ” คนกำลังขับรถถาม

“คงไม่ยากมั้ง เพราะพระพุทธองค์มิได้ทรงกล่าวไว้ว่ายาก”

“แล้วหลวงพ่อกับการเกิดเป็นมนุษย์กับการเกิดเป็นเทวดา
อย่างไหนจะดีกว่ากันครับ” เขาถามอีก

“ถ้าถามข้า ข้าก็ต้องตอบว่าเกิดเป็นมนุษย์ดีกว่า เพราะมี
โอกาสได้สร้างคุณงามความดีได้มากกว่า เกิดเป็นเทวดามีแต่ความ
สุขความสบาย ทำให้ตั้งอยู่ในความประมาท ในคัมภีร์มีกล่าวไว้ว่า
พวกมนุษย์ก็อยากไปเกิดเป็นเทวดา ส่วนพวกเทวดากลับอยากมา
เกิดเป็นมนุษย์ เธอเคยสังเกตไหมเวลาที่คนกำลังจะตายพวกญาติๆ
เขาก็จะอวยชัยให้พรว่าขอให้ได้ขึ้นสวรรค์ ส่วนพวกเทวดาเวลา
จะจุติ เพื่อนเทวดาก็จะมาอวยพรว่าขอให้อุบัติยังโลกมนุษย์ เลย
กลายเป็นว่าสุดดีของชาวสวรรค์คือโลกมนุษย์ ส่วนสุดดีของชาว
มนุษย์คือโลกสวรรค์”

“หลวงพ่อดีครับ ทำไมหลวงพ่อไม่อนุญาตให้ญาติโยมเขามา
ด้วยล่ะครับ ในเมื่อตลกปากรับคำกับเขาไปแล้ว แบบนี้ไม่เข้าข่าย
มุสาวาทหรือครับ” นายหล่อย้อนกลับมาถามเรื่องที่ยังค้างคาใจอยู่

“ไม่เข้าข่ายหรอกเพราะอยู่ที่เจตนา ข้ามีเจตนาที่เป็นกุศล
ไม่ยอมให้พวกเขาบาลาบากด้วย”

“ลาลาบาลาบนอะไรกัน กะแค่นั่งรถไม่ถึงชั่วโมง ผมว่าพวก
เขาจะดีใจเสียอีกที่ได้มานั่งรถเล่น”

“เอาเถอะ เห็นนี้พวกเขา ก็จะเข้าใจว่าทำไมข้าถึงไม่ให้มา
ด้วย เอ็งก็จะเข้าใจ เข้าใจแจ่มแจ้งแดงแจ๋เขียวละ” ท่านย่า

“ผมอยากเข้าใจเดี๋ยวนี้มากกว่าจะรอไปถึงเย็นนี้นะครับ”

“แต่ข้าบอกเอ็งเดี๋ยวนี้ไม่ได้ ต้องรอเย็นนี้ แล้วเอ็งจะรู้เอง

โดยที่ข้าไม่ต้องบอก” ท่านไม่ต้องการให้นายหล่อรู้ เขาต้องไม่รู้ เพราะถ้ารู้ว่าเกิดอุบัติเหตุว่าเขาก็จะขับอย่างระมัดระวัง และไม่ตั้งอยู่ในความประมาท เมื่อไม่ประมาทก็就不用เกิดอุบัติเหตุรถคว่ำ เมื่อรถไม่คว่ำท่านก็จะไม่ได้ใช้หนี้เต่า เมื่อไม่ใช้หนี้เต่าเจ้ากรรมนายเวรก็จะกลับมาเล่นงานท่านอีก มันสัมพันธ์เชื่อมโยงกันเป็นลูกโซ่อย่างนี้ ท่านจึงไม่สามารถบอกนายหล่อได้ และถ้าเขาจะมาต่อว่าต่อขานในภายหลัง ท่านก็จะบอกว่าเป็นการใช้หนี้กัน เมื่อก่อนโน้นเขาพาท่านไปจับตัวจนแทบจะเอาชีวิตไม่รอด คราวนี้ท่านก็เลยพาเขามาจับตัวบ้าง จะได้หายกันไป

นายหล่อใช้เวลาขับรถสี่สิบห้านาทีก็มาถึงโรงพยาบาล เมื่อเวลาสี่โมงสิบนาที ก่อนลงจากรถท่านพระครูบอกเขาว่า

“เราจะใช้เวลาเยี่ยมเพียง ๑๕ นาที เอ็งคอยดูนาฬิกาไว้ นะ ครบสิบห้านาทีเตรียมตัวกลับได้”

“ทำไมต้องรีบกลับล่ะครับ น่าจะอยู่สักสามสิบนาทีเป็นอย่างน้อย ไหนๆก็อุตส่าห์มาแล้ว” นายหล่อทักท้วง

“เอาเถอะ แล้วเอ็งก็จะรู้เองว่าทำไมถึงต้องรีบ”

“หลวงพ่อกครับ วันนี้หลวงพ่อบุ๊อะไรเป็นปริศนาหลายอย่างหลายประการ จนผมรู้สึกงงไปหมดแล้ว เมื่อก่อนไม่เห็นเป็นอย่างนี้ เกิดอะไรขึ้นหรือครับ” สามิแม่ประยงค์สงสัยนัก

“เดี่ยวเอ็งก็รู้เองว่าเกิดอะไรขึ้น ว่าแต่อย่าลืมนะแล้วกัน เยี่ยมแคสิบห้านาทีเท่านั้น” ท่านรู้ว่าอุบัติเหตุจะเกิดขึ้นเมื่อเวลาสิบเจ็ดนาฬิกาตรง เพราะฉะนั้นถ้าท่านออกจากโรงพยาบาลช้ากว่าสิบหกนาฬิกายี่สิบห้านาที รถก็จะไปคว่ำไกลจากวัดป่ามะม่วงมาก แต่ถ้าออกตามเวลาที่ท่านกำหนด รถจะคว่ำไม่ไกลจากวัดนัก เขาจะได้นำท่านกลับวัดได้สะดวก เพราะถึงอย่างไรท่านก็จะไม่ยอมไป

โรงพยาบาลเป็นอันขาด

นางโกลีใจนักที่ท่านพระครูมาเยี่ยม แม้ภิกษุรูปนี้จะอายุคร่าวลูก หากนางก็เคารพนับถือและกราบไหว้ได้อย่างสนิทใจ ด้วยว่าท่านเป็นบุคคลผู้สูงส่งด้วยคุณธรรมยากที่จะหาผู้ใดมาเทียมเทียบได้

“ขอบคุณท่านสมภารเหลือเกินที่อุตส่าห์มาเยี่ยมอีฉัน” นางลุกขึ้นนั่งทั้งที่เจ็บแผลที่ท้องน้อยอันเกิดจากการผ่าตัด

“คนชอบกันถ้าไม่มาเยี่ยมก็ดูใจจิตใจดำไปหน่อยละ โยมป่วยเป็นอะไรละถึงต้องเข้าโรงพยาบาล”

“อีฉันปวดท้องจะ ปวดมากจนแทบทนไม่ไหว ลูกๆเขาก็เลยจ้างรถพามาส่งโรงพยาบาล หมอเขาก็กรวดแล้วบอกว่าไส้ติ่งอักเสบต้องตัดออก” นางเล่า กรวด ก็คือ ตรวจ

“แล้วนี่เอาออกหรือยังละ”

“เอาออกแล้วจะ ยังเจ็บแผลอยู่เลย อีฉันนี่ก็ขอบคุณท่านสมภารที่ให้วิชาดี ทำให้อดทนอดกลั้นต่อความทุกข์ทรมานได้ อีฉันต้องกำหนด ปวดหนอ เจ็บหนอ เกือบทั้งวัน ถ้าไม่ได้วิชานี้เห็นจะแย่แน่ๆ ท่านสมภารทำให้อีฉันรู้สึกว่ามีชีวิตมีค่ายิ่งขึ้น แต่ก่อนนี่อีฉันรู้จักบุญแค่ว่าวันพระวันโกนก็เอาข้าวขันแกงไปตักบาตรทำบุญที่วัด แต่พอรู้จักท่านสมภารอีฉันก็ได้รู้จักวิปัสสนากรรมฐานอันเป็นบุญสูงสุดในพระพุทธศาสนา” คนไข้วัยเจ็ดสิบห้าพูดจ้อยๆ

“อาตมาเพียงแต่ทำหน้าที่ของพระแท้ พระแท้จะต้องเป็นผู้ให้ด้วย มิใช่แต่จะรับจากโยมฝ่ายเดียว อย่างอาตมานี้ให้ทั้งอามิสทานและธรรมทาน อามิสทานก็คือการให้สิ่งของ ญาติโยมที่อดอยากไม่มีข้าวหุงกิน มาขอข้าวสารที่วัด อาตมาก็ปันให้ไป พริก หอม กระเทียมก็ให้ไม่เคยหวง ส่วนธรรมทานคือการทำความรู้ แนะนำ

สั่งสอน อย่างเช่นสอนกรรมฐานให้ญาติโยมนี่จัดเป็นธรรมทาน
 อามิสทานช่วยค้ำจุนชีวิต ทำให้เขามีที่พึ่งที่อาศัย แต่ธรรมทานช่วย
 ให้เขารู้จักพึ่งตนเองได้ต่อไป ทานสองอย่างนี้ธรรมทานเป็นเลิศ”

“แหม. อีฉันนอยากให้พระทุกองค์ในประเทศไทยเป็นอย่าง
 ท่านสมภาร ญาติโยมจะได้เกิดปัญญาตาสว่างกัน พระเดี๋ยวนี้สอน
 แต่ให้คนทำบุญๆ แต่ไม่สอนให้เขาเกิดปัญญา อีฉันโชคดีที่มาเจอ
 ท่าน ไม่งั้นก็ยังไม่ไปข้างเหนือข้างใต้”

“อาตมาก็โชคดีที่ได้มาเจอโยม ไม่ลืมหรอกที่โยมเคยให้ข้าว
 ให้นำ อาตมาเป็นคนต่างบ้านมาสร้างความสำเร็จให้กับวัดนี้ บาง
 คนเขาก็ไม่เข้าใจ หว่าอาตมามักใหญ่ไผ่สูง เทียวเอาไปเพ็ดทูลพระ
 ผู้ใหญ่หวังให้อาตมาเสียชื่อ”

“อีฉันก็ได้ยินได้ฟังมาเต็มสองหู ถ้าไม่รู้จักท่านสมภารดีก็
 คงเชื่อตามพวกเขาไปแล้ว คนเราก็ออย่างนี้แหละท่าน ทำดีคนชั่ว
 ก็เขม่น ทำชั่วคนดีก็ติฉิน อีฉันว่าให้คนชั่วเขม่นดีกว่าให้คนดีติฉิน
 จริงไหมจ๊ะ”

“อาตมาไม่สนใจหรอกโยม ใครเขาจะว่ายังไงก็ช่าง มัวไป
 ฟังคนอื่นก็คงไม่ต้องทำอะไรกัน ดีหรือชั่วก็อยู่ที่ตัวเรา ถ้าเราดีใคร
 เขาจะว่าชั่วยังไงมันก็ไม่ชั่วไปได้ หรือถ้าเราเป็นคนชั่วใครเขาจะว่า
 ดียังไงมันก็ไม่ดีไปได้ ไซ้ว่าจะดีจะชั่วไปตามปากคนอื่นเมื่อไร”

“จริงของท่านจ๊ะ อีฉันถึงได้หวังเหลือเกิน หวังว่าคนพวก
 นั้นจะตกนรกเพราะนินทาว่าร้ายท่าน ถ้าท่านไม่ดีจริงพวกผาหรั่ง
 มั่งค่าจะมานับถือหรือ อีฉันนอยากจะว่าพวกคนบ้านเรานี้ใกล้เกลือก
 กินต่าง ช่างน่าสงสารจริงๆ” นางไถคุยเพลินจนลืมนั่งเจ็บแผล ช่าง
 ฝ่ายนายหล่อได้แต่นั่งฟังเพราะต้องคอยจับเวลาไม่ให้เกิน ๑๕ นาที
 เขาอยากรู้เหมือนกันว่าจะเกิดอะไรขึ้น

“อ้าว. นี่โยมไม่มีคนเฝ้าหรือหรือ เห็นนอนอยู่คนเดียว”

“มีจะ หลานเขามานอนเฝ้า ตอนนี้เขากลับบ้านไปเปลี่ยนเสื้อผ้า ประเดี๋ยวก็คงจะมา”

“แล้วลูกๆ ละ ไปไหนกันหมด” นึกตำหนิลูกๆ ของนางที่ทิ้งขว้างบุพการี

“เพิ่งกลับไปก่อนหน้าท่านจะมานิดเดียวเองจะ”

“อ้อ. ยังนั่งหรือหรือ อาตมานึกว่าพวกเขาพากันทอดทิ้งโยม ถ้าเป็นอย่างนั้นละก็แย่น้อย อาตมาไม่ชอบคนไม่กตัญญู”

“เขากตัญญูกันทุกคนแหละจะ เพราะอีฉันสอนเสมอๆ ว่าคนไม่กตัญญูทำมาหากินไม่ขึ้น ท่านสมภารสอนอีฉันไว้อย่างนี้” ขณะนั้นเป็นเวลาสืบทอดวิชาพิภยีสืบห่านาที่ นายหล่อจึงพูดขึ้นว่า

“ได้เวลากลับแล้วครับหลวงพ่อ” ท่านพระครูจึงล้วงลงไปในย่าม หยิบซองสีขาวซึ่งบรรจุเงิน ๒๐๐ บาท ยื่นให้นางโถ

“เอาไว้ใช้จ่ายในสิ่งที่จำเป็นนะ” ท่านวางซองไว้ที่ขอบเตียง

“ท่านเก็บไว้เถอะจะ เท่าที่มาเยี่ยมก็เป็นพระคุณอย่างสิ้นเหลือแล้ว อีฉันไม่ยากรบกวน”

“โยมเก็บไว้เถอะ อาตมาต้องไปเดี๋ยวนี้แหละ ขอให้หายเร็วๆ นะ” ท่านรำลาแล้วรีบเดินออกไป นางโถก่อนข้างงงจึงพูดคนเดียวว่า “ท่านสมภารมีอะไรแปลกๆ นั่งคุยอยู่ดีๆ บทจะไปก็ไปบวบบายเลย ดูท่าทางท่านรีบร้อนยังงพิกล สาธุ. ขอให้ท่านกลับถึงวัดอย่างปลอดภัยเกิดเจ้าประคุณ”

เข้ามาหนึ่งในรถเรียบร้อย ท่านพระครูพูดกับนายหล่อว่า

“ถ้าเกิดอะไรขึ้นเอ็งช่วยดูแลยามข้าไว้ให้ดีนะ ในนั้นมีของสองสิ่งที่ย่าเก็บรักษามานาน”

“อะไรหรือครับ ทำไมหลวงพ่อบอกแปลกๆ” นายหล่อรู้สึก

1031819

นารีฉล

- 2 ก.ย. 2563

ใจคอไม่ดี

“พระสมเด็จสององค์กับลูกประจำ ๙ สี่อีกหนึ่งเส้น ^{ข้างอีกทีอีกสมุด} สมเด็จโตท่านให้หลวงปู่ภาควัดระฆัง หลวงปู่ภาคให้เข้ามาอีกที
หนึ่ง”

“แล้วหลวงพ่อก็เก็บไว้ให้ใครครับ” นายหล่อถาม อยาก
ให้ท่านตอบว่า “เก็บไว้ให้เอ็ง” เพราะเขาเป็นลูกศิษย์กันกุฎิ

“เก็บไว้ให้เจ้าของเขา” ท่านตอบ นายหล่อออกผิตหวัง แต่
แล้วก็คิดใหม่ว่า “ไม่แน่นะ เจ้าของ ที่ท่านว่าอาจจะ เป็นเรากก็ได้”

BQ
100x
75
๗๗๕
๒๕๖๓
A1/c

๕๑

ใช้หนี้เต่า

“อย่าไปอยากได้สิ่งที่ไม่ใช่ของเรา” ท่านพระครูพูดขึ้นด้วย รั้ว ว่านายหล่อกำลังคิดอะไรอยู่

“แล้วทำไมหลวงพ่อก็ไม่ให้เจ้าของเขาไปเสียให้รู้แล้วรู้รอดล่ะครับ เก็บของคนอื่นไว้ผมก็ไม่ค่อยดีนัก เกิดมันสูญหายไปหลวงพ่อก็เดือดร้อนเปล่าๆ ให้เจ้าของเขาไปเกิดครับ” เขาเสนอแนะ

“ยังไม่ถึงเวลา ต้องรอให้ถึงเวลาเสียก่อนจึงค่อยให้” คำตอบของท่านพระครูทำให้นายหล่อคิดไปถึงเด็กชายคู่แฝด ที่ชาวบ้านร้านถิ่นเขาไปล้อกันว่าเป็นลูกของท่านที่เกิดจากแม่ซี แม่เขาไม่เชื่อเพราะคุ้นเคยใกล้ชิดกับท่านมานาน หากก็อยากรู้ว่าท่านจะเก็บของสองสิ่งนี้ไว้ให้เด็กสองคนนั้นหรือไม่ ยังไม่ทันถามท่านก็ซึ่งตอบว่า “เจ้าแดงกับเจ้าขาวก็ไม่ใช่เจ้าของ ข้าไม่ให้มันหรอก เจ้าสองคนนี้มันคงจะเป็นคู่เวรคู่กรรมของข้า เพราะตั้งแต่ข้าเก็บมันมาเลี้ยงก็ถูกนินทาว่าร้ายมาโดยตลอด หลวงพ่อเจ้าคณะจังหวัดยังเชื่อว่าเด็กสองคนนี้เป็นลูกข้า” ท่านพูดด้วยเสียงปกติ ไม่รู้สึกโกรธซึ่งแค่นั้นก็องแต่ประการใด

“เขาว่ปากคนมันยาวกว่าปากกานะครับหลวงพ่อ แต่พุดก็พุดเถอะ ขนาดผมรู้จักมักคุ้นกับหลวงพ่อมานาน บางครั้งก็ยังใจไขว่เขวเวลามีคนพุดถึงหลวงพ่อในแง่ลบ ผมถึงเข้าใจคนอื่น ๆ

ที่เขาไม่รู้จักหลวงพ่อดีเท่าผม เลยเชื่อว่าหลวงพ่เป็นอย่างนั้นจริง
นี่แหละที่ท่านสุนทรภู่สอนว่า เสาศิลาแปดศอกตอกเป็นหลัก ถูก
คนผลึกบอยเข้าเสายังไหว หลวงพ่อย่าไปโกรธเจ้าคณะจังหวัดเลย
นะครับ”

“ข้าจะไปโกรธท่านทำไมในเมื่อท่านก็เปรียบเสมือนครู
บาอาจารย์ของข้า ถึงคนที่ใส่ร้ายป้ายสีข้า ข้าก็ไม่โกรธ เพราะมัน
เป็นธรรมชาติโลก พระพุทธองค์ตรัสสอนไว้ว่าคนที่พูดมากก็ถูก
นินทา คนพูดแต่พอดีก็ถูกนินทา คนไม่พูดเลยก็ยังถูกนินทา เพราะ
ฉะนั้นคนไม่ถูกนินทาไม่มีในโลก เมื่อเป็นเช่นนี้เราจะไปโกรธคนที่
นินทาเราทำไม เสียเวลาทำมาหากินเปล่าๆ จริงไหม”

“จริงครับ เพราะเขาไม่ได้มาหาให้เรากิน เขานินทาเรา เรา
ก็กินข้าวบ้านเรา เขาก็กินข้าวบ้านเขา ไม่เห็นว่าใครจะมาหาให้
ใครกิน แล้วก็ไม่รู้จะนินทากันไปทำไม โลกมนุษย์นี่มันยุ่งจึ้งนะครับ
หลวงพ่ มีแต่ินทาวาว่าร้าย อัจฉาวิชากันไม่พัก”

“เพราะเหตุนี้แหละข้าถึงไม่ปรารถนาจะเกิดเป็นมนุษย์อีก
ข้าตั้งใจแล้วว่า จะชดใช้กรรมในโลกมนุษย์ให้หมดๆ ไปเสีย ชาติหน้า
ข้าจะไม่มาเกิดอีกแล้ว พอกันที่โลกมนุษย์ที่สุดจะน่าเบื่อ”

“แล้วหลวงพ่จะไปเกิดโลกไหนล่ะครับ”

“ถามทำไม”

“ก็ผมอยากรู้แหละครับ”

“อยากรู้ไปทำไม”

“ผมจะได้ติดสอยห้อยตามไปปรนนิบัติวิภูลูกานะครับ”

“แล้วแม่ประยงค์เขาจะยอมอนุญาตหรือ” ท่านเริ่มยั่ว

“ผมก็อพาแม่ประยงค์ไปด้วย”

“ถาล่าปากนักก็อย่าไปเลย เพราะถ่าเอ็งพาแม่ประยงค์ไป

ด้วยก็ต้องพาแม่ยายพ่อตา พี่น้องลูกหลานกะโตะโง่งนงไปหมด
อย่าไปเลยนะข้าขอร้อง”

“ถ้าเช่นนั้นผมก็ขอเอาตัวรอดแต่ผู้เดียว คือผมจะไป
คนเดียว ไม่หอบสัมภาระไปด้วย ถ้าแบบนี้หลวงพ่อบุญทนายใหม่
ครับ”

“ข้าขอคิดดูก่อน”

“งั้นหลวงพ่อบอกคำตอบคำถามผมหน่อย คือผมอยากรู้ว่าใคร
เป็นเจ้าของพระสมเด็จสององค์กับลูกประจำ ๙ สีที่อยู่ในยามใบ
นี้” สามแม่ประยงค์วกกลับมาพูดเรื่องเดิม

“บอกไม่ได้เพราะยังไม่ถึงเวลา แต่ที่บอกได้คือรับรองว่าไม่
ใช่เอ็ง แล้วก็ไม่ใช่เจ้าชากับเจ้าแดงด้วย” ขณะนั้นฝนเริ่มลงเม็ด
ปรอยๆ สักครูก็ตกหนักจนมองแทบไม่เห็นทาง ที่บัดน้ำฝนหน้า
กระจกต้องทำงานอย่างหนัก นายหล่อเปิดไฟหน้ารถพร้อมกับ
ชะลอความเร็วลง ฝนตกถนนลื่นอย่างนี้ไม่ควรขับเร็ว มิฉะนั้น
ประวัติศาสตร์อาจซ้ำรอย เพราะเขายังจำเหตุการณ์เมื่อสี่สิบกว่า
ปีก่อน ที่พา หลวงพี่ที่เคารพ ไปตระกำลำบากด้วยกัน ท่านต้อง
นอนหนาวเหน็บอยู่ในกันหาเวล็ดตลอดคืนอันยาวนาน ส่วนตัวเขา
ก็สลับสไลอยู่ริมทาง เดชะบุญที่ไม่ตกลงไปในเหว ถ้าตกก็เห็น
จะต้องมอดม้วยมรณาชั่ววอยแฉับเป็นปลาแบบปิ้ง ตามสำนวนที่
ไม่สงวนลิขสิทธิ์ของท่านสมภารวัดป่ามะม่วง ที่รอดชีวิตเป็นผู้เป็น
คนมีอาการครบสามสิบสองดังเดิมก็ต้องยกความดีให้ หลวงพี่ ซึ่ง
บัดนี้กลายเป็น หลวงพ่อ เหตุที่ท่านอบรมจิต บำเพ็ญฐานมา
นานเข้า จึงได้รอดชีวิตมาได้อย่างปาฏิหาริย์ มิหนำซ้ำบารมีของ
ท่านยังคุ้มครองตัวเขาให้รอดปลอดภัยอีกด้วย

ฝนตกหนักอยู่สักยี่สิบนาทีก็ซาเม็ดลง ท่านพระครูถามขึ้น

ว่า “ก็โหมงแล้ว”

“อีกห้านาทีห้าโหมงเย็นครับ” คนขับตอบหลังจากเหลือบดูนาฬิกาข้อมือแล้ว

“งั้นก็เร่งเครื่องหน่อย จะได้ถึงเร็วๆ” สมภารวัดป่ามะม่วงบอก เหลือเวลาอีกห้านาทีท่านก็จะได้ชดใช้กรรมอีกวาระหนึ่ง นายหล่อเร่งเครื่องตามคำสั่ง

“ดีมาก เอาละข้าจะบอกอะไรเอ็งสักอย่าง” ท่านพูดเสียงค่อนข้างดังเพื่อแข่งกับเสียงเครื่องยนต์

“สำคัญหรือเปล่าครับ เรื่องที่หลวงพ่อบอก ถ้าสำคัญก็บอกได้เลย แต่ถ้าไม่สำคัญหลวงพ่อก็เก็บไว้บอกตอนถึงวัดแล้วก็ได้ บอกตอนนี้ผมกลัวจะไม่มีสมาธิขับรถ” สามแม่ประยงค์ว่า

“จะว่าสำคัญก็ใช่ หรือถ้าจะว่าไม่สำคัญก็ใช่อีกเหมือนกัน แต่จะสำคัญหรือไม่สำคัญข้าก็ต้องบอกเอ็งเดี๋ยวนี้แหละ ตั้งใจฟังให้ดี ถ้าจะเสียสมาธิในการขับรถก็ให้มันเสียไปเข้าไม่ว่าหรอก” นายหล่อฟังดูรู้สึกหะแมงๆ จึงพูดขึ้นว่า

“หลวงพ่อบอกอะไรผมไม่เข้าใจเลย ทำไมวันนี้หลวงพ่อบอกแปลกๆ ผมสังเกตตั้งแต่ตอนขามาแล้ว เกิดอะไรขึ้นหรือครับ”

“เดี๋ยวเอ็งก็รู้ว่าเกิดอะไร แต่ก่อนอื่นเอ็งต้องรับปากกับข้าก่อนว่า เอ็งจะช่วยดูแลยามสี่เขียวใบนี้ไว้อย่างดีที่สุดไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น รับปากกับข้าได้ไหม”

“ได้ซีครับ ผมรู้ว่าหลวงพ่อบอกและห่วงของของคนอื่น ต้องการเก็บรักษาไว้ให้คนอื่น เอาเถอะผมไม่อิจฉาเขาหรอก เพราะหลวงพ่อบอกว่าเขาเป็นเจ้าของ ผมรับปากว่าจะเก็บไว้ให้เจ้าของ ทั้งที่ยังไม่รู้วาคันๆ นั้นเป็นใคร หลวงพ่อบอกใจเถอะครับ คนอย่างนายหล่อที่มีพ่อชื่อนายเหลาไม่เอาของของคนอื่นแน่นอน”

คนเป็นศิษย์รับปากรับคำหากก็พร่ำพูดยืดยาวเกินความจำเป็น ขณะนั้นเวลาสิบเจ็ดนาฬิกาตรง จักรยานคันหนึ่งพุ่งออกมาจากข้างทางเหมือนไม่รู้ว่ามีรถยนต์วิ่งมาด้วยความเร็ว นายหล่อตกใจ หักขวาหวังหลบจักรยาน ลืมคิดไปว่าหากมีรถสวนมาเข้ากับท่านพระครูเห็นจะต้องมอดม้วยมรณา แต่ถึงไม่มีรถสวนมา รถของเขาก็เสียหลัก พุ่งชนต้นมะขามเทศข้างทาง รถพลิกคว่ำสามตลบแล้วไปเกยอยู่บนกิ่งมะขามเทศ เขารีบคว่ำย่ามมาคล้องคอไว้ก่อนที่สัมปชัญญะจะดับวูบลง

ท่านพระครูซึ่งนั่งอยู่ทางซ้ายคู่กับนายหล่อ รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น หากก็ไม่ว่าจะเกิดในลักษณะใด รู้แต่ว่าจะเกิดอุบัติเหตุรถคว่ำเวลาสิบเจ็ดนาฬิกาตรง จึงได้แต่นั่งเตรียมตัวเตรียมใจรับผลของกรรมที่กระทำไว้ตอนเรียนมัธยมสาม กระจกหน้ารถแตก ท่านกระเด็นไปปะทะกับกิ่งมะขามเทศ ถูกหนามแทงตามเนื้อตัวเลือดไหลซิบซิบๆ จากนั้นก็กระดอนลงมานอนสลบไสลอยู่ริมถนน แล้วก็เหมือนมีกรรมบันดาลให้ผู้ที่ขับรถผ่านไปมามองไม่เห็นรถกะบะที่เกยกิ่งมะขามเทศอยู่ในสภาพที่บุบบิบบู้บี้ มีชายคนหนึ่งสลบอยู่หลังพวงมาลัย สมณรูปหนึ่งสลบไสลอยู่ริมถนน!

เมื่อสัมปชัญญะดับวูบลง ท่านพระครูก็ได้พบโลกใหม่ที่ไร้ผู้คน มีแต่ความเว้งว่างเปล่าอยู่รายรอบ ประเดี๋ยวหนึ่งเต่าเล็ก ๆ เจ็ดตัวก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า พวกมันพากันหัวเราะเยาะหยันท่าน “สมน้ำหน้า ต้องทรมานเสียให้เข็ด คราวหน้าคราวหลังจะได้ไม่สร้างกรรมทำเวรกับใครอีก” หัวเราะเยาะแล้วยังพูดจาเหยียดหยันอีก

“เข็ดแล้วจ้า อาตมาไม่คิดก่อกรรมทำเข็ญกับใครอีกแล้ว ตั้งแต่บวชมานี้ยังไม่เคยสร้างกรรมสักอย่างเดียว มีแต่ใช้กรรม นี่อาตมาใช้กรรมพวกท่านแล้วนะ หมดหนี้หมดสินกันเสียที” ท่าน

พูดกับเต่าเจ็ดตัว

“ยังๆ จะหมดง่ายๆ ได้ยังไง ต้องใช้อีก”

“ใช้เมื่อไรอีกล่ะ ขอใช้ตอนนี้เลยไม่ได้หรือ อาตมาอยากหมดเวรหมดกรรมเร็วๆ” ท่านต่อรอง

“จะรีบหมดเร็วๆ ทำไมละท่าน ใจเย็นๆ ยังไงๆ ก็ได้ขอใช้
อีกแน่ แต่เมื่อไรนั้นก็รอดูกันต่อไป”

“พวกท่านนะใจร้าย ทำไมต้องแกล้งอาตมาด้วย”

“แกล้งยังไง”

“ก็แกล้งให้รอนะซี น่าจะให้ใช้ๆ เสียจะได้หมดตอนนี้เลย”

“ใช้หมดเสียแล้วมันก็ไม่สนุกนะซี มันจะไม่สาสมกับที่ท่าน
ทำไว้กับพวกเรา”

“อาตมาก็ไม่ได้ทำอะไรมาก แคตัมประเดี้ยวเดียวพวกท่าน
ก็สามัคคีกันดินจนหม้อแตก แล้วก็พากันหนีไปได้”

“นั่นพวกเราจะตัมท่านบ้างเอาไหม ตัมแค่ประเดี้ยวเดียว”
เจ้ากรรมนายเวร ย้อนได้เจ็บปวดนัก

“อย่าเลย อาตมาตัวโตกว่าพวกท่าน คงหาหม้อลำบาก แล้ว
นี่ลูกศิษย์อาตมาจะตายใหม่ คนที่นั่งอังก่ออชิงอยู่ในรถนั้นนะ
พวกท่านไม่น่าทำเขาเลย” ท่านต่อว่าต่อขาน

“ก็เขาเป็นสหกรรมิกของท่านไม่ใช่หรือ ก็ต้องรับกรรมร่วม
กันนะซี แต่เขาจะไม่ถึงกับตายหรอก อย่าหวังไปเลย”

“พวกท่านไม่น่าใจร้าย อาตมาไม่ได้ทำให้ท่านตาย แต่ทำ
มาลงโทษกันสาหัสสากรรจ์อย่างนี้”

“ยังจะมาพูดอีก ก็เพราะไม่ตายในทันทีนะซี ถึงมีแรง
อาฆาตพยาบาทท่าน ท่านรู้ไหมปกติเต่านะเป็นสัตว์อายุยืนเป็นร้อย
ปี แต่ท่านทำให้พวกเราอายุสั้น ท่านตัมพวกเรา ถึงแม้พวกเราจะไม่

ตายแต่ก็บอบช้ำ เรียกว่าช้ำในและตายอย่างทรมานในอีกยี่สิบปีหลังจากนั้น พวกเราถึงได้อาฆาตแค้นและคอยหาโอกาสเล่นงานท่าน”

“อ้อ! นี่พวกท่านตายแล้วหรือหรือ ถ้าเช่นนั้นอาตมาก็ขอโทษและเสียใจที่ทำให้พวกท่านต้องตายอย่างทรมาน ตอนนั้นอาตมายังเด็ก ไม่ทันคิดหน้าคิดหลังให้ดีเสียก่อน คิดแต่ว่าจะได้เงินมาโดยวิธีใด อาตมาเสียใจจริงๆ เอาเถอะพวกท่านจะลงโทษอาตมาสถานใดก็เชิญ อาตมายอมรับโทษทัณฑ์ จะไม่ปฏิเสธทุกข้อหา”

“ดีแล้ว นั่นก็ฟังได้ดี เราจะให้ท่านสลบไปหนึ่งชั่วโมง และในหนึ่งชั่วโมงนี้จะไม่มีการมาเห็นและมาช่วยจนกว่าท่านจะฟื้นขึ้นมาเอง หลังจากนั้นจึงมีคนมาพบและจะพาท่านส่งโรงพยาบาล ท่านต้องไม่ไปโรงพยาบาล เข้าใจไหม”

“ดีจังเลย อาตมาก็เป็นโรคไม่ถูกกับโรงพยาบาลอยู่แล้ว ถึงพวกท่านจะบังคับให้ไปก็จะไม่ไป แล้วนี่ลูกศิษย์อาตมาต้องไปโรงพยาบาลใหม่ ท่านห้ามเขาด้วยหรือเปล่า”

“ห้ามทำไมละ เดี่ยวเมียเขาก็มาจัดการนำส่งโรงพยาบาลเองแหละ ท่านไม่ต้องห่วงเขา ห่วงตัวเองดีกว่า ท่านจะต้องเจ็บแผลไปอีกหนึ่งเดือน ระหว่างนี้ห้ามพบปะกับใคร ให้ใช้เวลาทั้งหมดปฏิบัติธรรมอุทิศส่วนกุศลให้พวกเรา แล้วก็ให้เขียนชีวประวัติของท่านโดยละเอียด เพราะต่อไปข้างหน้าท่านจะมีชื่อเสียงไปทั่วโลก จะมีคนเข้าวัดท่านเป็นแสน แล้วท่านก็จะไม่มีเวลาเขียนเรื่องของตัวเอง ฉะนั้นต้องใช้เวลาหนึ่งเดือนนี้เขียนให้เสร็จ” เป็นคำสั่งจากเจ้ากรรมนายเวร “แล้วเมียของลูกศิษย์จะโกรธอาตมาไหมที่พาพี่เขามาเจ็บตัว”

“ไม่โกรธหรอก ก็เขาหลงรักท่านไม่ใช่หรือ ถ้าไม่มาบวชป่านนี้เขาแต่งงานกับท่านไปแล้ว”

“แหม. รู้สึกพวกท่านจะรู้เรื่องของอาตมาดีเหลือเกินนะ รู้ดีกว่าตัวอาตมาเองด้วยซ้ำ บางเรื่องอาตมาลืมไปแล้วพวกท่านก็ยังสามารถจำได้ แบบนี้ทำให้รางวัล จับตัมอีกสักทีดีไหม” ท่านเย้า

“ได้เลย ถ้าท่านคิดว่าที่ทำมาแล้วยังรับโทษทัณฑ์ไม่พอ แต่อย่าลืมนะ ถ้าท่านทำอีกจะต้องบาปเป็นสองเท่าเพราะท่านเป็นพระนอกจากจะโดนข้อหาปาณาติบาตแล้วยังต้องอาบัติปาจิตตีย์อีกกระทงหนึ่ง ทีนี้ละก็สนุกแน่”

“งั้นก็น่าลองนะเพราะอาตมาเป็นคนชอบสนุก พวกท่านก็คงชอบสนุกเช่นกัน ใช่ไหมละ” ภิกษุวัยใกล้สี่สิบสี่แก่งยั่ว

“สงสัยชาติที่แล้วท่านคงเกิดเป็นคนฉวนนะ ถึงได้พูดฉวนเก่งนัก”

“สงสัยชาติที่แล้วพวกท่านคงเกิดเป็นเต่าฉวนเหมือนกัน เพราะพูดฉวนเก่งไม่แพ้อาตมาเลย” คนฉวนยวนเต่าฉวน

“พอที่ๆ พวกเราขี้เกียจต่อล้อต่อเถียงกับท่านแล้ว นี่ก็ครบชั่วโมงพอดี ท่านยังไม่หมดหน้หรือคะ วัวันหลังจะมาทวงอีก บ้ายบาย” ภาพเต่าเจ็ดตัวหายวับไป ท่านพระครูก็รู้สึกตัวพอดี รถเบนซ์คันหนึ่งมาจอดใกล้ๆ ที่เกิดเหตุ คนขับลงจากรถมาดูผู้ได้รับบาดเจ็บ “นี่สมภารวัดป่ามะม่วงใช่ไหม ทำไม่ถึงมานอนจำวัดอยู่ตรงนี้ล่ะครับ” เขาพูดด้วยความตกใจ

ท่านพระครูจึงลืมตาขึ้น แถ่แกโรงสีบ้านหมี่นั่นเอง

“โยมไปไหนมาหรือ” สมณะอุตุส่าห์ทักทายคฤหัสถ์

“จะเข้ากรุงเทพฯ หน่อย เห็นรถมาเกยกิ่งมะขามเทศ เลยลงมาดู เพื่อเป็นคนที่รู้จัก ท่านไปไหนมาหรือครับ แล้วเกิดอะไรขึ้น” เขาถามพลางนั่งลงใกล้ๆ ท่าน

“ไปเยี่ยมโยมโยมเขามา ถนนมันลื่นรถเลยเสียหลัก คนขับ

เป็นยังไงบ้างก็ไมรู้” ท่านพยายามลุกขึ้นยืน แล้วจึงส่งเสียงเรียก ลูกศิษย์ “หล่อเอ๊ย เป็นยังไงบ้าง” นายหล่อรู้สึกตัว พอลืมตาก็นึก ถึงยาม รีบถามท่านว่า

“หลวงพ่อกับยามละ ยาม” ความห่อของทำให้ลืมความ เจ็บปวดที่ได้รับ

“นั่นซิ ันก็ลงมาช่วยกันหาเร็วๆเข้า” ท่านนึกไปถึงพระ สมเด็จพระลูกประคำ กลัวว่าจะหาย ขณะนั้นรถที่ผ่านไปมาต่างจอด ดูเหตุการณ์ทั้งที่ก่อนหน้านี้ไม่มีคนใดหยุด ท่านพระครูกับนายหล่อ ช่วยกันหายาม ทำทางมะงุมมะงาหราดูเป็นที่ขบขันแก่ผู้พบเห็น คนในรถพากันลงมามุงดู สตรีผู้หนึ่งทนเก็บความสงสัยไว้ไม่ได้ จึง ถามขึ้นว่า “ท่านกำลังหาอะไรอยู่หรือคะ”

“หายามจะโยม ยามสี่เขี้ยวดับเบ็ด ไม่รู้ว่ากระเด็นไปทาง ไหน โยมช่วยหาหน่อยซิ” นายหล่อรีบเสริมว่า

“ช่วยท่านหาหน่อยเถอะครับ ในนั้นมีของสำคัญที่ท่านต้อง รักษาไว้ให้เจ้าของเขา”

“ยามมีก็โบละคะ” ท่านพระครูจึงตอบว่า

“โบเดี้ยวจะโยม ยามของอาตมา ส่วนลูกศิษย์ไม่มียาม”

“ใช่โบที่ห้อยคอลูกศิษย์ท่านใหม่ครับ” เจ้าแกโรงสีบ้านหมี่ ชี้ไปที่ยามซึ่งห้อยคือนายหล่ออยู่

“อ้าว ห้อยคอเอ็งอยู่นั่นไง โธ่ถึงเอ๊ย หลงหากันตั้งนาน” ท่านพระครูพูดอย่างโล่งใจ จากนั้นเจ้าแกจึงอาสาพาท่านกับลูก ศิษย์ไปส่งที่วัดป่ามะม่วง ส่วนรถของนายหล่อต้องทิ้งไว้ก่อน แล้ว ค่อยให้ช่างมาจัดการเอาไปซ่อม คงต้องเสียเงินอีกตามเคย

มีคนไปส่งชาวแม่ประยงค์ หล่อนรีบเหมารถมารับสามีไป ส่งโรงพยาบาล แต่ไม่สามารถพูดให้ท่านพระครูไปโรงพยาบาลได้

เมื่อทุกคนไปกันหมดแล้ว ท่านจึงขึ้นไปยังกุฏิชั้นบน สั่งให้เด็กชาย
ชวากับเด็กชายแดงหายามาหา

“เอาทิงเจอร์นะครึบหลวงพ่อ แผลสดต้องใช้ทิงเจอร์” เด็ก
ชายขาวพูด

“อย่าเลย ข้าไม่อยากแสบซ้ำสอง แค่นามมะขามเทศ
ก็แสบจะแยะอยู่แล้ว ไซ้ยาแดงดีกว่า” เด็กชายแดงจึงไปหยิบขวดยา
แดงจากตู้ยาชั้นล่างมา เปิดฝาออกใช้สำลีชุบยาแดงแล้วทาให้ท่าน
เนื่องจากบาดแผลมีหลายแห่ง หน้าตาเนื้อตัวท่านจึงแดงเถิกไป
ด้วยเลือดผสมยาแดง เด็กชายฝาแฝดถึงกับหัวเราะงอกลิ้งงอหงาย
เมื่อเห็นหลวงพ่อยู่ในสภาพเช่นนั้น

“เอ็งสองคนหัวเราะอะไรกัน หรือว่าหัวเราะเยาะข้า” ถาม
เสียงดุ

“เปล่าครับเปล่า ผมข้า ข้าที่หน้าหลวงพ่อดังยังกะพระเอก
ลิเก” เด็กชายแดงตอบพลางกลืนหัวเราะ

“แล้วไป เหมือนพระเอกก็ค้อยยังชั่วหน่อย ถ้าบอกว่า
เหมือนตัวโกงละก็พวกเอ็งถูกเขียนแน่” สมภารวัดป่ามะม่วงอุตสาห์
มีอารมณ์ขันทั้งที่รู้สึกปวดแสบปวดร้อนหัวสรรพางค์

๕๒

โสเรยยกิขุ

ยาม สุขดูเหมือนว่าเวลาผ่านไปรวดเร็วราวกับติดปีกบินหนึ่งเดือนช่างเหมือนกับหนึ่งวัน แต่ยามทุกข์นี่ซิ เวลาหนึ่งเดือนช่างเหมือนกับหนึ่งปี ด้วยว่าทุกนาทีผ่านไปอย่างเชื่องช้า แท้จริงเวลาก็กว้างผ่านไปตามปกติ มนุษย์ต่างหากเล่าที่เอาความรู้สึกสุขทุกข์ไปวัดว่ามันเร็วมันช้า ชีวิตในโลกมนุษย์นี้สั้นนัก แต่การเดินทางของชีวิตในสังสารวัฏนั้นยาวไกลไม่มีที่สิ้นสุด ตราบใดที่ยังละตัณหาคูหาทานไม่ได้ ตรานั้นก็ยังต้องเวียนว่ายขววนอยู่ในสังสารสาคร ประสบสุข ประสบทุกข์ หมุนเวียนสลับเปลี่ยนกันเหมือนพระจันทร์กับพระอาทิตย์ที่ผลัดกันลงผลัดกันขึ้น เป็นอยู่อย่างนี้มานานแสนนาน

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงรักษาตัวอยู่ที่กุฏิเป็นเวลาหนึ่งเดือนและจัดการบ้นทึกชีวประวัติของท่านตามที่ เจ้ากรรมนายเวร สั่งมา บางเรื่องทีลืมนไปแล้วท่านก็ใช้ เห็นหนอ ช่วยรื้อฟื้นความจำ ประสพการณ์ที่ท่านได้รับคงจะไม่เหมือนกับของผู้ใดในโลก โดยเฉพาะ วีรกรรม ในวัยเด็ก

ช่วงเวลาที่อาพาธเจ็บป่วยทำให้ท่านพระครูต้องงดการปฏิบัติสมณกิจ มีบิณฑบาตโปรดสัตว์เป็นต้น พระมหาบุญเอื้อเพื่อด้วยการบิณฑบาตมาเพื่อ และด้วยความเกรงใจผู้อ่อนวัยกว่า ท่าน

จึงฉันเพียงมือเดียว รูปร่างที่ผอมบางอยู่แล้วเลยยิ่งผอมลงไปอีก ตรงข้ามกับพระมหากษัตริย์ซึ่งรูปร่างอ้วนท้วมสมบูรณ์อยู่แต่เดิม ครั้นเมื่อออกหัดกรำรำ ก็ยิ่งฉันได้จำวัดหลับเลยอ้วนเอาๆ จนรูปร่างใกล้เคียงกับพระสังข์กระเจายเข้าไปทุกวัน

อันที่จริงพระสังข์กระเจานั้นเป็นชื่อของพระมหากษัตริย์พระมหากษัตริย์ผู้เนรมิตรูปกายให้ดูอ้วนเสียจนน่าเกลียด เพื่อมิให้ผู้ใดมาหลงใหลในรูปโฉมโฉมพรรณของท่าน เรื่องมีอยู่ว่า เดิมท่านเป็นบุโรหิตของพระเจ้าจันทรบัพฑิต แห่งกรุงอุษเชนี ต่อมาได้สดับพระธรรมเทศนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจนบรรลुพระอรหัต แล้วจึงขออุปสมบท มีชื่อในพระศาสนาว่า พระมหากษัตริย์ พระพุทธองค์ทรงยกย่องพระมหาสาวกรูปนี้ว่าเป็นเอตทัคคะในทางอธิบายความของคำอโหสิเคราะห์

สมัยที่ยังมิได้บวช ท่านเป็นบุรุษหนุ่มรูปงาม พูดภาษาชาวบ้านก็คือหล่อเหลาเอาการทีเดียว ครั้นบวชแล้วความหล่อก็มีได้ลดลง และที่สำคัญคือรูปร่างหน้าตาของท่านละม้ายคล้ายคลึงกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จนมีผู้เข้าใจผิดอยู่เนืองๆว่าท่านคือพระพุทธเจ้า ถึงกับมีคนบางพวกมาตัดใจหลงใหลในรูปโฉมอันงามของท่าน และรายหนึ่งที่เป็นเอา่มากๆคือโสเรยยะ บุตรเศรษฐีแห่งโสเรยยนคร

เรื่องมีอยู่ว่า เช้าวันหนึ่ง โสเรยยะกับเพื่อนๆกำลังจะไปอาบน้ำในแม่น้ำ บังเอิญไปพบพระมหากษัตริย์พระมหากษัตริย์เพ็งสรองน้ำเสร็จและกำลังครองจีวรเพื่อเตรียมออกบิณฑบาต โสเรยยะได้เห็นร่างเปลือยเปล่าที่แสนงดงามของพระเถระก็มีจิตคิดอกุศล คือคิดว่า “โอ พระเถระรูปนี้ช่างงามเหลือเกิน ถ้าเราได้มาเป็นเมียก็วิเศษนะซี หรือไม่ก็ขอให้เมียเรารูปร่างสวยผิวพรรณผุดผ่องเหมือนกับท่าน” เมื่อ

โสเรยยะคิดอกุศลกับพระอรหันต์ อกุศลวิบากก็เกิดกับเขาในทันที นั่นคือ เขาได้กลายเป็นสตรีเพศไปในชั่วพริบตา โสเรยยะตกใจ และรู้สึกอับอายนัก จึงหลบหนีออกมาจากกลุ่มเพื่อนๆ ซึ่งยังไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา บังเอิญมีกองเกวียนคาราวานของพ่อค้าผ่านมา กำลังจะมุ่งหน้าไปยังเมืองตักสิลา โสเรยยะจึงหลบเข้าไปปะปนอยู่กับผู้คนในกองเกวียนคาราวานนั้น ครั้นไปถึงเมืองตักสิลา บุตรเศรษฐีผู้หนึ่งได้มองลงมาจากปราสาทเจ็ดชั้น เห็นหญิงสาวที่มาถึงกองเกวียนคาราวานก็เกิดรักใคร่ทำนองรักแรกพบ ในที่สุดได้แต่งงานกัน โสเรยยะอยู่กินกับบุตรเศรษฐีเมืองตักสิลา จนมีบุตรชายสองคน ก่อนหน้านั้นก็ได้มีบุตรกับภรรยาที่อยู่เมืองโสเรยยะสองคน เขาจึงเป็นพ่อและแม่ของลูกชาย ๔ คน

วันหนึ่งมีกองเกวียนคาราวานของพ่อค้าผ่านมา โสเรยยะมองลงไปเห็นเพื่อนคนที่เคยไปอาบน้ำด้วยกัน จึงใช้ใ้หางทาสีไปเชิญเพื่อนผู้นั้นมารับประทานอาหารที่บ้าน เพื่อนจำโสเรยยะไม่ได้ เพราะเขาอยู่ในร่างของสตรีเพศ เมื่อลับตาสามี โสเรยยะจึงแอบเล่าความจริงให้เพื่อนฟัง เพื่อนแสดงความสงสารเห็นใจและบอกเขาว่า ขณะนี้ท่านพระมหากัจจายนะอยู่ที่เมืองตักสิลาเอง แล้วคนทั้งสองจึงพากันไปนิมนต์ท่านมาฉันภัตตาหารที่บ้าน เมื่อพระมหากัจจายนะฉันภัตตาหารเสร็จ โสเรยยะก็คุกเข่าลงแทบเท้าของท่าน สาราภาพผิดและขอโอโหสิกรรม พระมหากัจจายนะก็โอโหสิกรรมให้ เพราะพระอรหันต์ท่านไม่มีเวรไม่มีภัยต่อผู้ใด แต่ถ้าใครคิดร้ายหรือทำไม่ดีกับพระอรหันต์ บาปกรรมก็จะเกิดกับผู้นั้นเอง เมื่อโสเรยยะได้รับการอโหสิกรรมจากพระมหากัจจายนะ เขาก็กลายเป็นชายชาติตรีอีกครั้ง จึงเล่าความจริงให้สามีฟัง พร้อมทั้งขออนุญาตกลับไปหาบุตรและภรรยาที่เมืองโสเรยยะ สามีของโสเรยยะขอร้อง

ว่า “อย่าไปเลย ไหน บุตรสองคนของฉันก็ได้ออกมาจากครรภ์ของท่าน จงอยู่กับบุตรที่นี้เถิด” โสเรยยะไม่ยอมอยู่โดยอ้างว่าเขาได้กลับกลายเป็นผู้ชายแล้ว จะอยู่กินกันฉันสามีภรรยาได้อย่างไร ในที่สุดก็เดินทางกลับเมืองโสเรยยะกับเพื่อนผู้นั้น

ต่อมาโสเรยยะก็เบื่อหน่ายในโลกีย์วิสัย จึงออกบวชในสำนักของพระศาสดา โดยมีพระมหากัจจายนะเป็นพระอุปัชฌาย์ เมื่อท่านได้เข้ามาสู่ร่มกาสาวพัสตร์แล้ว พระอุปัชฌาย์ได้พาท่านไปยังเมืองสาวัตถี ครั้นเพื่อนภิกษุที่สาวัตถีทราบเรื่องราวของท่าน ต่างก็พากันมาซักถามว่า ตอนที่ท่านเป็นคฤหัสถ์ท่านเคยเป็นทั้งพ่อและแม่ ท่านมีความรักในบุตรข้างไหนมากกว่า พระโสเรยยะก็ตอบตามประสบการณ์ของท่านว่า ท่านรักบุตรตอนที่ เป็นแม่มากกว่า เพราะต้องอุ้มท้อง คลอด และเลี้ยงด้วยน้ำนมจากอก ทำให้เกิดความรัก ความผูกพันมากกว่าตอนเป็นพ่อ แล้วท่านก็ต้องตอบคำถามทำนองเดียวกันนี้อยู่เรื่อยๆจนเกิดความรำคาญ จึงหลีกเร้นไปปฏิบัติธรรมอย่างเคร่งครัด ไม่เสวนากับผู้ใด กระทั่งได้บรรลุอรหัตผลในวันหนึ่ง เมื่อเป็นพระอรหันต์แล้ว จิตของท่านก็เป็นอุเบกขา ปราศจากความรักความชัง ดังนั้นเมื่อมีเพื่อนภิกษุมายถามว่า ตอนที่ เป็นพ่อ กับตอนที่ เป็นแม่ ท่านรักบุตรข้างไหนมากกว่า ซึ่งแต่ก่อนที่ยังไม่ได้เป็นพระอรหันต์ ท่านจะตอบว่ารักบุตรตอนที่ เป็นแม่มากกว่า ครั้นมาบัดนี้ท่านกลับตอบว่า เฉยๆ ไม่รักไม่ชังข้างไหนทั้งนั้น เพื่อนภิกษุก็พากันกล่าวโทษว่าท่านพูดเท็จ จึงพากันไปกราบทูลพระพุทธเจ้าว่า โสเรยยะพูดมุสา พระศาสดาทรงทราบว่โสเรยยะได้บรรลุอมตธรรมอันสงบระงับนั้นแล้ว จึงตรัสแก่เหล่าภิกษุว่าพระโสเรยยะมิได้พูดปด แต่ที่พูดเช่นนั้นเพราะท่านหมดแล้วซึ่งกิเลสสวะทั้งปวง จึงปราศจากความรักความชังใดๆ

ซึ่งเท่ากับพระพุทธองค์ทรงประกาศรับรองการบรรลุอมตธรรมอันล้ำเลิศของพระโสเรยยะให้ภิกษุเหล่านั้นได้ทราบ จะได้เลิกล้อเลียนท่านเสียที

ส่วนพระมหากัจจายนะนั้น หลังจากเกิดกรณีของพระโสเรยยะขึ้นแล้ว ท่านก็ได้พิจารณาว่า รูปร่างหน้าตาของท่านเป็นอุปสรรคต่อการบรรลุธรรมของบุคคลอื่น เพราะผู้ที่มาติดใจหลงใหลในรูปร่างของท่าน ทำให้เห็นช้ำต่อการบรรลุธรรม ท่านจึงใช้อิทธิฤทธิ์เนรมิตรูปกายให้อ้วนจนดูน่าเกลียด และเป็นที่ยึดกันในนามของพระสังข์กระเจาย แต่ถึงจะเนรมิตร่างกายให้ดูน่าเกลียดอย่างไร ก็ยังมีคนนิยมชมชอบ กล่าวคือเมื่อเวลาล่วงไปอีกหลายร้อยปีคนจีนพากันนิยมสร้างรูปของท่านขึ้นบูชา นัยว่าเป็นสัญลักษณ์แห่งความอุดมสมบูรณ์แห่งโภคทรัพย์ ความมั่งคั่งร่ำรวยอันเป็นยอดปรารถนาของปุถุชน แต่สำหรับพระอริยเจ้านั้น สิ่งเหล่านี้กลับเป็นเสมือนบ่วงคอยหน่วงเหนี่ยวเอาไว้ มิให้เจริญก้าวหน้าในการปฏิบัติธรรม ดังนั้นสมณะรูปไฉยยังติดข้องอยู่กับสิ่งเหล่านี้ สมณะรูปนั้นมิสมควรกับชื่อแห่งสมณะผู้เป็นศากยบุตรของพระพุทธองค์ แต่เป็นผู้หลงกลวงโลกหวังเอาลาภ โดยมีได้กลัวบาปบุญคุณโทษแต่ประการใด ผลสุดท้ายก็ต้องถึงซึ่งความวิบัติ ไม่สามารถบรรลุความหลุดพ้นได้ เมื่อมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ย่อมเป็นที่ติเตียนของวิญญูชน ครั้นละจากโลกนี้ไปแล้วก็ต้องตกนรกหมกไหม้อยู่ในอเวจีมหานรกชั่วกัปชั่วกัลป์น่าเวทนานัก

หนึ่งเดือนผ่านไป บาดแผลตามร่างกายของท่านพระครูก็หายเป็นปกติ ท่านจึงออกบิณฑบาตโปรดสัตว์ โดยมีเด็กชายแดงหัวปิ่นโตเดินตามหลัง ครั้นกลับมาถึงกุฏิก็พบเด็กชายขาวนั่งคุยอยู่

กับสตรีสาวผู้หนึ่งด้วยท่าทางสนิทสนม ท่านนึกตำหนิเด็กชายผู้ซึ่ง
อีกไม่กี่เดือนก็จะเปลี่ยนค่านำหน้าชื่อเป็น นาย เห็นท่านเดินเข้า
มา คนทั้งสองก็กุกุกจ้อเข้ามาต้อนรับ เด็กชายขาวรายงานเสียงแจ่ม
ใส่ว่า

“หลวงพ่อกับ พี่ชบาเขาจะมาบวชชื้ออยู่ที่วัดนี้ และจะมา
ช่วยดูแลทำความสะอาดกุฏิ หลวงพ่อจะให้เขาบวชวันนี้เลยได้ไหม
ครับ”

“ได้ เอ็งก็เป็นอุปัชฌาย์บวชให้เขาเสียเลยเป็นไง ท่าทางเอ็ง
อยากจะเป็นสมภารแทนข้านักนี้” ท่านพูดประชด

“ในอนาคตเขาต้องได้เป็นแน่ แต่หนูคงไม่รอให้เขาบวชให้
หรอกจ้ะ หลวงพ่อบวชให้หนูวันนี้เลยนะจ๊ะหลวงพ่อกับ” หญิงสาว
พูดเสียงอ่อนเสียงหวานเกินความจำเป็น

“ให้พี่เขาบวชนะครับหลวงพ่อ พี่เขาทั้งสวยทั้งน่ารัก อีก
อย่างผมก็รับปากรับคำกับเขาแล้วว่าหลวงพ่อต้องบวชให้แน่ อย่า
ให้ผมต้องเสียหน้าเลยนะครับ” เด็กชายพูดโดยมิได้นึกถึงว่าจะไร
ควร อะไรไม่ควร ทั้งนี้ทั้งนั้นเพราะเกิดติดใจในเสน่ห์ ของสาว
สวยช่างเจรจาผู้นี้

“ให้พี่เขาบวชนะครับหลวงพ่อ” เด็กชายแดงเห็นด้วยกับ
น้องชายด้วยรู้สึกถูกชะตากับหญิงสาว

“อ้อ. นี่เอ็งก็ไปกับด้วยอีกคนหรือนี้ พวกเอ็งเป็นอะไรกัน
ไปแล้ว” ท่านตำหนิเด็กคู่แฝด ผู้ซึ่งอยู่ในวัย ปากยังไม่ทันจะสิ้น
กลืนน้ำนม ทว่าทำท่าเจ้าชู้เกินวัย

“แบบนี้หลวงพ่อกับพี่แล้วนะจ๊ะ สามเสียงกับเสียงเดียว เป็น
อันว่าหนูได้บวชวันนี้แน่นอน” สาวสวยสรุป

“ถ้าฉันไม่ให้เธอบวชล่ะ ฉันจะทำให้สามเสียงแพ้เสียงเดียว

เธอจะว่ายังไง”

“หลวงพ่อก็ไม่ทำอย่างนั้นแน่ ขึ้นทำจะต้องเสียใจไปจนตลอดชีวิต หนูเตือนไว้แค่นี้แหละ เอาเถอะ หลวงพ่อก็อาจจะกำลังหิวข้าว ฉันข้าวฉันปลาเสียให้เรียบร้อย แล้วค่อยคิดเรื่องที่จะบวชให้หนู แต่หนูขออย่าเป็นครั้งสุดท้ายว่ายังไง หลวงพ่อก็จะต้องบวชให้หนู บวชวันนี้ด้วย เดี่ยวหนูจะมาฟังคำตอบ” แล้วพูดกับเด็กชายขาวว่า “พาพี่ไปหาแม่ชีหน่อย จะไปบอกให้เขาจัดเตรียมที่พักให้”

“ผมไปด้วย” เด็กชายแดงวางปืนโตะลงหากก็หันไปพูดกับท่านพระครูอย่างเกรงใจว่า “วันนี้หลวงพ่อก็ช่วยตัวเองนะครับ ฉันเสร็จแล้วก็ทิ้งสารไว้ เดี่ยวผมจะมาเก็บล้างให้” แล้วคนทั้งสามก็พากันลุกออกไปโดยที่ท่านพระครูมิได้ทักท้วง หมิงสาวเดินกลางขนาบด้วยเด็กชายฝาแฝด ยิ่งไปกว่านั้นหล่อนยังใช้แขนซ้ายขวาโอบไหล่เด็กชายทั้งสอง เป็นภาพที่ท่านพระครูเห็นแล้วต้องส่ายหน้า ท่านอยากรู้ว่าหมิงสาวผู้นี้เป็นใคร มาจากไหน จึงใช้ เห็นหนอเข้าตรวจสอบ แล้วเห็นหนอก็รายงานว่า นางสาวชบาถูกจ้างให้มาเป็นไส้ศึก เพื่อทำให้ท่านเสียชื่อเสียง ฝ่ายที่ไม่ชอบท่านพยายามหาเรื่องใส่ร้ายป้ายสี เนื่องจากในขณะนี้ท่านเป็นพระสงฆ์ที่มีผลงานเด่นที่สุดในด้านทำประโยชน์ให้กับประชาชน และกำลังจะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเจ้าคณะอำเภอ ความเจริญรุ่งเรืองของท่านทำให้คนบางพวกร้อนนกร้อนใจ ด้วยถูกไฟริษยาเผาเผา จึงลงขันกันจ้างนางสาวชบามาทำลาย “เราเห็นจะต้องรับบวชให้แม่คนนั้นเสียแล้ว เพราะถ้าเราปฏิเสธ พวกนั้นก็จะต้องหาทางเล่นงานเราอีกจนได้ นึกว่าใช้เวรใช้กรรมก็แล้วกัน ถึงอย่างไรธรรมะก็ต้องชนะอธรรมอยู่วันยังค่ำ รู้ล่วงหน้าอย่างนี้ก็ดีแล้วเราจะไ้ระมัดระวังตัว” คิดดังนี้จึงจัดการฉันภัตตาหาร ฉันไปได้สองสามคำ แม่ชีเขียน

กับแม่ชีเขียวก็เข้ามาในกุฏิ กราบท่านสามครั้งแล้วแม่ชีเจียนก็รายงานว่า

“มีผู้หญิงชื่อชบาเขาไปสั่งให้ฉันจัดห้องให้เขา เขาว่าหลวงพ่ोजะบวชให้เขาวันนี้ แล้วเขาก็ต้องการอยู่ห้องคนเดียว ไม่ปะปนกับใคร เขาว่าหลวงพ่อสั่งมาอีกทีหนึ่ง หลวงพ่อสั่งจริงหรือเปล่าจ๊ะ”

“อ้อ. เขายังงั้นหรือ” ท่านรวบซ้อนและส้อม แสดงว่า
อิม

“จ๊ะ ฉันถึงต้องมาถามหลวงพ่อ ว่าสั่งไปอย่างนั้นจริงหรือเปล่า ทำทางเขาใหญ่โตเหลือเกิน เขาเป็นใครจะหลวงพ่อ”

“อาตมาก็ยังไม่รู้เหมือนกัน พออาตมากลับจากบิณฑบาตยังไม่ทันได้นั่ง เขาก็มาสั่งการว่าจะต้องบวชให้เขาในวันนี้”

“แล้วหลวงพ่อรับจะบวชให้เขาหรือเปล่าจ๊ะ”

“รับชโยม ก็เขาสั่งเราก็ตองทำตามที่เขาต้องการ” ท่านพระครูตอบด้วยเสียงปกติ

“แต่ฉันดูท่าทางเขาแล้วเห็นว่าไม่น่าไว้ใจ มันสังหรณ์ใจยังงพิกล อย่าให้บวชเลยจ๊ะหลวงพ่อ” แม่ชีเขียวออกความเห็นแม่ชีเจียนรีบสับสนุนว่า

“นั่นซิ ฉันกลัวว่าจะมาทำความเดือดร้อนให้วัดป่ามะม่วงเสียมากกว่า แค่วันแรกก็ทำให้ฉันเดือดร้อนแล้ว มีอย่างที่ไหนจะขอยู่ห้องคนเดียว แบบนี้ฉันกับแม่ชีเขียวก็ต้องย้ายมาอยู่ข้างนอกเพื่อยกห้องให้เขา เพราะมีอยู่ห้องเดียว”

“ยกให้เขาไปเถอะโยม คิดเสียว่าอะไรๆมันก็ไม่ใช่ของเรา เขาอยากได้ก็ยกให้เขาไป แต่โยมเชื่ออาตมาเถอะว่าเขาอยู่ได้ไม่นานหรอก เดี่ยวเขาก็ไป ก็ขอให้ทนๆเอาหน่อย คิดเสียว่าเขาเป็นเจ้ากรรมนายเวรมาทวงหนี้ก็แล้วกัน นึกว่าเห็นแก่อาตมาเถอะ”

“ตกลงฉันจะเชื่อหลวงพ่อก็สงสัยเหลือเกินว่าทำไมหลวงพ่อดึงยอมเขาถึงปานนั้นทั้งที่ไม่รู้ที่มาที่ไปของเขา” แม่ชีเขียวพูดตัดบท

“อย่าสงสัยเลยโยม เอาเถอะแล้ววันหนึ่งโยมก็จะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร เอาละ กลับไปจัดห้องให้เขาเสีย แต่ไม่ต้องขนย้ายของออกมาหรอก รับรองว่าเขาอนาคินเดี๋ยวก็ต้องมาขอให้โยมไปนอนเป็นเพื่อน” ท่านรู้ว่าหล่อนจะต้องถูกแม่กาหลงเล่นงานอย่างแน่นอน แม่กาหลงซึ่งบัดนี้เป็นเทพคอยปกป้องรักษาผู้ที่อยู่ในวัด แต่ถ้าใครทำไม่ดีก็จะลงโทษผู้นั้นตามสมควรแก่ความผิด

“ถ้าเช่นนั้นฉันก็จะไปจัดการตามที่หลวงพ่อสั่ง” แม่ชีทั้งสองกราบท่านพระครู กำลังจะลุกออกไป สมภารก็ถามขึ้นว่า

“แล้วโยมขบเขาไปไหนล่ะ รอโยมอยู่ที่สำนักชีหรือ”

“เปล่าจ๊ะ เขาบอกจะไปเล่นน้ำกับเจ้าชายและเจ้าแดง”

“อ้าว จะมาบวชแล้วทำไมไปเล่นน้ำล่ะ ท่าทางจะปกครองยากเสียแล้ว โยมคงหนักใจหน่อยนะ แต่อาตมาขอรับรองอย่างหนึ่งคือ ขอให้อดทน แล้วก็อย่าไปว่าอะไรเขา พยายามทำดีกับเขาให้มากที่สุด อาตมารู้ว่าเขาไม่ได้ตั้งใจมาบวชแต่ถูกจ้างมา เสร็จจตุระแล้วเขาก็จะสึกไปเอง รับรองว่าไม่เกินสิบห้าวัน”

“เขาบอกหลวงพ่หรือจ๊ะว่าถูกจ้างมา แล้วใครเป็นคนจ้างเขา” แม่ชีเขียวถาม

“เรื่องมันลึกลับซับซ้อนนะโยม เอาเถอะ ถ้าอยากรู้วันหลังอาตมาจะเล่าให้ฟัง ตอนนี้อ่าเพ็งซักถามอะไร ไปจัดการตามที่เขาสั่งเถอะ ประเดี๋ยวเขากลับมาจะได้ไม่มีเรื่อง นั่นไง พุดยังไม่ทันขาดคำ พวกกันมานอนแล้ว” แม่ชีทั้งสองจึงรีบลุกออกไป คนทั้งสามเดินเข้ามา เนื้อตัวเปียกปอน โดยเฉพาะนางสาวชานนั้นเสื้อผ้าเปียก

เนื้อผ้าแนบตัวทำให้เห็นทรวดทรงองค์เอวอวบอ้วน หล่อนตั้งใจจะยั่ว
ท่านพระครูให้ตะบะแตกเพื่อแลกกับเงินก้อนใหญ่ที่เขาว่าจ้างมา

“สองคนนั้นมาฟ้องอะไรหลวงพ่หรือจ๊ะ” หล่อนหมายถึง
แม่ชีเขียวกับแม่ชีเจียนที่เพิ่งลุกออกไป

“ทำไมเขาจะต้องมาฟ้องฉันด้วย แม่ชีเขาไม่ใช่คนช่าง
ฟ้อง” ท่านพระครูพูดความจริง เพราะชีสองคนเพียงแต่มาถามไม่ได้มาฟ้อง

“งั้นก็แล้วไป แล้วเขาบอกหรือเปล่านั้นว่าหนูสั่งให้จัดห้องให้
หนูบอกว่าหลวงพ่อสั่งมา ถ้าไม่อ้างหลวงพ่อเขาก็จะไม่ทำตามที
สั่ง” หล่อนแก้ตัว

“เรื่องนั้นฉันบอกให้เขาจัดการให้แล้ว แต่อย่าเพิ่งให้เขาเอา
ข้าวของออกเพราะมีอยู่ห้องเดียว” ท่านจงใจใช้ บอกร แทน สั่ง

“ไม่ได้หรอก หนูไม่ชอบให้ใครมาเดินเข้าๆออกๆห้องหนู
ต้องเอาของออกไปให้หมด” หล่อนเริ่มใช้อำนาจบาตรใหญ่

“งั้นก็ตามใจ แต่ขอเวลาให้เขาหาที่ใหม่ก่อน พรุ่งนี้ค่อยให้
ขนของออกก็แล้วกัน วันนี้ฉันบอกให้เขาทำความสะอาดห้องให้เธอ
เดี่ยวเธอกลับไปอาบน้ำแต่งตัวให้เรียบร้อย จะบวชวันนี้ก็จะบวชให้
ส่วนเรื่องที่ว่าจะต้องตระเตรียมอะไรบ้างก็ให้ไปถามแม่ชีเขา พร้อม
เมื่อไรก็พากันมาที่นี่ได้” ท่านสั่งการแล้วจึงขึ้นไปยังชั้นบน เด็กชาย
แดงกับเด็กชายขาวจึงชวนหล่อนกินอาหารที่ท่านพระครูฉันเหลือ

“ไม่หรอก พี่ไม่ชอบกินเดนใคร เดี่ยวจะไปสั่งให้แม่ชีทำ
ใหม่ กินของร้อนๆมันอร่อยคอดี” พูดจบหล่อนก็เดินกลับไปยัง
สำนักชี

๕๓

ชีชบา

คืนแรกที่มาอยู่วัดป่ามะม่วง ชีชบาก็ได้รับบทเรียนจากเทพกาหลง ขณะที่นอนหลับสบายอยู่ในห้อง หล่อนก็ถูกปลุกขึ้นมากลางดึก คนปลุกเป็นหญิงสาวผมยาวเคลือบไพล่ หน้าตาคมขำ รูปร่างได้สัดส่วน สดชื่น สิวสาวลูกชิ้นหนึ่ง รู้สึกโกรธที่ถูกรบกวนในยามวิกาล เช่นนี้

“เธอเป็นใคร เข้ามาในห้องฉันได้ยังไง” หล่อนถามผู้หญิงที่ยืนตรงหน้าด้วยเสียงเกรี้ยวกราด ไฟในห้องสว่างไสว ไม่รู้ว่าใครเปิดทิ้งไว้

“ฉันชื่อกาหลง จะเข้ามาคุยกับเธอสักหน่อย” เทพกาหลงตอบด้วยเสียงปกติ

“คุยอะไรกันดึกดื่นเที่ยงคืนอย่างนี้ ฉันไม่คุยด้วยหรอก เสียเวลานอน” ชีสาวทำท่าจะล้มตัวลงนอน หากเสียงมีอำนาจสั่งว่า “ยังนอนไม่ได้จนกว่าจะพูดกันให้รู้เรื่องก่อน”

“นี่ เธออวดดียังไงมาสั่งฉัน รู้หรือเปล่าว่าฉันเป็นใคร ขนาดสมภารวัดนี้ยังต้องยอมฉัน ก็แล้วเธอน่ะสำคัญยังไง”

“อหังการ เธอพูดออกมาได้ยังไง รู้ไหมว่าหลวงพ่อกำนันไม่ใช่พระธรรมดา ท่านเป็นพระอริยสงฆ์เขียวชะอุ่ม ระวังจะตกนรกเอาเวจี”

“นรกสวรรค์อะไรฉันไม่สนใจทั้งนั้น ออกไปจากห้องฉันได้แล้ว ฉันจะนอนละ” คนเป็นชื้ออกปากไล่

“ฉันบอกว่ายังนอนไม่ได้ ได้ยินไหม” เสียงนั้นคล้ายกับมีอำนาจลึกลับทำให้อีกฝ่ายต้องเชื่อฟัง

“เอาเถอะ ไม่นอนก็ได้ ไหนเธอจะพูดอะไรก็พูดมา แต่ก่อนอื่นฉันอยากรู้ว่าเธอเป็นใครมาจากไหน”

“ก็บอกแล้วไงว่าฉันชื่อกาหลง หลวงพ่อท่านชวนให้ฉันมาอยู่ที่นี้เมื่อสิบปีก่อน ที่นี้คงรู้แล้วซินะว่าใครสำคัญกว่า เธอหรือฉัน”

“แล้วตอนกลางวันเธอไปอยู่เสียที่ไหน ทำไมฉันถึงไม่เห็นเธอ” คนเป็นชื้อรู้สึกขงใจ

“ฉันไม่ชอบให้ใครเห็นตอนกลางวัน ถึงกลางคืนก็ไม่ค่อยมีใครได้เห็นฉัน นอกเสียจากว่าฉันต้องการให้เขาเห็น”

“เธอกำลังจะพูดว่า เธอสามารถทำให้คนเห็นหรือไม่เห็นเธอก็ได้ อย่างนั้นใช่ไหม เข้าใจอวดอ้างนะ” หล่อนใช้วาจาจากถางอีกฝ่าย

“นี่ไม่ใช่การอวดอ้าง แต่จะขอเตือนเธอว่าอย่าได้มาทำอะไรไม่ดีในวัด โดยเฉพาะกับหลวงพ่อนั้นอย่าได้ไปคิดไม่ดีกับท่าน เพราะแค่คิดก็บาปมหันต์แล้ว ขอเตือนไว้เท่านี้แหละ”

“หากว่าฉันไม่เชื่อ เธอจะทำอะไรฉันไม่ทราบ” ชีสาวทำท่าย

“ถ้าเป็นแต่ก่อนรับรองว่าฉันเล่นงานเธอแน่ แต่เดี๋ยวนี้ไม่ทำแล้วเพราะฉันยึดมั่นในเทวธรรม คือ ทิริโอดตบปะ จึงเพียงแต่จะเตือนเอาไว้ ส่วนเธอจะเชื่อหรือไม่ก็ตามใจ ถ้าเธอฉลาดก็ควรจะทำตามที่ฉันพูด”

“อะไรนะ เทวธรรมคืออะไร” คนถามไม่เคยได้ยินคำนี้มาก่อน

“เทวธรรม หมายถึงธรรมของเทวดา ซึ่งได้แก่ หิริ กับ โอตตปปะ หิริ คือ ละอายใจต่อการทำความชั่ว โอตตปปะ คือ ความกลัวบาป เพราะฉะนั้นที่ฉันไม่ทำอะไรเธอก็เพราะฉันมีหิริโอตตปปะ ซึ่งนอกจากจะเป็นธรรมของเทวดาแล้ว ยังเป็นธรรมคุ้มครองโลกอีกด้วย”

“อย่าบอกนะว่าเธอเป็นเทวดา” คราวนี้คนพูดไม่สู้จะแน่ใจนัก

“ฉันรู้ว่าถึงบอกเธอก็ไม่เชื่อ เอาละ ฉันเสียเวลากับเธอมากแล้ว ต้องไปเสียที” แล้วหล่อนก็เดินไปที่ประตู และผ่านออกไปโดยที่ประตูปิดอยู่อย่างนั้น ชีชบาหายว่องเป็นปลิดทิ้ง รีบลุกขึ้นเดินไปที่ประตู ครั้นเห็นว่ายังปิดลงกลอนอยู่ดังเดิมก็ส่งเสียงร้องลั่น

“ผีหลอก ผีหลอก ช่วยด้วย ช่วยด้วย” ไฟที่สว่างอยู่ดับพรึบลงทันใด ชีสาวรู้สึกอกสั่นขวัญหาย รีบเปิดประตูวิ่งออกจากห้องไปทั้งมืดๆ วิ่งออกไปนั่งแปะอยู่ข้างๆแม่ชีเจียนกับแม่ชีเขียว ซึ่งกางมุ้งนอนอยู่หน้าบันได “ช่วยด้วย ผีหลอก ผีหลอก” หล่อนเขย่าตัวแม่ชีเขียว แม่ชีเจียนลุกขึ้นเดินไปเปิดไฟ เห็นชีสาวนั่งตัวสั่นนั่งงกเหงื่อกาฬท่วมตัวก็ถามขึ้น

“เป็นอะไรไป ผีที่ไหนมาหลอกเธอ”

“ผีนางกาหลง ผู้หญิงผมยวๆ ผิวคัลล้าๆ” ตอบปากคอสั้น

“อ้อ เทพกาหลงนั่นเอง เขาไม่ใช่ผีหรอกจ้ะ แต่ก่อนเขาเป็นเปรต แต่หลังจากปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน เขาก็เปลี่ยนสภาพจากเปรตมาเป็นเทพ เขามาหาเธอหรือ”

“ใช่...ใช่จ้ะ เขามาเตือน...”

“มาเตือนว่ายังไง” แม่ชีเจียนซั๊ก

“ปละ...เปล่าจะเปล่า ไม่มีอะไรหรอก” ถึงอย่างไรหล่อนก็ยังไม่อยากได้ค่าจ้าง เรื่องอะไรจะบอก ความโลภมีอำนาจเหนือความกลัว หล่อนจะไม่ยอมเลิกล้มแผนการที่ได้เตรียมมาแล้ว แม่ชีอีกห้าคนที่พักอยู่ทางด้านโรงครัว ได้ยินเสียงร้องของชีชบา ต่างพากันมาถามไถ่

“เกิดอะไรขึ้นหรือจะ ฉันได้ยินเสียงร้องจนตกใจตื่น” คนอายุมากกว่าเพื่อนถามขึ้น คนอื่นๆพากันจ้องมาที่ชีบวชใหม่ด้วยสายตาตำหนิ

“ไม่มีอะไรหรอกจะ เอ้อ...บังเอิญฉันฝันร้าย เลยร้องออกมา ต้องขอโทษด้วยที่ทำให้พี่ๆต้องลำบาก” หล่อนปดหน้าตาเฉยโดยไม่เกรงใจศีล ๘ ที่รับมาเมื่อตอนบวช แม่ชีเขียวจึงพูดกับชีห้าคนว่า

“กลับไปนอนต่อเถอะ ไม่มีอะไรแล้ว” คนทั้งห้ามองหน้ากันเล็กน้อย แล้วจึงพากันกลับไปยังที่พักซึ่งอยู่ทางด้านโรงครัว

“แม่ชีเข้าไปนอนในห้องกับฉันเถอะ ฉันกลัว” ชีชบาพูดกับแม่ชีเขียว

“ฉันคงไปไม่ได้หรอก ขอนอนเป็นเพื่อนแม่ชีเจียนอยู่ตรงนี้ดีกว่า เขาก็คงกลัวเหมือนกัน” แม่ชีเขียวแสรังปฏิเสธรด้วยตั้งใจจะตัดนิสัยชีสาว

“งั้นก็ไปทั้งสองคนนั่นแหละ ไปนอนกับฉันทุกคืนเลยนะ แล้วก็ไม่ต้องย้ายของออกด้วย ฉันอนุญาต” หล่อนไม่วายพูดเอาบุญเอาคุณ แม่ชีเจียนนึกถึงคำพูดของท่านพระครูที่บอกว่ายังไม่ต้องย้ายของออก ท่านคงรู้ว่าเทพกาหลงจะต้องมาจัดการเรื่องนี้แน่นอน

“ฉันนอนตรงนี้ก็สบายดี ลมเย็นออก จริงไหมจะพี่เชียว”
“งั้นก็ขอนอนตรงนี้ด้วยคนแล้วกัน” ชีชบาสรุป ถึงอย่างไร
ไรหล่อนก็ไม่กล้านอนคนเดียวในห้อง แม่ชีเชียวได้โอกาสจึงพูดขึ้น
ว่า

“อย่าเลย ประเดี๋ยวหลวงพ่อกจะมาตำหนิฉันกับแม่ชีเจียน
งั้นเราเข้าไปนอนในห้องกันเถอะนะ” แม่ชีเจียนรีบรับว่า

“ก็ดีเหมือนกัน หลวงพ่อกำลังให้ดูแลชีชบาให้ดี ก็ต้อง
ปฏิบัติตามที่ท่านสั่ง” แล้วชีทั้งสองจึงย้ายเข้าไปนอนในห้องที่ถูก
ผู้มาใหม่ยึดครอง

หลังจากเข้ามาอยู่ในวัดป่ามะม่วงแล้ว ชีชบาก็เริ่มดำเนินการ
ตามแผน หล่อนพยายามหาโอกาสเข้าไปบ้านเณรอยู่แถวกุฏิ
ท่านพระครู ทำเป็นว่าไปช่วยเด็กชายชากับเด็กชายแดงทำความสะอาด
สะอาดกุฏิ เรื่องการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานนั้นไม่ต้องพูดถึง
เพราะหล่อนมิได้มีจุดมุ่งหมายที่จะมาปฏิบัติ หากมาด้วยจุดมุ่งหมาย
อื่น หล่อนไม่ต้องการชีวิตที่ดั่งงาม แต่ต้องการชีวิตที่มั่งคั่งร่ำรวย
ด้วยทรัพย์สินเงินทอง บาบบุญคุณโทษอะไรหล่อนไม่สนใจทั้งนั้น
สนใจแต่เงินอย่างเดียว

ตอนสายของวันโกน ท่านพระครูฉันภัตตาหารแล้ว จึงลง
มารับแขกที่กุฏิชั้นล่าง ชีชบาทำที่เป็นว่ามาช่วยดูแลความเรียบร้อย
หล่อนพยายามมาปรากฏตัวที่กุฏิท่านพระครูเพื่อให้แขกหรือเห็น
พวกเขาจะได้พากันเข้าใจว่าหล่อนมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเจ้า
อาวาส แล้วทุกอย่างก็จะเป็นไปตามแผน ฝาแฝดสองพี่น้องก็ให้
ความร่วมมือเป็นอันดี เพียงแค่หล่อนสร้างเรื่องขึ้นมาว่ารู้จักกับแม่
ของเด็กทั้งสอง และสัญญาว่าจะพาไปพบแม่หลังจากสึกแล้ว เเท่า
นี้ก็ทำให้เด็กชายเชื่อสนิทว่าสิ่งที่หล่อนเล่าให้ฟังนั้นเป็นความจริง

แต่หล่อนไม่รู้หรือกว่าบุคคลที่หล่อนไม่สามารถจะหลอกได้ก็คือ
สมภาร เพราะท่านรู้ทุกอย่าง เพียงแต่ไม่พูดออกมาเท่านั้น

เมื่อท่านพระครูเดินมานั่งยังอาสนะ สตรีร่างท้วมวัยห้าสิบ
เศษก็เข้ามากราบและรายงานว่า “ฉันเป็นหลานแม่ชีก่อนทองจ๊ะ
เขาสั่งฉันให้มาหาหลวงพ่อ”

“เจริญพร แล้วแม่ชีเขาสบายดีหรือ อายุร่วมร้อยแล้วกระ
มัง” ท่านถามถึงแม่ชีที่เคยมาอาศัยอยู่ศาลาการเปรียญ มีเทวดา
จากต้นพิภูลมาชวนสวดมนต์ทุกคืน หลังจากเทวดากลับสวรรค์ไป
ได้ไม่นานแม่ชีก่อนทองก็ขอไปอยู่กับพวกหลานๆ เพื่อให้พวกเขา
ได้บุญด้วยการปรนนิบัติรับใช้ญาติผู้ใหญ่ซึ่งเป็นคนอยู่ในศีลในธรรม

“แกตายแล้วจะหลวงพ่อ ตายก่อนอายุครบร้อยไม่กี่วันเอง”
หลานสาวแม่ชีรายงาน น้ำเสียงบ่งบอกว่าภูมิใจที่มีญาติอายุยืน

“อ้อ. กลับบ้านเก่าเสียแล้วหรือ โยมก็ได้บุญมากซินะที่
เลี้ยงดูแก่จนสิ้นอายุขัย”

“ฉันก็คิดอย่างนั้นแหละจ๊ะ แต่แก่เลี้ยงง่ายแล้วก็สะอาด
สะอาด จะกินจะถ่ายก็เรียบร้อย ไม่ทำเลอะเทอะเปรอะเปื้อนเหมือน
คนแก่ทั่วๆไปที่ฉันเคยเห็น แล้วแก่ก็สติดีมาก ไม่มีหลงเลยจ๊ะ”

“แล้วโยมถามหรือเปล่าว่าทำไมแก่ถึงไม่หลงเหมือน
คนอื่น ๆ เขา”

“ไม่ได้ถามจ๊ะ แต่แก่บอกเอง บอกว่าคนที่หมั่นสวดมนต์และ
เจริญกรรมฐานจะเป็นผู้มีสติ ไม่หลงตาย แกยังสอนหลานๆให้สวด
มนต์ สวดมหาเมตตาจ๊ะ แกว่าเทวดาสอนแกสมัยที่อยู่วัดป่ามะม่วง
ที่วัดนี้มีเทวดาด้วยหรือจ๊ะหลวงพ่อ”

“โยมไม่เชื่อที่แม่ชีแก่เล่าใช่ไหม” ท่านพระครูย้อนถาม

“เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งจ๊ะ คือจริงๆแล้วฉันไม่อยากจะเชื่อ

เพราะไม่เคยเห็น แต่ถ้าฉันไม่เชื่อก็เท่ากับแม่ชีโกหก ซึ่งก็ไม่น่าจะเป็นยั้งฉัน แม่ชีแกอยู่ในศีลในธรรม จะโกหกไปทำไม จริงไหมจ๊ะ”

“ก็ไม่แน่หรอกโยม บางคนก็สักแต่ว่าโกนหัวนุ่งผ้าขาวเพื่อให้คนอื่นเขาคิดว่าตัวอยู่ในศีลในธรรม แต่จิตใจสกปรกลามก เข้าทำนอง มือถือสาก ปากถือศีล นั่นแหละ” ท่านหมายถึงชีบาซึ่งนั่งเสนอหน้าอยู่ในที่นั้น

“แต่แม่ชีก่อนทองคงไม่เป็นอย่างที่หลวงพ่อกุดกระมัง” หลานสาวแม่ชีแคลงใจ

“เปล่าๆ อาตมาไม่ได้ว่าแม่ชีก่อนทอง อย่าเข้าใจผิด อาตมาเพียงแต่เปรียบเทียบให้ฟังว่าคนบางคนก็ไว้ใจไม่ได้ ชอบแสดงละครตบตาคนอื่น แต่แม่ชีก่อนทองไม่เป็นอย่างนั้น” ชีสาวรู้อยู่เต็มอกว่าท่านพระครูหมายถึงหล่อน จึงถือโอกาสดำเนินการตามแผนด้วยการพูดขึ้นว่า

“หลวงพ่อกำลังหมายถึงหนูใช่ไหมจ๊ะ”

“คิดเอาเอง” ท่านพระครูตอบสั้นๆ หากก็ได้ใจความ

“งั้นหนูก็ขอพูดบ้างว่า นอกจากคนโกนหัวนุ่งผ้าขาว แต่จิตใจสกปรกลามกแล้ว คนที่โกนหัวห่มผ้าเหลือง แต่จิตใจสกปรกลามกก็มีเหมือนกัน ในกฎนี้ก็มี” คำพูดของหล่อนทำให้ญาติโยมที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้นครั้งหนึ่ง เกิดความแคลงใจสงสัยในข้อวัตรปฏิบัติของท่านพระครู ส่วนอีกครั้งหนึ่งซึ่งเป็นพวกที่มีศรัทธาแน่นไม่ไหว่นไหวนั้นรู้สึกสงสารท่าน ขณะเดียวกันก็นึกตำหนิชีสาวผู้ไร้มรรยาทผู้นี้ ท่านพระครูรู้ว่าถูกข้าศึกจู่โจมเสียแล้ว หากขึ้นเจรจาโต้ตอบ ญาติโยมก็จะพากันคิดว่าท่านร้อนตัว จึงสูนึ่งเอาไว้ ข้าศึกได้ใจจึงรุกต่อ

“หลวงพ่อน่าจะรู้อยู่แก่ใจว่าอะไรเป็นอะไร ไซ้เอ๊ย. จะขว้าง
งูทั้งทีก็ไม่พันทคอ ว่าแต่เขาอิเหนาเป็นเอง” หล่อนพูดจืดจืด

“ซี อย่าพูดอย่างนั้น บาบนะ ผมขอเตือน” อุบาสกผู้หนึ่ง
อดรนทนไม่ได้จึงพูดขึ้น

“ถ้าบาบ หลวงพ่อก็ต้องบาบเหมือนกัน บาบก็บาบด้วยกัน
นะจะหลวงพ่อ” พูดพลางขม้อยขม้ายชายตาให้ท่านพระครู ญาติ
โยมที่สงสัยอยู่แล้ว ยิ่งสงสัยมากขึ้น ท่านพระครูจึงพูดด้วยเสียง
ปกติว่า

“ตามสบายเถอะ ฉันไม่บาบด้วยหรอก ใครทำก็รับกันไป
เอง ฉันเลิกทำบาบมานานแล้ว แต่ก็ยังใช้หนี้บาบอยู่ ญาติโยมทั้ง
หลายเอ๊ย การทำบาบก็เหมือนกับการสร้างหนี้ ยิ่งสร้างไว้มากเท่าไร
ก็ต้องชดใช้มากเสียกว่าที่สร้าง เพราะบาบมันก็มีดอกเบียดเหมือน
กัน อาตมาเคยสร้างไว้ตั้งแต่สมัยเป็นเด็ก มาบวชแล้วก็ยังใช้หนี้ไม่
หมด นี่ขนาดทำกับสัตว์เดรัจฉานนะ ถ้าทำกับมนุษย์หรือพระสงฆ์
องค์เจ้า รับรองว่าต้องชดใช้กันข้ามภพข้ามชาติเลย อาตมาถึงอยาก
จะเตือนด้วยความหวังดี ว่าคนที่เห็นแก่สินจ้างรางวัล รับจ้างเขา
มาทำบาบนั้น มันไม่คุ้มกันเลย” ท่านพูดด้วยเมตตา หมายให้ซีชบา
เกิดสำนึกในผิดชอบชั่วดี ทว่าหญิงผู้นี้ถูกโลภะเข้าครอบงำจิตใจ
จนมองข้ามความหวังดีของท่าน

“มีคนแบบนั้นด้วยหรือครับหลวงพ่อ คนที่รับจ้างเขามา
ทำบาบนะครับ” อุบาสกผู้นั้นถามขึ้น

“มีซีโยม มีทุกกาลทุกสมัยนั่นแหละ ในอนาคตก็จะมีมาก
ขึ้น โยมไปจดไว้เลยว่าที่อาตมาพูดมานี้จริงหรือไม่ จดแล้วก็รอดูนะ
อย่าเร่งรีบตายไปเสียก่อนละ” ท่านพูดยิ้มๆ คำพูดของท่านทำให้
ญาติโยมคนหนึ่งที่กำลังแคลงใจหายกลางแคลงใจไปครึ่งหนึ่ง จึง

เหลือผู้ที่ยังกลางแคลงใจเพียงหนึ่งในสี่ของจำนวนญาติโยมทั้งหมด
ที่นั่งอยู่ ณ ที่นี้

“ทำไมเขาต้องรับจ้างทำบาปล่ะครับ แล้วทำไมต้องมีคน
จ้าง” หนึ่งในผู้กลับใจถามขึ้น

“คนรับจ้างเขาทำไปด้วยอำนาจโลภะ คืออยากได้เงิน ยึด
เงินเป็นสรณะ จึงทำอะไรก็ได้ที่จะทำให้ได้เงินมา ส่วนคนที่ว่าจ้าง
ก็ทำด้วยอำนาจของโทสะและโมหะ เขาไม่รู้ว่าอะไรถูกอะไรไม่ถูก
ความไม่รู้นี้แหละจัดเป็นกิเลสที่เรียกว่าโมหะ แปลว่าความเขลา
ความหลง คนพวกนี้จึงถูกหลอกได้ง่าย พอมีคนมาบอกว่าพระรูป
นี้ไม่ดีนะ ต้องหาทางทำลายท่าน เขาก็จะเชื่อ และเกิดไม่ชอบ
พระรูปนั้น ความไม่ชอบนี้แหละคือกิเลสตัวโทสะ สรุปว่าคนที่
ทำความชั่วเพราะถูกโลภะ โทสะ โมหะครอบงำจิต” ท่านพระครู
อธิบาย

“แล้วหลวงพ่อก็จะยอมให้เขาทำหรือครับ” ถามอย่างเป็น
ห่วง

“จะยอมหรือไม่ยอมเขาก็ต้องทำ แต่อาตมาไม่กลัวหรอก
เพราะอาตมาถือตามคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ที่พระองค์ทรงสอนไว้ว่า *ธมฺโม หเว รกฺขติ ธมฺมจารี - ธรรมย่อม
รักษาผู้ประพฤติธรรม* โยมอย่าได้เป็นห่วงอาตมาเลย ไม่มีใคร
ทำอันตรายให้กับอาตมาได้ อย่างเก่งก็ทำให้เสียชื่อเสียง อาตมาก็จะ
คิดว่าจะใช้กรรม”

“หลวงพ่อก็ แม่ชีสั่งไว้ก่อนตายว่าให้ฉันมาหาหลวงพ่อกับ
หลานสาวแม่ชีก่อนทองขัดขึ้น นางไม่สู้จะเข้าใจในเรื่องที่ท่านพระ
ครูพูด จึงอยากพุดพระของตนเสียให้เสร็จๆจะได้กลับบ้าน

“อ้อ. นี่โยมมาตามคำสั่งของแม่ชีหรือหรือ แกบอกหรือ

เปล่าว่าให้มาหาทำไม” สมภารวัดป่ามะม่วงถามยิ้มๆ

“บอกจะ แถบอกว่าให้ฉันมาบอกหลวงพ่อกว่า เจ้ากรรมนายเวรเมื่อชาติก่อนเขาตามมาล้างแค้น เขาส่งไส่สีกมาทำให้หลวงพ่อเสียชื่อเสียง แก่ให้บอกอย่างนี้จะ เสร็จธุระแล้วฉันขอนมัสการลา” นางกราบสามครั้งแล้วถอยออกมา

“จะกลับแล้วหรือ ผากขอบใจแม่ชีกัอนทองด้วยนะที่อุตส่าห์เป็นห่วงอาตมา” ท่านพุดยิ้มๆ

“ฉันจะไปบอกเขาได้ที่ไหนละจะหลวงพ่อ ในเมื่อเขาตายไปแล้ว” นางถามอย่างสงสัย

“บอกที่บ้านนั่นแหละ จุดธูปบอกว่หลวงพ่อวัดป่ามะม่วง ขอขอบใจที่เป็นห่วง ขอให้แม่ชีได้บรรลุมรรคผลในปรโลกบอกอย่างนี้ละ”

“จะ ฉันจะบอกตามนี้ แต่ถ้าจำไม่ได้หลวงพ่อก็อย่าว่านะ ฉันมันแก่แล้ว ความจำไม่ค่อยดีสักเท่าไร” นางพุดออกตัวแล้วจึงลุกออกมา

แม้จะรู้ว่าท่านพระครูรู้แผนการของตน แต่ชีชบาก็ไม่เลิกล้มความตั้งใจที่จะดำเนินการตามแผน นอกจากท่านพระครูแล้ว หล่อนยังเชื่อว่าเทพกาหลงก็รู้ ความโลภที่มีอยู่ในใจทำให้หล่อนไม่อายแม้ผีसाงเทวดา เทวดาก็อยู่ส่วนเทวดาเถอะ อย่าได้มายุ่งกะมนุษย์เดินดินอย่างฉันเลย หล่อนคิดเข้าข้างตัวเอง

วันพระกลางเดือน หลังจากที่ญาติโยมลากลับกันหมดแล้ว ท่านพระครูก็ขึ้นไปยังกุฏิชั้นบนเพื่อเขียนหนังสือ กุฏิชั้นล่างจึงเหลือแต่ชีชบากับเด็กชายฝาแฝด ชีสาวเห็นเป็นโอกาส คิดว่าคำคืนนี้จะดำเนินการขั้นสุดท้ายอด จึงบอกเด็กชายทั้งสองว่า “คืนนี้สี่ทุ่มเธอสองคนไปรับพี่ที่สำนักชีนะ บอกว่าหลวงพ่อกให้มาตามไป

พบท่าน” หล่อนไม่กล้ามาคนเดียวเพราะกลัวเทพกาหลง

“ทำไมหลวงพ่อบอกท่านนัดให้พี่มาตอนกลางคืนล่ะ ปกติท่านจะไม่ให้สีกาเข้ามาในยามวิกาล แม้ซีทุกคนต่างรู้ดี” เด็กชายแดงพูดอย่างพาซื่อ

“เธอยังไม่รู้อีกหรือว่าพี่นะเป็นคนพิเศษ หลวงพ่อบอกท่านโปรดพี่กว่าใครๆ เออแหละ เรื่องของผู้ใหญ่ เด็กๆอย่ารู้เลย ไว้เธอสองคนโตเป็นหนุ่มก็จะรู้เองแหละ” หล่อนพูดมีเลศนัย เด็กชายรุ่นหนุ่มพอจะเข้าใจ แต่ก็กลัวท่านพระครูจะทำโทษหากบกกพร่องต่อหน้าที่ จึงถามขึ้นว่า

“ทำไมหลวงพ่อบอกท่านไม่บอกกับผมเองล่ะครับ” คนถามคือเด็กชายขาว

“ก็เธอเป็นผู้ชายเหมือนท่าน ท่านคงอายนะซี หรือถ้าเธอไม่เชื่อที่พี่พูดจะขึ้นไปถามท่านก็ได้ ไปซี” ท่าทางเอาจริงเอาจังของหล่อนทำให้เด็กชายคู่แฝดเชื่อสนิท เด็กชายขาวพูดว่า “ไม่ต้องก็ได้ ผมเชื่อพี่ ตกกลางคืนนี้สี่ทุ่มผมสองคนจะไปรับ”

“อ้อ. ดูท่านมหาด้วยนะ ให้ท่านหลับเสียก่อนเธอสองคนค่อยไป ถ้าท่านยังไม่หลับก็รอจนกว่าท่านจะหลับ” หล่อนเกรงว่ามหาบุญจะรู้เรื่องที่หล่อนคิดไม่ดีกับท่านพระครู

“อย่าห่วงเลยครับ สี่ทุ่มหลวงนำก็หลับปุ๋ยแล้ว แถมกรนคร่อกๆได้ยินมาถึงห้องผม” เด็กชายแดงว่า สิ่งการเสร็จแล้ว ซีสาวจึงเดินกลับมายังสำนักซีเพื่อพักผ่อนเอาเรี่ยวแรงไว้จัดการกับท่านพระครู ทีนี้หล่อนจะได้ค่าจ้างเป็นเงินก้อนใหญ่ เอาไปซื้อทองใส่ให้แดงไปทั้งตัวเลย อนิจจา. ซีชบาผู้นำสงสาร หล่อนมิรู้เลยว่าสิ่งที่กำลังทำอยู่นี้จะนำชีวิตไปสู่อบาย ทุกคติ วินิบาต นรก ช่างน่าเวทนานัก

๕๔

เทพกาหลง

สี่หนุ่มตรง เด็กชายแดงกับเด็กชายขาวก็ออกจากกุฏิเพื่อไปรับชีบาตามที่ได้นัดหมายกันไว้ เปิดประตูอย่างเบาเมื่อที่สุดด้วยเกรงท่านพระครูจะได้ยิน หำนาที่ให้หลังก็มาเคาะประตูห้อง “พี่ซีครับ หลวงพ่อให้มาตามไปพบ” แผลผู้พี่ตะโกนเข้ามา แม่ชีเขียวกับแม่ชีเจียนกำลังจะเคลิ้มหลับก็เลยมีอันต้องตื่น ชีขบาลุกขึ้นเดินไปที่ประตูแสวงถามออกไปว่า

“เสียงใครนะ มาทำไมดึกตื่นปานนี้”

“ผมแดงกับขาวใครครับ ก็พี่ซีสั่งให้มารับ” เด็กชายขาวตอบพาชื่อ ชีสาวรีบเปิดประตูออกไปกระซิบกระซาบกับเด็กชาย “อย่าพูดยั้งนี้ เดียวความลับแตก” แล้วพูดด้วยเสียงปกติว่า “หลวงพ่อกำลังตามพี่หรือ”

“ครับ ท่านให้ไปเดี๋ยวนี้” เด็กชายแดงตอบ ออกเคื่องๆ น้องชายที่พูดจาไม่ระมัดระวัง

“งั้นก็รีบไปกันเถอะ แม่ชีจะ หลวงพ่อให้แดงกับขาวมาตามฉันไปพบ ประเดี๋ยวฉันมานะจ๊ะ” ชีขบาหันไปบอกแม่ชีที่นอนอยู่ในห้อง

ทันทีที่คนทั้งสามเดินลงบันไดไป เทพกาหลงก็มาปรากฏตัว บอกชีสองคนว่า “รีบไปช่วยหลวงพ่อร็วเข้า ชีขบาคือเรื่องอีก

แล้ว”

“ก่อนเรื่องอะไรหรือ” แม่ชีเขี้ยวถาม ส่วนแม่ชีเจียนลุกขึ้นไปเปิดไฟ

“เอาเถอะเดี๋ยวก็รู้เอง ขึ้นบอกตอนนี้ไม่ทันการแน่”

“ทำไมแม่กาหลงไม่ไปเรียนท่านด้วยตัวเองล่ะ” แม่ชีเขี้ยว
กังขา

“ฉันเป็นผู้หญิง ขึ้นเข้าไปในยามวิกาลก็ถูกตำหนิแย้” คือ
คำตอบ

“จริงซันะ หลวงพ่อท่านเคร่งขรึมยังกะอะไร แม่ชีเจียนนั้นเรา
รีบไปกันเดี๋ยวนี้แหละ”

“ต้องไปปลุกชีอีกห้าคนด้วยหรือเปล่า” แม่ชีเจียนถาม
เทพกาหลง

“อย่าเลยจ๊ะ ประเดี๋ยวจะเอิกเกริกไป รีบแต่งตัวเถอะ” แม่
ชีทั้งสองจึงแต่งกายเสียใหม่ให้เรียบร้อย แล้วจึงพากันเดินไปยังกุฏิ
ท่านพระครู ยังไม่ทันจะถึงแม่ชีเขี้ยวก็สะดุดก้อนหินล้มลงในท่า
ตะครุบกบ

“อ้าว.พี่เขี้ยว เป็นไงบ้าง ลุกไหวไหม” แม่ชีเจียนถามอย่าง
เป็นห่วง

“แหม.ยิ่งรีบก็ยิ่งช้า ทำไมถึงเป็นยังงี้ไปได้” ชีวัยเจ็ดสิบเศษ
บ่นขณะพยายามที่จะลุกขึ้น หากน้ำหนักตัวซึ่งเกินพิกัดทำให้ลุก
ไม่ไหว

“ช่วยจุดหน่อย” พุดพลางส่งมือให้อีกฝ่าย แม่ชีเจียนช่วย
จุดหากคนล้มก็ยิ่งลุกไม่ขึ้น เทพกาหลงซึ่งติดตามมาดูเหตุการณ์
จึงต้องปรากฏกายแล้วช่วยจุดอีกแรงหนึ่ง

“รีบไปเร็ว ๆ เข้า ป่านนี้ชีชบาเล่นงานหลวงพ่อแย้แล้วมั้ง”

หล่อนบอกแม่ชีทั้งสอง

“เมื่อเข้าไปในกุฏิแล้ว ชีสาวก็สั่งเด็กชายฝาแฝดให้ปิดประตู
ลงกลอนจากนั้นก็ให้พากันไปนอนเสีย”

“แล้วใครจะไปส่งพี่ชีล่ะครับ” เด็กชายชาวถามอย่างเป็นทางการ

“ไม่ต้องมีคนไปส่งหรอก พี่กลับเองได้ เพราะกว่าจะได้กลับ
ก็คงรุ่งเช้าแน่แหละ” หล่อนพูดมีเลศนัย เด็กคู่แฝดมองตากันหาก
ไม่กล้าพูดอะไร ชีชบาเปิดประตูตรงทางที่จะขึ้นไปห้องท่านพระครู
เมื่อเข้าไปแล้วก็ลงกลอนอย่างเรียบร้อย แล้วจึงค่อย ๆ ย่องขึ้นบันได
ไปอย่างเงียบกริบดุจดุจดียวกับนกย่องเบา เมื่อย่องพ้นหัวบันไดขึ้น
มาก็มองท่านพระครูกำลังเขียนหนังสือในอิริยาบถนั่งพับเพียบ หัน
หลังให้บันได ข้างหน้ามีตั้งไม้เตี้ย ๆ สำหรับรองเขียน อากาศร้อนอบ
อ้าว หากท่านก็นุ่งห่มผ้าสามผืนครบ มิได้นุ่งสบงเพียงตัวเดียวอย่าง
ที่หล่อนคาดคิด ชีสาวรู้แก่ใจดีว่าการที่หล่อนเข้ามาบวชที่วัดนี้ และ
บ้วนเปียนอยู่แถวกุฏิท่านสมภาร ก็เพื่อจะให้ญาติโยมเข้าใจผิดว่า
หล่อนมีอะไร ๆ กับท่าน ขณะที่คิดเพลिनอยู่ท่านพระครูก็หันมา
พบเข้าพอดี ชีชบาจึงตัดสินใจโผล่เข้ามา แต่ท่านหลบทัน หล่อน
จึงเสียหลักหน้าคะมำไปค้ำอยู่บนตั่ง ลูกคางกระแทบขอบตั่งเสียง
ดังกึก

“อะไรกันนี่ เธอกำลังจะทำการมั่วซั่วลามกอย่างนั้นหรือ”
ท่านลูกขึ้นยืนและพร้อมที่จะเสียงหลบหากหล่อนจู่โจมเข้ามาอีก

“หลวงพ่อย่าหนี่เสียให้ยากเลย ยังไง ๆ ก็ไม่มีวันพ้นมือหนู
ไปได้หรอก” หล่อนว่าทั้งที่รู้สึกเจ็บคางหน้าตาแทบร่วง

“เมินชะชาติหนึ่ง คนอย่างฉันไม่มีวันที่จะยอมแพ้คนชั่วช้า
อย่างเธอ ให้ฉันตายยังจะดีเสียกว่า”

“ไม่ถึงกับตายหรอกจะหลวงพ่อก็จ้า แค่เสียชื่อเสียงเท่านั้นเอง เอาอย่างนี้นะ พูตกันแต่ปากหลวงพ่อกงไม่เข้าใจ เดี่ยวหนูจะให้หลวงพ่อดูของดี” ว่าแล้วหล่อนก็ถอดเสื้อชั้นนอกออก ขณะกำลังจะถอดเสื้อชั้นใน แม่ชีเขียวกับแม่ชีเจียนก็ขึ้นมาพอดี เทพกาหลงทำหน้าที่เปิดประตูทั้งด้านนอกและด้านใน ครั้นเห็นว่าถูกขัดจังหวะ ชีชบาผู้มีไหวพริบในทางก่อกรรมทำชั่วก็กรีดเสียงร้องขึ้น “ช่วยด้วย ช่วยด้วย สมภารจะปล้ำหนู” ท่านพระครูรู้สึกสมเพชผู้หญิงตรงหน้า ทั้งสมเพชทั้งสงสารที่หล่อนจะต้องรับผลของเวรที่ทำการกรรมที่ก่อ จึงได้แต่ส่ายหน้าไปมาซ้ำๆ

“หลวงพ่อก็จ้า ฉันกับแม่เจียนมาช่วย” แม่ชีเขียวพูดพลางก้มลงกราบสามครั้ง แม่ชีเจียนก็ทำอย่างเดียวกัน

“ใครไปบอกล่ะ เจ้าขาวกับเจ้าแดงหรือ” ท่านพระครูถาม

“ไม่ใช่จ้ะ เทพกาหลงเขาบอก” แม่ชีเจียนตอบ

“ป่าเข้าใจสร้างเรื่องดีนี่นะ แต่คิดหรือว่าฉันจะเชื่อ” ชีชบาว่าคนสูงวัยกว่า

“แล้วใครเปิดประตูให้ล่ะ” คราวนี้หล่อนอยากรู้ ในเมื่อหล่อนสั่งให้เด็กคู่แฝดใส่กลอนประตูด้านนอก ส่วนประตูด้านในหล่อนจัดการด้วยตัวเอง แล้วเหตุไฉนชีสองคนจึงเข้ามาได้

“เทวดาเปิดให้” แม่ชีเจียนตอบโดยมิได้มูสา แล้วรายงานท่านพระครูว่า “เทพกาหลงเขาบอกฉันกับแม่ชีเขียวว่าชีชบាក่อเรื่อง ให้เราสองคนรีบมาช่วยหลวงพ่อก”

“แล้วทำไมเขาถึงไม่มาบอกเองล่ะ” ท่านพระครูถามทั้งที่ยังยืนอยู่ ครั้นจะนั่งหรือก็กลัวว่าชีชบาจะทำอะไรแผลงๆ อีก ส่วนคนต้นเหตุรีบใส่เสื้อแสงเพราะแผนการล้มเหลวเสียแล้ว

“เขาบอกกลัวหลวงพ่อกจะตำหนิจะ เขาเป็นผู้หญิงไม่กล้าเข้า

มาในยามวิกาล” แม่ชีเขียวเป็นคนตอบ

“ขนาดเขาเป็นเทวดายังรู้จักกาย มนุษย์เสียอีกที่ไม่มีความอาย ก่อกรรมทำชั่วไม่เว้นแม้กับพระกับเจ้า” แม่ชีเจียนตั้งใจว่าชีชบา

“ฉันต้องกราบขอโทษหลวงพ่อด้วยที่บกพร่องต่อหน้าที่ความจริงฉันควรจะดูแลชีชบาไม่ให้มาก่อเรื่องเดือดร้อนขึ้นในวัดนี้ เป็นความผิดของนั่นเองจะ ฉันนึกไม่ถึงว่าผู้หญิงหน้าตาดี ๆ จะกล้าทำความชั่ว นึกไม่ถึงจริงๆ”

“นี่อย่ามาว่าฉันนะ ฉันจะดีจะชั่วก็ไม่หนักบาลใคร” ชีชบาเถียง

“ถ้าเธอไปทำชั่วที่อื่นก็คงไม่หนักบาลใคร แต่นี่มาทำชั่วในวัดมันหนักบาลฉัน ฉันยอมไม่ได้ กลับไปสำนักชีเดี๋ยวนี้ ฉันไม่เกรงใจเธออีกต่อไป พรุ่งนี้ไปหาที่อยู่ใหม่ได้ วัดนี้ไม่ต้อนรับคนชั่วๆอย่างเธอ” แม่ชีเจียนพูดอย่างพยายามระงับความโกรธแล้ว

“เรื่องอะไรมาไล่ฉัน บ้าเป็นสมภารวัดนี้หรือไง ขนาดสมภารยังไม่กล้าไล่เลย จริงไหมจะหลวงพ่อ” หล่อนหันไปพูดเสียงอ่อนเสียงหวานกับท่านพระครู ไม่รู้สึกเสียใจแม้สักนิดต่อความผิดที่ได้ทำลงไป

“ฉันไม่ไล่เธอหรอก แต่ฉันจะเชิญให้เธอออกไปจากกุฏิฉันแล้วพรุ่งนี้ก็เชิญไปหาวัดใหม่อยู่ ในฐานะสมภารฉันไม่อนุญาตให้เธออยู่วัดนี้อีกต่อไป” ท่านพระครูพูดเสียงหนักแน่น

“คิดดูให้ดีนะจะหลวงพ่ोज้า ถ้าจะไล่หนูออกไป ไม่กลัวหนูเอาหลวงพ่อไปโพนทะนาหรือ ลองคิดใหม่อีกทีชี” ชีสาวพูดอย่างเป็นต่อ

“สุดแล้วแต่เถอะ จะเอาฉันไปโพนทะนายังไงก็ตามใจ”

“ถ้าหากว่าหลวงพ่อย้ายมาสักสิบซั้งหนูก็จะเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ” หล่อนตั้งเงื่อนไข แต่ถึงท่านพระครูจะจ่ายเงินให้ หล่อนจริง หล่อนก็จะไม่ทำตามที่พูดด้วยหวังจะรับเงินจากทั้งสองฝ่าย

“อย่าว่าแต่สิบซั้งเลย สตางค์แดงเดียวฉันก็ไม่จ่าย เอาละ กลับไปได้แล้ว ฉันจะทำงาน แล้วฉันก็ขบอกับเธอว่า ฉันอโหสิกรรมให้เธอ ไม่ว่าเธอจะใส่ร้ายป้ายสีให้ฉันเสียหายยังไง ฉันก็ไม่ถือโทษโกรธเคือง ไปบอกพวกที่เขาจ้างเธอด้วย ว่าสมภารวัดป่ามะม่วงไม่โกรธ ไม่เอาฆาตแค้นเคือง และขอเอาใจช่วยให้พวกเขาเกิดปัญญา รู้จักผิดชอบชั่วดี จะได้เลิกก่อกรรมทำชั่วรวมทั้งตัวเธอด้วย เอาละ ไปได้แล้ว”

“ไปซิ อย่าให้บาปมากกว่านี้เลย” แม่ชีเจียนเตือน

“ถ้าฉันไม่ไปป่าจะทำอะไรฉันมิทราบ” ชีสาวดื้อแพ่ง

“ทำยังไงดีล่ะจะหลวงพ่อ ฉันว่าแม่คนนี่คงไม่ชอบพูดดีๆ มั้ง เรียกเทพกาหลงมาจัดการดีไหมพี่เขี้ยว” แม่ชีเจียนขอความเห็น

“อย่าเลย เรื่องของมนุษย์ต้องให้มนุษย์จัดการกันเอง อย่าให้เทพเทวดาต้องมาเดือดร้อนด้วยเลย เกรงใจเขา” ท่านพระครูตอบและรู้ว่าเทพกาหลงจะต้องได้ยินที่ท่านพูด แม้หล่อนมิได้ปรากฏกายให้เห็น แต่ท่านก็ เห็น ว่าหล่อนคอยสังเกตการณ์อยู่

เด็กชายฝาแฝดมิได้เข้านอนตามที่ชีขาบสั่ง ด้วยเกิดเคลือบแคลงสงสัยในการกระทำของชีสาว ครั้นได้ยินเสียงคนเดินเข้ากุฏิมาและขึ้นไปข้างบน ตามด้วยเสียงร้องของชีสาว เขาทั้งสองก็ทำอะไรไม่ถูก จะขึ้นไปสมทบก็กลัวท่านพระครูจะทำโทษ จึงได้แต่นั่งออกสันขวัญแว่นรอดูเหตุการณ์อยู่ในห้อง หมึงสาวผู้หนึ่งเดินเข้า

มาบอกว่าท่านพระครูเรียกหา เด็กหนุ่มทั้งสองจึงพากันเดิน
คอดกขึ้นบันไดไปนั่งก้มหน้ารอฟังคำสั่ง ทันทีที่เห็นหน้าเด็กชาย
แม่ชีเจียนก็เข้าใจเรื่องราวทั้งหมดว่าเด็กทั้งสองจะต้องถูกชีชบา
หลอกให้ร่วมมือด้วย ได้ยินแว่วๆเมื่อสักครู่ว่า พี่ชี่สั่งให้มารับ คงต้อง
รู้จักกันเป็นแน่

“เด็กเนรคุณ เอ็งรู้ไหมว่าทำอะไรลงไป ถ้าข้ารู้ว่าเอ็งจะโตะ
มาทำความชั่วช้ามกอย่างนี้ ข้าจะไม่ให้เอ็งมีโอกาสได้โต จะเอา
ชีไฉ่มัดปากเสียตั้งแต่ตอนนั้น” แม่ชีผู้เคยเลี้ยงดูคู่แฝดมากับมือ พูด
อย่างดั้นเคื่องเพราะกำหนด โกรธหนอ ไม่ทัน

“ก็ชีเขาบอกจะพาผมกับน้องไปหาแม่ เขารู้จักแม่ผม” เด็ก
ชายแดงสารภาพ แม้จะโง่เขลาเบาปัญญาอย่างไรก็รู้ในบัดนี้ว่าถูก
ชีตัวร้ายหลอกใช้เสียแล้ว

“ก็ข้าเลี้ยงเอ็งมาตั้งสิบกว่าปียังไม่รู้จักพ่อแม่เอ็ง แล้วผู้หญิง
คนนี้เป็นใคร ทำไม่ถึงเชื่อเขาง่ายนักล่ะ” ท่านพระครูตำหนิ

“ผมกับน้องผิดไปแล้วครับ หลวงพ่อกับแม่ชีจะลงโทษ
ประการใดก็ตามแต่” แผลผู้พี่สารภาพโดยไม่ยอมมองหน้าชีสาว
ผู้เป็นต้นเหตุแห่งความเดือดร้อนทั้งปวง ท่านพระครูจึงว่า

“ดีแล้วที่ยอมรับผิด จันก็รีบพาลูกพี่ของเอ็งออกไปจากกุฎิ
ช้าโดยเร็วที่สุด” สั่งเสียงเฉียบขาด

“ไม่ไป จันจะนอนตรงนี้” ชีชบาแผลเสียงแหวขึ้น

“ชีลงไปเดี๋ยวนี้ ไม่เช่นนั้นจะมาว่าผมกับน้องใจร้ายไม่ได้นะ
ชีทำกับหลวงพ่อผมแบบนี้ ผมยอมไม่ได้” เด็กหนุ่มพูดเสียงกร้าว
จ้องหน้าชีสาวอย่างเอาเรื่อง ไม่เรียกฟังเรียกพี่แล้ว

“ถ้าจันไม่ไปแกจะทำอะไรจัน” ชีสาวแข็งใจถามเมื่อเห็น
ท่าทางเอาจริงเอาจังของอีกฝ่าย

“เดี๋ยวก็รู้ ชาวเราช่วยกันลากซีตัวแสบไปจากกุฏิหลวงพอ
เถอะ” เขาบอกน้องชาย แล้วเด็กทั้งสองก็ตรงเข้าไปจับแขนซีไว้
คนละข้างเตรียมจะลากดังปากว่า

“ปล่อยกูนะ ไอ้เด็กไม่มีพ่อไม่มีแม่” ซีชบาตะคอกพลาง
สะบัดแขน หากเด็กชายทั้งสองจับไว้แน่นจนหล่นรู้สึกเจ็บ

“จะเดินไปตีๆหรือจะให้ลากลงไป” เด็กชายแดงถามเสียง
ดุ หญิงสาวในชุดผู้ทรงศีลจึงหันไปเล่นงานท่านพระครูแทน

“ฉันจะไปแจ้งตำรวจว่าท่านให้คนของท่านมาทำร้ายร่าง
กายฉัน ท่านต้องติดคุก” หล่นเล็กแทนตัวเองว่า หนุ

“ฉันก็ไปแจ้งเตี้ยวันนี้เลย เอ็งสองคนตามไปเป็นพยานให้เขา
ด้วยก็แล้วกัน” ท่านพูดประชดคู่แฝด แต่เด็กทั้งสองปัญญาน้อยด้อย
ความรู้จึงฟังไม่เข้าใจ เด็กชายชาวสบตาพี่ชายแล้วบอกซีชบาว่า

“ไปซี ไปแจ้งความเตี้ยวันนี้ ผมจะตามไปเป็นพยานให้”

“ไอ้เด็กโง่ โง่เสียยิ่งกว่าควาย” ซีสาวซีหน้าดำ

“มึงฟังไม่ออกหรือว่าท่านพูดประชด โง่อย่างนี้เฝ้าถึงได้
ถูกกุหลอกใช้” คนที่คิดว่าตัวเองฉลาดกลับพูดสิ่งที่ไม่ฉลาดออกมา

“ดี ถูกเขาตำเสียบ้างก็ดี เพื่อปัญญาจะเกิด” แม่ซีเขียว
ผู้ซึ่งนั่งดูเหตุการณ์มานานถือโอกาสว่าเด็กชายฝาแฝด เด็กรุ่นหนุ่ม
จึงช่วยกันลากซีสาวถูถูถึงมาถึงหัวบันได ซีชบากลัวตกจึงตะคอก
ว่า

“ปล่อยได้แล้ว กูจะลงไปเอง” เมื่อเด็กชายปล่อยหล่นก็ลุก
ขึ้นเดินลงบันตึ๊งๆด้วยท่าทางสะบัดสะบั้ง ไปนั่งรอแม่ซีสองคนอยู่
ตรงเชิงบันได ไม่กล้ากลับสำนักซีแต่ผู้เดียวด้วยกลัวเทพกาหลง
จะลงโทษ

“คนคงเอาไปโจษจันกันทั่วเมืองเขียวละแม่ซี” ท่านพระครู

พูดปลงๆหลังจากนั่งลงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“ไม่รู้เป็นเวรเป็นกรรมอะไร หลวงพ่อทำแต่ความดียังไม่
วายถูกกลั่นแกล้ง ฉันว่าเรื่องจะต้องรู้ไปถึงเจ้าคณะจังหวัดแน่เลย
แล้วหลวงพ่อจะถูกจับสึกไหมจะนี่” แม่ชีเจียนถามอย่างเป็นห่วง

“ถูกแน่นอนถ้าแม่ชีสองคนร่วมมือกับชีชบาแล้วช่วยกัน
กล่าวหาอาตมาโดยมีเจ้าแดงกับเจ้าขาวเป็นพยานเท็จให้” ท่านต้อง
การตรวจสอบคนทั้งสี่ว่าจิตมีโลภะมากน้อยเพียงใด ส่วนคนที่ห้า
ซึ่งนั่งรออยู่ตรงเชิงบันไดนั้นไม่ต้องตรวจสอบก็รู้ยุติมือ

“ฉันจะไปทำยังงั้นเพื่ออะไร” แม่ชีเขียวว่า

“เพื่อเงินนะชี สมมติว่ามีคนจ้าง เขาให้โยมยี่สิบซ่ง”

“โอ๊ย. ไม่เอาหรอกจะ ถึงจะให้ร้อยซ่งพันซ่งฉันก็ไม่เอา มัน
ไม่คุ้มกับการที่ต้องไปตกรนรกหมกไหม้” ชีสูงอายุปฏิเสธเสียงลั่น

“แล้วแม่ชีเจียนล่ะ เกิดเขาจ้างร้อยซ่งจะเอาไหม”

“ไม่เอาจะ ที่ฉันมาบวชเป็นชีก็เพื่อจะขัดเกลากิเลส แล้ว
เรื่องอะไรจะมาเพิ่มกิเลส เงินทองไม่มีความหมายสำหรับฉันหรอก
จ๊ะ”

“แล้วอะไรมีความหมายล่ะ” ท่านถามยิ้มๆ คำตอบของ
แม่ชีทำให้ท่านอารมณ์ดีขึ้นเป็นกอง

“มรรค ผล นิพพานจ๊ะ ฉันต้องการได้มรรค ผล นิพพาน”

“โอโฮ หัวสูงเหลือเกิน ขออนุโทนาให้สมหวังนะ” ท่าน
อวยชัยให้พรแล้วจึงถามเด็กชายคู่แฝด

“เอ็งสองคนว่ายังไง เกิดลูกพี่เอ็งเขาจ้างให้เป็นพยานเท็จ
เอ็งจะเอาไหม” สองพี่น้องมองตากัน น้องชายพยักหน้าให้พี่ชาย
เป็นผู้ตอบ คงจะยอมรับในความไม่ฉลาดของตัวเอง เด็กชายแดง
จึงตอบเสียงอ่อยๆว่า

“ไม่เอาหрокครับ ถ้าผมเอาก็จะบาปเป็นสองเท่า เพราะเท่ากับผมเนรคุณต่อหลวงพ่อด้วย พุดเท่จด้วย ถึงแม้จะอยากได้เงิน แต่ผมก็กลัวบาปมากกว่า”

“เออ. พุดยั้งงี้มันค่อยฟังขึ้นหน่อย ไม่เสียแรงที่เอ็งสองคน เติบโตมาในวัด ถ้าไม่รู้บาปบุญคุณโทษเอาเสียเลยก็ไม่น่าจะให้อยู่ วัดอีกต่อไป” ท่านพระครูพอใจกับคำตอบ

“แต่ฉันจะเอาเงิน บุญซื้อข้าวกินไม่ได้ ซื้อทองใส่ก็ไม่ได้ ส่วนเงินซื้อได้” ชีชบาตะโกนขึ้นมาจากเชิงบันได

“หุบปากเถอะ ท่านไม่ได้ถามเธอ” แม่ชีเจียนส่งเสียงลงไป แล้วจึงพุดกับท่านพระครูว่า “ฉันกับพี่เขี้ยวเห็นจะต้องลา รบกว ท่านมานานแล้ว นิมนต์ท่านเขียนหนังสือต่อเถอะ ฉันรับรองว่าจะไม่ทำให้ชีชบามาก่อเรื่องให้หลวงพ่อดือดร้อนอีก ถ้าไม่เชื่อฟังเห็นจะต้องจับล่ามโซ่ให้เหมือนหมูเหมือนหมาเลย”

“อย่าทำอย่างนั้น มันดูโหดร้ายเกินไป” ท่านพระครูตึง แล้วบอกเด็กชายแดงว่า “ลงไปส่งแม่ชีแล้วปิดประตูลงกลอนให้เรียบร้อย เสร็จแล้วให้ขึ้นมาบนนี้ เรายังมีเรื่องต้องสะสางกันอีก”

เด็กชายลุกขึ้นไปจัดการตามที่ท่านสมภารสั่ง แล้วจึงขึ้นมา นั่งคอตกอยู่ข้างๆน้องชาย ท่านพระครูลงไปสรงน้ำแล้วครองผ้าสามผืนอย่างเรียบร้อย จากนั้นจึงมานั่งที่เดิม พุดกับเด็กชายคู่แฝดว่า

“เอ็งสองคนเห็นแล้วใช่ไหม เห็นความยุ่งยากที่เกิดจากความโง่เขลาเบาปัญญาของพวกเอ็งหรือยัง ไม่จบแค่นี้หрокนะ เตี่ยวข่าวร้ายต่าง ๆ นานาที่เกี่ยวกับตัวข้าก็จะตามมาเป็นกระชุกๆ เลย ไม่เชื่อก็คอยดู”

“หลวงพ่อดไม่ได้หนดให้เขาขึ้นมาหาหรือครับ” เด็กชายแดง

ถามตรงๆ ถึงจะถูกดูก็ต้องยอม มิฉะนั้นก็จะไม่หายข้องใจ

“เอ็งเคยเห็นข่าวอนุญาตให้ผู้หญิงขึ้นมาหาหยั้งั้นหรือ เอ็งคิดว่าข้าจะทรยศต่อเพศบรรพชิตของข้าหรือ” ถามเสียงกร้าว

“ไม่เคยเห็นครับ แล้วผมก็ไม่คิดว่าหลวงพ่อกจะทำเช่นนั้น ต้องโทษชีชบานั่นแหละที่มาหลอกลวงผมกับน้อง” เขาโยนความผิดไปให้ชีสาว

“จะไปโทษเขาทั้งหมดก็ไม่ถูกหรอก ต้องโทษตัวเองด้วย ถ้าเอ็งมีไหวพริบก็จะไม่ถูกเขาหลอกใช้ จะไม่ตกเป็นเครื่องมือของเขา”

“ครับ ผมยอมรับผิด แล้วจะไม่ทำอีก”

“เท่านั้นไม่พอหรอก ตราบใดที่เอ็งยังไม่เกิดปัญญา เอ็งก็จะทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า”

“แล้วผมจะทำไมให้เกิดปัญญาล่ะครับหลวงพ่อ”

“ก็ทำกรรมฐานเข้าซี ไม่ใช่มานั่งกินนอนกินไปวันๆ หนึ่งอย่างที่เป็นอยู่ ถ้าเอ็งทำกรรมฐานมากๆจนปัญญาเกิด เอ็งก็จะไม่ถูกใครเขาหลอกใช้ในทางที่ผิด เข้าใจไหม”

“เข้าใจครับ” เด็กชายตอบเสียงอ่อย เขานึกท้อใจที่จะทำกรรมฐาน เพราะมันน่าเบื่อและไม่สนุกเลยสักนิด ท่านพระครูรู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่ จึงพูดชัดขึ้นว่า

“ถ้าเอ็งรักสนุกก็จะทุกข์ถนัด จำไว้ ชีวิตไม่ได้เกิดมาเพื่อสวดยความสุข แต่เกิดมาเพื่อสร้างความคิด” ท่านมองหน้าเด็กชายขาวแล้วถามว่า “เอ็งล่ะ มีอะไรข้องใจสงสัยก็ว่ามา”

“มีครับหลวงพ่อ แต่ผมกลัวหลวงพ่อดู ถ้าถาม”

“เอาเถอะ ข้าจะไม่ดูเอ็ง มีอะไรก็พูดมา” แผดน้องรวบรวมความกล้าแล้วจึงถาม

“ผมได้ยื่นชีขบาร้องให้ช่วยเขา หลวงพ่อ...เอ้อ...หลวงพ่อก
จะ...จะปล้ำเขา”

“เอ็งเชื่อเขาหรือ”

“ก็...ไม่...ไม่อยากจะเชื่อหรอกครับ ผมถึงถามหลวงพ่อ”

“เอ็งคิดว่าข้าจะทำชั่วข้าลามกอย่างนั้นเชียวหรือ”

“ไม่คิดครับ แต่ทำไมเขาร้องอย่างนั้น”

“เพราะแผนการเขาล้มเหลวนะซิ ไอ้ที่เขาอ้างว่าข้าปล้ำนะ
จริงๆแล้วเขาจะปล้ำข้า แต่เทวดาช่วยเอาไว้ ไม่งั้นข้าคงมีราศีแน่
เกิดสิกามาถูกเนื้อต้องตัว ข้าคงไม่สบายใจไปตลอดชีวิตเชียวละ”

“ทำไมล่ะครับ ผมยังชอบเลย เวลาเขามากอดมันอบอุ่น
ดีพิลึก” เด็กชายรุ่นหนุ่มว่า เลยถูกพี่ชายสะกิดขา

“เพราะข้าประพฤติพรหมจรรย์นะซิ สตรีเป็นศัตรูของ
พรหมจรรย์ แต่ถึงข้าไม่ประพฤติพรหมจรรย์ข้าก็ไม่ชอบผู้หญิงอยู่
ดี เอ็งอย่าพูดไปนะ พวกผู้หญิงนะมายาสาไถยยะ โบราณเขาบอก
ผู้หญิงมีมายาร้อยเล่มเกี่ยวนเชียวละเอ็งเอ๊ย”

“สรุปว่า หลวงพ่อไม่ได้ปล้ำซี แต่ซีจะปล้ำหลวงพ่อ อย่าง
นั้นใช่ไหมครับ” เด็กชายขวยยังตั้งใจสงสัย

“ใช่ซิ. แหม.เอ็งนี่ปัญญาหิมจัง เอละ ที่ข้าจะพูดกับเอ็ง
สองคนก็เพื่อจะบอกว่าต่อไปนี่ชีขบจะเอาไปเที่ยวโพนทะนาว่าข้า
ปล้ำเขา ถ้าเกิดมีคนมาถามเอ็งสองคนก็เล่าไปตามความจริงก็แล้ว
กัน ไม่ต้องพูดเข้าข้างข้า ขอให้พูดความจริงก็พอแล้ว เข้าใจหรือ
ยัง”

“เข้าใจแล้วครับ ผมได้ฟังความจริงจากปากหลวงพ่อย่าง
นี้ผมก็หายข้องใจ แล้วผมจะพูดความจริงครับ” แผลน้องพูดหนัก
แน่น

นารีณล

“ผมก็เหมือนกันครับ” แผลฟุ่เอ๋อขึ้นบ้าง

“ดีแล้ว แต่ถึงเียงจะพูดความจริง พวกที่เขาเกลียดช้ำ และ
จ้องจะเล่นงานช้ำเขาก็ไม่เชื่อหรอก ยิ่งไ่่งงานนี้ช้ำเสียหายหลาย
แสน” ท่านพระครูพูดปลงๆ แล้วรำพึงว่า “ช้ำพเจ้ายินดีชดใช้กรรม
ขอให้พวกท่านซึ่งเป็นเจ้ากรรมนายเวรของช้ำพเจ้า จงเป็นสุขเป็น
สุขเถิด”

๕๕

ข่าวลือ

วันรุ่งขึ้นชีชบา ก็หายไปจากวัดป่ามะม่วง ไม่มีใครรู้ว่า หล่อนหายไปทางไหน พวกแม่ชีพากันโล่งใจที่หล่อนไปเสียได้ เพียงไม่กี่วันที่หญิงสาวเข้ามาอยู่ในสำนักชี ความวุ่นวายที่ไม่เคยเกิด ก็เกิดขึ้น หล่อนใช้อำนาจบาตรใหญ่ข่มคนโน้นข่มคนนี้ทำให้เขาเดือดร้อนกันทั่วหน้า ครั้นถูกว่ากล่าวตักเตือนหล่อนก็ได้เถียงและอ้างว่าเป็นคนสนิทของท่านพระครู ขนาดท่านสมภารยังไม่กล้าว่ากล่าวแล้วเหตุไหนลูกวัดบังอาจมาว่า เหตุนี้ การหายไปของหล่อน จึงยังความโล่งอกโล่งใจให้เกิดแก่แม่ชีทั้งหลาย เพราะจะได้ชวน ขวายประพุดิธรรม ดำเนินชีวิตอย่างสงบเช่นกาลก่อน

วันพระถัดมา พวกโยมผู้หญิงที่มาทำบุญได้กราบเรียน ท่านพระครูว่า เห็นนางสาวชบาเดินเฉิดฉายอยู่ในตลาด ใส่ทองหยองแดงไปทั้งตัว เทียวเล่าให้ใครต่อใครฟังว่าหล่อนตั้งใจจะไปบวช อยู่วัดป่ามะม่วง แต่อยู่ไม่ได้เพราะถูกสมภารวัดทำมิดีมิร้าย ครั้น ถูกถามว่าไปเอาเงินทองจากที่ไหนมาซื้อทองใส่แดงไปทั้งตัว หล่อน ก็ปิดว่าท่านพระครูให้เป็นคำปิดปาก ด้วยวิธีนี้หญิงสาวก็สามารถ ทำให้สมภารวัดป่ามะม่วงต้องเสื่อมเสียชื่อเสียงจนสุดจะกล่าว เพราะธรรมชาติของมนุษย์ส่วนใหญ่ นั้นชอบที่จะมองคนในแง่ ร้ายอยู่แล้ว ยกเว้นบุคคลผู้ประพุดิธรรมสัมมาปฏิบัติจนถึงขั้นละ

อคติได้ จึงจะพิจารณาด้วยปัญญาว่าควรเชื่อหรือไม่ ทว่าคนประเภท
หลังนี้มีน้อยนัก เรื่องราวของท่านพระครูจึงถูกคนเอาไปพูดกัน
อย่างสนุกปาก โดยมีได้ใช้ปัญญาไตร่ตรองเสียก่อนว่าจริงเท็จเป็น
ประการใด

ชั่วระยะเวลาไม่นานนัก คนก็เล่าลือกันไปทั่วทุกคુંน้ำ มี
การแต่งเสริมเติมเรื่องให้ฟังดูเลวร้ายมากขึ้น ล้วนแล้วแต่จะช่วย
เหยียบย่ำซ้ำเติมให้สมภารวัดป่ามะม่วงเสียหายถึงที่สุด ทิดพองโยม
บิดาของท่านถึงกับต้องมาที่วัดเพื่อขอทราบข้อเท็จจริง ท่านพระ
ครูมิได้พูดอะไรแต่ให้เด็กชายฝาแฝดเป็นผู้เล่าเหตุการณ์ให้ผู้บังเกิด
เกล้าฟังตั้งแต่ต้นจนจบ รู้ที่มาของเรื่องแล้วโยมบิดาจึงพูดปลอบใจ
พระลูกชายว่า

“ท่านอย่าไปใส่ใจเลย อันนินทาทะเลเหมือนเหน้า ไม่ชอก
ซ้ำเหมือนเอามิดไปกรีดหิน ไม่มีใครในโลกที่ไม่ถูกนินทา แม้พระ
พุทธองค์ผู้ทรงความบริสุทธิ์หมดจดจากกิเลสทั้งปวงก็ยังมีคนนินทา
นับประสาอะไรกับคนธรรมดาอย่างเราๆ ขอให้ท่านเข้มแข็งเข้าไว้
การทำความคิดต้องมีอุปสรรค ยิ่งเราทำดีมากเท่าไรอุปสรรคก็มีมาก
เท่านั้น พึงพิจารณาพุทธจริยาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าเป็นแบบอย่าง จะได้มีกำลังใจต่อสู้กับอุปสรรคทั้งปวง”

“อาตมาขอบคุณโยมพ่อที่ให้กำลังใจ ไม่ต้องเป็นห่วงอาตมา
ถึงเวลาที่เจ้ากรรมนายเวรเขามาทวงหนี้ ก็ต้องใช้เขาไปตาม
ระเบียบ”

“ท่านคิดได้อย่างนี้ก็ดีแล้ว จะได้ไม่เสียกำลังใจและไม่ท้อแท้
ที่จะเดินทางต่อไปให้ถึงจุดหมาย เห็นท่านทำใจได้โยมก็หมดห่วง
จำไว้ว่า มารไม่มี บารมีไม่เกิด ขออนุโมทนา ขอให้ท่านมุ่งมั่นใน
การทำความคิดสร้างเสริมบารมีให้ยิ่งๆขึ้นไป โยมเห็นจะต้องลากลับ

เสียที”

“โยมพ่อกับมาอย่างไรครับ” ท่านถามโยมบิดา

“พ่อแม่จำแลงเขาเอารถเครื่องมาส่งที่หน้าโบสถ์แล้วเขาก็เลยไปธุระที่บ้านได้ เดียวก็คงมารับ โยมจะไปรอเขาตรงที่เดิม”

“อาตมาจะไปส่งโยมพ่อ” ท่านลุกตามโยมบิดาออกไปขึ้นรถพี่เขยที่หน้าโบสถ์ สักครู่สามีนางจำแลงก็ขึ้นรถเครื่องมาจอดรับพ่อตาไปโดยมิได้ทักทายพระน้องเมีย เพราะฟังเรื่องร้ายๆของท่านมาเต็มสองหู จึงฝืนความรู้สึกไม่ได้แม้การเอ่ยปากทักทาย ภิกษุวัยสี่สิบสามเข้าใจดีถึงสาเหตุที่พี่เขยไม่พูดด้วย รอให้เขารู้ความจริงก็จะหายข้องใจสงสัยในข้อวัตรปฏิบัติของท่าน ใช้หนี้กรรมหมดเมื่อไรท่านก็จะเป็นไทแก่ตัว ไม่ต้องถูกใส่ร้ายป้ายสีเช่นนี้อีก

ภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ไม่มีอะไรแน่นอน สรรพสิ่งเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไปตามกฎของไตรลักษณ์อันเป็นสัจธรรม และสัจธรรมนี้มีวันผันเปลี่ยน ไม่ว่าจะกาลเวลาจะผันผ่านล่วงเลยไปนานเพียงใดก็ตาม เช่นเดียวกับข่าวลือเกี่ยวกับท่านพระครูที่แพร่ระบือไปทั้งจังหวัด ครั้นเวลาผ่านไปไม่นานก็ค่อยๆซาเสียงลงกระทั่งเงียบหายไปเป็นที่สุด แม้จะตกเป็นข่าว ท่านพระครูก็ยังปฏิบัติหน้าที่ตามปกติ และทุกๆที่เกิดข่าวลือในทางลบ แต่คนที่มาวัดป่ามะม่วงก็ได้ลดจำนวนลง มีหน้าซำกลับเพิ่มขึ้นทุกวันๆจนผิดสังเกต ท่านพระครูใคร่รู้ว่าเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น ครั้นเช้า เห็นหนอ เข้าตรวจสอบก็ได้ทราบความจริงว่า บรรดาผู้ที่มาวัดมีทั้งที่มาดีและมาร้าย พวกแรกต้องการมาเพื่อปฏิบัติธรรมสร้างที่ดีให้กับตัวเอง โดยไม่สนใจว่าท่านพระครูจะเป็นอย่างไร ส่วนพวกหลังต้องการมาตรวจสอบเพื่อหาข้อเท็จจริง จะได้เอาไปนิพนทนาว่าร้ายกันให้สนุกปาก ในบรรดาคนพวกนี้ก็มีพรรคพวกของผู้ประสงค์ร้ายรวมอยู่

ด้วย พวกเขาถูกจ้างให้มาสอดแนมว่าท่านพระครูมีปฏิกริยาอย่างไรกับชาวลื้อ หากก็ต้องคว้าน้ำเหลวกลับไป เพราะท่านไม่เคยพูดถึงเรื่องนี้ ทั้งพวกญาติโยมก็ไม่มีผู้ใดกล้าไถ่ถาม

เชื่อกันว่าบุคคลผู้ทำความดีนั้น แม้มีมนุษย์ด้วยกันจะไม่เห็นแต่ผีसाงเทวดาก็เห็น ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว อันเป็นพุทธวจนะเป็นสังฆธรรมที่คงความจริงชั่ววันรัตนกาล เมื่อชาวลื้อยุติลงได้ไม่นานท่านพระครูเจริญก็ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเจ้าคณะอำเภอพรหมบุรี ยิ่งความชื่นชมโสมนัสแก่ญาติโยมผู้เลื่อมใสศรัทธาและเชื่อมั่นในความบริสุทธิ์ของท่าน ขณะเดียวกัน พวกที่ประสงค์ร้ายหมายทำลายท่าน เพื่อจะให้พระที่เป็นญาติของตนได้ตำแหน่งดังกล่าวก็พากันทุกซ์โหม่นัส ด้วยเสียดายทรัพย์ที่นำมาลงทุนจ้างนางสาวชบาเพื่อทำงานนี้ แทนที่พวกเขาจะรู้สำนึก กลับโกรธแค้นท่านพระครูหนักขึ้น คิดว่าได้โอกาสเมื่อไรก็จะจัดการกลั่นแกล้งเสียให้สาสม

สามเดือนต่อมา กรมการศาสนาได้มีคำสั่งให้ตัวแทนชาวพุทธทั้งที่เป็นพระสงฆ์และคฤหัสถ์ เดินทางไปร่วมประชุมองค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลกที่ประเทศศรีลังกา ในเทศกาลวิสาขบูชา โดยมีหม่อมเจ้าหญิงพูนพิศมัย ดิศกุล นายกพุทธสมาคมแห่งประเทศไทย เป็นหัวหน้านำคณะอันประกอบด้วยพระภิกษุ ๒ รูป คฤหัสถ์ชายหญิงอีก ๘ รวมเป็นสิบทั้งหัวหน้าด้วย กำหนดจะเดินทางในวันพุธที่ ๒๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ และกลับในวันเสาร์ที่ ๒๗ เดือนเดียวกัน พระภิกษุ ๒ รูปที่จะเดินทางไปร่วมประชุมครั้งนี้คือหลวงพ่อแพ เจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรี และท่านพระครูเจริญ เจ้าคณะอำเภอพรหมบุรี ท่านพระครูรู้จักหลวงพ่อแพมาหลายปี หลวงพ่อแพเคยเป็นเจ้าอาวาสวัดโบสถ์ ต่อมาได้รับการแต่งตั้งให้

เป็นรองเจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรี และย้ายจากวัดโบสถ์มาเป็นเจ้าอาวาสวัดพิบูลทอง เป็นรองเจ้าคณะจังหวัดอยู่ไม่นาน เมื่อเจ้าคณะจังหวัดมรณภาพ ท่านก็ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเจ้าคณะจังหวัดแทน ก่อนหน้านั้นวัดพิบูลทองเป็นวัดเล็กๆ และไม่ค่อยมีคนรู้จัก ครั้นหลวงพ่อแพมาเป็นเจ้าอาวาส ท่านได้พัฒนาวัดให้เจริญรุ่งเรืองมาโดยลำดับ กระทั่งเป็นที่รู้จักของพุทธศาสนิกชนทั่วประเทศ

เมื่อทราบว่าจะได้ไปร่วมประชุมองค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก ณ ประเทศศรีลังกา ท่านพระครูก็ตั้งวัตถุประสงค์ในการไปไว้ ๕ ประการ คือนั้นหลังจากสวดมนต์และปฏิบัติกรรมฐานแล้ว ท่านก็ตั้งจิตอธิษฐานว่า “การเดินทางไปประเทศศรีลังกาในครั้งนี้ ขอให้ข้าพเจ้าได้บรรลุวัตถุประสงค์ ๕ ประการ คือ หนึ่ง. ขอให้ข้าพเจ้าได้ไปนมัสการพระเขี้ยวแก้ว สอง. ขอให้ข้าพเจ้าได้ไปนมัสการต้นพระศรีมหาโพธิ์ สาม. ขอให้ข้าพเจ้าได้พบনারีผลดังที่หลวงพ่อสดเคยทำนายไว้ สี่. ขอให้ข้าพเจ้าได้ไปดูหมู่บ้านของชนเผ่าไทยในศรีลังกา ที่ได้ไปตั้งรกรากอยู่ที่นั่นตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ ๕ และประการสุดท้าย ขอให้ข้าพเจ้าได้ไปดูหน้าตาของพวกทมิฬหินชาติที่ฆ่าพระฆ่าเณรตายเพราะต้องการทำลายล้างพระพุทธศาสนาให้หมดไปจากศรีลังกา ด้วยอำนาจบุญกุศลที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญมา ขอให้ข้าพเจ้าได้บรรลุวัตถุประสงค์ทั้ง ๕ ประการนี้ด้วยเทอญ”

ตัวแทนชาวพุทธจากประเทศสยามได้เดินทางโดยสายการบินไทยจากท่าอากาศยานกรุงเทพมุ่งหน้าไปยังเมืองโคลอมโบ เมืองหลวงของประเทศศรีลังกา มีชาวพุทธจากประเทศต่างๆ เดินทางไปร่วมประชุมในครั้งนี้กว่าพันคน เมื่อถึงท่าอากาศยานเมืองโคลอมโบ คณะเดินทางที่เป็นคฤหัสถ์ได้พักในโรงแรม ส่วนพระ

ภิกษุ ๒ รูป ทางประเทศเจ้าภาพได้จัดให้พักในวัดเช่นเดียวกับพระภิกษุที่มาจากประเทศต่างๆ กำหนดการประชุมมี ๒ วัน คือ เวลา ๑๔.๐๐ - ๑๖.๐๐ น. ของวันที่ ๒๕ และ ๒๗ เวลาที่เหลือนอกนั้นเป็นการนำชมสถานที่สำคัญทางพระพุทธศาสนาของประเทศศรีลังกา ซึ่งแล้วแต่คณะใดจะจัดอย่างไร จุดประสงค์คือต้องการให้กระจายกันไปตามที่ต่างๆ เพราะการเดินทางที่เป็นกลุ่มใหญ่เกินไปย่อมไม่สะดวกทั้งด้านการจราจร และด้านอาหารการกิน

หลวงพ่อแพและท่านพระครูมาถึถึงวัดตอนคำ จึงเข้าร่วมทำวัตรสวดมนต์กับพระในวัด เนื่องจากพระพุทธศาสนานิกายเถรวาทใช้ภาษาบาลีในการบันทึกคำสอน ดังนั้นพระสงฆ์ในนิกายเถรวาทจึงสามารถสวดมนต์ร่วมกันได้แม้จะต่างชาติต่างภาษากันก็ตาม ผิดกับพระสงฆ์ในนิกายมหายานซึ่งใช้ภาษาประจำชาติของตนบันทึกคำสอน ทำให้พระสงฆ์ไม่สามารถสวดมนต์ร่วมกันได้ เพราะพระญี่ปุ่นก็ใช้ภาษาญี่ปุ่น พระจีนก็ใช้ภาษาจีน พระทิเบตก็ใช้ภาษาทิเบต พระเกาหลีใช้ภาษาเกาหลี จึงหาเอกภาพไม่ได้

แม้หลวงพ่อแพจะมีได้เป็นอุปัชฌาย์ของท่านพระครูเจริญ แต่สมภารวัดป่ามะม่วงก็เคารพนับถือท่าน ทั้งที่รู้ว่ามีคนกลุ่มหนึ่งพยายามพูดใส่ร้ายป้ายสีท่านให้หลวงพ่อแพฟัง ทำให้เจ้าคณะจังหวัดเข้าใจท่านผิด ถึงกับลั่นวาจาว่าจะไม่ร่วมสังฆกรรมกับท่านอีก ภิกษุวัยสี่สิบสามรู้เรื่องราวมาโดยตลอดว่าเจ้าคณะจังหวัดไม่ค่อยชอบท่าน กระนั้นก็มีเคยคิดน้อยอกน้อยใจ คิดเพียงว่าความจริงต้องเป็นความจริงอยู่วันยังค่ำ แล้ววันหนึ่งเจ้าคณะจังหวัดก็เข้าใจ ดังนั้นเมื่อถึงเวลาจำวัด ท่านพระครูจึงทำหน้าที่บีบนิ้ววัดให้ภิกษุสูงวัยที่ท่านเคารพนับถืออุปัชฌาย์อาจารย์ นวดอย่างตั้งอกตั้งใจเหมือนกับที่เคยปรนนิบัติหลวงพ่อเดิมแต่กาลก่อน เจ้า

คณะจังหวัดวัยหกสิบเศษรู้สึกสบายเนื้อสบายตัว และพึงพอใจในฝีมือการนวดของภิกษุผู้อ่อนวัยกว่า ความซิงซังที่มีต่อท่านพระครูเริ่มจะคลี่คลายด้วยเกิดคำถามในใจว่า ภิกษุผู้มีมรรยาทงาม มีความอ่อนน้อมถ่อมตนต่อผู้ใหญ่เช่นนี้ จะกล้าประพฤตินอกกริตนอกกรอยดังที่ท่านได้รับฟังมาจากลูกศิษย์ใกล้ชิดกระนั้นหรือ เมื่อความสงสัยก่อตัวขึ้นในใจจนไม่สามารถเก็บไว้ได้ จึงต้องแสดงออกมาด้วยถ้อยคำ ท่านพลิกกายเปลี่ยนจากท่านนอนคว่ำเป็นนอนหงาย สายตาจับจ้องที่ใบหน้าของผู้อ่อนวัยกว่าเพื่อจะหาข้อพิรุฑ แล้วจึงถามขึ้นว่า

“เธอมาอยู่วัดป่ามะม่วงตั้งแต่เมื่อไร”

“ตั้งแต่ปีสองพันห้าร้อยครึ่งหลวงพ่อ”

“แล้วชีเจียนล่ะมาอยู่ตั้งแต่เมื่อไร”

“หลังผมสึกสี่ห้าปีเห็นจะได้ หลวงพ่อรู้จักแม่ชีเจียนหรือครับ”

“ไม่รู้จักตัวเขาหรอก รู้แต่เรื่องราวของเขา” ท่านเข้าใจว่าแม่ชีเจียนยังสาว พวกที่หวังร้ายต่อท่านพระครูได้ไปเล่าให้ท่านฟังว่าแม่ชีเจียนมีลูกกับสมภารวัดป่ามะม่วง

“ถามจริงๆเถอะ เธอมีลูกกับชีเจียนใช่ไหม เด็กฝาแฝดที่เธอเลี้ยงไว้น่ะเป็นลูกที่เกิดจากชีเจียนโดยเธอเป็นพ่อของมันขอโทษนะที่ฉันต้องถามตรงๆ เพราะข้องใจมานานแล้ว” ท่านพระครูมิได้ตอกตักใจกับคำถามของภิกษุสูงวัย ตรงข้ามกลับดีใจที่ท่านถามตรงๆ จึงตอบด้วยสีหน้าปกติว่า

“ผมพบเด็กฝาแฝดที่หน้าประตูวัดขณะที่ออกบิณฑบาต แม่เด็กคงเอามาทิ้งไว้ ผมจึงอุ้มไปให้แม่ชีเขาเลี้ยง พวกแม่ชีเขาก็ช่วยกันออกเงินซื้อนมมาให้กิน บางครั้งก็มาขอจากผม ก็เลี้ยงมาจนโต

ตอนนี้ก็เข้ารุ่นหนุ่มแล้ว ความจริงก็มีเท่านี้แหละครับ”

“อ้าว. แล้วทำไมเขามาเล่าให้ฉันฟังอีกอย่างหนึ่ง แล้วนี่เธอรู้เรื่องบ้างไหม เรื่องที่เขาเอาไปลือกันว่าเธอมีลูกกับซีเจียน”

“ทราบครับ พวกแม่ซีที่วัดก็ทราบ มีคนมาสอดแนม แต่พอเห็นหน้าตาพวกแม่ซีแล้วเขาก็ไม่เชื่อ เพราะแม่ซีอายุมากกว่าผมทุกคน โดยเฉพาะแม่ซีเจียนนั้น อายุมากกว่าผมตั้งสิบกว่าปี”

“อ้าว. อย่างนั้นหรือครับ ฉันนึกว่าอย่างสาว นี่ก็แปลว่าฉันถูกหลอกนะซี ถ้าสิ่งที่เธอพูดมาเป็นความจริงก็เท่ากับฉันหุบขา เชื่อง่าย เลยถูกหลอก พวกนั้นมันเก่งที่สามารถหลอกเจ้าคณะจังหวัดได้” ท่านหัวเราะหึๆอย่างอารมณ์ดี ความคลางแคลงเรื่องเด็กฝาแฝดหมดไป หากก็ยังสงสัยเรื่องซีซา

“หลวงพ่อยังไม่ต้องเชื่อผมก็ได้ นะครับ พระพุทธองค์ตรัสสอนไว้ในกาลามสูตรว่า อย่าปลงใจเชื่อจนกว่าจะได้พิจารณาหาเหตุผลจนรู้ เข้าใจด้วยตนเองแล้วจึงค่อยเชื่อ” ภิกษุผู้อ่อนวัยกว่าพูดขณะทำหน้าที่นวดไปด้วย

“แล้วเรื่องซีซาล่ะ” หลวงพ่อแพถามอีก

“เรื่องนี้ผมขออนุญาตไม่เล่า นะครับ เพราะมีพยานรู้เห็นหลายคน หลวงพ่อไปฟังจากคนพวกนั้นจะดีกว่า เพราะถ้าผมพูดจะกลายเป็นว่าผมแก้ตัว ไม่แต่หลวงพ่ที่รู้เรื่องนี้ แม้โยมพ่อของผมห่านก็รู้ และได้มาสอบถามผมด้วยตนเอง ผมก็ให้ท่านฟังจากเด็กฝาแฝดซึ่งเป็นตัวการของเรื่อง โยมพ่อก็หายข้องใจสงสัย”

“แต่ฉันอยากรู้เต็ยวนี้ รอไปถามเด็กนั้นฉันคงออกแตกตายเสียก่อน เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ให้เธอเล่ามาตามที่เด็กสองคนนั้นเล่า ให้โยมพ่อเธอฟัง กลับไปฉันจะไปถามเด็กนั้นดูอีกครั้งว่าจะเหมือนกับที่เธอเล่าหรือเปล่า เล่าไปเลย”

“ครับ ถ้าเช่นนั้นผมก็เห็นจะหลีกเลี่ยงไม่ได้เสียแล้ว เด็กสองคนนั้นเล่าให้โยมพ่อฟังดังนี้ครับ” ท่านเล่าไปตามที่ได้ยินมาทุกประการ ความเป็นผู้มีสติจึงเล่าได้ไม่ผิดเพี้ยนแม้แต่คำเดียว เด็กฝาแฝดเสียอีก ถ้าให้มาเล่าใหม่ก็จะไม่สามารถจำได้ทุกถ้อยคำ เพราะสติปัญญาไม่ฉลาดปราดเปรื่องเท่าท่านพระครูนั่นเอง ฟังถ้อยคำของภิกษุผู้อ่อนวัยกว่า เจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรีก็หายเคลือบแคลงสงสัย ขณะเดียวกันก็นึกตำหนิตนเองว่าไม่น่าหุเบาเชื่อง่ายจนทำให้เข้าใจท่านพระครูผิดไป แท้จริงภิกษุรูปนี้เป็นผู้มีจริยาวัตรตรงดงาม สมกับเป็นศากยบุตรพุทธโอรสโดยแท้

“ฉันต้องขอโทษที่เข้าใจเธอผิดมาช้านาน อันที่จริงฉันเป็นพระผู้ใหญ่ ไม่น่าจะเชื่ออะไรง่าย ๆ อย่างถือโทษโกรธเคืองฉันเลยนะ”

“ผมไม่เคยคิดอย่างนั้นกับหลวงพ่อดีครับ” ภิกษุวัยสี่สิบสามกล่าวคำสัตย์จริง

“งั้นก็ต้องขอโทษ เธอนี้เป็นคนดีจริงๆ ถ้าฉันเป็นเธอคงทำอย่างนี้ไม่ได้” เจียบไปอีตี่ใจหนึ่ง ภิกษุสูงวัยก็ถามขึ้นว่า

“มีคนมาเล่าเรื่องของฉันให้เธอฟังบ้างไหม”

“ก็มีเหมือนกันครับ”

“เขาเล่าว่าอย่างไรบ้าง”

“หลวงพ่อย่าใส่ใจเลยครับ ผมจำไม่ค่อยได้แล้ว” ท่านพระครูไม่ยอมให้ท่านเจ้าคณะจังหวัดไม่สบายใจ จึงพูดบายเบี่ยง

“ถ้าเธอจำไม่ได้ก็ไม่เป็นไร แต่ฉันซิ ฉันจำได้ จำคำที่ฉันพูดถึงเธอได้ ความที่ฉันเชื่อพวกที่มาใส่ร้ายเธอ จึงถึงกับลั่นวาจาว่าจะไม่ร่วมสังฆกรรมกับเธออีกต่อไป ที่ได้มีฉันที่นั่นต้องไม่มีเธอ ฉันพูดไปอย่างนี้และทำอย่างนี้จริงๆ เวลาที่มีคนมานิมนต์ฉันไป

ในงานต่างๆ ฉันจะต้องถามก่อนว่างานนี้มีเธอหรือเปล่า ถ้าเขาบอกว่ามี ฉันก็จะไม่รับนิมนต์ เพราะตอนนั้นฉันเชื่อสนิทว่าเธอเป็นอย่างที่ว่าพวกเขากล่าวหา แต่เดี๋ยวนี้ฉันรู้แล้ว รู้ว่าฉันถูกหลอก เธอพอจะรู้ไหมว่าคนพวกนั้นทำอย่างนี้เพื่ออะไร” ท่านหมายถึงพวกที่มาพูดใส่ร้ายป้ายสีท่านพระครูให้ท่านฟัง

“ก็พอจะทราบครับ แต่ช่างเขาเถอะ ผมไม่ใส่ใจ และไม่ถือโทษโกรธเคือง” ผู้อ่อนวัยกว่าตอบ

“ฉันพอจะนึกออกแล้ว เพิ่งนึกออกด้วยตัวเอง คนพวกนั้นเขาไม่ยอมให้เธอเป็นเจ้าของคณะอำเภอบ้าง เขาอยากให้พระที่เป็นญาติกับเขาเป็นแทน ต้องสาเหตุนี้แน่นอนที่ทำให้เขาถูขวขึ้นมาแหม.ฉันไม่น่าตกเป็นเครื่องมือของเขาเลย เอาเถอะ ต่อไปนี้ถ้ามีใครมาพูดอะไรไม่ดีเกี่ยวกับตัวเธอ ฉันจะฟังหูไว้หู ฉันว่าเรื่องมันคงจะไม่ยุติลงง่ายๆหรอก พวกนั้นต้องจ้องจะเล่นงานเธออีก ขอให้เธอหนักแน่นเข้าไว้ ฉันเองก็จะหนักแน่นให้มากกว่านี้ เอาละ ฉันง่วงแล้ว เธอไปนอนเถอะ ขอบใจที่นัดให้” ท่านพระครูจึงกราบสามครั้งแล้วลุกออกไปยังที่นอนของท่าน สวดมนต์ แผ่เมตตาแล้วจึงล้มตัวลงนอนอย่างมีสติ หลวงพ่อแพส่งเสียงกรนดังสนั่นลั่นห้อง ภิกษุวัยสี่สิบสามจึงนอนกำหนด ได้ยินหนอ ได้ยินหนอ กระทั่งหลับไปในที่สุด

๕๖

การเกิดเป็นทุกข์

วันถัดมาอาหารเข้าเสร็จแล้ว หลวงพ่อแพและท่านพระครูก็เตรียมไปชมวัดกระถนยะ โดยพระนักศึกษาจากประเทศไทยที่ มาศึกษาพระพุทธศาสนาในประเทศศรีลังกาเป็นมัคคุเทศก์ พระ นักศึกษาคณะนี้มีด้วยกัน ๕ รูป หัวหน้าคือพระครูบุญมี ผู้ซึ่งมา ศรีลังกาก่อนรูปอื่นๆ ขณะนี้กำลังเรียนปริยญาเอก ภิกษุทั้ง ๕ รูป จำพรรษา ณ เมืองโคลอมโบ โดยแยกย้ายกันอยู่ตามวัดต่างๆ วัด ละหนึ่งรูปบ้าง สองรูปบ้าง เมื่อทราบว่ามีคณะเดินทางมาจาก ประเทศไทย ก็จะมาช่วยเป็นมัคคุเทศก์ให้

ออกจากอารามที่พัก ภิกษุชาวไทย ๗ รูป ก็ตรงไปยัง โรงแรมที่คฤหัสถ์ทั้งแปดคนพักอยู่ การเดินทางใช้รถบัสขนาด ๒๕ ที่นั่ง ซึ่งบริษัทการท่องเที่ยวได้ติดต่อเอาไว้ให้สำหรับเป็นพาหนะ ตลอด ระยะเวลา ๔ วันที่พำนักอยู่ในประเทศนี้ นอกจากโซเฟอร์ ซึ่งทำหน้าที่ขับรถแล้วก็ยังมีเด็กหนุ่มอีกสองคนคอยดูแลรับใช้ระหว่าง การเดินทาง คนทั้งสามล้วนเป็นชาวสิงหลและนับถือพระพุทธ ศาสนา ส่วนพวกทมิฬหินชาตินั้นนับถือศาสนาฮินดู และมักทำตัว เป็นปฏิปักษ์ต่อชาวพุทธ

เมื่อคฤหัสถ์ขึ้นมานั่งในรถเรียบร้อยแล้ว พระครูบุญมีก็สั่ง ให้คนขับเคลื่อนรถออกจากโรงแรมตรงไปยังวัดกระถนยะ ท่านพูด

ภาษาสิงหลได้คล่องแคล่วกว่าอีก ๔ รูป สมภารวัดป่ามะม่วงพยายามฟังและพอจับใจความได้บ้าง เพราะเคยเรียนภาษาสิงหลจากหลวงปู่าควัดระฆัง ขณะรถวิ่งไปตามถนนเรียบชายฝั่งทะเล พระครูบุญมีก็ทำหน้าที่มีคคุเทศก์ บรรยายให้ความรู้แก่คณะเดินทาง

“ประเทศศรีลังกาเป็นเกาะเล็กๆอยู่ในมหาสมุทรอินเดีย มีประชากร ๑๐ ล้าน ซึ่งก็ไม่ถึงครึ่งหนึ่งของประเทศไทย เพราะไทยเรามี ๒๕ ล้าน ชาวลังกาแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มคนสิงหล ซึ่งคนกลุ่มนี้นับถือพระพุทธศาสนา อีกกลุ่มหนึ่งคือพวกทมิฬหรือที่เราเรียกกันติดปากว่า พวกทมิฬหินชาติ เป็นปฏิปักษ์กับกลุ่มแรก คนทมิฬนับถือศาสนาฮินดู พวกที่นับถือพระพุทธศาสนามีประมาณร้อยละ ๖๘ ของประชากรทั้งหมด ร้อยละ ๑๕ เป็นฮินดู ที่เหลือเป็นคริสต์กับอิสลาม ถ้าเปรียบเทียบกับประเทศไทยแล้ว ของเรามีชาวพุทธถึงร้อยละ ๙๗ แต่รัฐธรรมนูญไม่ได้บัญญัติไว้ให้พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ ผิดกับศรีลังกาที่เขายกย่องพระพุทธศาสนาว่าเป็นศาสนาประจำชาติ โดยมีกฎหมายรับรองอย่างถูกต้อง ก็ขอฝากพวกท่านนำไปคิดต่อด้วยว่า เราควรจะมีการรณรงค์ในเรื่องนี้กันหรือไม่”

“ควรอย่างยิ่งค่ะ ในฐานะที่ฉันเป็นนายกพุทธสมาคมแห่งประเทศไทย ฉันจะรับเรื่องนี้ไปดำเนินการ” หม่อมเจ้าหญิงพูนพิศมัยทรงมีรับสั่ง สมภารวัดป่ามะม่วงช่วยเสริมว่า

“ขออนุโมทนากับโยมหม่อมเจ้า อาตมาเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะบรรพบุรุษของไทยเรานับถือพระพุทธศาสนามาโดยตลอด และพระมหากษัตริย์ไทยทุกพระองค์ทรงเป็นพุทธมามกะ”

“ถ้าเช่นนั้น ที่เราเรียนกันในวิชาหน้าที่พลเมือง ว่าประเทศ

ไทยมีพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ ก็ผิดกฎหมายมาโดยตลอดนะซีครับ แบบนี้นี่จะดำเนินการทางกฎหมายกับคนที่เขียนตำรา โทษฐานหลอกลวงประชาชน” นายสมพร เทพสิทธา ผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งนายก ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย ออกความเห็นบ้าง เขาเป็นผู้เดียวที่พากรรยามาด้วย นอกนั้นมาเดี่ยว คือถ้าสามีมา ภรรยาไม่มา ถ้าภรรยามาสามีก็ไม่มา เพราะคิดกันรอบคอบแล้วว่า ถ้าเกิดเครื่องบินตกก็ยังมีคนหนึ่งอยู่เลี้ยงลูก ทว่านายสมพรกับภรรยาคงลืมนึกเรื่องนี้ จึงมาคู่

“กลับไปดิฉันจะนำเรื่องนี้ขึ้นกราบทูลสมเด็จพระสังฆราชเพื่อขอพระวินิจฉัยจากพระองค์ท่าน” อาจารย์เนือง อิมสมบัติ ผู้อาวุโสที่สุดในคณะพูดขึ้น อาจารย์เป็นโยมอุปัฏฐากของสมเด็จพระสังฆราชมาตั้งแต่พระองค์ยังเป็นสมเด็จพระเจ้าบรมราชาธิบดี

“ดีจะโยม ช่วยกันคนละมือละไม้ เพื่อพระพุทธศาสนาของเราจะได้ยืนยงคงคู่ประเทศไทยตลอดไป” พระครูบุญมีสรูป แล้วจึงบรรยายต่อ

“ประเทศศรีลังกามีการปกครองระบอบประชาธิปไตยเช่นเดียวกับประเทศเรา นายกรัฐมนตรีคนปัจจุบันเป็นผู้หญิง ชื่อนางสิริมาโว บันดรานายะเก เป็นนายกรัฐมนตรีหญิงคนแรกของโลก ดำรงตำแหน่งสมัยแรกระหว่างปี ๒๕๐๐-๒๕๐๔ หลังจากนายกรัฐมนตรี คือ นายบันดรานายะเก ผู้เป็นสามีถูกพระช่อโสมารามเถระแห่งวัดโบเรลลายิงตาย เมื่อปี ๒๕๐๐ นางสิริมาโวก็ได้รับเลือกตั้งให้เป็นนายกรัฐมนตรีแทนทันที ปัจจุบันนางสิริมาโวดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเป็นสมัยที่สอง ศรีลังกามีเมืองหลวงชื่อโคลอมโบ คือเมืองที่พวกเราอยู่กันขณะนี้ นอกจากนั้นยังมีเมืองหลวงในอดีตอีกสามเมืองคือ อนุราชปุระ ซึ่งมีต้นพระศรีมหาโพธิ์ที่พระภิกษุณี

สังฆมิตตา พระธิดาของพระเจ้าอโศกมหาราช ทรงนำกิ่งมาจาก ต้นพระศรีมหาโพธิ์ที่พุทธคยา ประเทศอินเดีย เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๓๖ ซึ่งนับถึงเวลานี้ก็สองพันกว่าปีแล้ว เมืองหลวงแห่งที่สองคือ ไบโชนนะรุวะ เมืองนี้ก็มียสถานที่สำคัญทางพระพุทธศาสนา แต่ คณะของเราคงจะไม่มีเวลาแวะชมเพราะเวลาจำกัด เมืองหลวงแห่ง ที่สามคือ สิริวัตนะปุระ หรือเมืองแคนดี้ ซึ่งเป็นที่ประดิษฐานพระ เขี้ยวแก้วขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตามกำหนดการ ท่านจะไปนมัสการพระเขี้ยวแก้วในวันพรุ่งนี้ มะริ่นนี่จึงเดิน ทางกลับประเทศไทย” ขณะนั้นรถบัสได้แล่นมาถึงวัดกะระณะยะ และจอดยังลานจอดรถ เมื่อพระสงฆ์เจ็ดรูปกับคฤหัสถ์ทั้งแปดลง จากรถแล้ว พระครูบุญมีก็เดินนำคณะเข้าไปชมวัดพร้อมทำหน้าที่ บรรยายไปด้วย

“ประมาณ พ.ศ. ๒๑๐๐ พวกทมิฬหินชาติได้จับพระเถร มาขังไว้ที่วัดนี้ พวกมันต้องการจะทำลายล้าง ถอนรากถอนโคน ให้พระพุทธศาสนาหมดไปจากศรีลังกา ได้ฆ่าพระเถรไปเป็น จำนวนนับหมื่นรูป ยังผลให้สมณวงศ์ในลังกาสูญสิ้นไป เหลือแต่ สามเถรรูปหนึ่งซึ่งท่านหลบภัยเข้าไปอยู่ในป่า และกลับออกมาเมื่อ อายุห้าสิบเศษ นับเป็นเถรที่อายุมากที่สุด พระเจ้ากิตติสิริราชสิงหะ ซึ่งเป็นพระมหากษัตริย์ของศรีลังกาในเวลานั้น ได้ส่งทูตมายังกรุง ศรีอยุธยา ทูลขอคณะสงฆ์ไทยไปทำการบรรพชาอุปสมบทให้กับ ชายศรีลังกา ซึ่งขณะนั้นตรงกับแผ่นดินของสมเด็จพระเจ้าบรมโกศ พระองค์ทรงมีรับสั่งให้สมเด็จพระสังฆราช เป็นผู้ทรงเลือกพระเถระ ที่จะส่งไปศรีลังกา สมเด็จพระสังฆราชทรงเลือกพระอุบาลีเถระเป็น หัวหน้า สมณทูตคณะนี้เดินทางโดยเรือของฝรั่งเศสที่ฮอลันดา มีพระ ภิกษุสามเถรเดินทางมาด้วย ๒๕ รูป เป็นพระภิกษุ ๑๘ รูป

สามเณร ๗ รูป ใช้เวลาเดินทาง ๑ เดือนกับ ๒๑ วัน แต่หลักฐานทางศรีลังกานั้นก็ถือว่าใช้เวลาเดินทาง ๕ เดือนกับ ๔ วัน อาตมาก็ไม่ทราบว่าหลักฐานฝ่ายไหนถูกต้อง เพราะเกิดไม่ทัน” ผู้ทำหน้าที่บรรยายพูดติดตลก

“ผมว่าเราเป็นคนไทยก็ต้องเชื่อหลักฐานฝ่ายไทยไว้ก่อนดีกว่า” นายสมพรออกความเห็น

“อาตมาก็คิดอย่างนั้น เพราะคนลังกาเขาก็เชื่อหลักฐานฝ่ายเขา” พระครูบุญมีสันทนุญ แล้วจึงบรรยายต่อ

“คณะของท่านอุบาลีได้มาอุปสมบทสามเณรรูปเดียวที่ยังเหลืออยู่ ซึ่งขณะนั้นท่านอายุ ๕๔ ปี ชื่อสามเณรสรณังกร ท่านจึงเป็นภิกษุลังการูปแรกที่ได้รับการอุปสมบทจากคณะสงฆ์ไทยในวันเพ็ญเดือน ๘ พ.ศ. ๒๒๙๖ คณะสงฆ์ไทยชุดนี้อยู่ศรีลังกาประมาณ ๔ ปี ได้อุปสมบทชาวลังกาเป็นภิกษุกว่าหกพันรูป ชาวลังกาเรียกสงฆ์นี้ว่า สยามวงศ์ หรือ อุบาลีวงศ์ พระอุบาลีได้จำพรรษาอยู่ที่วัดสยาโมปาลิมหานิกาย ซึ่งชื่อนี้มาจากคำว่า สยาม สนธิกับ อุบาลี พฤทธิ อู เป็น โอ จึงเป็น สยาโมปาลี ส่วนมหานิกายแปลว่า นิกายใหญ่”

เมื่อคณะที่มาจากประเทศไทยชมวัดและสักการะพระพุทธรูปในวัดเสร็จแล้ว มัคคุเทศก์ก็แจ้งว่าเหลือเวลาอีกสองชั่วโมง ให้ชาวเสียงกันว่าจะไปชมสวนสัตว์หรือไปชมวัดเจติยกลวงที่กะลุดตระ พระนักศึกษ ๔ รูปรีบให้ข้อมูลว่าควรจะไปชมสวนสัตว์ เพราะจะได้ดูช้างเต็นระบ่า และมีการแสดงของสัตว์นานาชนิด ชาวเสียงกันแล้วปรากฏว่าผู้ต้องการไปวัดเจติยกลวงมีเพียงสามเสียง คือ ท่านพระครู หม่อมเจ้าหญิงพูนพิศมัย และอาจารย์เนื่อง อีกหกเสียงต้องการไปชมสวนสัตว์ ส่วนหลวงพ่อแพไม่ยอมออกเสียง โดย

ให้เหตุผลว่าถ้าเสียงเท่ากันจะทำให้ยุ่งยาก ท่านจึงจำต้องนอนหลับ
ทับสิทธิ์

“เป็นอันว่าเราจะไปชมสวนสัตว์กันนะครับหลวงพ่อกับ” พระ
ครูบุญมีพูดกับหลวงพ่อกับ

“ไปไหนก็ไปกัน ฉันไม่ขัดข้อง” เจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรีบอก
หัวหน้ามัคคุเทศก์ ภิกษุวัยสี่สิบเต็มจึงนำคณะไปขึ้นรถ บอกคนขับ
ให้มุ่งหน้าไปยังสวนสัตว์ซึ่งอยู่ใจกลางเมืองโคลอมโบ

ยี่สิบนาทีให้หลัง รถบัสก็มาจอดหน้าสวนสัตว์ที่ใหญ่ที่สุด
ของศรีลังกา ก่อนลงจากรถ พระครูบุญมีเตือนว่า

“สวนสัตว์กว้างมาก พยายามอย่าแตกกลุ่ม ประเดี๋ยว
จะหลง แต่ถ้าใครเกิดหลงก็ให้เดินกลับมาที่รถ จำเลขทะเบียนรถ
ไว้ หรือถ้าเกิดหารถไม่เจอก็ให้ไปพบกันที่ศูนย์การประชุมแห่งชาติ
ซึ่งเป็นสถานที่จัดประชุมองค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก เข้า
ใจตามนี้แล้วก็นิมนต์พระคุณเจ้า และเชิญญาติโยมลงจากรถได้ เรา
จะต้องเดินเข้าไปอีกประมาณ ๒๐๐ เมตร อย่าลืมเกาะกลุ่มกันไว้
ให้ดีจะได้ไม่หลง”

จากนั้นภิกษุเจ็ดรูป กับศฤงคารทั้งแปดก็ลงจากรถและเดิน
ตรงไปยังประตูสวนสัตว์ซึ่งอยู่ห่างจากที่จอดรถประมาณ ๒๐๐ เมตร
สองข้างทางเป็นบ้านคน ท่านพระครูสังเกตว่าบ้านแต่ละหลังมีธงปัก
อยู่ที่หน้าบ้าน บ้านละหนึ่งอันบ้าง สองอันบ้าง ถ้าหนึ่งอันจะเป็น
ธงฉัพพรณรังสี ถ้าสองอันจะเป็นธงฉัพพรณรังสีอันหนึ่ง
ธงรูปสิงห์อันหนึ่ง จึงขอคำอธิบายจากพระครูบุญมี

“บ้านที่ปักธงสองอันเป็นสัญลักษณ์ว่าเจ้าของบ้านเป็นชาว
พุทธ ธงฉัพพรณรังสีเป็นธงชาติของศรีลังกา ส่วนธงรูปสิงห์เป็น
สัญลักษณ์ของประเทศศรีลังกา” พระมัคคุเทศก์อธิบาย

เดินกันใต้ประมาณร้อยเมตร ท่านพระครูก็เกิดปวดท้องขึ้น
มากะทันหัน จึงบอกพระครูบุญมีว่า

“ท่านพระครูช่วยพาผมไปห้องสุขาหน่อย ผมปวดท้อง
เหลือเกิน สงสัยโรตี่ทำพิษ” เมื่อเข้าท่านฉันโรตี่ไปสามแผ่น เพราะ
ไม่มีข้าวให้ฉัน ท้องท่านคงจะไม่คุ้นเคยกับอาหารแขกกระมัง

“ผมไม่ทราบว่าห้องสุขาอยู่ที่ไหน เพราะผมเองก็เพิ่งมาเป็น
ครั้งที่สอง เมืองแขกหาห้องสุขายากเสียด้วยซี ถ้ายังไรท่านกลับ
เอาไว้ก่อนก็แล้วกัน ผมจะรีบพาคุณจะไปดูการแสดงของช้าง นี่
ก็จวนเวลาแล้ว” พระครูบุญมีไม่เห็นเป็นเรื่องสำคัญ ทั้งยังบอก
คุณให้เร่งฝีเท้าด้วยเกรงจะพลาดชมการแสดง เห็นเพื่อนบรรพชิต
ไม่สนใจไยดีในทุกข์สุขของท่านเช่นนั้น ท่านพระครูก็นึกถึง เสด็จ
พ่อ คือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นึกถึงคำสอนของพระองค์
อดตา หิ อดตโน นาโถ โภ ทิ นาโถ ปโร สिया ท้องของท่านปั่น
ป่วนหนักขึ้นจนดูเหมือนว่าจะกลั้นต่อไปไม่ไหวแล้ว ท่านพยายาม
ทำจิตให้สงบด้วยการกำหนด ปวดท้องหนอ ปวดท้องหนอ หาก
สิ่งที่อยู่ในท้องไม่ยอมสงบด้วย ทำทางมันดิ้อรันตั้งตันจะออกมา
ดูโลกให้ได้เสียเดี๋ยวนั้น ภิกษุวัยสี่สิบสามทุกข์สุดจะทุกข์ หาก
ก็พยายามนึกถึงคำสอนของเสด็จพ่อ “อะโรนะที่เกี่ยวกับทุกข์ อ้อ.
นี่ก็ออกแล้ว อยู่ในพระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๕ หน้า ๒๒๑” นำแปลก
ที่ท่านจำได้ทั้งที่ปวดท้องอยากถ่ายใจแทบขาด “การเกิดเป็นเหตุ
ให้เกิดทุกข์ การไม่เกิดเป็นเหตุให้เกิดสุข เมื่อมีการเกิดเป็นอันหวัง
ได้ทุกข์นี่คือความหนาว ความร้อน ความหิว ความระหาย อุจจาระ
บัสสาวะ สัมผัสไฟ สัมผัสท่อนไม้ สัมผัสศาสตรา... เมื่อมีการเกิด
เป็นอันหวังได้ทุกข์นี้” ท่านพระครูได้รู้ตระหนักด้วยตนเองในบัด
นี้แล้ว การเกิดเป็นทุกข์จริงหนอ “เราจักต้องเพียรพยายามปฏิบัติ

ให้ถึงมรรค ผล นิพพาน จะได้ไม่ต้องเกิดอีก โธ่เอ๋ย. นี่แหละหนอ อัจฉริยะก็เป็นทุกข์” เพราะมัวคิดกังวลเรื่องนี้ ท่านจึงเดินรั้งท้าย ครั้นเห็นว่าคนอื่น ๆ เดินทิ้งท่านไปไกล จึงคิดเดินกลับเพื่อจะหาห้อง สุธาได้ ครั้นเดินกลับได้ไม่เท่าไร ก็หันกลับไปทิศทางเดิม เดินตาม เขาไปอีก ครั้นเห็นว่าท่าทางจะไปไม่รอดก็หันหลังกลับอีก เลยเดิน ไปเดินมาอยู่อย่างนี้จนเหงื่อแตกท่วมใบหน้า ปวดจนหน้าเขียวหน้า เหลือง เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ก็เพิ่งจะรู้ว่าทุกข์เพราะ อัจฉริยะ นั้นเป็นอย่างไร นี่ถ้าหากโดยสารเรือโยงมาก็พอจะหากระบุงโกย ครอบศีรษะแล้วนั่งถ่ายถ่ายเรือได้ แต่ที่นี่เมืองแขกจะไปหา กระบุงโกยได้จากที่ไหน ทำอย่างไรดีหนอ และแล้วท่านก็นึกได้ว่า ควรจะอย่างไร โยมยายเคยสอนว่า คนทำความดีจะร้อนถึง พระอินทร์ ส่วนคนทำความชั่วจะร้อนถึงยมบาล ท่านทำแต่ความ ดีน่าจะร้อนถึงอาสน์พระอินทร์บ้าง ว่าแล้วจึงยื่นนึ่งสำรวมจิต มือ ทั้งสองยกขึ้นในท่าประนม แจ้งข่าวแก่พระอินทร์ว่า

“ข้าแต่ท้าวศักรินทร์เทวราช ข้าพเจ้าชื่อพระครูเจริญ เจ้า อาวาสวัดป่ามะม่วง กำลังทุกข์ทรมานด้วยการปวดท้องจะคลอด บุตร ขอท่านได้โปรดช่วยข้าพเจ้าให้ได้คลอดโดยสะดวก ด้วยการ หย่อนส้วมลงมาให้ หากท่านทำให้ข้าพเจ้าต้องคลอดบุตรออกมา เลอะเทอะเปรอะเปื้อนจนต้องอับอายขายหน้า ข้าพเจ้าจะไม่สร้าง ส้วมอีกต่อไป จะกลับไปทุบส้วมที่วัดทิ้งให้หมด แต่ถ้าท่านช่วยให้ ข้าพเจ้าพ้นจากทุกข์ในคราวนี้ ข้าพเจ้าก็จะไปสร้างส้วมเพิ่มอีกยี่สิบ ห้อง”

ชะรอยพระอินทร์จะทรงทราบ จึงทรงหาวิธีสังเคราะห์ แต่ มิใช่ด้วยการหย่อนส้วมลงมาตามที่ท่านขอ เพราะไม่ใช่เรื่อง ปาฏิหาริย์

นายรัตนะ โคตะเสนา คหบดีแห่งเมืองโคลอมโบ นั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ในบ้าน เกิดร้อนกร้อนใจจนมิอาจทนนั่งอยู่ได้ เครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำก็ไม่สามารถดับความร้อนใจที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน จึงวางหนังสือพิมพ์แล้วเปิดประตูออกมายืนอยู่หน้าบ้าน มองออกไปยังถนนฝั่งตรงข้าม เห็นภิกษุรูปหนึ่งเดินกลับไปกลับมา ท่าทางร้อนรนผิดปกติ จึงเดินเข้าบ้านมาหยิบกลองสองทางไกลไปสองตุ เพื่อต้องการทราบเหตุผลว่าท่านเดินกลับไปกลับมาทำไม ครั้นเห็นหน้าท่านชัดเจนก็รู้ได้ทันทีว่าท่านกำลังมีทุกข์อย่างหนัก จึงเดินข้ามถนนไปหา ส่งภาษาสิงหลถามว่า

“พระคุณเจ้าท่าทางร้อนนะครับ เหงื่อท่วมตัวเลย นิมนต์ สรงน้ำที่บ้านผมก่อนเถอะครับ” แล้วเดินนำท่านมายังบ้านของท่านพระครูพอจะเข้าใจที่เขาพูด จึงเดินตามบรูษนั้นไปทันที ในใจคิดว่า “ท้าวศักรินทร์เทวราชช่วยเราแล้ว” ครั้นถึงบ้าน บรูษนั้นชี้ไปที่ห้องน้ำ พร้อมกล่าวเชื้อเชิญ

“นิมนต์สรงน้ำให้หายร้อนก่อนนะครับ นี่ก็จวนเพลแล้ว กระทบขอนิมนต์ฉันเพลที่บ้านนี้เพื่อเป็นสิริมงคล” ท่านพระครูดีใจเหมือนได้แก้ว ท่านกล่าวคำขอบใจบรูษนั้นด้วยภาษาสิงหลซึ่งเพ็งนึกออกพอดี แล้วจึงเปิดประตูเข้าไปในห้องน้ำ

“แม่เจ้าไว้วามพระอินทร์ปูพรมแล้วก็ติดแอร์อีกด้วย” ท่านมองไปรอบๆห้องขนาด ๓ x ๕ เมตร ซึ่งตกแต่งไว้อย่างสวยงาม อ่างล้างหน้าสะอาดสะอ้านเป็นเงาวาววับ มีแจกันใส่ดอกกุหลาบสีเหลืองจำปา และมีหนังสือพิมพ์วางอยู่บนหิ้ง ที่ราวพาดผ้าก็มี ผ้าอาบ และผ้าเช็ดตัวพาดอยู่ แสดงว่าบ้านนี้คงจะมีพระสงฆ์ไปมาหาสู่อยู่เป็นประจำ เจ้าของบ้านจึงนำผ้าอาบและผ้าเช็ดตัวมาแขวนไว้ในห้องน้ำ ตอนเดินเข้ามาท่านมั่นใจว่าต้องเป็นบ้าน

ชาวพุทธ เพราะเห็นธงปักอยู่ที่หน้าบ้านสองอัน เดินเข้าไปนั่งยัง โถส้วมซึ่งสะอาดปราศจากกลิ่น แล้วจึงบอก บุตรในครรภ์ ว่า

“ลูกเอ๊ย พ่อจะคลอดเจ้าละนะ เชิญออกมาได้ พระอินทร์ หย่อนส้วมลงมาให้เราแล้ว” ทว่าบุตรในครรภ์ที่ทำท่าว่าจะ คลอดกลางถนนกลับนอนนิ่งไม่ไหวติง ทั้งอาการปวดเมื่อสักครู่ ก็หายไปราวปลิดทิ้ง ท่านพระครูรู้สึกฉงนใจจึงต่อว่าต่อขาน

“ที่ยังงี้ละไม่ยอมออกมาดูโลก ยังงี้ซักก็ไม่ใช่ใจเอ็ง จะต้องพยายามทำให้เอ็งออกมาให้จงได้” ท่านใช้ความพยายามอยู่ สักพัก บุตรในครรภ์ ก็คลอดออกมาแต่โดยดี ไม่ต้องมีหมอตำแย จากนั้นจึงสร่งน้ำซึ่งมีทั้งน้ำร้อนและน้ำเย็นให้เลือก เสริจเรียบร้อย แล้วจึงนุ่งห่มผ้าสามผืน หยิบหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษมาพลิก ๆ ดูแล้ววางไว้ที่เดิม เมื่อท่านเปิดประตูออกมาก็เห็นเจ้าของบ้านและ ภรรยาเตรียมอาหารไว้แล้ว

“นิมนต์ฉันเพลครับ จากนั้นพระคุณเจ้าจะไปไหนผมจะขับ รถไปส่ง” เขาแสดงความมีอัธยาศัยไมตรีอันดียิ่ง

“อาตมาจะไปประชุมที่ศูนย์การประชุมแห่งชาติ” ท่านพูด ด้วยภาษาสิงหล แม้เสียงจะฟังดูแปร่ง ๆ หากบุรุษนั้นก็เข้าใจ จึงเรียน ท่านว่า

“ผมก็ต้องไปประชุมที่นั่นเหมือนกัน เริ่มประชุมตั้งป้ายสอง โมง นิมนต์ท่านฉันเพลและจำวัดสักชั่วโมงแล้วค่อยไปก็ทัน นิมนต์ ครับ” แล้วเขาจึงกล่าวคำถวายสังฆทานเป็นภาษาบาลี ให้ภรรยา ว่าตาม จากนั้นสองสามีภรรยาจึงช่วยกันประเคนภัตตาหาร

ภิกษุอาคันตุกะพิจารณาอาหารแล้วจึงลงมือฉัน เมื่อฉัน เสริจท่านกล่าวอนุโมทนาคาถาด้วยภาษาบาลี สนทนากับเจ้าของ บ้านพอสมควรแล้ว เขาจึงนิมนต์ให้ท่านพักผ่อน ปกติเจ้าอาวาส

วัดป่ามะม่วงท่านไม่จำวัดตอนกลางวัน แต่สำหรับวันนี้ท่านควรจะทำตามที่โยมเขานิมนต์ ถือเสียว่าเป็นการ พักหลังตลอด ท่านเห็นจะต้องจดจำประสบการณ์ครั้งนี้ไปจนตลอดชีวิต

เมื่อนายรัตนะ โคตะเสนา พาพระครูเจริญมาถึงศูนย์การประชุมแห่งชาติ พระครูบุญมีรายงานว่า ได้พาคณะไปชมข้างต้นระบ้ำ และพากลับมารับประทานอาหารกลางวันที่โรงแรม ทว่าถึงโรงแรมเมื่อเลยเที่ยงไปแล้ว ภิกษุทั้ง ๖ รูปจึงมิได้ฉันเพล ท่านพระครูอยากจะพูดออกมาว่า สมน้ำหน้า ทว่าท่านไม่พูด ได้แต่บอกว่า

“พอดีโยมเขานิมนต์ไปเข้าห้องน้ำแล้วถวายเพลด้วย ฉันเพลเสร็จเขาก็นิมนต์ให้พักผ่อน ผมเลยได้หลับไปงีบหนึ่ง ตื่นแล้วก็มานี้แหละ” ภิกษุทุกรูปฟังแล้วให้นึกอิจจาสมภารวัดป่ามะม่วงเสียหนัก อิจจาที่ท่านได้ฉันเพล!

๕๗

พบสมเด็จพระโต

MS ประชุมเสร็จสิ้นลงเมื่อเวลา ๑๖ นาฬิกาตรง พระครูบุญมีและคณะพาหลวงพ่อแพและพระครูเจริญมาส่งที่วัดในเมืองโคลอมโบก่อน แล้วจึงไปส่งคฤหัสถ์ที่โรงแรม เนื่องจากวัดกับศูนย์การประชุมแห่งชาติอยู่ไม่ไกลกัน ดังนั้นชั่วระยะเวลาเพียงสิบนาที ภิกษุจากประเทศไทยทั้งสองรูปก็มาถึงที่พัก ท่านสังฆาติสสมหาเถระเจ้าอาวาสยังไม่กลับจากการประชุม เพราะเมื่อบรรดาสมาชิกจากประเทศต่างๆกลับที่พักกันหมดแล้ว ผู้เป็นเจ้าภาพซึ่งมีทั้งพระและคฤหัสถ์จะต้องอยู่ประชุมร่วมกันเพื่อประเมินผล และหากมีสิ่งใดขาดตกบกพร่องจะได้ช่วยกันหาทางแก้ไขต่อไป

เวลา ๑๖.๓๐ นาฬิกา พระสงฆ์ในวัดลงอุโบสถเพื่อสวดมนต์ทำวัตรเย็นร่วมกัน วันนี้มีพระมาลงอุโบสถเพียง ๗ รูป เพราะส่วนใหญ่ไปร่วมประชุมและรอกลับพร้อมเจ้าอาวาส หลวงพ่อแพและท่านพระครูลงทำวัตรร่วมกับพระภิกษุในวัดด้วย พระภิกษุรูปสุดท้ายเข้ามาในอุโบสถ และปิดประตูลงกลอนอย่างเรียบร้อย เพื่อป้องกันมิให้ผู้ใดมารบกวนขณะกำลังสวดมนต์ จากนั้นจึงเข้ามานั่งทางด้านซ้ายมือของท่านพระครู หลวงพ่อแพเป็นผู้อาวุโสที่สุดในที่นั้นจึงต้องรับหน้าที่เป็นผู้นำสวด แต่ยังมีทันที่พระลังกา ๗ รูป กับพระไทย ๒ รูปจะเริ่มต้นสวดมนต์ รูปใหญ่ตัวหนึ่งก็เลื้อยเข้ามา

ตรงหน้าพระประธาน สมภารวัดป่ามะม่วงมองดูใหญ่ซึ่งมีลักษณะแปลกกว่างูที่ท่านเคยเห็น กล่าวคือบนหัวมีหงอนสีแดงคล้ายหงอนของไก่ตัวผู้ดูผิดแผกไปจากงูทั้งหลายทั้งปวง

“หรือว่างูเมืองแขกเป็นอย่างนี้ เอ.หรือว่าเป็นพญานาค” ความสงสัยผุดขึ้นในใจของภิกษุวัยสี่สิบสาม พระลังกา ๗ รูปลุกขึ้นพร้อมกันราวกับนัด ความกลัวว่างูตัวนั้นจะมาทำร้ายพระอาคันตุกะจึงช่วยกันไล่ หากก็ไม่มีอาวุธใดๆที่จะทำให้งูกลัว รูปที่เข้ามาที่หลังเปิดประตูออกไปหาไม้มาได้ท่อนหนึ่ง ก็ไล่ตีเป็นการใหญ่ ทว่าตีไม่ถูก

“อย่าไปตีเขา เขามาดี” ท่านพระครูสั่งห้ามด้วยภาษาสิงหล พระรูปนั้นหยุดไล่ หากก็ส่งภาษาสิงหลตอบว่า

“ผมกลัวว่ามันจะมาทำร้ายท่านทั้งสอง”

“อย่ากลัวไปเลย ผมจะแผ่เมตตาให้เขา รับรองว่าเขาไม่ทำร้ายเรา ถ้าหากเราใช้เมตตา” ได้ยินพระอาคันตุกะพูด พระเจ้าของบ้านรูสีก็ละอาย จึงวางไม้ลง หลวงพ่อแพไม่เข้าใจภาษาสิงหลแต่ก็พอจะเดาออกว่าภิกษุสองรูปพูดอะไรกัน จึงพูดกับท่านพระครูว่า

“งูหน้าตาอย่างนี้ฉันเคยเห็นที่ไหนมาก่อนนะ” ท่านพยายามนึก หากก็นึกไม่ออก

“หลวงพ่อกเคยเห็นมาก่อนหรือครับ” ผู้อ่อนวัยกว่าถามอย่างใคร่รู้

“ใช่ ฉันจำได้ว่าเคยเห็นมาครั้งหนึ่ง แต่ไม่รู้ว่าเป็นที่ไหน”

“งู หรือพญานาคครับหลวงพ่อ” ท่านพระครูไม่วายสงสัย

“เอ. ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน ฉันไม่เคยเห็นพญานาคมาก่อน ฉันหมายถึงพญานาคจริงๆนะ เคยเห็นแต่ภาพวาดกับเห็นบันได

ที่เขาทำเป็นรูปพญานาคซึ่งก็ไม่เหมือนกับงูตัวนี้” สายดาทั้ง ๙ คู่ จีบจ้องอยู่ที่งูใหญ่ ด้วยความระแวงระวังว่าจะเข้ามาทำอันตรายแก่ ภิกษุรูปใดรูปหนึ่ง งูใหญ่เลื้อยซำๆ ไปทางด้านขวาของพระประธาน และแล้วก็หายวับไปกับตาอย่างน่าอัศจรรย์

“หายไปแล้ว หายไปราวปาฏิหาริย์” พระลัنگารูปที่เอาไม้ไผ่ตีพุดขึ้น รู้สึกขนพองสยองเกล้าเมื่อคิดว่างูตัวนั้นต้องเป็นงูวิเศษ เตชะบุญที่ท่านตีไม่ถูก มิฉะนั้นก็ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

“หายไปได้อย่างไร ในโบสถ์นี้มีช่องหรือรูให้งูลอดออกไปไหม” ท่านพระครูถามด้วยไม่ยากคิดว่าเป็นเรื่องอัศจรรย์

“ไม่มีหรอกครับ จะว่าเลื้อยออกไปทางหน้าต่างก็ไม่ใช่ เพราะหน้าต่างอยู่สูง แต่ก็คงไม่หลบอยู่แถวนี้หรอกนะ ผมใจคอไม่ดีเลย เกิดเลื้อยเข้ามาขณะที่พวกเรากำลังสวดมนต์ ผมไม่มีสมาธิแน่” ภิกษุเจ้าบ้านรู้สึกไม่ปลอดภัย

“ผมขอภาวนาอย่าให้มาเลย ผมกลัว ท่านช่วยแม่เมตตาอย่าให้เข้ามาอีกนะครับ” พระลัنگาอีกรูปหนึ่งพุดกับท่านพระครู ซึ่งบัดนี้พอจะฟังและพุดภาษาสิงหลได้มากขึ้น ท่านพยายามรื้อฟื้นความรู้เดิมที่เคยร่ำเรียนมาจากหลวงปู่नाค ขณะเดียวกันก็อาศัยวรญาณ เข้าช่วยอีกแรงหนึ่งด้วย

“ครับ ผมจะแม่เมตตาไม่ให้เขามาอยู่ขณะที่พวกเราสวดมนต์ ถ้าเขาต้องการจะสนทนาปราศรัยกับรูปใดเป็นพิเศษ ก็ขอให้ไปที่ห้องพระรูปนั้น” ท่านพระครูพุดยิ้มๆ

“ได้โปรดเถิด อย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย เขาต้องไปห้องผมแน่นอน เพราะผมไล่ตีเขา” พระรูปนั้นแสดงอาการหวาดกลัว เปลี่ยนสรรพนามจาก มัน เป็น เขา

“แต่ท่านก็ตีไม่ถูก อยากลัวเลยครับ ผมว่าเขาไม่ทำอะไร

เราหรอก ถ้าท่านกลัวมากก็ให้สวดเมตตปริตรกับขันธปริตร สวดไปจนกว่าจะหลับ ผมรับรองว่าเขาไม่มาแน่”

“ตกลง ผมจะทำตามที่ท่านแนะนำ จ้ะ เราลงมือสวดมนต์ทำวัตรเย็นกันเถอะ”

หนึ่งชั่วโมงให้หลัง การปฏิบัติสมณกิจก็เสร็จสิ้นลง และเมื่อเปิดประตูโบสถ์ออกมาก็พบว่า ท่านสัทธาติสสะยีนรอรอยู่ที่หน้าประตู ภิภษุทั้ง ๘ ทำความเคารพด้วยการไหว้ ท่านพระครูทักทายด้วยภาษาสิงหลว่า

“หลวงพ่อกลับมานานแล้วหรือครับ”

“สักยี่สิบนาทิตเห็นจะได้ ทำไมวันนี้ถึงได้นานกว่าทุกวัน”

ท่านพระครูจึงเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นถวาย เมื่อเล่าจบจึงเรียนถามว่า “งูเมืองลังกามีหงอนด้วยหรือครับหลวงพ่”

“ไม่มีนะ เท่าที่ผมเคยเห็นก็ไม่เห็นว่าจะมีหงอนเลย โดยเฉพาะที่วัดนี้ไม่เคยมีใครเจอสักที ผมเป็นเจ้าของอาวาสสี่สิบกว่าปีก็ยังไม่เคยเห็นงูตัวไหนมาเยี่ยมเยียน หรือว่าท่านพามาจากเมืองไทย” เจ้าอาวาสเข้าภิภษุาคันตุงะ

“ผมไม่ได้พามา นะครับ หรือว่าเป็นหลวงพ่ จริงซึ้นะ หลวงพ่ของผมอาจพามากก็ได้” ท่านพระครูเข้าหลวงพ่แพต่อและแปลเป็นภาษาไทยให้ท่านด้วย

“ผมตรวจยามและกระเป่าเดินทางตอนก่อนมาก็ไม่เห็นมีนี่ครับ” หลวงพ่แพพูดด้วยภาษาไทย ท่านพระครูช่วยแปลเป็นภาษาสิงหล

“ถ้าเช่นนั้นเรายุติเรื่องนี้กันเถอะ นิมนต์ท่านพักผ่อนตามสบาย เดี่ยวผมจะนำน้ำปานะมาถวาย” เจ้าอาวาสสรูป แล้วเดินไปส่งภิภษุาคันตุงะยังห้องพักซึ่งอยู่ทางปีกขวาของอุโบสถ จาก

นั่นจึงไปหาน้ำร้อนน้ำชามาถวายด้วยตัวท่านเอง ท่านพระครูรู้สึกประทับใจในปฏิสันถารคารวตาของภิกษุผู้เป็นเจ้าของเจ้าอาวาส เพียงสองวันที่ท่านเข้ามาพำนักในอารามแห่งนี้ ท่านสัทธาตัสสะดูแลเอาใจใส่ท่านเป็นอย่างดี เมื่อตอนเช้ามีดก็มาชะโงกดูที่หน้าต่างว่า พระอาคันตุกะตื่นแล้วหรือยัง เป็นเหตุให้ท่านพระครูตกใจนึกว่าถูกผีแหกหลอก เพราะท่านสัทธาตัสสะร่างสูง ผิวคล้ำจนออกดำเช่นเดียวกับผิวของคนลึงกาทั่วๆไป ประเทศศรีลังกาเป็นเกาะ มีลมทะเลพัดผ่านตลอดเวลา ประชาชนจึงมีผิวคล้ำเพราะถูกลมทะเลพัดต้องอยู่ทุกวัน

“นิมนต์หลวงพ่อสรงน้ำเถิดครับ” ท่านพระครูบอกหลวงพ่อบุญ เมื่อภิกษุวัยหกสิบเศษเข้าไปสรงน้ำ ภิกษุวัยสี่สิบสามจึงหยิบสมุดบันทึกออกมาบันทึกเรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันนี้ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงท่านเป็นคนช่างจำช่างจด จำได้ก็จดไว้กันลืม ท่านว่าถ้าจำแล้วไม่จดในอนาคตก็จะลืม เรื่องราวต่างๆที่ผ่านมาในชีวิตจึงได้รับการบันทึกไว้อย่างสม่าเสมอ แม้บางเรื่องแทบไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นไปได้ อย่างเช่นแม่ไก่ที่อาแปะของท่านเชือดคอคโยนลงกระทะ แต่มันทะยานขึ้นมาส่งเสียงขันเอ๊กอ้อเอ๊กเอ๊ก แล้วร่วงลงไปในกระทะ น้ำเดือด ต่อจากนั้นอีกห้าสิบสามชั่วโมง อาแปะกินนอนตื่นพลาดๆ เลือดออกปาก หู จมูก นอนตายอย่างน่าอนาถ ภาพนั้นทำให้ท่านหวาดกลัวและเลิกฆ่าไก่ตั้งแต่นั้น การที่แม่ไก่แสดงความอาฆาตมาดร้ายให้ปรากฏ อาจเป็นไปได้ว่ามันกำลังตั้งครรภ์ ความรักและห่วงใยลูกในท้องตามสัญชาตญาณของสัตว์เพศเมียซึ่งไม่มีในสัตว์เพศผู้ ทำให้มันส่งสัญญาณแห่งการจ้องเวรออกมาแม้ในลมหายใจเฮือกสุดท้าย

หลวงพ่อบุญสรงน้ำเสร็จ ท่านพระครูก็ยังบันทึกไม่เสร็จ

ท่านไม่ต้องการให้ภิกษุอาวุโสเห็น จึงเก็บสมุดและปากกาใส่กระเป๋าเดินทางเสีย คิดว่าเจ้าคณะจังหวัดจำวัดแล้วจึงค่อยบันทึกต่อ จากนั้นจึงจัดการสรองน้ำบ้าง ยีสืบนาที่ให้หลังท่านก็เปิดประตูห้องน้ำออกมา พบท่านสัทธาตีสสะกับหลวงพ่อแพ่งยิ้มให้กัน เพราะต่างก็ฟังภาษาของอีกฝ่ายไม่รู้เรื่อง ภิกษุวัยสี่สิบสามจึงทักทายปราศรัยว่า

“หลวงพ่อยังไม่จำวัดหรือครับ”

“ยังหรอ ก ผมเป็นห่วงกลัวท่านจะหิว เลยเอาน้ำปานะมาถวายอีกรอบหนึ่ง” ภิกษุวัยเดียวกับหลวงพ่อบอกกล่าว ท่านรู้สึกถูกอภัยต่อกับภิกษุผู้อ่อนวัยกว่าเพราะพูดกันรู้เรื่อง

“ขอบพระคุณครับ” พูดพร้อมกับนบไหว้ ภิกษุเจ้าบ้านสนทนาปราศรัยกับพระอาคันตุกะ สักครู่จึงกลับไปเพื่อให้ภิกษุทั้งสองได้พักผ่อน ท่านพระครูลุกออกไปส่งที่หน้าประตู ปิดประตูเรียบร้อยแล้วจึงถวายน้ำปานะส่วนของท่านแก่หลวงพ่อแพ

“ทำไมเธอไม่ฉัน” เจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรีถาม

“หลวงพ่อไม่ได้ฉันเพล อาจจะมีหวอดนตีกทำให้นอนไม่หลับ น้ำปานะแก้วนี้จะทำให้หลวงพ่อหลับสบาย นิมนต์ฉันเถาะครับ”

“ขอบใจ ฉันก็รู้สึกเหมือนกันว่าแก้วเดียวไม่อาจจะรับความหิวได้” ภิกษุสูงวัยกว่ากล่าวพลางยกแก้วน้ำปานะขึ้นดื่ม จากนั้นจึงเดินไปเข้าห้องสุขาแล้วจึงกลับเข้ามาสวดมนต์ เมื่อท่านเอนกายลงนอน ภิกษุผู้อ่อนวัยกว่าก็ทำหน้าที่นวดให้ท่าน พักใหญ่ๆภิกษุอาวุโสก็หลับสนิท ท่านพระครูรู้ได้จากเสียงกรนที่ตั้งสนั่นในห้องหมดหน้าที่การปรนนิบัติอาจารย์แล้ว ภิกษุวัยสี่สิบสามจึงจัดการบันทึกเรื่องราวของท่านต่อ เหตุการณ์ในวันนี้ที่ท่านจะต้องจดจำไปตลอดชีวิตก็คือ ความทุกข์ที่เกิดขึ้นฉับพลันขณะที่ท่าน

กำลังจะไปชมสวนสัตว์ บุรุษนามรัตนะ โคตะเสนา จะอยู่ในความทรงจำของท่านตลอดไป หากไม่ได้เขาช่วยไว้ ป่านนี้เรื่องราวของท่านอาจจะเป็นข่าวในหนังสือพิมพ์หน้าหนึ่งให้ประเทศไทยต้องเสียชื่อเสียงก็ได้ บุญคุณที่เขามีต่อท่านในครั้งนี้จะไม่มีวันเลือนหายไปจากใจของท่าน ไม่ว่าจะช่วยเพราะความบังเอิญ หรือเพราะพระอินทร์ดลใจก็ตาม

กว่าจะบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครบหมดทุกเรื่องก็เลยเวลาสองยามไปแล้ว ภิกษุวัยสี่สิบสามรู้สึกง่วง จึงสวมมนต์ให้พระแล้วเอนกายลงนอนอย่างมีสติ กำลังจะเคลิ้มหลับก็รู้สึกว่ามีคนมายืนอยู่ตรงหัวเตียง คงจะเป็นท่านสัทธาติสสะนั่นเอง จึงถามด้วยภาษาสิงหลว่า

“ท่านสัทธาติสสะใช่ใหมครับ” แม้จะวงแสนง่วงหากโดยมรรยาทก็จำต้องลุกขึ้นนั่ง ออกสงสัยว่าภิกษุเจ้าอาวาสเข้ามาได้อย่างไร ในเมื่อท่านปิดประตูลงกลอนแล้ว

“ไม่ใช่” เมื่อผู้มาเยือนในยามวิกาลตอบด้วยภาษาไทยว่า ‘ไม่ใช่’ ภิกษุวัยสี่สิบสามก็หายง่วงเป็นปลิดทิ้ง รีบลุกออกไปเปิดไฟท่ามกลางแสงไฟสีเหลืองนวล ภิกษุรัตต์ญูรูปหนึ่งยืนอยู่ตรงหัวเตียงของท่าน เป็นภิกษุรูปร่างสันทัด ผิวคล้ำ หากก็ไม่ถึงกับดำอย่างผิวของคนลังกา อายุอานามคงอยู่ในราวเจ็ดสิบเศษ เหลือบดูนาฬิกาที่แขวนไว้กับฝาผนัง ขณะนั้นเป็นเวลาตีหนึ่งใกล้ๆ จะถึงตีสอง

“ท่าน...ท่านมาจากประเทศไทยหรือครับ” พระครูเจริญถาม ภิกษุนั้นไม่ตอบหากถามด้วยเสียงกังวานลุ่มลึกว่า

“นี่เธอรู้จักเราไหมนี่ เธอมีบุญที่เรามาให้เธอเห็น เรานี้แหละชรัโต เมื่อบ่ายสี่โมงครึ่ง เราเองนะที่เป็นงู” ได้ยินดังนั้น ท่านพระ

ครูก็ได้คำตอบว่าเหตุใดงูตัวนั้นจึงมีหงอนสีแดงอยู่บนหัว ที่แท้เป็น
ภิกษุรูปนี้แปลงมานั่นเอง

“ขรัวโตไหนครับ ท่านคงไม่ได้หมายถึงสมเด็จพระโตวัดระฆัง
นะครับ” ภิกษุวัยสี่สิบสามถามเพราะรูปร่างหน้าตาท่านไม่เหมือน
สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) ที่เคยเห็นในภาพถ่าย หรือ
รูปหล่อของท่านที่วัดระฆัง

“ขรัวโตมีองค์เดียวนี้แหละ จะมีขรัวโตที่ไหนอีกล่ะ เธอไม่
เชื่อฉันหรือ เราจะมาโกหกเธอทำไม เรายี่แหละคือสมเด็จพระโต องค์
ที่หลวงปู่ขนาดของเธอเล่าให้ฟังไงล่ะ ลูกประจำ ๙ สี กับพระสมเด็จ
ของเราที่ท่านให้เธอน่ะเก็บไว้ให้ดี” เท่านั้นเอง ความสงสัย
ก็ปลาสนาการไปสิ้น สมภารวัดป่ามะม่วงคุกเข่าลงกราบเบญจางค
ประดิษฐ์สามครั้ง พร้อมขอขมาลาโทษ

“เกล้ากระผมขอประทานอภัย ขอพระเดชพระคุณอย่าได้
ถือโทษโกรธเคืองเลย เกล้ากระผมไม่ทราบจริงๆขอรับ”

“ไม่เป็นไร เราไม่ถือสาเพราะเธอเห็นเราหน้าไม่เหมือนกับ
ภาพที่เขาวาดไว้ ส่วนรูปหล่อของเราเขาก็ดูจากภาพวาด ภาพถ่าย
ที่เธอเห็นก็ถ่ายมาจากภาพวาดอีกทีหนึ่ง เราไม่เคยถ่ายรูป คนสมัย
นี้จึงไม่เคยเห็นว่าตัวจริงเราหน้าตาเป็นอย่างไร” ท่านอธิบาย
เหมือนรู้ว่าท่านพระครูคิดอะไรอยู่

“พระเดชพระคุณมาศรีลังกาทำไมหรือขอรับ” ภิกษุวัยสี่สิบ
สามเรียนถาม พลังลุกขึ้นไปหยิบปากกาและสมุด เพื่อบันทึก
เหตุการณ์ณ์มหัศจรรย์ที่ท่านกำลังประสพอยู่ในขณะนี้

“เรามากับมหาแพ เขมรคโโล คนที่นอนกรนเป็นเรือโออยู่
นั่น” ท่านชี้ไปที่เตียงหลวงพ่อแพ ท่านพระครูมิได้นิมนต์ให้ท่าน
นั่งเพราะ รู้ว่าท่านไม่เมื่อย ท่านมิได้เป็นมนุษย์ที่มีร่างกายสังขาร

จะยืนนานสักร้อยชั่วโมงก็หาเมื่อไม่

“หลวงพ่อบุญคุณท่านเป็นมหาหรือครับ” ท่านพระครูไม่เคยทราบเรื่องนี้มาก่อน เรื่องที่หลวงพ่อบุญคุณเป็นมหา

“เธอไม่รู้หรือ มหาแพเขาได้เปรียญธรรมตั้งแต่เป็นเณรอยู่ที่วัดชนะสงคราม แล้วเขาก็นับถือเราตั้งแต่บวชเป็นเณรใหม่ๆ เพราะเขาได้พระสมเด็จวัดระฆังมาองค์หนึ่ง ต่อมาถูกขโมยลักไปตอนอยู่วัดพิบูลทอง เขาจึงสร้างเป็นพระสมเด็จทองเหลืองรุ่นแรกของวัดพิบูลทองขึ้น เมื่อปี ๒๕๐๐ แล้วให้ญาติโยมเช่าองค์ละ ๒๕ บาท วัดก็เจริญมาเรื่อยๆเพราะเราช่วย”

“ทำไมพระเดชพระคุณไม่ช่วยวัดเกตุไชโย ทำไมช่วยวัดพิบูลทอง” ท่านพระครูเรียนถาม อยากรู้เรื่องนี้มานานแล้ว แต่ไม่ทราบว่าจะไปถามใคร วันนี้เป็นโอกาสดีที่สมเด็จเจ้านมาให้ถาม สมเด็จเจตอบว่า

“เออ. ใกล้เกลือกินต่างนะ บางคนมันไม่คิดถึงเราเราก็ไม่ช่วย ใครที่คิดถึงเราเราก็ช่วย จำไว้ละ คิดถึงท่านท่านก็คิดถึงเรา มหาแพเขานับถือเรามาตั้งแต่เป็นเณร เราถึงช่วยเขา”

“แล้วหลวงพ่อบุญคุณทราบไหมขอรับว่าพระเดชพระคุณช่วยท่าน”

“ไม่รู้หรือ เราเคยแสดงอภินิหารเป็นงู เลื้อยลงจากเครื่องบินตอนทหารเอาเฮลิคอปเตอร์มาส่งเขา ลองถามมหาแพดูซิว่าวันที่ทหารนิมนต์ไปทำบุญในค่ายลพบุรี ขากลับเขาเอาเฮลิคอปเตอร์มาลงที่หลังวัด มีงูตัวหนึ่งเลื้อยออกมา งูตัวนั้นคือเรา แต่มหาแพไม่รู้”

“ทำไมต้องมีหงอนสีแดงด้วยขอรับ”

“ก็ไม่ใช่งูธรรมดาเนี่ย เป็นการแสดงอภินิหาร เธอเองก็ทำได้

ถ้าอยากทำ จริ่งไหม” ท่านพระครูไม่ตอบเพราะกำลังเพลินกับการจดบันทึก จดเสร็จจึงถามสมเด็จพระเจ้าว่า

“เกล้ากระหม่อมขออนุญาตกราบเรียนถามพระเดชพระคุณในเรื่องที่เกล้ากระหม่อมอยากรู้คำตอบมาเป็นเวลาช้านานสักสองข้อจะได้ไหมขอรับ” ท่านจดคำถามลงในสมุดบันทึก

“เธอถามได้ แต่เราจะตอบได้หรือไม่ได้เป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

“พระเดชพระคุณต้องตอบได้แน่ขอรับ ข้อแรกที่เกล้ากระหม่อมจะเรียนถามคือ พระเดชพระคุณเป็นโอรสภคินิยไช้หรือไม่” ท่านเอ่ยพระนามบูรพมหากษัตริย์พระองค์หนึ่ง

“เราไม่ได้เป็นลูกกษัตริย์แต่เป็นลูกแม่ทัพ” ท่านพระครูตรองอยู่ครู่หนึ่งก็เข้าใจ ว่า กษัตริย์ กับ แม่ทัพ ที่สมเด็จพระเจ้าพูดถึงนั้นคือบุคคลคนเดียวกัน จึงสรุปเอาเองว่าท่านเข้าใจถูกต้อง

“ข้อที่สองเกล้ากระหม่อมขอเรียนถามว่า พระสมเด็จพระเจ้าที่คนเขาขายกันอยู่ในเวลานี้ ราคาองค์ละหลายแสนบาทนั้น พระเดชพระคุณเป็นผู้สร้างไช้หรือไม่” สมเด็จพระเจ้าตอบทันทีว่า

“เราไม่เคยขายพระ จริ่งอยู่เราเคยสร้างพระ แต่ก็สร้างมาแจก ไม่เคยขายแม่แต่องค์เดียว พวกคนรุ่นหลังเขามาค้าขายกันเอง เพราะพระของเราหลัง ก็เลยมีการซื้อขายกัน แต่ตัวเราไม่เคยขาย” เป็นอันว่าสมภารวัดป่ามะม่วงได้คำตอบแล้ว

“ขอบพระคุณเป็นอย่างสูง เกล้ากระหม่อมต้องการทราบสองข้อเท่านี้แหละขอรับ” ท่านคุกเข่าแล้วก้มลงกราบสามครั้ง จากนั้นจึงสนทนากับท่านอีกพักใหญ่ๆ แล้วสมเด็จพระเจ้าจึงพูดขึ้นว่า

“ที่เรามากก็เพื่อจะบอกให้เธอทราบว่า พรุ่งนี้ที่เธอจะไปเมืองแคนดีเพื่อนมัสการพระเขี้ยวแก้วนั้น รับรองว่าไม่ได้เข้าเพราะพวกแขกไม่เปิดประตูให้ เขาจะเปิดวันขึ้นสิบห้าค่ำคือวันมะรืนนี้ ซึ่งเป็น

วันที่คณะของเธอเดินทางกลับ แต่ไม่เป็นไรเราจะช่วย ขอให้อดทนหน่อย ช่วยกันสวดมนต์ภาวนา เราจะทำให้เขาเปิดให้ได้ แล้วก็เคียนอกให้เรียบริ้อยนะ เพราะเขาเคร่งครัดมาก แขนงจะเก็บลูกกุญแจไว้ ๔ ทิศ ๔ ทาง ต้องแผ่เมตตาให้คนเก็บลูกกุญแจทั้ง ๔ ทิศมารวมกันที่วัดถึงจะเปิดได้ เรามาบอกท่านนี้แหละ” แล้วท่านก็หายวับไปราวกับปาฏิหาริย์ เจ้าอวาสวัตป่ามะม่วงจذبันทีกไว้ อย่างละเอียด มองดูนาฬิกาข้างฝาขณะนั้นเป็นเวลาตีสาม จึงลุกขึ้นไปปิดไฟ เหลือเวลาจำวัดสองชั่วโมง เพราะพระลังกาท่านตื่นตีห้า “เข้าเมืองตาหลิวก็ต้องหลิวตาตาม” โยมยายสอนไว้

๕๖

คาถาย่นระยะทาง

เวลาตีห้าท่านพระครูตื่นก่อน หลวงพ่อแพยังคงส่งเสียงกรนอย่างไม่วู้สึกเหน็ดเหนื่อย ท่านลัทธิชาติสสะชะงอกหน้าเข้ามาทางหน้าต่างเช่นเคย หากคราวนี้ท่านพระครูมิได้ตกใจเช่นคราวก่อน

“หลับสบายดีไหม” ท่านทักทายด้วยภาษาสิงหล

“สบายครับ ขอบพระคุณ” ภิกษุอัครันตูกะตอบด้วยภาษาเดียวกัน

“นิมนต์ท่านสร่งน้ำ ตีห้าครึ่งค่อยพบกันในโบสถ์” แล้วจึงเดินจากไป เสียงสนทนาของภิกษุทั้งสองทำให้หลวงพ่อแพตื่น ท่านจึงลุกออกไปสร่งน้ำ ใช้เวลาสิบห้านาทีก็ทำธุระเสร็จ

ท่านพระครูใช้เวลาเพียงเจ็ดนาทีกับการล้างหน้า แปรงฟัน และสร่งน้ำ หากมิได้ คลอดบุตร เพราะไม่วู้สึกปวดท้อง ท่านจัดการครองผ้าอย่างเรียบร้อยและรัดอกตามที่สมเด็จพระสังฆราชได้สั่งไว้

“หลวงพ่อดีร้ายดอกมาด้วยหรือเปล่าครับ” ท่านถามหลวงพ่อแพ

“ไม่ได้เอามาเลย ไม่ต้องใช้ไม้ไซหรือ”

“วันนี้เราจะไปเมืองแคนดีเพื่อนมัสการพระเขี้ยวแก้ว ต้องรัดอกด้วยครับ มิฉะนั้นเขาไม่ให้เข้า”

“ตายจริง แล้วฉันจะทำอย่างไรละ”

“เอาของผมไปใช้ได้เลยครับ ผมมีมาสองฝืน ขอถวายหลวงพ่อดีหนึ่ง” ท่านหยิบฝักรัดดอกจากกระเป๋าดำเดินทางถวายหลวงพ่อดีแพ

“ขอบใจ แหมเธอนี่รอบคอบจริง” ภิกษุสูงวัยกล่าวชมผู้อ่อนวัยกว่าจึงถามขึ้นว่า

“หลวงพ่อนึกออกหรือยังครับเรื่องงูมีหงอนที่เข้ามาในอุโบสถเมื่อวาน หลวงพ่อดีเคยพบที่ไหนมาก่อนไหมครับ”

“นึกไม่ออกและฉันก็ลืมไปแล้วด้วย หลับสบายไม่ได้นึกถึงอะไรเลย ต้องขอบใจเธอที่ถวายน้ำปานะแล้วก็ชวนให้ ถ้าไม่ได้น้ำปานะเพิ่มอีกแก้วหนึ่งคงนอนไม่หลับอย่างที่เธอพูดนั่นแหละ”

“หลวงพ่อดีลองนึกทบทวนดูซิครับ หลวงพ่อดีเคยเห็นงูมีหงอนมาแล้วครั้งหนึ่งเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๐ ตอนทหารเขานิมนต์ไปทำบุญในค่ายที่ลพบุรี ขากลับเขาเอาเฮลิคอปเตอร์มาส่ง มาลงที่หลังวัด มีงูตัวหนึ่งเลื้อยออกมาแล้วก็หายไป งูตัวนั้นมีหงอนสีแดงเหมือนกับตัวที่เราพบในอุโบสถเมื่อวานใช่ไหมครับ” ท่านพระครูช่วยรื้อฟื้นความจำ

“ใช่แล้ว ใช่แล้ว ทำไมเธอรู้” หลวงพ่อดีเพ่งจะนึกออก

“หลวงพ่อดีทราบหรือเปล่าครับว่างูตัวนั้นมาจากไหน”

“ใครจะไปรู้ เพราะจู่ๆก็โผล่มาให้เห็นแล้วก็หายไป”

“นั่นไม่ใช่เรื่องจริงหรอกครับ เป็นการแสดงอภินิหารของสมเด็จพระโต เมื่อประมาณเกือบๆตีสองท่านมาเล่าให้ผมฟัง” แล้วท่านจึงเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นถวายหลวงพ่อดีแพ ภิกษุช่วยหกลีบเศษรู้สึกซาบซึ้งจนน้ำใสๆกลอหน่วยตาทั้งคู่ ซาบซึ้งที่สมเด็จพระโตคอยดูแลช่วยเหลือท่าน

“ฉันจะสร้างหลวงพ่อดโตที่วัดพิบูลทอง จะสร้างให้ใหญ่ที่สุดในโลก ใช้เงิน ๒๐ ล้าน ฉันจะหาเงินมาสร้างหลวงพ่อดโตให้ได้” ท่านเรียกสมเด็จพระโตว่า หลวงพ่อดโต จนติดปาก เพราะเคารพนับถือ สมเด็จพระโตตั้งแต่วัยเป็นสามเณรใหม่ๆ

“ดีครับ ผมขอสนับสนุน หลวงพ่อดโตมาก เงิน ๒๐ ล้าน คงหาได้ไม่ยากหรอกครับ” ท่านพระครูอนุโมทนา

“ทำไมท่านไม่มาหาฉันบ้าง ทำไมมาหาแต่เธอ” ท่านพูด เหมือนน้อยใจ

“ท่านบอกว่าท่านมากับหลวงพ่อดโตครับ ไม่ใช่มากับผม แต่ทำไมท่านไม่ปรากฏให้หลวงพ่อดโตเห็น อันนี้ผมก็ยังสงสัยอยู่เหมือนกัน ท่านอาจมีเหตุผลอะไรสักอย่าง ไม่แนะครับ คืบนี้ท่านอาจจะมาคุยกับหลวงพ่อดโตก็ได้” ผู้อ่อนวัยกว่าพูดให้กำลังใจ

“ฉันก็หวังว่าจะเป็นเช่นนั้น เอาละ เราไปทำวัตรที่อุโบสถกันเถอะ เตียวเจ้าอาวาสท่านจะรอ”

พระครูบุญมีและพระนักศึกษาอีก ๔ รูป มารับหลวงพ่อดโตและท่านพระครูก่อน แล้วจึงไปปรับคฤหัสถ์ ๘ คนที่โรงแรม วันนี้ไม่มีประชุมเพราะทางประเทศเจ้าภาพจัดโปรแกรมให้ชาวพุทธที่มาร่วมประชุมได้มีโอกาสไปนมัสการพุทธสถาน และชมสถานที่สำคัญของประเทศศรีลังกา วันพรุ่งนี้จึงจะประชุมอีกครั้งหนึ่ง พระครูบุญมีให้นำกระเป๋าดูหนังไปด้วย เพราะคืบนี้จะพักกันที่เมืองแคนดี้ รุ่งเช้าไปชมเขาสีคิริยา แล้วจึงกลับมาที่เมืองโคลอมโบเพื่อร่วมประชุม ประชุมเสร็จจึงบินกลับประเทศไทย ส่วนกำหนดการสำหรับวันนี้คือ ไปนมัสการต้นพระศรีมหาโพธิ์ที่เมืองอนูราชปุระ แล้วขึ้นเหนือไปดูพวกทมิฬหินชาติที่เมืองจัพพินา จากนั้นกลับมา

พักแรมที่เมืองแคนดี้ พระภิกษุพักที่วัดอัสนีริยาหรือวัดสยาโมปาลี ที่ท่านอุบาลีเคยอยู่จำพรรษาและมรณภาพที่วัดนี้ ส่วนคฤหัสถ์พักโรงแรมเช่นเคย

รถบัสใช้เวลาวิ่งประมาณชั่วโมงเศษก็ถึงเมืองอนุราชปุระ เนื่องจากศรีลังกาเป็นเกาะไม่ใหญ่นัก การเดินทางจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่งจึงใช้เวลาไม่นาน ทั้งการจราจรก็ไม่ติดขัดเพราะรถยนต์มีน้อย คนที่จะซื้อรถยนต์ได้จะต้องอยู่ในระดับเศรษฐี และต้องซื้อด้วยเงินสด ไม่มีระบบผ่อนส่งเหมือนในเมืองไทยที่คนนิยมใช้ก่อนผ่อนทีหลัง

ต้นพระศรีมหาโพธิ์ที่เมืองอนุราชปุระ มิได้มีลักษณะเป็นต้น หากเป็น กิ่ง ขนาดใหญ่ เพราะพระภิกษุณีสังฆมิตตา พระธิดาของพระเจ้าอโศกมหาราชทรงนำกิ่งมาจากต้นโพธิ์ตรัสรู้ที่พุทธคยา ประเทศอินเดีย เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๓๖ เพื่อถวายพระเจ้าทวารวรมปิยติสสะ กษัตริย์ศรีลังกาในเวลานั้น นับเป็นต้นไม้เก่าแก่ที่สุดในประวัติศาสตร์ที่ยังมีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน คนลังกานับถือและหวงแหนพระศรีมหาโพธิ์กิ่งนี้มาก ได้ทำรั้วล้อมไว้ถึง ๓ ชั้น เกรงว่าคนที่เข้าไปใกล้จะนำเชื้อโรคไปให้ต้นไม้ประวัติศาสตร์ที่พวกเขาเฝ้าทะนุถนอมสืบต่อกันมาหลายชั่วคน ด้วยความเคารพนับถือว่าเป็นสัญลักษณ์แห่งการตรัสรู้ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

“ผมจะไปเจรจากับแขกคนเฝ้า เพื่อขอให้พวกเราได้เข้าในนมัสการข้างใน” พระครูบุญมีพูดกับหลวงพ่อบุญ

“ผมจะไปช่วยยื่นเป็นกำลังใจให้” ท่านพระครูอาสา อันที่จริงท่านมีคำถามหานิยมของสมเด็จพระโตที่ได้มาจากหลวงปู่ภาคาคาถามีว่า เมตตคุณ อรหฺ เมตตดา ถ้าจะเจรจากับผู้ใดให้ภาวนาคาคา

นี่ในใจ จะทำให้เขาเมตตารักใคร่

ดังนั้น เมื่อพระครูบุญมีไปเจรจากับเจ้าหน้าที่ผู้รักษาต้นพระศรีมหาโพธิ์ ที่ภาษาบาลีเรียกว่า โพธิรุกข ท่านพระครูจึงยืนภาวนา เมตตาคุณฺ อรหํ เมตตวา อยู่ใกล้ๆ เจ้าหน้าที่ยอมเปิดประตูชั้นนอกให้ หากยังไม่ยอมเปิดชั้นใน ครั้นมองหน้าท่านพระครูก็เกิดใจอ่อน ยอมเปิดให้เข้าชั้นใน แต่ชั้นในสุดห้ามเข้าโดยเด็ดขาด ด้วยเกรงจะเอาเชื้อโรคไปติดต้นพระศรีมหาโพธิ์

“ผมว่าเชื้อโรคน่าจะมาจากพวกมันมากกว่า ตัวดำปี่ออกอย่างนั้น” พระครูบุญมีพูดกับท่านพระครูด้วยภาษาไทย แล้วเจรจาต่อรองอีก

“ท่านช่วยบอกเขาหน่อยว่าดิฉันนำผ้ามาสักการบูชาต้นพระศรีมหาโพธิ์ด้วย สมเด็จพระสังฆราชทรงประทานมา” อาจารย์เนื่อง อิมสมบัติ ใช้ผ้าเป็นเครื่องต่อรอง พระครูบุญมีจึงส่งภาษาสิงหลบอกคนเฝ้า

“ใครๆ มากก็อ้างแบบนั้นกันทั้งนั้น ยิ่งไงๆ ผมก็ให้พวกท่านเข้าไปไม่ได้ อย่าให้ผมต้องลำบากใจเลย ได้โปรดเถอะ” บุรุษนั้นอ่อนวอน ครั้นสบตากับท่านพระครูก็ให้รู้สึกร้อนๆ หนาวๆ ดวงตาของพระคุณเจ้ารูปนี้ช่างมีอำนาจลึกลับเสียนี้กระไร ท่านพระครูเห็นแขกลังกาสบตาด้วยจึงเร่งภาวนาคาถาหมานิมเป็นการใหญ่ บุรุษนั้นถึงกับใจอ่อนปวดเปียก คิดในใจว่าหากไม่อนุญาตคงขาดใจตายเป็นแน่ จึงพูดขึ้นว่า

“จั้นผมอนุญาตท่านเพียงสองรูปให้เข้าชั้นในสุด เพื่อนำผ้าไปสักการบูชา” เขาหมายถึงท่านพระครูกับพระครูบุญมี

“ขออนุโมทนา แต่อาตมาขออีกชนิด ขอให้หลวงพ่อรูปนี้ท่านเข้าไปด้วย เพราะท่านเป็นพระผู้ใหญ่” พระครูบุญมีต่อรองอีก

“ท่านนี่พิกลนะ ให้เท่านี้จะเอาเท่านั้น” พระครูบุญมีถูกแขก
ต่อว่า

“เจริญพร อาตมาขอร้องเถอะ หลวงพ่อรูปนี้ท่านเป็นครู
บาอาจารย์ของอาตมา ถ้าโยมไม่ให้ท่านเข้า อาตมาคงไม่สบายใจ
ที่เกินหน้าเกินตาครูอาจารย์” ท่านพระครูบอกบรูชนั้น หลังจาก
แน่ใจแล้วว่าคาถามหานิยมช่วยท่านได้จริง เห็นท่านพูดภาษาเดียวกับ
ตนได้ เจ้าหน้าที่ดูแลรักษาต้นพระศรีมหาโพธิ์ก็เกิดศรัทธาอย่าง
แรงกล้า หันไปอธิบายให้เพื่อนร่วมงานอีกสองคนว่า

“พระคุณเจ้าท่านมาจากประเทศไทย ไทยกับศรีลังกาเคย
มีสัมพันธไมตรีอันดีต่อกันมาช้านาน สมัยที่ประเทศของเราตกอยู่
ในภาวะวิกฤต สมณวงศ์ถูกทำลายไป ก็ได้สมณพุดจากประเทศไทย
มาตั้งวงศ์ใหม่ให้ ที่เรียกว่านิกายสยามวงศ์หรืออุบาลีวงศ์ ผมจึง
เห็นสมควรที่จะให้พระคุณเจ้าสามรูปนี้เข้าไปนมัสการ และนำผ้า
ไปโอบรอบต้นพระศรีมหาโพธิ์ พวกคุณจะทำอย่างไร”

“ผมไม่ขัดข้อง” เจ้าหน้าที่สองคนพูดขึ้นพร้อมกัน พระครู
บุญมีจึงบอกนายสมพรให้นำผ้าจากอาจารย์เนื่องมาส่งให้ท่าน แล้ว
ภิกษุทั้งสามรูปกับเจ้าหน้าที่หนึ่งคนจึงเข้าไปในรั้วด้านในสุด ช่วย
กันชิงผ้าแพรเนื้อดีสี่เหลืองทองพันรอบต้นพระศรีมหาโพธิ์ เสร็จ
แล้วจึงพากันออกมาจากรั้วชั้นในสุด พระครูบุญมีเป็นผู้นำคณะ
กล่าวคำบูชาเป็นภาษาบาลี กระทำทักษิณาวัตรสามรอบ จากนั้น
จึงอำลาเจ้าหน้าที่เพื่อเดินทางไปเมืองจัมปนาทซึ่งอยู่เหนือสุดของ
ประเทศ

ระหว่างที่นั่งมาในรถ ท่านพระครูเชิญชวนให้สวดพาหุง
มหากา และกรณียเมตตสูตรไปตลอดทาง ท่านรู้ว่าอีกไม่กี่ชั่วโมง
ข้างหน้าจะต้องพบกับพวกทมิฬหินชาติ ผู้ซึ่งใจคอโหดเหี้ยมดุร้าย

การสวดมนต์ก็เพื่ออัญเชิญคุณพระศรีรัตนตรัยมาปกป้องคุ้มครองให้แคล้วคลาดจากภัยอันตรายต่างๆ สวดมนต์จบจึงแผ่เมตตาและอุทิศส่วนกุศล การแผ่เมตตาเป็นการแผ่ความรัก ความปรารถนาดีไปยังสรรพสัตว์ผู้เป็นเพื่อนร่วมเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นการผูกมิตรไมตรี จะได้ไม่มีเวรภัยต่อกัน เมื่อรถแล่นเข้าเขตเมืองจัทพ์นา ท่านพระครูก็ได้เห็นหน้าตาของพวกทมิฬ พวกเขาไม่แสดงความเป็นมิตรกับคณะของท่าน เพราะเป็นปฏิปักษ์กับชาวพุทธมาโดยตลอด ขณะนั้นเป็นเวลาสิบเอ็ดนาฬิกา พระครูบุญมีจึงบอกให้โซเฟอร์หาที่จอดรถเพื่อพักรับประทานอาหารกลางวัน โซเฟอร์จึงเลี้ยวรถลงข้างทางไปจอดใต้ร่มไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง เด็กหนุ่มสองคนช่วยกันนำอาหารที่ทางโรงแรมจัดเตรียมมาให้จำนวน ๑๕ ห่อไม่ขาดไม่เกิน ถวายภิกษุเจ็ดรูปก่อน แล้วจึงแจกคฤหัสถ์ทั้งแปด ส่วนพวกเขาสามคนเตรียมอาหารมาจากบ้าน

ขณะที่คนในรถกำลังรับประทานอาหาร พวกทมิฬก็พากันมายืนล้อมรถ บ้างใช้กำปั้นทุบรถ บ้างแลบลิ้นปลิ้นตาหลอก เมื่อคนในรถมองหน้าก็แยกเขี้ยวเตี้ยวฟันเข้าใส่ กิริยาอาการที่แสดงออกบอกชัดเจนว่าไม่ยอมเป็นมิตรด้วย

“พวกเขาจะถึงกับทำร้ายเราไหมนี่” หม่อมเจ้าหญิงพูนพิศมัยทรงมีรับสั่งถาม

“ไม่หอรอกโยมหม่อมเจ้า อย่าทรงวิตกไปเลย พวกเราสวดมนต์กันมาตลอดทาง เขาทำอะไรเราไม่ได้หรอก” ท่านพระครูตอบด้วยความมั่นใจ มั่นใจในอำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย

“คาถาพาหุงและกรณียเมตตสูตรที่พวกเราสวดกันมาตลอดทางนั้นเป็นคาถาและสูตรที่ศักดิ์สิทธิ์มาก อย่าว່ว่าแต่พวกมนุษย์จะทำอันตรายไม่ได้เลย แม้พวกภูตผีปิศาจก็มาทำอันตรายไม่ได้

ขอญาติโยมอย่าได้กลัวไปเลย” หลวงพ่อแพพูดปลอบใจญาติโยม ซึ่งเท่ากับปลอบใจตัวท่านเองด้วย ไซว่าจะรักชีวิตเฉพาะญาติโยมเมื่อไร พระก็รักชีวิตเป็นเหมือนกัน

ฉันทภัตตาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว ภิกษุ ๗ รูปสวดอนุโมทนาวิธี พวกทมิฬได้ยินเสียงพระสวดก็พากันแตกฮือออกไปจากรถ โซเฟอร์จึงออกรถได้โดยสะดวก ยี่สิบนาทีให้หลังก็แล่นมาจอดที่หน้าวัดนาคา พระครูบุญญามีทำความตกลงกับคณะว่า

“ขอพระคุณเจ้าและญาติโยมลงไปด้วยความสงบ พยายามอย่าพูดจาเกิน เพราะจะทำให้พวกทมิฬขัดเคือง ข้อสำคัญอย่าไปมองหน้าพวกเขา วัดนี้ชื่อวัดนาคา ที่แปลว่า พญานาค นั่นแหละ ชาวพุทธศรีลังกาเชื่อกันว่า สมัยพุทธกาล สมเด็จพระบรมศาสดา เคยเสด็จมายังดินแดนแห่งนี้ จึงได้มีการสร้างวัดนาคาขึ้น เพื่อเป็นพุทธานุสรณ์ ปัจจุบันวัดนาคาอยู่ในความดูแลของชาวพุทธ ซึ่งมีจำนวนน้อยมาก เพราะส่วนใหญ่เป็นพวกฮินดู เดี่ยวเราจะเข้าไปนมัสการพระพุทธรูปในพระวิหารและชมวัดกัน ใช้เวลาประมาณ ๒๐ นาที ขอให้เกาะกลุ่มกันไว้ ถ้าใครแตกกลุ่มอาจถูกพวกทมิฬทำร้ายได้” ฟังมาถึงตอนนี้ ทั้งพระและคฤหัสถ์ต่างตั้งปณิธานไว้ในใจ ข้าพเจ้าจะไม่แตกกลุ่มเป็นอันขาด

เมื่อภิกษุเจ็ดรูปกับคฤหัสถ์ทั้งแปดขึ้นมานั่งในรถเรียบร้อยแล้ว โซเฟอร์ก็ออกรถ จุดมุ่งหมายคือเมืองแคนดี้ เพื่อนมัสการพระเขี้ยวแก้ว กำลังจะพ้นเขตเมืองจัฟฟี่นา อาจารย์เฝ้าองเกิดกระหายน้ำอย่างแรงเนื่องจากอากาศร้อน น้ำในรถก็หมดพอดี พระครูบุญญามีจึงบอกโซเฟอร์ให้จอดซื้อน้ำที่ร้านข้างทาง เมื่อรถจอดท่านบอกให้หนุ่มลึงกาสองคนลงไปซื้อน้ำ คนชายมองขึ้นมาบนรถเห็นพระก็ส่งภาษา *ไม่ชาย* เพราะถีนนี้มีแต่พวกทมิฬอาศัยอยู่ พวกทมิฬ

เกลียดพระ เกลียดชาวพุทธทุกคน จึงกรูเข้ามาหมายทำร้าย ท่านพระครูเห็นท่าไม่ดีจึงพูดว่า “ไม่ต้องกลัวนะ ทำใจดีๆเข้าไป ช่วยกันแผ่เมตตาให้เขา เราได้สวดมนต์กันมาตลอดทางแล้ว ฟังน้อมจิตอัญเชิญอานุภาพแห่งพระพุทธรูป พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ ตลอดจนอานุภาพแห่งบุญกุศลที่เราได้บำเพ็ญมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ขอจงมาปกป้องคุ้มครองพวกเราให้พ้นจากภัยอันตรายใดๆ ตั้งสติเข้าไปแล้วปฏิบัติตามนี้”

ทั้งพระและคฤหัสถ์ทำตามที่ท่านพระครูแนะนำ รู้สึกใจคอไม่ค่อยดี ก็ใครบ้างไม่รักตัวกลัวตาย เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงนึกถึงพระสูตรชื่อ กรณียเมตตสูตร ที่ว่าด้วยการผูกมิตรกับมนุษย์และอมมนุษย์ด้วยการแผ่เมตตา แต่เวลาจวนเจียนเช่นนี้จะท่องทั้งสูตรก็คงไม่ทันการ ควรท่องเฉพาะที่เป็น หัวใจ จึงภาวนาในใจว่า เมตตมฺยจสพฺพ โลกสมฺมึ มานสมฺภาวเย อปริมาณํ แล้วต่อด้วยคาถามหานิยมของสมเด็จพระพุฒาจารย์โต คือ เมตตคุณํ อรหํ เมตตดา ภาวนากลับไปกลับมาอยู่อย่างนี้จนจิตตั้งมั่นเป็นสมาธิ แล้วจึงแผ่เมตตาให้พวกทมิฬ ซึ่งท่าน รู้ ว่าพวกเขา มาร้าย

พวกทมิฬเห็นชาติที่วิ่งกรูกันเข้ามาจะทำร้าย ครั้นเห็นผู้คนในรถอยู่ในอาการสงบก็รู้สึกแปลกใจ พวกที่ถือมีดถือไม้ปรี่เข้ามา พอถึงตัวรถกลับรู้สึกเย็นชุ่มชื้น เบากายสบายจิต ความคิดที่จะทำลายล้างผลาญพลันเปลี่ยนเป็นเมตตารักใคร่ อยากผูกมิตรไมตรี จากไม่ยอมขายน้ำให้ในตอนแรก เปลี่ยนเป็นเอาน้ำซากาแฟมาเลี้ยงโดยไม่ยอมรับเงิน สมภารวัดป่ามะม่วงได้ประจักษ์แล้วว่า อานิสงส์แห่งเมตตานั้นยิ่งใหญ่ไพศาลนัก สามารถเปลี่ยนจากทมิฬผู้ร้ายให้กลายเป็นผู้มีน้ำใจไมตรี อารีเอื้อเฟื้อ ช่วยเหลือผู้อื่นโดยไม่หวังผลตอบแทน คำสอนขององค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคช่าง

อัครรรยันัก

ยี่สิบนาทีให้หลังก็ได้เวลาจาก คนในรถกับคนนอกรถต่าง โบกไม้โบกมืออำลากัน ขณะนั้นเป็นเวลาบ่ายสองโมง ต้องใช้เวลา ถึงสามชั่วโมงจึงจะถึงเมืองแคนดี้

“เราจะต้องไปให้ถึงก่อนบ่ายสี่โมง มิฉะนั้นจะไม่ได้เข้าไป นมัสการพระเขี้ยวแก้ว” ท่านพระครูพูดขึ้น

“เป็นไปไม่ได้หรอกครับ เพราะเราต้องใช้เวลาถึงสามชั่วโมง อย่างเร็วที่สุดก็ถึงห้าโมงเย็น” พระครูบุญมีท้วงเพราะรู้เส้นทางดี

“แต่ผมจะต้องหาทางไปให้ถึงก่อนบ่ายสี่โมง” เจ้าอาวาสวัด ป่ามะม่วงยืนยัน สมเด็จพระโตบอกว่าเขาจะเปิดให้ตอนสี่โมงเย็น

“ไม่มีทางครับ อย่างไรเสียก็ต้องถึงห้าโมงเย็น” หัวหน้า คณะมัคคุเทศก์ยืนยันเช่นกัน

“หลวงพี่เห็นท่าจะต้องใช้คาถาย่นระยะทางแล้วละครับ” อาจารย์เอื้อ บั้วสรวง พุฒยิ้มๆ เขาเป็นนายกพุทธสมาคมจังหวัด สิงห์บุรี และคุ้นเคยกับท่านพระครูมานาน จึง รู้ ว่าท่านมีคาถา มากมายหลายร้อยคาถา เขาแน่ใจว่าที่พวกทมิฬเปลี่ยนจากร้ายกลายเป็นดีได้นั้น ก็เพราะคาถาของท่านอย่างไม่ต้องสงสัย

“นะครับหลวงพี่ลองอีกสักคาถา ถ้าไม่ได้นมัสการพระเขี้ยว แก้วก็เหมือนไม่ได้มาศรีลังกา ผมขอฝากความหวังไว้กับหลวงพี่” อาจารย์วัยห้าสิบคะยันคะยอเพราะรู้ว่า หลวงพี่ทำได้ ท่านพระครู เห็นความจำเป็นที่จะต้องใช่คาถาอีกครั้ง จึงกระซิบกับหลวงพ่อบว่า

“สมเด็จพระโตท่านสั่งให้ช่วยกันสวดมนต์แผ่เมตตา และให้ อดทนเข้าไว้ แล้วจะได้สมปรารถนา ผมมั่นใจครับหลวงพ่อบว่า สมเด็จพระโตท่านต้องช่วยพวกเรา”

“ถ้าเช่นนั้นก็พากันสวดมนต์เถอะ” แล้วเจ้าคณะจังหวัด
สิงห์บุรีจึงประกาศให้สมาชิกทุกคนทราบ และนำภิกษุ อุบาสก
อุบาสิกา สวดมนต์ตามที่ หลวงพ่อโต ของท่านบอกมา เจ้าอาวาส
วัดป่ามะม่วงนั่งภาวนาคาถาย่นระยะทาง คาถามีว่า สหุสเสนโตโต
เทวินโท เทวชชสิริโร สงฺขิปิตวาน ตํ มคฺคํ ชิปฺปํ สวตฺถิมาคมิ รถวิง
ไปได้หนึ่งชั่วโมงก็มาจอดที่หน้าวัดศรีดามัลลิกาวะ อันเป็นที่
ประดิษฐานพระเขี้ยวแก้ว อาจารย์เอื้อมองดูนาฬิกาที่ข้อมือข้าง
ซ้าย เวลาบ่ายสามโมงพอดีบพอดี เลยศรัทธา หลวงพี่ เสียเหลือ
หลาย

๕๙

พระพุทธานุภาพ

๑๐ จากรถแล้วพระภิกษุเจ็ดรูปกับคฤหัสถ์ทั้งแปด ก็พากันเดินเข้าไปยังบริเวณวัดที่ประดิษฐานพระเขี้ยวแก้ว พระครูบุญมีเข้าไปเจรจากับภิกษุหลังการรูปหนึ่ง แล้วกลับมารายงานด้วยท่าทางผิตหวัง

“ท่านบอกว่าวันนี้เขาไม่เปิดให้เข้าครับ ต้องพรุ่งนี้ซึ่งเป็นวันขึ้นสิบห้าค่ำ และเป็นวันวิสาขบูชาของเขา”

“วันวิสาขบูชาของเขากับของเราทำไมไม่ตรงกันล่ะ ของเรายังไม่ถึง ทำไมของเขาถึงก่อน” หม่อมเจ้าหญิงพูนพิศมัยมีรับสั่งถาม พระครูบุญมีตอบว่า

“ปฏิทินของเรากับของเขาไม่เหมือนกันจะโยมหม่อมเจ้า ไม่แต่ประเทศศรีลังกาเท่านั้นที่ไม่เหมือนกับประเทศไทย ประเทศอินเดียก็ไม่เหมือน เพราะประเทศอินเดียใช้ระบบเดียวกับศรีลังกา คือศรีลังกาเขาใช้ระบบสุริยคติ ของเราใช้ระบบจันทรคติ วันเดือนเลยคลาดเคลื่อนกัน”

“ตกลงว่าเราจะไม่ได้เข้าไซ้ไหมครับหลวงพี่” พระนักศึกษารูปหนึ่งถามขึ้น ท่าทางท่านผิตหวังเพราะตั้งใจเต็มทีว่าจะได้นำนมัสการพระเขี้ยวแก้ว มีท่านพระครูกับหลวงพ่อแพเท่านั้นที่รู้ว่าต้องได้เข้า เพราะสมเด็จพระเจดีย์โตท่านบอกไว้

“ช่วยกันสวดมนต์แผ่เมตตาให้คนรักษาคุณแจ เขาอาจจะมาเปิดให้เราเข้าไปก็ได้” หลวงพ่อแพแนะนำเพราะเชื่อมั่นในหลวงพ่อโต ของท่าน

“ต่อให้สวดจนคอแห้งก็ไม่ได้เข้าชมหรอกครับ คราวนี้ผมขอรับรองว่าจะไม่โชคดีเหมือนเมื่อตะกี้” พระครูบุญมีว่า ท่านรู้สึก เสียหน้า ที่มาถึงก่อนเวลาห้าโมงเย็น และคิดว่าเป็นเรื่องบังเอิญมากกว่าที่จะเป็นปาฏิหาริย์ ไม่เชื่อด้วยซ้ำว่าปาฏิหาริย์มีอยู่

“แต่ผมว่าเราน่าจะลองทำตามที่หลวงพ่อบอกท่านแนะนำนะ ท่านพระครูไหนๆก็มาถึงแล้ว” สมภารวัดป่ามะม่วงเสนอแนะ ท่านมั่นใจเต็มร้อยว่าจะต้องได้เข้า ไม่เช่นนั้นสมเด็จฯโตคงไม่มาบอก

“อย่าเลยครับ เสียเวลาเปล่าๆ ผมเชื่อว่าจะถึงอย่างไรเขาก็ไม่ให้เราเข้า” พระครูบุญมียังคงยืนยัน คราวนี้ท่านจะไม่ยอมให้เสียหน้าเหมือนที่แล้วว่า

“ท่านเชื่อว่าไม่ได้เข้า ผมก็เชื่อว่าท่านไม่ได้เข้า แต่ผมเชื่อว่าผมต้องได้เข้า แล้วก็เชื่อด้วยว่าหลวงพ่อก็ได้” ท่านพระครูพูดเป็นปริศนา

“แต่มันเสียเวลานะครับ มัวมาหวังลมๆแล้งๆอย่างนี้มันเสียเวลา ผมว่าเราพาญาติโยมไปเข้าที่พักก่อนดีกว่า” พระครูบุญมีชักจะอารมณ์ไม่ดีที่ท่านพระครูดูเหมือนไม่เชื่อฟังท่าน

“ใจเย็นๆครับท่านพระครู ผมขอลองสวดมนต์ดู จะไม่ให้เกินหนึ่งชั่วโมงหรอก ท่านบอกว่าเราจะมาถึงที่นี่ห้าโมงเย็น แต่เราก็มาถึงก่อนตั้งสองชั่วโมง ฉะนั้นก็ขอให้ท่านคิดว่าหนึ่งชั่วโมงที่ผมให้นี่ เป็นช่วงเวลาที่เรากำลังเดินทางก็แล้วกัน” เมื่อภิกษุช่วยสี่สิบสามพูดอย่างนี้ ภิกษุช่วยสี่สิบถ้วนจึงต้องยอมจำนน กระนั้นก็อดที่จะพูดเหน็บแนมเสียมิได้ว่า

“ตามใจเถอะ แต่ผมไม่สวดด้วยหรอคะ เพราะไม่ชอบหวัง
ลม ๆ แล้ง ๆ”

“แต่ถึงท่านจะสวดก็ไม่ได้เข้า เพราะท่านไม่ได้รดอก”
ท่านพระครูแอบพูดในใจ แต่นอกใจนั้นท่านกลับพูดว่า

“ขอบคุณที่ให้โอกาสผม ทีนี้ท่านก็ได้ประจักษ์กับตนเอง
ว่าอานิสงส์ของการสวดมนต์นั้นน่าอัศจรรย์เพียงใด” แล้วพูดกับ
คฤหัสถ์ว่า

“เอาละ ญาติโยม ใครเชื่อพระครูบุญมีก็ไม่ต้องสวด ใคร
เชื่ออาตมาก็สวด นั่งสวดกันตรงนี้แหละ” นายสมพรเห็นพระแบ่ง
เป็นสองฝ่ายเช่นนั้น ก็ทำหน้าที่ประนีประนอมด้วยการพูดกับพระ
ครูบุญมีว่า

“อันที่จริงผมก็เห็นด้วยกับท่าน แต่ถ้าผมไม่สวดมนต์
ท่านพระครูอาจไม่ให้ผมกลับเมืองไทยด้วย ผมจึงจำเป็นต้องสวด”

“ตามใจเถอะโยม อาตมาไม่ว่าหรอ กแล้วพวกท่านล่ะ”
ท่านถามพระมัคคุเทศก์ทั้งสองรูป รูปหนึ่งตอบว่า

“ผมเชื่อท่านเพราะเราต้องอยู่ด้วยกันที่ศรีลังกาอีกนาน
ส่วนหลวงพ่อกับท่านพระครู พรุ่งนี้ท่านก็กลับกันแล้ว จริงไหม”
ท่านถามพระภิกษุอีกสามรูป และได้รับคำตอบเป็นเอกฉันท์ว่า

“จริงครับ”

ดังนั้น เมื่อพระภิกษุสองรูปกับคฤหัสถ์แปดคนนั่งสวดมนต์
พระมัคคุเทศก์ห้ารูปจึงนั่งดูและพร้อมที่จะเยาะเย้ย หากการสวดไม่
ทำให้บรรลូវัตถุประสงค์ที่ต้องการ สามสิบนาทีให้หลังก็มีบุรุษหนึ่ง
ขี่จักรยานเข้ามาในวัด เห็นคนนั่งสวดมนต์ก็รู้สึกประหลาดใจ เข้า
ไปถามพระครูบุญมีว่า

“พระคุณเจ้ากับญาติโยมมาจากไหนจึงมานั่งสวดมนต์ที่

นี้”

“มาจากประเทศไทย เขาพากันสวดมนต์เพื่อหวังจะได้รับอนุญาตให้เข้าไปนมัสการพระเขี้ยวแก้ว” ภิกษุวัยสี่สิบถ้วนตอบเกินคำถามด้วยหวังจะได้สมาชิกเพิ่มอีกหนึ่งคนมาช่วยกันเยาะเย้ยท่านพระครู หากก็ต้องผิดหวังเมื่อบรูษนั้นพูดขึ้นว่า

“อ้อ. เพราะอย่างนี้เองผมถึงได้ร้อนรุ่มกลุ่มหทัยจนอยู่บ้านไม่ติด ต้องมาที่นี่”

“โยมเป็นใคร” พระครูบุญมีถาม รู้สึกใจคอไม่ดีกลัวจะต้องเสียหน้าอีก

“ผมเป็นทวารบาล คือเจ้าหน้าที่รักษาประตูของวัดศรีดาลดามลลิกาวะ อันเป็นที่ประดิษฐานพระเขี้ยวแก้วแห่งนี้ ผมเห็นจะต้องเปิดประตูให้ท่านเหล่านี้เข้าไปเป็นกรณีพิเศษ”

“ทำไมละ กำหนดเปิดประตูนี้ไม่ใช่หรือ โยมควรจะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์นะ” พระหัวหน้ำมัคคุเทศก์บอก เป็นไปได้อย่างไรกันที่ท่านพระครูจะเป็นผู้ชนะอีกครั้ง หันไปมองท่านก็เห็นนั่งหลับตาอมยิ้ม เลยอุปาทานว่า ท่านยิ้มเยาะทั้งที่ความจริงท่านกำลังสวดมนต์

“พระคุณเจ้าที่เคารพ กฎทุกกฎมันก็ต้องมีข้อยกเว้น ท่านเหล่านี้คงเป็นผู้มีบุญวาสนามาจากประเทศไทย ผมจึงต้องให้ความอนุเคราะห์ เอ๊ะ. นี่ท่านไม่ใช่พวกเดียวกันหรือ” บรูษนั้นตั้งข้อสงสัย

“พวกเดียวกัน มาด้วยกันทั้งหมดนี้แหละโยม”

“นั่นซิ ผมก็คิดว่าท่านเป็นพวกเดียวกัน แต่ดูท่าทางท่านไม่ต้องการให้พวกเขาเข้าไปนมัสการพระเขี้ยวแก้ว ผมต้องขอโทษที่พูดตรงๆ ผมรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ”

“ไม่...ไม่มีอะไรหรอกโยม เอาเถอะโยมจะสงเคราะห์พวก เขาก็เชิญ อาตมาขออนุโมทนา” หากในใจนั้นท่านพูดว่า “ท่านพระ ครุชณะผมอีกตามเคย เอาเถอะ ผมจะถือคติ แพ้เป็นพระ ชนะเป็น มาร ผมเป็นพระต้องยอมแพ้ท่าน” บรูชชาวลึงกาเดินไปที่จักรยาน พระครูบุญมีถามว่า

“โยมจะไปไหน หรือว่าเปลี่ยนใจไม่ช่วยพวกเขาแล้ว” ท่าน ยังหวังที่จะเป็นผู้ชนะ หากบรูชผู้นี้เปลี่ยนใจไม่ช่วยก็หมายความว่าท่านจะเป็นผู้ชนะ “สาธุ ขอให้ชนะเถอะ จะได้ชื่อว่า มาร ก็ยอม ละ” ท่านตั้งจิตอธิษฐาน

“ผมจะกลับไปเอากุญแจที่บ้าน แล้วก็ไปบอกพรรคพวก อีกสามคนให้มาช่วย” เขาตอบ

“ทำไมต้องช่วย โยมคนเดียวเปิดไม่ได้หรือ อาตมาเกรงว่า จะเป็นการรบกวนคนอื่น อาตมากลับบาปนะ” ท่านพูดออกตัว

“ไม่บาปหรอกครับท่าน แล้วก็ไม่ต้องเกรงใจพวกเรา ด้วย”

“โยมยังไม่ได้บอกอาตมาเลยว่าทำไมต้องใช้คนตั้งสี่คนเปิด ประตู โยมเปิดคนเดียวไม่ได้หรือ”

“คืออย่างนี้ครับพระคุณเจ้า เนื่องจากพระเขี้ยวแก้วเป็นสิ่ง ที่มีค่าสูงสุดของประเทศเรา เราจึงต้องระวังรักษาที่ดีที่สุด คนถือ กุญแจจะต้องมีถึงสี่คน เวลาจะเปิดทุกคนจะมาพร้อมกัน หากคนใด คนหนึ่งไปก็ไม่สามารถเปิดได้ ผมจึงจะไปตามเจ้าหน้าที่อีกสาม คนมาเปิด”

“บ้านเขาอยู่ไกลจากที่นี่ไหม”

“ไม่ไกลเท่าไรครับ แต่ว่าอยู่คนละทิศ สี่คนก็สี่ทิศ ผมอยู่ ทิศเหนือ อีกสามคนอยู่ทิศใต้ ทิศตะวันตก ทิศตะวันออก” ได้ยิน

ดังนั้นพระครูบุญมีจึงแอบอธิษฐานในใจว่า “สาธุ ขอให้อีกสามคนไม่อยู่บ้านเกิด” ถึงอย่างไรท่านก็ยังอยากเอาชนะเจ้าอวาสวัตป่ามะม่วง

นายสุเมธซึ่งจักรยานออกไปจากที่นั่น กำลังจะออกประตูวัด ก็พบเจ้าหน้าที่อีกสามคนจอดรถจักรยานคุยกันอยู่ จึงเข้าไปไถ่ถาม “พวกคุณนี่ก็ยังไปถึงได้มานัดพบกันตรงนี้”

“ก็ไม่รู้เหมือนกัน ผมอยู่บ้านไม่เป็นสุขเลย ใจมันอยากจะมาวัด เลยขี่จักรยานมาก็มาพบนายรามกับนายสิงห์ที่หน้าประตูนี้” นายวายุตอบ

“ผมก็มีความรู้สึกคล้าย ๆ กับนายวายุนั่นแหละ” นายรามพูด

“แล้วคุณจะไปไหนมา” นายสิงห์ถามนายสุเมธ เจ้าหน้าที่รักษาประตูซึ่งมีบ้านอยู่ทางทิศเหนือของวัด นายสุเมธจึงเล่าเรื่องที่ตนประสบมาเมื่อสักครู่ให้เพื่อนอีกสามคนฟังพร้อมกับสรุปว่า

“พวกเรากลับไปเอากุญแจที่บ้านกันเถอะ เสร็จแล้วมาพบกันที่ตรงนี้ ใครมาถึงก่อนก็รอคนอื่น ๆ” แล้วคนทั้งสี่จึงแยกย้ายกันไปเอากุญแจที่บ้านของตน

ขณะที่เดินทางมาจากประเทศไทยใช้เวลาสวดมนต์ภาวนาเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงเต็ม ครั้นลืมตาขึ้น นอกจากจะพบพระมัทศุเทศก์ ๕ รูปแล้ว ก็มีบุรุษชาวลังกาอีก ๔ คนยืนรออยู่ ท่านพระครูนึกถึงถ้อยคำของสมเด็จพระโตยที่ท่านพูดว่า

“ขอให้อดทน เขาจะเปิดให้ตอนสี่โมง” และบัดนี้ก็ได้เวลาสี่โมงพอดี ท่านถามพระครูบุญมีว่า

“โยมสี่คนนี้จะมาเปิดประตูให้ผมและคณะเข้าไปนมัสการ

พระเขี้ยวแก้วไขไหมครับ”

“คงไขมั้ง” ภิกษุวัยสี่สิบตอบอย่างหมางเมิน ท่านพระครูมองปราดเดียวก็รู้ว่าคนเป็นหัวหน้าคือนายสุเมธ จึงพูดกับเขาด้วยภาษาสิงหล

“ขอบใจมากนะโยมที่อนุเคราะห์ให้อาตมาและคณะ พวกเราจะไม่ลืมบุญคุณของโยมในครั้งนี้อย่างแน่นอน”

“ไม่เป็นไรครับพระคุณเจ้า เราเป็นชาวพุทธเหมือนกันก็ต้องช่วยเหลือกัน นิมนต์พระคุณเจ้าและคณะตามพวกผมมาทางนี้เลยครับ” เขาเดินนำไปที่ประตูที่จะเปิดเข้าไปในวิหารอันเป็นที่ประดิษฐานพระเขี้ยวแก้ว ไช้ประตูชั้นนอกเข้าไป แล้วก็ไขชั้นที่สองที่สาม ตามลำดับ ครั้นถึงชั้นสุดท้ายเขาหันมาสำรวจพระสงฆ์เจ็ดรูปกับคฤหัสถ์ทั้งแปดอย่างละเอียด แล้วพูดว่า

“พระคุณเจ้าเข้าไปได้สองรูป คือรูปที่รัดดอก ส่วนอีกห้ารูปต้องรัดดอกก่อนจึงจะเข้าได้ สำหรับโยมเข้าได้ทั้งแปดคน” พระมัทศุเทศก์ทั้งห้ารูปรู้สึกเดือดร้อน เพราะไม่มีรูปใดเคียนนอกเลย พระครูบุญมีจึงตอรองว่า

“ขออนุญาตเป็นกรณีพิเศษไม่ได้หรือ พวกอาตมาเป็นพระนักศึกษามาจากเมืองโคลอมโบ”

“ไม่ได้หรอกครับพระคุณเจ้า เราต้องปฏิบัติตามกฎของที่นี่” นายสุเมธปฏิเสธอย่างนิ่มนวล

“ก็ไหนโยมบอกว่าการทุกกฎต้องมีข้อยกเว้นไงล่ะ ก็ยกเว้นให้อาตมาสักครั้งไม่ได้หรือ”

“ครับ แต่ข้อที่ท่านขอเรายกเว้นให้ไม่ได้ เพราะเป็นเรื่องสำคัญมาก พระเขี้ยวแก้วมีความสำคัญต่อประเทศศรีลังกาอย่างที่สุด และมีความหมายต่อชาวพุทธทั่วโลก เราจึงต้องแสดงความ

เคารพด้วยการแต่งกายให้เรียบร้อย โดยเฉพาะพระสงฆ์จะต้อง
 เคียนอกจึงจะเข้าไปนมัสการได้” เจ้าหน้าที่รักษาประตูตอบจะฉาน
 พระมัทศุเทศก์ทั้งห้ารูปรู้สึกผิดหวังจนหน้าตาซีดเซียว ท่านพระครู
 รู้สึกสงสารจึงพูดปลอบว่า

“อย่าเสียใจไปเลยครับ พวกท่านยังอยู่ในประเทศนี้อีกหลาย
 ปี ส่วนผมกับคณะคงไม่มีโอกาสได้มาอีก” ฟังท่านพระครูพูดแล้ว
 ภิกษุผู้มีได้เคียนอกก็ทำได้ โดยเฉพาะพระครูบุญมีนั้นท่านเป็น
 คนมีปัญญา รู้ว่าอะไรควร อะไรไม่ควร แม้จะมีทิฐิอยู่บ้างตามประสา
 ทิฐิพระ มานะครู ท่านเป็น พระครู จึงช่วยไม่ได้ที่ต้องมีทั้งทิฐิและ
 มานะ แต่ความเป็นผู้มีปัญญาทำให้ท่านสามารถลดเจ้าอุปสรรคธรรม
 สองตัวนี้ให้เบาบางลงได้ ดังนั้นความคิดที่อยากจะเอาชนะท่านพระ
 ครูจึงอันตรธานไปจากใจ เพราะนึกถึงพุทธภาษิต ผู้ชนะย่อมก่อ
 เหว ท่านกำลังดำเนินปฏิบัติเพื่อบรรลุดุคคุณธรรมอันสูง ควรละหรือ
 ที่จะมาเที่ยวก่อเวรกับใครต่อใคร โดยเฉพาะท่านพระครูผู้ซึ่งได้
 พิสูจน์ให้ประจักษ์แก่สายตาแล้วว่า ท่านเป็นพระภิกษุผู้ทรง
 คุณวิเศษ ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือน สมภารวัดป่ามะม่วง รู้ ว่าบัดนี้
 หัวหน้าพระมัทศุเทศก์ได้คลายทิฐิมานะและเลิกก่อเวร เพราะเห็น
 ด้วยปัญญาว่าการกระทำเช่นนั้นหาประโยชน์อันใดมิได้ แม่องค์
 สมเด็จพระบรมครูก็ทรงสอนไว้ว่า

“ในกาลไหนๆ เหวทั้งหลายในโลกนี้ย่อมไม่ระงับด้วยเวรเลย
 แต่ย่อมระงับด้วยความไม่มีเวร ธรรมนี้เป็นของเก่า”

เมื่อภิกษุห้ารูปที่มีได้เคียนอกยอมรับในกฎกติกาของวัดแล้ว
 นายสุเมธก็ไขกุญแจชั้นสุดท้าย และนำพระภิกษุสอง คฤหัสถ์แปด
 เข้าไปนมัสการพระเขี้ยวแก้ว ส่วนนายราม นายสิงห์ และนายวายุ
 รออยู่ข้างนอกกับพระมัทศุเทศก์ คฤหัสถ์ทั้งแปดรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณ

ท่านพระครู ที่ทำให้พวกเขาได้มีโอกาสเข้ามานมัสการพระเขี้ยวแก้ว อันเป็นชิ้นส่วนเดียวของพระพุทธศรีระที่ยังเหลือไว้ให้ชาวโลกได้เคารพบูชา ส่วนหลวงพ่อบ้านซึ่งในพระคุณ หลวงพ่อโตของท่าน ที่อุตสาหะมาออกผ่านทางท่านพระครู กลับไปท่านจะต้องหาเงินมาสร้างพระสมเด็จจุโตให้ใหญ่ที่สุดในโลก แม้จะต้องใช้เงินถึงยี่สิบล้านบาทก็ตาม

พระเขี้ยวแก้วหรือที่เรียกเป็นทางการว่า พระทันตธาตุ มีเจดีย์ทองครอบไว้อย่างมิดชิดจน ตาเนื้อ มีอาจมองเห็นได้ ผู้ที่สามารถมองเห็นจึงมีเพียงหลวงพ่อบ้านซึ่งท่านพระครูเท่านั้น รอบๆเจดีย์ถูกประดับประดาด้วยอัญมณีล้ำค่าของประเทศศรีลังกา มีทั้งเพชร บุษราคัม ทับทิม ไพลิน และมรกต นายสุเมธอธิบายว่า การที่นำอัญมณีมีค่ามาประดับประดา ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่า พระทันตธาตุเป็นของมีค่าย่อมคู่ควรกับสิ่งมีค่า และในทางจิตวิทยา ทำให้ผู้ที่ไม่สามารถเห็นพระทันตธาตุไม่รู้สึกรอคอยจนเกินไป เพราะอย่างน้อยก็ได้มาเห็นอัญมณีล้ำค่าและสวยงามที่สุดในโลก จะได้ไปคุยอวดคนอื่นว่าเป็นบุญตาที่มาเห็น

ท่านพระครูตั้งจิตอธิษฐานต่อพระทันตธาตุ ซึ่งท่าน เห็นชัดเจน แม้มีเจดีย์ทองครอบ อธิษฐานว่า

“ขอพระพุทธศาสนาจงอยู่คู่ประเทศไทยชั่ววันรัตนกาล
ขอมองภัยที่มาแผ้วพาน จงแผ้วพ่ายด้วยอำนาจพระพุทธคุณด้วยเทอญ”
สิ้นคำอธิษฐาน ฟ้าก็ผ่าเบรียงๆลงมาสวมครั้ง ทั้งที่ไม่มีฝนตก พวกคฤหัสถ์พากันแปลกใจ ต่างมองไปที่ท่านพระครูเป็นตาเดียวกัน หลวงพ่อบ้านกระซิบถามผู้อ่อนวัยกว่าว่า

“ฟ้าผ่านี่เป็นเพราะเธอหรือว่าเป็นเพราะหลวงพ่อบ้าน”

“ไม่ใช่ผมหรือครับหลวงพ่อก แล้วก็คงไม่ใช่สมเด็จพระโต
ด้วย”

“ถ้าอย่างนั้นเพราะอะไร”

“คงเป็นพระพุทธานุภาพนะครับหลวงพ่อก ผมอธิษฐานต่อ
พระเขี้ยวแก้วว่า ขอให้พระพุทธรูปของเราจงอยู่คู่บ้านคูเมืองของเรา
ตลอดไป” ท่านซึ่งตอบเสียก่อน เพราะรู้ว่าผู้สูงวัยกว่าจะต้องถาม
“เธออธิษฐานว่าอย่างไร”

ก่อนออกจากวัดศรีตาลตามลลิกาวะ ท่านพระครูให้อาจารย์
เอื้อ นำปัจจัยไปให้บุรุษชาวลังกาเป็นค่าสินน้ำใจคนละคร้อยรูป
คนทั้งสี่ก็ได้คาดคิดมาก่อนว่าจะได้เงินมากมายถึงปานนี้ ที่ทำไป
เพราะอยากได้บุญข้อมที่มีชื่อว่า “เวทย์วิจิตรมัย - บุญกิริยาวัตฤสำเร็จ
ด้วยการชวนช่วยรับใช้” คือน้ำใจเอื้อเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นตามกำลัง
ความสามารถของตน” ไม่นึกไม่ฝันว่าบุญจะให้ผลทันตาเห็นเช่น
นี้

รถบัสไปส่งคฤหส์ที่โรงแรมก่อน เป็นโรงแรมที่ตั้งอยู่
บนเนินเขาติดชายฝั่งทะเล อากาศบริสุทธิ์ ลมพัดเย็นสบายทำให้
หายเหนื่อยจากการเดินทาง ตามกำหนดการ เมื่อทุกคนรับ
ประทานอาหารค่ำแล้ว พระมัตถุเทศก์จะมารับไปซื้อบั้งในตัวเมือง
เพื่อหาซื้อของที่ระลึกกลับไปฝากพี่น้องเพื่อนฝูงที่เมืองไทย
ตกลงกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว รถบัสคันเดิมก็นำพระภิกษุ ๗ รูป
ไปยังวัดอัสนีหรือวัดस्याมโปลาตี ตามชื่อพระอุบาลีที่ได้เดินทาง
มาบรรพชาอุปสมบทให้ชายศรีลังกาในสมัยกรุงศรีอยุธยาและมีได้
เดินทางกลับประเทศไทย เนื่องจากมรณภาพที่วัดแห่งนี้ บริหาร
ต่างๆของท่านทางวัดยังคงเก็บรักษาไว้อย่างดีเพื่อเป็นอนุสรณ์

นอกจากนี้ยังได้สร้างรูปท่านไว้ขนาดเท่าองค์จริง เป็นรูปหล่อด้วยสัมฤทธิ์ เพื่อระลึกถึงคุณูปการที่ท่านมีต่อประเทศศรีลังกา

เมื่อได้ห้องพักเรียบร้อยแล้ว ท่านพระครูบอกพระครูบุญมีว่า

“ท่านช่วยพาผมไปดูคนเฝ้าไทยที่เมืองรัตนปุระด้วยนะครับ ชวนท่านปัญญาติสสะไปเป็นเพื่อนด้วย” ท่านหมายถึงเจ้าอวาสวัตตยาโมปาลี ผู้ซึ่งให้การต้อนรับอย่างดีไม่แพ้ท่านสัทธาติสสะที่โคลอมโบ

“ผมเคยได้ยินชื่อเมืองรัตนปุระ แต่ไม่เคยไป แล้วก็ไม่ว่ามีคนไทยอยู่ที่นั่น ทำไมท่านรู้”

“ผมตั้งความปรารถนาไว้เมื่อก่อนมา ขอให้ได้ไปชมหมู่บ้านคนไทยในศรีลังกา ที่อพยพมาอยู่ที่ประเทศนี้ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ ๕” เจ้าอวาสวัตตยามะม่วงตอบไม่ตรงคำถามนัก พอดีกับท่านปัญญาติสสะเดินเข้ามา พระครูบุญมีจึงเรียนถามท่านว่า

“ท่านรู้จักหมู่บ้านคนไทยในเมืองรัตนปุระไหมครับ”

“มีคนไทยอยู่ในศรีลังกาด้วยหรือ ท่านคงไม่ได้หมายถึงนักท่องเที่ยวหรอกนะ”

“ไม่ใช่ครับ พวกเขามาตั้งรกรากอยู่ที่นี้ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ ๕ ก็ประมาณร้อยปีล่วงมาแล้ว”

“ผมไม่เคยได้ยินเรื่องนี้เลย เมืองรัตนปุระผมก็เคยไป แต่หมู่บ้านคนไทยนั้นไม่เห็นมีชาวศรีลังกาคนใดพูดถึง แล้วท่านทราบได้อย่างไรครับ” ท่านพระครูตอบแบบเดียวกับที่ตอบพระครูบุญมีจะตอบตรงคำถามไม่ได้ เพราะสิ่งที่ท่านรู้มานั้นเป็นเรื่อง ลับเฉพาะ

๖๐

หมู่บ้านไทย

วัดสยาโมปาลีมีห้องพักหลายห้องเพื่อรองรับภิกษุอาคันตุกะจากประเทศต่างๆ ที่เดินทางมานมัสการพระเขี้ยวแก้ว ซึ่งในแต่ละปีมีจำนวนหลายร้อย ภิกษุชาวไทยทั้งเจ็ดรูปได้ห้องที่อยู่ทางทิศเหนือ เป็นห้องเล็กๆ และพักได้เพียงรูปเดียว หลวงพ่อแพกับท่านพระครูได้ห้องติดกัน เจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรีรู้สึกเห็นเหนือยกับการผจญภัยในวันนี้ จึงปฏิเสธที่จะไปซื้อบั้งกับคฤหัสถ์ แม้จะอยากได้ของที่ระลึกกลับไปฝากลูกศิษย์ลูกหาและญาติโยมทางเมืองไทยก็ตาม ท่านคิดว่าซื้อที่สนามบินในวันพรุ่งนี้ก็ได้ แต่ถ้าไม่มีเวลาก็เป็นอันว่าต้องกลับไปมือเปล่า

เมื่อถึงเวลาที่ตกลงกันไว้ รถบัสก็มารับพระมัตถุเทศก์ พระครูบุญมีจึงให้ภิกษุ ๔ รูปไปกับรถ ส่วนท่านขอตัวไม่ไปด้วย ครั้นรถแล่นออกจากเขตวัดไปแล้ว ภิกษุสามรูปคือท่านพระครู ท่านปัญญาติสสะ และพระครูบุญมีก็เดินไปหารถแท็กซี่ เพื่อว่าจ้างให้ไปส่งยังเมืองรัตนปุระและรอรับกลับด้วย กว่าจะได้รถก็เสียเวลาไปหลายนาที เพราะคนขับอ้างว่าไกลต้องใช้เวลาวิ่งไม่ต่ำกว่าสองชั่วโมง ไปกลับก็สี่ชั่วโมงเป็นอย่างน้อย ถูกปฏิเสธอย่างนี้ถึงสามครั้งสามคน พอคนที่สี่จอดเทียบ ท่านพระครูจึงบริกรรมคาถาสมเด็จโต เมตตคุณุ อรหฺ เมตตดา คนขับยอมตกลงหากก็มีข้อแม้ว่า

จะต้องบอกทางให้ด้วย เพราะเขาไม่รู้จักเส้นทางที่จะไป ท่านปัญญา
ติสสะจึงรับหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์แทนพระครูบุญมี

เขามานั่งในรถกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว พระมัคคุเทศก์จึงพูด
กับเจ้าคณะอำเภอรพรมบุรีว่า

“ท่านช่วยย่นระยะทางด้วยนะครับ ช่วยทำสองชั่วโมงกว่าๆ
ให้เหลือหนึ่งชั่วโมง” แล้วพูดภาษาสิงหลกับคนขับว่า “โยม อาตมา
อยากให้ไปถึงภายในหนึ่งชั่วโมง”

“เป็นไปได้หรือครับ ผมไม่กล้าขับเร็ว เพราะไม่ชินกับ
เส้นทาง เห็นว่าต้องใช้เวลามากกว่าสองชั่วโมงจากแคนดี้ไปรัตน
ปุระ”

“โยมไม่ต้องขับเร็วหรือครับ ขับไปตามปกตินั่นแหละ เดี่ยว
พวกอาตมาจะช่วยกันภาวนาให้ถึงภายในหนึ่งชั่วโมง ตอนนี้อย่า
ทำอะไรแล้ว” คนขับยกมือข้างซ้ายขึ้นดูนาฬิกาแล้วตอบว่า

“อีกยี่สิบนาทีหกโมงครับ”

“เออละ เราจะไปถึงที่นั่นหกโมงยี่สิบ โยมคอยดูก็แล้วกัน
ว่าจะจริงอย่างที่อาตมาพูดหรือไม่” พระครูบุญมีพูดด้วยมั่นใจใน
ความสามารถของท่านพระครู

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ผมจะลดราคาให้ครึ่งหนึ่ง” คนขับ
บอก เพราะเขาไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้

“ท่านพระครูช่วยภูหน้าผมหน่อย ถ้าเราทำไม่ได้อย่างที่พูด
ผมเสียหน้าแย่เลย” ท่านพูดภาษาไทยกับเจ้าอาวาสวัตปามะม่วง

“อย่าเลยครับ ประเดี๋ยวจะหาว่าผมอวดอุตริมนุสธรรม”
เจ้าอาวาสวัตปามะม่วงปฏิเสธ ท่านไม่ยอมให้พระครูบุญมีบอก
คนขับเช่นนั้น อันที่จริงท่านก็ตั้งใจจะใช้คาถา ย่นระยะทางอยู่แล้ว
แต่การบอกให้คนขับรู้ก็เหมือนอวดอุตริมนุสธรรม

“ถ้าเช่นนั้นผมก็ตกที่นั่งลำบากนะซี ไม่น่าบอกคนขับเลย แล้วผมจะอย่างไรดี” ภิกษุวัยสี่สิบเริ่มวิตก

“ผมว่าท่านทำใจให้สบายเถอะครับ หรือไม่ก็นั่งหลับตาเสีย ประเดี๋ยวก็ถึงเองนั่นแหละ ผมเองก็ไม่อยากให้ถึงที่นั่นเกินหนึ่งทุ่ม”

“ขอบคุณครับ ผมจะนั่งหลับตาตามที่ท่านแนะนำ” แล้วพูดกับท่านปัญญาดิสนะด้วยภาษาสิงหลว่า

“ผมขออนุญาตหลับตานะครับ หกโมงสี่สิบเราจะถึงที่หมาย”

“นิมนต์ครับ ผมจะคอยดูแลไม่ให้รถวิ่งออกนอกเส้นทาง” เมื่อพระครูบุญมีนั่งหลับตาได้สักห้านาที ท่านปัญญาดิสนะก็หันมากระซิบกับท่านพระครูว่า

“ผมจะภาวนาคาถาย่นระยะทาง เคยใช้ได้ผลมาหลายครั้งแล้ว เราต้องไปให้ถึงที่นั่นก่อนอาทิตย์อัสดง มิฉะนั้นจะหาหมู่บ้านลำบาก”

“ผมก็คิดอย่างเดียวกับท่าน ถ้าเช่นนั้นเรามาช่วยกันบริกรรมคาถาย่นระยะทาง ขอประทานโทษ ท่านใช้คาถาอะไรครับ”

“ก็คาถาที่พระอินทร์พาพระจกขุपालกลับสวรรค์ที่ขึ้นต้นว่า สหสฺสเนตโต ท่านล่ะ ใช้คาถาอะไร”

“คาถาเดียวกับท่าน ถ้าเช่นนั้นเรามาช่วยกันบริกรรมคาถานะครับ จะได้ถึงก่อนค่ำ” ตกลกกันแล้วภิกษุชาวไทยกับภิกษุชาวศรีลังกาก็นั่งท่องคาถาไปตลอดทาง โดยมีต้องหลับตา

“สหสฺสเนตโต เทวินโท เทวราชสิริโร สงฺฆิปิตฺวาน ตํ มคฺคํ ชิปฺปํ สวตฺถิมาคมิ”

สืบแปดนาฬิกาสามสิบนาทีรถก็แล่นเข้าเขตเมืองรัตนปุระ พระครูบุญมีมิได้ หลับตา เฉยๆ ทว่าท่าน หลับจริง จึงยังไม่ทราบ และท่านพระครูก็ไม่อยากให้พระมัตถุเทศก์จำทางได้ ท่านไม่ประสงค์จะให้ผู้ใดมารบกวนคนไทยกลุ่มนี้

“พระคุณเจ้าจะให้เลี้ยวซ้ายหรือตรงไปครับ” คนขับถามเมื่อใกล้จะถึงทางแยก ท่านบัญญัติสสะจึงสั่งให้จอดถามคนข้างทางพอดีมีชายผู้หนึ่งเดินอยู่ข้างหน้า คนขับจึงจอดรถและถาม หากบุรุษนั้นตอบว่าไม่ทราบ และไม่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อน

“ไม่มีใครรู้จักหรือครับ เพราะเขาไม่ติดต่อกับคนภายนอก ถ้าท่านไม่เชื่อที่ผมพูดจะลองถามคู่อีกสองสามรายก็ได้” ท่านพระครูพูดด้วยภาษาสิงหล

“แล้วเราจะทำอย่างไรกันดีละ ผมเองก็ไม่ทราบ”

“เลี้ยวซ้ายครับ เราจะไปถึงที่นั่นหกโมงสี่สิบตามที่พระครูบุญมีพูดไว้ อีกสิบนาทีถึงแน่นอน”

“ถ้าเช่นนั้น ก็ไปตามที่พระคุณเจ้าบอกก็แล้วกัน” ท่านบัญญัติสสะบอกคนขับด้วยความมั่นใจ เพียงเห็นกันครั้งแรกท่านก็พอจะรู้ว่าภิกษุชาวสยามรูปนี้มีใช้พระธรรมดาสัมมัญ ครั้นได้สนทนาปราศรัยและเดินทางด้วยกัน ก็ยิ่งประจักษ์ชัดในคุณธรรมและคุณวิเศษของท่านที่ยากจะหาผู้ใดเทียมเท่า

“ท่านเข้ามาสู่ร่มกาสาวพัสตร์นานเท่าใดแล้วครับ” เจ้าอาวาสวัดस्याโมปาลีชวนคุยเมื่อรถเลี้ยวซ้ายแล้ว

“เข้าพรรษาที่ยี่สิบสามครับ” ท่านพระครูตอบ

“ถ้าเช่นนั้นท่านก็คงอายุสี่สิบสามเท่ากับผม ผมคิดว่าตัวเองอายุมากกว่าท่าน ที่แท้ก็เท่าๆกัน แต่ดูจากรูปร่างหน้าตา ผมยอมรับว่าผมดูอายุใสกว่าท่านมาก ทั้งนี้เพราะสภาพแวดล้อมทาง

ภูมิศาสตร์ทำให้คนศรีลังกาแก่กว่าอายุจริง พวกเราต้องโดนแดด โดนลมกันทุกวัน หน้าตาผิวพรรณเลยเหี่ยวยุ่นเร็วกว่าปกติ ผมสังเกตเห็นว่าคนไทยมักจะแก่ช้ากว่าคนชาติอื่นเมื่อเทียบหน้าตาและอายุกัน ท่านคิดว่าเป็นอย่างนั้นไหมครับ”

“ผมว่าจะแก่ช้าหรือเร็ว ก็ต้องแก่อยู่ดี สังขารไม่เที่ยง ดังที่พระพุทธองค์ทรงสอน ผมมีวิธีทำให้ไม่แก่ นะครับ ท่านสนใจหรือเปล่า” เจ้าอวาสาวัตป่ามะม่วงถามเจ้าอวาสาวัตสยาโมปาตี

“สนใจครับ ทำอย่างไร กรุณาบอกผมด้วย”

“ก็ไม่ต้องเกิดชิตครับ เมื่อไม่เกิดก็ไม่ต้องแก่”

“ไม่ต้องเจ็บ ไม่ต้องตายอีกด้วย” ท่านปัญญาดิสนะต่อให้

“ถูกแล้วครับ เพราะความแก่ ความเจ็บ ความตายเป็นทุกข์ ความเกิดจึงเป็นต้นตอของทุกข์ทั้งหมด ดับความเกิดเสียได้ ทุกข์ก็ดับได้”

“แต่การดับความเกิดก็ทำได้ไม่ง่ายนะครับ เราต้องปฏิบัติจนบรรลุพระนิพพาน ถึงจะตัดขาดจากความเกิดได้อย่างสิ้นเชิง แต่การบรรลุพระนิพพานต้องใช้ความเพียรพยายามอย่างยิ่งยวด บางครั้งผมก็นึกท้อ ครั้นพอนึกถึงพระจริยาวัตรของพระพุทธองค์ ที่ทรงบำเพ็ญเพียรอย่างยิ่งยวด ขนาดเอาชีวิตเข้าแลก ผมก็มีกำลังใจที่จะบำเพ็ญเพียรต่อไป ถ้าจะต้องเกิดอีกก็ขออย่าให้เกินเจ็ดชาติ” ภิษุวีย์เดียวกับท่านพระครูตั้งความปรารถนา

“สำหรับผม หากจะต้องเกิดอีกก็ขอให้ชาติสุดท้าย ผมเบื่อการเวียนว่ายตายเกิด ไม่อยากเกิดอีกแม้ชาติเดียว คนทั้งหลายเขามักจะพูดกันว่า ถ้าเลือกเกิดได้เขาขอเกิดเป็นเศรษฐี แต่สำหรับผมถ้าเลือกได้ ขอเลือกไม่เกิดดีกว่า ท่านเชื่อไหมครับ ตั้งแต่เกิดมาผมยังไม่เคยพบกับความสุขที่แท้จริงเลยสักครั้ง ชีวิต

ผมลำบากมาตั้งแต่เด็ก เรียกว่าตอนเป็นคฤหัสถ์ก็ทุกข์อย่างคฤหัสถ์ พอมาเป็นบรรพชิตก็ทุกข์อย่างบรรพชิต ยิ่งเป็นสมภารเจ้าวัดก็ยิ่งทุกข์ ผมผจญกับทุกข์มาโดยตลอด ไม่เคยมีความสุขเลย แต่ผมก็ว่าผมโชคดี เพราะถ้ามีความสุข ผมคงประมาทหัวเมา ติดใจไหลหลงอยู่ในความสุข ไม่เร่งชวนขวยที่จะพาตัวออกจากวงจรแห่งสังสารวัฏ แล้วก็จะเวียนตายเวียนเกิดอยู่อย่างนี้ไม่มีที่สิ้นสุด ผมเห็นว่าความทุกข์มีประโยชน์กว่าความสุขนะครับ หากเจ้าชายสิทธัตถะไม่ทรงเห็นทุกข์ พระองค์ก็จะไม่ได้เป็นมหาบุรุษของโลก พวกเราก็จะไม่รู้จักพระพุทธศาสนา ความทุกข์จึงมีประโยชน์ตรงนี้” ท่านพระครูพรธนาค่อนข้างยาว ยังมีทันที่ท่านปัญญาติสสะจะพูดว่ากระไร รถก็แล่นผ่านหุบเขาเข้ามาจอดอยู่หน้าลานกว้างที่ผู้คนนับร้อยมาชุมนุมกันอยู่

“ถึงแล้ว นี่แหละหมู่บ้านของคนเผ่าไทย” ท่านพระครูพูดขึ้น จากนั้นจึงปลุกพระครูบุญมี

“เวลาเท่าไรแล้ว” พระมัคคุเทศก์ถามทันทีที่ลืมตา คนขับยกมือซ้ายขึ้นดูนาฬิกา แล้วบอกท่านว่า

“อีกยี่สิบนาทีจะหนึ่งทุ่มครับ เป็นไปได้อย่างไร หรือว่านาฬิกาผมเสีย” เขาไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่กำลังประสบอยู่

“ถ้าเช่นนั้นจะเทียบกับของอาตมาก็ได้” พระครูบุญมีล้างลงไปในยาม หยิบนาฬิกาข้อมือส่งให้คนขับรถ

“ช่วยดูซิว่านาฬิกาของผมบอกเวลาเท่าไร” เขารับนาฬิกาไปดูแล้วบอกว่า

“เท่ากันครับ ของท่านก็อาจเสียแบบเดียวกับของผม” ท่านพระครูจึงบอกเขาว่า

“ไม่เสียหรอกโยม เอาเถอะ อาตมายินดีจ่ายเต็มราคา ไม่

ต้องลดครึ่งอย่างที่ยอมบอก” นั่นแหละเขาจึงยอมเชื่อว่านาฬิกาไม่ได้เสีย แต่แล้วก็เกิดตะขิดตะขวงใจที่ไม่รักษาคำพูด จึงบอกท่านว่า

“ไม่เป็นไรครับ ผมลดราคาให้ตามที่ลั่นวาจาไว้”

“อาตมาต้องขอขบใจ แต่อาตมาก็ขออนุญาตจ่ายเต็มราคา เพราะบรรพชิตไม่พึงเบียดเบียนคฤหัสถ์ ไม่ว่าจะโดยวิธีใด เอาละเราเลิกพูดเรื่องนี้กันได้แล้ว” ท่านสรุปเมื่อเห็นบุรุษอายุประมาณห้าสิบเดินมาที่รถ

“รีบลงจากรถกันเถอะ” ท่านบอกภิกษุอีกสองรูป

ขณะนั้นพระอาทิตย์กำลังจะลับเหลี่ยมเขา ท้องฟ้าเหมือนฉาบด้วยแสงทองดูงามตา เห็นผู้ที่ออกมาจากรถเป็นพระภิกษุ บุรุษนั้นก็ก้มลงกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง แล้วพูดด้วยภาษาไทย ล้วนน่าว่า

“ธุเจ้ามาจะใดขอรับ”

“มาเยี่ยมโยมนะซี อาตมามาจากประเทศไทย ก่อนมาติดตั้งความปรารถนาไว้ว่า ขอให้ได้มาเยี่ยมญาติโยมที่มาตั้งหลักปักฐานอยู่ในศรีลังกาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ ๕”

“ธุเจ้าฐู่ได้จะใดขอรับ” ถ้ามอย่างปิติ ตั้งแต่เกิดจนอายุย่างเข้าห้าสิบห้า เพิ่งจะเคยเห็นพระสงฆ์เป็นครั้งแรก

“จะให้อาตมายืนคุยอย่างนี้หรือ” ท่านพระครูเสื่องที่จะตอบคำถาม บุรุษนั้นขอโทษขอโพย และพูดออกตัวว่าดีใจที่ได้พบพระเป็นครั้งแรกในชีวิต จนลืมเรื่องการต้อนรับขับสู้ จากนั้นจึงนิมนต์ภิกษุทั้งสามรูปไปยังลานกว้าง คนที่ขุ่มนุ่มนกันอยู่ครั้นเห็นพระเดินมาก็รีบไปหาเสื่อมาปูบนเนินเพื่อให้ท่านนั่ง บ้างก็ไปหาน้ำท่ามาเตรียมถวาย คนขับออกมายืนยึดเส้นยึดสายนอกรถ ไม่กล้าเดิน

ตามไปเพราะบุรุษนั้นมิได้เชื่อเชิญ เมื่อภิกษุสามรูปเข้ามานั่งเรียบร้อยแล้ว คนทั้งหมดก็นั่งลงกราบเบญจางคประดิษฐ์อย่างสวยงาม คนที่เดินไปรับท่านนำกล่าวคำบูชาพระรัตนตรัยด้วยภาษาบาลี แล้วเขาจึงประกาศให้ทุกคนทราบว่า มีพระภิกษุเดินทางจากประเทศไทยมาเยี่ยมพวกเขา ทุกคนยินดียิ่งนักที่ได้พบพระสงฆ์เป็นครั้งแรกในชีวิต

บุรุษที่เดินไปรับท่านพระครูเล่าความเป็นมาให้ภิกษุทั้งสามรูปฟัง แม้ไม่เคยรู้ภาษาไทยล้านนามาก่อน หากท่านปัญญาดีสะกืออาศัยฟังด้วย วรรณญาณ จึงพอรู้ความเป็นมาของพวกเขา บุรุษนั้นเล่าว่า ตัวเขาเป็นหัวหน้าหมู่บ้าน มีลูกบ้านประมาณสองร้อยครัวเรือน บรรพบุรุษของพวกเขาเล่าสืบต่อกันมาว่า ได้ตามเสด็จในหลวงรัชกาลที่ ๕ มายังประเทศศรีลังกาโดยทางเรือ ในหลวงเสด็จมานมัสการพระทันตธาตุและทรงประทับอยู่ที่ศรีลังกาเป็นเวลาหลายราตรี พวกท่านท่องเที่ยวอย่างเพลิดเพลิน ด้วยจิตใจในสภาพภูมิประเทศและภูมิอากาศของดินแดนที่ผู้คนส่วนใหญ่นับถือพระพุทธศาสนา เทียวกันจนลืมนวันที่จะต้องเดินทางกลับ ในที่สุดก็เลยพากันมาตั้งรกรากอยู่ ณ ที่แห่งนี้ ซึ่งเป็นเวลากว่าร้อยปีแล้ว บรรพบุรุษสอนให้รักษาขนบธรรมเนียมประเพณีไทยล้านนาเอาไว้ ไม่แต่งงานกับคนชาติอื่น พูดภาษาล้านนา และนับถือพระพุทธศาสนา แม้จะไม่เคยเห็นพระสงฆ์มาก่อน แต่ภาพของพระสงฆ์ก็ประทับอยู่ในใจของทุกคน เพราะบรรพบุรุษสอนให้ไหว้พระสวดมนต์ และประพฤติดีปฏิบัติชอบตามคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พวกเขาเคยตั้งความปรารถนาว่า ขอให้ ได้พบพระสงฆ์ไทยสักครั้งหนึ่งในชีวิต และบัดนี้ความปรารถนานั้น ก็ได้สัมฤทธิ์ผลแล้ว

ท่านพระครูฟังแล้วก็รู้สึกขุ่มชื่นใจที่ความปรารถนาของท่านก็สัมฤทธิ์ผลเช่นกัน ท่านนึกชื่นชมพวกเขาที่สามารถรักษาเอกลักษณ์ไทยไว้ได้ ทั้งด้านภาษาและการแต่งกาย พวกเขาพูดภาษาไทยล้านนา และแต่งกายแบบคนเชียงใหม่ ชายหนุ่มกางเกงขาก๊วย สวมเสื้อม่อฮ่อม หมวกนุ่งผ้าซิ่น ใส่เสื้อแขนกระบอก ห่มผ้าสไบเฉียง เกล้าผมมวย คนไทยในประเทศไทยเสียอีกที่เริ่มทอดทิ้งวัฒนธรรมไทย หันไปนิยมชมชอบวัฒนธรรมต่างชาติ ในอนาคตหากมีผู้ต้องการศึกษาวัฒนธรรมไทย เห็นจะต้องเดินทางมาศึกษาที่ประเทศศรีลังกากระมัง

บุรุษผู้เป็นหัวหน้าได้เล่าถึงความเป็นอยู่ของพวกตนว่ามีชีวิตแบบเรียบง่าย อาชีพเกษตรกรรมและเลี้ยงสัตว์ ข้าวของเครื่องใช้ก็ทำกันเอง เช่น ทอผ้าใช้เอง ไม่ติดต่อกับคนภายนอก เมื่อต้องการสินค้าที่ไม่สามารถทำได้เอง พวกผู้ชายจึงจะเดินทางออกไปหาซื้อในเมือง โดยนำสินค้าของตนไปขาย เพื่อแลกเปลี่ยนสินค้าที่ตนไม่สามารถผลิตได้ ส่วนน้ำที่ใช้กันอยู่เป็นน้ำตกจากภูเขา โดยใช้ไม้ไผ่แทนท่อประปา ต่อน้ำมาใช้ในหมู่บ้าน ครั้นถูกถามว่าอยากกลับไปอยู่ประเทศไทยหรือไม่ พวกเขาตอบว่าไม่อยาก เพราะบรรพบุรุษของเขาได้ตั้งรกรากอยู่ที่นี่มานานกว่าร้อยปีแล้ว ก็คงจะอยู่กันไปอย่างนี้ต่อไปจนชั่วลูกชั่วหลาน

สนทนากันจนพระอาทิตย์ลับหายไปจากขอบฟ้าเบื้องทิศตะวันตก พระจันทร์ขึ้นมาทำหน้าที่ให้แสงสว่างแทน กระนั้นพวกผู้ชายก็อุตสาหะจุดตะเกียงเจ้าพายุมาสองดวง เพื่อให้สว่างมากขึ้น คนเป็นหัวหน้าเล่าอีกว่า พวกเขาจะสวดมนต์ร่วมกันทุกวันพระ และสวดมนต์ได้หลายบท โดยเฉพาะบทธัมมจักกัปปวัตตนสูตรนั้น สวดได้กันทุกคน ในเวลาเย็นหากมีในวันพระพวกเขาจะออกมาร้อง

รำทำเพลงกันที่ลานแห่งนี้ แต่ถ้าเป็นวันพระพวกเขาจะรักษาอุโบสถศีล พวกเด็ก ๆ ที่รู้ภาษาแล้วก็จะรักษาอุโบสถศีลตามพ่อแม่ ในวันนี้ขณะที่พวกเขาเตรียมตัวจะแสดงกัน ก็พอดีพระคุณเจ้ามาโปรด ท่านพระครูไม่ยอมให้พวกเขาเสียความตั้งใจ จึงบอกให้แสดงได้ตามที่เตรียมกันไว้ และบอกให้เด็กหนุ่มคนหนึ่งไปตามคนขับรถมาชมด้วย

“ธูเจ้าบ่งกล้วยศีลขาดหรือเจ้า” สตรีวัยสามสิบเศษถามขึ้น ท่านพระครูจึงอธิบายว่า

“ขาดหรือไม่ขาดก็อยู่ที่เจตนาจะโยม พวกอาตมามีเจตนาที่จะศึกษาวัฒนธรรมของโยม ไม่ใช่ดูเพื่อให้เกิดกิเลสลุ่มหลงโยมอย่าห่วงเลยจ๊ะ”

จากนั้นการแสดงก็เริ่มขึ้น ชุดแรกเป็นการรำฟ้อนเล็บ คนรำมีทั้งสาวมากและสาวน้อย แต่แม้จะแตกต่างกันด้วยวัย ทว่าท่ารำอ่อนช้อยสวยงามเหมือนกันหมด เรียกว่าสวยงามไม่มีที่ติ ครั้นถึงชุดการแสดงของพวกผู้ชาย พวกเขาก็แสดงได้ดีไม่แพ้พวกผู้หญิง ท่านพระครูลงความเห็นว่ คนไทยกลุ่มนี้รักษาศิลปะวัฒนธรรมไทยไว้ได้อย่างน่ายกย่องชมเชยเป็นที่สุด

๖๑

มรดกล้ำค่า

MS แสดงชุดสุดท้ายยุติลงเมื่อเวลาทุ่มห้าสิบ ท่านพระครู นำพวกเขาสวดมนต์แผ่เมตตา เสร็จแล้วจึงบอกลา คนขับรถเกิด ตัดใจสาวที่รำพันเลียบ คิดว่าหากมีผู้โดยสารว่าจ้างให้มาส่งยังเมือง รัตนปุระอีก ก็จะได้โอกาสมาแวะหมู่บ้านแห่งนี้ ชายหนุ่มมิรู้ดอก ว่าไม่มีผู้ใดจะมาที่นี่ได้ นอกเสียจากมากับเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง รูปนี้เท่านั้น

หัวหน้าหมู่บ้านเดินมาส่งพระภิกษุสามรูปที่รถพร้อมลูก บ้าน ซึ่งมีทั้งเด็ก ผู้ใหญ่ ชายและหญิง ทุกคนมีใบหน้าอึมเอบที่มี พระมาโปรด และยังได้นำพวกเขาสวดมนต์แผ่เมตตา เป็น ประสพการณ์ล้ำค่าที่พวกเขาจะจดจำไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ เมื่อ เดินไปถึงรถ ทุกคนนั่งคุกเข่าประนมมือเพื่อรับพรจากท่านเป็นครั้งสุดท้าย

“อาละ อยู่ดีมีสุขนะโยมนะ ขอให้รักษาขนบธรรมเนียม ประเพณีไทยไว้ โดยเฉพาะพระพุทธศาสนานั่น ถือเป็นมรดกล้ำค่า ที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษ ขอให้รักษาไว้ให้ดี อาตมาลาละ” ทั้ง หัวหน้าและลูกบ้านพากันกราบเบญจางคประดิษฐ์ โดยไม่สนใจว่า เสื้อผ้าเนื้อตัวจะเประอะเปื้อนดิน ท่านพระครูกับภิกษุอีกสองรูปเข้าไปนั่งในรถที่คนขับเปิดประตูรออยู่ ท่านไขกระจกลง ส่งยิ้มให้พวก

เขา รอยยิ้มของท่านภายใต้แสงจันทร์กระจ่างข้างตริ้งตาตริ้งใจและมีเสน่ห์อย่างบอกไม่ถูก พวกเขาไม่มีวันลืมเลือนเหตุการณ์ประทับใจในวันนี้ โดยเฉพาะภาพรอยยิ้มสวยเปี่ยมด้วยเมตตาปราณีของสมภารวัดป่ามะม่วง รถเคลื่อนออกไปแล้ว ทุกคนจึงลุกขึ้นแยกย้ายกันกลับบ้านเรือนตน

ซากลับไม่มีความจำเป็นต้องใช้คาถาย่นระยะทาง ท่านปัญญาตีสสะจึงเปิดฉากการสนทนา

“เป็นเรื่องอัศจรรย์สำหรับผมที่ได้มาพบคนไทยในประเทศศรีลังกา ผมหมายถึงคนไทยกลุ่มนั้น ทำให้ผมได้ความรู้เพิ่มมาอีกอย่างหนึ่งว่า นอกจากพวกทมิฬกับสิงหลแล้ว ประเทศศรีลังกายังมีพวกคนไทยอาศัยอยู่อีกด้วย ผมคิดว่าคนศรีลังกาส่วนใหญ่ไม่รู้เรื่องนี้ ผมเองก็เพิ่งจะรู้ โยมโซเฟอร์ล๊ะ เคยรู้เรื่องนี้มาก่อนไหม” ท่านถามคนขับรถ

“ไม่เคยทราบมาก่อนเลยครับ” คนขับรถตอบ

“นั่นซิ พระครูบุญมีละ ตั้งแต่มาเรียนอยู่ที่ประเทศนี้ เคยได้ยินว่ามีคนไทยตั้งรกรากอยู่ในศรีลังกาบ้างไหม”

“ไม่เคยเหมือนกันครับ ตอนที่ท่านพระครูพูดถึง ผมก็ยังไม่ค่อยเชื่อเท่าไร คิดไปเองหรือไม่ก็ฝันไป ขนาดมาพบจริงๆอย่างนี้ ผมยังต้องถามตัวเองว่าฝันไปหรือเปล่า” พระครูบุญมีตอบค่อนข้างละเอียด

“ท่านก็คิดเสียว่าฝันไปจะได้ไม่ต้องงง” ท่านพระครูแนะนำแบบเหน็บๆ ท่านปัญญาตีสสะชอบใจในคำเหน็บแนมของภิกษุวัยเดียวกัน จึงสนับสนุนว่า

“จริงอย่างที่ท่านพระครูแนะนำ ท่านน่าจะลองทำตาม”

“จะฝันได้อย่างไรในเมื่อผมไม่ได้หลับ” พระครูบุญมีแย้ง

“ก็ตอนมาผมเห็นท่านหลับตลอดทาง ท่านก็เอามาเชื่อมโยงกันเข้าซิว่านอนหลับ แล้วก็ฝันว่ามาเห็นหมู่บ้านคนไทย พอตื่น ฝันนั้นก็อันตรายกันไปสิ้น หรือไม่ท่านก็เอาไปเขียนนวนิยายให้ชื่อเรื่องว่า ฝันมหัศจรรย์ อะไรทำนองนี้” ท่านพระครูยั่วเย้า

“ดีเหมือนกัน ถ้าเช่นนั้นผมขออนุญาตจำวัดนะครับ จำวัดเพื่อฝันต่อ ตื่นขึ้นมาจะได้มีเรื่องมาเขียนเยอะๆ” ว่าแล้วท่านก็ถอนหลังพิงเบาะที่นั่ง ไม่นานนักก็หลับสนิท ขณะนั้นเป็นเวลาสามทุ่มเศษ ได้เวลาจำวัดของท่านพอดี ท่านพระครูพอใจที่พระครูบุญมีจำวัดเสียได้ ทั้งนี้เพราะท่าน รู้ ว่าท่านบัญญัติสสะจะชักถามในเรื่องที่ท่านไม่ต้องการให้ผู้ใดรู้ นอกจากบุคคลที่มีคุณธรรมใกล้เคียงกับท่าน เช่นภิกษุศรีลังการูปนี้

“ถามจริงๆเถอะ ท่านทราบเรื่องนี้ได้อย่างไร” ท่านบัญญัติสสะถามขึ้นเมื่อเห็นพระครูบุญมีตกอยู่ในห้วงนิทรารมณ์เรียบร้อยแล้ว

“ท่านต้องให้สัญญาก่อนว่าจะไม่ไปเล่าต่อ ผมยังไม่เคยเล่าให้ใครฟังแม้แต่ลูกศิษย์ใกล้ชิด”

“ตกลง ผมให้สัญญา แล้วท่านไม่กลัวโยมไซเฟอร์จะเอาไปเล่าให้คนอื่นฟังหรือ”

“ถึงเขาเล่าก็จะมีใครเชื่อหรือครับ แต่สำหรับท่านคนเขาเชื่อเพราะท่านเป็นบรรพชิต” คนขับรถรีบรับรองว่า

“จริงครับ เพราะบรรพชิตย่อมไม่พูดเท็จ สำหรับผม ถึงไปเล่าให้คนอื่นฟังก็ไม่มีใครเชื่อ อย่าวว่าแต่คนอื่นเลย ถึงเมียผมเขาก็ไม่เชื่อ ปกติเขาก็ไม่เชื่อในสิ่งที่ผมพูดอยู่แล้ว ถ้าไปพูดเรื่องนี้เขายิ่งไม่เชื่อใหญ่”

“แสดงว่าโยมเคยหลอกเขาไว้มากนะซิ เขาเลยไม่เชื่อถือ”

ท่านพระครูสันนิษฐาน

“ทำไมท่านรู้” ถามอย่างพิศวง

“ก็อาตมาเคยมีประสบการณ์มาก่อน สมัยเด็กๆอาตมา
โกหกเป็นไฟเลย พอเลิกโกหกมาพูดความจริง คนเขาก็ยังไม่เชื่อ
ถือ เพราะความที่เขาฝังใจ”

“จริงครับ เมียผมเขาก็ฝังใจว่าผมเป็นคนชอบพูดเท็จ ก็เลย
ไม่เชื่อในสิ่งที่ผมพูด”

“ไม่เชื่อกันแล้วอยู่ด้วยกันได้อย่างไรละ มันผิดวิสัยการครอง
ชีวิตคู่นะ” ท่านบัญญัติสสะแย้ง

“นั่นซีครับ ผิดหลักสมชีวิธรรมที่พระพุทธองค์ทรงสอน”

ท่านพระครูสนับสนุน ท่านต้องการให้พระศรีลังกาเบนจุดสนใจมา
ที่การสนทนา จะได้ไม่ชักถามในเรื่องที่ท่านไม่ยอมเปิดเผย

“ที่อยู่ด้วยกันได้เพราะผมเชื่อเขา นะครับ ทั้งเชื่อถือและ
เชื่อฟัง ผมอยู่ในโอวาทเขาทุกอย่าง เพราะสำนักในบุญคุณที่เขา
มีต่อผม”

“บุญคุณอะไรหรือ” ท่านพระครูออกสงสัย

“ก็บุญคุณที่เขาอุทิศส่าห์มาขอผมไปเป็นสามี ต้องเสียค่า
สินสอดทองหมั้นหลายพันรูป ถ้าเขาไม่มาขอ ป่านนี้ผมก็เป็นหนุ่ม
แก่ขึ้นคานไปนานแล้ว” คนรู้บุญคุณเมียสาธยาย

“ที่ประเทศนี้ผู้หญิงเป็นฝ่ายขอผู้ชายเหมือนกันหรือ อาตมา
เคยได้ยินแต่ว่าประเทศอินเดียนั้นผู้หญิงเป็นฝ่ายขอผู้ชาย” ท่าน
บัญญัติสสะจึงช่วยอธิบายว่า

“ศรีลังกากับอินเดียจะเรียกว่าเป็นประเทศเดียวกันก็ได้
กษัตริย์อินเดียพระนามว่าพระเจ้าวิชัยทรงยกทัพมายึดเกาะลังกา
และคนอินเดียที่อยู่ทางตอนใต้ก็ได้อพยพมาตั้งหลักปักฐานใน

ทวีปลังกา ซึ่งในเวลาต่อมาได้ก่อสร้างตัวขึ้นเป็นประเทศศรีลังกา เราจึงมีประเพณีและวัฒนธรรมคล้ายคลึงกับอินเดีย”

“ผมว่าในครั้งพุทธกาล อินเดียกับศรีลังกาน่าจะเป็นแผ่นดินผืนเดียวกันนะครับ เพราะดูจากแผนที่แล้วตอนใต้ของอินเดียกับตอนเหนือของศรีลังกาห่างกันนิดเดียว เมื่อสองพันกว่าปีน่าจะเป็นผืนแผ่นดินเดียวกัน ข้อสันนิษฐานอีกประการหนึ่งก็คือ ตอนที่ผมเดินทางไปดูพวกทมิฬทางเหนือ รถเล่นผ่านเมืองแห่งหนึ่งชื่อเมืองอาพาวี ทำให้ผมคิดว่าเป็นเมืองเดียวกับที่พระพุทธองค์มาปราบยักษ์ ชื่อ อาพวกะ ที่ปรากฏในบทสวดพาหุง ท่านคิดว่าเป็นไปได้ไหมครับ”

“ก็อาจจะเป็นไปได้ เหตุการณ์ในอดีตมันผ่านพ้นไปแล้ว เราเกิดไม่ทันก็ได้แต่สันนิษฐานเอา ซึ่งอาจจะถูกหรือผิดก็ได้ ตามหลักฐานที่ปรากฏในพระไตรปิฎก ได้กล่าวถึงชมพูทวีปว่าเป็นดินแดนกว้างใหญ่ไพศาล ประกอบด้วยแคว้นแคว้นใหญ่น้อย มีพระราชปกครอง ปัจจุบันชมพูทวีปได้แก่ดินแดนของประเทศอินเดีย ปากีสถาน เนปาล บังกลาเทศ และอัฟกานิสถาน แต่มิได้รวมศรีลังกาเข้าไว้ด้วย ก็อาจเป็นไปได้ว่าอินเดียกับศรีลังกาในครั้งพุทธกาลเป็นแผ่นดินผืนเดียวกัน ต่อมาถูกน้ำทะเลเซาะจนแยกออกมาเป็นเกาะลังกา คนที่สันนิษฐานเขาอาจจะลืมคิดเรื่องนี้ เลยไม่ได้รวมศรีลังกาเข้าไว้ด้วย” ท่านปัญญาตีสสะสันนิษฐาน เจียบกันไปสักพักหนึ่ง คนขับรถก็ถามขึ้นว่า

“พระคุณเจ้ามาจากประเทศไทย แล้วทำไมพูดภาษาสิงหลได้ล่ะครับ”

“เพราะอาตมาสนใจนะซี โยมโซเฟอร์จำไว้เลยนะ อาตมาจะให้เคล็ดลับไว้สักข้อหนึ่ง ซึ่งอาตมาได้มาจากครูบาอาจารย์ที่ท่าน

สอนไว้ว่า ความรู้อยู่ในตำรา สนใจศึกษาเอาเอง ถ้าเราสนใจเรื่องไหน เราก็ค้นคว้าศึกษาเรื่องนั้น แล้วเราก็จะรู้ อย่างอาตมาสนใจภาษาสิงหล อาตมาก็ศึกษา จึงพูดได้” ท่านพระครูตอบพลางนึกถึงพระคุณของหลวงปู่ภาคที่ประสิทธิ์ประสาทวิชานี้แก่ท่าน

“ผมทราบมาว่าประเทศอื่น ๆ เขามีประเพณีการแต่งงานที่ไม่เหมือนประเทศผม คือผู้ชายเป็นฝ่ายขอผู้หญิง จริงหรือเปล่าครับ” ถามอย่างสนใจ

“จริงอย่างที่โยมเข้าใจนั่นแหละ แต่อาตมาว่าแบบของประเทศโยมดีกว่านะ เพราะผู้ชายไทยส่วนใหญ่ชอบดื่มเหล้า ชอบเล่นการพนัน ถ้ามาอยู่ศรีลังการับรองว่าหาเมียไม่ได้ เพราะไม่มีใครมาขอ”

“รับรองขึ้นคานแน่ ขนาดผมไม่ดื่มเหล้า ไม่เล่นการพนัน ยังเกือบขึ้นคาน ผมถึงต้องกตัญญูต่อเมียไงล่ะครับ”

“แล้วโยมมีบุตรกี่คนล่ะ” สมภารวัดป่ามะม่วงชวนคุย

“สามคนครับ เป็นผู้ชายทั้งสามเลย ใครที่มีลูกชายเขาบอกว่าได้กำไร ถ้ามีลูกสาว เขาว่าขาดทุน เพราะพ่อแม่ต้องเตรียมหาเงินไว้เป็นค่าสินสอดให้ลูกสาว อย่างข้างบ้านผม เขามีลูกสาวตั้งห้าคน พอลูกสาวคนโตแต่งงาน รุ่งเช้าลูกสาวอีกสี่คนแขวนคอตายเรียงกันเลย”

“ทำไมเขาต้องทำอย่างนั้นล่ะ หรือว่าเขาหวังพี่สาว”

“เขาไม่ได้หวังพี่สาวหรอกครับ เขาเขียนจดหมายลาตายทิ้งไว้ บอกสาเหตุที่ต้องแขวนคอตายว่าชาตินี้คงไม่มีโอกาสได้แต่งงาน เพราะพ่อกับแม่ใช้เงินหมดไปกับค่าสินสอดของพี่สาวคนโต บางครั้งผมก็ว่าประเพณีแบบนี้ไม่ดีนะครับ ของท่านน่าจะดีกว่า เพราะการที่ผู้หญิงขอผู้ชายทำให้ผู้ชายเล่นตัว เรียกค่าสินสอดแพง

ขนาดเศรษฐกิจยังต้องกลายเป็นยาจกเพราะแต่งงานลูกสาวคนเดียว นอกจากนี้ยังเป็นสาเหตุของฆาตกรรมอีกด้วย”

“เป็นสาเหตุอย่างไร อาตมาไม่เข้าใจ”

“คือพวกที่อยากได้ค่าสินสอดอีกก็จะฆ่าเมียตัวเอง หรือไม่ก็จ้างให้คนอื่นฆ่า พอเมียตายเขาก็มีค่าตัวอีก แต่พวกที่ทำแบบนี้ส่วนใหญ่เป็นพวกฮินดู ชาวพุทธไม่ค่อยมีเพราะเขากลัวบาป ผมถึงว่าประเพณีของท่านน่าจะดีกว่า” คนขับรถสรุป

“ประเพณีเป็นสิ่งที่มนุษย์กำหนดขึ้นมาเพื่อความเหมาะสมกับสภาพสังคมที่เขาอาศัยอยู่ ส่วนจะดีหรือไม่ดีนั้นขึ้นอยู่กับมนุษย์ เพราะมนุษย์เป็นผู้กำหนดประเพณี มิใช่ประเพณีมากำหนดมนุษย์” ภิกษุไทยวัยสี่สิบสามอธิบาย รู้สึกพอใจที่คนขับรถชวนสนทนา เพราะนอกจากจะได้ความรู้แล้วยังทำให้ไม่ต้องตอบข้อสงสัยของท่านปัญญาตีสสะอีกด้วย

“โยมโซเฟอร์ไม่อยากรู้หรือ ว่าทำไมพระคุณเจ้าท่านจึงทราบว่ามีคนไทยอยู่ในประเทศของเรา ทั้งที่พวกเรา ก็ยังไม่รู้” ภิกษุศรีลังกาถามขึ้นเหมือนรู้ความคิดของท่านพระครู

“จริงซี ผมมัวชวนท่านคุยเสียเพลิน จนเกือบจะลืมเรื่อง ที่อยากรู้”

“ไม่ใช่เกือบจะลืมหรอก โยมลืมสนิทเขี้ยวละ ถ้าอาตมาไม่ท้วงขึ้น รับรองว่าเราไม่ได้ฟังแน่” ท่านปัญญาตีสสะค้าน

“แหม. ผมก็นึกว่าท่านลืมไปแล้ว อุตส่าห์ชวนโยมโซเฟอร์คุย” ท่านพระครูออกผิดหวัง

“ผมขอนิมนต์ให้ท่านเล่าและรับรองว่าผมจะไม่นำไปเล่าให้ผู้ใดฟัง โยมโซเฟอร์เป็นพยานนะ และโยมเองก็ห้ามนำไปเล่าต่อเข้าใจหรือยัง”

“เข้าใจครับพระเจ้า ผมจะไม่เล่าให้ใครฟังแม้แต่เมียผม จะขอเก็บไว้เป็นความลับ แล้วก็ให้มันตายไปพร้อมกับตัวผมเลย” คนขับรถรับคำแข็งขัน

“ที่ผมไม่ต้องการให้ใครรู้ก็เพราะไม่อยากให้ใครไปรบกวนพวกเขา พวกเขาต้องการอยู่อย่างอิสระ ไม่ต้องการคบค้าสมาคมกับคนภายนอก หากการมาของพวกเราทำให้พวกเขาต้องเดือดร้อนในภายหลัง มันจะกลายเป็นบาปติดตัวเราไป หวังว่าท่านและโยมโซเฟอร์คงเข้าใจนะครับ” ท่านพระครูให้เหตุผล จากนั้นจึงเล่าว่า

“วัดที่ผมจำพรรษาอยู่ในเวลานี้เป็นวัดเก่าแก่ สร้างมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี ตั้งอยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำเจ้าพระยา ที่หน้าวัดมีศาลาท่าน้ำสำหรับให้คนรอเรือโดยสาร เป็นศาลาเก่าและทรุดโทรม เมื่อผมมาอยู่ก็ได้จัดการซ่อมแซมให้อยู่ในสภาพที่ใช้การได้ อยู่มาวันหนึ่งก็พบพระบรมฉายาลักษณ์ของในหลวงรัชกาลที่ ๕ ลอยอยู่บนผืนน้ำ จึงเก็บขึ้นมาดู ก็เห็นลายพระหัตถ์ลิขิตไว้ว่า มอบให้วัดป่ามะม่วง พร้อมลงลายพระหัตถ์ไว้ข้อความ ผมก็นำมาเก็บที่กุฏิ ใส่กรอบไว้อย่างดี ภาพชำรุดไปเล็กน้อย แต่ยังคงความงดงามไว้ เป็นภาพที่ทรงฉลองพระองค์แบบกษัตริย์โบราณ พระเศียรทรงชฎาทอง วันหนึ่งมีตาแป๊ะพาเมียกับลูกสาวมาหาผม ตาแป๊ะคนนี้แก่นับถือผมมานาน แก่แต่งงานตอนแก่ เมียแกยังสาว แล้วก็มียูกสาวคนหนึ่งเรียนอยู่ประถมสี่ อายุสิบขวบ ไร่ ผมเปีย ชุกชนเหมือนเด็กผู้ชาย ตาแป๊ะแก่หลงลูกสาวมาก ตอนเข้ามาในกุฏิมีผมอยู่เพียงลำพัง จึงไม่มีผู้ใดทราบเรื่องนี้ และผมก็ไม่ได้เล่าให้ใครฟังเลย”

“แกมาทำไมครับ” ท่านปัญญาตีสสะถาม

“เอารถมาให้เจิม เป็นรถบรรทุทุกหกล้อ ผมก็นึกว่ารถใหม่ ที่แท้ก็เก่าจวนจะพังมิพังแหล่ ยังอุตส่าห์เอามาให้เจิม ผมก็ออกไปเจิมรถให้แก่ เมื่อกับลูกสาวรออยู่ในกุฏิ พอเจิมรถเสร็จผมกลับเข้ามา ก็เห็นลูกสาวแกป็นขึ้นไปยืนบนอาสนะผม หันหน้าไปทางพระบรมฉายาลักษณ์ แล้วชี้ที่พระเศียร ปากพูดว่า “ลิเก ลิเก” ตาแป๊ะเห็นเช่นนั้นก็ไม่ห้ามลูก ผมรู้สึกไม่พอใจจึงพูดเสียงดุดว่า

“หนูลงมา อย่าไปเหยียบอาสนะหลวงพ่อ บาปนะเพราะหนูเป็นผู้หญิง” แกก็ไม่ฟังเสียงและไม่ยอมลง ผมจึงสั่งตาแป๊ะให้ไปอุ้มลูกสาวลงมา พอตาแป๊ะจะอุ้มแกก็หันหน้ามาดูจนตาแป๊ะกลัวยืนชะงักอยู่อย่างนั้น”

“แกดูว่าอย่างไรครับพระคุณเจ้า” คนขับรถถาม

“แกว่า อย่ามาแตะต้องเรานะ เจ้ารู้ไหมว่าเราเป็นใคร เสียงที่พูดไม่ใช่เสียงเด็กผู้หญิง แต่เป็นเสียงของท่านผู้ทรงอำนาจราชศักดิ์ จึงทำให้ตาแป๊ะชะงักอยู่ตรงนั้น” ท่านพระครูหยุดเล่าไปเสียเฉยๆ

“ผมอยากฟังต่อครับ” ภิกษุศรีลังกาพูดขึ้น ภิกษุไทยจึงเล่าต่อ

“เด็กผมเปียก็นั่งลงในท่าไขว่ห้าง ยึดอก ท่าทางองอาจราวกับพระราชกษัตริย์ แกหันมาทางผม ยกมือทำความเคารพ ถามผมว่าพระคุณเจ้าทราบหรือไม่ว่าโยมเป็นใคร เมื่อผมตอบว่าไม่ทราบ แกก็บอกว่า โยมคือสมเด็จพระปิยมหาราชที่พระคุณเจ้าเก็บภาพโยมมาจากท่าน้ำ ภาพที่เด็กผมเปียบอกว่าลิเกนั่นแหละ ผมตกตะลึงไปสักครู่ พอได้สติก็ตรวจสอบด้วยการถามว่า เหตุใดพระบรมฉายาลักษณ์ของมหาดพิตรจึงตกลงไปลอยอยู่ในน้ำ เด็กผมเปียก็ตอบว่า โยมเคยถวายภาพนี้ให้กับวัดป่ามะม่วงดังที่พระคุณเจ้าเห็นลายมือ

ที่โยมเซ็นถวายไว้ เวลาโยมเสด็จทางชลมารคไปตรวจราชการตามหัวเมืองต่างๆ เมื่อผ่านวัด โยมก็จะถวายภาพถ่ายไว้เป็นที่ระลึก เจ้าอาวาสสมัยนั้นท่านก็นำภาพของโยมไปติดไว้ที่ศาลาท่าน้ำ พอสาลาทรุศโทรม ภาพก็เลยปลิวลงน้ำ กระทั่งพระองค์เจ้ามาพบและนำมาใส่กรอบไว้ที่กุฏิ โยมประทับใจที่พระองค์เจ้ามีความจงรักภักดี ทั้งที่โยมล่วงลับมาหลายสิบปีแล้ว ถึงแม้มหาบพิตรจะสวรรคตมานาน แต่พระมหากษัตริย์คุณที่ทรงมีต่อพสกนิกรชาวสยามยังฝังแน่นอยู่ในใจชาวไทยทุกคน อาตมาจึงนำพระบรมฉายาลักษณ์มาใส่กรอบไว้บูชา ผมกราบทูลไปอย่างนี้ และเชื่อว่าพระองค์มาประทับร่างของเด็กผมเป็ยจริง เพื่อให้แน่ใจยิ่งขึ้นผมจึงทูลถามว่า มหาบพิตรมีพระราชประสงค์อันใดจึงมาสื่อสารกับอาตมาในลักษณะนี้ มีพระราชดำรัสตอบว่า โยมจะมาเรียนให้พระองค์เจ้าทราบ ว่า หากพระองค์เจ้ามีโอกาสไปประเทศศรีลังกา ขอให้พระองค์เจ้าตั้งวัตถุประสงค์ของการไปไว้ ๕ ประการ คือ ให้ได้ไปนมัสการพระเชี้ยวแก้ว ต้นพระศรีมหาโพธิ์ ให้ได้พบนารีผล ให้ไปดูหมู่บ้านของชนเผ่าไทยที่ตามเสด็จโยมไปนมัสการพระเชี้ยวแก้ว แล้วเลยตั้งรกรากอยู่ที่นั่น และประการสุดท้ายให้ได้ไปดูหน้าของพวกทมิฬหินชาติที่ฆ่าพระเจ้าเณรตาย ขอให้พระองค์เจ้าอธิษฐานจิตก่อนไปว่า ให้บรรลู่วัตถุประสงค์ ๕ ประการนี้ โยมขอทำนายทายทักว่าต่อไปวัดนี้จะเจริญรุ่งเรือง มีคนมาปฏิบัติธรรมนับหมื่น จะมีศาลาหลังใหญ่ขึ้นอีกสองหลัง ให้พระองค์เจ้าหล่อรูปของโยมเท่าตัวจริงมาประดิษฐานไว้หน้าศาลาหลังที่ติดกับพระอุโบสถ โยมมาบอกเท่านั้นแหละ ขอนมัสการลา เด็กยกมือไหว้ทำความเคารพผม แล้วก็หน้าคะมำกลิ้งตกลงมาจากอาสนะ ชักดินชั่งงออยู่ที่พื้น ตาแป๊ะตกลใจตรงเข้าไปอุ้มลูกสาวเขย่าพาลางร้องเรียก ลักพักแกก็ลืมตา ผมถามว่า หนูเมื่อกี่ไครขึ้น

ไปนั่งบนอาสนะหลวงพ่อก แยกปีภูเสธเสียงแข็ง พอดตาแป๊ะพาลูกเมียกลับไปแล้วผมก็ขึ้นภูภิกขุหีบสมุดบันทึกมาจดไว้เป็นหลักฐาน ลงวันเดือนปีด้วย ก่อนผมจะมาศรีลังกาผมก็อธิษฐานตามที่เด็กบอก ซึ่งผมเชื่อแล้วว่าเป็นในหลวงมาประทับร่างเด็ก นี่ผมก็บรรลุลูกประสงค์ไป ๔ ประการแล้ว เหลืออีกประการเดียวคือ พบมัทกะลีผล หรือมีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่านารีผล พຽ່ນนี้ผมและคณะจะไปทัศนศึกษายังเขาสิติริยากันแต่เช้า และกลับโคลอมโบให้ทันประชุมตอนบ่ายสอง ประชุมเสร็จ จึงเดินทางกลับประเทศไทย” ท่านพระครูเล่าเท่าที่จะเล่าได้ อะไรที่เป็น ความลับสุดยอด ท่านก็ข้ามไปเสียด้วยว่าประสบการณ์ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของท่านนั้น บางเรื่องนำไปเล่าให้ผู้อื่นฟังไม่ได้ เพราะเป็นเรื่องเหลือเชื่อ หากผู้อื่นประสบแล้วนำมาเล่าให้ท่านฟัง ท่านก็คงไม่เชื่อเช่นกัน

“ท่านเคยไปทัศนศึกษายังเขาสิติริยาหรือยังครับ” ท่านพระครูถามท่านปัญญาติสสะ

“เคยไปหลายครั้งแต่ไม่เคยเห็นมัทกะลีผลหรือนารีผลอย่างที่ท่านเล่ามา แต่ถึงกระนั้นผมก็มั่นใจว่าท่านจะต้องได้พบ ผมรู้สึกว่าคุณมีอะไรบางอย่างที่คนทั่วไปไม่มี และผมก็มั่นใจเต็มร้อยว่าท่านจะต้องบรรลุวัตถุประสงค์ครบทั้งห้าประการ” ภิกษุลังกาพูดอย่างมั่นใจ

“สำหรับผมห้าสิบห้าสิบ อะไรที่ยังไม่เกิดผมให้แค่ครึ่งเดียว ประสบการณ์สอนผมว่าเราไม่ควรหวังอะไรมากจนเกินไป เมื่อผิดหวังจะได้ไม่เสียใจจนครองสติไม่ได้”

รถเล่นมาถึงวัดस्याโมปาลีเมื่อจวนสองยาม ท่านปัญญาติสสะปลุกพระครูบุญมีให้ตื่น ภิกษุไทยวัยสี่สิบห้าปีจึงไม่ได้ฟังเรื่องที่ภิกษุสองรูปกับคฤหัสถ์หนึ่งคนสนทนากัน ก่อนออกรถ

คนขับยกมือทำความเคารพภิกษุสามรูป แล้วพูดกับเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงว่า

“ผมมันใจเต็มร้อยว่าพระคุณเจ้าต้องได้พบนารีผล”

“นารีผลอะไรหรือ” พระครูบุญมีถามคนขับรถ รู้สึกหายง่วงเป็นปลิดทิ้ง

“ถามพระคุณเจ้าดูซิครับ” คนขับตอบแล้วออกรถไปโดยเร็ว

“นารีผลอะไรครับ” พระครูบุญมีถามท่านพระครู

“ถามท่านปัญญาตีสสะดูซิ” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงโยนกลองไปให้เจ้าอาวาสวัดस्याโมปาลี พระครูบุญมีจึงถามภิกษุลังกาด้วยคำถามเดิมๆ

“ถามโยมไซเฟอร์ดูซิ” คำตอบของพระลังกาทำให้พระไทยโกรธจนหน้าเขียว หากก็ไม่กล้าพูดอะไรออกมาด้วยกลัวว่าจะต้องไปหาที่จำวัดใหม่

๖๒

เล่าเรื่องครูจุก

WS: ครูบุญมีแยกเข้าห้องพักไปด้วยความรู้สึกหงุดหงิด
งุ่นง่าน หากความเกรงใจเจ้าอาวาสวัดอัสสิริยาทำให้ท่านต้องเก็บ
ถ้อยคำไว้ ที่สำคัญกว่านั้นคือ ท่านไม่ต้องการหาที่จำวัดใหม่ในยาม
ดึกดื่นเพียงคืนเช่นนี้ เพราะฉะนั้นเมื่อเข้ามาในห้องส่วนตัวแล้วจึง
ถือโอกาสบ่นในใจอยู่ผู้เดียว เพราะอย่างน้อยก็ขอให้ได้ระบายสิ่ง
ที่อัดอั้นตันใจออกมา แม้จะในความคิดก็ยังดี

“ช่างเข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ยทั้งที่พบกันเป็นครั้งแรก ที่เรา
พาพระเณรจากเมืองไทยมาพักที่นี่ตั้งหลายครั้ง ทำให้มีรายได้เข้า
วัดก็ยังไม่เห็นความดีของเรา เจ้าโซเฟอร์นั้นก็อีกคน หนอย.ทำพูด
จามีลับลมคมใน เหมือนกับว่าเราเป็นตัวตลก ท่านพระครูนี้ก็แปลก
แทนที่จะหักค่าโดยสารครึ่งหนึ่งที่มันแพัพนั้น กลับไปให้ค่าทิบมัน
ตั้งห้าสิบบรูปี มันก็เลยได้ใจ” ภิกษุวัยสี่สิบมีรูตอกว่าการที่สมภาร
วัดป่ามะม่วง ทำเช่นนั้นเพราะเป็นกุศโลบายของท่านที่จะ ปิดปาก
คนชั่วบรรณันต่างหาก

“เอ. แล้วที่เขาพูดเรื่องนารีผลอะไรนั้น มันหมายความว่า
กระไร หรือว่าตอนที่เราหลับเขาไปพบนารีผลกัน ถ้าเป็นอย่างนั้น
จริงมันก็เป็นความผิดของเรานะซี ที่มัวเห็นแก่หลับแค้นนอน เลย
พลาดดูของดี ๆ แล้วนี้จะมัวไปโทษคนอื่น ๆ หาพระแสงอะไรละ มัน

ต้องโทษตัวเองถึงจะถูก” เมื่อคิดได้ว่าเป็นความผิดของตัวเอง ความ
หงุดหงิดขัดเคืองใจพลันมลายหายไป เพราะธรรมชาติธรรมดาของ
มนุษย์นั้นย่อมรักตัวเอง เข้าข้างตัวเองอยู่วันยังค่ำ ความผิดของ
ผู้อื่นนั้นใหญ่หลวงนัก ต้องห้ามนให้หลงกลาญกันไปข้างหนึ่ง ทว่า
ความผิดของตัวเองกลับดูน้อยนิด ทั้งยังให้อภัยง่ายตาย ดังมีสุภาษิต
สอนไว้ว่า โทษผู้อื่นมองเห็นเช่นภูเขา โทษของเรากลับเห็นเท่าเส้น
ผม ฉันทใดก็ฉันทนั้น นี่แหละหนอมมนุษย์

เจ้าอาวาสวัดอัสนีริยาอยากสนทนากับท่านพระครูต่อ หาก
ก็เกรงใจด้วยเห็นว่าตึกมากแล้ว จึงเดินไปส่งท่านยังห้องพัก

“ขอบคุณท่านมากนะครับที่ทำให้ผมได้ความรู้ที่ไม่มีใน
ตำราเล่มใด และหมู่บ้านที่ท่านพาไปก็ไม่มีอยู่ในแผนที่ ผมหมายถึง
ถึงหมู่บ้านคนเผ่าไทยที่เราไปกันนะครับ หากมีโอกาสมาศรีลังกา
อีก ผมขออนุญาตติดตามท่านไปเยี่ยมพวกเขาด้วยนะครับ”

“ตกลงครับ ผมต้องขอขอบพระคุณที่ท่านให้ความ
อนุเคราะห์ หากไม่ได้ท่านช่วย ผมก็คงไม่มีโอกาสได้ไป ถ้าได้มา
อีกผมเห็นจะต้องรบกวนท่านให้พาไปอีกครั้ง” ท่านพระครูพูดอย่าง
อ่อนน้อมถ่อมตน

“อย่าถือเป็นการรบกวนเลยครับ ท่านเป็นภิกษุชาวไทยที่มี
อะไรพิเศษไปกว่ารูปอื่น ๆ ที่ผมเคยพบ เรียนตามตรงว่าผมศรัทธา
ปสาทะในศีลวัตรของท่านมาก ทำให้ผมเกิดความมั่นใจว่าพระพุทธ
ศาสนาจะไม่หายไปจากโลก トラบใดที่ยังมีพระสงฆ์ปฏิบัติปฏิบัติชอบ
เช่นท่าน ก่อนหน้านี้ผมรู้สึกท้อใจ โดยเฉพาะเมื่อเกิดเหตุการณ์ไม่
ดีไม่งามขึ้น ถ้าท่านยังไม่ว่าง ผมขออนุญาตเล่าจะได้ไหมครับ”

“ผมยังไม่ว่างหรอกครับ แล้วผมก็อยากฟังเรื่องที่ท่านจะเล่า”

ขณะนั้นเสียงกรนของหลวงพ่อดังเข้ามาถึงในห้อง ท่านหลับไป ตอนหัวค่ำรอบหนึ่งแล้ว คิดว่าหากท่านพระครูกลับก็จะขอให้มาช่วยนวด เพราะปวดเมื่อยตามเนื้อตามตัวมากกว่าทุกวัน เมื่อได้ยินเสียงเปิดประตูท่านก็ตื่น นอนรอว่าเมื่อภิกษุเจ้าของอารามกลับห้องแล้ว จึงจะเรียกสมภารวัดป่ามะม่วงมาช่วยนวดให้ ครั้นเสียงสนทนาไม่ยอมยุติลงง่าย ๆ ท่านจึงผล็อยหลับไปและส่งเสียงกรนดังออกมานอกห้อง

“ท่านได้ยินเสียงอะไรไหมครับ คล้ายๆเสียงเรือไอสมัยเมื่อผมยังเป็นเด็ก แต่เดี๋ยวนี้ไม่มีแล้ว” ท่านปัญญาดิสนสะถามขึ้น

“ไม่ใช่เสียงเรือไอที่ไหนหรอกครับ เสียงกรนของหลวงพ่อดังเอง” ท่านพระครูตอบ นึกถึงคำพูดของสมเด็จพระโตที่เปรียบเทียบเสียงกรนของหลวงพ่อดังในทำนองเดียวกันนี้

“คนไทยเขากรนดังขนาดนี้เขี้ยวหรือ แปลกดีนะ”

“ผมไม่ทราบหรอกครับ เพราะยังไม่เคยสำรวจ ผมเองก็เพิ่งทราบว่าหลวงพ่อดังก็ตอนมาศรีลังกาแหละครับ” ภิกษุอาคันตุกะตอบตามจริง

“อ้อ.อย่างนั้นเองหรือครับ หรือ ผมก็นึกว่าคนไทยชอบนอนกรนแบบนี้ทุกคน ขอประทานโทษ แล้วท่านละนอนกรนหรือเปล่า”

“ไม่ครับ เพราะผมมีสติรู้ตัวตลอด จะพลิกกายก็รั้งก็รู้ กำหนดจิตว่าจะตื่นเวลาเท่าไร พอถึงเวลาก็ตื่นตรงตามนั้น ผมฝึกมาจนชินแล้วครับ” ภิกษุอาคันตุกะตอบ ท่านปัญญาดิสนสะแอบประหม่นผลในใจว่า

“พระคุณเจ้ารูปนี้มีคุณธรรมสูง อย่างน้อยก็ต้องสำเร็จโสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล เพราะสามารถกำหนดสติได้แม้ในยามหลับ” เมื่อได้ประจักษ์ชัดใน สมณสัญญา สมควรแก่ สมณสารูป ของภิกษุ

อาคันตุกะ เจ้าอาวาสวัดอัสนีริยา ก็เกิดความลังเลใจ ไม่อยากจะเล่าในเรื่องที่อาจจะทำให้ท่านไม่สบายใจ จึงพูดออกตัวว่า

“ผมกำลังคิดหนักว่าจะเล่าดีหรือไม่ดี บางทีท่านฟังแล้วอาจจะไม่สบายใจ หรือไม่ก็คิดว่าผมมีอคติกับพระสงฆ์ไทย แต่ถ้าไม่เล่าผมก็ขบข้องใจไม่หาย”

“ท่านพูดมาอย่างนี้ก็ยิ่งทำให้ผมอยากฟังมากขึ้น โปรดเล่ามาเถิดครับ ผมรับรองว่าจะพยายามวางอุเบกขา จะไม่มีอคติใดๆทั้งสิ้น” ท่านพระครูให้คำมั่นสัญญา เจ้าอาวาสวัดอัสนีริยาจึงเล่าว่า

“เมื่อเดือนที่แล้ว ผมไปธุระที่เมืองโคลอมโบ และได้ไปพักวัดของท่านสังฆาตีสสะ ซึ่งชอบพอกับผมมานานหลายปี ตอนอยู่โคลอมโบท่านพักที่วัดไหน” ท่านถามอาคันตุกะ

“วัดที่เจ้าอาวาสชื่อท่านสังฆาตีสสะครับ แต่ผมไม่ทราบชื่อวัดอะไร เพราะลืมถามพระครูบุญมี”

“ที่อยู่ไม่ไกลจากศูนย์การประชุมแห่งชาติไชน่าทาวน์ครับ”

“คิดว่าใช่ เพราะท่านสังฆาตีสสะท่านก็ไปร่วมประชุมด้วย”

“ถ้าเช่นนั้นต้องเป็นองค์เดียวกัน ในศรีลังกาพระที่ชื่อสังฆาตีสสะมีหลายองค์ แต่องค์อื่นๆไม่ค่อยมีใครรู้จักมากนัก ท่านรูปร่างผอมๆ ผิวคล้ำจัดไชน่าทาวน์ คล้ายกว่าผมมากและอายุก็มากกว่า”

“ครับ แล้วท่านก็ดูแลเอาใจใส่อาคันตุกะดีมาก ตอนเช้ามีดท่านจะชะโงกศีรษะเข้ามาดูว่าผมตื่นหรือยัง วันแรกผมตกใจหมด”

“นึกว่าถูกผีหลอกเข้าแล้วไชน่าทาวน์” ท่านพระครูยิ้มแทนคำตอบ ภิกษุเจ้าของอารามจึงเล่าต่อ

“ผมไปอาศัยวัดท่านอยู่หนึ่งสัปดาห์ก็จะทำธุระเสร็จ ที่วัดของท่านมีพระนักศึกษาจากประเทศไทยมาจำพรรษาอยู่สามรูป

กำลังศึกษาที่มหาวิทยาลัยโคลอมโบ ท่านสัทธาติสสะก็รับไว้ ด้วยเห็นว่าท่านเหล่านี้เมื่อจบการศึกษากลับไปแล้ว จะทำประโยชน์ให้กับพระศาสนา ท่านจึงจัดที่พักให้ โดยให้รูปที่มาจากจังหวัดเดียวกันพักห้องหนึ่ง”

“สองรูปที่ว่ามาจากจังหวัดอะไรครับ” ท่านพระครูถามเพื่อว่าจะรู้จัก

“จังหวัดเพชรบูรณ์ครับ ท่านอยู่กันคนละวัด แต่ว่าจังหวัดเดียวกัน สองรูปนี้ท่านตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ความประพฤติเรียบร้อย ท่านสัทธาติสสะให้ความเมตตาดีมาก ส่วนอีกรูปหนึ่งเขาบอกว่ามาจากจังหวัดอุดร มาหลังสองรูปนี้หนึ่งปี และทางมหาวิทยาลัยให้ทดลองศึกษา เนื่องจากภาษาอังกฤษของเขายังไม่เข้าเกณฑ์ หากภายในสี่เดือนยังไม่พัฒนา ก็จะต้องถูกส่งตัวกลับประเทศไทย เขาก็มาขอให้ท่านสัทธาติสสะช่วยหาพระลังกามาช่วยสอน ปรากฏว่าท่านสัทธาติสสะต้องหาพระมาสอนให้เขาถึงห้ารูปในช่วงระยะเวลาสามเดือน จนในที่สุดไม่มีรูปโดยอมสอน จึงตกเป็นหน้าที่ของเจ้าอาวาสต้องสอนให้ ปกติแล้วท่านสัทธาติสสะเป็นผู้มีอิทธิพล น้ำใจงามและมีเมตตาสูง ผู้ใดได้สนทนากับท่านจะประจักษ์ชัดถึงคุณธรรมข้อนี้”

“จริงครับ ผมเองยังประทับใจท่านมาจนบัดนี้ และได้อาราธนานิมนต์ท่านให้ไปดูงานด้านการพระศาสนาในประเทศไทยบ้าง จะได้ถือโอกาสตอบแทนความมีน้ำใจของท่าน ผมขออาราธนา นิมนต์ท่านด้วยนะครับ”

“ขอบคุณ หากมีโอกาสผมคงไปแน่ และคงจะไปกับท่าน สัทธาติสสะ จะได้ช่วยดูแลท่านด้วย” เจ้าอาวาสวัดस्याโมปาลีรับนิมนต์ล่วงหน้า แล้วจึงเล่าเรื่องพระนักศึกษไทยต่อ

“ท่านลัทธิศาตัสสะก็ใช้ความพยายามบวกกับความเมตตา สอนพระรูปนั้น แล้วก็ได้คำตอบด้วยตัวท่านเองว่า เหตุใดพระลังกา ที่ท่านมอบหมายให้มาสอนภิกษุรูปนี้จึงขอถอนตัว ทำให้ต้องเปลี่ยน อาจารย์สอนถึงห้ารูป จนในที่สุดไม่มีรูปใดยอมสอน” ท่านหยุดเล่า เพื่อสังเกตท่าทีของผู้ฟังว่าจะแสดงอาการปฏิกิริยาเช่นไร

“เพราะเหตุใดหรือครับ” ท่านพระครูต้องการทราบเหตุผล คู่สนทนาไม่ตอบ หากถามว่า

“ท่านคิดเหมือนผมไหม ว่าคนที่สติปัญญาอ่อนข้างต่านั้น หากให้ความสนใจและใช้ความเพียรพยายามอย่างยิ่งยวด ก็ประสบความสำเร็จได้ แม้จะไม่เลอเลิศเหมือนคนสติปัญญาสูง แต่ก็อยู่ใน ชั้นเอาตัวรอดได้”

“จริงครับ ตัวอย่างเช่นพระจุฬินถก ถึงท่านจะอ่อนช้างปัญญาทึบ แต่ด้วยความเพียรพยายามก็สามารถบรรลุอรหัตตผล เป็นพระอรหันต์ได้ ผมว่าเรียนทางโลกถึงจะยากอย่างไรก็ยิ่งง่าย กว่าเรียนทางธรรม ในทางโลกเมื่อเข้าไปเรียนก็ได้ชื่อว่าเป็นนักศึกษา พอสี่ปีจบปริญญาตรีเขาก็เรียกว่าบัณฑิต ส่วนในทางธรรม บางที่เรียนกันตลอดชีวิตก็ยังไม่ได้เป็นแม้แต่ นักศึกษา ต้องเป็นพระ โสดาบันนั้นแหละเขาถึงจะเรียกว่านักศึกษา แล้วก็ต้องเรียนกันต่อไปอีกโดยไม่มีกำหนด เป็นพระสกทาคามีและพระอนาคามีก็ยังได้ ชื่อว่าเป็นนักศึกษา เพราะต้องศึกษาต่อไปอีก เป็นพระอรหันต์เมื่อไร เมื่อนั้นถึงจะได้ชื่อว่าเรียนจบ ไม่ต้องเป็นนักศึกษาอีกต่อไป” สมภารวัดป่ามะม่วงเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างระหว่าง การเรียนทางโลกกับทางธรรม

“แต่ผมค่อนข้างมั่นใจว่าท่านได้ผ่านการเป็นนักศึกษาทางธรรมแล้ว” สมภารวัดस्याโมปาลีกกล่าว ความหมายที่แฝงไว้คือ

ท่านบรรลุนิสิตจบแล้ว ภิษุอาคันตุกะไม่ประสงค์จะพูดเรื่องนี้ จึง
เลียงไปถามว่า

“ทำไมพระหารูปนั้นท่านไม่สอนพระที่มาจากอุดรเล่า
ครับ”

“ท่านสัทธาติสสะบอกผมว่า พระเหล่านั้นให้เหตุผลที่คล้าย
คลึงกันว่า นอกจากเขาจะปัญญาที่บแล้ว ยังไม่ตั้งใจเรียน ชอบ
พาออกนอกเรื่อง และที่ร้ายยิ่งไปกว่านั้นคือเขามีได้เรียนด้วยความ
เคารพ ตอนแรกท่านก็ฟังหูไว้หู เพราะเป็นพระเถระผู้ใหญ่ จะฟัง
ความข้างเดียวไม่ได้ ท่านจึงรับหน้าที่สอนเอง แล้วก็ได้ประจักษ์
ชัดว่า ไม่ใช่เป็นเรื่องกล่าวหากันแต่ประการใด อาศัยที่ท่านมีเมตตา
สูง ท่านก็อดทนอดกลั้นสอนไปจนครบเดือน” ท่านปัญญาติสสะ
เล่า

“ผมรู้สึกชื่นชมในความมีขันติของท่านเหลือเกิน ถ้าผมเป็น
ท่านคงรามือไปนานแล้ว เพราะเป็นคนไม่จ้อคน และที่ผมถือมาก
ที่สุดคือ ถ้าเราต้องการวิชาความรู้จากครูบาอาจารย์ เราต้องเรียน
ด้วยความเคารพ ถ้าลูกศิษย์ไม่เคารพครูบาอาจารย์ วิชาก็ไม่ขลัง
ดังมีตัวอย่างในชาดกที่บุรุษผู้หนึ่งไปเรียนวิชาเสกมะม่วงให้ออก
ผลนอกฤดูกาลมาจากยายกเข็ญใจผู้หนึ่ง เขาเรียนจนเชี่ยวชาญ
สามารถเสกมะม่วงไปถวายพระราชอาจนเป็นที่พอพระราชหฤทัย
วันหนึ่งจึงมีรับสั่งถามว่าไปเรียนวิชานี้มาจากใคร บุรุษนั้นครั้ง
จะตอบตามจริงว่าเรียนมาจากยายกเข็ญใจก็รู้สึกอับอายขายหน้า
จึงทูลพระราชอาว่า “ข้าพระพุทธเจ้าร่ำเรียนมาจากพระอาจารย์ทศ
ปาโมกข์ผู้มีความชำนาญเป็นเลิศ จะหาผู้ใดเสมอเหมือนมิได้เลย”
พระราชอาทรงสดับดังนั้นจึงรับสั่งเขาเสกให้พระองค์ทอดพระเนตร
เฉพาพระพักตร์ ผลปรากฏว่ามะม่วงที่เขาเสกแทนที่จะมีกลิ่นรส

หอมหวานเช่นทุกครั้ง กลับมีรสชาติขม เขาได้ทดลองเสกถึงสามครั้ง ผลก็ออกมาเหมือนเดิม พระราชาทรงกริ้วและรับสั่งถามถึงสาเหตุว่าทำไมจึงเป็นเช่นนี้ เขาจึงกราบทูลด้วยความสัตย์จริงว่าได้วิชานี้มาจากยายจกเข็ญใจ พระราชาทรงบริภาษเขาว่าเป็นผู้เนรคุณต่อครูบาอาจารย์ นอกจากนี้ยังมีรับสั่งให้บริพารที่เคยพระราชทานและเนรเทศออกไปนอกแคว้นแคว้น” ท่านพระครูสาธยายก่อนข้างยี่ดียว

“เป็นการลงโทษที่สาสมกับความผิด คนที่ไม่กตัญญูรู้คุณพ่อแม่ครูบาอาจารย์ ผมเห็นไปไม่รอดสักราย ท่านเห็นด้วยไหม”

“เห็นด้วยร้อยเปอร์เซ็นต์เลยครับ ตัวผมเองก็ประพฤติปฏิบัติในเรื่องนี้อย่างเคร่งครัด สมัยที่ผมยังเป็นคฤหัสถ์ อายุประมาณสิบแปดสิบเก้า ผมยอมมอบตัวเป็นลูกศิษย์ครูจกอายุห้าหรือหกขวบผมก็จำไม่ได้เสียแล้ว แต่ฝีมือการตีระนาดของแกยอดเยี่ยมมาก”

“ผู้หญิงหรือผู้ชายล่ะ” คู่สนทนาถาม รู้สึกเปล็ดเปล็นที่ได้ยินได้ฟัง

“ผู้หญิงครับ ไว้ผมจก ชี้มูกโป่งเขียว มีหน้าซำยังหึงชะมัด ผมก็ไปยกมือไหว้ ครูจกคร่ำบ ผมมาขอเรียนวิชาตีระนาดคร่ำบโปรดรับผมไว้เป็นศิษย์ซักคนหนึ่งเถิดคร่ำบ เพื่อให้เห็นภาพพจน์ผมจะสาธิตให้ดู” ท่านเปลี่ยนเป็นนั่งกระหย่ง มือทั้งสองอยู่ในท่าประนม

“ครูจกคร่ำบ ผมมาขอเรียนวิชาตีระนาด โปรดรับผมไว้เป็นศิษย์ซักคนหนึ่งเถิดคร่ำบ”

“แล้วครูจกเขาว่าอย่างไร” ถามยิ้มๆ

“เขาไม่ว่าครับ ปากเขาไม่ว่า แต่ท่าทางที่เขาแสดงออก

ทำให้ผมรู้สึกหน้าชาเลย ถ้าว่าก็ยังคงดีเสียกว่า แต่ที่เขาทำอย่างนี้ครับ” ท่านเปลี่ยนเป็นยืนไขว่ห้าง ยึดอก หลังพิงฝา หน้าเขิดขึ้น

“เขาทำไม่รู้ไม่ชี้ราวกับว่าผมกำลังพูดอยู่กับเสาเรือน แถมยังยิ้มเยาะที่มุมปากด้วย ร้ายกาจจริงๆ” คราวนี้ท่านบัญญัติสละถึงกับหัวเราะหึๆด้วยนิกขำ ขำทั้งผู้เล่าและผู้ที่ถูกนำมาเล่า

“ท่านใช้ความพยายามอยู่กี่วันจึงสำเร็จ”

“เจ็ดวันครับ พอวันที่เจ็ดแกก็สอนให้ สอนไปเซ็ดซึ่มูกไปตามประสาเด็ก แต่ฝีมือดีขนาดแกร้ายกาจมาก ชั่วระยะเพียงสองเดือนแกต่อเพลงให้ผมได้พินกว่าเพลง สมัยนั้นเพลงไทยเดิมกำลังเป็นที่นิยม แต่น่าเสียดายที่คนรุ่นหลังพากันทอดทิ้ง เดียวนี้จะหาคนรู้จักเพลงไทยเดิมสักสิบเพลงก็ทั้งยาก พวกเพื่อนๆก็ล้อเลียนผมว่าไปไหว้เด็ก ครูจุกแกก็แน่ครับ แกถ่ายทอดวิชาให้ผมอย่างไม่มีปิดบังอำพราง แล้วสั่งห้ามเด็ดขาดว่าอย่าไปสอนเพื่อนๆ เพราะพวกนั้นนอกจากไม่นับถือแกแล้วยังล้อเลียนว่า ยัยจุกซึ่มูกมาก เพื่อนๆเลยสู้ผมไม่ได้ ที่เก่งหน่อยก็เล่นได้ไม่เกินห้าร้อยเพลง”

“แล้วเวลาสอนครูจุกดุไหม”

“ดุยังกะเสือแน่ครับ แถมใจร้อนอีกด้วย ผมเล่นผิดนิดเดียวแกใช้ไม้ตีระนาดเคาะหัวผมเลย ขนาดผมแก่กว่าแกตั้งสิบกว่าปี”

“ท่านโกรธไหม”

“โกรธครู่ก็ไม่รู้วิชาซีครับ ผมไม่เคยโกรธครู มีแต่ครูโกรธผม” ท่านนึกไปถึงครูร้อยซังและครูใหญ่เพื่อนโยมบิดาที่ไล่ท่านออกจากโรงเรียน

“แหม. เรื่องราวของท่านช่างสนุกเสียจริง นี่ถ้าไม่เกรงใจผมอยากชวนสนทนาทั้งคืนเลย” พูดจากใจจริง

“เอาไว้ท่านไปเมืองไทยแล้วผมค่อยเล่าดีกว่าครับ รับรองว่าท่านอยู่สามเดือนก็ยังฟังผมเล่าไม่จบ”

“ขนาดนั้นเชียวหรือ เอ.แต่ผมสงสัยอยู่เรื่องหนึ่ง คือเรื่องครูจุก ทำไมอายุแค่นั้นถึงมีความสามารถเกินเด็ก ผมสันนิษฐานว่าแกมี ของเก่า ติดตัวมาจากชาติปางก่อน ท่านเห็นได้อย่างไร”

“ผมก็เห็นด้วยว่าแกได้มาจาก ของเก่า คือมีนิสัยบัจฉัยในทางนี้ติดมาจากชาติก่อนๆ ถ้าเพิ่งมาเรียนรู้ในชาตินี้เป็นไปไม่ได้หรอกครับ เพราะอายุแกยังน้อย จะจำเพลงได้เป็นพันนั้นไม่ได้ นอกจากเป็นอัจฉริยะ คนที่จัดอยู่ในพวกอัจฉริยะเพราะเขามีของเก่าติดตัวมานั่นเอง” ท่านพระครูพูดตามหลักของเหตุผล

“รู้สึกว่ามีกับท่านจะคุยกันถูกคอก็ตรงที่เชื่ออะไรเหมือนกันนี่แหละ”

“เพราะเราต่างก็มี ของเก่า ติดตัวมาเหมือนกันนะครับ แต่ตอนนี้ผมอยากฟังเรื่องพระที่มาจากจังหวัดอุดร เพื่อมีอะไรที่ผมพอจะช่วยได้บ้าง” สมภารวัดป่ามะม่วงวกกลับมาหาเรื่องเดิม

“จริงซินะ ถ้ามีตัวตนนอกเรื่องเดียวกันสว่างกันพอดี ผมพูดถึงไหนแล้วครับ” พระลังกาถามพระไทยวัยเดียวกับท่าน

“เรื่องความประพฤติของพระรูปนั้น”

“ครับ นอกจากจะบัญญัติที่บแล้วยังหัวดีถือดี และไม่เรียนด้วยความเคารพ ทั้งยังมีนิสัยหยาบหยาบ เรื่องมาก ทำให้คนอื่นเขาพลอยยุ่งยากุ่นวายไปด้วย เป็นต้นว่า เขาไม่ฉันเนื้อสัตว์ ต้องฉันมังสวิรัต ท่านสหชาติสสะก็ให้เณรช่วยกันปลูกผักให้เขา และต้องปรุงอาหารสำหรับฉันโดยเฉพาะ พวกเณรก็รู้สึกระอาที่ต้องคอยปรนนิบัติภิกษุเรื่องมาก สรุปลแล้วเวลาสี่เดือนที่เขามาอยู่กับท่าน สหชาติสสะ เขาไม่พัฒนาขึ้นเลย ไม่ว่าด้านใด เรื่องภาษาอังกฤษ

นั้นแทบจะพูดได้ว่าแม่ A ถึง Z ก็ท่องได้ไม่ครบ เรื่องกินเรื่องอยู่ ก็ทำให้มากเรื่อง อ้างว่าฉันรวมกับรูปอื่นไม่ได้ เพราะได้กลิ่นปลา กลิ่นเนื้อแล้วจะเป็นลม ห่องก็ต้องอยู่ลำพังคนเดียวเพราะต้องการ ความสงบ เรียกว่าตั้งแต่เขาเข้ามาอยู่ทำให้พระเณรอลหม่านอลเวง กันทั้งวัด อยู่มาวันหนึ่งเขาก็เรียนท่านสังฆาติสสะว่า รุ่งขึ้นเขา จะขอกลับประเทศไทยเพราะเรียนไม่ไหว และคืนนั้นก็ถือโอกาสหนึ่ง ค่อยกับท่านจนตึกจนตื้น พอรุ่งเช้าก็มีรถแท็กซี่เข้ามาในวัดและรับ ไปส่งยังสนามบิน ออกไปโดยไม่ล้าลาใครเลยแม้แต่เจ้าอาวาส จาก นั้นอีกพักใหญ่ๆท่านสังฆาติสสะก็แจ้งว่าบัจฉัยของท่านหายไปสาม พันรูปี ก่อนหน้าที่พระรูปนี้จะเข้ามาคุย บัจฉัยยังอยู่ครบ เขาคุยอยู่นานแล้วก็เป็นเรื่องไร้สาระแทบทั้งสิ้น ท่านจึงขออนุญาตนอนอนฟัง แล้วเลยหลับไป โดยไม่ทราบว่าเขาออกไปตอนไหน และที่ท่านมั่นใจว่าเขาขโมยไปเพราะว่ารู้ที่เก็บเงินของท่าน”

“แล้วพระไทยสองรูปท่านออกความเห็นว่าจะอย่างไรครับ ท่านแก้ต่างให้หรือไม่”

“ไม่เลยครับ ปกติท่านก็ไม่คบหากับเขาอยู่แล้ว เมื่อมีเรื่อง เช่นนี้เกิดขึ้น ท่านรู้สึกอับอายแทนจนต้องย้ายไปอยู่วัดอื่น ตั้งแต่ นั้นก็ไม่มีพระไทยที่เป็นนักศึกษาามาขออยู่วัดนี้อีกเลย ส่วนพระ ลังกาฬารูปที่เคยสอนเขาก็เรียนท่านสมภารว่า ที่พวกเขาไม่สอน เพราะนอกจากเขาไม่ตั้งใจเรียนแล้วยังขโมยของในห่องท่านเป็น ประจำ แต่พวกท่านไม่อยากให้มีเรื่อง จึงเก็บไว้เป็นความลับ”

“น่าสมเพชเหลือเกิน ผมฟังแล้วสลดใจมาก เขาทำลาย สมณเพศของตัวเองอย่างร้ายกาจที่สุด ผมเพิ่งเข้าใจว่าเหตุใดท่าน จึงใช้สรรพนาม เขา แทนที่จะเป็น ท่าน เพราะเขาไม่ใช่พระอีก ต่อไป เขาต้องอาบัติถึงขั้นปาราชิกซึ่งร้ายแรงที่สุด ท่านกรุณาบอก

ชื่อเขาด้วย ผมจะไปตามเรื่องให้ คนแบบนี้ขึ้นปล่อยไว้ก็รังแต่จะทำให้พระศาสนาหมัวหมอง ผมรู้จักท่านเจ้าคณะจังหวัดอุดร กลับไป ผมจะไปกราบเรียนท่าน จับเขาสึกให้ได้ มิฉะนั้นก็จะเป็นภัยกับประชาชน เพราะเขาไม่ใช่พระ แต่เป็นโจรร้ายห่มผ้าเหลือง” ท่านพระครูฐีสึกหุดหู่ในหัวใจ คฤหัสถ์ไม่กลัวบาปกลัวกรรมก็นับว่าแย่แล้ว แต่บรรพชิตไม่กลัวบาปกลัวกรรมนี่ซิ แย่เสียยิ่งกว่าแย่ จิตใจเขาทำด้วยอะไรหนอ

๖๓

พบนารีผล

วันรุ่งขึ้น หลังจากฉันภัตตาหารเช้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว ภิกษุชาวไทยทั้งเจ็ดรูปก็ลาเจ้าอาวาสวัดस्याโมปาลีเพื่อเดินทางไป เขาสีคิรียา รถบัสไปรับคฤหัสถ์ที่โรงแรมก่อนแล้วจึงมารับพระภิกษุ ทั้งนี้ก็เพื่อให้ท่านมีเวลาปฏิบัติสมณกิจมีลงอุโบสถ ทำวัตรสวดมนต์ เป็นต้น บรรดาญาติโยมได้ร่วมใจกันทอดผ้าป่าและถวายปัจจัยบำรุง วัด เพื่ออุทิศส่วนกุศลไปให้พระอุบาลีที่ท่านได้ทำหน้าที่สืบต่อ อายุพระพุทธศาสนาในประเทศศรีลังกาให้ยืนยาวมาถึงปัจจุบัน

เวลาเก้านาฬิกา รถบัสก็มาจอดที่ลานจอดรถเชิงเขาสีคิรียา พระครูบุญมีทำหน้าที่มีคฤหัสถ์ นิมนต์พระภิกษุและเชษฐชน คฤหัสถ์ลงจากรถ

“เดี๋ยวเราจะเดินขึ้นไปบนยอดเขากันนะครับ เขาทำทาง เดินไว้ให้เป็นช่วงๆ บางแห่งที่ชันมากก็จะมีบันไดเหล็กให้ไต่ขึ้นไป ที่ไม่ชันนักก็จะมีถนนขนาดกว้างพอเดินสวนกันได้ ก็ขอให้เดิน อย่างระมัดระวัง”

“บนยอดเขามีอะไรคะท่าน” หม่อมเจ้าหญิงพูนพิศมัยมีรับ สั่งถาม

“มีพระราชวังของกษัตริย์โบราณจะโยมหม่อมเจ้า พระองค์ ทรงให้สร้างพระราชวังไว้สำหรับประทับแรมเวลาที่เสด็จมาทรงล่า

สัตว์”

“ทำไมจึงสร้างบนยอดเขาคะ แบบนี้คนสร้างก็ลำบากแยะ เพราะต้องขนวัสดุขึ้นไปบนเขา” รับสั่งถามอีก พระมัคคุเทศก์จึงอธิบายว่า

“เป็นความเชื่อของชาวฮินดูว่าการอยู่ในที่สูงจะได้ใกล้ชิดกับเทพเจ้าบนสวรรค์ เขาสิคิริยาเดิมชื่อ เขาสิหคิริ แปลว่าภูเขาแห่งราชสีห์ เพราะมีรูปร่างคล้ายราชสีห์หมอบ ปัจจุบันกลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวของชาวต่างประเทศ แต่สำหรับชาวฮินดูนั้นเขายังคงเชื่อว่าสถานที่แห่งนี้เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์ และพยายามขึ้นไปให้ถึงยอดเขา เพื่อจะได้ใกล้ชิดกับเทพเจ้า เดี่ยวเราจะขึ้นเขากัน พยายามขึ้นให้ถึงยอดเขา นะครับ ถ้าหลงกันก็ให้กลับมารอที่รถ เราจะออกจากที่นี่สิบเอ็ดนาฬิกา แล้วตรงไปเมืองโคลอมโบโดยไม่แวะที่ไหนอีก อาหารกลางวันเตรียมมาในรถแล้ว เราจะฉันเพลและรับประทานอาหารกันในรถ เข้าใจตามนี้แล้วก็นิมนต์และเชิญลงจากรถได้ อย่าลืมมาให้ทันเวลานะครับ เราจะออกจากที่สิบเอ็ดนาฬิกา ตรงให้ทันประชุมตอนบ่ายสองโมง ประชุมเสร็จก็จะไปสนามบินกันเลย”

ตกลงกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว พระสงฆ์จึงลงจากรถก่อน คฤหัสถ์ลงทีหลัง แล้วพากันเดินขึ้นเขาปะปนกับชาวต่างประเทศ และชาวศรีลังกา ที่พากันมาชมทัศนียภาพของภูเขาลูกนี้ เวลาผ่านไปยี่สิบนาที ท่านพระครูก็ไม่เห็นภิกษุอีกทุกรูป ส่วนญาติโยมก็มีแต่อาจารย์เนื่องวัยเจ็ดสิบแต่ผู้เดียวที่เดินตามหลังท่านมา

“คณะเราหายไปไหนกันหมด” ท่านถาม อาจารย์เนื่องเหลียวหลังไปดูแล้วตอบว่า

“เมื่อกี้ยังเดินตามดิฉันมาเลยคะ เผลอเดี๋ยวเดียวหลงกันเสีย

แล้ว”

“โยมคอยดูเอาตามาไว้นะ อย่าให้หลงกันล่ะ เพราะอย่างน้อย ก็จะได้มีเพื่อนกลับไปรถ”

“คะ ดิฉันไม่ยอมให้ท่านคลาดสายตาแน่ มิฉะนั้นอาจจะต้องอยู่เฝ้ากุหาลูกนี้เพราะกลับไม่ถูก จะพูดภาษาสิงหลอย่างท่านก็ไม่ได้ ครั้นจะใช้ภาษาอังกฤษหรือก็รู้งูๆปลาๆ เพราะดิฉันเป็นครูภาษาไทยและเกษียณมาตั้งสิบปีแล้ว” อาจารย์วัยเจ็ดสิบตอบอย่างรักตัวกลัวถูกทิ้ง เมื่อเดินมาถึงทางชันซึ่งมีบันไดเหล็กแคบๆให้ปีนขึ้นไป ก็ให้ท่านพระครูขึ้นก่อนแล้วจึงตามขึ้นไปติดๆเดินไปได้พักใหญ่ๆก็รู้สึกเหนื่อยด้วยวัยและสังขารไม่อำนวย

“ท่านคะ หยุดพักสักครู่ก่อนได้ไหมคะ ดิฉันเหนื่อยคะ”

“อ้าว.เหนื่อยแล้วหรือ ถ้าพักประเดี๋ยวจะลงมาไม่ทันเวลารถออก เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน เอาตามาจะบอกวิธีแก้เหนื่อย โยมเคยเข้ากรรมฐานมาบ้างหรือยัง”

“ยังไม่เคยคะ ดิฉันเคยแต่สวดมนต์ทำวัตรเช้า-เย็น คิดว่ากลับเมืองไทยคราวนี้เห็นจะต้องขออนุญาตไปเข้ากรรมฐานที่วัดของท่าน ดิฉันเห็นท่านมีอะไรๆพิเศษไปกว่าพระคุณเจ้าที่ดิฉันรู้จัก ความพิเศษที่ว่าท่านคงได้มาจากการเจริญพระกรรมฐานใช่ไหมคะ” ท่านพระครูไม่ตอบเพราะมิใช่เรื่องที่จะนำมาพูดจากัน หากเป็นเรื่องของการปฏิบัติ พระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์เป็นสิ่งที่ต้องปฏิบัติจึงจะรู้ การพูดไม่อาจทำให้รู้ได้

“เอาไวโยมไปเข้ากรรมฐานแล้วจะรู้เอง วัดป่ามะม่วงยินดีต้อนรับ แต่ตอนนี้เรากำลังเดินขึ้นเขา เอาตามาจะบอกเคล็ดลับว่าเดินอย่างไรจะไม่ให้เหนื่อย โยมฟังให้ดีนะ อันดับแรกให้หายใจยาวๆ หายใจเข้ายาว หายใจออกยาว แล้วจะรู้สึกว่ามีพลัง เพราะ

ลมหายใจเป็นพลังชีวิต ถ้าไม่หายใจชีวิตก็ตั้งอยู่ไม่ได้ ลำดับต่อไปก็ให้ตั้งสติไว้ที่เท้า เมื่อไต่บันไดก็ให้กำหนด ยก-หนอ พร้อมกับยกเท้าขึ้น และกำหนด เหยียบ-หนอ ขณะเท้าเหยียบขึ้นบันได เดินกำหนด ยก-หนอ เหยียบ-หนอ ไปเรื่อยๆตามอาการที่เป็นจริง เมื่อถึงทางลาดที่ไม่ต้องยกเท้าสูงเหมือนตอนขึ้นบันได ก็ให้เปลี่ยนมา กำหนดว่า ขวา-ย่าง-หนอ ขณะก้าวเท้าขวา ซ้าย-ย่าง-หนอ ขณะก้าวเท้าซ้าย ถ้าเดินเร็วก็กำหนด ขวา-ซ้าย, ขวา-ซ้าย ก็พอ ลองทำดูนะ โยมนะ อาตมาทำได้ผลมาแล้ว” อาจารย์เนื่องทำตามที่ท่านพระครูแนะนำ อาศัยที่สวดมนต์ทำวัตรทุกวัน จิตจึงตั้งมั่นได้เร็ว และสามารถเดินขึ้นมาถึงยอดเขาได้อย่างไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อย

“เคล็ดลับของท่านวิเศษจริงๆค่ะ ดิฉันไม่รู้สึกเหนื่อยเลย นี่ดิฉันจะนำไปบอกคนอื่นได้ไหมค่ะ”

“ได้ แต่ก็ต้องเลือกคน คือต้องดูว่าคนๆนั้นเขามี ทุน อยู่บ้างหรือเปล่า ถ้าไม่มีทุนถึงบอกไปก็เปล่าประโยชน์ เขาทำไม่ได้แน่ สำหรับโยมอาตมามองเห็นก็รู้ว่ามิทุนอยู่มาก โยมจึงปฏิบัติตามได้อย่างง่ายดาย ทุนที่ว่านี้อาตมาหมายถึงบุญกุศล โยมมีบุญกุศลที่เกิดจาก ภาวนามัย อาตมาถึงบอกเคล็ดลับให้”

“ดิฉันต้องขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงค่ะ” พุดพร้อมกับกระพุ่มมือไหว้

“แหม. ช่างบนนี้อากาศดีจังนะค่ะ รู้สึกว่าหายใจได้คล่องนี่กรรมงที่คนฮินดูเขารู้สึกว่าได้อยู่ใกล้ขีดเทพเจ้าบนสวรรค์”

“ก็คงจะเป็นอย่างนั้น ลองช่วยกันมองหาพวกเราสิ เพื่อมีคนขึ้นมาถึงก่อน”

“คงไม่มีหรอกค่ะ เพราะท่านเดินออกหน้าคนอื่น ๆ แล้ว ดิฉันก็ตามท่านมาติดๆ นั่งรอสักประเดี๋ยวอาจมีคนตามมา ว่าแต่

ว่าไม่มีที่ให้นั่งเลย ทำอย่างไรดีคะ”

“ไม่เป็นไร อาตมาไม่เมื่อย ถ้าโยมจะนั่งก็นั่งลงไปบนพื้น
นั่นแหละ อาตมาขอเดินไปดูทางโน้นหน่อย” ท่านเดินไปที่มุมเขา
ด้านทิศเหนือ มองลงไปข้างล่างเห็นผู้คนตัวท่วมต รบัสคันเท่า
กล่องไม้ขีด จึงเดินมาบอกอาจารย์เนื่อง

“เขาลูกนี้สูงมากนะโยม อาตมามองลงไปข้างล่างเห็นคนตัว
ท่วมต โยมจะดูไหม ตรงมุมนั้นนะ”

“คงไม่หροกคะ ดิฉันกลัวตาลาย เดี่ยวเป็นลมเป็นแล้งไป
จะลำบาก ดิฉันอายุเจ็ดสิบแล้วนะคะ ขึ้นมาถึงบนนี้ได้ก็นับว่าบุญ
แล้ว”

“จริงซี อาตมาก็เห็นว่าโยมอายุไล่เสียกับอาตมา ที่แท้เจ็ด
สิบแล้วหรือ”

“คะ เจ็ดสิบเต็มก่อนมาศรีลังกาวนเดี๋ยวเอง”

“นี่ก็โงงแล้ว” ท่านเปลี่ยนเรื่องถาม อาจารย์เนื่องดูนาฬิกา
ที่ข้อมือข้างซ้ายแล้วเรียนท่านว่า

“สิบโมงตรงคะ แสดงว่าเราขึ้นมาใช้เวลาไม่ถึงชั่วโมง ไม
น่าเชื่อ นะคะว่าจะเป็นไปได้” อาจารย์วัยเจ็ดสิบรู้สึกฉงน

“ที่เป็นไปได้เพราะอาตมาใช้คาถาย่นระยะทางนั้นต่างหาก”
ท่านพระครูพูดในใจ ส่วนนอกใจนั้นท่านพูดว่า

“เราลงกันเถอะ ประเดี๋ยวจะไม่ทันรถ อาตมารับรองว่า
คณะของเราไม่มีใครขึ้นมายอดเขาเพราะต้องใช้เวลามาก แล้ว
พระครูบุญมีท่านให้เวลาแค่สองชั่วโมงซึ่งไม่พอที่จะขึ้นและลงให้ทัน
สิบเอ็ดนาฬิกา สงสัยท่านคงไม่เคยขึ้นจึงให้เวลาแค่นั้น”

“ลงก็ตีเหมือนกันคะ ดิฉันดูๆแล้วก็ไม่เห็นมีอะไรนอกจาก
อากาศบริสุทธิ์กว่าข้างล่าง น่าจะมีพระพุทธรูปให้กราบสักองค์ก็ยัง

ดี” อาจารย์วัยเจ็ดสิบป็นกลางๆ แล้วจึงลุกขึ้นเดินตามท่านพระครูลงมา ขาลงไม่ต้องเหนื่อยเท่าขาขึ้น หากก็ต้องเดินอย่างระมัดระวัง ท่านพระครูนั้นต้องระวังเป็นสองเท่า เพราะขาลงต้องสวนกับคนที่เดินขึ้น ท่านจึงต้องระมัดระวังเป็นพิเศษด้วยเกรงจะมีสึกาเดินมาชน เดินยังไม่ถึงครึ่งทาง ท่านรู้สึกปวดเบา หากก็คิดว่า จะกลับเอาไว้อาจกว่าจะถึงข้างล่าง ทว่าอาการปวดกลับรุนแรงขึ้น จนไม่อาจกลับได้ จึงบอกอาจารย์เนื่องจากว่า

“โยม อาตมาปวดท้องเบา ช่วยมองหาที่ให้เบาหน่อยเถอะ”

“คงยากนะคะ คนเดินออกพลุกพล่านอย่างนี้คงหาที่ยาก ยิ่งไงท่านก็กลับเอาไว้อ่อนโยนก็แล้วกัน ถึงข้างล่างค่อยไปเข้าห้องสุขา” อาจารย์เนื่องตอบ คิดในใจว่า “เราหิวน้ำแต่ท่านกลับปวดปัสสาวะ เรียกว่าทุกข์กันคนละแบบ”

“กลับไม่ไหวหรือโยม มันทำท่าจะปริปออกมาแล้ว”

“ท่านท่องคาถาซิคะ คาถาบทไหนก็ได้ที่ทำให้หายปวด ดิฉันก็กำลังกระหายน้ำ ท่านช่วยให้คาถาทำให้ไม่กระหายน้ำด้วยเถิดค่ะ”

“อาตมาไม่มีคาถาที่ว่านั้นหรือโยม ไอ้โฮ. ทำไมโยมคิดไปไกลถึงขนาดนั้น ถ้าอาตมามีคาถากลับเบากลับหนักได้ก็ดีนะซิ เรื่องอย่างนี้มันเป็นกฎธรรมชาติจะโยม ไม่มีใครฝืนกฎธรรมชาติ ได้ไม่ว่าจะเป็นผู้วิเศษมาจากไหน ที่สำคัญคืออาตมาไม่ใช่ผู้วิเศษ ฉะนั้นจึงไม่มีทั้งคาถากลับหนักกลับเบาและคาถาแก้กระหายน้ำ เพราะฝืนกฎธรรมชาติไม่ได้ นี่อาตมาปวดเบาจนแทบจะปริปออกมาแล้ว ช่วยมองหาที่ลับตาคนให้ปลดทุกข์หน่อยเถอะ อย่าให้อาตมาต้องรบกวนท้าวศักรินทร์เทวราชอีกเลย”

“ท่านพูดอะไรนะดิฉันไม่เห็นเข้าใจ สงสัยท่านคงปวดมาก

จนเพื่อ” อาจารย์เฝ้าองลงความเห็น

“อาดมาไม่ได้เพื่อ เอาเถอะแล้วจะเล่าให้ฟัง ตอนนีช่วยมอง
หาที่ให้อาตมาปลดทุกข์ก่อน” อาจารย์วัยเจ็ดสิบเห็นอาการกระสับ
กระส่ายของท่านพระครูก็รู้สึกสงสาร บังเอิญสายตาเหลือบไปเห็น
ทางเดินเล็กๆด้านขวามือ จึงเรียนท่านว่า

“ท่านคะ ทางขวามือมีทางเดินเล็กๆแยกออกไป ท่านลอง
เดินไปดู เมื่อมีที่ลับตาคนจะได้จัดการปลดทุกข์ออกไปเสีย ดิฉัน
จะเดินตามไปห่างๆ เพื่อหลงก็จะได้มีเพื่อน”

“ใครหลง อาตมาหรือโยม”

“ใครก็ได้ ถ้าท่านหลงก็ยังมีดิฉันเป็นเพื่อน หรือถ้าดิฉันหลง
ก็ยังมีท่านเป็นเพื่อน นิมนต์เดินแยกไปทางขวาเลยคะ” ท่านพระ
ครูรับนิมนต์อย่างง่ายดาย ด้วยรู้สึกทุกข์เจียนจะทนไม่ไหว ท่าน
เดินลัดเลาะไปตามทางแคบๆซึ่งววนกระทั้งมาหยุดอยู่ที่หน้าถ้ำ
แห่งหนึ่งตรงซอกเขา หันไปบอกอาจารย์เฝ้าองว่า “ได้ที่แล้ว โยม
รอเดี๋ยวนะ อาตมาขอเข้าไปในถ้ำหน่อย”

“นิมนต์คะ ขอให้หายทุกข์หายโศกนะคะ” อาจารย์วัยเจ็ด
สิบอวยชัยให้พร

“ขอบใจโยมมาก อ้อ.ถ้าโยมกระหายน้ำจนทนไม่ไหว ก็ให้
ดื่มบัสสาวะของตัวเองนะ ใช้เป็นยาแก้ชษยได้อีกด้วย สมัยพุทธกาล
เวลาภิกษุอาพาธ พระพุทธองค์ตรัสแนะนำให้ดื่มน้ำมูตรของตัวเอง
เพื่อรักษาโรค ต้องของตัวเองนะ อย่าไปดื่มของคนอื่น น้ำมูตรก็คือ
น้ำบัสสาวะ”

“ดิฉันพอทนได้คะ คงไม่ถึงกับต้องดื่มน้ำบัสสาวะตัวเอง นิมนต์
ท่านเถิดคะ”

ท่านพระครูเดินเข้าไปในถ้ำหมายหาที่ถ่ายเบา เมื่อเดินลึก

เข้าไปแสงสว่างก็น้อยลงทุกทีๆ ครั้นเข้าไปถึงกลางถ้ำ ก็ต้องหยุดชะงักเมื่อพบคนนั่งอยู่บนแท่นหินซึ่งสูงจากพื้นราวหนึ่งศอก จึงเพิ่งคิดว่าบุคคลผู้นั้นเป็นใคร เมื่อสายตาสัมผัสกับความมืดก็พบว่า ผู้ที่ท่านเห็นเป็นพระสิงหล นุ่งห่มจีวรสีดำ นั่งขัดสมาธิหลับตาอยู่ จึงนั่งลงกราบสามครั้ง แล้วเพิ่งพิจารณาอย่างพิถีพิถันระหว่า ภิกษุรูปนี้อายุคงอยู่ในราวห้าสิบเศษ ผมยาวประมาณหนึ่งนิ้ว หนวดเคราเพิ่ม แสดงว่าไม่ได้โกนมาหลายเดือน เมื่อพิจารณาดูใกล้ๆ จึงรู้ว่า จีวรที่ท่านห่มนั้นมิใช่สีดำ หากเป็นสีน้ำตาลไหม้ เมื่อเข้ามาอยู่ในถ้ำมืดๆ จึงเห็นเป็นสีดำ ภาพของพระภิกษุสิงหลทำให้ท่านนึกไปถึง หลวงพ่อในป่า

“ชะรอยพระรูปนี้จะมีคุณวิเศษเช่นเดียวกับหลวงพ่อในป่ารูปนั้นกระมัง” แต่แล้วความคิดดังกล่าวก็มลายไปสิ้น เมื่อพบว่า เบื้องหลังของพระสิงหลมีสตรีสาวสวยยืนอยู่ใน ชุดวันเกิด อดคิดพลันเกิดขึ้น ท่านนึกตำหนิบรรพชิตตรงหน้าว่า

“พระลามกแอบเอาผู้หญิงเข้ามาไว้ในถ้ำ” ทันใดนั้นผู้ที่นั่งในท่าขัดสมาธิก็ลืมตาขึ้น พูดกับท่านด้วยภาษาสิงหลว่า

“อย่าด่วนตำหนิผม ขอให้ดูใหม่อีกทีว่าใช่ผู้หญิงหรือเปล่า อย่าดูด้วยตาเนื้อ แต่จงดูด้วยวิมุตตาหรือวิมุตปัญญา” ถ้อยคำของพระสิงหลทำให้ท่านพระครุรู้ว่าท่านมิใช่พระธรรมดา แต่จะต้องเป็นพระภิกษุ ถึงได้อ่านใจผู้อื่นได้ ท่านจึงดูใหม่อีกครั้งโดยใช้วิมุตปัญญาแทนตาเนื้อ แล้วจึงรู้ว่าสิ่งที่ท่านเห็นมิใช่ผู้หญิง หากเป็นผลไม้ ด้วยว่าที่ศีรษะมีขี้ผึ้งคล้ายขี้ผึ้งมดติดอยู่ พลันท่านก็นึกถึงเรื่องที่ยายเล่าให้ฟังสมัยที่ท่านยังเป็นเด็ก จึงถามพระสิงหลว่า

“มักกะลีผลใช่ไหม”

“ถูกแล้ว”

“มักกะลีผลกับนารีผลเหมือนกันไหมครับ”

“เหมือนกัน จะเรียกมักกะลีผลหรือนารีผลก็ได้ ที่จริงต้องเรียกว่า มักคลีผล เพราะมันเป็นช่องทางแห่งกามคุณ เป็นที่ตั้งแห่งกามคุณทั้ง ๕ คือ รูป เสียง กลิ่น รส และสัมผัส บรูษได้ได้มาเห็นจะตั้งใจไหลหลง ท่านได้กลิ่นใหม่ละ นั้นแหละกลิ่นเขาละ หอมตรลอบอวลไปทั้งถ้ำเลย” ท่านพระครูจึงได้คำตอบว่ากลิ่นหอมประหลาดที่มากะทบจุมุกท่านตั้งแต่อย่างกรายเข้ามาในถ้ำนั้นเป็นกลิ่นอะไร

“ท่านได้สิ่งนี้มาจากไหนครับ”

“ป่าหิมพานต์”

“แสดงว่าท่านได้ฌานสมาบัติ”

“ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร ท่านเองก็ได้เช่นกัน สำหรับคนที่มีสมาธิเพียรพยายาม มันไม่ใช่เรื่องยากใช่ไหม” ท่านพระครูไม่ตอบ หากพูดกับพระสิงห์ว่า

“กระผมขออนุญาตเข้าไปดูใกล้ๆ ได้ไหมครับ”

“นิมนต์” เมื่อได้รับอนุญาต ภิกษุวัยสี่สิบเศษจึงคลานเข้าไปใกล้ๆ เพื่อจะดูให้ละเอียด สิ่งที่ท่านได้ยินได้ฟังมาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก และไม่เชื่อว่าจะเป็นเรื่องจริง บัดนี้ได้กลายเป็นความจริงขึ้นมาแล้ว คำทำนายของหลวงตา หลวงปู่ภาค และหลวงพ่อดตที่ว่าท่านจะได้พบนารีผลที่ประเทศศรีลังกาตอนอายุสี่สิบสาม บัดนี้ท่านก็ได้มาพบแล้ว

๖๔

ทศพร

เมื่อ คลานเข้าไปนั่งทางเบื้องหลังของพระสิงห์แล้ว สมภารวัยสี่สิบสามก็เพิ่งพิจารณาดูสิ่งที่ฝังอยู่ในสำนึกสมัยญาของท่านมานานเกือบสี่สิบปี เพราะโยมยายเล่าเรื่องนี้ให้ฟังสมัยที่ท่านอายุได้หกขวบ ตอนนั้นท่านไม่เชื่อเลยสักนิด ทั้งยังเถียงคอปั้นเอ็นว่า “ยาย เรื่องพระเวสสันดรโกหก” ทว่าขณะนี้ท่านได้มานั่งอยู่ต่อหน้า หลักฐาน เป็นหลักฐานที่สวยงามที่สุด ทั้งกลิ่นก็หอมตรลบอบอวลจนท่านต้องกำหนด ได้กลิ่นหนอ เพื่อมิให้จิตใจวุ่นต่อรูปและกลิ่นที่จักษและนาสิกได้สัมผัส

“โชคดีที่เราละgamคุณได้แล้ว ไม่เช่นนั้นคงยุ่งแน่” ท่านคิดขณะพิจารณานารีผลตรงเบื้องหน้า ค่อยเพิ่งพิศตั้งแต่ศีระชะลงมาถึงปลายเท้า ทุกสัดส่วนงดงามหาที่ติมิได้ ผมหสีทองยาวลงมาเคลือบไหล่ ตาดำเป็นสีทอง ตาขาวเป็นสีฟ้า ยืนลืมตาแป๋วเหมือนหญิงสาวกำลังยืน แต่แท้ที่จริงนั้นมิได้ยืน หากแขวนอยู่ เพราะที่ศีระชะมีขั้วคล้ายขั้วมังคุดยึดไว้ และเท้าก็มีได้สัมผัสพื้น ผิวสีทองเหมือนผิวมะพร้าวสุก คิ้วตอคอปด้อง คือคิ้วโก่งทำมุมสี่สิบห้าองศา ลงมารับกับสันจมูกเหมือนคิ้วพระพุทธรูป คอระหงมีปล้องสามปล้อง ไม่มีไพบลาธำอย่างมนุษย์ แขนงามกลมกลึงแนบลำตัว นิ้วมือเรียวยาวเหมือนลำเทียน ไม่มีข้อ นิ้วชี้ถึงนิ้วก้อยยาวเสมอกัน

ส่วนนิ้วหัวแม่มือยาวครึ่งหนึ่งของนิ้วทั้งสี่

“ขอให้ท่านใช้วราญาณ ดูด้วยวราปัญญา” พระสิงหลพูดขึ้น โดยมีได้หันมามอง ภิกษุวัยสี่สิบสามจึงกำหนด เห็นหนอ แล้วดูใหม่ อีกครั้ง คราวนี้ท่าน เห็น ด้วยปัญญาว่า นารีผลที่ท่านกำลังเพ่ง พิจารณาอยู่นี้ แท้จริงเป็น ผลไม้ มิใช่มนุษย์ เพราะไม่มีกระดูก แม้โครงสร้างภายในไม่ว่าจะเป็นปอด ตับ หัวใจ จะเหมือนกับของ มนุษย์ทุกประการ หากก็ไม่มีกระดูกและน้ำหนักเบา จึงแขวนอยู่ที่ขั้วได้โดยไม่หล่น ช่วงขาเรียวยาวไม่มีหัวเข่า ทำอ้อมไม่มีเส้นเอ็น ปูดโปนเหมือนอย่างมนุษย์ นิ้วเท้ามีลักษณะเดียวกันกับนิ้วมือ กล่าวคือนิ้วชี้ถึงนิ้วก้อยยาวเสมอกัน ส่วนนิ้วหัวแม่มือยาวครึ่งหนึ่งของนิ้วทั้งสี่

“มิน่าเล่า พวกฤๅษีซีไพร่ถึงได้ใจแตก ก็นารีผลงามหยาด เยี่ยมหยดย้อยอย่างนี้เอง” ท่านพระครุคิด นี้ก็อยากจะบีบแขนมัน ดูว่าจะนิ่มเหมือนลูกโป่งหรือไม่ หากก็ไม่กล้าด้วยเกรงใจพระสิงหล พลันก็นึกขึ้นได้ว่าน่าจะมีพยานรู้เห็น จะได้นำเรื่องนี้ไปกราบทูล ให้สมเด็จพระสังฆราชวัดราชบพิธสถิตมหาสีมารามทรงทราบ จึง คลานออกไปนั่งต่อหน้าพระลังกา พูดว่า

“กระผมขออนุญาตให้โยมที่มาด้วยเข้ามาดูได้ไหมครับ จะได้เป็นพยานเวลาที่ผมนำไปเล่าให้ญาติโยมฟัง” ท่านหมายถึง อาจารย์เนื้อที่รออยู่นำถ้า

“ได้ แต่ห้ามแตะต้อง ให้ดูเฉยๆ” พระในถ้ำตั้งเงื่อนไข

“ครับ กระผมจะบอกเขาว่า ดูแต่ตา มืออย่าต้อง ของจะเสีย เสียจะตำ สำนวนไทยเขาว่าอย่างนี้ครับ” ภิกษุอาคันตุกะอ้าง สำนวนไทย

“ท่านนี้ช่างมีอารมณ์ขันนะ บังเอิญสำนวนไทยของท่านใช้

กับผมไม่ได้ เพราะผมไม่เคยมีเมีย” ท่านพระครูรีบออกตัวว่า

“กระผมก็ไม่มีเมียเหมือนกัน ไม่เหมือนพระญี่ปุ่นกับพระทิเบตนะครับ ท่านมาประชุมยังพาเมียมาด้วย”

“ก็ท่านเป็นพระมหายาน เถรวาทของเราอย่าว่าแต่จะมีเมียเลย ถูกต้องมาตุคามยังห้าม” พระในถ้ำอ้างสิกขาบท

“ก็มาตุคามเป็นข้าศึกต่อพรหมจรรย์ ในเมื่อเราตั้งใจมาประพฤติพรหมจรรย์ก็ต้องละสิ่งเหล่านี้ กระผมไม่เข้าใจเลยว่า เหตุใดพระญี่ปุ่นกับพระทิเบตท่านถึงไม่ปฏิบัติตามพระวินัย”

“เพราะเขามีคัมภีร์ที่ต่างไปจากของเถรวาท แต่ก็มีได้หมายความว่าพระทิเบตและพระญี่ปุ่นทุกรูปจะเป็นอย่างนี้ทั้งหมดหรอกนะ เพราะมหายานเองก็ยังแบ่งเป็นนิกายย่อยออกไปอีก บางนิกายพระมีเมียไม่ได้ อย่างในทิเบต พระพุทธศาสนาแบ่งออกเป็นห้านิกาย สี่นิกายพระมีเมียไม่ได้ อีกหนึ่งนิกายมีได้ และถูกสี่นิกายตำหนิติเตียน เพราะนอกจากไม่ประพฤติพรหมจรรย์แล้วยังละเมิดศีลข้อสาม”

“ละเมิดอย่างไรหรือครับ”

“ละเมิดตรงที่บางรูปไม่ได้มีเมียคนเดียว แต่มีสองบ้างสามบ้าง บางทีก็มากกว่านั้น ทำให้เกิดการหึงหวงแย่งชิงดูสับสนอลหม่านไปหมด ส่วนในญี่ปุ่นนิกายที่พระมีเมียได้มีสถิติการหย่าร้างสูงกว่าคฤหัสถ์เสียอีก เอาเถอะไม่ต้องคิดมาก จะไปเรียกใครมาดูก็รีบไปประเดี๋ยวรถเขาจะคอยนาน” ท่านพระครูจึงไหว้ท่านหนึ่งครั้งแล้วลุกขึ้นเดินออกมาหน้าถ้ำ อาจารย์เฝ้าเห็นก็ถามขึ้นว่า

“ท่านปลดทุกข์เรียบร้อยแล้วหรือคะ งั้นก็รีบลงจากเขากันเถอะ”

“อาตมายังไม่ได้ปลดทุกข์หรอกโยม เผอิญไปเจอของดีเลย

หายปวด ลืมไปเลยว่ากำลังปวดบัสสาวะ จะให้โยมเข้าไปดูแล้วห้าม
เล่าให้พวกข้างล่างฟังนะ เอาไว้ไปกราบทูลสมเด็จพระสังฆราชด้วย
กัน”

“ท่านไปเจออะไรหรือคะ” ถามอย่างตื่นเตน

“เดินตามมา เตียวก็รู้” อาจารย์วัยเจ็ดสิบจึงเดินตามภิกษุ
วัยสี่สิบสามเข้าไปในถ้ำ พบพระสิงหลนั่งอยู่จึงกราบท่าน

“คุณนั้น ผู้หญิงที่ยืนอยู่เบื้องหลังท่านคือนารีผลที่กล่าวถึงใน
เรื่องมหาเวสสันดรชาดก คลานเข้าไปดูใกล้ๆ อาตมาขออนุญาต
จากท่านให้แล้ว” อาจารย์เนื่องจึงคลานเข้าไปนั่งดูใกล้ๆ ด้วยความ
ตื่นเตนยินดีเป็นล้นพ้น ท่านพระครูจึงถือโอกาสนั่งสนทนากับพระ
สิงหล

“กระผมใคร่ขอความกรุณาให้ท่านช่วยเล่าประวัติความเป็น
มาของนารีผล โยมยายเคยเล่าให้กระผมฟังตั้งแต่กระผมเป็นเด็ก
แต่ตอนนั้นกระผมไม่เชื่อและคิดว่าโยมยายโกหก”

“แล้วตอนนี้เชื่อหรือยัง”

“เห็นจะต้องเชื่อแล้วละขอรับ เพราะหลักฐานมันมัดตัว
ปฏิเสธไม่ได้” ท่านใช้สำนวนศาล จากนั้นจึงเล่าเรื่องให้พระสิงหล
ฟัง ครั้นเล่าจบพระในถ้ำก็พูดขึ้นว่า

“เรื่องก็เหมือนกับที่โยมยายของท่านเล่าให้ฟังนั่นแหละ สิ่ง
นี้มีชื่อเรียกว่ามัทกะลีผลบ้าง นารีผลบ้าง แต่ที่ถูกต้องเป็นมัทคลี
ผล เพราะเป็นช่องทางของกามคุณทั้ง ๕ มัทคลีผลไม่ได้เป็น
ต้นไม้ธรรมชาติ ไม่ได้ปลูกโดยวิธีเพาะเมล็ดหรือตอนกิ่ง แต่เป็น
ต้นไม้ที่พระอินทร์เนรมิตขึ้นมา พระองค์ทรงทราบว่าพระเวสสันดร
ต้องถูกเนรเทศให้มาอยู่ที่เขาวงกต จึงเนรมิตบรรณศาลาขึ้นมาหนึ่ง
หลังและมีมัทคลีผล ๑๖ ต้น บัดนี้บรรณศาลาและมีมัทคลีผลก็ยังคงอยู่ที่

ป้าหิมพานต์ นับอายุได้สามหมื่นปีแล้ว”

“ทำไมตั้งสามหมื่นปีละครับ พระพุทธศาสนาเพิ่งอายุได้สองพันห้าร้อยกว่าปีเท่านั้น”

“อย่าลืมนะว่าเมื่อพระเวสสันดรซึ่งเป็นพระชาติสุดท้ายในทศชาติ ละสังขารจากโลกมนุษย์แล้ว พระองค์ได้ไปอุบัติอยู่ที่สวรรค์ชั้นดุสิต วันเวลาของสวรรค์ชั้นดุสิตกับของโลกมนุษย์ไม่เท่ากัน หนึ่งวันหนึ่งคืนของสวรรค์ชั้นดุสิตเท่ากับปีของโลกมนุษย์” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงถูกถาม

“สี่ร้อยปีครับ ถ้าชั้นดาวดึงส์ก็ร้อยปี ชั้นนิมมานรดีแปดร้อยปี” ตอบเกินคำถาม เห็นพระในถ้ำนั่งนิ่ง จึงถามท่านว่า

“แล้วบรรณศาลากับต้นนารีผลจะมีอยู่ตลอดไปไหมครับ”

“มีอะไรบ้างที่จะอยู่ตลอดไป อย่างว่าแต่ในโลกมนุษย์เลย แม้ในเทวโลกหรือพรหมโลกก็ไม่มีอะไรเที่ยงแท้ ทุกอย่างเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไม่ว่าโลกนี้หรือโลกไหนๆ เมื่อพระศาสนาของพระสมณโคดมอายุครบห้าพันปี บรรณศาลากับต้นมัลลิกะผลก็จะหายไป” แม้รูปหนึ่งจะเรียกว่า มัลลิกะผล ขณะอีกรูปเรียก นารีผล หากภิกษุทั้งสองรูปก็คุยกันรู้เรื่องเพราะต่างก็หมายถึงสิ่งเดียวกันคือ **มัลลิกะผล**

“พระอินทร์ทรงเนรมิตต้นนารีผลด้วยเหตุผลอันใดครับ” ภิกษุอาคันตุกะใคร่รู้

“เพื่อจะช่วยให้พระเวสสันดรโพธิสัตว์ทรงปฏิบัติธรรมได้ โดยปราศจากความกังวล ทั้งนี้เพราะในป่าหิมพานต์มีฤๅษีซีไซโพรเจ ลามกสกปรกอยู่มาก คนเหล่านี้ได้ฉานสมบัติมีอายุเป็นพันปี แต่ก็ยังละกามคุณไม่ได้ เมื่อพระนางมัทรีออกป่าเพื่อหาผลไม้มาถวาย พระสวามีและพระโอรสธิดา ก็จะถูกพวกฤๅษีเหล่านี้ปลุกปล้ำ

ทำลามกอนาจาร พระอินทร์จึงต้องเนรมิตต้นมัลลคัสผลขึ้นมาไว้ ต้นมัลลคัสผลจะออกดอกต่อเมื่อพระนางมัทรีออกหาผลไม้ พวกฤๅษีชีไพรก็จะมารออยู่ที่ใต้ต้น พอผลของมันหล่นก็จะเก็บเอาไปเสพสังวาส พวกที่เหาะได้ก็จะเหาะขึ้นไปปลิดจากขั้ว อุ่มไป หลังจากเสพสังวาสแล้ว ฆานก็จะเสื่อมถอย ต้องมานั่งบำเพ็ญกันใหม่”

“ท่านเห็นต้นมันหรือเปล่าครับ”

“เห็นซิ มัลลคัสผลต้นสูงใหญ่ ใบเหมือนใบมะม่วงแต่ขนาดใหญ่เท่าใบกล้วย ดอกคล้ายดอกกล้วยไม้ ดอกหนึ่งมี ๕ ผล แต่ละผลเป็นหญิงสาวสวยงามอย่างที่ท่านเห็นอยู่ขณะนี้”

“ปัจจุบันนารีผลก็ไม่ออกดอกแล้วซิครับ เพราะพระนางมัทรีไม่ได้ออกหาผลไม้แล้ว”

“ออกซิ หลังจากไม่มีพระนางมัทรีแล้ว มัลลคัสผลก็ออกดอกออกผลทุกวัน หกโมงเช้าบาน หกโมงเย็นหุบ สามวันมีระดู เจ็ดวันหล่นจากต้น ห้าเดือนก็เหี่ยวและหมดสภาพเพราะไม่มีกระดูก”

“แสดงว่าที่ห้อยอยู่นี้ท่านเพิ่งได้มาใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว ผมเห็นตกอยู่ที่ใต้ต้นเลยเก็บเอามาดูเล่น”

“ท่านไปป่าหิมพานต์มา... ป่าหิมพานต์อยู่ที่ไหนครับ”

“อยู่เลยเขาทิมมัลลไปสิบหกโยชน์ ป่าหิมพานต์เป็นแดนมหัศจรรย์ จะว่าเป็นเมืองมนุษย์ก็ไม่ใช่ เป็นแดนเทพก็ไม่เชิง มันกึ่งๆระหว่างเมืองมนุษย์กับแดนเทพ ที่นั่นมีสัตว์หิมพานต์เต็มไปหมด ทั้งกิงนร กิงนรี นรสิงห์ และพญาครุฑ เป็นต้น ถ้าท่านต้องการไป ผมจะเป็นมัคคุเทศก์ให้”

“ขอบพระคุณครับ กระผมอยากทราบว่าไปอย่างไร”

“การไปป่าหิมพานต์ไปได้ ๓ วิธีคือ เหาะไป วิธีนี้ต้องสำเร็จฆานสมบัติด้วยการเจริญวาโยกสิณ วิธีที่สองคือ อมปรอห และ

วิธีที่สามไปด้วยบุญวาสนา คือเดินทางผ่านเขาช่องแคบ ถ้าตัวลอดเข้าไปได้ก็จะถึงป่าหิมพานต์ซึ่งมีหิมะปกคลุม ท่านจะไปด้วยวิธีใดล่ะ”

“วิธีเดียวกับท่านนั่นแหละครับ ท่านไปด้วยวิธีใดกระผม ก็ต้องใช้วิธีเดียวกันถึงจะไปด้วยกันได้ ว่าแต่ว่าท่านจะไปอีกเมื่อไรครับ”

“ท่านพร้อมเมื่อไรก็ได้ทันที เอาอย่างนี้ ผมจะบอกวิธีให้ ถ้าท่านต้องการไปจริงๆก็ให้มาพบผมที่นี่ แล้วเราจะไปด้วยกัน ผมจะให้ของสิ่งหนึ่งแก่ท่าน เมื่อท่านมาพบผมให้นำสิ่งนี้มาด้วย” ท่านหยิบวัตถุชิ้นหนึ่งออกจากกระเป๋ายังสะส่งให้ท่านพระครูสมภารวัดป่ามะม่วงรับมาใส่ย่ามไว้แล้วถามอีกว่า

“ท่านครับ โยมยายเคยเล่าให้ผมฟังว่า เมื่อพระนางมุสตีจะจุติจากสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เพื่อมาเป็นพระมารดาของพระเวสสันดรโพธิสัตว์ พระนางได้ขอพรจากพระอินทร์ ๑๐ ประการ ที่เรียกว่าทศพร กระผมอยากทราบว่าในคัมภีร์ของประเทศศรีลังกาได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้หรือไม่”

“ท่านต้องการตรวจสอบว่าจะเหมือนกับที่กล่าวไว้ในคัมภีร์ของประเทศสยามหรือไม่ อย่างนั้นใช่ไหม”

“คงท่านองนั้นแหละครับ”

“ผมว่าไม่น่าจะต่างกันนะ เพราะประเทศสยามรับพระพุทธศาสนาตั้งลัทธิลังกาวงศ์ไปจากศรีลังกา ในเวลาต่อมาศรีลังกาก็รับพระพุทธศาสนานิกายสยามวงศ์เข้ามา เอาอย่างนี้ ผมจะบอกว่าทศพรมีอะไรบ้าง แล้วท่านลองนำไปเทียบเคียงกับที่กล่าวไว้ในคัมภีร์ของประเทศสยาม อย่างนี้ดีไหม”

“ดีครับ มีอะไรบ้างครับ” พระในถ้ำจึงสาธยายว่า

“พรข้อที่หนึ่ง พระนางมุสตีขอให้ได้ไปบังเกิดในปราสาท
ของพระเจ้าสีวิราช ข้อสอง ขอให้ดวงเนตรของพระนางดำเหมือน
ตาของลูกเนื้อทราย ข้อสาม ขอให้ขนคิ้วของพระนางเขียวงาม
ขำดังขนสร้อยคอนกยูง ข้อสี่ ขอให้พระนางได้นามว่ามุสตี ดัง
เดิม ข้อห้า ขอให้พระนางมีพระโอรสที่ทรงเกียรติยศยิ่งกว่ากษัตริย์
พระองค์ใดในสากลโลก ข้อหก เมื่อตั้งครรภ์ขออย่าให้ครรภ์ปรากฏ
ออกมาเหมือนสตรีทั่วไป ให้ครรภ์ดูงามเหมือนคันธนู ข้อเจ็ด เมื่อ
ทรงครรภ์อย่าให้ยุคลงดำ และเมื่อโอรสเสวยก็อย่าให้คล้อยเคลื่อน
หย่อนยาน ให้เต่งตึงดังดอกบัวหลวงงามวิเศษ ข้อแปด ขอให้เส้น
เกศาดำขลับสลบสลายบริสุทธิ์ประดุจสีปีกแมลงค่อมทอง ข้อเก้า
ขอให้ผิวพรรณบริสุทธิ์ผุดผ่องดังทองคำธรรมชาติ สกลกายใส
สะอาดผ่องแผ้วหมดราศี ข้อสุดท้าย ขอให้ได้ปลดปล่อยช่วยชีวิต
คนทุกข์ิตต้องโทษประหารให้พ้นภัย ทั้งหมดนี้คือพรสิบประการที่
พระนางมุสตีทูลขอต่อพระอินทร์ เหมือนกับในคัมภีร์ของท่าน
ใหม่”

“เหมือนกันครับ แสดงว่าคัมภีร์ของพระพุทธศาสนาฝ่าย
เถรวาทเหมือนกันหมด ไม่ว่าจะ เป็นของประเทศไทย ขอบพระคุณ
มากครับ กระผมเห็นจะต้องกราบลา โยมไปกันเถอะ” ท่านเรียก
อาจารย์เนื่อง ผู้ซึ่งนั่งดูนารีผลตาไม่กะพริบ อาจารย์วัยเจ็ดสิบ
คลานออกมาพร้อมกับพรำรำพันว่า

“สวยเหลือเกินค่ะ ขนาดดิฉันเป็นผู้หญิง แถมอายุตั้งเจ็ด
สิบ ก็ยังอดคลั่งไคล้ไหลหลงเสียมิได้ ถ้าพวกผู้ชายมาเห็นจะขนาด
ไหน”

“นอกจากสวยแล้วยังร้องรำทำเพลงได้ด้วยนะ” พระในถ้ำ
พูดแต่อาจารย์เนื่องไม่เข้าใจภาษาสิงหล จึงไม่รู้ที่ท่านพูดว่าอะไร

ท่านพระครูจึงต้องรับหน้าที่เป็นลาม

“ท่านบอกว่านอกจากสวยแล้วยังร้องรำทำเพลงได้อีกด้วย” แล้วพูดกับพระสิงหลว่า

“ถ้าเช่นนั้นก็ครบเลยนะครับ เป็นที่ตั้งของกามคุณ ๕ ครบถ้วนทั้ง รูป เสียง กลิ่น รส และสัมผัส”

“นั่นซิ พวกฤๅษีชีไพรถึงได้ไปไหนไม่รอด อุตส่าห์บำเพ็ญตบะจนได้ฌาน แต่พอมายุ่งเกี่ยวกับมัจฉลีสผล ฌานก็เสื่อมถอย กามคุณนี้เป็นอุปสรรคสำคัญของการบรรลุมรรคผลเสียวนะ อย่าว่าแต่พวกฤๅษีชีไพรเลย ขนาดพระสงฆ์ผู้ประพาศิพรมจรริย์ ถ้าจิตใจไม่แน่วแน่มั่นคง ก็ยังพลาดทำเสียที่ได้ พระที่จะเหมือนอย่างผมอย่างท่านหาได้ยาก นี่ผมพูดไปตามข้อเท็จจริงนะ ไม่ใช่จะมาสรรเสริญเยินยอกันเอง”

“ข้อนั้นผมเข้าใจดี ท่านครับผมเห็นจะต้องกราบลาประเดี๋ยวพรรคพวกเขาจะคอยนาน ขอบพระคุณท่านมากที่ให้ผมได้มีโอกาสมาเห็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลกที่น้อยคนนักจะได้เห็น ขอบพระคุณเหลือเกิน” ท่านก้มลงกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง

“ไม่ต้องขอบคุณผมหรอก เพราะผมไม่ได้บันดาลให้ท่านมาเห็น แต่เป็นบุญญาของของท่านเอง เรื่องของบุญญาต้องทำเองสร้างเอง ทำให้กันไม่ได้ อย่าลืมนะ ถ้าต้องการไปเที่ยวป่าหิมพานต์ให้มาพบผมที่นี่ แล้วของที่ผมให้ไปรักษาไว้ให้ดีและนำติดตัวมาด้วย รีบไปเถอะพวกเขาคอยนานแล้ว”

ขณะเดินลงเขามาด้วยกัน ท่านพระครูกำชับอาจารย์เนื่องไม่ให้เล่าเรื่องไปพบนารีผลให้คนในรถฟัง ประเดี๋ยวพวกเขาจะพากันแห่ขึ้นไปดู เป็นการรบกวนพระในถ้ำ อาจารย์เนื่องรับปากว่า

นารีผล

จะเก็บไว้เป็นความลับ เมื่อมาถึงรถ พระครูบุญมีก็ต่อว่าต่อขานทันที

“ท่านพระครูหายไปนานเหลือเกิน ท่านทำให้คนอื่นเขาคอยนาน นี่ถ้าไม่ติดว่าอาจารย์เนืองยังไม่มา ผมทิ้งท่านแล้ว”

“ผมขอโทษ เอาเถอะผมรับรองว่าจะ ทำเวลา ให้ไปทันประชุม ท่านสั่งให้รถออกได้” เมื่อท่านมาพูดอย่างนี้ พระครูบุญมีก็ต้องยอมจำนน ที่ยอมจำนนเพราะ เห็นฝีมือ ของภิกษุรูปนี้ มาแล้ว

๖๕

วัฒนธรรมพุทธ

WS: ครุบุญมีมิได้ทำหน้าที่บรรยายให้ความรู้แก่คณะเหมือนเช่นเคย ท่านทำให้ผู้อื่นเข้าใจว่าท่านไม่พอใจท่านพระครูที่ทำให้เสียเวลา จึงประท้วงด้วยการเลิกบรรยาย หากข้อเท็จจริงนั้นมีภิกษุเพียงสองรูปที่ล่วงรู้ คือพระครุบุญมีหนึ่ง กับเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงอีกหนึ่ง รูปแรกนั้นเข้าตำรา รู้อยู่แกล้งใจ ส่วนรูปที่สองรู้ได้ด้วย วรรณาน ว่า ภิกษุวัยสี่สิบเลิกบรรยายเพราะหมดภูมิรู้ที่เตรียมมา ครั้นจะบรรยายในสิ่งที่มิได้เตรียมมาก็เกรงว่าจะเข้าข่ายมุสาวาท จึงต้องทำที่เป็นไม่พอใจท่าน เพื่อที่จะได้ไม่เสียหน้า

เมื่อไม่มีการบรรยาย ผู้โดยสาร จึงจับกลุ่มคุยกัน หลวงพ่อแพซึ่งนั่งติดกับท่านพระครูถามขึ้นว่า

“เธอขึ้นไปถึงยอดเขานั้นหรือ”

“ครับหลวงพ่อ ผมคิดว่าพวกเราจะขึ้นไปกัน แต่ก็มองหาใครไม่พบนอกจากโยมเนื่อง เลยพากันลงมา หลวงพ่อไม่ได้ขึ้นหรือครับ” เจ้าอาวาสวัดพิกุลทองถูกถาม

“ขึ้นเหมือนกัน แต่ไม่อยากเบียดกับแขกเลยเดินลงตั้งแต่ยังไม่ถึงครึ่งทาง คนอื่นๆพอเห็นฉันลงก็เลยลงตาม รวมทั้งพระครุบุญมีด้วย” ได้ฟังดังนั้นท่านพระครูก็พอจะคาดคะเนได้ว่าภิกษุวัยสี่สิบไม่เคยขึ้นไปถึงยอดเขา มิฉะนั้นจะต้องกำหนดเวลาในการขึ้น

ลงได้ถูกต้อง สมภารวัดป่ามะม่วงเห็นเป็นโอกาสที่จะแก้ลำพระครูบุญมี จึงเริ่มแผนการ

“หลวงพ่อกับ ภรรยาถามพระครูบุญมีให้ผมหน่อยว่าท่านเคยขึ้นไปถึงยอดเขาหรือไม่”

“ทำไมเธอไม่ถามเองล่ะ”

“ถ้าผมถามท่านคงไม่ตอบเพราะกำลังโกรธที่ผมล่าช้า”

“แล้วเธอจะอยากรู้ไปทำไมล่ะ” หลวงพ่อแพซึก

“ผมต้องการพิสูจน์อะไรบางอย่าง หลวงพ่อช่วยผมหน่อยนะครับ ผมไหว้ละ” ท่านยกมือไหว้ดังวาจ

“เอาเถอะ ฉันจะถามให้” สมภารวัดพิบูลทองรับคำ แล้วหันไปถามพระครูบุญมีซึ่งเปลี่ยนที่นั่งจากแถวที่หนึ่งไปนั่งแถวที่สี่เพื่อให้ไกลจากท่านพระครู

“ท่านพระครูเคยขึ้นไปถึงยอดเขาไหม” พระครูบุญมีคาดไม่ถึงว่าจะถูกถามแบบนี้ ครั้นจะตอบว่าไม่เคยก็กลัวจะเสียหน้า จึงย้อนถามว่า

“หลวงพ่อกับทำไมหรือครับ”

“ก็อยากรู้นะซี” หลวงพ่อแพตตอบ

“หลวงพ่อยากรู้หรือคนอื่นอยากรู้กันแน่ ถ้าหลวงพ่อยากรู้ผมจะตอบ แต่ถ้าคนอื่นอยากรู้ ผมขอไม่ตอบ” ท่านคิดว่าคนที่อยากรู้ต้องเป็นสมภารวัดป่ามะม่วง มิใช่สมภารวัดพิบูลทองแต่อย่างใด

“เอาเถอะ อย่าเรื่องมาก ตอบมาคำเดียวว่าเคยหรือไม่เคย” หลวงพ่อแพยื่นคำขาด พระครูบุญมีจึงตอบเสียงอ่อยๆว่า

“ไม่เคยครับ” ท่านพระครูได้ที จึงพูดขึ้นว่า

“เมื่อท่านไม่เคยแล้วรู้ได้อย่างไรว่าใช้เวลาขึ้นลงเพียงสอง

ชั่วโมง เวลาที่ท่านให้หะต้อให้วิ่งขึ้นวิ่งลงก็ไม่พอ แล้วอีกอย่างหนึ่ง ผมเป็นบรรพชิตเหมือนท่าน ถ้าวิ่งขึ้นวิ่งลงแบบนั้นคนเขาก็ต้องคิดว่าผมเป็นพระบ้า จริ่งโหม” พระครูบุญมีรู้ว่าพลาดท่าเสียที่สมภาร วัดป่ามะม่วงแล้ว กระนั้นก็ไม่ยอมแพ้ จึงเถียงไปข้างๆจุกๆว่า

“ก็ในเมื่อท่านรู้ว่าเวลาแค่นั้นไม่พอ แล้วทำไมท่านยังขึ้นขึ้นไปล่ะ ท่านทำให้คนอื่น ๆ ต้องมาเสียเวลาเพราะท่านคนเดียว”

“ไม่ใช่คนเดียวค่ะ ต้องสองคน หรือถ้าจะพูดให้ถูกก็ต้องพูดว่าหนึ่งรูปกับหนึ่งคน ดิฉันก็มีส่วนผิดด้วย อย่าโทษแต่ท่านพระครูเลยค่ะ” อาจารย์เนื่องพูดขึ้น

“โยมไม่ผิด อาตมาก็ไม่ผิด เราทำตามคำสั่งของมัจจุเทศก์ จะผิดได้อย่างไร” ภิกษุวัยสี่สิบสามพูดกับอุบาสิกาวัยเจ็ดสิบ แล้วจึงพูดกับพระครูบุญมีว่า

“ท่านจำไม่ได้หรือ ตอนลงจากรถท่านบอกทุกคนว่าพยายามขึ้นไปให้ถึงยอดเขา ผมกับโยมเนื่องก็ทำตามคำสั่งของท่านแล้ว แทนที่ท่านจะยกย่องกลับมาโกรธเคืองกัน ทำอย่างนี้ไม่ถูกนะครับ ที่ผมเตือนก็เพราะหวังดี ท่านต้องทำหน้าที่มัจจุเทศก์ต่อไปอีกนานจนกว่าจะเรียนจบ การให้ความรู้แก่ผู้อื่นเป็นบุญกุศลที่เรียกว่า ทัมมเทศนามัย คือบุญสำเร็จด้วยการสั่งสอนธรรม ซึ่งหมายถึง การอบรมสั่งสอนธรรมให้ผู้อื่นได้มีความรู้หรือให้ความรู้แก่ผู้อื่น แต่ถ้าให้ความรู้ที่ไม่ถูกต้อง แทนที่จะเป็นบุญกลับเป็นบาป ท่านลองพิจารณาดูว่าที่ผมพูดมานี้ถูกต้องหรือไม่ ท่านเป็นคนฉลาดเรียนถึงระดับปริญญาเอก เรื่องแค่นี้ผมว่าท่านคงคิดได้” ท่านพระครูอธิบายค่อนข้างยืดยาว พระครูบุญมีพิจารณาแล้วว่าสิ่งที่เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงพูดมานั้นถูกต้องตามเป็นจริงทุกประการ โดยเฉพาะประโยคที่ว่า ท่านเป็นคนฉลาด ดังนั้นเพื่อเห็นแก่ ประโยชน์

ตน และ ประโยชน์ผู้อื่น ท่านจำเป็นต้องยอมรับข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น จึงประกาศให้ ผู้โดยสาร ทราบโดยพูดผ่านไมโครโฟนว่า

“พระคุณเจ้าและญาติโยมทั้งหลาย ผมกำลังทำความเข้าใจกับท่านพระครู ไม่ได้ทะเลาะกันนะครับ เป็นพระทะเลาะกันไม่ได้ อยู่แล้ว ผมต้องขอภัยที่ให้ข้อมูลผิด คือที่ผมให้ขึ้นไปถึงยอดเขา โดยให้เวลาสองชั่วโมงนั้น ท่านพระครูบอกว่าไม่พอ ต่อให้วิ่งขึ้น วิ่งลงก็ไม่ทันเวลา เพราะท่านได้พิสูจน์มาแล้ว ผมขอสารภาพว่า ผมเองก็ยังไม่เคยขึ้นไป จึงไม่ทราบว่าต้องใช้เวลาจริงๆกี่ชั่วโมง เพราะฉะนั้นผมจึงยอมรับผิดในทุกกรณี อย่างไรก็ตาม ผมมีความเชื่อเช่นเดียวกับท่านทั้งหลายว่าท่านพระครูจะทำให้คณะของเราไปถึงที่ประชุมทันเวลา ใช่ไหมครับ” ท่านหันมาถามท่านพระครู ภิกษุ วัชสีลีสสามเณรมั่นแน่นคำตอบ พระมัคคุเทศก์จึงสรุปว่า

“ท่านเฒ่าแปลว่าท่านรับ เพราะฉะนั้น ขอท่านทั้งหลาย จงอยู่ในอาการสงบ เพื่อที่ท่านพระครูจะได้ใช้กำลังภายในได้อย่างคล่องตัว” ทำความเข้าใจกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ทั้งพระและคฤหัสถ์ ต่างพากันอยู่ในอาการสงบ ท่านพระครูจำต้องนั่งภาวนาคาถา “สหัสสเนตฺโต...” ไปตลอดทาง นึกขอบคุณหลวงพ่อดีที่ให้คาถา ของพระอินทร์บทนี้มา ทำให้ท่านใช้แก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้หลาย ครั้งแล้ว

รถบัสนำคณะเดินทางมาถึงที่ประชุมเวลาสิบสี่นาฬิกาตรง ทว่าการประชุมยังมีได้เริ่มเนื่องจากสมาชิกยังไม่ครบ คณะจาก ประเทศไทยพอมีเวลาเข้าไปทำธุระในห้องสุขา ท่านพระครูรู้สึก เหนื่อยด้วยว่าต้องใช้พลัง มากกว่าปกติ โชคดีที่ท่านมิได้ปวด เบาระหว่างทางทั้งที่ตอนอยู่บนเขานั้นปวดจนแทบทนไม่ไหว ครั้น ได้ไปพบสิ่งมหัศจรรย์ในถ้ำทุกขเวทนา กลับมลายหายไปราว

ปาฏิหาริย์ เพิ่งจะมารู้สึกปวดอีกครั้งก็ตอนมาถึงที่ประชุมแห่งนี้ การประชุมรอบสุดท้ายเริ่มขึ้นเมื่อเวลา ๑๔.๑๐ นาฬิกา ซึ่งล่าช้ากว่าเวลาที่กำหนดสิบนาที พิธีกรชายประกาศให้นายกพุทธสมาคมของแต่ละประเทศขึ้นไปแถลงถึงกิจกรรมต่างๆที่สมาคมของตนจัดขึ้น โดยให้เวลาคนละไม่เกินสิบนาที ประเทศที่ไม่มีกิจกรรมที่ต้องแถลงจึงใช้เวลาน้อยกว่านั้น ครั้นถึงรอบของประเทศไทย หม่อมเจ้าหญิงพูนพิศมัยทรงเป็นองค์แถลง พระองค์รับสั่งภาษาอังกฤษคล่อง ทรงออกเสียงได้ชัดเจนเหมือนอย่างเจ้าของภาษา ท่านพระครูต้องฟังด้วย วรรณัญญา จึงเข้าใจ ทั้งนี้เพราะท่านไม่สันทัดภาษาอังกฤษ ด้วยเอาเวลาเรียนไปสร้าง วิกรรม แทน

เมื่อทรงแถลงเรื่องกิจกรรมของสมาคมจบ หม่อมเจ้าหญิงทรงกล่าวแสดงความชื่นชมประเทศเจ้าภาพที่ได้จัดการประชุมครั้งนี้ขึ้น

“...และท้ายที่สุดนี้ข้าพเจ้าขอตั้งจิตอธิษฐานร่วมกับท่านทั้งหลายว่า ถ้าชาติหน้ามีจริง ขอให้เราได้มาทำงานร่วมกันอีก ขอทุกท่านจงเดินทางกลับโดยสวัสดิภาพ สวัสดิ์คะ” เสียงปรบมือดังขึ้น องค์นายกพุทธสมาคมแห่งประเทศไทยกำลังจะเสด็จลงจากเวที พิธีกรชายก็ทักท้วงขึ้นว่า

“อย่าเพิ่งไปครับ ท่านพูดผิด ขอให้พูดเสียใหม่”

“ดิฉันพูดอะไรผิดหรือคะ” ทรงมีรับสั่งถาม

“ผิดซีครับ ท่านเป็นชาวพุทธพูดได้อย่างไรว่า ถ้าชาติหน้ามีจริง หากชาวพุทธไม่มั่นใจว่าชาติหน้ามีก็ไม่สมควรเป็นชาวพุทธ เพราะฉะนั้นผมขอให้ท่านพูดเสียใหม่” หม่อมเจ้าหญิงจึงตรัสว่า

“ข้าพเจ้าขออภัยที่พูดผิด จริงดังที่พิธีกรพูดมา คนที่ไม่มั่นใจว่าชาติหน้ามีจริง ไม่สมควรเป็นชาวพุทธ ทั้งนี้เพราะสังสารวัฏ

มีอยู่ ความเพียรพยายามที่จะออกไปจากวงจรแห่งการเวียนว่าย
ถือเป็นหน้าที่สำคัญของชาวพุทธ ข้าพเจ้าจึงขอถือโอกาสพูดใหม่
ว่า **ชาติหน้าขอให้เราได้มาร่วมงานกันอีก สวัสดิ์ค่ะ**” คราวนี้เสียง
ปรบมือดังขึ้นกว่าเดิม จากนั้นนั้นนายกพุทธสมาคมของประเทศ
ออสเตรเลียจึงขึ้นมาแถลงถึงกิจกรรมที่ได้ดำเนินการไปแล้ว ลำดับ
สุดท้าย ท่านสังฆาตีสสมมหาเถระในฐานะประธานอำนวยการฝ่าย
บรรพชิตได้ขึ้นมากล่าว อนุโมทนา และอวยพรให้ผู้เข้าร่วมประชุม
ทุกคนเดินทางกลับประเทศของตนโดยสวัสดิภาพ เมื่อท่านกล่าว
จบเสียงปรบมือก็ดังขึ้นอีก ท่านรอจนเสียงเงียบลง แล้วกล่าวว่า

“ท่านทั้งหลายโปรดทราบ การปรบมือให้พระมิใช่**วัฒนธรรม**
พุทธ ที่ถูกท่านต้องยกมือขึ้นวันทาและเปล่งวาจาว่า **สาธุ** กรุณา
ทำใหม่อีกครั้ง ที่ประชุมทำตามและเปล่งวาจาว่า **สาธุ** ดังก้อง ท่าน
สังฆาตีสสะยิมและเดินลงจากเวทีมาหาท่านพระครู

“ผมจะไปส่งท่านที่สนามบิน”

“อย่าลำบากเลยครับหลวงพ่อ ผมมากันหลายคนและมีพระ
มัคคุเทศก์คอยดูแลถึงห้ารูป หลวงพ่อเหนื่อยมาหลายวัน นิมนต์
พักผ่อนเถาะครับ” สมภารวัดป่ามะม่วงพูดอย่างเกรงใจ

“ไม่เป็นไรนะ เหนื่อยกายพักผ่อนเดี๋ยวเดียวก็หาย แต่ใจ
ผมไม่เหนื่อยนะ ใจผมสบาย จะเรียกว่าเหนื่อยกายสบายใจก็ได้ พระ
พุทธศาสนาของเราลึกซึ้งกว่าศาสนาอื่นตรงที่สอนเรื่องจิตใจด้วย
ผมหมายความว่า ศาสนาทุกศาสนาสอนให้คนละชั่ว ทำดี แต่พระ
พุทธศาสนาสอนเรื่องทำจิตให้ผ่องใสด้วย ตรงนี้แหละที่ผมมองว่า
ลึกซึ้งกว่า”

“นั่นเพราะพระพุทธศาสนาให้ความสำคัญกับใจมากกว่า
กายนะครับ อย่างที่สอนว่า จิตเป็นนาย กายเป็นบ่าว แต่คนทุก

วันนี้เขากลับให้กายเป็นนาย จิตเป็นบ่าว ทำทุกอย่างเพื่อจะให้ได้มาซึ่งความสุขทางกาย บางครั้งก็ถึงกับละเมิดศีลธรรม ก็เลยสุขกายแต่ไม่สบายใจ”

“จิตใจเป็นเรื่องของปัญญา พระพุทธศาสนาลึกซึ้งมากที่สอนเรื่องปัญญาด้วย ขณะที่ศาสนาอื่น ๆ สอนเฉพาะศีลกับสมาธิ การสอนให้ละชั่วก็คือเรื่องศีล ทำดี คือ สมาธิ แต่พระพุทธศาสนาเลยไปอีกขั้นหนึ่งคือสอนเรื่องการทำจิตให้ผ่องใส ซึ่งก็คือปัญญา ตัวปัญญานี้สำคัญมาก แม้บุคคลมีศีลบริบูรณ์ เจริญสมาธิได้ถึงขั้นสูงสุด แต่ถ้าไม่ก้าวขึ้นไปถึงขั้นปัญญาแล้ว ก็ไม่อาจบรรลุจุดหมาย คือ พระนิพพานได้ นี่เราจะยืนคุยกันอยู่อย่างนี้หรือ ผมว่าไปคุยกันบนรถดีกว่า” ท่านลัทธิธาดิสสะเสนอ

“ตกลงหลวงพ่อก็จะไปส่งพวกเราจริงๆหรือครับ” ท่านพระครูถาม

“ไปซิ เวลาผมไปเมืองไทยท่านต้องมาส่งผมบ้างนะ” ท่านลัทธิธาดิสสะพูดยิ้มๆ

“ถ้าเช่นนั้นก็นิมนต์ไปที่รถเลยครับ” ท่านพระครูนิมนต์เมื่อท่านเดินมาถึงรถก็ปรากฏว่าสมาชิกขึ้นไปรออยู่แล้ว นายรัตนะโคตะเสนา ตามมาส่งด้วย เมื่อเห็นท่านพระครูเขาเข้ามากราบเรียนว่า

“ผมจะไปส่งพระคุณเจ้าที่สนามบิน นิมนต์ขึ้นรถผมครับ” ท่านพระครูจึงนิมนต์หลวงพ่อบรรพชาญรัตนะ จากนั้นขณะที่มาจากเมืองไทยก็เดินทางไปยังสนามบิน

ขณะนั่งมาในรถ ท่านลัทธิธาดิสสะกับนายรัตนะได้ชวนท่านพระครูสนทนาด้วยรู้สึกถูกชะตากับภิกษุชาวไทยรูปนี้ นักหลวงพ่อบรรพชาญไม่รู้เรื่องจึงเกิดความรู้สึกอึดอัด ท่านพระครูเข้าใจความ

รู้สึกของภิกษุอาวุโสจึงแปลให้ท่านฟังเป็นระยะๆ เรื่องใดที่ไม่ต้องการให้ท่านทราบก็จะไม่แปล

“มาศรีลังกาครั้งนี้ท่านประทับใจเรื่องอะไรมากที่สุด” ท่านสังฆาติสสะถามท่านพระครู

“สิ่งที่ผมประทับใจมากที่สุดเห็นจะเป็นเรื่องความมีน้ำใจของคนที่นี่ โดยเฉพาะโยมรัตนะ ผมทั้งประทับใจทั้งรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณโยมเขามาก” ท่านพระครูตอบ เป็นคำตอบที่ออกมาจากใจจริง

“ประทับใจที่เขาขับรถมาส่งนะหรือ ผมว่าเหตุผลแค่นี้ไม่พอหรอกนะ” ท่านสังฆาติสสะแย้ง

“ไม่แค่นี้หรอกครับหลวงพ่อ ผมไม่ได้ประทับใจโยมรัตนะด้วยเหตุผลที่เขาขับรถมาส่ง แต่ผมประทับใจที่เขาช่วยเหลือผมขณะที่ผมกำลังเผชิญกับปัญหาวิกฤต ผมจะไม่ลืมบุญคุณเขาเลย”

“ปัญหาอะไรหรือ ท่านมีปัญหาวะไร” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่หน้าสวนสัตว์ให้ท่านฟัง และแปลให้หลวงพ่อแพด้วย เล่าจบจึงสรุปว่า

“บุญคุณที่โยมรัตนะมีต่อผมในครั้งนี่ ผมจะจดจำไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่”

“อย่าคิดว่าเป็นบุญคุณอะไรเลยครับ ผมเสียอีกที่คิดว่าตัวเองมีบุญที่ได้พบพระภิกษุผู้ทรงคุณอันประเสริฐเช่นท่าน” นายรัตนะพูดอย่างอ่อนน้อมถ่อมตน

“นอกจากเรื่องนี้แล้ว ท่านประทับใจเรื่องอะไรอีก” ท่านสังฆาติสสะยังคงอยากรู้

“ความจริงผมประทับใจทุกเรื่องครับหลวงพ่อ ก่อนมาผมได้ตั้งวัตถุประสงค์ไว้ ๕ ประการ และผมก็บรรลุวัตถุประสงค์ทั้งห้า

ประการนั้นอย่างครบถ้วน”

“มีอะไรบ้าง บอกได้ไหม เป็นความลับหรือเปล่า”

“สำหรับหลวงพ่อก็ไม่มีความลับครับ แต่สำหรับหลวงพ่อกับผม ผมตั้งใจว่าจะไม่ให้ท่านทราบหนึ่งเรื่อง”

“งั้นก็เล่าได้เลย เสร็จแล้วก็เว้นไว้เรื่องเดียวที่ไม่ต้องแปลให้ท่านฟัง” ตกลงกันดังนี้แล้ว ท่านพระครูจึงเล่าว่า

“ผมได้ตั้งวัตถุประสงค์ของการมาศรีลังกาไว้ ๕ ประการ คือ หนึ่ง.ขอให้ได้มานมัสการพระทันตธาตุ ซึ่งคนไทยเรียกว่า พระเขี้ยวแก้ว สอง.ขอให้ได้นมัสการต้นพระศรีมหาโพธิ์ สาม.ขอให้ได้พบนารีผล สี่.ขอให้ได้ไปดูหมู่บ้านของชนเผ่าไทยในศรีลังกา และห้า.ขอให้ได้ไปดูหน้าตาของพวกทมิฬพหิชาติที่ฆ่าพระฆ่าเณรตาย เพราะต้องการทำลายล้างพระพุทธศาสนาให้หมดไปจากศรีลังกา ผมได้บรรลุวัตถุประสงค์ทั้งห้าประการแล้ว ด้วยความประทับใจอย่างยิ่ง”

“ผมอยากทราบประการที่สามกับสี่ ท่านจะขยายความได้ไหม”

“ผมก็อยากทราบครับ” นายรัตนะเสนอบ้าง

“ถ้าหลวงพ่อสัญญาว่าจะไม่ไปที่หมู่บ้านนั้น ผมก็จะเล่าถวาย ที่ผมต้องพูดอย่างนี้เพราะพวกเขาไม่ยากติดต่อกับคนภายนอก หากผมมีโอกาสที่นี่อีกผมจะพาหลวงพ่อกันไปดู ถ้าหลวงพ่อกับผมสัญญาผมก็จะเล่าถวาย ส่วนเรื่องนารีผลผมไม่ถือว่าเป็นความลับ หลวงพ่อกับผมจะเล่าให้ใครฟังก็ได้”

“ตกลง ผมให้สัญญา” ท่านลัทธิศาตัสสะรับคำมั่นเหมาะ

“ผมก็ให้สัญญาครับ” นายรัตนะกราบเรียนด้วยกระหายอยากฟังเรื่องที่เขาไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน

๖๖

บรรณศาลา

ท่าน พระครูเล่าเรื่องที่สี่ก่อนแล้วจึงย้อนกลับมาเล่าเรื่อง
ที่สาม หลวงพ่อแพฟังไม่รู้เรื่องประกอบกับเหนื่อยจากการเดินทาง
จึงถือโอกาส นั้งจำวัด มาในรถ สมภารวัดป่ามะม่วงจึงไม่ต้อง *พากย์*
ไทย ให้ท่านฟัง นายรัตนะรู้สึกตื่นเต้นกับเรื่องที่ท่านพระครูเล่า
ขณะที่ท่านสัทธาติสสะฟังอย่างสงบตามวิสัยของสมณะ

“พระในถ้าท่านบอกว่าบัดนี้บรรณศาลาและต้นมักกะลีผล
ก็ยังอยู่ และจะหายไปเมื่อพระพุทธศาสนาของพระสมณโคตมอายุ
ครบห้าพันปี ปัจจุบันบรรณศาลากับต้นมักกะลีผลอายุกว่าสามหมื่น
ปีแล้ว ไม่น่าเป็นไปได้นะครับหลวงพ่อ” สมภารวัดป่ามะม่วงลง
ความเห็นเมื่อเล่าจบ

“แต่ก็เป็นไปแล้ว แสดงว่าโลกนี้ยังมีสิ่งลึกลับซับซ้อนอีก
มาก มายที่ปัญญาของมนุษย์ยังเข้าไม่ถึง อย่างเรื่องบรรณศาลา ที่
ยังอยู่ได้เพราะเป็นสิ่งทีพระอินทร์เนรมิตขึ้นมา ไม่เช่นนั้นก็คงผุพัง
ไปนานแล้ว แต่ถึงจะเป็นของทีเนรมิตขึ้นมา ก็ยังต้องมีวันเสื่อมสูญ
ไป มิได้คงอยู่ชั่วฟ้าดินสลาย” ท่านสัทธาติสสะกล่าวถึงความไม่เที่ยง
แท้แห่งสังขารธรรมทั้งหลาย

“ทำไมบรรณศาลากับมักกะลีผลอายุกว่าสามหมื่นปีละครับ
ในเมื่อศาสนาของพระสมณโคตมเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อสองพันห้าร้อยเก้า

สิบห้าปีเท่านั้น คือผมเอาสองพันห้าร้อยสิบห้าบวกกับแปดสิบ เพราะพุทธศักราชเริ่มนับเมื่อพระพุทธองค์ดับขันธปรินิพพาน” นายรัตนะรู้สึกกังขา ท่านสัทธาติสสะจึงอธิบายว่า

“เพราะเมื่อพระเวสสันดรจุติจากโลกมนุษย์แล้วพระองค์มิได้อุบัติเป็นมนุษย์ในทันที แต่ไปอุบัติยังสวรรค์ชั้นดุสิต มีนามว่า สันดุสิตเทพบุตร จากนั้นจึงจุติจากสวรรค์ชั้นดุสิตมาอุบัติเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ เนื่องจากวันเวลาในโลกมนุษย์กับโลกสวรรค์ไม่เท่ากัน หนึ่งวันหนึ่งคืนของสวรรค์ชั้นดุสิตเท่ากับ ๔๐๐ ปีของโลกมนุษย์ เพราะฉะนั้นสามหมื่นปีของโลกมนุษย์เท่ากับกี่วันของสวรรค์ชั้นดุสิต โยมลองคำนวณดูซิ” นายรัตนะคิดในใจอยู่ประเดี๋ยวหนึ่งจึงตอบว่า

“เจ็ดสิบห้าวันครับ”

“ถูกแล้ว ถ้าคิดเป็นเดือนก็สองเดือนครึ่ง เห็นไหมว่าสามหมื่นปีของโลกมนุษย์เมื่อเทียบกับเวลาของสวรรค์ชั้นดุสิตก็ได้สองเดือนครึ่งเท่านั้น”

“หลวงพ่อดี มีอีกเรื่องหนึ่งที่พระในถ้าท่านเล่า เป็นเรื่องที่ผมไม่เคยฟังจากโยมยายมาก่อน ยิ่งไปกว่านั้นยังไม่มีในคัมภีร์อีกด้วย ผมไม่ทราบว่าหลวงพ่อดีได้ยินมาบ้างหรือไม่” ท่านพระครูถามขึ้น

“เรื่องอะไร”

“เรื่องพระกัศสปะ พระพุทธเจ้าพระองค์ที่สามแห่งภัทรกับหากนับจากพระพุทธเจ้า ๒๕ พระองค์ จะอยู่ลำดับที่ ๒๔ แต่ถ้านับจากพระพุทธเจ้า ๒๘ พระองค์ จะอยู่ในลำดับที่ ๒๗”

“ท่านเล่าว่าอย่างไร”

“ท่านบอกว่าขณะนี้พระพุทธสรีระของพระพุทธเจ้าพระองค์

นี้ยังอยู่ที่ป่าหิมพานต์ ไม่เนาเปื่อยเพราะพื้นที่แห่งนั้นปกคลุมด้วยหิมะ เมื่อครบห้าพันปีและสิ้นอายุศาสนาของพระสมณโคดมแล้ว พระเมตเตยยะหรือพระศรีอารีย์จะจุติจากสวรรค์ชั้นดุสิตมาอุบัติยังโลกมนุษย์ และตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าพระองค์ที่ ๕ แห่งภัทรกับพระองค์จะถวายพระเพลิงพระพุทธสรีระของพระกัสสปพุทธเจ้าด้วยพระเนตรที่สามซึ่งอยู่กลางพระนลาฏ ปกติพระเนตรดวงนี้จะหลับอยู่ เรื่องนี้ผมไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน หลวงพ่อเล่าครับ เคยได้ยินบ้างไหม” ภิกษุผู้อ่อนวัยกว่าถาม

“ผมเคยได้ยินเรื่องพระศรีอารีย์ ในคัมภีร์ฝ่ายเถรวาทก็มีเรื่องราวของพระพุทธเจ้าพระองค์นี้ว่าจะมาตรัสรู้ในอนาคตกาลเมื่อสิ้นอายุศาสนาของพระสมณโคดม แต่ไม่ได้กล่าวถึงพระเนตรที่สาม พระศรีอารีย์หรือพระเมตเตยยพุทธเจ้านี้ ฝ่ายมหายานเขานับถือมาก ผมเคยเห็นพระพุทธรูปของพระองค์ที่คนทิเบตเขาสร้างขึ้นมาบูชา ที่กลางพระนลาฏมีพระเนตรที่สามหลับอยู่อย่างที่ท่านว่ามานี้แหละ ฟังดูแล้วก็น่าจะเป็นไปได้นะ ไม่เช่นนั้นคนทิเบตเขาคงไม่สร้างพระพุทธรูปของพระองค์ให้มีพระเนตรสามดวง และที่สำคัญคือพระเนตรที่สามทำไมต้องหลับด้วย”

“พระในถ้าท่านบอกว่าที่ต้องหลับเพราะเมื่อลืมพระเนตรดวงนี้จะมีไฟพุ่งออกมา ทำให้ผมนึกถึงเรื่องฤกษ์ตาไฟ”

“มันก็น่าคิดนะ แต่อะไรที่เรายังพิสูจน์ไม่ได้ก็อย่าเพิ่งไปเชื่อหรือไม่เชื่ออย่างใดอย่างหนึ่ง เอาไว้พิสูจน์ได้ว่าจริงค่อยเชื่อ หรือพิสูจน์ได้ว่าไม่จริงค่อยไม่เชื่อ” ภิกษุสูงวัยแสดงท่าที่ต่อความเชื่อ

“ต้องทำใจเป็นกลางไว้ซะใหม่ครับ” นายรัตนะถาม

“ถูกแล้วโยม”

“เหมือนที่ภาสิตจินเขาวา ไม่เชื่อก็อย่าลบหลู่ไว้ใหม่ครับ”

สมภารวัดป่ามะม่วงอ้างภาชิตจีน

“ก็ไม่เชิงเหมือนเสียทีเดียว จะว่าคล้ายๆอย่างนั้นก็คงได้”
ท่านสังฆาติสสะตอบ เจียบกันไปพักหนึ่งท่านพระครูก็ถามขึ้นว่า

“หลวงพ่อกับ ตอนออกมาเย็นที่หน้าถ้าผมได้ยกมือประนม
แล้วตั้งจิตอธิษฐานว่า หากข้าพเจ้ามีบุญบารมี ขอให้ข้าพเจ้าได้
พบสิ่งมหัศจรรย์นี้ที่ประเทศไทยภายในสามวัน หรือสามเดือน หรือ
สามปี หลวงพ่อว่าผมจะได้ตามที่อธิษฐานหรือไม่ครับ”

“การอธิษฐานจะสัมฤทธิ์ผลต้องขึ้นอยู่กับสัจจะ หากผู้
อธิษฐานมีสัจจะก็อธิษฐานขึ้น ถึงผมฟังจะรู้จักท่าน แต่ผมก็มั่นใจ
ใจว่าท่านเป็นคนมีสัจจะ เพราะฉะนั้นผมขอทำนายว่าท่านจะได้
พบนารีผลในประเทศของท่านภายในสามเดือน” ท่านสังฆาติสสะ
พูดอย่างมั่นใจ

“ทำไมไม่เป็นสามวันหรือสามปีเล่าครับ ทำไมต้องสาม
เดือน” ภิกษุวัยสี่สิบสามต้องการทราบเหตุผล

“ก็ผมเป็นศิษย์พระตถาคต พระองค์ทรงสอนให้เดิน
สายกลาง คือมัชฌิมาปฏิปทา ผมก็เลยตอบว่าสามเดือน เพราะ
อยู่ตรงกลาง ถ้าท่านถามว่า ภายในเจ็ดวัน หรือเจ็ดเดือน หรือ
เจ็ดปี ผมก็จะตอบว่าเจ็ดเดือน เพราะอยู่ตรงกลาง” คือเหตุผลของ
ภิกษุลังกา นายรัตนะจึงสนับสนุนว่า

“พระคุณเจ้าคิดเหมือนผมเลยครับ ถ้าให้ผมตอบ ผมก็
จะตอบแบบเดียวกับพระคุณเจ้า และด้วยเหตุผลเดียวกัน”

“แสดงว่าชาวลังกาคิดอะไรเหมือนกัน อย่างนั้นใช่ไหม”
ท่านพระครูเฝ้า

“ก็ไม่เชิงหรือครับพระคุณเจ้า ผมว่าน่าจะเป็นวิธีคิดแบบ
ชาวพุทธมากกว่า คือ ศาสนาของเราสอนอะไรที่เป็นกลางๆ ไม่

สุดโต่งไปข้างใดข้างหนึ่ง การที่พระพุทธรองค์ทรงสอนมัชฌิมาปฏิปทา ก็เพื่อหลีกเลี่ยงทางสุดโต่งสองทางคือ กามสุขัลลิกานุโยคกับ อุตตกิลมถานุโยค ชาวพุทธก็เลยถือเอาเรื่องนี้มาเป็นแนวทางในการ ดำเนินชีวิต” นายรัตนะอรรธาธิบาย

รถของนายรัตนะกับรถบัสแล่นมาถึงท่าอากาศยานเมือง โคลอมโบในเวลาไล่เลี่ยกัน เพราะการจราจรไม่ติดขัด รถราวิ่งได้ สะดวก และมาถึงที่หมายตรงตามเวลาที่กำหนด หลวงพ่อแพตั้ง ใจเองโดยมิต้องให้ใครปลุก ท่านรู้สึกสดชื่นกระปรี้กระเปร่าขึ้นหลังจาก ได้หลับไปงีบใหญ่ๆ กระนั้นก็บอกท่านพระครูว่า

“ช่วยแปลให้ท่านสังฆาติสสะด้วยว่าฉันขอโทษที่เสีย มรรยาทหนึ่งหลับมาในรถ เพราะฉันเหนื่อยประการหนึ่ง อีกประการ หนึ่งฉันฟังภาษาของท่านไม่ออก ไม่เก่งเหมือนเธอนี้” น้ำเสียงมี แว่วประชดชนิดๆ

“ผมก็ไม่เก่งอะไรหรอกครับ เพียงแต่โชคดีที่เคยเรียนมา ไม่ เช่นนั้นก็คงพูดไม่ได้เหมือนกัน แต่ภาษาสิงหลเรียนง่ายนะครับ ผมว่าถ้าหลวงพ่อเรียนต้องเก่งกว่าผมอีก เพราะหลวงพ่อเป็นมหา เปรียญ สอบได้ตั้งหลายประโยค ส่วนผมไม่ได้สักประโยคเดียว” ท่านพระครูพูดอย่างอ่อนน้อมถ่อมตนทำให้หลวงพ่อแพรู้สึกดีขึ้น

“หลวงพ่อครับ หลวงพ่อของผมท่านขอภัยที่หนึ่งหลับมา ในรถเพราะท่านเหนื่อย” ภิกษุวัยสี่สิบสามบอกท่านสังฆาติสสะ ท่านจงใจไม่เอ่ยถึงเรื่องภาษา

“ไม่เป็นไรครับ ผมเห็นท่านหลับก็ดีใจที่ท่านได้พักผ่อน” เมื่อสมภารวัดป่ามะม่วงแปลให้หลวงพ่อแพฟัง ภิกษุอายุสี่สิบสี่ขวบ ซึ่งในอัยยาศัยไมตรีที่ภิกษุลังกามีต่อท่าน ทั้งยังไม่ถือสาที่ท่านพูด

ภาษาของเขาไม่ได้ เป็นอันว่าท่านพระครูทำหน้าที่ ส่าม ได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

เมื่อเข้าไปรื้อในห้องพักรับรองพิเศษ ท่านพระครูได้บริจาคปัจจัยให้พระมัคคเทศก์จำนวนห้าหมื่นบาท เพื่อเป็นทุนการศึกษาของพระภิกษุชาวไทยที่มาศึกษาในประเทศศรีลังกา หลวงพ่อแพบริจาคไปห้าพันบาทเพราะท่านคิดว่าไม่ได้ใช้จ่ายอะไรมาก จึงนำติดตัวมาเพียงหมื่นเดียว และครึ่งหนึ่งหมดไปกับการซื้อของมาฝากลูกศิษย์ลูกหา ญาติโยมที่มาด้วยต่างร่วมบริจาคชนิด เทกระเป๋ากากก็ได้ไม่มากนัก เพราะซื้อของกันเพลินจนเงินแทบไม่เหลือ สินค้าที่ขึ้นหน้าขึ้นตาของศรีลังกา คือ อัญมณีและใบชา สินค้าประเภทแรกนั้นทำให้นักท่องเที่ยวทั้งหลายแทบจะหมดเนื้อหมดตัวเลยทีเดียว

พระครูบุญมีคาดไม่ถึงว่าท่านพระครูจะใญ่บุญใญ่กุศลถึงปานนี้ ความรู้สึกทางลบที่มีต่อท่านในช่วงแรก ทยอยไปสิ้น คิดว่าจะตั้งอกตั้งใจศึกษาเล่าเรียนให้สำเร็จสมดังเจตนารมณ์ของผู้ให้ทุน

“ผมจะตั้งเป็นกองทุนนะครับหลวงพี่” ภิกษุวัยสี่สิบปวารณา ท่านพระครูนึกขำที่ถูกเรียกว่า หลวงพี่ อย่างสนิทสนม ท่านนึกในใจว่า นี่แหละนะที่โบราณท่านว่าไว้ มีเงินเขานับเป็นน้อง มีทองเขานับเป็นพี่ ใครไม่มีเงินทอง เขาก็ไม่นับเป็นน้องเป็นพี่

“ตามแต่ท่านจะเห็นสมควรก็แล้วกัน ตัวผมเรียนมาน้อยจึงอยากสนับสนุนเรื่องการศึกษา” สมภารวัดป่ามะม่วงพูดออกตัวเพื่อมิให้ท่านเจ้าคณะจังหวัดรู้สึกว่าคุณข้ามหน้าข้ามตา กระนั้นหลวงพ่อแพก็รู้สึกจนได้ เพราะท่านพูดว่า

“เฮอร์วณะ บริจาคมากกว่าฉันตั้งสิบเท่า คนเป็นเจ้าของคณะอำเภอบริจาคตั้งห้าหมื่น ส่วนคนเป็นเจ้าคณะจังหวัดบริจาค

แค่ห้าพัน ฉันนึกสมเพชตัวเองจริงๆ”

“หลวงพ่อยาคิดอย่างนั้นเลยครับ ก็อย่างที่ผมบอกกับพระครูบุญมีว่าผมเรียนมาน้อย จึงอยากสนับสนุนเรื่องการศึกษา หลวงพ่อโชคคิดว่าผมที่มีโอกาสศึกษาเล่าเรียน จึงไม่จำเป็นต้องสร้างบุญในเรื่องนี้ ถึงอย่างไรหลวงพ่อก็มีบาปมีมาก เพราะกำลังจะสร้างหลวงพ่อโต ราคาตั้งยี่สิบล้าน ผมตั้งใจว่าจะช่วยเต็มที่ รับรองว่าไม่เกินสามปีต้องเสร็จ” ท่านพูดให้กำลังใจ

“ฉันก็หวังว่าจะเป็นอย่างที่เธอพูด ขอบใจที่บอกว่าจะช่วย เธอเป็นคนพูดจริงทำจริง ฉันมั่นใจว่าต้องสำเร็จแน่นอน”

“ท่านคุยกันเรื่องอะไร หากไม่เป็นความลับผมอยากร่วมวงด้วย” ท่านสัทธาตีสสะพูดขึ้น สมภารวัดป่ามะม่วงจึงเล่าเรื่องที่หลวงพ่อแพะจะสร้างพระพุทธรูปขนาดความสูงยี่สิบเมตร ราคายี่สิบล้านบาท ท่านเลือกเล่าเฉพาะ สิ่งที่คุณพ่อท่านนั้น

“ผมขอเอาใจช่วยนะครับ คนไทยรวยจึงที่สามารถสร้างพระพุทธรูปราคาตั้งยี่สิบล้าน คนลังกาไม่มีเงินมากมายอย่างนั้น”

“รวยอย่างเดียวไม่พอหรอกครับหลวงพ่อ ต้องมีศรัทธาด้วย คนไทยที่รวยแต่ไม่มีศรัทธาเขาก็ไม่ทำบุญนะครับ แต่จะว่าไปแล้วคนรวยเขาไม่ชอบทำบุญสักเท่าไร คนที่ชอบทำบุญส่วนใหญ่ค่อนข้างยากจน” ท่านพระครูพูดตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏในสังคมไทย

“ผิดกับคนลังกา ไม่ว่าจะยากดีมีจนอย่างไรเขาก็ชอบทำบุญกัน ยิ่งคนที่อยู่ในระดับเศรษฐีอย่างโยมรัตนะก็ยิ่งชอบทำบุญมาก ทว่าการทำบุญจะออกมาในรูปของการสวดมนต์ ถือนิสิล เจริญภาวนา และสงเคราะห์ช่วยเหลือคนยากจน แต่จะไม่สร้างอะไรที่สิ้นเปลืองเงินทองมาก ๆ อาจเป็นเพราะประเทศของเราค่อนข้างยากจน คนจนมีมากกว่าคนรวย โชคยังดีที่คนรวยส่วนใหญ่เป็น

ชาวพุทธ ถึงอย่างไรเงินทองก็สำคัญ เพราะนั่นหมายถึงอำนาจในการต่อรอง จริงไหมโยม” ท่านถามนายรัตนะ

“จริงครับพระคุณเจ้า ที่ชาวพุทธมีอำนาจในการบริหารประเทศเพราะเรารวยกว่าพวกทมิฬ ถึงกระนั้นก็ยังต้องคอยระมัดระวัง เพราะพวกทมิฬจ้องจะทำลายล้างพระพุทธศาสนาให้หมดไปจากศรีลังกา ไม่รู้ว่าทำไมถึงจงเกลียดจงชังพวกเรานัก” นายรัตนะพูดยิ้ม ๆ มิได้รู้สึกเคียดแค้นชิงชังพวกทมิฬแต่อย่างใด

“คงจะเป็นคู่แข่งกันมาตั้งแต่ชาติปางก่อนกระมัง” ท่านพระครูลงความเห็น

“ผมก็คิดอย่างนั้น ถ้าไม่มีเหตุ ผลจะเกิดได้อย่างไร แต่ชาวพุทธเราก็ไม่จ้องแค้นใครครับ เพราะเรายึดมั่นในคำสอนอันเป็นสัจธรรมที่ว่า เรายิ่งดีก็ต้องหยุดของแค้น ทุกวันนี้เราก็เป็นฝ่ายรับอย่างเดียว ไม่เคยเป็นฝ่ายรุก”

เสียงประกาศให้ผู้โดยสารไปขึ้นเครื่อง คณะเดินทางทั้งพระและคฤหัสถ์จึงอำลาท่านสังฆาติสสะกับพระมัคคุเทศก์ห้ารูปรวมทั้งนายรัตนะ จากนั้นจึงเดินไปขึ้นเครื่อง ท่านสังฆาติสสะกลับรถของนายรัตนะ ส่วนพระมัคคุเทศก์กลับรถบัส พระนักศึกษาห้ารูปรู้สึกภูมิใจที่ท่านพระครูเป็นผู้ริเริ่มตั้งกองทุนการศึกษาให้ พวกตนจะได้ตั้งอกตั้งใจเรียนโดยมิต้องกังวลว่าจะขัดสนด้านปัจจัย สมภารวัดป่ามะม่วงท่านช่างมีน้ำใจงดงามเหลือเกิน

๖๗

ทหารญี่ปุ่น

กลับ จากประเทศศรีลังกา ท่านพระครูไม่มีของฝากที่เป็น
อัญมณีหรือใบชามาฝากลูกศิษย์ลูกหา เพราะท่านไม่มีเวลาไป ซื้อม
บั้ง เจกเช่นคนอื่น ๆ ทุกเวลาหน้าที่ของท่านล้วนมีค่าและท่านได้เก็บ
เกี่ยวความรู้ทุกอย่างที่ขวางหน้า เพื่อนำกลับมาถ่ายทอดเป็น ธรรม
ทาน แก่บรรดาศิษยานุศิษย์ สิ่งที่ท่านได้ไปพบเห็นที่ประเทศ
ศรีลังกานั้นเป็น ประสบการณ์ที่หาค่ามิได้ ไม่ว่าจะเป็นการได้พบกับ
สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พฺรหฺมรํสี) การได้ไปดูหมู่บ้านของชนเผ่า
ไทย หรือการไปเห็นนารีผลในถ้ำบนเขาสิคิริยา ซึ่งประสบการณ์
เหล่านี้ยังไม่มีผู้ใดได้รับรู้มาก่อน การฝึกฝนอบรมกายจิตในครั้งอดีต
ทำให้ท่านได้มาเก็บเกี่ยวผลในปัจจุบัน

ส่วน ของสิ่งหนึ่ง ที่พระในถ้ำให้มานั้นท่านตั้งใจว่าจะเก็บ
รักษาไว้อย่างดีที่สุด ภิกษุสิงหลรูปนั้นสั่งมาว่าหากต้องการไปเที่ยว
ป่าหิมพานต์เพื่อจะดูต้นนารีผล ก็ให้ไปพบท่านที่ถ้ำแห่งนั้น และ
นำของสิ่งนี้ไปด้วย ทว่าท่านคงไม่มีโอกาสได้ทำเช่นนั้นเพราะ ภาระ
หน้าที่ ของบรรพชิตคงไม่เอื้ออำนวยให้มีเวลาไปท่องเที่ยว อีกอย่าง
หนึ่งท่านก็ได้ประจักษ์ด้วยตนเองแล้วว่านารีผลมีจริง เมื่อมี ผล
ก็ต้องมี ต้น ท่านเคยเห็นภาพที่อาจารย์เหม เวชกร วาดไว้ตาม
ผนังโบสถ์เป็นภาพที่งดงามมากและเหมือนของจริงที่ท่านได้พบมา

แล้ว ต่างกันนิดเดียวคือสีผมที่อาจารย์เหมวตนั้นเป็นสีดำ แต่ของจริงเป็นสีทอง นับว่าจิตรกรท่านนี้จินตนาการได้ใกล้เคียงกับของจริงมากที่สุด

“หลวงพ่อก็ไม่เห็นมีอะไรมาฝากผมเลย” พระมหาบุญทวงของฝาก

“ผมต้องขอกัย ไม่มีเวลาไปซื้อบั้งซื้อปั้งกับใครเขา อีกอย่างหนึ่งผมเห็นว่าของฝากที่คนอื่นเขาซื้อกันนั้น ที่เมืองไทยก็มี” ท่านพระครูให้เหตุผล

“เช่นอะไรบ้างครับ”

“ใบชานันนี่ ถ้าท่านต้องการเดี่ยวผมจะไปซื้อใบชาตรากระต่ายมาถวายหนึ่งกระป๋อง รสชาติคงไม่แพ้ใบชาศรีลังกา หรือไม่ก็อาจจะดีกว่า เราคนไทยต้องอุดหนุนสินค้าไทย จะได้ไม่เสียดุลการค้า”

“หลวงพ่อบ้านชาตินิยมดีจัง ถ้าคนไทยทุกคนชาตินิยมเหมือนหลวงพ่อก็รับรองว่าชาติไทยเราจะต้องยิ่งใหญ่ไม่แพ้ญี่ปุ่น” พระมหาบุญชม

“ขอทีๆ อย่าพูดถึงศัตรูให้ผมได้ยิน ผม่าหนึ่ง ญี่ปุ่นหนึ่ง ผมไม่อยากได้ยินแม้ชื่อ มันบาดใจทำให้นึกถึงอดีตที่เขาทำไว้กับชาติบ้านเมือง” ท่านพระครูรีบห้าม

“เขาทำอะไรเราไว้หรือครับ พอตีผมเกิดไม่ทันเลยไม่ทราบหลวงพ่อก็ทำให้ผมฟังหน่อยซิครับ” พระมหาบุญยังอยากรู้ เข้าตำรายิ่งห้ามก็เหมือนยิ่งยุ

“ก็ทำกับเราไว้ตอนสงครามโลกไงล่ะ ไหนท่านตอบมาซิว่า สงครามโลกครั้งที่หนึ่งเกิดเมื่อไร ครั้งที่สองเกิดเมื่อไร” พระลูกวัดถูกถาม

“ผมไม่ทราบหรือครับ ผมเกิดไม่ทัน” ภิกษุวัยสามสิบเศษ
อ้างเหตุผลเดิมๆ

“เกิดไม่ทันก็รู้ได้ ผมก็เกิดไม่ทันสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง
ทำไมผมถึงรู้” ท่านพระครูแย้ง

“ก็หลวงพ่อก่อนี่ครับ ในพื้นปฐพีอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้ จัก
หาผู้ใดเก่งกล้าสามารถทัดเทียมหลวงพ่อดีเล่า” ผู้อ่อนวัยกว่าถือ
โอกาสสรรเสริญเยินยอ

“มากไป ถึงอย่างไรผมก็ไม่หลงใหลได้ปลื้มกับคำเยินยอของ
ท่าน ทั้งนี้ก็เพราะผมมี สัมปยุตธรรม ครบทั้งเจ็ดประการ โดยเฉพาะ
ประการที่สามคือ อุตตัญญุตตา แปลว่า ความรู้จักตน ผมรู้จักตัว
ผมดีว่าผมนั้นมีความรู้ ความสามารถ ความถนัด และคุณธรรม
แค่ไหน เพียงไร แล้วผมก็ประพฤติให้เหมาะสมและรู้ที่จะแก้ไขปรับ
ปรุงต่อไป เพราะฉะนั้นใครจะติชมอย่างไรผมก็ไม่เจ็บใจฟูตามไป
ด้วยหรือ คนดีจะต้องรู้จักตัวเอง จริงไหม”

“แหม หลวงพ่อ ผมพูดนิดเดียว หลวงพ่อขยายความออกไป
ไปตั้งเยอะ แล้วสงครามโลกครั้งที่หนึ่งกับครั้งที่สองเกิดขึ้นเมื่อไร
ครับ” ผู้อ่อนวัยกว่าย้อนกลับถามเรื่องเดิม

“ถ้าผมจำไม่ผิด สงครามโลกครั้งที่หนึ่งเกิดขึ้นระหว่างปี
พ.ศ. ๒๔๕๗ - ๒๔๖๒ ส่วนครั้งที่สองเกิดเมื่อปี ๒๔๘๒ แล้วไป
สิ้นสุดในปี ๒๔๘๘”

“ถ้าหลวงพ่อบำเพ็ญดีแล้วครับ” พระลูกวัดตั้งใจว่า

“ถ้าบำเพ็ญดีก็ไม่ถูกนะซิ ไม่น่าถาม นี่คือนะที่ท่านถามผม ถ้า
ไปถามคนอื่นเขาจะต้องว่าท่านโง่”

“หลวงพ่อนี่ฉลาดจริง ๆ ดูเถอะขนาดจะดำผมก็ยังไม่อดสำหรับ
ขอยืมปากคนอื่นมาดำ แต่เอาเถอะครับ ผมในฐานะพระลูกวัดจะมา

ทะเลาะเบาะแว้งกับสมภารหาสมครวไม่ ว่าแต่ว่าผมอยากรู้เรื่อง
สงครามโลก หลวงพ่อจะกรุณาเล่าให้ผมฟังได้ไหมครับ”

“ได้ซิ แต่เล่าเฉพาะสงครามโลกครั้งที่สองนะ เพราะผมก็
มีส่วนกับเขาเหมือนกัน” ท่าทางท่านภูมิใจที่ได้ มีส่วน

“หลวงพ่อกับเขาด้วยหรือครับ” พระลูกวัดมีอาการ
ตื่นเต้น

“เปล่าหรอก ตอนสงครามโลกครั้งที่สองยุตินั้น ผมเพิ่ง
อายุสิบเจ็ด ยังไม่ได้เกณฑ์ทหาร แต่ผมก็มีส่วนร่วมในการแก่ง
พวกญี่ปุ่น เพราะผมเกลียดมาก ถึงเดี๋ยวนี้แม้ผมจะไม่เกลียดเขา
เพราะผมเป็นพระ แต่ก็ยังรู้สึกว่าเขาเอาเปรียบชาติเราโดยเฉพาะ
ในด้านเศรษฐกิจ”

“แล้วตอนนั้นหลวงพ่อกำลังแก่งพวกญี่ปุ่นอย่างไรครับ”

“เดี๋ยวก่อน ต้องเล่าก่อนว่าญี่ปุ่นเขาทำอะไรผมถึงได้
เกลียด ...” พูดยังไม่ทันจบพระลูกวัดก็ชิงถามขึ้นว่า

“เขาทำอะไรหรือครับ”

“เดี๋ยวก่อน ใจเย็นๆ ผมกำลังจะเล่าอยู่นี่ไง ท่านอย่าซัก
ให้มากนักซิ เดียวผมเลยเล่าไม่ถูก ผมก็ประหม่าเป็นเหมือนกันนะ”

“หลวงพ่อก็กำหนดซิครับ ประหม่าหนอ... ประหม่าหนอ
... หรือถ้าคิดไม่ออกก็กำหนด คิดหนอ... คิดหนอ... อย่างที่หลวง
พ่อกเคยสอนลูกศิษย์ลูกหา” พระลูกวัดถือโอกาสสอนสมภาร

“จะฟังหรือไม่ฟัง” ถามเสียงห้วน

“ฟังครับฟัง นิมนต์เล่า” ท่านยกมือขึ้นประนม

“ถ้าจะฟังต้องหยุดพูด ถ้าไม่หยุดพูดผมจะหยุดเล่า ให้เลือก
เอาอย่างใดอย่างหนึ่ง จะเลือกทั้งสองไม่ได้”

“ผมขอเลือกหยุดพูดครับ นิมนต์หลวงพ่อกเล่า” ตกลงกัน

เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ท่านพระครูจึงเริ่มต้นเล่า

“ก่อนสงครามโลกครั้งที่สองจะเกิดขึ้น พวกทหารญี่ปุ่นเข้ามาอยู่เมืองไทยแล้วโดยที่คนไทยไม่รู้ ตอนนั้นผมอายุสิบเอ็ดปี พวกทหารปลอมเป็นพ่อค้าหาบเร่บ้าง เป็นช่างซ่อมรองเท้าอยู่ข้างถนนบ้าง คนไทยก็นึกว่าเป็นคนจีนต่างตัวที่เข้ามาค้าขาย เพราะพวกเขาแต่งตัวเหมือนคนจีน ไร่ผมเปียด้วย ผมเคยไปเที่ยวลพบุรี ไปไหว้เจ้าพ่อศาลพระกาฬ พอตีรองเท้าขาดก็ถอดให้ตาเฒ่าที่นั่งรับซ่อมรองเท้าอยู่ข้างทางซ่อมให้ พอสงครามโลกเกิดปรากฏว่าคนพวกนี้ก็พร้อมใจกันแต่งชุดทหารฟรีเลยแถมมีอาวุธครบ ผมเปียหายไปเพราะเป็นผมปลอม เลยกลายเป็นว่าทหารญี่ปุ่นเต็มเมืองเลย แบบนี้คนไทยก็หมดทางสู้ พวกเขาฉลาดมากที่ยึดเมืองไทยได้อย่างง่ายดาย แต่ผมแค้น แค้นมาก เลยร่วมมือกับพรรคพวกแก๊งญี่ปุ่น เชื้อใหม่ ผมทำร้ายทหารญี่ปุ่นไปหลายสิบคน”

“พวกเขาถึงตายไหมครับ”

“ไม่ตายหรอก แค่สลบเหมือดเท่านั้น ถ้าตายจะกลายเป็นเรื่องใหญ่ คนไทยจะต้องเดือดร้อน ผมก็เลยเอาแค่สลบ ตอนนั้นผมใจร้ายมาก แต่ถึงจะใจร้ายอย่างไรก็ไม่เคยฆ่าคนนะครับ ถ้าฆ่าเห็นจะลำบากลำบากมากกว่านี้ เวรกรรมมีจริงนะท่าน เมื่อก่อนผมไม่เชื่อ ตอนบวชใหม่ๆก็ยังไม่เชื่อ พอกรรมมาให้ผลถึงได้เชื่อ และเลิกสร้างกรรมทำเวรตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา”

“หลวงพ่อกำลังทหารญี่ปุ่นอย่างไรครับ”

“แก๊งขโมยของ เช่น เสื้อผ้า น้ำมัน โดยพายเรือไปเทียบกับเรือญี่ปุ่น ต้องทำตอนตึกๆนะ พอเทียบได้ก็ขึ้นไปขโมย ให้คนดูตันทางให้ พอญี่ปุ่นรู้ตัวก็กระโดดน้ำหนี คนญี่ปุ่นถึงจะฉลาดแค่ไหนก็ยังแพ้คนไทย เรื่องโกงเก่งแก๊งเก่งนี่คนไทยกินขาด ท่าน

เห็นด้วยไหม”

“ถ้าพูดแบบไม่เข้าข้างคนไทยผมก็ต้องตอบว่าเห็นด้วยครับ เรื่องโงงเรื่องแก่งนี้คนไทยเราเก่งมาทุกยุคทุกสมัย แล้วเรื่องทำร้ายทหารญี่ปุ่นล่ะครับ หลวงพ่อทำอะไร” พระลูกวัดอยากรู้

“มันต้องมีเทคนิค ต้องเรียนรู้ก่อนว่าทำอะไรจะไม่ให้เขาตาย คือพวกทหารญี่ปุ่นชอบมาจุดคร่าลูกสาวชาวบ้านไปทำเมีย ถ้าพูดกันอย่างยุติธรรม เรื่องจุดคร่านี้พวกญี่ปุ่นไม่ค่อยโหดร้ายเท่าไร เมื่อเทียบกับพวกพม่า พม่าทำกับเราโหดร้ายกว่าญี่ปุ่นหลายเท่า ผมจึงเกลียดพม่ามากกว่าญี่ปุ่น คือผมหมายถึงเมื่อก่อนนะ ตอนที่ยังไม่ได้บวช เดียวนี้เป็นพระจะโกรธจะเกลียดใครไม่ได้ ผมจึงเลิกเกลียด แต่เมื่อไรที่ผมสีกัรบรองว่าผมเกลียดพม่าเป็นสองเท่าของเมื่อก่อน”

“หลวงพ่อยังคิดจะสึกอีกหรือครับ ขนาดผมหนุ่มกว่ายังไม่คิดจะสึก ตั้งแต่อกหักรักร้าวคราวนั้นแล้ว ผมก็ไม่คิดจะสึกอีกเลย” พระมหาบุญเผยความในใจ

“นอกจากนี้ท่านยังประชดด้วยการฉันทิ้งเงินล้านเป็นพระสังข์กระเจาย” ท่านพระครูช่วยต่อให้

“หลวงพ่อล่ะก็ ชอบพูดถึงปมด้อยของผมอยู่เรื่อย ที่ผมแก่งทำให้ตัวเองอ้วนลงพุงจนดูน่าเกลียดก็เพราะผมไม่ยอมให้สาวคนไหนมาหลงรักผมอีก เรียกว่าผมดำเนินรอยตามพระมหา กัเจายนะซึ่งแต่ก่อนท่านรูปร่างหล่อเหลามากจนผู้ชายด้วยกันก็ยังหลงรัก ตอนหลังท่านเลยเนรมิตกายให้อ้วนจนดูน่าเกลียด คนเลยเรียกท่านว่าพระสังข์กระเจาย ทีนี้ผมยังไม่แก่งถึงกับจะเนรมิตกายได้เลยต้องฉันทิ้งอ้วนแทน หลวงพ่อครับ ผมว่าเราพากันออกนอกประเด็นอีกแล้ว หลวงพ่อยังไม่ได้เล่าให้ผมฟังเลยว่าทำร้ายทหาร

ญี่ปุ่นอย่างไร”

“ก็อย่างที่บอกว่ามันต้องมีเทคนิค เทคนิคที่ว่าก็คือ ทำอย่างไรจะไม่ให้เขาตาย แล้วก็ต้องให้สลบด้วย ไม่สลบไม่ได้”

“ทำไมไม่ได้ล่ะครับ ฟังแล้วผมว่าไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เพราะถ้าเป็นผมคงจะดูไม่ออกว่าเขาสลบหรือตาย”

“ผมถึงบอกว่ามันต้องใช้เทคนิคอย่างไรล่ะ” ท่านพระครูย่า

“หลวงพ่อกจะกรุณาบอกเทคนิคที่ว่าได้ที่ไหนครับ”

“ได้ซิ ท่านเอาไปใช้ได้เลยนะ รับรองว่าไม่มีพลาด แต่ต้องลึกเสียก่อนนะ ถ้ายังไม่ลึกอย่าใช้ เดี่ยวจะต้องอาบัติ” ท่านพูดเล่น

“ถ้าเช่นนั้นผมคงไม่มีโอกาสได้ใช้เพราะไม่คิดจะลึก ถ้ามจริง ๆ เถอะ หลวงพ่อยังคิดจะลึกอีกหรือครับ” ผู้อ่อนวัยกว่ารู้สึกกังวล

“โลกนี้ไม่มีอะไรเที่ยงแท้แน่นอนอนหรือท่านมหา เพราะฉะนั้นผมจึงพูดไม่ได้ว่าจะลึกหรือไม่ เพราะถ้าผมบอกว่าจะลึกแล้วเกิดไม่ได้ลึก หรือบอกว่าไม่ลึก แต่วันหนึ่งเกิดต้องลึก ก็กลายเป็นว่าผมพูดเท็จ ฉะนั้นจึงขอไม่ตอบ แต่จะบอกเทคนิคที่ท่านอยากรู้ คือการทำให้คนสลบโดยไม่ตายนั้นต้องตีด้วยไม้คมแฝก”

“ตีตรงไหนครับ”

“ตรงทัดดอกไม้ นี่ตรงนี้” ท่านชี้ตรงบริเวณอกหู

“แล้วถ้าเกิดพลาดไปถูกที่อื่นล่ะครับ”

“พลาดไม่ได้ซิ เพราะถ้าพลาดอาจทำให้ถึงตายได้ หรือถ้าไม่ตายเราก็จะเดือดร้อน เพราะเขาจะจำหน้าได้แล้วก็พาพรรคพวกมาเล่นงานเรา มันต้องมีเทคนิคในการตีด้วย คือต้องย่องเข้าไปทางด้านหลังแล้วเรียกให้เขาหันมา จังหวะที่เขาเหลียวมานั้น เราก็ใช้ไม้คมแฝกฟาดเบรียงลงไปตรงทัดดอกไม้ รับรองว่าสลบเหมือด

ทุกราย ผมลองแล้ว ไม่มีพลาดสักราย ถ้าท่านคิดจะสึกก็มาขอเรียน
วิชานี้กับผมได้ ผมเต็มใจสอนให้โดยไม่ต้องมีค่ายกครู สึกออกไป
จะได้มีอาชีพ” ท่านพูดยิ้มๆ

“อาชีพรับจ้างตีหัวคนนี่นะหรือครับ”

“จันชี่ รับรองว่ารวยแน่หรือไม่ก็จะไปรุ่งเรื่องอยู่ในคุก”

“เรื่องรายนั้นผมต้องการแน่นอน แต่เรื่องไปรุ่งอยู่ในคุก
ผมคงไม่รับประทาน ต่อให้เป็นเจ้าพ่อคุณผมก็ไม่ปรารถนา” มหา
วัยสามสิบเศษไม่เห็นด้วย

“ตามใจท่านก็แล้วกัน แต่ถ้าเปลี่ยนใจเมื่อไรก็บอกผมได้
ผมจะสอนให้ทันที” ผู้อาวุโสกว่ายังคงยั่วเย้า

“หลวงพ่อกับที่ ผมอยากรู้ตอนนี้ก็คือ หลวงพ่อทำอะไร
ไปถึงไปตีทหารญี่ปุ่นได้ ไปช่มดักตีหรือว่าเขามาให้ตี” พระลูกวัด
ยังไม่หายสงสัย

“ไม่ใช่ทั้งสองอย่าง ที่ใช่คือตีตอนเขาร้าง คือสมัยนั้น
จอมพล ป. ท่านให้จัดงานร้างขึ้นทุกหมู่บ้าน เพื่อให้คนไทยได้
รีแลคซ” ท่านใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษ

“อะไรแปลกนะครับ” พระมหาบุญไม่เข้าใจภาษาต่าง
ประเทศ

“ไม่ใช่แปลก รีแลคซ แปลว่า พักผ่อนเพื่อให้คลายความ
ตึงเครียด บ้านเมืองเกิดศึกสงครามผู้คนก็พากันหวาดกลัว เลยเกิด
ความเครียดขึ้น ท่านจึงให้ผ่อนคลายด้วยการมาร้างกัน ผู้คนก็รู้สึก
สนุกสนานลืมเรื่องสงครามไปได้”

“แล้วทหารญี่ปุ่นเขามารำด้วยหรือครับ แล้วเขารำเป็น
หรือ” ภิกษุช่างสงสัยยังคงถาม

“อย่าว่าแต่คนญี่ปุ่นจะรำไม่เป็นเลย คนไทยที่รำไม่เป็นก็ยัง

มีอีกมากทั้งที่การร่างเป็นวัฒนธรรมไทย บางคนรำท่าจับแคะ บ้างก็ทำคั่วกะปิ บ้างก็ทำแรงปีกหัก มั่วกันไปหมด จะหาใครรำสวยเท่าผมนั้นยากเต็มที” ท่านทำท่ายืดอกขณะพูด

“ทำไมหลวงพ่ถึงรำสวยกว่าเพื่อนเล่าครับ” ถามอย่างนึกสนุก

“เพราะผมชอบดูลิเกนะซี ผมจำมาจากลิเก ท่านอย่าคิดว่า การดูลิเกไม่มีประโยชน์ ว่าที่จริงแล้วเราสามารถหาประโยชน์ได้จากทุกสิ่งที่เราพบ ในความร้ายก็มีความดีแฝงอยู่ถ้าเรามองลึกๆ อย่างการดูลิเก ถ้าเราจะเอาประโยชน์ก็ได้มากมาย เป็นต้นว่าการใช้ราชาศัพท์ซึ่งพวกลิเกเขาเก่งมาก คนที่ดูบ่อยๆสามารถพูดราชาศัพท์ได้อย่างถูกต้อง เรื่องนี้ผมเคยเห็นมาแล้ว”

“ครับ ผมก็เชื่อว่าหลวงพ่เคยเห็นมาแล้ว แต่ที่ผมอยากทราบคือหลวงพ่ตีทหารญี่ปุ่นตอนไหน ตอนร่างหรือว่าตอนหยุดพัก”

“แหม.ถามละเอียดดีจัง ผมก็จะเล่าอย่างละเอียดเช่นกัน คือพอร่างเขาก็จะมีเหล่ายาปลาบั้งมาเลี้ยงกัน คนไทยก็จะพยายามมอมเหล่าทหารญี่ปุ่น พวกนั้นก็หลงกลดื่มจนเมาผาย แล้วก็ออกไปร่าง ผมก็จะรำด้วย พอพวกญี่ปุ่นเริ่มเมาผมก็จะส่งซิกแนลบอกพรรคพวก เราก็จะไปเอาไม้ที่ซ่อนไว้ออกมาแล้วเรียกทหารญี่ปุ่น พอเขาเหลียวมาเราก็ฟาดเปรี้ยงตรงตัดดอกไม้ พวกนั้นก็สับสนเหมือนดลเลย จากนั้นก็วิ่งแตก บ้านใครบ้านมัน ส่วนเจ้าของบ้านที่เป็นเจ้าภาพก็จะรอให้ทหารที่ไม่เมามาหาเพื่อนที่สลับไสล กลับไปเหยียวย่า ผมก็แอบส่งคนไปสอดแนม ปรากฏว่าไม่ตายสักรายเดียว นี่คือวีรกรรมที่ผมได้ช่วยชาติและผมก็ภาคภูมิใจมาจนบัดนี้”

“แล้วมีบ้างไหมครับที่หลวงพ่อเมจนมัสส่งสัญญาณ”

“ผมไม่เคยเมมาเพราะผมไม่ตี๋ม ผมเกลียดคนตี๋มเหลือ้มาก ถ้าตี๋มผมคงไม่ได้มมาเป็นพระอยู่อย่างนี้ คงจะกลายเป็นคนขี่เหล่าเมมา ยา หรือไม่ก็ั้เป็นโรคดับแข็งตายไปนานแล้ว ผมเกลียดเหลือ้มาก เกลียดคนตี๋มเหลือ้มากด้วย” สมภารวัดป่ามะม่วงพูดเสียงหนักแน่น

๖๘

นายอู๋

ป้ายวันหนึ่งนายสำริดมาพบท่านพระครูที่กุฏิ เห็นหน้าตาของเขาเศร้าหมอง สมภารวัดป่ามะม่วงจึงทักขึ้นว่า

“หายไปเสียนานเลยนะ แล้วยังไปยังไงมา ยังไง เรียนจบแล้วหรือยัง ทำไมหน้าตาหม่นหมองไม่ผ่องใสเอาเสียเลย ไม่สบายหรือเปล่า” ท่านทักทายและไถ่ถาม ถ้ามหลายประโยคด้วยกัน

“ผมไม่เจ็บไม่ไข้อะไรหรอกครับหลวงหน้า แต่หลวงพ่อของผมนี่ซี” เสียงที่พูดขาดหวังไปเสียเฉยๆ

“หลวงพ่อเอ็งเป็นอะไร ไหนบอกมาซิ”

“ท่าน... ท่านมรณภาพแล้วครับ” ตอบเสียงเครือ แม้มีได้ร้องไห้หากดวงตาทั้งสองแดงก่ำ

“อ้าว. หลวงพี่ตู่ตายเสียแล้วหรือ ตายเมื่อไร แล้วก็เป็นอย่างไรตาย”

“เมื่อเช้านี้ครับ แต่ไม่มีใครรู้ว่าท่านตายตอนไหน เพราะท่านไม่ตื่น พอพระลูกวัดไปดูก็พบว่าท่านไม่หายใจแล้ว เลยลงความเห็นว่าท่านหลับตาย” ชายหนุ่มซึ่งยังอยู่ในชุดนักเรียนมัธยมปลายตอบ

“แล้วใครมาส่งข่าวเอ็งล่ะ”

“พระวัดกลางทุ่งครับ ท่านไปหาผมที่วัดไม่พบ ก็เลยไปหา

ที่โรงเรียน ผมจึงรีบมาเรียนหลวงหน้า จะชวนไปงานศพด้วย” เขาใช้คำว่า ชวน แทน นิมนต์

“ข้าเป็นพระ เอ็งมาชวนเข้าไปโน่นมานี่ไม่ได้หรอก ต้องนิมนต์เข้าถึงจะไปได้” ภิกษุผู้มีชฎิมวยสอนเขาทางอ้อม

“ผมขอโทษที่พูดผิด ถ้าเช่นนั้นผมขอพูดใหม่ว่า นิมนต์หลวงหน้าไปงานศพหลวงพ่อผมด้วยครับ”

“ตกลง ขำรับนิมนต์ ว่าแต่ว่าเราจะไปกันยังไถ่ล่ะ จะไปตามนายหล่อก็อยู่ถึงอินทร์บุรีโน่น สงสัยจะต้องจ้างนายอยู่ขับรถไปส่งเสียแล้ว เอ็งช่วยไปเรียกเจ้าแดงหรือเจ้าขาวขึ้นมาหาข้าหน่อยซี” ท่านเจ้าของกุฏิสั่ง นายสำริดจึงลงไปเรียกแปดพี่ขึ้นมา

“หลวงพ่อมืออะไรจะใช้ผมหรือครับ” หนุ่มน้อยถาม

“ก็ถ้าไม่มีข้าจะให้ไปตามขึ้นมาทำไม เอ็งนี่ถามโง่ๆ เมื่อไรจะหายโง่กันสักที โง่ทั้งพี่ทั้งน้องเลย” นายขาวพลอยถูกร่างแหไปด้วย

“หลวงพ่อก็ดำผมก็ดำคนเดียวซีครับ เจ้าขาวมันไม่รู้เรื่องด้วย” นายแดงออกมารับแทนน้องชาย

“ข้าไม่ได้ดำ ข้าพูดความจริงต่างหาก หรือเอ็งจะเถียงว่าไม่จริง”

“จริงหรือไม่จริงผมก็ไม่เถียงหลวงพ่อหรอกครับ” เสียงที่พูดมีแววประชดประชัน

“ที่ไม่เถียงเพราะเถียงไม่ขึ้นต่างหาก เอาละ เอ็งไม่ต้องมาต่อล้อต่อเถียง ที่ข้าเรียกมานี้ก็เพื่อจะใช้ให้เอ็งไปตามนายอยู่มาพบข้าหน่อย ไปเดี๋ยวนี้เลย” นายแดงกราบสามครั้งแล้วจึงลงมา เขาชวนน้องชายคู่แฝดไปด้วย

“ไม่รู้ว่เมื่อคืนฝันร้ายอีกหรือเปล่า” ท่านพูดเหมือนบ่น

“ใครฝันร้ายครับหลวงหน้า” นายสำริดไม่เข้าใจ

“นายอุ๋นะซิ เขามักฝันร้ายอยู่บ่อยๆ ฝันว่ามัจจุราชต้องการตัวเพราะเสียสัจจะ บอกจะบวชแล้วไม่บวช ข้าก็เตือนหลายครั้งแล้วว่าให้บวชเสียที เขาก็ยังผัดผ่อน ถ้าไม่บวชรับรองตายแน่”

“แกเสียสัจจะเรื่องอะไรหรือครับหลวงหน้า” ลูกชายสมภาร ตู้อยากรู้

“เสียสัจจะตรงที่อธิษฐานว่าจะบวชแล้วไม่บวช คนเราลองได้เสียสัจจะก็ไม่เหลือค่าของความเป็นคนอีกต่อไป เอ็งก็เหมือนกัน เกิดเป็นคนอย่าให้เสียสัจจะ” ท่านถือโอกาสสอน

“ทำไมเขาไม่ยอมบวชล่ะครับ”

“ก็นั่นนะซิ ข้าถึงว่าเขาเสียสัจจะโง่งม ตอนเรือคว่ำเขากำลังจะจมน้ำตายก็หวงเมียซึ่งกำลังท้องลูกคนแรก จึงอธิษฐานว่าถ้ารอดชีวิตจะบวชหนึ่งพรรษา จนบัดนี้ก็ยังไม่ยอมบวช ลูกหรือก็โตเป็นสาวและมีน้องอีกตั้งหลายคน ยมบาลเลยมาทวง”

“ทวงอย่างไรครับ”

“ก็มาเข้าฝันและบอกว่าถ้าไม่บวชจะเอาตัวไปเมืองนรก คินไหนดเขาฝันเห็นยมบาล รุ่งเช้าก็จะไม่ยอมออกรถ ข้าถึงได้กลัวว่าเกิดเมื่อคืนเขาฝันร้ายก็จะไม่ยอมไปส่งเรา เอ็งต้องช่วยข้าพูดนะ พูดให้เขาไปส่งให้ได้”

“ไม่ต้องห่วงหรือครับหลวงหน้า ผมต้องใช้ความพยายามอย่างที่สุด จะให้กราบกรานแกผมก็ยอม” ชายหนุ่มรับคำ

ครึ่งชั่วโมงให้หลัง นายอุ๋ก็ตามนายแดงขึ้นมابนกุฏิ เขากราบท่านพระครูสามครั้งแล้วเอ่ยขึ้นว่า

“หลวงพ่อกจะให้ผมไปส่งที่ไหนหรือครับ” รู้ว่าหากไม่ใช่เรื่องนี้น่าท่านพระครูคงไม่ให้ไปตาม แทนคำตอบท่านกลับถามว่า

“เมื่อคืนฝันร้ายหรือเปล่า” นายอุ้ยยิ้มและตอบว่า

“ไม่ฝันครับ เมื่อวานเป็นวันพระ ก่อนนอนผมจึงสวดมนต์
แผ่เมตตาานานกว่าทุกวัน เลยไม่ฝันร้าย”

“แต่ถึงอย่างนั้นอาตมาก็ขอเตือนว่าให้รีบมาบวชเสีย เขา
มาเตือนแล้วนะ ต้องรักษาสัจจะ นี้ลูกก็โตเป็นสาวแล้ว ยังจะห่วง
อะไรอีก เชื้ออาตมาเถอะ”

“ผมยังไม่พร้อม” พุดเสียงห้วนด้วยไม่สบอารมณ์

“เออละ ถ้าคำเตือนของอาตมาทำให้โยมไม่พอใจ อาตมา
ก็จะไม่ขอพูดเรื่องนี้อีก เรื่องของกรรมไม่มีใครทำให้กันได้ เออละ
เรามาพูดเรื่องพระกันดีกว่า ที่อาตมาให้เจ้าแดงไปตามก็เพราะจะให้
โยมช่วยไปส่งที่วัดกลางทุ่ง อำเภอกาบัง ลักหน้อย หลวงพ่อของ
เจ้าสำริดท่านมรณภาพ อาตมาจะไปช่วยงานศพ”

“อาอยู่ช่วยผมหน่อยนะครับ ผมเพิ่งรู้เมื่อตอนสายนี้เอง ถ้า
อาอยู่ไม่ช่วยผมก็ไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใคร เพราะคนแถวนี้ก็มีแต่
อาอยู่เท่านั้นที่มีรถ นอกนั้นก็ยากจนข้นแค้น จะกินเข้าไปก็ยังไม่
มี นับประสาอะไรจะไปซื้อรถมาขับ” หนุมส์สำริดพุดยกแม่น้ำทั้งห้า
จนนายอยู่ต้องโบกมือห้าม

“เออละๆ ไม่ต้องสาธยาย ถึงยังงี้ข้าก็ต้องไปส่ง ไม่เห็นแก่
เอ็งข้าก็ต้องเห็นแก่หลวงพ่อ ว่าแต่น้ำมันขึ้นราคาอีกแล้วครับ
หลวงพ่อ” นายอุ้ยไม่วายสอหนี้สี้ยพ่อค้าหน้าเลือด

“เออเถอะ เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง อาตมาจะเป็นคนจ่ายค่า
น้ำมันเอง ส่วนค่าจ้างโยมเรียกมาเต็มที่ ไม่ต้องเกรงใจ อาตมาไม่
ชอบเอาเปรียบใครอยู่แล้ว”

“หลวงพ่อกงไม่คิดว่าผมเอาเปรียบหลวงพ่อนะครับ” นาย
อุ้ยสูสีกร้อนตัว

“ไม่เป็นไร ถึงจะเอาเปรียบก็ไม่ว่ากัน เพราะการค้าขายก็ต้องเก็งกำไรอยู่แล้ว พ่อค้าแม่ค้าเขาก็อยากได้กำไรมากๆ จะได้แข่งกันรวย พุดแล้วจะหาว่าคุย ถ้าเอาตมาเป็นพ่อค้า ป่านนี้รวยไม่รู้เรื่องแล้ว”

“ถ้ารวยแต่ไม่รู้เรื่องแล้วจะมีประโยชน์อะไรล่ะครับหลวงหน้า เกิดให้ผมเลือกระหว่างรวยไม่รู้เรื่องกับจนแต่รู้เรื่อง ผมว่าผมเลือกอย่างหลังดีกว่า” นายสำริดให้ความเห็นโดยที่ไม่มีผู้ใดขอ

“นี่เอ็งอย่ามัวมาพุดมาก จะไปก็ไปกันเดี๋ยวนี้เลย โยมอยู่พร้อมแล้วหรือยัง” ท่านถาปนายู่

“พร้อมแล้วครับ นิมนต์หลวงพ่อไปขึ้นรถได้” เขาก็ลงกราบสามครั้ง แล้วจึงลงไปรอท่านที่ลานจอดรถ

ก่อนออกจากกุฏิ ท่านพระครูเรียกนายแดงกับนายขาวมาสั่งว่า

“ดูแลกุฏิไว้ให้ดี ใครมาหาข้าก็ให้บอกเขาว่าเข้าไปงานศพที่อำเภอท่าม่วง คงกลับดึก ไม่ต้องรอ ถ้ามาหาบุญถามก็เรียนท่านไปตามนี้ เข้าใจหรือเปล่า”

“เข้าใจครับ” หนุ่มคู่แฝดตอบพร้อมกัน

หนึ่งชั่วโมงให้หลังนายอู่ก็ยิ่งพาท่านพระครูไปไม่ถึงวัดกลางทุ่ง เขาต้องขับรถด้วยความยากลำบากเพราะถนนขรุขระ หนทางเป็นหลุมเป็นบ่อ

“สงสัยผมต้องคิดค่ารถเสื่อมด้วยนะครับหลวงพ่อ ถนนเป็นหลุมเป็นบ่ออย่างนี้ผมกลัวช่วงล่างจะพัง” เขาหมายถึงช่วงล่างของรถกระบะคู่ชีพ

“เอาเถอะ แล้วเอาตมาจะจ่ายทดแทนเป็นค่าเสื่อมให้”

ท่านพระครูรู้สึกเห็นใจเจ้าของรถ

“แหม. อาอยู่ ผมรู้สึกว่าจะแค้นไปหน่อยนะ นี่จะเรียกจนหลวงหน้าหมดเนื้อหมดตัวเลยหรือไง” นายสำริดพูดขึ้นอย่างอดรันทนไม่ไหว เขานั่งติดกับนายอยู่ ส่วนท่านพระครูนั่งด้านซ้ายสุด

“เอ็งไม่ต้องพูดมาก นี่ถ้าไม่เห็นแก่ท่านพระครูข้าไม่มาด้วยหรอก รถราข้าจะพังก็เพราะเอ็งนี่แหละ” นายอยู่พูดอย่างไม่สบอารมณ์

“แต่อาที่พูดอยู่หยกๆว่าจะคิดค่าเสื่อมจากหลวงหน้า เहांนี้ก็น่าจะเพียงพอแล้ว เลิกบ่นเสียที ผมชักร้าคาญแล้วนะ”

“เอ็งนั่นแหละเลิกพูด ไม่เช่นนั้นข้าจะกลับเตี้ยวันนี้แหละ ไม่ปงไม่ปม้นแล้ว” เขาเบรคพรีดจนผู้โดยสารหน้าคะมา คิดว่าถ้ากลับไปที่ตอนนี้ก็ยังพอมีกำไร เพราะท่านพระครูเต็มน้ำมันให้จนเต็มถัง

“นี่สำริด เอ็งนั่งเฉยๆได้ไหม ส่วนโยมอยู่ก็อย่าไปต่อล้อต่อเถียงกับเด็ก นึกว่าเห็นแก่อาตมาเถิดนะ” ท่านพระครูปรามทั้งสองคน นายสำริดกับนายอยู่จึงต้องนิ่ง คนหนึ่งนิ่งเพราะกลัวจะไปไม่ถึงวัดกลางทุ่ง ส่วนอีกคนนิ่งเพราะเกรงใจท่านพระครูบวกกับกลัวไม่ได้ค่าเสื่อมรถ!

ต่อจากนั้นอีกพักใหญ่ๆ นายอยู่ก็พาท่านพระครูและลูกชายสมภารตุ้มมาถึงวัดกลางทุ่ง ทายกและญาติโยมพากันมาต้อนรับ และนิมนต์เจ้าคณะอำเภอพรหมบุรีขึ้นไปบนศาลาที่ตั้งศพ สมภารวัดป่ามะม่วงเดินไปที่หน้าโลงศพ กราบพระรัตนตรัยแล้วจึงทำความเคารพศพด้วยการกราบสามครั้งเพราะผู้ตายเป็นพระ นายสำริดปราดเข้าไปคุกเข่าต่อหน้าภาพถ่ายของบิดาซึ่งตั้งไว้หน้าโลงศพ กราบสามครั้งแล้วพูดกับภาพถ่ายของภิกษุวัยหกสิบเศษ ซึ่ง

ดูเหมือนทอดสายตามาจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าของบุตรสุดที่รัก ชายหนุ่มมีอาจกลั่นน้ำตาไว้ได้ เขารำพึงรำพันว่า

“หลวงพ่อกำลังจะไปอีกแล้วหรือ เมื่อก่อนผมกำพร้าแม่ กำพร้ายาย แต่ก็ยังมีพ่อ ถึงจะไม่ได้อยู่ด้วยกันผมก็ยังพออุ่นใจบ้าง แต่มาบัดนี้หลวงพ่อก็ตกจากผมไปอีกคน ผมไม่เหลือใครอีกแล้ว ไม่มีญาติแล้ว” ท่านพระครูรู้สึกสะเทือนใจในถ้อยคำของชายหนุ่มที่ท่านให้ความอุปการะมา จึงปลอบใจด้วยการเอื้อมมือไปตบไหล่เขาเบาๆ

“อย่าเสียอกเสียใจไปเลย ถึงอย่างไรเอ็งก็ยังมีข้า ข้าขอรับรองว่าจะไม่ทอดทิ้งเอ็ง ขอให้เชื่อข้าและตั้งสติให้ดี เตียวเราไปปรึกษากับทายกว่าจะตั้งศพสวดก็วัน” พูดจบท่านจึงลุกออกไปนั่งยังเก้าอี้รับแขก ซึ่งญาติโยมนำน้ำร้อนน้ำชามาเตรียมถวาย ทายกเป็นคนประเคนน้ำปานะแต่ท่าน นายสำริดลุกตามออกมานั่งอยู่เบื้องหลัง

“วัดนี้มีพระกี่รูป” ท่านถามทายก

“ห้ารูปครับ ตอนนั้นก็เลยเหลือสี่รูป” ทายกตอบ

“ดีแล้ว ครอบองค์สงฆ์พอดี เวลาสวดพระอภิธรรมจะได้ไม่ต้องไปนิมนต์พระวัดอื่น”

“สามรูปสวดไม่ได้หรือครับท่านพระครู” ทายกวัดกลางทุ่งถาม

“ไม่ได้ เพราะไม่ครอบองค์สงฆ์ตามพระวินัยที่พระพุทธองค์ทรงบัญญัติ” เจ้าคณะอำเภอพรหมบุรีตอบ

“แล้วเกินได้ไหมครับ”

“เกินได้ ขาดไม่ได้”

“หมายความว่าถ้าเป็นงานสวดพระอภิธรรมศพจะนิมนต์

พระเก็นสีรูปมาสวดก็ได้อย่างนั้นหรือครับ”

“ถูกแล้ว และถ้าเป็นงานมงคลจะนิมนต์พระสีรูปมาเจริญพระพุทธรมณฑ์ก็ได้ แต่คนเขาไม่นิยมกันเพราะไปยึดติดว่าสีรูปต้องเป็นงานศพ เข้าใจหรือยังล่ะ”

“เข้าใจแล้วครับ เอ้อ...ท่านครับ ผมเห็นท่านกราบศพท่านสมภารสามครั้งแล้วก็แบมือด้วย ผมเคยรู้ว่ากราบศพนั้นกราบครั้งเดียวและไม่แบมือ สงสัยผมจะรู้มาผิดๆ”

“ไม่เป็นไร ผิดก็แก้ให้ถูกได้ การกรานั้นเขาไม่ได้แบ่งแยกว่า กราบ คนเป็น แบบหนึ่ง กราบ คนตาย อีกแบบหนึ่ง ไม่ใช่อย่างนั้น จะเป็นหรือตายก็กราบแบบเดียวกัน คือถ้ากราบคนให้กราบหนึ่งครั้งไม่แบมือ” ท่านพระครูอธิบาย

“แปลว่าไม่ได้แบ่งแยกระหว่างคนเป็นกับคนตาย แต่แบ่งแยกระหว่างพระกับคฤหัสถ์อย่างนั้นใช่ไหมครับ” ถามเพื่อความแน่ใจ

“ถูกแล้ว โยมเป็นทายกจะต้องเรียนรู้เรื่องเหล่านี้ไว้ เวลา มีญาติโยมมาถามจะได้อธิบายให้เขาเข้าใจ เอาละ แล้วเรื่องงานศพ จะทำอย่างไร จะสวดพระอภิธรรมกี่คืนและจะฃาปนกิจเมื่อไร”

“ผมปรึกษากับรองเจ้าอาวาสแล้ว ท่านบอกว่าจะสวดเจ็ดคืน และฃาปนกิจในวันที่แปด” ทายกตอบ

“ทำไมถึงเร็วนัก แล้วนี่รองเจ้าอาวาสไปไหน ไม่เห็นออกมาต้อนรับอาคันตุกะ”

“ท่านเข้าไปจังหวัดครับ จะไปนิมนต์เจ้าคณะจังหวัดมาเป็นประธานในวันฃาปนกิจ ไปกับพระรูปหนึ่ง อีกรูปหนึ่งไปส่งข่าวลูกชายสมภาร แล้วจะแวะไปนิมนต์เจ้าคณะอำเภอมาช่วยเป็นเจ้าภาพสวดพระอภิธรรม ส่วนอีกรูปเพิ่งขึ้นกุฏิไปก่อนหน้าท่าน

จะมาถึง เห็นบอกว่าจะขอจำวัดเอาแรงไว้รับงานคืนนี้” เขาริบาย

“มีเจ้าภาพครบทั้งเจ็ดคืนหรือยัง” ท่านถามอีก

“ยังเลยครับ คืนนี้พวกญาติโยมร่วมกันเป็นเจ้าภาพ คืนพรุ่งนี้คงจะเป็นท่านเจ้าคณะอำเภอทำวุ้น ถ้าหาเจ้าภาพไม่ได้ทางวัดก็ต้องจัดการกันเอง” ทายกตอบ

“ถ้าเช่นนั้นอาตมาขอร่วมเป็นเจ้าภาพวันมะรืนนี้ และถ้าคืนไหนไม่มีเจ้าภาพอาตมาจะขอรับผิดชอบเอง” ท่านคิดว่าคงจะต้องไปรบกวนนายหล่อให้มาช่วยขับรถรับส่งเพราะรำคาญนายอุในความเป็นคนขี้กและขี้ป่นของเขา

“หลวงน้าครับ ผมอยากบวชเถรให้หลวงพ่อ” นายสำริดพูดขึ้น

“จะบวชเมื่อไรล่ะ”

“วันนี้เลยได้หรือเปล่าครับ”

“จะดีหรือ ข้าว่าเอ็งอยู่ช่วยงานทางนี้ไปก่อนแล้วค่อยบวชวันฉาบนิกิจ บวชเข้าสึกเย็นเพราะเอ็งต้องไปเรียนหนังสือต่อ”

“ดีครับ จันคืนนี้ผมไม่กลับไปกับหลวงน้านะครับ เอ.เห็นจะไม่ได้เพราะผมไม่มีเสื้อผ้ามา จันผมกลับไปกับหลวงน้า มะรืนนี้ค่อยมาใหม่แล้วก็อยู่จนถึงวันฉาบนิกิจเลย” เขาพูดเองเออเองเสร็จ

“ดี พรุ่งนี้เอ็งจะได้ไปเรียนอีกวัน เรียนเสร็จก็เอาเสื้อผ้ามาค้างที่วัดป่ามะม่วง รุ่งเช้าจะได้มาด้วยกัน” ท่านพระครูช่วยวางแผนให้

“ดีครับ ผมก็ไม่อยากขาดเรียนมาก”

“แล้วสมภารท่านรู้เรื่องแล้วหรือยัง” ท่านหมายถึงสมภารวัดที่นายสำริดไปอาศัยอยู่เพื่อเรียนหนังสือ

“คงยังกระมังครับ พอพระท่านไปบอกผมที่โรงเรียน ผมก็

ไปหาหลวงหน้าเลย ผมไม่รู้ว่าพระท่านบอกสมภารหรือเปล่า ถ้ายังไม่ได้บอกผมก็จะไปเรียนให้ท่านทราบ”

“ดีแล้ว เราไปอาศัยท่านอยู่ จะไปไหนมาไหนก็ต้องขออนุญาตจากท่านเสียก่อน ท่านจะได้ไม่เป็นห่วง”

“ครับ” ชายหนุ่มรับคำ หนึ่งไปสักครู่หนึ่งจึงถามทายกว่า

“ลุงครับ ผมถามจริงๆเถอะว่าหลวงพ่อของผม ท่านมรณภาพเพราะอะไร” เขาอยากรู้สาเหตุที่แท้จริง ทายกทำหน้าที่นี้ยากเพราะคิดไม่ถึงว่าลูกชายสมภารจะถามอย่างนี้

๖๙

มรดกตกทอด

เห็นทนายทสอแวรพิรุฑออกมา ชายหนุ่มก็ยิ่งรู้สึกขงใจ และคิดไปว่าการตายของบิดาจะต้องมีเบื้องหน้าเบื้องหลังแฝงอยู่ ท่านพระครูก็พอจะดูออกว่าท่าทางทนายทสอแวรพิรุฑในอย่างไรพิกล จึงพูดขึ้นว่า

“โยมพอจะรู้สาเหตุบ้างไหม เห็นว่าท่านไม่ได้อาพาธเจ็บป่วยมาก่อน อยู่ๆก็มรณภาพ มันก็น่าคิดอยู่เหมือนกันนะ”

“นั่นซิครับ ลุงบอกผมมาเถอะว่าไอ้หน้าไหนมันทำให้หลวงพ่อดีตาย ผมจะไม่ไว้ชีวิตมันเลย” ชายหนุ่มพูดอย่างเกรี้ยวกราด

“ใจเย็นๆหน้าพ่อหนุ่ม ลุงเองก็ข้องใจอยู่เหมือนกัน ไม่แน่ใจว่าท่านสมภารต้องจากไปเพราะฝีมือใครกันแน่ แต่ลุงยืนยันได้ว่าไม่ใช่เป็นการฆาตกรรม เพราะไม่มีใครเกลียดชังท่าน สมภารท่านสร้างความเจริญให้กับวัด พวกเราเคารพนับถือท่านมาก ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าท่านจะจากไปเร็วอย่างนี้ หรือว่าเป็นเพราะ...”

“เพราะอะไร ลุงบอกมาเร็วๆเถอะผมอยากรู้” เขาเร่งเร้าทนายทสอแวรพิรุฑถามไล่เล ไม่รู้ว่าจะบอกดีหรือไม่ ตัวเขาก็มีความกลัวลึกๆซ่อนอยู่ในใจ อีกประการหนึ่งเขาก็ไม่แน่ใจว่าการตายของสมภารเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เขากลัวนี้หรือไม่ เมื่อตัดสินใจไม่ถูกจึงปรึกษาท่านพระครู

“ท่านครับ ผมไม่ทราบว่าจะเล่าดีหรือไม่เล่าดี เพราะผมเองก็ยังไม่แน่ใจ จะเล่าก็กลัวตาย ครั้นจะไม่เล่ามันก็ของใจสงสัยอยู่อย่างนี้ ท่านช่วยผมตัดสินใจด้วยว่าควรเล่าหรือไม่ควรเล่า”

“ท่าทางจะเป็นเรื่องสำคัญนะ อาตมาว่าคุยกันตรงนี่คงจะไม่เหมาะ ไปคุยกันที่กุฏิสมภารดีไหม” ท่านเสนอแนะ

“ดีครับ ผมถือโอกาสนิมนต์ท่านพักผ่อนด้วย ยังอีกหลายชั่วโมงกว่าจะถึงเวลาสวดพระอภิธรรม” เขานิมนต์และพาท่านเดินไปยังกุฏิสมภาร ตู นายสำริดเดินตามไปด้วยอยากรู้ นายอูร์รออยู่ข้างล่าง เห็นท่านพระครูลงมาก็ดีใจคิดว่าท่านจะกลับ จึงเข้ามาถาม

“หลวงพ่อกลับแล้วหรือครับ”

“ยังหรวกโยม ต้องรอให้สวดพระอภิธรรมเสร็จก่อน คิดว่าคงไม่เกินสองทุ่ม” ท่านตอบ

“ไม่ตึกไปหรือครับ อีกอย่างทางก็ไม่ดี ผมคงขับรถลำบากกว่าตอนมา น่าจะกลับให้เร็วขึ้นอีกสักชั่วโมงหนึ่ง” เขาต่อเรื่อง

“คงไม่เหมาะ เอาเถอะอาตมารับรองว่าโยมจะไม่ลำบากเหมือนตอนขามา ขอให้ตั้งใจขับแล้วก็อย่าทะเลาะกัน แล้วอาตมาจะเอาใจช่วยให้ถึงเร็วๆ” ท่านคิดว่าจะต้องฟังพา คาถาย่นระยะทางอีกครั้ง

“เชิญไซเฟอร์พักผ่อนตามสบายนะ ถ้าหิวก็ไปหาข้าวกินที่โรงครัวได้เลย คิดว่าคนกันเองก็แล้วกัน” ทายกบอกนายอู๋ พยายามไม่ให้เขาตามมาที่กุฏิ เพราะไม่ต้องการให้มารับรู้เรื่องที่กำลังจะถูกเปิดเผย

เข้ามานั่งในกุฏิเรียบร้อยแล้ว ทายกจึงเข้าไปในห้องสมภาร ตู แล้วนำของสิ่งหนึ่งออกมาถวายท่านพระครู พุดออกตัวว่า

“ผมไม่แน่ใจว่าจะใช่สิ่งนี้หรือเปล่าที่เป็นสาเหตุให้ท่าน

สมภารมรณภาพ” ท่านพระครูมอง สิ่งนี้ ที่ห่อหุ้มด้วยผ้าขาววางอยู่ในพานทองเหลือง

“ท่านลองเปิดดูซิครับ ท่านสมภารสั่งผมไว้ว่าถ้าเกิดท่านมรณภาพ ขอให้นำสิ่งนี้ไปมอบให้ลูกชายของท่านที่สมภารวัดป่ามะม่วงอุปการะไว้” เขาบอกความตามที่สมภารตัสั่งเสียไว้

“อะไรอยู่ในนั้นหรือลุง หลวงพ่อฝากอะไรไว้ให้ผม” นายสำริดถามอย่างตื่นเต้น เขาคิดว่าคงจะเป็นสิ่งของล้ำค่าที่บิดาหวงแหน และตั้งใจเก็บไว้ให้บุตรสุดที่รัก

“ผมก็ไม่รู้ว่าเขาเรียกอะไร เพราะไม่เคยพบเคยเห็นมาก่อน ท่านพระครูเปิดดูซิครับ” ภิกษุผู้มีผมมวยจึงคลี่ผ้าขาวออก สิ่งที่สวยงามทำให้ท่านอุทานออกมาว่า นารีผล

“อะไรนะครับ” ทายกและนายสำริดถามขึ้นพร้อมกัน ท่านพระครูไม่ตอบ หากคิดทบทวนถึงวันที่ท่านได้อิษฐานไว้ที่หน้าถ้ำ บนเขาสิคีรียาว่า หากท่านมีบุญวาสนาขอให้ได้พบนารีผลในเมืองไทยภายในสามวัน หรือสามเดือน หรือสามปี บัดนี้ท่านก็ได้มาพบแล้ว นับจากวันนั้นถึงวันนี้ก็สามเดือนพอดีพอดี ท่านลัทธิสัทสะพูดไว้ไม่มีผิดว่าท่านจะต้องได้พบในสามเดือน แต่สิ่งที่ท่านพบในถ้ำกับสิ่งที่พบในเมืองไทยช่างแตกต่างกันลิบลับ กล่าวคือสิ่งที่ท่านเห็นในถ้ำนั้นสวยสดงดงามหาที่ติมิได้ ทว่าสิ่งที่อยู่ในพานตรงหน้าท่านกลับหาความงดงามมิได้เลย ทั้งที่เป็นสิ่งเดียวกัน แวบหนึ่งของความคิดท่านก็เห็นความเป็นอนิจจังปรากฏชัดอยู่ในร่างเล็กๆสองร่างที่นอนขดตัวเข้าหากัน มองเผินๆคล้ายทารกชรา เพราะตัวเล็กกว่าทารกแรกเกิด แต่ผิวพรรณเหี่ยวยุบไปทั้งตัว ไม่หลงเหลือความงดงามไว้แม้แต่น้อย

“สมภารท่านได้นารีผลนี้มาจากไหน” ท่านถามทายก

มักกะลีผลของหลวงตาตู้ วัดกลางทุ่ง

“นารีผล... นารีผลอะไรครับหลวงหน้า” นายสาริตรีฐิ์กษิตหวังเมื่อได้เห็น มรดก ของบิดา สมภารวัดป่ามะม่วงจึงต้องเล่าเรื่องราวให้คนทั้งสองฟังว่า “นารีผลเป็นชื่อต้นไม้ในป่าหิมพานต์ ผลของมันจะไม่เหมือนกับผลไม้ทั่วไป คือจะเป็นหญิงสาวรูปร่างสวยงามมาก ขนาดเท่ากับสาวรุ่นอายุสิบห้าสิบหก ผิวสีทองเหมือนผิวมะพร้าวงอก แต่ไม่มีกระดูก ตอนหล่นจากต้นใหม่ๆพวกฤๅษีและคณธรรพ์จะมาเก็บเอาไปเสพสังวาส ครั้นนานเข้าก็จะหมดสภาพคือค่อยๆเหี่ยวลงๆเหมือนลูกโป่งแฟบ ขนาดก็จะเล็กลงเรื่อยๆ อย่างที่เราเห็นกันอยู่นี้แหละ” ท่านเล่าคร่าวๆ

“ถ้าเช่นนั้นพระเวสสันดรก็เป็นเรื่องจริงซิคครับ” ทายกตั้งข้อสังเกต

“จริงอย่างไม่ต้องสงสัย สมัยอาตมาเป็นเด็ก อาตมาก็ไม่เชื่อ ตอนนี้พิสูจน์ได้แล้วว่าจริงตามที่พระท่านเทศน์ทุกประการ พระพุทธเจ้าของเราช่างยิ่งใหญ่เสียเหลือเกิน ศาสนาของเราช่างอัศจรรย์นัก อาตมาภุมิใจที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ได้พบพระพุทธศาสนา นับเป็นโชคอันดีเป็นลาภอันประเสริฐของอาตมาโดยแท้” ท่านพระครูพูดอย่างปิติ

“แล้วมันเกี่ยวกับการตายของหลวงพ่อผมอย่างไร” นายสาริตรีฐิ์กษิตยังกังขา เขาคิดไม่ออกว่าซากทารกเหี่ยวๆสองคนนี้จะป็นสาเหตุแห่งการมรณภาพของสมภารได้อย่างไร

“นั่นซิ ไหนโยมลองเล่ามาซิ อาตมาเองก็อยากรู้” สมภารวัดป่ามะม่วงเห็นชอบด้วย ทายกเกิดอาการกลัๆกลัวๆ อยากรู้ก็อยาก เพราะเขาเองก็สงสัยมานานถึงสามปี แต่ถ้าเล่าแล้วต้องตายเหมือนสมภารเขาก็จะไม่เล่า แม้จะอยู่ในวัย ไม้ใกล้ฝั่ง หากเขาก็ยังไม่อยากตาย อยากรู้อยู่ไปจนชั่วกัลปาวสานนั้นแล

“เล่าไปซิโยม” สมภารวัดป่ามะม่วงเดือน เมื่อเห็นเขายัง
ลังเล

“ท่านครับ ผมไม่สบายใจ ผมกลัว...” เสียงที่พูดค่อนข้าง
สั้น

“โยมกลัวอะไร” ดูเหมือนท่านพระครูยิ่งสงสัยหนักขึ้น

“กลัวตายครับ ผมยังไม่อยากตาย แต่ผมกลัวว่าถ้าเกิด
ผมเล่าให้ท่านฟังแล้วผมจะต้องตายเหมือนท่านสมภาร ผมจึงอยาก
ขอความมั่นใจจากท่าน ถ้าท่านสัญญาว่าเล่าแล้วผมจะไม่ตาย
ผมจึงจะเล่า” ท่านพระครูมองหน้าทายกและรู้ว่าเขายังมีอายุยืนยาว
ต่อไปได้อีกหลายปีจึงให้สัญญา

“อาตมารับรอง โยมยังจะอยู่ไปอีกนาน ยังไม่ตายง่ายๆ
หรอก เล่าไปเถอะ อ้อ! แล้วก็ไม่ต้องกลัวว่านารีผลในพานนี้จะมา
ทำให้โยมต้องตาย จริงอยู่ นารีผลเป็นผลไม้กายสิทธิ์ที่ไม่เหมือน
ผลไม้อื่นๆ พระในถ้ำบอกอาตมาว่า นารีผลสามารถร้องรำทำเพลง
ได้ แต่ไม่ทำอันตรายใคร เพราะฉะนั้นโยมไม่ต้องกลัว ขอให้สบาย
ใจได้” ถ้อยคำของสมภารวัดป่ามะม่วงสร้างกำลังใจให้กับทายกเป็น
ทวีคูณ เขาจึงเริ่มต้นเล่า

“...เมื่อสามปีที่แล้ว ขณะที่ท่านสมภารกำลังดูแลการก่อสร้างพระอุโบสถอยู่นั้น ก็มีกระต่ายนายหนึ่ง เนื้อตัวสกปรก
ผมเผ้ายาวรุงรังเดินเข้ามาหา และขอพักที่วัดเจ็ดราตรี แก่ไม่มี
สมบัติพิศฐานอะไรนอกจากยามละว่าสะพายบ่ามาใบหนึ่ง ผมและ
กรรมกรวัดเห็นท่าทางแก่ไม่น่าไว้วางใจ จึงบอกสมภารว่าอย่ารับ
ไว้ แต่สมภารท่านไม่เชื่อ จึงให้กระต่ายผู้นั้นไปพักที่กุฏิของท่าน
พวกผมพากันไม่พอใจท่านสมภาร เลยประท้วงด้วยการไม่จัดหา
อาหารมาให้ตาคนนั้น คิดว่าเมื่อแกอดข้าวอดน้ำก็จะหนีไปเอง...”

“พวกโยมใจร้าย ขาดเมตตา ไม่สมกับเป็นชาวพุทธเลย”
ท่านพระครูดำหนิตรงๆ

“ครับ ผมยอมรับว่าตัวเองใจร้ายแล้วก็เลยกลายเป็นแผล
ในใจมาจนบัดนี้ว่า การที่ผมใจร้ายกับกระต่ายผู้นั้นเป็นเหตุให้
ท่านสมภารต้องมรณภาพหรือเปล่า ที่ผมต้องกลายเป็นคนขาด
เมตตา ไม่สมกับเป็นชาวพุทธอย่างที่ท่านว่า เพราะผมกลัวตาคน
นั้นแกลงจะไปลักของท่านสมภาร ความห่วงสมบัติที่ไม่ใช่ของผมมัน
ทำให้ผมสร้างบาปให้ตัวเองโดยไม่รู้ตัว”

“นอกจากแกลงให้อดอาหารแล้วโยมทำอะไรเขาหรือ
เปล่า” ท่านพระครูซักถาม

“เปล่าครับ แล้วแกก็ไม่ได้อุดรอกครับ เพราะท่านสมภาร
นำอาหารของท่านไปให้แกกิน สมภารยอมอดแทน พวกผมเห็น
เช่นนั้นก็ไม่สบายใจ ผมก็ไม่ทราบว่าจะสมภารท่านตั้งใจประชดพวก
เราหรือเปล่า แทนที่ท่านจะให้ตาคนนั้นกินของที่ท่านฉันเหลือ
ท่านกลับยกให้ทั้งหมดโดยท่านยอมอด”

“ใครจะทำกับอาคันตุกะอย่างนั้นล่ะโยม ถ้าเป็นอาตมา
ก็ต้องทำอย่างที่สมภารตุ้ทำ เขาเป็นอาคันตุกะมาขอพักชั่วคราว ถ้า
เอาอาหารเหลือเดินไปให้เขากินเท่ากับไม่ให้เกียรติเขา” สมภารวัด
ป่ามะม่วงชี้แจง

“ครับ ผมก็เพิ่งจะเข้าใจ ในที่สุดเราก็เลยต้องจัดอาหารเป็น
สองที่ พอชายคนนั้นอยู่ที่วัดครบเจ็ดวันแกก็ลาสมภารไป ก่อนไป
ได้มอบสิ่งนี้ไว้กับสมภาร และบอกว่าท่านสมภารจะทำอะไรก็ทำเสีย
ให้เสร็จภายในสามปี ตอนนั้นท่านตั้งใจจะสร้างโบสถ์ให้เสร็จ เมื่อ
โบสถ์เสร็จท่านก็จะสร้างกุฏิกรรมฐาน ๓๐ หลัง ท่านก็ทำได้ภายใน
สามปีอย่างที่ชายผู้นั้นบอก แต่แล้วท่านก็มาด่วนจากไป ยังไม่

ทันได้ทำบุญฉลองกันเลย พวกเราประชุมกันว่าออกพรรษาจะทำบุญอย่างมโหฬาร ฉลองทั้งโบสถ์ทั้งกุฏิกรรมฐาน แต่ท่านสมภารก็มาด่วนจากไปเสียก่อน ผมก็เลยสงสัยว่าเป็นเพราะนารีผลนี้หรือเปล่า ท่านพระครูพอจะให้คำตอบได้ไหมครับ” เขาตั้งคำถาม

“คงไม่ใช่หรอกโยม กระहाชายผู้นั้นเขาบอกหรือเปล่านั้นว่าเขามาจากไหน”

“เห็นแกบอกว่าเป็นมาจากป่าหิมพานต์ครับ แต่ก็น่าแปลกนะครับท่านพระครู วันที่แกออกจากวัดไป ที่ที่แกเคยนอนซึ่งมีกลิ่นสาบสาบกลับกลายเป็นกลิ่นหอมประหลาดอย่างที่พวกเราไม่เคยได้กลิ่นมาก่อน แกออกประตูหลังวัดไปเดี่ยวเดี่ยว สมภารท่านให้คนตามไปดูก็ไม่พบเสียแล้ว ไม่รู้หายไปทางไหน” ท่านพระครูจึงพูดอย่างมั่นใจว่า

“เขาไม่ได้เป็นมนุษย์อย่างเราหรอกโยม ผู้ที่มาจากป่าหิมพานต์ต้องไม่ใช่มนุษย์ เพราะที่นั่นมนุษย์ไม่สามารถอาศัยอยู่ได้ เนื่องจากอากาศหนาวเย็น มีหิมะปกคลุมตลอดทั้งปี แต่นั่นก็ไม่สำคัญเท่ากับว่าแดนหิมพานต์เป็นแดนอัศจรรย์ เอาละ อาตมาคงจะไม่พูดอะไรมาก เป็นอันว่าสมภารที่ท่านไม่ได้มรณภาพเพราะนารีผล และกระहाชายผู้นั้นก็ไม่ใช่มนุษย์ธรรมดาอย่างเราๆ เขารู้ว่าสมภารจะมีอายุยืนยาวต่อไปอีกสามปี จึงเตือนท่านให้สะสางงานเสียให้เสร็จ ก็ท่านนั่นเอง โยมช่วยไปบอกพรรคพวกด้วยว่าสมภารท่านมรณภาพเพราะสิ้นอายุ ไม่มีใครทำท่าน ขอให้สบายใจได้” แล้วจึงพูดกับนายสาริตว่า

“เอ็งเก็บสิ่งนี้ไว้ตามที่ทายกบอกก็แล้วกัน”

“ผมไม่อยากจะเก็บหรอกครับหลวงหน้า ไม่เห็นจะมีประโยชน์อะไร” ลูกชายสมภารดูไม่ยากได้ในสิ่งที่เขาเห็นด้วยตาว่าเป็นเพียง

ซากทารกซราที่ไร้ค่าไร้ราคา ไม่คู่ควรกับการเก็บรักษา

“เก็บไว้เถอะพ่อหนุ่มคิดว่าเห็นแก่ท่านสมภารก็แล้วกัน มันอาจจะเป็นประโยชน์ต่อพ่อหนุ่มในวันข้างหน้าก็ได้ ใครจะไปรู้” ทายกพยายามพูดชักจูงเมื่อเห็นชายหนุ่มไม่สนใจใยดี เขาเองก็ไม่อยากได้สิ่งนี้ไว้ในวัด ถึงท่านพระครูจะบอกว่ามันไม่มีพิษสงอะไร แต่เขาก็ยังไม่วางใจนัก

“แล้วสมบัติอย่างอื่นไม่มีหรือลุง มีแต่สิ่งนี้เท่านั้นเองหรือ” ในฐานะที่เป็นทายาท เขาคิดว่าน่าจะได้อะไรมากกว่านี้

“ไม่มีหรือพ่อหนุ่ม ว่าที่จริงแล้วถ้ามีก็ต้องตกเป็นของวัด อย่างเช่นพระพุทธรูปโบราณที่พ่อหนุ่มเห็นอยู่ที่นี่ แต่เอาเถอะถ้าพ่อหนุ่มอยากได้จะเอาไปสักองค์สององค์ลุงก็ไม่ว่าหรือ ถึงท่านสมภารจะไม่ได้สิ่งไว้ลุงก็จะตัดใจให้” พูดอย่างไม่เต็มใจนัก

“อย่าเอาอะไรไปเลยสำริด การเอาของสงฆ์ไปไว้ในครอบครองจะเป็นบาป ถ้าเอ็งอยากได้พระพุทธรูปโบราณเดี่ยวหลวงหน้าจะให้เอง ที่กุฏิมีมากมายเอ็งไปเลือกเอาได้เลย แต่ของวัดอย่าได้ไปแตะต้อง ประเดี๋ยวจะตายไปเป็นเปรตเสียเปล่าๆ” ท่านตั้งใจสอนทายกทางอ้อมด้วย

“แล้วนารีผลนี้ผมควรจะไปไหนครับ” เขาถามเชิงปรึกษา

“เอาไปซิ เพราะหลวงพ่อเอ็งท่านสั่งไว้ อาจมีประโยชน์ต่อเอ็งในวันข้างหน้าอย่างที่ทายกพูดมาก็ได้ หรือถ้าไม่คิดเรื่องประโยชน์ก็คิดเสียว่าเอ็งได้ทำตามคำสั่งของหลวงพ่อเอ็งแล้ว ท่านจะได้หมดห่วง” ท่านพระครูแนะนำ

“งั้นผมถวายหลวงหน้าก็แล้วกัน เพราะผมไม่รู้จะเก็บเอาไว้ทำไม” ชายหนุ่มตัดปัญหา

“เอาเป็นว่าหลวงน้ารับฝากไว้ก็แล้วกัน ของนี้เป็นสมบัติของเอ็ง อยากรักษาเมื่อไรก็มาเอาคืนได้ทุกเวลา” สมภารวัดป่ามะม่วงสรุปเพื่อให้สบายใจด้วยกันทั้งสองฝ่าย

“ถ้าเช่นนั้นท่านนำไปวันนี้เลยนะครับ” ทายกบอกกึ่งยินดีกึ่งเสียดาย ด้วยอดคิดมิได้ว่ามันอาจจะมีค่ากว่าที่เขาคิด มิฉะนั้นสมภารตุ๋คงไม่สั่งเสียเขาไว้ก่อนที่ท่านจะมรณภาพเพียงเจ็ดวัน ท่านพระครูบอกนายสำริดว่า

“ตกลงหลวงน้าจะเก็บไว้ให้เอ็งตามที่บอกนะ จะได้หมดเรื่องหมดราวกันเสียที” ทายกม้วนผ้าห่มนารีผลแล้วจึงยกพานทองเหลืองประเคนท่านพระครู สมภารวัดป่ามะม่วงรับมาใส่ไว้ในยามของท่าน

“เอาละ โยมไปดูแลเรื่องการสวดพระอภิธรรมก็แล้วกัน เตี่ยวอาตมาจะให้เจ้าสำริดทำความสะอาดกุฏิเตรียมไว้ เพื่อมีพระจากที่อื่นมาร่วมงานจะได้ให้ท่านพักที่นี่”

“ครับ นิมนต์ตามสบายนะครับ ผมว่าท่านทรงน้ำให้สดชื่นสักหน่อยก็คงดีนะครับ น้ำท่าเรามีอุดมสมบูรณ์ หลังจากนั้นก็นิมนต์จำวัดเอาแรงไว้คืนนี้”

“ขอบใจโยม ทรงน้ำนั้นคงได้ แต่จำวัดคงไม่ได้เพราะอาตมาไม่เคยนอนกลางวัน โยมมายฝึกมาตั้งแต่เด็กๆไม่ให้นอนกลางวัน” ท่านบอกทายก น้ำเสียงที่พูดถึง โยมมาย แผงความอบอุ่นผูกพันจนผู้ฟังรู้สึกได้

“แล้วโยมมายของท่านยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่าครับ” ทายกถาม

“ไม่อยู่แล้ว แต่โยมมายอายุยืนนะโยม ตอนตายนั้นอายุเกือบร้อย แล้วก็ไม่หลงด้วย สติดีมาก”

“เป็นบุญของแแก่ะครับ ผมเองไม่รู้ว่าจะอายุยืนได้เท่าไหน หรือเปล่า ข้อสำคัญคือเรื่องหลง ผมกลัวว่าจะหลงตายอย่างคนแก่ ทั่วๆไป แม่ผมเองแก่ก็หลงตาย ถ้ามอะไรไม่รู้เรื่องแล้ว แแก่ตอน ก่อนสิ้นใจยังร้องว่า แม่เจ้าช่วยด้วย ทั้งที่ยายผมแก่ตายไปก่อนหน้า แแก่ตั้งยี่สิบกว่าปีแล้ว” ทายกเล่าเรื่องมารดาของตนให้ท่านพระครู พัง

“แสดงว่าแแก่ไม่ได้ฝึกสติไว้ใช่ไหม คนที่ไม่เคยฝึกสติเวลา ตายมักหลงทุกราย ถ้าโยมไม่อยากหลงตายก็ต้องหัดฝึกสติเอาไว้ เคยฝึกบ้างไหม”

“ไม่เคยครับ ฝึกสติเป็นอย่างไรครับท่าน” เขาถาม

“ถ้าอยากรู้ว่าเป็นอย่างไรก็ให้ไปเข้ากรรมฐานที่วัดป่า มะม่วง อาตมาจะสอนให้แล้วโยมจะได้นำมาสอนญาติโยม สมภาร ตูของท่านได้สร้างกุฏิกรรมฐานไว้ให้แล้ว โยมก็จัดอบรมกรรมฐานให้ ชาวบ้าน จะได้ทำหน้าที่เป็นทายกได้อย่างสมบูรณ์ กรรมฐานมี อานิสงส์มากนะโยม”

“ที่ท่านพูดมาน่าสนใจทีเดียว เอาไว้เสร็จงานท่านสมภาร แล้วผมคงจะต้องไปขอเรียนวิชาจากท่าน ต้องไปแน่นอน” เขาพูด อย่างมุ่งมั่น

“ดีแล้วละโยม เอาละ โยมไปดูแลเรื่องการเตรียมงานก็แล้ว กัน” ทายกกราบท่านพระครูสามครั้งแล้วจึงลุกออกมา

งานสวดพระอภิธรรมศพเจ้าอาวาสวัดกลางทุ่งเสรีจสิ้นสุดลง เมื่อเวลาสองทุ่ม ท่านพระครูเดินทางกลับวัดป่ามะม่วงพร้อมลูกชาย สมภารตุ นายอุปัชฌาย์อย่างตั้งอกตั้งใจเพื่อหวังจะได้ค่าจ้างอย่างงาม สมภารวัดป่ามะม่วงคิดถึงไปถึงเหตุการณ์ที่ท่านได้ประสบในประเทศ ศรีลังกาเพลินจนลืมใช้คาถาย่นระยะทาง ครั้นนึกได้ว่าจะช่วยนาย

อุก็ปรากฏว่ารถเลี้ยวเข้าประตูวัดมาแล้ว ท่านถามคนขับว่า “ก็ห่มแล้ว” นายอุยก้มมือขึ้นดูนาฬิกา หากมองไม่เห็นเพราะมืด เขาขับรถไปจอดหลังกุฏิแล้วจึงเปิดไฟในรถ

“สองห่มสี่สับห้าครับ สงสัยนาฬิกาผมจะเสีย”

“ไม่เสียหรอกอาอยู่ นาฬิกาผมก็บอกเวลาสองห่มสี่สับห้าเหมือนกัน” นายสำริดพูดอย่างตื้นตัน ท่านพระครู ฐันทันที่ว่าเป็นการแสดงปาฏิหาริย์ของนารีผลที่อยู่ในย่ามของท่าน

๗๐

เสียงเพลงในกุฏิ

ตั้งแต่นานาริผลมาไว้ในกุฏิ ท่านพระครูแอบสังเกตว่า นายแดงกับนายขวามีพฤติกรรมที่แปลกไปจากเดิม เด็กหนุ่มสองพี่น้องไม่รู้เรื่องที่สมภารวัดป่ามะม่วงรับฝาก มรดก ของนายสำริดไว้ และท่านก็กำชับบุตรชายสมภารตุ่ว่าห้ามเล่าเรื่องนี้ให้ผู้ใดฟัง เพราะเกรงว่าญาติโยมจะพากันแห่มาดูจนท่านมิเป็นอันทำอะไร

เข้าวันหนึ่ง ท่านพระครูกำลังจะไปงานทำบุญขึ้นบ้านใหม่ ซึ่งโยมคนหนึ่งนิมนต์ไว้ เห็นนายแดงมาทำลับๆ ล่อๆ อยู่หน้าประตู จึงถาม

“มีอะไรจะพูดกับข้าหรือเปล่า ถ้ามีก็รีบๆ พูดมา ประเดี๋ยว ข้าจะไปไม่ทันงานเขา”

“ก็...มี...ไม่...มีอะไรหรอก...หรือครับ” แผลดพี่ตอบอีกๆ อักๆ

“เอาให้แน่ มีหรือไม่มี” ท่านคาดคั้น

“คือผม...เอ้อ...อยากยืมเทปเพลงหลวงพ่อกับ” หนุ่มน้อย แข็งใจพูด

“เทปเพลงอะไร ข้าไม่ใช่พระฟังเพลงหรือคะ”

“แต่ผมได้ยินจริงๆ ครับหลวงพ่ เจ้าชวาก็ได้ยิน จริงไหม ขาว” เขาถามน้องชาย

“จริงครับหลวงพ่อกับพี่ชายได้ยินทุกคืน โดยเฉพาะตอนตึกๆ เพลงเพราะมากจนผมอยากฟังบ้าง”

“เพลงไทยหรือเพลงจีน” ท่านถามอีก ยังนึกไม่ออกว่าเสียงเพลงนั้นมาจากที่ใด นายแดงตอบว่า

“ไม่ใช่ทั้งสองอย่างครับ ผมก็ไม่แน่ใจว่าเป็นเพลงอะไร ฟังดูคล้ายๆ เพลงแขก แต่ว่าไพเราะเหลือเกินครับ ผมไม่เคยได้ยินเพลงที่ไพเราะเช่นนี้มาก่อนเลยในชีวิต หลวงพ่อไม่มีเทปเพลงจริงๆ หรือครับ” เขายังไม่ปลงใจเชื่อ

“ข้าจะโกหกเอ็งไปทำไมกัน แต่เท่าที่ฟังเอ็งเล่ามาก็คงพอจะมีเค้าอยู่บ้าง เขาเห็นว่าข้ากลับมาค่อยพูดเรื่องนี้กันดีไหม ขึ้นพูดตอนนี้เกรงว่าจะทำให้งานเขาเสีย”

“ดีครับหลวงพ่อ” นายขาวรับคำแล้วจึงพูดอีกว่า

“ตั้งแต่หลวงพ่อกลับมาทำงานศพหลวงพ่อกี่สำริด มีอะไรแปลกๆ เกิดขึ้นที่นี่จนผมกับพี่ชายจะไปหมดแล้ว อย่างเมื่อคืนตอนหลวงพ่อไปเทศน์ที่ศาลา ผมกับพี่ก็ได้ยินเสียงผู้หญิงคุยกันอยู่ข้างบน มีเสียงหัวเราะต่อกระซิกกัน แต่ฟังไม่ถนัดว่าเขาพูดอะไรบ้าง แล้วก็ดูเหมือนว่าพวกเขาไม่ได้พูดภาษาไทย” เห็นท่านอารมณ์ดีหนุ่มน้อยจึงกล้าพูดในสิ่งที่ตนสงสัยมาหลายวัน

“ยังมีมากกว่าที่เจ้าชาวเล้าอีกนะครับหลวงพ่อ คือ ไหนๆ ก็ได้พูดแล้วผมก็ขอพูดให้หมด เพราะไม่อยากให้เกิดเรื่องเสียหายขึ้นอีก ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะมีใครคอยใส่ร้ายป้ายสีหลวงพ่ออีกหรือเปล่า แต่ถ้าเขามาเห็นอย่างที่ผมกับน้องเห็น เขาต้องคิดว่าหลวงพ่อกับพระปาราชิกแน่นอน” นายแดงพูดเพื่อต้องการคำตอบในเรื่องที่ตนสงสัยหนึ่ง และไม่อยากให้ใครมากล่าวหาหลวงพ่อกับเขาว่าเป็นพระปาราชิกหนึ่ง เรื่องซึ่ขบาที่เพิ่งจบไปไม่นาน

เป็นบทเรียนที่เขาทั้งสองจะต้องจดจำไปอีกนาน

“เอาอีกแล้วหรือ รู้สึกว่าคนบางพวกเขาอยากเห็นข้าเป็นพระปาราชิกเหลือเกินนะ แต่ก็เสียใจด้วย เขาจะไม่ได้เห็นอย่างที่อยาก เพราะไม่มีวันที่ข้าจะเป็นอย่างที่พวกเขาอยากให้เป็น ขึ้นชื่อว่า ศากยบุตรพุทธโอรส ข้าจะไม่กบฏทรยศต่อเสด็จพ่อเป็นอันขาด” สมภารวัดป่ามะม่วงพูดด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงความเด็ดเดี่ยวและหาญกล้า

“ผมก็อยากจะทำเหมือนหลวงพ่อกงไม่ทำเช่นนั้น แต่สิ่งที่ผมกับน้องเห็นมันทำให้ศรัทธาของเราต้องสั่นคลอน ผมไม่อยากให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอยครับ” หนุ่มน้อยพูดด้วยท่าทางเอาจริงเอาจัง ความอยากรู้และความสงสัยมีมากเกินกว่าจะเก็บงำเอาไว้ในใจ

“ไอ้โฮ มันร้ายแรงถึงขนาดนั้นเชียวหรือ ข้าก็ทำงานงๆทั้งวัน ยังอุตสาห์มีเรื่องครหานินทามาเยื่อนอีกหรือนี้ เอาละ ไหนเอ็งสองคนลองพูดไปซิว่าข้าถูกเล่นงานเรื่องอะไรอีก” ท่านให้อโอกาสสองพี่น้องได้ระบายสิ่งที่อัดอั้นขัดข้อง

“หลวงพ่อก็ไม่รับใช้ใหม่ครับ ผมเกรงว่าหลวงพ่อกจะไปไม่ทันงานเขา” นายขาวพูดอย่างเกรงใจ

“เออาเถอะ ท่าทางเอ็งสองคนคงอกแตกตายเสียก่อนที่ข้าจะกลับมา ข้าจึงยอมไปงานช้าดีกว่าเห็นเอ็งสองคนตาย” ท่านพระครูพูดประชด

“ผมสองคนคงไม่ถึงกับตายหรอกครับ ห่วงแต่หลวงพ่อกกลัวว่าจะต้องเสียชื่อเสียงอีก” นายแดงเรียนตามตรง

“เออาละๆ อยู่ยงมัวพูดเยิ่นเย้อให้เสียเวลา มีอะไรก็ว่าไปเลย”

“ขาวเอ็งเล่าก็แล้วกัน” นายแดงเกียงน้องชาย

“เอ็งเป็นคนเล่าแหละดีแล้ว ตรงไหนไม่แจ่มแจ้งข้าค่อยช่วย

เสริม” นายขาวต่อรอง ท่านพระครูจึงตัดสินใจว่า

“ไม่ต้องเถียงกัน เอาละ เจ้าแดงเอ็งเล่าไปซี”

“เรื่องมันเป็นอย่างนี้ครับหลวงพ่อ หลังจากที่หลวงพ่อกลับจากงานศพหลวงพ่อดีสง่ารื้อฟื้น ผมมักจะได้ยินเสียงผู้หญิงร้องเพลงอยู่บนห้องหลวงพ่อเวลาที่หลวงพ่อไม่อยู่ บางครั้งก็เป็นเสียงพูดคุยหัวเราะต่อกระซิกกัน และที่ร้ายไปกว่านั้นคือ ผมเห็นผู้หญิงสองคนเดินขึ้นเดินลงราวกับว่าพวกหล่อนเป็นเจ้าของกุฏิ บอกตามตรงว่าผมไม่สบายใจเลยที่พบเหตุการณ์เช่นนี้ เจ้าขาวเป็นพยานได้ว่าผมไม่ได้พูดเท็จ นี่คืนะครับที่ผมเห็น เกิดคนอื่นเข้ามาเห็นจะต้องเอาไปนิทนาว่าหลวงพ่อดีสง่ามีผู้หญิงมาอยู่ด้วย ผมปรึกษากับเจ้าขาวแล้วว่า จะต้องพูดเรื่องนี้กับหลวงพ่อก่อนที่คนอื่นจะมารู้มาเห็น ผมไม่เข้าใจจริงๆนะว่ามันเกิดอะไรขึ้น”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับเทพเพลง” ท่านพระครูออกงง ๆ

“คือผมกลัวว่าจะถูกดูหากพูดตรงๆ เลยเอาเรื่องเทพเพลงมาอ้าง อันที่จริงมันก็เกี่ยวข้องเหมือนกัน คือตอนแรกที่ผมได้ยินเสียงเพลง ผมคิดว่าหลวงพ่อดีสง่ามีเทพ แต่พอเห็นผู้หญิงสองคนนั้น ผมจึงแน่ใจว่าต้องเป็นเสียงพวกหล่อน ทำไมหลวงพ่อดีสง่าทำอย่างนี้เล่าครับ ผมไม่เข้าใจเลย” ท่านพระครูต่อนข้างมันใจว่าผู้หญิงที่ฝาแฝดเห็นต้องเป็นนารีผลคู่กัน พระในถ้ำบอกว่านารีผลเป็นสิ่งกายสิทธิ์สามารถร้องรำทำเพลงได้ ยิ่งไปกว่านั้นยังแสดงฤทธิ์ด้วยการย่นระยะทางซึ่งท่านได้ประจักษ์แล้วในคืนที่นำมา

“ผู้หญิงที่เอ็งสองคนเห็นแต่งตัวยังไง” ท่านถาม เกิดหล่อนอยู่ในชุดวันเกิดเหมือนที่ท่านเห็นในถ้ำเรื่องคงจะยุ่งแน่

“ใส่ชุดไทยสีทองครับ สวยยังกะนางฟ้า” นายขาวตอบ ท่านพระครูรู้สึกโล่งอกและนึกชมเชยนารีผลที่รู้จักปรับตัวให้เข้ากับ

วัฒนธรรมไทยด้วยการแต่งชุดไทยแทนชุดวันเกิด

“เออละ กลับมาข้าจะตอบคำถามเอ็ง ตอนนี่ขอไปงานเขาก่อน แต่ข้าก็อนุญาตนะ ถ้าเอ็งเห็นผู้หญิงสองคนนี้อีกก็ให้ตามขึ้นไปดูได้ หรือจะคันคูดก็ตามใจหากคิดว่าข้าเอาผู้หญิงมาชุกซ่อนไว้ ยิ่งถ้าเอ็งจับตัวมาให้ข้าได้จะมีรางวัลตอบแทน ข้าอยากเห็นอยู่เหมือนกัน ขอบใจที่บอกให้รู้” ท่านเดินออกจากกุฎีกลางบริกรรมศาลา สหสฺสเนตุโต เทวิบุโท ... ไปด้วย และไปถึงบ้านงานก่อน หลวงพ่อแพห่านาทิ

เจ้าภาพแสนยินดีที่เจ้าคณะจังหวัดรับนิมนต์ โดยไม่เกี่ยงว่าเจ้าคณะอำเภอพรหมบุรีก็ได้รับนิมนต์มาในงานด้วย ก่อนหน้านี้หากมีผู้มานิมนต์ หลวงพ่อแพจะถามว่านิมนต์พระครูเจริญด้วยหรือเปล่า หากเจ้าภาพตอบว่านิมนต์ ท่านก็จะไม่รับเพราะไม่ต้องการร่วมสังฆกรรมกับสมภารวัดป่ามะม่วง แต่เมื่อกลับจากศรีลังกา ท่านก็เปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อภิกษุรูปนี้ เพราะได้ประจักษ์แล้วว่าท่านเป็นผู้มีศีลาจารวัตรตรงดงาม มีความกตัญญูและอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่ นอกจากนั้นยังได้ปรนนิบัติวิภูลูกท่านเป็นอย่างดีอีกด้วย

เมื่อหลวงพ่อแพมาถึง ท่านนั่งหัวแถวเพราะอาวุโสที่สุด พระครูเจริญนั่งถัดมา ส่วนพระอันดับอีกเจ็ดรูปก็นั่งลดหลั่นกันลงไปตามลำดับพรรษา เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงกราบหลวงพ่อแพแล้วทักว่า

“หลวงพ่อสบายดีหรือครับ งานสร้างหลวงพ่อโตไปถึงไหนแล้ว”

“ก็ก้าวหน้าไปมาก มีเศรษฐีจากอำเภออินทร์เขามาสมทบทุนอยู่เรื่อยๆ ตอนนี่ก็ได้หลายล้านแล้ว ครบยี่สิบล้านเมื่อไรก็จะลงมือสร้างทันที” หลวงพ่อแพบอกกล่าว

“แล้วผมจะช่วยบอกบุญญาติโยมให้เขามาช่วยนะครับ”

“ขบใจ ถ้าเธอช่วย อีกไม่นานคงได้ลงมือสร้าง ว่างๆก็ไปเที่ยววัดพิภูลทองบ้างนะ ยังตั้งใจฝีมือของเธอไม่หาย พวกลูกศิษย์วัดพิภูลทองนวดสู้เธอไม่ได้สักรูปเดียว” ท่านชมจากใจจริง

กลับจากบ้านงาน ท่านพระครูก็เรียกนายแดงกับนายขาวให้ขึ้นมายังชั้นบน ท่านให้เด็กหนุ่มสองคนดูนารีผล แล้วบอกพวกเขาว่า

“นี่ไง ผู้หญิงที่เอ็งสองคนพูดถึง ข้าซ่อนผู้หญิงไว้จริงอย่างที่พวกเอ็งสงสัยนั่นแหละ”

“แล้วหลวงพ่อก็ก้าวาบตีหรือครับ” นายแดงถาม เขามองซากทหารภราดรสองคนที่นอนชดอยู่ในพาน ไม่เชื่อแม้สักนิดว่าสิ่งที่เห็นจะเป็นหญิงสาวโสภาสองคนนั้น ท่านพระครู ฐู จึงพูดว่า

“ไม่เชื่อก็ตามใจ แต่ข้าได้เห็นมาแล้วตอนไปประเทศศรีลังกา ถ้าไม่เห็นก็คงไม่เชื่อเหมือนพวกเอ็งนั่นแหละ เอาละ ถ้าไม่เชื่อก็ต้องพิสูจน์ให้ได้ว่าสองคนนั้นเป็นใคร มาจากไหน เอ็งบอกว่าเขาสวยมากก็แสดงว่าต้องไม่ใช่คนแถวนี้ แล้วถ้าเขามาจากที่อื่นจะมามีตุ้มๆมีดๆได้อย่างไร ลองไปตรองดูก็แล้วกัน” แล้วจึงพูดกับนารีผลว่า

“มาอยู่กับข้าทำให้หลวงพ่อดือดร้อนนะ คนเขายังพากันจับผิดหลวงพ่อกำลังอยู่ด้วย อ้อ.แล้วก็ต้องขอขบใจที่รู้จักใส่ชุดไทย หากใส่ชุดวันเกิดหลวงพ่อกคงถูกกล่าวหาจนดินไม่หลุดแน่ ช่วยทำให้เจ้าสองคนนี่มันหายสงสัยเสียที ไม่เช่นนั้นมันจะเอาไปเที่ยวพูดให้หลวงพ่อดองเสียหาย ซึ่งมันถนัดกันนัก ให้มันรู้คินนี้เลยนะ”

“เชิญเลย ถ้าเอ็งสองคนเป็นอย่างที่หลวงพ่อกเล่ามา ข้าก็ขอทำพิสูจน์ ข้าก็ไม่รู้เหมือนกันว่าหลวงพ่อกท่านสร้างเรื่องอย่างนี้ขึ้น

มาทำไม” นายแดงพูดอย่างไม่เกรงใจ สมภารวัดป่ามะม่วงไม่รู้สึกโกรธเพราะทราบดีว่าหนุ่มน้อยมีความปรารถนาดี เขาไม่ต้องการให้ท่านเป็นที่ครหานินทาของคนบางพวกซึ่งมีทั้งพระและคฤหัสถ์ หากจะวัดกันวาระหว่างพระภิกษุชู้กับคฤหัสถ์ชู้ว่าใครจะเลวร้ายกว่ากัน คงต้องนำคำกล่าวของท่านจักขุपालมาเป็นหลักฐาน เพราะท่านกล่าวว่า “คฤหัสถ์ชู้หรือบรรพชิตชู้ มันก็คือคนชู้เหมือนกัน”

“ข้าจะมีเวลามาสร้างเรื่องหลอกเอ็งอย่างนั้นหรือ” คำพูดของท่านพระครูทำให้หนุ่มน้อยแผดเกิดสำนึกในผิดชอบชั่วดี เพิ่งจะคิดได้ว่า หลวงพ่อของพวกเขาทำงานทั้งวันจนแทบไม่มีเวลาเป็นของตัวเอง แล้วท่านจะมีเวลามาคิดหรือสร้างเรื่องไร้สาระเช่นนี้ได้ได้อย่างไร และที่สำคัญก็คือผู้หญิงสองคนนั้นสวยเกินกว่ามนุษย์ธรรมดา จึงน่าจะเป็นนางฟ้านางสวรรค์มายั่ววนกิลเลสหลวงพ่อเสียมากกว่า

“เอาละ ความจริงก็มีเท่านี้แหละ ส่วนพวกเอ็งจะเชื่อหรือไม่ ข้าไม่สนใจ ยิ่งคนอื่นด้วยแล้วก็ยิ่งไม่ต้องพูดถึง ขนาดเด็กที่ข้าเลี้ยงไว้ตั้งแต่หัวเท่ากำปั้นก็ยังไม่เชื่อในความบริสุทธิ์ของข้า นับประสาอะไรกับคนอื่น หมดธุระแล้วก็ลงไปได้ ข้าจะเขียนหนังสือแล้ว” สองพี่น้องพากันกราบท่านแล้วจึงลงไปชั้นล่าง

“ข้างจริงจะขาว หลวงพ่อท่านไม่มีพิรุณอะไรเลย บางที่ท่านอาจจะไม่ได้สร้างเรื่องมาหลอกเราจริงๆนั้นแหละ หรือเอ็งว่าไง”

“ก็ไม่รู้จะว่าไง แต่ผู้หญิงสองคนนั้นก็เป็นหลักฐานผูกมัดว่าท่านมีผู้หญิงอยู่ในกุฏิ ส่วนซากทารกเหี่ยวๆนั้นจะเป็นหญิงสาวโสเภณีข้าไม่เชื่อเด็ดขาด เอาอย่างนี้ไหม คินนี้ตอนหลวงพ่อไปเทศน์ที่ศาลา เมื่อพวกเราได้ยินเสียงเพลงก็บุกขึ้นไปชั้นบนเลย หลวงพ่อท่านอนุญาตแล้ว ท่านคงไม่ว่าหรอก” นายขาวออกอุบาย

“ดีเหมือนกัน จะได้อำนาจกันเสียที เกิดหลวงพ่อกันไม่ได้เป็นอย่างนั้นจริง พวกเราจะได้อำนาจกัน” นายแดงสรุป

คำวันนั้น ท่านพระครูไปสอนกรรมฐานให้ญาติโยมเช่นที่เคยปฏิบัติ หมู่คนต่างพากันเงี้ยวหูฟังว่าเมื่อไรจะได้ยินเพลงไพเราะดังมาจากชั้นบน เผ้าคอยแล้วคอยเล่าก็ไม่มีเสียงใดๆ ลึกลับดลลงมา จึงพากันขึ้นไปดู สิ่งที่สายตาสัมผัสคือพานว่างเปล่า ไม่มีซากทารกชราอนชดตัวอยู่ดังเช่นที่เห็นเมื่อตอนบ่าย

“หายไปไหน หรือว่าหลวงพ่อกันไปที่ศาลาด้วย” นายขาวตั้งข้อสงสัย

“คงไม่มั้ง ท่านจะเอาไปทำไมกัน” นายแดงไม่เห็นด้วย

“งั้นก็รอให้ท่านมา พ่อกันขึ้นข้างบนก็ตามขึ้นไปทันทีอย่าให้ท่านมีเวลาเอานารีผลวางไว้ในพานเช่นเดิม”

“ตกลง ถ้าท่านดุก็ให้เรียนท่านว่าเราต้องการจะพิสูจน์” ตกลงกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ก็เฝ้าอารักขาของท่านพระครูประมาณสี่ทุ่มท่านก็กลับมา ทว่ายังไม่ขึ้นชั้นบน ท่านเดินไปนั่งยังอาสนะแล้วบอกเด็กหนุ่มทั้งสองว่า

“ตอนสอบอารมณ์ มีโยมหลายคนบอกว่าได้ยินเสียงเพลงไพเราะมาก ฟังคล้ายๆ เป็นเพลงแขก สงสัยนารีผลไปรบกวณสมภาติ เขา เอ็งสองคนลองขึ้นไปดูซิว่าพากันกลับมาหรือยัง” เด็กหนุ่มวิ่งขึ้นไปดู แล้วกลับมารายงานว่า

“กลับมาแล้วครับ” เสียงที่พูดแผ่วไว้ด้วยความตื่นเต็นระคนสงสัย

๗๑

พระพุทธเจ้า

เหลือ เวลาอีกเดือนเดียวก็จะถึงวันเกิดของสมภารวัดป่ามะม่วง ท่านรอกอยโอกาสนี้มานานถึงยี่สิบปี เพราะหลวงพ่อบอกไว้เมื่อครั้งกระโน้นว่า “รอให้อายุ ๔๕ ค่อยพบกัน” วันเกิดปีนี้จึงมีความหมายสำหรับท่านยิ่งนัก เพราะจะได้รู้ว่าหลวงพ่อบอกปาท่านเป็นใคร มาจากไหน โยมผู้ใหญ่บ้านเล่าให้ฟังว่า สมัยที่เขายังเป็นเด็กเลี้ยงควายอายุเจ็ดแปดขวบ หลวงพ่อองค์นี้ท่านก็รูปร่างหน้าตาและท่าทางอย่างนี้ กระทั่งเขาอายุ ๘๔ ปี ท่านก็ยังไม่มื่ออะไรเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม และที่น่าแปลกคือหมของท่านดำสนิท ไม่มีหงอกแม้เส้นเดียว “ท่านจะยังรูปร่างหน้าตาเหมือนตอนที่เราพบหรือเปล่านะ และโยมผู้ใหญ่บ้านคนนั้นจะยังมีชีวิตอยู่หรือว่าตายไปแล้ว ถ้าอยู่ก็คงย่างเข้าปีที่ ๑๐๕ อาจจะได้เดินไม่ไหวแล้วกระมัง ภิกษุวัยสี่สิบห้าหกอย่างๆ คิดคำนึงอยู่ผู้เดียว”

“หลวงพ่อกับผมมีเรื่องจะเรียนให้ทราบ เพิ่งคิดออกเดี๋ยวนี้เอง” พระมหาบุญขึ้นมาราบเรียน

“เรื่องอะไรล่ะ แล้วทำไมเพิ่งมาคิดออก ตอนที่คิดออกกำลังทำอะไรอยู่” ท่านถามสามคำถามในคราวเดียว

“คือผมจะสร้างพระเครื่องให้หลวงพ่อบอกแจกญาติโยมในวันเกิด ไม่รู้ว่าทำไมถึงเพิ่งคิดออก แล้วตอนที่คิดออกนั้นผมกำลังนั่ง

กรรมฐานอยู่ครับ อยู่ๆมันก็แวบขึ้นมาเอง ผมก็แปลกใจอยู่เหมือนกัน” ภิกษุหนุ่มตอบได้ครบทุกคำถาม

“จะเอาอย่างนั้นหรือ จะสร้างก็องค์ล่ะ”

“คิดว่า ๖๑๖ องค์ครับ”

“ทำไมถึงต้องเป็น ๖๑๖”

“ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าทำไม สงสัยเลขท้ายสามตัวงวดนี้จะออก ๖๑๖ กระจ่าง” ท่านพูดเล่นๆ

“เหลวไหลน่า เป็นพระเป็นเจ้ายังฝักใฝ่เลขทั้งเลขท้ายประเดี๋ยวก็เข้าตำรา บอกเลขบอกหวยหวังรวยทางลัด” ท่านพระครูติง

“พระก็อยากรวยเหมือนกันนะครับหลวงพ่อ ตอนผมอยู่บางกอก ผมเห็นพระซื้อล็อตเตอรี่จีนจีน แรกๆก็นึกตำหนิ ตอนหลังๆก็ทำใจได้”

“แล้วเคยซื้อกับเขาบ้างไหม”

“เคยคิดเหมือนกันครับ แต่ไม่กล้าทำเพราะกลัวหลวงพ่อจะเสียชื่อ”

“เกี่ยวอะไรกับฉันด้วยล่ะ”

“เกี่ยวซีครับ เพราะถ้าผมทำอะไรไม่ดี คนเขาก็จะนึกตำหนิ หลวงพ่อว่าเป็นสมภารยังไง ทำไมถึงไม่อบรมพระลูกวัด”

“ถ้าอย่างนั้นก็แปลว่าพระที่เธอเห็นซื้อล็อตเตอรี่นั้น เพราะพวกเขาอยู่วัดที่มีสมภารไม่ดีใช่ไหม” ท่านพระครูยิ้ม

“สมภารนะตัวดีเลยครับหลวงพ่อ เพราะที่ผมเห็นนะสมภารซื้อเอง ลูกวัดไม่มีเงินซื้อหรอกครับ” มหาบุญพูดเข้าข้างลูกวัดด้วยกัน

“เงินที่เธอไม่ซื้อเพราะไม่มีเงินต่างหาก แล้วแกลังพูดกลับ

เกลือเนวากลัวฉันจะเสียชื่อ” ท่านพระครูยังคงรูกเพื่อให้พระลูกวัด
จนมุม

“นั่นเป็นเหตุผลรองครับ แต่เหตุผลหลักก็คือ ผมกลัวหลวง
พ่อจะเสียชื่อ แล้วอีกอย่างผมคิดของผมเองว่าการที่พระทำอย่าง
นั้นมันเป็นโลกวัชชะ เป็นข้อเสียหายที่โลกเขาติเตียน เพราะถือว่า
ไม่เหมาะสมกับสมณสาธูป หรือหลวงพ่อกว่าเหมาะสม ผมจะได้
ทำบ้าง” ผู้อ่อนวัยกว่ายั่วเย้า

“อาจจะเหมาะสมสำหรับเธอ แต่คงไม่เหมาะสมสำหรับฉัน
คนเราต่างจิตต่างใจกันจึงมีรสนิยมต่างกัน จะให้เหมือนกันเป็นไปได้
ไม่ได้แน่”

“หลวงพ่อกับ รู้สึกว่เราจะหลงประเด็นกันแล้วนะครับ ที่
ผมขึ้นมาที่นี่เพื่อจะเรียนหลวงพ่อกว่ ผมจะสร้างพระเครื่องให้หลวง
พ่อแจกญาติโยมในโอกาสที่หลวงพ่อกอายุครบ ๔๕ ปี และอยาก
ขอคำแนะนำจากหลวงพ่อกว่ผมควรจะมีมนต์ใดบ้างมาทำพิธี
พุทธาภิเษก”

“อย่าให้ต้องยุ่งยากขนาดนั้นเลย เพียงเธอกับฉันสองรูปมา
นั่งบริกรรมก็พอ เราสร้างเพื่อแจกญาติโยมไว้เป็นพุทธานุสสติ มิ
ใช่เพื่อความขลังความศักดิ์สิทธิ์แต่ประการใด เอาละ เธอไปจัดการ
ตามชั้นตอนก็แล้วกัน ฉันมีผงสมเด็จจตุโรตที่ได้มาจากหลวงปู่ภาค
จะปันให้ส่วนหนึ่ง พุดถึงตรงนี้ทำให้ฉันนึกได้ ตอนฉันไปศรีลังกา
ได้คืนจากวัดพระเขี้ยวแก้วมากำหนึ่ง ฉันอธิษฐานขออนุญัตนำมา
เป็นที่ระลึก เพราะดินแดนแห่งนี้เป็นที่ที่พระพุทธรองค์เคยเสด็จ
มา”

“แล้วดินที่หลวงพ่อกพุดถึงอยู่ไหนครับ”

“อยู่ในยาม ฉันเอาใส่ย่ามมาแล้วก็ลืมไปเลย พอเธอมาพุด

เรื่องสร้างพระทำให้หนักขึ้นได้ ประเดี๋ยวฉันจะมอบให้เธอ ทั้งผง
สมเด็จพระโตและดินที่ฉันนำมาจากศรีลังกา” ท่านลุกขึ้นไปหยิบยาม
สีเขี้ยวมา แล้วหยิบผ้าขาวปูตรงเบื้องหน้า หยิบของอื่นๆออกจาก
ยาม แล้วจึงเทยามเพื่อให้ดินหล่นลงบนผ้าขาว แต่น้ำอัศจรรย์สิ่ง
ที่ร่วงลงมาบนผ้าขาวกลับไม่ใช่ดิน หากเป็นพระธาตุ!

“อ้าว. โหงกลายเป็นพระธาตุไปเสียแล้ว ตอนที่ฉันหยิบมา
ยังเป็นดินอยู่นี่นา” ท่านพูดด้วยรู้สึกประหลาดใจเหลือจะกล่าว

“คงจะด้วยเหตุสองประการเป็นแน่” พระมหาบุญพลอย
แปลกใจไปด้วย

“เหตุสองประการอะไร” ท่านพระครูถามด้วยไม่เข้าใจ

“การที่ดินกลายเป็นพระธาตุไม่ใช่เรื่องธรรมดาจนกระทั่ง
หลวงพ่อก็คือ เป็นปรากฏการณ์ที่อัศจรรย์ทีเดียว ผมสันนิษฐานว่าจะ
ต้องเป็นด้วยเหตุสองประการ คือ ประเทศศรีลังกาต้องเป็นดินแดน
มหัศจรรย์ ที่มีมหัศจรรย์เพราะเป็นดินแดนที่พระพุทธองค์เคยเสด็จ
มาประทับรอยพระบาท ประการที่สองเป็นเพราะบุญบารมีของ
หลวงพ่อก็คือ ถ้าคนอื่นนำมา ดินก็อาจเป็นดินดังเดิม ไม่กลายเป็นพระ
ธาตุไปได้ แต่เพราะหลวงพ่อก็คือ เป็นผู้นำมา ดินจึงกลายเป็นพระธาตุ”

“ที่เธอพูดมาก็พอจะมีเค้า แต่ฉันว่าน่าจะเป็นข้อแรก
มากกว่า ฉันไม่คิดว่าตัวเองมีบุญบารมีอะไร”

“ผมว่าทั้งสองข้อนั้นแหละครับ เพราะเหตุนี้กระมังที่ทำให้
ผมคิดสร้างพระทั้งๆที่ไม่เคยคิดมาก่อน และที่น่าแปลกก็คือทำไม
ความคิดมันแวบขึ้นมาตอนที่นั่งกรรมฐาน ผมมั่นใจว่าพระที่สร้าง
ขึ้นมาจะต้องขลังและศักดิ์สิทธิ์ แม้เราไม่ต้องการให้เป็นอย่างนั้น
ก็ตาม” พระหนุ่มพูดอย่างมั่นใจเต็มร้อย

“เอาละๆ เธอจะคิดอย่างไรก็แล้วแต่ ฉันว่าเรามาช่วยกัน

นับดีกว่าว่าพระธาตุมีกี่องค์ แล้วเราก็สร้างพระตามจำนวนเท่ากับพระธาตุ โดยบรรจุพระธาตุลงในพระเครื่องแต่ละองค์”

“เป็นความคิดที่ดีมากครับ ฉันจะช่วยหลวงพ่อนับ” ท่านจัดการแบ่งพระธาตุออกเป็นสองกอง แล้วภิกษุสองรูปก็ช่วยกันนับพระธาตุซึ่งมีขนาดโตกว่าหัวเข็มหมุดเล็กน้อย ท่านพระครูนับเสร็จก่อนจึงรอมพระมหาบุญซึ่งกำลังนับอย่างตั้งอกตั้งใจ

“ของฉันได้ ๒๙๗ องค์ ของเธอได้เท่าไร” ท่านถามเมื่อภิกษุหนุ่มนับเสร็จ

“ได้มากกว่าของหลวงพ่อกครับ”

“มากกว่านะเท่าไรล่ะ”

“ผมได้ ๓๑๙ องค์ครับ”

“รวมแล้วได้เท่าไร ลองบวกกันดูซิ ฉันตกคณิตศาสตร์” ท่านพูดออกตัว พระมหาบุญคิดเลขในใจอยู่ประเดี๋ยวหนึ่งก็พูดด้วยเสียงอันดังว่า

“ได้ ๖๑๖ พอดิบพอดี อัจฉริยะเหลือเกิน อะไรวะอัจฉริยะถึงปานนี้ หลวงพ่อกครับ นี่ผมฝันไปหรือเปล่า ทำไมเหตุการณ์มันมาประจวบกันราวกับปาฏิหาริย์ ถ้ามีคนมาเล่าผมเป็นไม่เชื่อเด็ดขาด แต่เพราะผมประจักษ์ด้วยตนเอง ไม่เชื่อก็ไม่รู้จะว่ายังไง”

“เอาละๆ ไม่ต้องสาธยาย เธอไปจัดการตามที่เธอตั้งใจก็แล้วกัน แล้ววันไหนจะให้มานั่งบริกรรมก็บอก ฉันมอบหมายให้เธอทำทั้งหมด เดี่ยวฉันจะบันทึกลงสมุดให้” ท่านจัดการนำสิ่งที่หลวงปู่ภาควัดระฆังให้ไว้เมื่อยี่สิบปีก่อนมาแบ่งใส่โถเบญจรงค์ประมาณครึ่งลิตร แล้วมอบให้พระมหาบุญพร้อมกับดินที่กลายเป็นพระธาตุ เมื่อได้สิ่งที่ต้องการแล้ว ภิกษุหนุ่มก็ลงกราบสามครั้ง จากนั้นจึงนำของสองสิ่งไปยังห้องของท่านเพื่อทำตามขั้นตอนต่อไป

ท่านพระครูเก็บผงสมเด็จขโตนส่วนที่เหลือไว้ตามเดิม ท่านมิได้ให้ไปทั้งหมดด้วยรู้ว่าในอนาคตจะต้องใช้ในโอกาสต่าง ๆ อีกหลายครั้ง และสิ่งนี้ก็หาที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว ท่านคงเป็นผู้มีบุญบารมีดังที่พระมหาบุญพูด จึงได้มีสิ่งนี้ไว้ในครอบครอง การได้พบกับสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) ที่ประเทศศรีลังกา ก็น่าจะเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าท่านมีบุญ เพราะยังไม่เคยปรากฏว่ามีผู้ใดได้พบมาก่อน และแม้สมเด็จพระพุฒาจารย์จะให้เหตุผลว่าท่านตามมหาแพมา ทว่าหลงพอแพก็ยังไม่เคยได้พบสมเด็จขดังที่ท่านพระครูได้พบ นับเป็นเรื่องมหัศจรรย์และเป็น บัจฉิตตัง ที่ไม่อาจพิสูจน์ให้ผู้อื่นเห็นได้ แต่ถึงท่านจะมีบุญบารมีสักเพียงใดก็ยังไม่พ้นพวกคนพาล ซึ่งมีทั้งพระและคฤหัสถ์ พวกเขามุ่งร้ายต่อท่าน อิจฉาริษา และตั้งตัวเป็นศัตรูกับท่าน ทั้งที่ท่านไม่เคยตั้งตัวเป็นศัตรูกับผู้ใด เป็นธรรมดาของโลก ที่มีมืดก็ต้องมีสว่าง มีดำก็มีขาว มีพาลก็มีบัณฑิต แม้บัณฑิตจะไม่เกลียดพาล แต่พาลก็เกลียดบัณฑิตอยู่ดี อย่างไรก็ตามแต่ท่านพระครูผู้ซึ่งเป็นภิกษุธรรมดาจรูปหนึ่งเลย แม้พระพุทธองค์ผู้ทรงเป็นยอดของโลกก็ยังมีคนริษยา แต่ในที่สุดคนเหล่านั้นก็มีอันต้องแพภัยตัวเอง คนที่ตั้งตัวเป็นศัตรูกับท่านพระครูก็เช่นกัน วันหนึ่งพวกเขาจะต้องแพภัยตัวเองจนได้

พระเครื่องจำนวน ๖๑๖ องค์ที่พระมหาบุญสร้างเพื่อให้ท่านพระครูแจกญาติโยมนั้นมีลักษณะแปลกกว่าพระเครื่องทั่วไป กล่าวคือสร้างเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าแนวตั้ง สีน้ำตาลอมทอง สูง ๒ นิ้ว ๒ กระเบียด กว้าง ๑ นิ้ว ๒ กระเบียด และหนา ๑ กระเบียด ด้านหน้าเป็นพระเจดีย์ทรงโอคว่ำ ยอดแหลม ตรงกลางพระเจดีย์เป็นพระพุทธรูปปางสมาธิเพชร ด้านหลังมีข้อความภาษาไทย ๗

บรรทัด จาริกไว้ดังนี้

ที่ระลึก
พระเขี้ยวแก้ว
พระพุทธเจ้า
พิธีวิสาขบูชา
พระครูภาวนาวิสุทธิ์
ณ ประเทศศรีลังกา
๒๗ พฤษภาคม ๒๕๑๔

“แล้วคนเขาจะรู้ไหมว่าพระครูภาวนาวิสุทธิ์เป็นใคร”
สมภารวัดป่ามะม่วงถามพระลูกวัด ท่านมีสมณศักดิ์เป็นที่ พระครู
ภาวนาวิสุทธิ์ หากญาติโยมยังคงรู้จักท่านในนาม หลวงพ่อเจริญ
พวกที่รู้ว่าท่านได้เลื่อนเป็น พระครู ก็พากันเรียกท่านว่า พระครู
เจริญ บ้าง ท่านพระครู บ้าง คงมีแต่พระมหาบุญกับญาติโยมเพียง
ไม่กี่คนที่รู้ว่าสมณศักดิ์ของท่านคือ พระครูภาวนาวิสุทธิ์

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ใครไม่รู้ผมจะบอกเขาเอง แต่ถ้าเขา
ไม่ถามผมก็คงไม่บอก บังเอิญที่ไม่พอ ไม่งั้นผมก็จะวงเล็บไว้ว่า
เจริญ จิตฺตมโห คงไม่เป็นไร ในโลกนี้จะหาอะไรที่สมบูรณ์แบบไม่
ได้หรอกครับ จะต้องมีขาดตกบกพร่องไม่มากก็น้อย นักประพันธ์
เขายังถือคติ งานเขียนที่สมบูรณ์ที่สุดคืองานเขียนที่ยังไม่ได้เขียน
เพราะเมื่อไรที่เขียนออกมา มันก็ต้องมีจุดบกพร่องไม่มากก็น้อย
หลวงพ่อก็เห็นด้วยไหมครับ”

“ก็คงต้องเห็นด้วยนั่นแหละ อ้อ.ยังมีอีกจุดหนึ่งที่บกพร่อง
คือคำว่า วิสาขบูชา ที่ถูกต้องไม่มีสระอะ เพราะเป็นคำสมาส แต่

ไม่เป็นไรหรอกนะ ก็อย่างที่เธอพูดมานั้นแหละ การทำงานทุกอย่างจะต้องมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาด คนที่ทำไม่ผิดเลยก็คือคนที่ไม่ทำอะไรเลย แต่จะว่าไปแล้วพระที่เธอสร้างก็ดูเป็นเอกลักษณ์ดีนะ ขอบใจมากที่อุตส่าห์นึกถึงฉัน ขอให้มีความสุขความเจริญและได้บรรลุมรรคผลโดยเร็ว” สมภารอวยชัยให้พรพระลูกวัด

“หลวงพ่อน่าจะให้พรผมให้ได้สักโดยเร็วมากกว่า” ท่านพูดไปอย่างนั้นเอง นับตั้งแต่มีรูปร่างใกล้เคียงกับพระสังข์กระจาย ท่านก็ไม่คิดที่จะสึกอีก

“ฉันไม่ใช่พระยุคใหม่จะได้ให้พรสังเคศ ฉันจะให้พรใครก็ต้องดูเสียก่อนว่าเขาจะได้ตามนั้นจริงหรือไม่ ถ้าไม่ได้ฉันก็จะไม่ให้ ไม่เช่นนั้นก็จะกลายเป็นพูดเท็จ ว่าโดยหลักการแล้ว พร ไม่ใช่สิ่งที่จะให้กันได้ แต่เป็นสิ่งที่บุคคลจะต้องสร้างขึ้นมาจากตัวของเขาเอง ดูอย่างพระที่พระพุทธองค์ให้ชิว อภิวัตน์ สีสีส นิจจ วุฑฒาปจา-ยิโน จตตารโธ ธมฺมา วุฑฺฒนฺติ อายุ วณฺโณ สุขํ พลํ - ธรรม ๔ ประการคือ อายุ วรรณะ สุขะ ย่อมเจริญแก่บุคคลผู้มีปกติไหว้กราบ มีปกติอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่เป็นนิตย์ เห็นใหม่ ว่า พร จะเกิดก็ต้องทำ ไซ้ว่าจะได้มาเฉยๆเมื่อไรกัน เสด็จพ่อของพวกเราท่านสึกซึ่งมาก คำสอนของพระองค์ไม่มีส่วนไหนที่จะโต้แย้งได้เลย เพราะเป็นสังฆธรรม เป็นสิ่งที่มีอยู่ในธรรมชาติ พระองค์ทรงเป็นผู้ค้นพบและนำมาสั่งสอนชาวโลก ใครปฏิบัติตามผู้นั้นก็จะได้รับผลด้วยตัวของเขาเอง เอาละ ทีนี้เธอก็ไปจัดการเรื่องงานทำบุญในวันพรุ่งนี้ ดูเรื่องข้าวปลาอาหารให้พร้อม คงจะมีญาติโยมมากันมากกว่าทุกครั้ง”

“หลวงพ่อร์ู้ได้อย่างไรครับ”

“ฉันก็คิดเอาเองนะซี แล้วก็มักจะไม่ได้ผิดจากที่ฉันคิดเสียด้วย

คนไม่เข้าใจก็เลยพากันคิดว่าฉันเป็นพระขลังบ้าง เป็นพระศักดิ์สิทธิ์บ้าง อันที่จริงไม่ใช่เรื่องของความขลังความศักดิ์สิทธิ์อะไรหรอก แต่เพราะฉันปฏิบัติมาก ฉันยังจำแม่นนะ สมัยที่ฉันรุดงค์ไปที่จังหวัดขอนแก่น ไปพบพระในป่า ท่านสอนว่า **สติปัฏฐานระลึกชาติได้ รู้กฎแห่งกรรม เกิดปัญญาแก้ปัญหาได้** ตอนนั้นฉันยังไม่ค่อยเชื่อเท่าไร ต่อเมื่อปฏิบัติได้ถึงรู้ว่าเป็นจริงอย่างที่หลวงพ่อบอกในป่าท่านพูดไว้ทุกประการ ฉันจะนำวิชานี้แหละไปสอนญาติโยมเขา เพราะเป็นของจริง แต่พูดก็พูดเถอะ คนสมัยนี้เขาไม่ค่อยชอบของจริงกันสักเท่าไร ชอบแต่ของปลอม ก็เลยถูกหลอกไปตาม ๆ กัน ส่วนฉันไม่ชอบหลอกใคร เรื่องจะให้เบ้าหวย จะให้ปลุกเสกอะไรฉันไม่ทำให้ ต้องอายุฟ้าเหลืองเปล่า ๆ เอาละ เธอไปได้”

“ตกลงหลวงพ่อก็จะไม่อนุญาตให้ผมสักจริง ๆ หรือครับ” พระมหาบุญเกิดความรูสึกอยากจะยั่ว ท่านพระครูจึงพูดว่า

“รอไว้สักพร้อมฉัน” ท่านรู้ว่าพระลูกวัดยั่วท่านไปอย่างนั้นเอง พระหนุ่มจึงกราบสามครั้งแล้วรีบลงไปโดยเร็ว

วันรุ่งขึ้น มีญาติโยมและศิษยานุศิษย์มาร่วมแสดงมุทิตาสักการะในงานทำบุญคล้ายวันเกิดของพระครูภาวนาวินัยวิสุทธิจำนวนเกินพัน ที่รีบมาแล้วก็รีบกลับมีจำนวนครึ่งต่อครึ่ง ครั้นถึงเวลาที่ท่านแจกพระ จึงมีผู้อยู่รับ ๖๑๖ คนพอติบพอดี เป็นอันว่าพระเครื่องที่พระมหาบุญสร้างขึ้นถวายท่านพระครู ถูกแจกจ่ายไปจนหมดไม่มีเหลือแม้แต่องค์เดียว แม้พระมหาบุญเองก็ได้เก็บไว้เป็นอนุสรณ์นายแดงกับนายขาวผู้เป็น ลูกศิษย์กันญาติ ก็ยังไม่ได้ กับพระมหาบุญ ท่านพระครูพูดว่า

“เธอไม่เก็บไว้ก็ดีแล้ว เพราะสมณะย่อมไม่สะสมวัตถุ แต่

ถึงอย่างไรเธอก็ได้บุญครบ ๖๑๖ ถ้าเธอเก็บไว้หนึ่งองค์ บุญของเธอ
ก็จะเหลือ ๖๑๕” แต่กับฝาแฝดสองพี่น้อง ท่านกลับพูดว่า

“ฉันอธิษฐานไว้ว่า ขอให้คนดีมีปัญญาเท่านั้นมารับแจก
ส่วนคนที่ไม่ได้อยู่ในเกณฑ์นี้ขอจงอย่าได้ เพราะของดีก็ต้องอยู่กับ
คนดีถึงจะคู่ควรกัน”

“หลวงพ่อก็ไม่ให้แล้วจะมาพูดให้ผมกับน้องต้องเข้าใจอีก
หลวงพ่ोजิร้าย” แผลพืดว่าต่อชาน

๓๒

บัณฑิตทางธรรม

ออกพรรษาและรับกฐินแล้ว สมภารวัดป่ามะม่วงก็เรียก
พระมหาบุญมาพบและพูดเป็นการเป็นงานว่า

“ผมจะออกธุดงค์เป็นเวลาสองเดือน ในฐานะที่ท่านเป็นรอง
เจ้าอาวาส ขอให้รักษาการแทนเจ้าอาวาสด้วย ผากวัดไว้กับท่าน
สักสองเดือน คงไม่หนักหนาอะไรใช่ไหม”

“เรื่องหนักนั้นต้องหนักแน่เพราะเป็นวัดใหญ่ ส่วนเรื่องหนา
คงจะเป็นผม เพราะผมเป็นปุถุชน ย่อมต้องหนาด้วยกิเลส ไม่ได้
เป็นพระอรียะอย่างหลวงพ่อนี้ครับ” พระมหาบุญกลับพูดไม่เป็นการ
เป็นงาน

“นี่ย่าพูดเป็นเล่นไป ผมซีเรียสนะ” คราวนี้ท่านพระครู
ใช้ภาษา ปะกิด

“ครับ ผมรู้ว่าหลวงพ่อดีซีเรียส”

“ท่านรู้ได้อย่างไร”

“ไม่ยากนี่ครับ ก็เมื่อใดที่หลวงพ่อใช้คำว่า ผม แทนที่จะเป็น
ฉัน เช่นแต่ก่อน เมื่อนั้นแสดงว่าหลวงพ่อกำลังซีเรียส”

“เฮาละๆ อย่ามัวมาพูดเล่นลั่นให้เสียเวลา ที่ฉันเรียกเธอ
มาพบก็เพื่อจะบอกกล่าวและฝากฝังเรื่องงาน ไม่ใช่ให้มาพูดแจ้วๆ
เป็นนกแก้วนกขุนทองอย่างนี้” คนหนุ่มกว่าถูกตำหนิ

“หลวงพ่อกำลังซีเรียสแล้ว ตีใจจัง”

“เธอรู้ได้อย่างไร” ถามเหมือนเดิม หากเปลี่ยนจาก ท่าน
มาเป็น เธอ

“รู้ได้เพราะหลวงพ่อกลับมาใช้ ฉัน-เธอ นะซีครับ ตีนะที่
หลวงพ่อกำลังซีเรียส เพราะคนที่เครียดมักแก่เร็ว หลวงพ่อเป็น
คนแก่เร็วอยู่แล้ว ถ้าเครียดก็จะยิ่งดูแก่กว่าอายุจริงมากขึ้นไปอีก”

“ลามเป็นขี้กลากเกลื้อนเขี้ยวนะ ก็จะไม่ให้ฉันแก่เร็วได้อย่างไร
ไร ในเมื่อคนที่แวดล้อมฉันล้วนดี ๆ ทั้งนั้น ไม่ว่าจะป็นเธอหรือเจ้า
เด็กแฝดสองคนนั้น” ท่านพูดประชด มหาหนุ่มรู้ หากก็ยังอยาก
เข้าต่อ

“แสดงว่าหลวงพ่อโชคดีถึงได้แวดล้อมด้วยคนดี ๆ คบคนดี
ไว้ไม่เสียหายหรือครับ โบราณท่านยังสอนว่า คบคนดีเป็นศรีแก่
ตัว คบคนชั่วอัปราชัย เชื่อโบราณเถอะครับ”

“ท่านมหา” คราวนี้ท่านใช้เสียงดังเป็นสองเท่าของเสียง
ปกติ

“ครับผม” ลูกวัดขานรับด้วยระดับเสียงที่ใกล้เคียงกับ
สมภาร

“ถ้ายังไม่พร้อมที่จะพูดก็ลงไปก่อนได้ พร้อมเมื่อไรค่อยขึ้น
มา” ท่านพระครูตัดบท

“ฉันพร้อมก็ได้ครับ หลวงพ่อมืออะไรจะให้ผมรับใช้ก็ว่ามา
เลย” คราวนี้พูดเป็นการเป็นงาน สมภารจึงเอ่ยว่า

“ช่วงที่ผมไม่อยู่ ขอให้ท่านปฏิบัติหน้าที่แทนผมในการสอน
กรรมฐานให้ญาติโยม ส่วนเรื่องกิจนิมนต์ หากไม่จำเป็นก็ส่งรูปอื่น
ไปแทน ผมอยากให้ท่านอยู่วัดตลอดเวลา เพื่อญาติโยมเขาทุกซักร้อน
มาขอความช่วยเหลือจะได้ช่วยเขาได้ อย่าลืมนะว่ากิจกรรมของ

พระสงฆ์ต้องเป็นประโยชน์ต่อประชาชน เราเลี้ยงชีวิตด้วยอาหารที่
ญาติโยมเขาทำบุญมา เมื่อฉันของเขาแล้วก็ต้องทำประโยชน์ให้เขา
จะได้ไม่เป็นอาบัติโทษ แล้วก็ช่วยดูเจ้าคุณแผ่นดินด้วย โต้เป็นหนุ่มแล้ว
ยังเรียนไม่ถึงไหน ตกซ้ำชั้นอยู่นั้นแหละ ไม่รู้ว่าเรียนกันภาษาอะไร”

“หลวงพ่อก็คเคยตกซ้ำชั้นเหมือนกันไม่ใช่หรือครับ” ผู้อ่อน
วัยกว่าแย้ง หากท่านพระครูแสรังทำเป็นไม่ได้ยิน

“แล้วหลวงพ่อเรียนอย่างไรครับถึงได้ตกซ้ำชั้น” พระมหา
บุญถามอีก คราวนี้ท่านพระครูเห็นความจำเป็นที่จะต้องตอบ จึง
ตอบว่า

“ที่ตกเพราะไม่เรียนต่างหาก ถ้าเรียนรับรองว่าไม่ตกและ
ไม่มีการซ้ำชั้นอย่างแน่นอน” พูดแบบไว้เชิง

“แล้วทำไมหลวงพ่อลังไม่เรียนล่ะครับ”

“ก็ธุระมันเยอะจะมัวมานั่งเรียนอยู่ได้หรือ”

“ธุระอะไรบ้างครับ”

“ถามทำไม”

“ผมอยากรู้ล่ะครับ คืออยากรู้ว่าหลวงพ่อก็มีธุระอะไรจึงทำให้
ไม่มีเวลาเรียน สมัยผมเป็นเด็ก ธุระสำคัญที่สุดก็คือเรียนหนังสือ”

“แต่ธุระของฉันไม่เกี่ยวกับเรียนหนังสือ ไปโรงเรียนพอเป็น
พิธีเท่านั้น เสร็จแล้วก็โดดเรียนไปทำธุระ”

“หลวงพ่อยิ่งพูด ผมก็ยิ่งอยากรู้ ธุระของหลวงพ่อก็คืออะไร
หนอ”

“จ้างเชือกก็ขายไม่ถูก เอาละ เมื่ออยากรู้ก็จะบอก แล้วก็อย่า
ไปเล่าให้คนอื่นฟังนะ ฉันอายุเขา เตียวญาติโยมจะเอาไปนินทาว่า
สมภารวัดป่ามะม่วงประวัติไม่ดี ธุระของฉันก็คือไปยิงนกตกปลา กับ
เพื่อน ๆ ที่เกเรด้วยกัน โดยมีฉันเป็นหัวโจก แต่เหนือฟ้าก็ยังมีฟ้า

ฉันว่าตัวเองเป็นหัวใจแล้ว ก็ยังมีหัวใจของหัวใจอีกทีหนึ่ง เธอรู้จักครูชินไหมล่ะ” ท่านถามภิกษุผู้อ่อนวัยกว่า

“ครูชินนี่เฒ่านะหรือครับ ใครไม่รู้จักแกก็แยะเต็มที โยมแม่เล่าให้ผมฟังว่า สมัยผมเด็กๆเวลาร้องไห้โยเย โยมแม่จะชูว่า เตี้ยวให้ครูชินมาหักคอเนะ ผมจะนั่งทันทีเลย หลวงพ่อรู้จักแกด้วยหรือครับ”

“เธอหาว่าฉันแหยงั้นซี”

“ผมมีบังอาจว่าหลวงพ่อรอกครับ”

“ไม่ว่าแล้วทำไมถามว่าฉันรู้จักครูชินหรือเปล่า ถ้าฉันไม่รู้จักฉัน ก็แยะเต็มที เหมือนที่เธอร่าณะซี”

“แหม หลวงพ่อนี่ละเอียดอ่อนจัง ผมพูดไปโดยไม่ทันได้คิด ต่อไปเห็นจะต้องใช้สติให้มากขึ้น ไม่งั้นก็เสียชื่ออาจารย์สอนกรรมฐาน สอนคนอื่นให้มีสติ แต่ตัวเองกลับขาดสติ”

“ดีแล้วที่คิดได้อย่างนี้ สติเป็นองค์ธรรมสำคัญที่สุด และเป็นสิ่งจำเป็นทุกเมื่อ หากขาดสติเมื่อใดเมื่อนั้นก็มีโอกาสตกสู่อบายภูมิได้ง่าย โดยเฉพาะคนที่กำลังจะตายนั้นต้องตั้งสติให้ดี ในวัดเรานี้ก็มีตัวอย่างให้เห็น ซีแดงเปลอสตินิดเดียวไปเกิดเป็นลูกสุนัขทันที เธออยากเป็นอย่างนั้นบ้างไหมล่ะ”

“ไม่อยากครับ”

“ถ้าไม่อยากก็ต้องหมั่นเจริญพระกรรมฐานและกำหนดสติอยู่ทุกเมื่อ การปฏิบัติธรรมเป็นหน้าที่โดยตรงของนักบวช ไม่ใช่บวชมานั่งกินนอนกินให้ชาวบ้านเขานินทาเหมือนพวกที่มาอาศัยผ้าเหลืองหากินโดยไม่กลัวบาปกลัวกรรม”

“แต่ถ้าคนเขาจ้องจะนินทาละก็ ต่อให้ปฏิบัติดีแค่ไหนเขาก็นินทาจนได้ ไม่เช่นนั้นพระพุทธองค์คงไม่ตรัสไว้ว่า นตฺถิ โลก

อนินทิต - คนไม่ถุณินทาไม่มีในโลก จริงไหมครับ”

“ก็จริงอยู่ แต่ถ้าใครเขานินทาแล้วเราก็เป็นอย่างที่เขา
นินทา มันก็เข้าตำรา *ชนมพสมน้ำยา* แต่ถ้าเราปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ
เราก็จะเกิดความภาคภูมิใจในตัวเอง ใครจะนินทาว่าร้ายก็ไม่สะดุ้ง
สะเทือน เพราะเราดีจริงและมั่นใจในความดีของเรา คนที่ทำความ
ชั่วนั้น แม้คนภายนอกจะให้ความนิยมนยกย่องเพราะต้องการ
ผลประโยชน์หรือเพราะกลัวอิทธิพลก็ตาม เขาก็จะไม่เกิดความ
ภาคภูมิใจ เพราะรู้ว่าตัวเองมิได้ดีจริงตามที่ได้รับยกย่อง ใน
อนาคตจะมีคนดีปลอมๆเกิดขึ้นมากมายในสังคม ด้วยว่าผู้คนจะให้
ความสำคัญกับวัตถุมากกว่าจิตใจ พวกเขาจะแก่งแย่งแข่งขันกัน
เพื่อให้ได้มาซึ่งวัตถุ คนดีมีคุณธรรมจะลดน้อยลง คนชั่วจะครอง
เมืองและนำพาบ้านเมืองไปสู่ความหายนะ ประเทศไทยจะเป็นหนี้
ต่างชาติมากมายมหาศาล ชดใช้กันไปถึงชั่วลูกชั่วหลานก็ยังไม่หมด
ประชาชนจะเดือดร้อนไปทั่วทุกหย่อมหญ้า แม้สมณะชีพราหมณ์
ส่วนมากก็จะกลายเป็นผู้หลงกลวงโลกหวังเอาลาภ ทำให้ประชาชน
เสื่อมศรัทธา คนที่หลบเข้ามาสู่ร่มเงาแห่งพระศาสนา ปฏิบัติธรรม เจริญ
พระกรรมฐานเท่านั้นจึงจะอยู่อย่างสงบและร่มเย็น”

“ไอ้โฮ. นี่เป็นคำทำนายของหลวงพ่อใช่ไหมครับ”

“ฉันไม่ใช่หมอดูแล้วก็ได้ทำนาย เพียงแต่มองเห็นว่ามัน
จะต้องเป็นอย่างที่ฉันพูดมา แต่ถึงฉันจะพูดหรือไม่พูดมันก็ต้องเกิด
ต้องเป็นไปตามนี้เพราะเป็นธรรมชาติ เป็นกฎแห่งกรรมที่คนใน
สังคมร่วมกันทำไว้”

“แล้วเยาวชนจะเป็นอย่างไรครับหลวงพ่อ ผมเป็นห่วง
เยาวชนเพราะพวกเขาเป็นอนาคตของชาติ”

“เยาวชนก็จะกลายเป็นเหยื่อ ช่างน่าสงสารและน่าเป็นห่วง

อย่างที่เธอว่า เพราะพวกเขาจะกลายเป็นทาสของยาเสพติด ความเห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ของคนบางพวก ทำให้เมืองไทยกลายเป็นแหล่งค้ายาเสพติดระดับโลก ยาเสพติดจะระบาดเข้าไปในสังคมของเด็กวัยรุ่น แม่ในวัดและโรงเรียนก็มียาเสพติดขาย มีเยาวชนติดยา กันทั่วทั้งประเทศ อนาคตของชาติจะเป็นอย่างไรเธอคิดเอาเองก็แล้วกัน”

“โอ๊ย.ฟังแล้วหดหู่ใจเหลือเกิน ไม่มีทางแก้ไขเลยหรือครับ หลวงพ่อ” ภิกษุหนุ่มเกิดอาการระห้อยละเหี่ยเพลี่ยใจ

“ทางแก้ะนะมี ปัญญาทุกปัญหาแก้ได้ แต่เขาไม่ยอมแก้ เพราะความโง่เขลาและความเห็นแก่ตัว พวกเขาเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวยิ่งกว่าประโยชน์ของประเทศชาติ ก็เลยไม่คิดที่จะแก้ไข”

“แล้วเยาวชนที่ไม่ติดยาจะมีหลงเหลืออยู่บ้างไหมครับ”

“ก็พอมีอยู่บ้าง แต่ถึงไม่ติดยา พวกเขาก็จะไปติดอย่างอื่น”

“อย่างอื่นคืออะไรครับ เช่นอะไรบ้าง” พระหนุ่มใคร่รู้

“ก็ไปยึดติดกับค่านิยมผิดๆ เพราะได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมต่างชาติ เช่น มีค่านิยมว่า วัยรุ่นจะต้องกินอาหารอย่างเดียวกัน ดื่มน้ำชนิดเดียวกันทั่วโลก พวกนายทุนต่างชาติยึดมึนเลย แล้วก็ผลิตอาหารและเครื่องดื่มมาขาย มีสาขาทั่วโลกเพื่อจะเอาใจวัยรุ่น เราก็เลยเสียดุลการค้าไปตามระเบียบ”

“ฟังหลวงพ่อดีแล้วผมอยากจะช่วยแก้ปัญหามันเมืองจ้ะ”

“เธอจะแก้ยังไง”

“ผมก็จะสึกออกไปสมัครผู้แทน พอได้ผู้แทนก็จะลงสมัครเป็นนายก พอเป็นนายกผมก็จะแก้ปัญหามันเมืองโดยมีหลวงพ่เป็นที่ปรึกษา” พระมหาบุญเสนอแนวทางในการแก้ปัญหามัน

“ไอ้โฮ.ฉันจะได้เป็นที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีเชียวหรือนี่”

ท่านพระครูพุดยิ้ม ๆ

“ครับผม นับเป็นเกียรติประวัติอันสูงสุดเชียวนะครับ”

“แต่ฉันเสียใจที่รับข้อเสนอของเธอไม่ได้”

“ทำไมล่ะครับ”

“ก็เพราะเธอไม่มีโอกาสที่จะได้เป็นนายกณะชิต อย่าลืกรอกออกไปเลย ไม่มีใครเขาเลือกเธอเป็นผู้แทนหรือเพราะต่อไปการเลือกตั้งจะต้องซื้อเสียงกัน ใครไม่ซื้อก็ไม่ได้รับเลือก คนดี คนสุจริตก็เลยไม่มีโอกาสได้มาบริหารประเทศ ปล่อยให้ชาติบ้านเมืองตกอยู่ในมือของคนชั่ว ในอนาคตพวกนักการเมืองจะมีอำนาจ มีอิทธิพลมาก และจะบีบบังคับพวกข้าราชการให้ปฏิบัติตามนโยบายของตนในทางที่ไม่สุจริต พวกข้าราชการก็จะแบ่งออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายดีเขาก็จะไม่ยอมเป็นทาสของนักการเมือง เพราะเห็นว่าข้าราชการที่ดีต้องซื่อสัตย์ และเห็นแก่ประโยชน์ของประเทศชาติอย่างแท้จริง มิใช่ทำตัวเป็นสุนัขรับใช้ของนักการเมือง ส่วนข้าราชการอีกฝ่ายที่ต้องการขึ้นและตำแหน่ง ก็จะยอมมอบกายถวายตัวเป็นทาสนักการเมือง ให้ความร่วมมือในการทำลายชาติ ทำลายเยาวชนโดยไม่คิดถึงความหายนะที่จะเกิดในอนาคต นี่ย่ำแย่หน้าละห้อยอย่างนั้น ดูซิ.หมดสง่าราศีไม่สมกับเป็นมหาเปรียญเลย”

“มันหดหู่ใจนี่ครับหลวงพ่อ ผมไม่อยากจะให้ชาติไทยที่ผมรักยิ่งกว่าชีวิตจะต้องมามีอันเป็นไป หลวงพ่อจะไม่ช่วยชาติเลยหรือครับ”

“ก็เพราะช่วยนะชิต ฉันถึงต้องออกธุดงค์เพื่อหาวิชาความรู้ใส่ตัว จะได้นำมาใช้แก้ปัญหามันในเมืองในภายภาคหน้า” ท่านบอกรัตถุประสงค์หลักของการธุดงค์ในครั้งนี้

“ผมยังมองไม่เห็นทางว่าการธุดงค์ของหลวงพ่อจะช่วยชาติ

บ้านเมืองได้อย่างไร กรุณาอธิบายขยายความให้ผมเข้าใจหน่อยเถิด
ครับ”

“เธอเป็นมหาได้อะไรกัน เรื่องง่าย ๆ แค่นี้ยังไม่เข้าใจ”
ท่านถือโอกาสตำหนิ

“คงจะเข้าตำรา *ยิ่งเรียนยิ่งโง่ ยิ่งโตยิ่งเซ่อ* กระจ่างครับ”

“เรียกว่า โต้เพราะกินข้าว เฒ่าเพราะอยู่นาน มากกว่า
คนอย่างเธอเขาไม่เรียกว่าโง่หรอก แค่ฉลาดน้อยไปหน่อยเท่านั้น”

“ฉลาดน้อยก็แปลว่าโง่มากนะซีครับ นี่หลวงพ่อบอกฉันจะว่า
ไม่ได้ตำผม แต่เอาเถอะ หลวงพ่อจะตำก็ไม่ใช่ไร ผมยกให้หลวง
พ่อองค์เดียวเท่านั้น คนอื่นตำ ผมไม่ยอมเด็ดขาด คราวนี้หลวง
พ่อกจะกรุณาอธิบายให้ผมฟังได้หรือยัง ว่าการออกธุดงค์ของหลวง
พ่อกจะช่วยชาติบ้านเมืองได้อย่างไร”

“ช่วยได้มากเชียวละ เพราะฉันจะได้ใช้วิชาความรู้และ
ประสบการณ์มาสอนประชาชน ถึงคราวที่บ้านเมืองตกต่ำคนก็จะ
หันหน้าเข้าหาพระ ฉะนั้นพระก็ต้องเตรียมตัวเตรียมใจที่จะเป็น
ที่พึ่งของเขาให้สมกับที่เขาศรัทธาว่า *สงฆ์ สรรพ์ คัจฉามิ ถ้าพระ
เป็นที่พึ่งให้ประชาชนไม่ได้ แล้วพวกเขาจะหันหน้าไปพึ่งใคร* ฉัน
ยังเรียนไม่จบหรอกนะ การเรียนทางโลกกับทางธรรมไม่เหมือนกัน
ในทางโลกพอสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้เขาก็เรียกว่า นิสิตหรือ
นักศึกษา พอจบปริญญาตรีเขาก็เรียกว่า *บัณฑิต* แต่ในทางธรรม
ต้องบรรลุนิสิตบั้นเสียก่อนจึงจะได้ชื่อว่าเป็นนักศึกษา เป็นพระ
อนาคามีก็ยังคงเป็นนักศึกษา ต้องเป็นพระอรหันต์จึงจะเป็นบัณฑิต
คือจบการศึกษา และต้องเรียนกันข้ามภพข้ามชาติกว่าจะได้เป็น
บัณฑิต”

“แล้วตอนนี้หลวงพ่อกเป็นบัณฑิตทางธรรมหรือยังครับ”

ท่านพระครูตอบเสียงไปว่า

“ฉันต้องการไปศึกษาหาความรู้ ตอนฉันอายุ ๒๕ ปี ฉันพบกับหลวงพ่อรูปหนึ่งที่จังหวัดขอนแก่น ฉันขอเรียนวิชากับท่าน แต่ท่านบอกว่ให้ฉันอายุ ๔๕ ปีค่อยพบกัน นี่ฉันก็อายุ ๔๕ มาสองเดือนเศษแล้ว ถึงเวลาที่จะไปพบท่าน จึงเรียกเธอมารับมอบงาน”

“หลวงพ่อกจะไปวันนี้เลยหรือครับ”

“ยังหรรอก อีกเจ็ดวันถึงจะไป”

“แล้วทำไมรีบมอบงานให้ผมล่ะครับ”

“เพราะฉันต้องใช้เวลาเตรียมตัวเจ็ดวันนะซี หลวงพ่อในป่าท่านสั่งมาว่าก่อนไปพบท่านให้ฉันเข้าผลสมาบัตติเจ็ดวัน ฉันถึงต้องเรียกเธอมาวันนี้ไงล่ะ พรุ่งนี้ดีสี่ฉันจะเข้าผลสมาบัตติในโบสถ์ เธอก็ทำหน้าที่แทนฉันตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป”

“ครับ ผมจะทำหน้าที่ให้ดีที่สุด” พระหนุ่มรับคำแข็งขัน

“ดีแล้ว ฉันจะได้สบายใจ เธอรู้ไหมว่าหลวงพ่อกในป่าท่านให้การบ้านฉันมาทำ และบัดนี้ฉันก็ทำเสร็จแล้ว การออกมุดงค์ครั้งนี้ ฉันจะเอาการบ้านไปส่งท่าน”

“การบ้านอะไรครับ ผมขอดูได้หรือเปล่า”

“ดูไม่ได้เพราะการบ้านของฉันไม่ได้ทำโดยใช้กระดาษดินสอ แต่ทำด้วยจิต จึงให้ดูไม่ได้ แต่ก็พอจะบอกเล่ากันได้ บอกแค่ว่าไหนนะ ส่วนคำตอบถึงฉันจะแน่ใจว่าถูกต้องร้อยเปอร์เซ็นต์แต่ก็ยังไม่บอก เพราะต้องรอให้ครุตรวจาก่อน”

“ฉันผมขอทราบใจหทัยก็ยงดี หลวงพ่อกในป่าท่านให้ใจหทัยว่าอย่างไรครับ”

“ท่านให้มาสองข้อ ข้อที่หนึ่ง สติปฏิฐาน ๔ ระลึกชาติได้

รัฐฯแห่งกรรม เกิดปัญญาแก้ปัญหาได้ ข้อที่สอง อยากเรียนรู้ถาม
หญิงคันทุก อยากทำตุ๊กตาดึงเลี้ยงควาย คนสามบ้านกินน้ำบ่อเดียว
เดินทางเดียวอย่าเหยียบรอยกัน นะอยู่หัวสามตัว อย่าละ นะอยู่ที่ไหน
ไปตามเอามาให้ได้ เธอลองทำดูซิ คำตอบจะเหมือนกับของฉันหรือไม่”

“ผมไม่มีความสามารถหรอกครับ แค่พึ่งใจท्योंก็รู้สึกมีดหน้า
ตาลายแล้ว นิมนต์หลวงพ่อกำไปองค์เดียวเถิดครับ”

“แต่เธอก็ต้องพยายามทำให้ได้ เพราะโจทท์สองข้อนี้เป็น
กุญแจสำคัญที่จะไขไปสู่การแก้ปัญหาให้กับชาติบ้านเมือง เราต้อง
ช่วยกันนะ ถ้าไม่ช่วยรับรองชาติไทยไปไม่รอดแน่”

๗๓

เตรียมความพร้อม

เวลา ดีสี่ของวันรุ่งขึ้น พระมหาบุญเดินไปส่งท่านพระครูยังอุโบสถ พระหนุ่มบังเกิดความห่วงหาอาลัยในท่านสมภาร รู้สึกสังหรณ์ใจและหวั่นวิตกว่าเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงอาจจะมรณภาพเสียที่ในโบสถ์ คงไม่มีโอกาสได้ไปพบหลวงพ่อบุญไปอย่างแน่นอน การบอกเล่าของท่านพระครูเกี่ยวกับพระในป่าทำให้ท่านเกิดความฉงนสนเท่ห์ กึ่งเชื่อ กึ่งสงสัย ท่านพระครูบอกว่าตอนพบกับพระในป่า หลวงพ่อรูปนั้นอายุอยู่ในราวเจ็ดสิบ เวลาผ่านไปตั้งยี่สิบปีจะยังคงดำรงสังขารอยู่หรือ หรือว่ามีผู้ประสงค์ร้ายต้องการจะลวงเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงไปสังหาร ยิ่งคิดก็ยิ่งว้าวุ่น จึงเอ่ยขึ้นว่า

“หลวงพ่อบุญไม่ออกธุดงค์ไม่ได้หรือครับ ผมไม่อยากให้หลวงพ่อบุญไปเลย” ท่านพระครูเดินมาถึงหน้าโบสถ์พอดี ท่านปลอบใจพระลูกวัดด้วยการพูดอย่างเป็นการเป็นงานว่า

“ผมบอกแล้วอย่างไรล่ะว่าผมทำเพื่อประเทศชาติ ท่านก็ต้องภูมิใจด้วยที่มีโอกาสได้รับใช้ชาติโดยการทำหน้าที่แทนผม อย่าห่วงไปเลย สิ่งที่ท่านคิดตั้งแต่ออกจากกุฏิมาถึงโบสถ์นะ ล้วนเป็นเรื่องไร้สาระทั้งสิ้น ไม่มีใครเขาคิดจะฆ่าจะแกงผมหรอก แล้วเรื่องหลวงพ่อบุญไปป่าก็ไม่ใช่เรื่องเหลวไหลไร้สาระอย่างที่ท่านเข้าใจ”

“แต่ผมเป็นห่วงหลวงพ่อบุญครับ มันสังหรณ์ใจอย่างไรพิกล”

พระหนุ่มยังคงยืนกราน

“ท่านมหา ผมโตแล้วนะ แล้วผมก็ผ่านร้อนผ่านหนาวมานานถึงสี่สิบห้าปี เก็บเกี่ยวประสบการณ์ไว้มาก ผมมั่นใจว่าการรุดงค์ในครั้งนี้ผมจะได้ดีมีรสแห่งอมตธรรมที่ชนทั้งหลายปรารถนาใครลืมนolong ท่านอย่าได้ห่วงผมเลย แต่เอาเถอะในเมื่อชีวิตเป็นของไม่แน่นอน เราจะตายวันตายพรุ่งก็ไม่ได้ เพราะอะไรๆมันเกิดขึ้นและปรวนแปรไปโดยที่เราคาดไม่ถึง เอาเป็นว่าถ้าผมเข้าผลสมาบัติอยู่ในโบสถ์ครบเจ็ดวันแล้วยังไม่ออกมา ท่านก็แจ้งให้พระในวัดทราบและช่วยกันฟังประตูเข้าไปเอาศพผมออกมา แต่ถ้ายังไม่ครบ ๗ วันห้ามใครเข้ามารบกวนเด็ดขาด ผมจะปิดประตูลงดาลไว้เพื่อป้องกันคนมารบกวน ขอขอบคุณมากที่มาส่ง และถ้าหากเราจะไม่ได้พบกันอีกผมก็ขอโหสิกรรมต่อท่าน หากมีสิ่งใดที่ผมเคยล่วงเกินท่านไว้ ไม่ว่าจะป็นกายกรรม วาจากรรม หรือมโนกรรม ขอท่านจงตบโทษให้ผมด้วย และผมก็ขอโหสิกรรมแก่ท่านเช่นกัน” พระมหาบุญได้ฟังดังนั้นก็กลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่ ท่านพระครูพูดเหมือนจะสั่งเสียเป็นครั้งสุดท้าย ภิกษุหนุ่มจึงคิดเอาเองว่าสมภารวัดป่ามะม่วงจะต้องมรณภาพอยู่ในโบสถ์หลังนี้อย่างแน่นอน

“ท่านมหา ลูกผู้ชายเขาไม่ร้องไห้กันหรอกนะ ยิ่งท่านเป็นบรรพชิตมาทำเป็นคนเจ้าน้ำตายังไม่น้ำตาดูเลย” ผู้อาวุโสกว่าตติง

“ทำไมผมจะร้องไห้ไม่ได้ ที่พระอานนท์ท่านเป็นถึงพระโสดาบันก็ยังไม่ร้องไห้ตอนที่พระพุทธรองค์เสด็จดับขันธปรินิพพาน” พระลูกวัดอ้างพระอานนท์เป็นตัวอย่าง

“ที่ท่านพูดมานั้นก็ไม่ผิดหรอก จริงอยู่ พระอริยบุคคลระดับต้น เช่น พระโสดาบันและพระสกทาคามีท่านยังดับทุกข์ได้ไม่สิ้นเชิง จึงแสดงอาการโศกเศร้าให้ปรากฏ แต่ชั่วประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น

ก็รับความโศกได้ ไม่พริ้วไฟไรำพันเหมือนท่านหรือก เขาเถาะ ถ้าท่านยังอยากจะร้องให้ก็นิมนต์กลับไปร้องต่อที่กุฏิ ผมจะเข้าผลสมาบตีเพราะเลยเวลามาเกินนาที่แล้ว ท่านช่วยไปจดบันทึกไว้ด้วยว่าสมภารเข้าผลสมาบตีวันที่ ๒ พุศจิกายน เวลาตีสี่กับเก้านาที่ และจะออกวันที่ ๙ พุศจิกายน เวลาเดียวกัน อย่าลืมนะ เกิดผมตาย ศพจะได้ไม่เน่าส่งกลิ่นเหม็นคลุ้งอยู่ในโบสถ์” ถ้อยคำของท่านพระครูยิ่งเรียกน้ำตาของพระมหาบุญเป็นทวีคูณ ท่านก้มลงกราบแทบเท้าสมภารสามครั้งแล้วรีบลุกออกไป

ท่านพระครูลงตาลประตุเรียบร้อยแล้วจึงเดินมาคุกเข่า เฉพาะพระพักตร์พระประธานในโบสถ์ กราบพระ สวดมนต์ทำวัตรเช้า แผ่เมตตาและอุทิศส่วนกุศลตามลำดับ จากนั้นจึงตั้งจิตอธิษฐานบอกกล่าวทวยเทพทั้งหลายว่า ท่านจะเข้าผลสมาบตีเป็นเวลาเจ็ดวัน ขอเทพยดาทั้งปวงจงอนุโมนานาบุญกับท่าน และอย่าได้ขัดขวางทางบุญของท่านเลย อธิษฐานเสร็จจึงหันหน้าไปทางทิศเดียวกับพระประธาน นั่งขัดบัลลังก์กำหนดลมหายใจเข้าออก กระทั่งจิตที่เป็นกามาวจรเปลี่ยนเป็นรูปาวจร เริ่มตั้งแต่ปฐมฌานไปจนถึงจตุตถฌาน จิตที่ตั้งมั่นอยู่ในฌานจิตนั้น ไม่รับรู้โลกภายนอกและจะเป็นอย่างนี้ตลอดเจ็ดวันตามที่ได้อธิษฐานจิตไว้

พระมหาบุญเฝ้าวันนับคืนรอเวลาที่ท่านพระครูจะออกจากผลสมาบตี ท่านหมั่นสวดมนต์ภาวนา ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยมาปกป้องคุ้มครองท่านพระครู ขออย่าให้ต้องมรณภาพอยู่ในโบสถ์เลย เพราะท่านไม่อยากจะเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงแทนไม่ว่าจะโดยวิธีใด ใครๆเขาอยากเป็นสมภารเจ้าวัดด้วยกันทั้งนั้น คงมีท่านรูปเดียวกระมังที่ไม่อยากเป็น ทั้งนี้ทั้งนั้นเพราะได้เห็นความทุกข์ยากของท่านพระครู ที่ต้องรับผิชอบปากท้องของพระ

ลูกวัด ตลอดจนแม่ชีและญาติโยมที่มาปฏิบัติธรรม นับเป็นภาระหนักอึ้งราวกับแบกภูเขาไว้บนบ่า เห็นปานจะหนีแล้วใครเลยจะอยากเป็น ครั้นจะให้ป็นสมภารประเภท เซ้าเอน เพลนอน ยืนพักผ่อน คำจำวัด ท่านก็ละอายแก่ใจเกินกว่าจะทำเช่นนั้นได้

ตอนพลบค่ำ พระมหาบุญจะเดินไปสังเกตการณ์อยู่แถวๆ อุโบสถ บางครั้งก็พยายามชะเย้อเขย่งอยู่บริเวณหน้าต่าง เพื่อจะดูว่าท่านพระครูยังนั่งอยู่ในนั้นหรือไม่ ทว่าหน้าต่างโบลัดสูงเกินกว่าที่ท่านจะมองเข้าไปได้ ครั้นจะปีนขึ้นไปดูให้รู้แน่ก็เกรงว่าจะมีคนมาเห็นและเกิดซักไซ้ไต่ถามขึ้นเรื่องก็จะไปกันใหญ่ จึงต้องเก็บความวิตกกังวลไว้แต่ผู้เดียวตลอดเจ็ดวัน

เวลาสี่ทุ่มกับเก้านาทิต้องวันที่ ๘ พฤศจิกายน ท่านพระครูกำหนดออกจากสมาบัติ ท่านรู้สึกอ่อนเพลียจนลุกไม่ไหว ขาทั้งสองในท่าขัดบัลลังก์ดูเหมือนขัดกันแน่นและแนบสนิทจนขยับไม่ได้ ตอนอยู่ในสมาบัติท่านไม่รู้สึกรังทุกขเวทนาใดๆ แต่เมื่อออกจากสมาบัติแล้ว ความเจ็บปวดปรากฏทั่วสรรพางค์ นอกจากนี้ยังต้องผจญกับความหิว ความกระหาย เพราะไม่ได้ฉันน้ำและอาหารมาเป็นเวลาเจ็ดวันเต็ม

พระมหาบุญบอกพระลูกวัดไว้ตั้งแต่วันวานว่าให้เตรียมพร้อม หากท่านสมภารไม่เปิดประตูออกมาตามเวลาที่ท่านบอกไว้ก็จะช่วยกันพังประตูเข้าไปนำศพของท่านออกมา เวลาตีสามครึ่งพระภิกษุทุกรูปก็มาออกันที่หน้าโบลัด พระมหาบุญดูกระวนกระวายกว่าใครเพื่อน ท่านทั้งห้วงสมภาร ทั้งไม่อยากเป็นเจ้าอาวาสหากท่านพระครูต้องมามีอันเป็นไป เวลาแต่ละนาทีช่างผ่านไปอย่างเชื่องช้าเหมือนดังว่าจะแกลิ่งให้ท่านร้อนรุ่มกลุ่มทรวงอยู่อย่างนี้

“หลวงพี่ใจเย็น ๆ เกิดครับ ผมว่าหลวงพ่อก่อนไม่เป็นอะไรหรอก อย่าตีตนไปก่อนไข้เลย” พระรูปหนึ่งพูดขึ้นเมื่อเห็นพระมหาบุญดูวิตกกังวลเกินกว่าเหตุ

“เย็นไม่ไหวแล้วละท่าน หลวงพ่อพูดเป็นลาง ๆ เหมือนกับว่าท่านจะต้องมรณภาพอยู่ในโบสถ์อย่างนั้นแหละ ถ้าท่านได้ฟังอย่างที่ผมฟังก็ต้องวิตกกังวลเช่นเดียวกับผม หรืออาจจะมากกว่าด้วยซ้ำ”

“ถ้าเช่นนั้นเราก็ฟังประตูเข้าไปเลยดีไหม เพื่อจะช่วยท่านได้” พระรูปเดิมออกความเห็น

“อย่าเลย เพราะท่านกำชับนักกำชับหนาว่าไม่ให้ใครเข้าไปรบกวน ถึงอย่างไรก็ต้องรอให้ถึงตีสี่เก้านาที่เสียก่อน” พระมหาบุญไม่เห็นด้วย

“ถ้าเช่นนั้นก็สวดมนต์เอาใจช่วยท่านกันเถอะ” พระอีกรูปหนึ่งเสนอ

“นิมนต์พวกท่านสวดเถอะ ส่วนผมไม่มีแก่จิตแก่ใจจะทำอะไรทั้งนั้น จะนั่งนับเวลานาทีอยู่อย่างนี้แหละ” พระมหาบุญพูดอย่างหมดอาลัยตายอยาก

“หลวงพี่ครับ ถ้าผมเป็นหลวงพี่ผมจะไม่ทำอย่างที่หลวงพี่ทำอยู่ในขณะนี้ หลวงพี่เป็นอาจารย์สอนกรรมฐาน แต่เรื่องเล็กน้อยแค่นี้หลวงพี่กลับทำใจไม่ได้ ขอโทษนะครับที่ผมพูดตรง ๆ ผมอยากให้หลวงพี่มีสติมากกว่านี้ จะได้ไม่เสียชื่ออาจารย์สอนกรรมฐาน จริงอยู่ เรื่องการเกิดการตายอาจเป็นเรื่องใหญ่สำหรับคนทั่วไป แต่สำหรับนักกรรมฐาน มันเป็นเรื่องเล็กน้อยเหลือเกิน เพราะคนเราเวียนเกิดเวียนตายกันไม่รู้กี่หมื่นกี่แสนชาติ ในสายตาของนักปฏิบัติ การเกิดการตายเป็นเรื่องเล็ก การไม่เกิดไม่ตายนั่นต่างหาก

เป็นเรื่องใหญ่ที่เราจะต้องเข้าไปถึง”

“จริงของท่าน ขอขอบคุณที่ให้สติผม นี่ถ้าท่านไม่พูด ผมคงจะจิตตกอยู่อย่างนี้ เสียชื่ออาจารย์สอนกรรมฐานจริงๆ ต่อไปนี้ผมจะไม่เศร้าโศกหรือวิตกกังวลเหมือนที่แล้วๆมา และถ้าสมภารท่านมรณภาพพวกเราก็จะจัดงานศพให้ท่านอย่างสมเกียรติ อันที่จริงน่าจะเป็นเรื่องดีสำหรับท่านเพราะเท่ากับภพชาติของท่านเหลือน้อยลงแล้ว ท่านเดินเข้าไปใกล้การไม่เกิดไม่ตายเข้าไปทุกทีหรืออาจจะถึงแล้วก็ได้ เหลือแต่พวกเราที่ต้องเร่งทำความเพียรกันให้มากๆจะได้ตามท่านทัน” พระมหาบุญเพ็งจะได้สติหลังจากที่ตรอมตรมมาถึงเจ็ดวัน กระนั้นน้ำหนักร่างของท่านก็หาลดลงไม่ เพราะท่านมีปกติอยู่อย่างหนึ่งคือหากกลุ่มมอกกลุ่มใจท่านจะ ฉันได้จำวัดหลับก็เลยน้ำหนักเพิ่มขึ้นอีกสามกิโลกรัมกับอีกสามขีด!

เวลาตีสี่กับเก้านาทีก่อนที่ ท่านพระครูก็ยังไม่เปิดประตูออกมา พระมหาบุญจึงตะโกนเข้าไปว่า

“หลวงพ่อดีครับ ช่วยเปิดประตูด้วยครับ” ภิกษุทุกรูปรู้สึกใจจดใจจ่ออยู่ที่ประตู รอว่าเมื่อไรมันจะถูกเปิดออกมา หานาทีผ่านไปทุกอย่างยังอยู่ในความเงียบสงบ พระมหาบุญจึงตะโกนเข้าไปใหม่

“หลวงพ่อดีครับ ช่วยให้สัตถุญาณผมด้วย หลวงพ่อยังอยู่ในนี้หรือเปล่าครับ ถ้าอยู่ที่ให้ตอบว่า อยู่ คำเดียวก็พอ”

“อยู่” ท่านพระครูพยายามเปล่งเสียงออกมา ทว่าเสียงนั้นทั้งแหบทั้งแห้งจึงมีอาจเล็ดลอดออกมาให้คนข้างนอกรับรู้ได้

“หลวงพ่อดีครับ ผมจะฟังประตูเข้าไปนะครับ” พระมหาบุญตะโกนเข้าไปอีก ท่านพระครูอยากจะตะโกนออกมาว่า อย่าเพิ่งหากก็รู้ว่าคนข้างนอกจะไม่ได้ยินจึงไม่ตะโกน ท่านกำหนดจิตตั้งสติไว้ที่ลิ้นปี่เพื่อรวมพลังแล้วค่อยๆลุกขึ้น รู้สึกหน้ามืดตาลาย วิงเวียน

ศึรชะจนต้องนั่งลงอีก เสียงคนข้างนอกกำลังช่วยกันพังประตู ท่านจะต้องลุกขึ้นไปเปิดก่อนที่ประตูโบสถ์จะได้รับความเสียหาย ภิกษุวัยสี่สิบห้าหกใจลึกๆ รวบรวมพลังจิตมาช่วยพลังกายแล้วลุกขึ้นเดินเข้าไปที่ประตู ถอดดาลแล้วเปิดออก ภิกษุที่ช่วยกันพังประตูถึงกับชะงัก ต่างทั้งมิดทั้งขวานแล้วก้มลงกราบท่าน เห็นท่าทางอิดโรยของสมภาร พระมหาบุญก็รีบเข้าไปประคอง

“หลวงพ่อบนอย่างไรบ้างครับ ทำไมไม่ให้เสียงผม” พระมหาบุญถาม

“เพราะไม่มีเสียงจะให้ นะคะ” ท่านพระครูตอบหากเสียงอยู่ในลำคอ พระมหาบุญจึงไม่รู้ว่าท่านตอบว่าอะไร

“นิมนต์หลวงพ่อบนไปพักผ่อนเถิดครับ เรื่องอื่นค่อยว่ากันทีหลัง” รองเจ้าอาวาสนิมนต์ รู้สึกโล่งใจและดีใจที่สมภารยังมีชีวิตอยู่ เพราะท่านจะได้ไม่ต้องทำหน้าที่รักษาการณแทนจนกว่าจะมีการแต่งตั้งเจ้าอาวาสคนใหม่ ซึ่งอาจจะเป็นท่านหรือพระมาจากวัดอื่นก็ตาม

ถึงฤๅ พระมหาบุญจัดการนำน้ำปานะอุ่นๆ ซึ่งท่านเตรียมไว้ มาถวายท่านพระครู เมื่อฉันน้ำปานะเข้าไป ท่านพระครูรู้สึกวาลำคอที่แห้งผากนั้นค่อยชุ่มชื้นขึ้น จึงพูดกับพระลูกวัดซึ่งนั่งเรียงรายกันอยู่ที่หน้าอาสนะว่า

“ขอบใจ นิมนต์ไปบำเพ็ญสมณกิจเถอะ ผมไม่เป็นอะไรแล้ว” แม้เสียงที่พูดออกมาจะแหบแห้ง หากผู้ฟังก็พอรู้เรื่อง จึงพากันกราบท่านสามครั้งแล้วลุกออกไป พระมหาบุญพูดว่า

“นิมนต์หลวงพ่อบนขึ้นไปพักผ่อนข้างบนเถิดครับ ท่าทางหลวงพ่อบนอิดโรยเหลือเกิน แล้วจะออกบิณฑบาตไหวหรือเปล่าครับ”

“ไหวหรือไม่ไหวก็ต้องออกเพราะเป็นหน้าที่ วันนี้ฉันจะไป
บิณฑบาตบ้านโยมโถ อยากให้แก่ได้บุญ ใครที่ทำบุญกับพระที่เพิ่ง
ออกจากผลสมาบัติจะได้อานิสงส์แรง”

“ถ้าเช่นนั้นผมก็ได้ก่อนใครเพื่อน เพราะผมถวายน้ำปานะ
หลวงพ่อ”

“แล้วเธอจะได้อานิสงส์มากกว่านั้นอีก เพราะจะต้อง
ทำหน้าที่แทนฉันถึงสองเดือน ฉันเข้าแล้วฉันจะออกรุกข์เลย”
ท่านพระครูบอกกล่าว

“หลวงพ่อยังดูอิดโรยอยู่เลยนะครับ ผมว่าพักผ่อนสักสอง
สามวัน รอให้ร่างกายแข็งแรงกว่านี้ค่อยไปไม่ดีกว่าหรือครับ” พูด
อย่างเป็นห่วงด้วยเกรงว่าท่านจะไปอาพาธเจ็บป่วยอยู่กลางป่า

“การทำสมาธิอย่าฝืนวันประกันพรุ่ง ฉันทำตามที่เขาแนะ
นำไม่ได้หรอก ต้องไปวันนี้แหละ แต่ถึงอย่างไรก็ต้องขอขบใจที่
อุทิศให้เป็นห่วงเป็นใย อ้อ.อย่าลืมไปช่วยซ่อมประตูโบสถ์ด้วยนะ
ไม่ต้องห่วงฉัน”

“ไม่ห่วงหลวงพ่อแล้วผมจะห่วงใครล่ะครับ แต่เห็นหลวงพ่อ
ไม่เครียดแล้วผมก็สบายใจ ส่วนเรื่องซ่อมประตูโบสถ์ผมจะจัดการ
ให้เรียบร้อย”

“เธอรู้ได้อย่างไรว่าฉันไม่เครียด”

“ก็หลวงพ่อกับผมว่า ฉัน-เธอ ตอนจะเข้าสมาบัติหลวง
พ่อใช้คำว่า ผม-ท่าน ผมไม่สบายใจเลย เป็นทุกข้ออยู่ตั้งเจ็ดวัน เพิ่ง
จะคิดได้ก่อนหลวงพ่อกับผมจะออกจากโบสถ์ไม่กี่นาทีเอง ที่นี้ผมจะไม่ให้
จิตตกอีกแล้ว” พูดด้วยความรู้สึกปลอบยวาง

“ผมขออนุโมทนากับท่านด้วยที่ทำใจได้”

“หลวงพ่อกับผมก็สบายใจแล้วหรือครับ”

“ทำไมท่านถึงคิดว่าผมเครียดล่ะ”

“ก็หลวงพ่อบุ๊ต ผม-ท่าน อีกล้วนนี่ครับ”

“จะพูด ฉันท-เฮอ หรือ ผม-ท่าน มันก็เป็นเพียงสมมุติบัญญัติเท่านั้น อย่าใส่ใจกับสิ่งสมมุตินักเลย เอาละผมจะขึ้นไปจำวัดสักหนึ่งชั่วโมง เพราะหิวเหลือเกิน ความหิวก็เป็นทุกข้ออย่างหนึ่งนะ การหลับจะช่วยให้อับรรเทาทุกข์ที่เกิดจากความหิวได้”

“ถ้าเช่นนั้นก็นิมนัตเลยครับ” พระมหาบุญญกล่าวและลุกออกไปเปิดประตูให้ ท่านพระครูค่อยๆ ลุกจากอาสนะเดินไปขึ้นบันไดเมื่อถึงชั้นบนจึงเดินไปยังที่นอนซึ่งห่างจากหัวบันไดเพียงสามก้าวแล้วเอนกายลงนอน กำหนดจิตว่าจะนอนหนึ่งชั่วโมง แล้วท่านก็หลับไปด้วยความอ่อนเพลีย ทุกขเวทนาที่เกิดจากความหิวระงับดับไปชั่วคราว

เวลาตีห้าครึ่งท่านพระครูก็ตื่นหลังจากหลับไปหนึ่งชั่วโมงเต็ม ท่านจัดการล้างหน้าแปรงฟันและสระน้ำ ครองผ้าสามผืนอย่างเรียบร้อย แล้วจึงทำวัตรเช้าอย่างย่อ ใช้เวลาประมาณยี่สิบนาที จากนั้นจึงออกบิณฑบาตโดยมีนายแดงหัวปิ่นโตเดินตามหลัง ส่วนนายขาวมีหน้าที่ทำความสะอาดกุฏิ บางวันก็เปลี่ยนเวรกันโดยนายขาวหัวปิ่นโตเดินตามสมภาร ส่วนนายแดงทำความสะอาดกุฏิ ท่านพระครูตรงไปยังบ้านนางโถเพื่อจะให้แก่ได้ทำบุญกับท่าน การทำบุญกับพระภิกษุที่เพิ่งออกจากผลสมาบัตินั้นมีอานิสงส์แรง แต่นางโถบุญน้อย แก่เฟิงไปเยี่ยมลูกสาวคนเล็กซึ่งคลอดลูกอยู่บ้านแม่ฝั่วที่บ้านแปงและนอนด่างที่นั่น จึงพลาดโอกาสทองอย่างน่าเสียดายยิ่ง

ผู้ที่ใส่บาตรคนแรกเป็นหญิงสาวอายุอยู่ในราวยี่สิบเศษๆ บ้านหล่อนเป็นกระท่อมอยู่ถัดบ้านนางโถไปสองหลัง แม้จะยากจน

นารีผล

ขัดสน หล่อนก็อุตส่าห์ใส่บาตรทุกเช้า ท่านพระครูมองหน้าหล่อนก็ รู้ ว่าภายในเจ็ดวันหล่อนจะได้สามีเป็นลูกชายเศรษฐี เศรษฐีจากอำเภออินทร์จะมาทวงหนี้คนแถวนี้ และเกิดถูกตาต้องใจหล่อนจึงมาสู่ขอไปเป็นสะใภ้ เขามีลูกชายคนเดียวและมีทรัพย์เงินทองมากมายมหาศาล ชนิดที่กินไปตลอดชาติก็ไม่หมด หญิงสาวจะได้เป็นภรรยาเศรษฐีเพราะอาานิสงส์ที่ทำบุญกับพระภิกษุที่เพิ่งออกจากผลสมาบัติ

ก่อนออกธุดงค์ ท่านพระครูพูดกับนารีผลสองร่างว่า

“อาตมาจะออกธุดงค์เป็นเวลาสองเดือน เธอทั้งสองช่วยเฝ้ากุฏิให้ด้วยนะ แล้วก็อย่าไปรบกวนผู้ปฏิบัติธรรมเขา มาอยู่วัดก็ให้ทำบุญ อย่าไปทำบาป” ซากทวารกษรานอนสงบนิ่งเหมือนไม่รู้เรื่องราว หากท่านพระครู รู้ ว่าแท้จริงแล้วพวกหล่อนรู้ทุกอย่าง ไม่ว่าท่านจะไปไหนหรือทำอะไร

๗๔

หลวงพ่อบุญพา

วันเช้าแล้วท่านพระครูก็เตรียมเครื่องอัฐบริขาร อันหมายถึงเครื่องใช้สอยของนักบวชในพระพุทธศาสนา ซึ่งมี ๘ อย่าง ได้แก่ สบง จีวร สังฆาฏิ บาตร มีดโกน เข็ม ประคดเอว กระบอกกรองน้ำ และเนื่องจากการเดินทางรุดงค์ ท่านจึงเพิ่มกลดอีกหลังหนึ่งนอกเหนือจากเครื่องใช้ ๘ อย่างข้างต้น ภิกษุวัยสี่สิบห้าออกเดินทางจากวัดป่ามะม่วงเวลาเก้านาฬิกา มุ่งหน้าสู่ภูคาอันเป็นจุดนัดหมาย หลวงพ่อบุญพาบอกในสมาธิว่าให้พบท่านที่ภูคา จังหวัดน่าน สมภารวัดป่ามะม่วงออกสงสัยว่าเหตุใดท่านจึงไม่ให้นำมาพบที่เดิม คือใต้ต้นไทร จังหวัดขอนแก่น ซึ่งโยมอดีตผู้ใหญ่บ้านเคยไปพบท่านเมื่อยี่สิบปีก่อน ท่านคงจะมีเหตุผลอะไรสักอย่างเป็นแน่

ตะวันคล้อยชายมะพลับ ภิกษุวัยสี่สิบห้าก็มาถึงที่หมาย คายานระยะทางมีประโยชน์มหาศาล ท่านไม่จำเป็นต้องพียงยานพาหนะใดๆก็มาถึงได้ เห็นพระในป่าหนึ่งขัดสมาธิหลับตาอยู่ใต้ต้นหว้า จึงเข้าไปหา ปลดสัมภาระออกจากบ่าวางไว้ทางด้านขวามือแล้วคุกเข่ากราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง

“พระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญพา กระทบพระครูเจริญมาตามสัญญาแล้วขอรับ” ภิกษุวัยกลางคนกล่าววาจาอันแสดงถึงความเคารพนบถนอบ พระในป่าลืมนตา มองผู้มาใหม่ด้วยสายตา

ชื่นชม แล้วกล่าวว่า

“ยินดีต้อนรับ เป็นอย่างไรบ้าง เดินทางลำบากไหม” เสียงที่พูดกังวานน่าฟัง

“ไม่ลำบากขอรับ กระผมมาเรื่อยๆ เหนื่อยก็หยุดพัก ไม่ได้ฉันทเพลแต่ก็ไม่รู้สึกหิว พระเดชพระคุณอยู่ที่นี้สบายดีหรือขอรับ”

“ขอใช้คาถาย่นระยะทางแล้วทำไมพูดว่ามาเรื่อยๆเหนื่อยก็หยุดพัก ทั้งที่ไม่เหนื่อยแล้วก็ไม่ได้หยุดพัก” หลวงพ่อในป่าท้วงติง

“กลอนมันพาไปนะขอรับ กระผมต้องขอประทานโทษที่พูดเกินความจริง”

“พูดกับเราธรรมดาดูเถอะ เราเป็นพระในป่า ไม่มียศฐาบรรดาศักดิ์อะไร เรียกเราว่าหลวงพ่อเฉยๆก็ได้ หรือจะเรียกหลวงพ่อดำเหมือนที่ใครๆเขาเรียกก็ตามใจ”

“หลวงพ่อชื่อดำหรือครับ หลวงพ่อบวชมาก็พรรษาแล้ว มีฉายาว่าอะไร ส่วนฉายาผม จิตรมโม ครับ” หลวงพ่อในป่าตอบว่า

“นามและฉายาเป็นเรื่องของสมมุติบัญญัติ เราละสิ่งเหล่านี้ได้แล้ว ที่ให้เธอเรียกเราว่าหลวงพ่อดำก็ได้หมายความว่าเราชื่อดำ เพียงแต่ได้ยินใครๆเขาเรียกเราอย่างนี้ ก็คิดว่าเธอจะได้เรียกตามเขาบ้าง ส่วนที่ถามว่าเราบวชมาก็พรรษานั้นก็ไม่จำเป็นต้องตอบ เอาเป็นว่าเราเคยให้กรรมฐานสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรีก็แล้วกัน พระองค์ทรงเป็นบุคคลแรกที่เราให้กรรมฐาน และบุคคลที่สองที่เราให้ก็คือเธอ เพราะเรารู้ว่าเมื่อเธออายุ ๔๕ ปีจะตอบปัญหาได้ จึงได้บอกเธอไปว่าอายุ ๔๕ ปีค่อยพบกัน”

“บัดนี้ผมตอบได้และเดินทางมาพบหลวงพ่อดีแล้วครับ ตั้งแต่รับกรรมฐานจากหลวงพ่อในครั้งนั้น ผมก็ได้พบอาจารย์กรรมฐานที่มีชื่อเสียงดังที่หลวงพ่อทำนาย ไปปฏิบัติอยู่ที่สำนักวิปัสสนากรรมฐานวัดมหาธาตุอยู่หลายเดือนกว่าจะบรรลุนิยาม ๑๖ จากนั้นจึงกลับมาปฏิบัติต่อที่วัดพรหมบุรีที่ผมจำพรรษาอยู่ก่อนย้ายมาวัดป่ามะม่วง ปฏิบัติอยู่ ๑๐ ปีจึงตอบปริศนาธรรมของหลวงพ่อได้ มาได้ตอนกำลัง “ยืนหนอ” นี้เอง ผมจึงจดบันทึกไว้เป็นตำราว่า ถ้าใครทำ “ยืนหนอ” ได้ก็จะตอบปัญหาได้”

“พอทำได้แล้วจึงรู้ว่าง่ายมากใช่ไหม นี่แหละเขาเรียกว่า หน้ปากคอก บางคนปฏิบัติมาเป็นสี่สิบสามสิบปี ยังทำ “ยืนหนอ” ไม่ได้ เราถึงต้องเลือกคนที่เราจะให้กรรมฐานอะไรละ ไม่ใช่ให้ สุ่มสี่สุ่มห้า ต้องดูหน้าก่อนว่าเขารับได้ไหม รับแล้วจะเอาไปทิ้งหรือ เปล่า เพราะเหตุนี้จึงได้ให้ไปเพียงสองรายเท่านั้น”

“แล้วจะมีรายที่สามอีกไหมครับ” ภิกษุวัยสี่สิบห้าใคร่รู้

“มีแน่นอน อีกเจ็ดปีข้างหน้าเราจะให้กรรมฐานเป็นรายที่สาม ส่วนรายที่สี่คงไม่มี” ท่านจึงตอบก่อนที่จะถูกถามเรื่องรายที่สี่

“เพราะอะไรหรือครับ หรือว่าหลวงพ่อจะ...จะละสังขาร” ไม่มีคำตอบจากหลวงพ่อคำ สมภารวัดป่ามะม่วงจึงเข้าใจเอาเองว่า ท่านคงจะละสังขารหลังจากให้กรรมฐานแก่ศิษย์ครบสามรายแล้ว เจียบกันไปครู่หนึ่ง ภิกษุผู้เป็นลูกศิษย์ก็พูดขึ้นว่า

“หลวงพ่อให้กรรมฐานสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี แสดงว่าหลวงพ่อต้องมีอายุไม่ต่ำกว่าสามร้อยปี เป็นไปได้หรือครับที่คนจะมีอายุยืนยาวถึงปานนี้ เท่าที่ผมเคยเห็นอย่างมากที่สุดก็ไม่เกิน ๑๒๐ ปี เพิ่งจะมีห.เวงพ่อที่อายุยืนยาวมาก อยู่มาได้ถึงสิบรัชกาล”

“เธอไม่เชื่อกระนั้นหรือ”

“ผมยอมรับว่าไม่อยากจะเชื่อ หากก็ต้องเชื่อเพราะจำนนต่อหลักฐาน เมื่อยี่สิบปีก่อนที่ผมพบหลวงพ่อกครั้งแรก หลวงพ่อก็รูปร่างหน้าตาอย่างนี้ ผมดำสนิทไม่มีหงอกแม้เส้นเดียว ยี่สิบปีผ่านไป ผมอายุ ๔๕ และรู้ตัวว่าแก่ลงไปมาก แต่หลวงพ่อกก็ยังเหมือนเดิมทุกอย่าง ยิ่งเมื่อนึกถึงคำบอกเล่าของโยมอดีตผู้ใหญ่บ้านคนที่พาผมไปพบหลวงพ่อกที่ใต้ต้นไทร จังหวัดขอนแก่น ผมก็ยิ่งมั่นใจมากขึ้น”

“โยมคนนั้นเขาบอกกับเธอว่าอย่างไรหรือ”

“เขาบอกว่าสมัยที่เขาเป็นเด็กเลี้ยงควาย อายุแปดเก้าขวบ หลวงพ่อกก็ดูอายุเท่านี้ รูปร่างหน้าตาอย่างนี้ กระทั่งเขาอายุแปดสิบสี่หลวงพ่อกก็ยังเหมือนเดิม พูดถึงโยมคนนี้ไม่ทราบว่าเขายังมีชีวิตอยู่หรือเปล่าครับ”

“ตายไปหลายปีแล้ว ถ้ายังอยู่อายุก็ ๑๐๕ ปีเข้าปีนี้”

“เป็นอะไรตายครับ”

“ไม่หายใจ แล้วก็ไม่กินข้าว ถ้าหายใจเข้าไว้ แล้วก็กินข้าวเข้าไว้ รับรองว่าไม่ตาย” คำตอบเจ็ดด้วยรอยยิ้มจาง ๆ บนใบหน้า ทำให้ท่านพระครูฐิติภรณ์อ่อนคลาย ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจากการเดินทางพลันมลายหายไปสิ้น

“ถ้าเช่นนั้นผมก็นิมนต์หลวงพ่อกหายใจ และฉันข้าวต่อไปอีกนาน ๆ นะครับ” ความเป็นกันเองของหลวงพ่อกในป่าทำให้ท่านพระครูฐิติภรณ์เหมือนกำลังสนทนากับญาติผู้ใหญ่ที่คุ้นเคยกันมานาน หลวงพ่อรูปร่างนี้มีอะไรที่ผิดแผกไปจากมนุษย์ธรรมดา อายุท่านคงอยู่ในราวสามร้อยปี หากก็ดูเหมือนคนอายุเจ็ดสิบ ผมบนศีรษะซึ่งยาวประมาณครึ่งกระเบียดนั้นไม่มีหงอกแม้แต่เส้นเดียว

ท่านเป็นมนุษย์หรือว่าเป็นเทพแปลงมาหนอ ด้วยความพิศวงสงสัย จึงถามขึ้นว่า

“ทำไมหลวงพ่ोजึงดูไม่แก่ครับ หรือว่าหลวงพ่อดันยาอายุ วัฒนะ หลวงพ่อมืออายุวัฒนะใช่หรือเปล่าครับ”

“เราไม่เคยฉันยาอายุวัฒนะ แต่เราก็รู้วิธีปรุงยาที่กินแล้ว อายุยืน และใช้รักษาโรคมะเร็งเม็ดเลือดได้ด้วย เธอน่าจะนำไปปรุง ตนเอง และบอกญาติโยมที่เขาต้องการกินยาอายุวัฒนะ เราได้ตำรา ยานี้มาจากสมเด็จพระร่วงเจ้าแห่งกรุงสุโขทัย อยากรู้ไหมล่ะ”

“อยากครับ หลวงพ่อกุณาบอกผมด้วยเถิดครับ ว่าปรุง อย่างไร” ท่านจัดการหยิบสมุดและดินสอออกมาจากย่าม สองสิ่ง นี้จะขาดมิได้ เพราะท่านมีคติประจำใจว่า สิ่งใดงามอย่าได้งดขอให้ หมั่นจดหมั่นจำ เห็นลูกศิษย์มีความตั้งใจจริง หลวงพ่อดำจึงบอก วิธีปรุงยาอายุวัฒนะ

“พร้อมแล้วก็จดได้เลย ยาขนานนี้ปรุงง่าย ใช้เครื่องปรุง เพียงสามอย่าง ได้แก่ เกลือสาม มะขามเจ็ด บอระเพ็ดห้า คือเกลือ เม็ดสามถ้วยตวง มะขามเปียกแกะเมล็ดออก หั่นเป็นชิ้นเล็กๆเจ็ด ถ้วยตวง บอระเพ็ดหั่นบางๆ ชิ้นเล็กๆห้าถ้วยตวง แล้วก็หาครก หินมาใบหนึ่ง โขลกเกลือกกับมะขามเปียกให้ละเอียดก่อน แล้วจึง ใส่บอระเพ็ดที่หั่นเป็นชิ้นบางๆลงไป โขลกรวมกันจนละเอียด ผสม น้ำผึ้งแท้พอปั้นได้ แล้วเก็บใส่โถไว้กิน เวลาจะกินให้ปั้นเป็นก้อน โตๆหนึ่งก้อน กินก่อนอาหารเช้า-เย็น เสกด้วย อิติปิ โส ขณะปรุง ยาี้ให้สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณไปด้วย ยานี้มีสรรพคุณแก้ โรคมะเร็งเม็ดเลือดได้ชะงัดนัก ห้ามใช้เครื่องปั้นนะ ต้องใช้ครกหิน ในอนาคตคนจะเครียดและเป็นมะเร็งกันมาก ยานี้จะแก้ได้ คนที่ กินเป็นยาอายุวัฒนะก็จะทำให้อายุยืน ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ”

“หลวงพ่อบอกว่าไม่เคยฉันทายอายุวัฒนะ แล้วทำไมหลวงพ่อยืนแล้วก็ไม่แก่ด้วย หรือว่าหลวงพ่อมียาขนานอื่น”

“เราไม่เคยฉันทายขนานใด แต่ที่เราอายุยืนและไม่แก่เพราะเราผ่านการปฏิบัติมามากจนสามารถอยู่เหนือความเกิด แก่ เจ็บ ตาย ต่างหากละ”

“หลวงพ่เป็นพระอรหันต์” พุดเหมือนนุทานออกมา แต่แรกท่านเพียงสงสัยว่าหลวงพ่องค์นี้คงสำเร็จเป็นพระอรหันต์ หากมาบัดนี้ท่านมั่นใจเต็มร้อยว่าหลวงพ่ในป่าต้องเป็นพระอรหันต์

“เขายังไม่ได้เป็นพระอรหันต์ แล้วเหตุใดจึงมาพยากรณ์ว่าผู้อื่นเป็น นั่นมิใช่วิสัยของศากยบุตรพุทธโอรสเลย”

“ผมเพียงแต่คาดคะเนเอาเท่านั้นเองครับ หากผิดพลาดประการใดผมต้องขออภัยด้วย เมื่อที่หลวงพ่พุดถึงสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี ผมอยากรู้เรื่องของพระองค์ท่าน ประวัติศาสตร์บันทึกไว้ว่า พระองค์ท่านถูกสำเร็จโทษด้วยท่อนจันทน์ ผมไม่อยากจะเชื่อ”

“ไม่เชื่อก็ต้องพิสูจน์ เอาเถอะ แล้ววันหนึ่งเธอจะรู้ว่าความจริงเป็นอย่างไรกันแน่ ขอให้เธอหมั่นอธิษฐานจิตถึงพระองค์ท่านอย่างสม่ำเสมอ แล้วพระองค์ท่านจะทรงมาชี้แจงกับเธอว่าอะไรเป็นอะไร ให้เธอรู้จากพระองค์ท่านดีกว่ารู้จากเรา แต่จะบอกให้รู้สักอย่างหนึ่งว่าทรงสำเร็จอรหัตผลเป็นพระอรหันต์แล้ว เธอจะสื่อสารกับพระองค์ได้โดยทางจิตเท่านั้น” ถ้อยคำของหลวงพ่ด้าทำให้ท่านพระครูรู้ชัดว่าภิกษุรัตตัญญูองค์นี้เป็นพระอรหันต์ หากมิใช่ไหนเลยจะพยากรณ์อรหัตผลในบุคคลอื่นได้ รู้สึกปิติที่ได้มาพบครูบาอาจารย์ผู้จะนำทางท่านไปสู่จุดหมายของชีวิต

“หลวงพ่ครับ หากผมพิสูจน์ได้ว่าสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี

ไม่ได้ถูกสำเร็จโทษด้วยท่อนจันทน์ ผมจะไปขออนุญาตจากหอสมุดแห่งชาติเปลี่ยนประวัติศาสตร์เสียใหม่ให้ถูกต้องตามความเป็นจริง เพราะผมไม่อยากให้อนุชนรุ่นหลังเรียนสิ่งที่ไม่ถูกต้อง อย่างเรื่องค่ายบางระจันก็บันทึกไว้ไม่ตรงกับความเป็นจริง”

“เธอรู้ได้อย่างไร”

“เพราะผมระลึกชาติแต่หนหลังได้ครับ ผมเคยเจริญญาณมาก่อน ต่อมาโยมผู้หญิงคนหนึ่งเขาอ้างว่าเคยเป็นแม่ของผมเมื่อชาติที่แล้ว ผมไม่เชื่อเพราะเธออายุน้อยกว่าผม จะมาเป็นแม่ผมได้อย่างไร เธอก็ยืนยันว่าเธอพูดเรื่องจริง และยังบอกอีกว่าในชาตินั้นผมเป็นแม่ทัพแห่งกรุงศรีอยุธยา ผมต้องการพิสูจน์ว่าสิ่งที่เธอพูดมานั้นจริงหรือเท็จ เมื่อกลับถึงวัดผมจึงเข้ามาจนถึงแต่ปฐมฌานเรื่อยไปจนถึงจตุตถฌาน ออกจากจตุตถฌานแล้วผมก็น้อมจิตไปให้ได้อภิฌานา และแล้วบุพเพนิวาสานุสสติญาณก็บังเกิดขึ้น ผมสามารถระลึกชาติแต่หนหลังได้ถึงเจ็ดชาติ แม้จะเป็นเพียงภูลี้ดินเมื่อเทียบกับบุพเพนิวาสานุสสติญาณของพระพุทธองค์ หากก็ทำให้ผมได้รู้ว่าการเวียนว่ายตายเกิดนั้นมีจริง สรรพสัตว์พากันเวียนว่ายววนอยู่ในสังสารสาครก็เพราะกรรม ผมจึงตั้งปณิธานไว้ว่า จะต้องว่ายข้ามสังสารสาครนี้ให้ได้ ผมจะต้องถึงฝั่งคือพระนิพพานให้ได้” พูดด้วยความมุ่งมั่น

“เธอจะถึงฝั่งอย่างแน่นอน การออกธุดงค์ในครั้งนี้จะช่วยให้เธอว่ายเข้าใกล้ฝั่งมากที่สุด ว่าแต่เธอพิสูจน์ได้หรือไม่ว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นแม่เธอ”

“พิสูจน์ได้ครับ เธอเป็นแม่ผมจริงและผมก็ได้ให้ความช่วยเหลือไปในสิ่งที่พอจะช่วยได้ แต่กรรมของเธอยังไม่สิ้นสุด เพราะจะต้องชดใช้กรรมที่ทำไว้กับปาวเมื่อชาติที่แล้ว ซึ่งในชาตินี้คือสามี

ของเธอ ผมคงจะต้องช่วยเธออีกเพื่อตอบแทนบุญคุณที่เคยเป็นแม่ ลูกกันมา”

“เป็นอันว่าชาติที่แล้วเธอเป็นแม่ทัพ”

“ครับหลวงพ่อก แล้วผมก็รู้เรื่องค่ายบางระจันว่าที่ชนะพม่า เพราะฝีมือผู้หญิง แต่ประวัติศาสตร์บันทึกไว้ว่าเพราะพวกผู้ชาย เอาความดีไปให้ผู้ชาย ทั้งที่พวกผู้ชายพากันเมาและเลย ที่ไม่เมาเห็น จะมีแต่พระอาจารย์ธรรมโชติเท่านั้น คนเมาขาดสติ จะสู้รบตบมือ กับใครได้ ถ้าพวกผู้หญิงไม่ช่วยไว้ รับรองถูกทหารฆ่าตัดหัวทิ้งหมด แล้ว ผมเป็นคนยุติธรรม ไม่เข้าข้างผู้ชายด้วยกันหรอกครับ ใคร ผิดก็ว่าผิด ถูกก็ว่าถูก”

“ทำไมผู้หญิงบางระจันถึงเก่งกาจขนาดนั้น อยู่ๆก็ลุกขึ้นสู้ กับพม่าอย่างนั้นหรือ” หลวงพ่อดำอยากทราบเหตุผล

“หลวงพ่อกเคยได้ยินที่เขาพูดกันว่า ผู้หญิงมีมารยาเรียบร้อย เล่ม เกวียนใหม่ครับ ผู้หญิงเป็นเพศอ่อนแอ ไม่แข็งแรงเหมือนผู้ชาย ถ้าวรกันซึ่งๆหน้าก็ต้องแพ้ แต่ผู้หญิงชนะเพราะใช้มารยา โดยมี คุณหญิงป้อมเป็นต้นคิด คุณหญิงป้อมเป็นภรรยาพระยาวิเศษไชยชาญ พอรู้ว่าสามีถูกพม่าฆ่าตายก็โกรธแค้น รวบรวมพวกผู้หญิง ไปสู้กับพม่าโดยใช้มารยาเป็นอาวุธสำคัญ พวกผู้หญิงเขาพากันห่ม ผ้าตะเบ็งมานให้ดูทะมัดทะแมง แต่ซ่อนอาวุธไว้ที่ชายพก ผู้หญิง สมัยนั้นเขานุ่งผ้าโจงกระเบนครับหลวงพ่อก พวกศัตรูจึงดูไม่ออกว่า มีอาวุธซ่อนอยู่ในผ้า” ท่านหยุดเล่าด้วยไม่แน่ใจว่าหลวงพ่อดำยัง สนใจที่จะฟังต่อหรือไม่

“เล่าต่อซิ หยุดเสียทำไมละ กำลังฟังเพลินๆ” หลวงพ่อกใน ป้าพูดขึ้น ท่านพระครูจึงเล่าต่อ

“ครับ คุณหญิงป้อมจึงนำพวกผู้หญิงจากวิเศษไชยชาญมา

ยังค่ายบางระจัน ระหว่างทางก็ชักชวนพวกสาว ๆ มาด้วย พอมาถึงค่ายบางระจันก็ตรงไปที่ค่าย พวกทหารพม่าพอเห็นผู้หญิงก็ตาลุก เหมือนพวกสมภารแก้วัด บวชมานานพอเห็นสีงสีกาก็ทำท่าอยากจะทำอย่างนั้นแหละ” คราวนี้หลวงพ่อดำถึงกับหัวเราะหึ ๆ เพราะขำในคำพูดของท่านพระครู

“เธอนี้ช่างสรรหาเรื่องขำ ๆ มาเล่านะ เราอยู่ปามานาน ได้ฟังเรื่องสนุก ๆ รู้สึกมีชีวิตชีวาขึ้น”

“หลวงพ่อกับเป็นพระอรหันต์ยังชอบเรื่องสนุก ๆ มีชีวิตชีวาก็คือหรือครับ” ท่านถามในใจด้วยคิดว่าพระอรหันต์ต้องมีชีวิตที่เคร่งครัดและเคร่งเครียด ไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องทางโลก แต่ถึงจะถามในใจหากหลวงพ่อดำก็ตอบนอกใจว่า

“ที่เธอถามอย่างนั้นแสดงว่ายังไม่เข้าใจธรรมชาติของพระอรหันต์ แต่ไม่เป็นไร เมื่อเธอเป็นพระอรหันต์ก็จะรู้เอง เล่าเรื่องคุณหญิงบ้องต่อเถอะ กำลังสนุก” ท่านพระครูจึงเล่าต่อ

“คุณหญิงบ้องก็ให้พวกสาว ๆ ใช้มารยาหญิงเข้าไปเอาอกเอาใจทหารพม่าแล้วก็มอมเหล้าด้วย แต่ก็ต้องทำให้แนบเนียนไม่ให้ศัตรูสงสัย เลยชวนกันร้องรำทำเพลง ก็เกิดเพลง อีแซว ขึ้น เพลงอีแซวก็คือพวกผู้หญิงพากันร้องเพลงแซวพม่า ร้องเพลงไปบ่อนเหล้าไป ไม่ช้าพวกทหารพม่าก็เมาแ้วไปตาม ๆ กัน คุณหญิงบ้องจึงส่งสัญญาณให้พวกสาว ๆ นำอาวุธที่ซ่อนไว้ชายพกออกมาประหัตประหารพม่า พวกพม่าซึ่งกำลังเมาเมาไม่ได้สติก็ไม่มีทางสู้ ถูกคุณหญิงบ้องและพรรคพวกฆ่าตายเป็นเบือเลย ค่ายบางระจันก็ชนะพม่าด้วยประการฉะนี้ แต่พอบันทึกในประวัติศาสตร์กลับเอาความดีไปให้พวกผู้ชาย ซึ่งผมว่าไม่ยุติธรรมเลย ผมจะต้องไปขอแก้ประวัติศาสตร์สักวันหนึ่ง แก้ให้ถูกต้องตามความเป็นจริง รอ

ให้พิสูจน์เรื่องสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรีได้เสียก่อน”

“เธอจะได้ทำแน่นอน แต่ทำแล้วจะสำเร็จหรือไม่นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เอละ เมื่อถึงเวลาก็จะรู้เอง”

“ครับ ผมจะรองานกว่าเวลานั้นจะมาถึง” ท่านหยุดเล่าไปประเด็นยวหนึ่ง แล้วจึงพูดขึ้นว่า

“เหล่านี้ไม่ดีเลยนะครับหลวงพ่อก่อน ผมไม่เข้าใจเลยว่าทำไมคนถึงชอบตีตมกันนัก จริงอยู่ เหล้าอาจจะมึนคุดบ้างตรงที่ตีตมแล้วทำให้คลายทุกข์ แต่โทษของมันนั้นมหาศาล เพราะทำให้ขาดสติ พระพุทธองค์ตรัสสอนว่าคนที่ขาดสติก็คือคนที่ตายแล้ว ผมไม่ชอบคนตีตมเหล้าเลย แล้วก็เชื่อว่าคนตีตมเหล้าเป็นคนไม่ดี คนตีตมต้องไม่ตีตม ผมมีความเชื่อว่าค่ายบางระจันต้องพ่ายแพ้แก่พม่าในตอนหลังก็เพราะเหล้าเป็นเหตุ เพราะเมื่อทางค่ายขอกองทัพไปทางกรุงศรีอยุธยา พระเจ้าแผ่นดินสมัยนั้นก็ไม่นำพาเพราะทรงหมกมุ่นอยู่กับสุรานารี คนบางระจันขาดขวัญและกำลังใจ พวกผู้ชายก็แก้ปัญหาด้วยการตีตมเหล้าจนเมามาย จนในที่สุดต้องพ่ายแพ้แก่พม่าไปอย่างน่าเสียดาย ที่แพ้ไม่ใช่เพราะไม่มีฝีมือ แต่เพราะขาดสติ”

“ในอนาคตคนจะพากันติดเหล้ามากขึ้น ทั้งผู้หญิงผู้ชายแล้วพวกเขาก็จะพากันขาดสติ ละเมิดศีลได้ทุกข้อ บ้านเมืองจะประสบปัญหาทั้งทางเศรษฐกิจและการเมือง คนที่จะอยู่ได้อย่างมีความสุขก็คือคนที่หันหน้าเข้ามาหาร่มธรรมเท่านั้น วัตถุประสงค์ของเธอก็จะมีประชาชนเข้ามาปฏิบัติธรรมเป็นหมื่นเป็นแสน เธอจะเป็นที่พึ่งให้พวกเขาได้ การที่เธอออกอุตงค์ในครั้งนี้จะช่วยชาติได้มหาศาล” หลวงพ่อก่อนในป่าพูดถึงอนาคต

“ผมก็หวังว่าจะเป็นเช่นนั้นครับหลวงพ่อก่อน แต่ผมมีข้อข้องใจอยากเรียนถามหลวงพ่อก่อนว่า ทำไมหลวงพ่อก่อนจึงไม่นัดให้ผมไปพบที่

ได้ต้นไทร จังหวัดขอนแก่น ทำไมจึงให้มาพบที่นี้ หลวงพ่อมีเหตุผลอะไรหรือครับ”

“เพราะที่ขอนแก่นไม่มีต้นไทรให้เราไปนั่ง เขาสร้างเขื่อนอุบลรัตน์ขึ้น บริเวณนั้นจึงถูกน้ำท่วมหมดแล้ว แม้ว่าต้นไทรจะยังอยู่ แต่ก็อยู่ในน้ำ เราคงไม่สะดวกที่จะนั่งสนทนากับเธอในน้ำ”

“อย่างนั้นหรือครับ ผมก็ทราบมาเหมือนกันว่ามีการสร้างเขื่อนขึ้น แต่ไม่ทราบว่า เป็นบริเวณนั้น ผมก็คงไม่สะดวกเช่นกัน ถ้าจะให้พบหลวงพ่อในน้ำ” ภิกษุวัยสี่สิบห้าพูดยิ้มๆ

๗๕

หลวงพ่อดำ

USS ยากาศกลางป่าเขาช่างเอื้อต่อการพบปะกันของสอง
ภิกษุ ผู้ดำเนินตามมรรคมรรคอันจะนำไปสู่ความสิ้นไปแห่งทุกข์
เบื้องทิศตะวันตก ดวงตะวันคล้อยต่ำลงและกำลังจะลาลับขอบฟ้า
ในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า หมู่บิณฑบาตและกาแกพากันบินกลับรัง ส่ง
เสียงเพรียกเรียกพวกพ้องดังยิ่งมี รัตติกาลกำลังเคลื่อนตัวช้าๆ เข้า
ครอบคลุมอาณาบริเวณ ที่โคนต้นหว้า หลวงพ่อดำนั่งเป็นสง่าใน
ท่าขัดสมาธิเพชร ห่างท่านออกไปกึ่งวา พระครูเจริญนั่งพับเพียบ
เก็บเท้า มือทั้งสองวางซ้อนกันไว้บนตักในท่าสำรวมดูน่าเลื่อมใส
“ต้นหว้าเป็นไม้ที่มีความสำคัญในพุทธประวัตินะ” หลวงพ่อดำ
คำเอ่ยขึ้น

“หรือครับ ผมไม่เคยทราบมาก่อน ทราบแต่ว่าภายใต้โคน
ไม้ไผ่สถิตพระพุทธรองค์ทรงบรรลुพระสัมมาสัมโพธิญาณ ในเวลา
ต่อมาจึงเรียกต้นพระศรีมหาโพธิ์ อีกต้นหนึ่งที่ผมรู้จักคือต้นเกด
หรือราชายดนะ ที่พระพุทธรองค์ประทับเสวยวิมุตติสุขเป็นเวลา ๗
วัน มีพ่อค้าสองคนชื่อ ตบุสสะ กับ ภัลลิกะ เดินทางจากอูกกกลชนบท
มาพบและถวายข้าวสัตตูก้อน สัตตุงมแต่พระพุทธรองค์”

“แต่ต้นหว้ามีความเกี่ยวข้องกับพระพุทธรองค์ก่อนหน้านั้น
อีก ตั้งแต่พระองค์ยังเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ พระชนมายุ ๗ พรรษา”

“นี่ก็ออกแล้วครับ ตอนนั้นพระองค์ตามเสด็จพระราชบิดา ไปในพิธีจรดพระนังคัลแรกนาขวัญ ทรงประทับอยู่ที่ใต้ต้นหว่า พวกพี่เลี้ยงพากันไปดูพระเจ้าสุทโธทนะทรงไถนา ทิ้งพระสิริขัตตฤกษ์มาร ไว้ใต้ต้นหว่าจนเย็น คิดว่าพระกุมารคงถูกแดดเผาเพราะวรกาย เสียแล้ว แต่เกิดอัศจรรย์ต้นหว่ายังคงทอร่มเงาบังแดดให้พระกุมาร เหมือนเมื่อตอนเช้า ที่เป็นดังนี้เพราะอำนาจผานสมาบัติที่ทรง บำเพ็ญมาแต่ครั้งเสวยพระชาติเป็นพระเวสสันดรไซ้ไหมครับ”

“ถูกแล้ว”

“เมื่อก่อนผมไม่เชื่อว่าพระเวสสันดรจะมีจริง คิดว่าเป็นเรื่อง ที่คนโบราณเล่าสืบๆกันมา บัดนี้ผมได้พิสูจน์แล้วว่าเป็นเรื่องจริง และนารีผจญก็มีอยู่จริง ผมเป็นคนไม่เชื่ออะไรง่ายๆหรอกครับหลวง พ่อ”

“ดีแล้ว เพราะคนเชื่อยากนั้นสอนง่าย ส่วนพวกเชื่อง่ายมัก สอนยาก เราชอบคนเชื่อยากอย่างเธอนี้แหละ”

“ขอบพระคุณครับ ผมขอฝากเนื้อฝากตัวเป็นลูกศิษย์หลวง พ่อด้วยนะครับ” พูดพร้อมกับประนมมือไหว้อย่างนอบน้อม

“เมื่อเป็นลูกศิษย์เรา เราก็จะถามอีกว่า ชมพูทวิปแปลว่า อะไร ภาษาบาลีว่าอย่างไร”

“ผมไม่ทราบคำแปลครับ ทราบแต่ว่า ชมพูทวิปแปลมาจาก ภาษาบาลีว่า ชมพูทวิเป ถ้าชมพูหมายถึงสีชมพู ก็น่าจะแปลว่า ทวิป สีชมพู หรือดินแดนสีชมพู ผมตอบอย่างนี้ถูกหรือเปล่าครับ”

“ก็ไม่ผิด แต่ก็ยังไม่ถูกเสียทีเดียว ชมพูแปลว่าต้นหว่า ชมพู ทวิป แปลว่าดินแดนที่เต็มไปด้วยต้นหว่า หรือจะแปลว่าทวิปแห่ง ต้นหว่าก็ได้ ดินแดนที่พระพุทธศาสนาเกิดขึ้นเรียกว่าชมพูทวิป เพราะเต็มไปด้วยต้นหว่า ปัจจุบันดินแดนแห่งนี้เป็นที่ตั้งของ

ประเทศต่างๆ ๕ ประเทศ ได้แก่ อินเดีย เนปาล ปากีสถาน อัฟกานิสถาน และบังคลาเทศ”

“ผมหนีออกมาแล้วครับ สีสชมพูก็คือสีของลูกหว่าที่กำลังห้ามไช้ใหม่ครับ สมัยเด็กๆผมชอบกินลูกหว่า ตอนมันสีเขียวยังกินไม่ได้ พอห้ามมันจะกลายเป็นสีชมพู หากก็ยังมีรสฝาดอยู่ ต้องรอให้มันเปลี่ยนจากสีชมพูเป็นสีม่วง และจากสีม่วงเป็นสีดำ ถึงตอนนั้นจึงมีรสหวาน หลวงพ่อเล่าครับ เคยฉันลูกหว่าหรือเปล่า”

“เราไม่ได้ฉันอาหารมนุษย์มาหลายร้อยปีแล้ว เรามีบาตรก็จริง แต่ไม่เคยออกบิณฑบาต เพียงเอาบาตรแขวนไว้ที่กิ่งไม้ พอถึงเวลาก็ปลดบาตรลงมาและฉันอาหารที่อยู่ในนั้น” หลวงพ่อดำบอกกล่าว ถ้อยคำของท่านทำให้ภิกษุวัยสี่สิบห้าถึงห้าสิบหกของโยมอดีตผู้ใหญ่บ้านที่บอกท่านเมื่อยี่สิบปีก่อนว่า “หลวงพ่อก็คือท่านไม่ได้บิณฑบาต ผมเห็นท่านเอาบาตรแขวนไว้ที่กิ่งไทร พอได้เวลาฉันคือประมาณก่อนเที่ยง ท่านก็จะปลดบาตรลงมา แล้วนั่งฉันอาหารที่อยู่ในบาตร ฉันเสร็จก็ล้างบาตรแล้วแขวนไว้ที่เดิม ผมพยายามสังเกตว่ามีใครนำอาหารมาถวายบ้าง แต่ก็ไม่เห็นมีผู้ใดเลย ไม่มีใครสนใจหรือแม้แต่จะพูดถึงท่าน บางครั้งผมก็อดสงสัยไม่ได้ว่าท่านจะมาทำไมทุกปี ในเมื่อไม่มีใครสนใจท่านเลย” เหมือนจะรู้ว่าลูกศิษย์กำลังคิดอะไรอยู่ หลวงพ่อดำพูดขึ้นว่า

“ก็มารอพบเธออย่างไรล่ะ รู้ว่าวันหนึ่งเธอจะให้โยมผู้ใหญ่บ้านพามาหาเรา”

“แต่โยมเขาบอกว่าตอนเขาอายุแปดเก้าขวบก็เห็นหลวงพ่อนั่งอยู่ที่ใต้ต้นไทรทุกปี ตอนนั้นผมยังไม่เกิดนะครับ” ผู้อ่อนวัยกว่าแย้ง

“เรียกว่าเรมารอเธอตั้งแต่ก่อนเกิดนั่นแหละ เป็นเรื่อง

เหลือเชื่อใช่ไหม ก็น่าแปลกนะ คนเราเวียนตายเวียนเกิดไม่รู้ก็ภพ
ก็ชาติ แต่บางคนกลับไม่เชื่อเรื่องภพชาติ ไม่เข้าใจเรื่องวัฏจักรชีวิต
เรารู้จักเธอมาก่อนที่เธอจะเกิดเสียอีก พุดอีกอย่างคือเรารู้จักเธอมา
นาน ตั้งแต่เธอเป็นแม่ทัพแห่งกรุงศรีอยุธยา นั่นแหละ เธอซีไม่รู้จัก
เรา เพราะยังไม่ถึงเวลาที่เธอจะรู้”

“แล้วหลวงพ่อรู้จักสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรีตั้งแต่เมื่อไร
ครับ”

“ตั้งแต่พระองค์เป็นพระยาตาก เธอรู้ไหม ที่ประวัติศาสตร์
บันทึกไว้ว่าพระองค์เป็นลูกจีน บิดาชื่อไหฮอง มารดาชื่อนาง
นกเอี้ยง นั้น เป็นเรื่องที่เขาสम्मุตินั้นมา ความจริงพระองค์มิได้
เป็นลูกนายไหฮอง เพราะนายไหฮองไม่มีตัวตนจริงๆ ไหฮองเป็น
ชื่อของหญิงเชื้อสายจีนซึ่งเป็นสนมลับๆของกษัตริย์พระองค์หนึ่ง
แห่งกรุงศรีอยุธยา” ท่านหมายถึงพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศ

“พระองค์เป็นโอรสกษัตริย์หรือครับ”

“ถูกแล้ว ส่วนนางนกเอี้ยงก็ไม่มีตัวตนเช่นกัน เอาละ วัน
หนึ่งเธอจะได้พบกับพระองค์ท่าน ลองทูลถามดูว่าจะตรงกับที่เรา
พุดมาหรือไม่ แต่อย่าลืมว่าเธอจะสื่อสารกับพระองค์ได้โดยทางจิต
เท่านั้น”

“ครับ แล้วเมื่อนั้นผมจะขออนุญาตเปลี่ยนประวัติศาสตร์
เสียใหม่ให้ตรงกับความเป็นจริง”

“นั่นเป็นเรื่องที่เธอจะพิจารณาวินิจฉัยด้วยตัวเธอเอง อย่าง
ไรก็ตาม ขออย่าได้เอ่ยอ้างเราเป็นพยาน เพราะไม่ใช่วิสัยของเรา
ที่จะทำเช่นนั้น”

“ทำไมหรือครับ ผมว่าถ้าหลวงพ่ช่วยไปเป็นพยาน บาง
ทีอาจจะสำเร็จ ถ้าฟังผมคนเดียวเขาอาจไม่เชื่อ ต้องมีพยาน”

“มันเป็นไปไม่ได้นะซี แค่เธอบอกพวกเขาว่าเราอายุเกินสามร้อยปีก็ไม่มีใครเชื่อแล้ว เอาเถอะ ให้ชาวโลกเขาจัดการกันเอง เราอยู่พ้นโลกแล้ว ไม่ควรจะไปเกี่ยวข้อง”

“ครับ แต่...หลวงพ่อกับผมอยากทราบว่าจริงๆแล้วหลวงพ่อบอกว่าอายุเกินสามร้อยปี ทำให้ผมคิดไปถึงพระอุตุตตระที่คนเขาเชื่อกันว่าเป็นองค์เดียวกับหลวงปู่เทพโลกอุดร หลวงพ่อก็คือหลวงปู่เทพโลกอุดรใช่ไหมครับ” ไม่มีคำตอบจากหลวงพ่อดำ ท่านพระครูจึงสรุปว่า

“ถ้าหลวงพ่อก็คือหลวงปู่เทพโลกอุดร และหลวงปู่เทพโลกอุดรเป็นองค์เดียวกับพระอุตุตตระที่พระเจ้าอโศกทรงส่งมาเผยแผ่พระศาสนาที่ยังดินแดนสุวรรณภูมิคู่กับพระโสณะ หลวงพ่อก็คืออายุเกินสองพันปี เพราะพระเจ้าอโศกทรงส่งสมณทูตไปเผยแผ่พระศาสนาในปี พ.ศ. ๒๓๔ หลวงพ่อบอกว่าอายุสองพันกว่าปีแล้วใช่ไหมครับ”

“อะไรทำให้เธอคิดเช่นนั้น”

“ผมมีหลักฐานครับ”

“หลักฐานอะไร”

“พระไตรปิฎกครับ ในมหาปรินิพพานสูตร พระไตรปิฎกเล่ม ๑๐ พระพุทธองค์ตรัสแก่พระอานนท์ว่า ผู้ใดเจริญอิทธิบาท ๔ ประการดีแล้ว ถ้าปรารถนาก็อาจมีอายุยืนได้ถึงกับหรือเกินกับ ตอนแรกที่ผมอ่านยังนึกแย้งในใจว่าจะเป็นไปได้หรือไม่ใช่ผมไม่เชื่อพระพุทธเจ้าแน่ครับ เพียงแต่ผมคิดไปว่าพระไตรปิฎกแปลกันมาผิดๆหรือเปล่า แต่พอมาพบหลวงพ่อกับผมก็มั่นใจเต็มร้อยว่าเรื่องนี้พระพุทธองค์ตรัสไว้จริง และไม่ได้แปลกันมาผิดๆ” ภิกษุวัยสี่สิบห้าอธิบาย

“สิ่งที่พระพุทธองค์ตรัส ไม่มีที่ไม่จริง แต่มนุษย์บางพวก ทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์ที่ไม่สามารถเข้าถึงพระปัญญาญาณของพระพุทธองค์ ก็เกิดความเห็นผิด คิดเอาเองว่าสิ่งที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ไม่จริงบ้าง พระไตรปิฎกแปลกันมาผิดๆบ้าง เท่ากับไม่ศรัทธาในญาณตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าที่เรียกว่า ตถาคตโพธิสัทธา ในอนาคต คนจะยิ่งห่างไกลกับพระศาสนามากขึ้น พวกเขาจะไม่เชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด ไม่เชื่อเรื่องนรกสวรรค์ แล้วก็จะพากันก่อกรรมทำชั่วต่างๆนานา ลูกจะฆ่าพ่อ พ่อลูกจะฟ้องร้องแย่งสมบัติกัน ศิษย์จะคิดล้างครูอาจารย์ ความกตัญญูกตเวทิต ความเมตตา กรุณาจะค่อยๆหายไปจากโลก เหลือแต่การเอารัดเอาเปรียบ การแก่งแย่งแข่งขัน แม้ลูกก็ยังไม่ว่างใจกันและกัน สามภรรยาที่อยู่กันด้วยผลประโยชน์ ไม่มีความรักความซื่อสัตย์และความจริงใจต่อกัน เธอเองก็รู้ว่าต่อไปสังคมโลกจะวุ่นวายสับสน คนดีเท่านั้นจึงจะเข้ามาหลบในร่มเงาของพระศาสนา แต่ก็น่าเสียดายที่พระสงฆ์ไม่อาจเป็นที่พึ่งให้ประชาชนได้ เพราะพวกเขาลดตัวลงมาแก่งแย่งแข่งขันในทางวัตถุกับผู้ครองเรือน ประชาชนก็เลยเลิกล้มบิณฑบาต ทำให้พระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบซึ่งมีจำนวนน้อยต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วย เธอเองก็จะถูกพวกคนชั่วซึ่งมีทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์ใส่ร้ายป้ายสี แต่พวกเขาทำอะไรเธอไม่ได้ เพราะเธอผ่านการอบรมกายอบรมจิตมาอย่างดี การออกธุดงค์ในครั้งนี้จะทำให้เธอเข้าถึงประโยชน์ทั้งสองส่วน คือประโยชน์ตนและประโยชน์ท่าน โดยเฉพาะประโยชน์ท่านนั้นเธอจะเป็นที่พึ่งของคนทั้งในประเทศและต่างประเทศ คนมีบุญจากทั่วโลกจะพากันมาหาเธอแล้วเธอก็จะเหน็ดเหนื่อยกับการสงเคราะห์พวกเขาจนแทบไม่มีเวลากินเวลานอน” เป็นครั้งแรกที่ท่านพระครุมีโอกาสฟัง เทศนาภักดิ์ยาว จากหลวงพ่อบุญ

“ผมก็พอจะทราบถึงภาระหน้าที่ที่จะต้องทำหลังจากออก
ชุดงศ์กับหลวงพ่อกแล้ว แม้เป็นภาระอันยิ่งใหญ่ แต่ผมก็ต้องทำ ผมตั้ง
จิตอธิษฐานไว้แล้วว่า ชีวิตนี้ขอถวายเป็นพุทธบูชา ผมจึงพร้อมที่
จะดำเนินตามรอยบาทของเสด็จพ่อ พระองค์ทรงสละความสุขส่วน
ตนเพื่อประโยชน์สุขของชาวโลก แม้จะเป็นเจ้าชาย หากพระองค์
ก็ไม่ทรงยินดีในราชสมบัติหรือความสุขสบายทางโลก ทรงตั้งต้น
ค้ำหน้าวิชาดับทุกข์ ครั้นพบแล้วก็ทรงนำมาสั่งสอนชาวโลก ผมจะ
ดำเนินตามรอยบาทของพระพุทธองค์รับหลวงพ่อ” ภิกษุวัยสี่สิบ
ห้าพูดอย่างมุ่งมั่น

“ดีแล้ว เราขออนุโมทนา เธอจะทำได้อย่างที่พูดและจะ
ได้รับอันสงฆ์ในปัจจุบันทันตาเห็น จำคำพูดของเราไว้ให้ดี **ว่าเธอ
จะต้องมรณภาพเมื่ออายุห้าสิบปี”**

“แสดงว่าผมจะมีอายุยืนยาวต่อไปอีกห้าปีเท่านั้นหรือครับ”
ท่านถาม มิได้ตกอกตกใจแต่อย่างใด

“ถูกแล้ว เพราะบาปกรรมที่เคยทำปาณาติบาตมาตั้งแต่เด็ก
แต่อันสงฆ์ที่เธอช่วยเหลือประชาชนดังที่เราพูดมาแล้ว สามารถ
ทำให้เธอมีอายุยืนยาวต่อไปได้อีก หากก็มีข้อแม้ว่าเธอจะต้องต่ออายุ
ทุกปี”

“แล้วผมจะต่อได้อีกกี่ปีครับ”

“เรื่องนั้นเอาไว้เธอจะรู้เอง” เจียบกันไปครู่หนึ่งผู้อ่อนวัยกว่า
ก็ถามขึ้นว่า

“หลวงพ่อก็คือหลวงปู่เทพโลกอุดร และหลวงปู่เทพโลกอุดร
คือพระอุตตระไช้หรือเปล่าครับ”

“เราจะไม่ตอบ ให้เธอไปหาคำตอบเอาเอง แต่สิ่งที่เราจะ
บอกเธอก็คือ เรารอเธอมานาน รอมาตั้งแต่ก่อนที่เธอจะมาเกิดเป็น

เธอในชาตินี้ เราเองนะที่ دلใจให้เธอไปหาหลวงพ่อดีมเพื่อเรียนวิชา
คชศาสตร์ เพราะถ้าไม่เรียนเธอตายแน่นอน”

“เป็นอะไรตายครับ”

“ถูกช้างเหยียบตายนะซี เพราะเรารู้ว่าเมื่อออกธุดงค์เธอ
จะต้องเผชิญกับฝูงช้าง ถ้าไม่เรียนวิชาคชศาสตร์จากหลวงพ่อดีม
มา เธอถูกช้างเหยียบตายแน่นอน”

“หรือครับ ผมถึงว่าทำไมหลวงพ่อดีมท่านจึงยึดเยียดให้
ผมเรียนวิชานัก ผมกราบเรียนตามตรงว่าไม่อยากได้วิชานี้ เพราะ
มองไม่เห็นประโยชน์ว่าจะเรียนไปทำไม หลวงพ่อดีมท่านก็สอน
ผมว่า อย่าหยิ่งโง่เป็นแมลงบ่อง ผู้ใหญ่ให้อะไรต้องรับไว้ก่อน มี
เสื่อตัวเดียวกับมีลืบตัวอย่างไหนจะดีกว่ากัน ท่านพูดเสียจนผมต้อง
ยอมเรียน เพิ่งจะทราบเดี๋ยวนี้เองว่า หลวงพ่อ دلใจให้ผมไปหา
หลวงพ่อดีม แล้วหลวงพ่อดีมท่านรู้จักหลวงพ่อหรือเปล่าครับ”
ท่านพระครูถาม

“จะรู้หรือไม่รู้ไม่สำคัญ เอาละ เดี่ยวเราจะบอกเธอว่าวิชา
คชศาสตร์มีประโยชน์อย่างไร ตอนนี้ขอให้เธอไปสร่งน้ำเสียก่อน ที่
เชิงเขามีลำธารเล็กๆมีน้ำไหลไม่แรงนัก ลงไปสร่งน้ำให้เรียบร้อย
แล้วค่อยมาคุยต่อ ยังมีอีกหลายเรื่องที่คุณจำเป็นต้องรู้”

“แล้วหลวงพ่อสร่งน้ำหรือยังครับ”

“ไม่ต้องห่วงเรา สำหรับเราจะสร่งหรือไม่สร่งก็มีค่าเท่ากัน
เพราะเราไม่มีอะไรที่จะต้องชำระล้างอีกต่อไป” ท่านพูดเป็นปริศนา

๗๖

คาถาชนะมาร

เมื่อได้สร่งน้ำชำระร่างกายแล้ว ท่านพระครูรู้สึกสดชื่น กระปรี้กระเปร่าขึ้น ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจากการเดินทางไม่มีหลงเหลืออยู่ ครองผ้าสามผืนเรียบร้อยแล้วจึงเดินกลับไปยังโคนไม้หว่า หลวงพ่อดำยั้งนั่งอยู่ในท่าเดิม ซึ่งหากเป็นคนธรรมดา คงต้องเปลี่ยนท่านั่งหลายครั้งเนื่องจากทนกับความเมื่อยขบไม่ไหว บัดนี้สมาธิวิปัสสนาจะมองรู้แล้วว่าภิกษุรัตติกาลองค์นี้มีวิชฌมกุศลธรรมสามัญญ์ จริ่งอยู่ แม้ร่างกายของท่านจะประกอบขึ้นด้วยชั้น ๕ เฉากเช่นคนทั่วไป หากก็เป็นชั้น ๕ ที่บริสุทธิ์หลุดพ้น เป็นอิสระจากความเกิด แก่ เจ็บ ตาย จึงดูเหมือนว่าสามารถดำรงอยู่ในสภาพเดิมได้แม้เวลาจะล่วงเลยผ่านไปนานเท่าใดก็ตาม และหากท่านเป็นพระอัครเถระจริงก็แสดงว่าอายุของท่านในเวลานี้จะต้องมากกว่าสองพันสามร้อยปี

กราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้งและนั่งในที่อันสมควรแล้ว
ภิกษุวัยสี่สิบห้าจึงถาม

“หลวงพ่อกับจะเดินธุดงค์คืนนี้หรือว่าจะรอให้สว่างเสียก่อน
ครับ”

“ทำไมต้องรอให้สว่าง”

“จะได้อาศัยแสงอาทิตย์ส่องทางครับ”

“เราไม่ต้องการแสงของดวงอาทิตย์ เธอจำไว้ละ นักปฏิบัติ ไม่จำเป็นต้องใช้แสงอาทิตย์เป็นเครื่องส่องทาง แสงแห่งปัญญา นั่นต่างหากที่จะส่องสว่างให้เขาเดินทางไปถึงจุดหมายได้ พระพุทธองค์ตรัสว่า **นตฺถิ ปญฺญาสมา อาภา - แสงสว่างเสมอด้วยปัญญา ไม่มี** เธอเห็นด้วยไหม”

“เห็นด้วยครับหลวงพ่อ เพราะสิ่งที่พระพุทธองค์ตรัสล้วนเป็นสัจธรรมและเชิญชวนให้มาพิสูจน์ได้ทุกเมื่อ ถ้าผมไม่เห็นด้วยก็เท่ากับไม่เชื่อในพระปัญญาตรัสรู้ของพระตถาคต ที่เรียกว่า ตถาคตโพธิสัทธา นะครับ เหตุผลหนึ่งที่พระพุทธองค์ทรงได้พระนามว่า ตถาคต ก็เพราะทรงมีพระวาจาที่แท้จริง คือพระดำรัสทั้งปวงนับแต่ตรัสรู้จนเสด็จดับขันธปรินิพพานล้วนเป็นสิ่งแท้จริง ถูกต้อง ไม่เป็นอย่างอื่น แล้วก็ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับความเชื่อหรือไม่เชื่อของผู้ใด ไม่ว่าใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อ สิ่งที่พระองค์ตรัสและสิ่งที่พระองค์สอนก็จริงอยู่อย่างนั้น ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ถูกจำกัดด้วยกาลเวลา คำสอนของพระพุทธองค์ คนมีปัญญาเท่านั้นที่จะเข้าใจ ด้วยเหตุนี้พระพุทธศาสนาจึงได้ชื่อว่าเป็นศาสนาแห่งปัญญา พระพุทธองค์ทรงให้ความสำคัญกับปัญญามากเหลือเกิน เช่นตรัสว่า **ปญฺญาโลกสฺมิ ปชฺโชโต - ปัญญาเป็นดวงขวลาในโลก** หลวงพ่อเห็นด้วยไหมครับ” คราวนี้ลูกศิษย์เป็นฝ่ายถามบ้าง ใช้คำถามเดียวกับที่อาจารย์ใช้

“เธอมีเหตุผลอะไรจึงคิดว่าเราจะไม่เห็นด้วยละ” แทนคำตอบอาจารย์กลับถาม

“ผมยังไม่ได้คิดว่าหลวงพ่อจะไม่เห็นด้วยนี่ครับ” คนเป็นศิษย์แย้ง

“ไม่คิดแล้วทำไมถาม”

“ผมก็ถามไปอย่างนั้นเองครับ ตกลงว่าหลวงพ่อก็คงจะออก
รูดงค์คืนนี้เลยหรือเปล่าครับ”

“ถูกแล้ว แต่ยังไม่ใช่ตอนนี้ เรายังมีเรื่องที่จะต้องบอกกล่าว
ให้เธอทราบ การรูดงค์ครั้งนี้เป็นการฝึกชั้นเอกฤษฏ์สำหรับเธอ
เพราะเต็มไปด้วยอันตรายนานาประการ เราถึงต้องให้เธอเข้า
ผลสมาบัติเจ็ดวันก่อนที่จะเดินทางมาพบเราที่นี่ แต่ถึงกระนั้นก็ต้อง
มาทำความเข้าใจในเรื่องต่างๆอีก เพื่อความปลอดภัยในชีวิตของเธอเอง
ก็อย่างที่ได้ออกไว้แล้วว่าเราตั้งใจให้เธอไปหาหลวงพ่อดิม
เพื่อที่จะได้เรียนวิชาคชศาสตร์ นอกจากวิชาคชศาสตร์แล้ว เธอยัง
ได้วิชาชั้นระยะทางมาอีกด้วย ซึ่งสองอย่างนี้จะเป็นประโยชน์อย่าง
มากสำหรับเธอในการเดินรูดงค์”

“หลวงพ่อบอกอย่างนี้ทำให้ผมนึกถึงคำพูดของหลวงพ่อดิม
ที่ท่านพูดกับผมว่า เจ้าต้องเรียนวิชาคชศาสตร์ ถ้าไม่เรียนเจ้าต้อง
ตาย ผมก็นึกว่าท่านขู่ผมเล่น พอมาฟังหลวงพ่อดิมถึงเข้าใจว่าท่าน
พูดจริง มิได้ขู่แต่อย่างใด แต่ผมก็ขอสารภาพว่าผมชักจะลี้มๆไป
บ้างแล้ว เพราะไม่ได้ใช้ ส่วนวิชาชั้นระยะทางผมใช้บ่อยจึงไม่
ลี้ม”

“ลี้มก็ไม่ใช่ไร เดี่ยวเราจะช่วยทบทวนให้ เธอปัญญาดี ทั้ง
ความจำก็เป็นเลิศ ไม่ต้องวิตกกังวลใดๆทั้งสิ้น เอาละ ไหนลองบอก
มาซิว่าหลวงพ่อดิมสอนวิชาคชศาสตร์อย่างไรบ้าง”

“ผมจำไม่ค่อยได้ครับหลวงพ่อดิม แต่ที่ไม่ลี้มคือท่านเล่าให้
ผมฟังว่า ช้างคู่พระบารมีของสมเด็จพระนเรศวรมหาราชนั้น มาจาก
บ้านพรานกระต่าย จังหวัดกำแพงเพชร นายพรานไปล่าสัตว์ได้ลูก
ช้างมาตัวหนึ่ง เห็นลักษณะดีจึงนำมาถวายสมเด็จพระมหา
ธรรมราชา พระราชบิดาในสมเด็จพระนเรศวร ขณะนั้นสมเด็จพระ

นเรศวรยังทรงพระเยาว์ สมเด็จพระมหาธรรมราชาทรงพระราชทานลูกช้างแต่พระโอรส และเมื่อสมเด็จพระนเรศวรเสด็จขึ้นครองราชย์ก็ได้ทรงช้างเชือกนี้เป็นช้างคู่พระบารมี”

“แล้วเธอรู้หรือเปล่าว่าช้างเชือกนี้มีความสำคัญต่อชาติบ้านเมืองมาก สมเด็จพระนเรศวรทรงกระทำยุทธหัตถีกับพระมหาอุปราชา ทรงได้ชัยชนะก็เพราะช้างช่วย”

“ช่วยอย่างไรหรือครับ”

“หลวงพ่อดีมไม่ได้เล่าให้ฟังหรือครับ”

“ไม่ได้เล่าครับ”

“แล้วอยากฟังไหม”

“อยากครับ”

“ถ้าอยากก็จะเล่าให้ฟัง คืออย่างนี้ ขณะที่สมเด็จพระนเรศวรทรงกระทำยุทธหัตถีกับพระมหาอุปราชายุ่่นั้น ช้างพระที่นั่งเกิดเสียหลัก เลยถอยหลังไปชนต้นพุทรา ถ้าไม่ชนต้นพุทรา ก็คงจะแย่เหมือนกัน แต่พอได้ต้นพุทราเป็นหลัก จึงใช้ขาหลังยันต้นพุทราไว้แล้วพุ่งเข้าไปใส่คู่ต่อสู้ สมเด็จพระนเรศวรทรงใช้โอกาสนี้สอดพระของง้าวเข้าใต้พระกัจฉะของพระมหาอุปราชา แล้วทรงกระชากอย่างแรงจนพระศอขาดสะพรั่ง และประวัติศาสตร์บันทึกไว้ว่าทรงฟันด้วยพระของง้าว จะฟันได้อย่างไร นี่ถ้าเกิดเขาอนุญาตให้เธอแก้ประวัติศาสตร์ อย่างลิ้มแก้ตรงนี้ด้วยนะ พระของง้าวด้ามยาวออกอย่างนั้นจะใช้ฟันคนจนคอขาดเป็นไปไม่ได้ อ้อ ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่เธอควรรู้ไว้ คือ ที่สมเด็จพระนเรศวรทรงชนะศึกสงครามทุกครั้งก็เพราะพระองค์ทรงสวดคาถาชนะมาร เธอรู้จักคาถาชนะมารหรือเปล่า”

“คือ พระชัยมงคลคาถาทั้ง ๘ บท ที่ขึ้นต้นว่า พาหุ สหส

ไซ้ใหม่ครับ”

“ถูกแล้ว เธอรู้ใหม่ว่าใครเป็นผู้จรรยา”

“ไม่ทราบครับ ไซ้พระภิกษุชาวลังกาหรือเปล่าครับ เพราะบทสวดนี้ไทยได้มาจากศรีลังกา”

“ใครว่า ศรีลังกาได้ไปจากไทยต่างหาก นี่แสดงว่าเธอรู้ไม่จริง แต่เอาเถอะ เรายังไม่บอกเธอตอนนี้ เอาไว้ปี ๒๕๒๙ เธอจะได้พบกับผู้ที่จรรยาบทสวดนี้ ท่านเป็นพระอาจารย์ของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ได้รจนารับไว้ให้สมเด็จพระนเรศวรทรงสวดเป็นประจำเพื่อจะได้รบชนะ สมเด็จพระนเรศวรไม่เคยแพ้ทัพอีกด้วยพระคาถา ๘ บทนี้ เธอจดไว้เลยนะว่า ปี ๒๕๒๙ เธอจะได้พบกับพระอาจารย์ของสมเด็จพระนเรศวร” ภิกษุ้วยี่สี่สิบห้าจึงหยิบกระดาษและดินสอออกมาจากย่ามอีกครั้ง ทว่าแสงนวลของดวงจันทร์ราไม่สว่างพอที่จะมองเห็น ท่านจึงจุดไม้ขีดก้านหนึ่งขึ้น เมื่อจุดเสร็จไม้ขีดก้านนั้นก็ไหม้หมดพอดี

“มีอีกเรื่องหนึ่งที่เราจะบอกเธอ จะจำหรือจะจดไว้ก็ตามใจ คือในปี ๒๕๓๕ ข้างของสมเด็จพระนเรศวรจะมาอยู่ที่วัดเธอ” ท่านพระครูยังไม่ได้เก็บสมุดและดินสอใส่ย่าม จึงจุดไม้ขีดขึ้นอีกก้านหนึ่งแล้วจัดการจดบันทึกไว้เป็นหลักฐาน มิใช่ไม่เชื่อในสิ่งที่หลวงพ่อบอกในป่าพูด หากต้องการจดไว้กันลืม และจะได้นำไปเล่าให้ลูกศิษย์ลูกหาฟังในวันข้างหน้าด้วย

“เออละ ทีนี้ก็มาทบทวนวิชาดาราศาสตร์ที่เธอรำเรียนมาจากหลวงพ่อดีม เพราะคืนนี้เราจะจุดธูปไปในป่าดงพญาเย็นด้วยกัน เธอรู้จักป่าดงพญาเย็นไหม”

“รู้จักครับหลวงพ่”

“ถ้ารู้จักก็ลองบอกมาซิว่า เมื่อก่อนป่าแห่งนี้ชื่ออะไร แล้ว

ทำไมจึงเปลี่ยนมาเป็นดงพญาเย็น” ท่านพระครูตอบไม่ได้ด้วยไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน ครั้นจะตอบตามตรงว่าไม่รู้ก็เกรงว่าจะถูกหลวงพ่อบ่นปาดำหนิติเตียน จึงจำเป็นต้องใช้ เห็นหนอ เข้าช่วยแล้ว เห็นหนอ ก็ส่งคำตอบให้ในวินาทีนั้น ท่านตอบหลวงพ่อดำว่า

“แต่เดิมป่าดงพญาเย็นมีชื่อว่าดงพญาไฟ ครั้นถึงรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระมหากษัตริย์พระองค์ที่ ๕ แห่งราชวงศ์จักรี ทรงดำริว่าชื่อ พญาไฟ ฟังดูร้อนและน่าพรั่นพริ้ง จึงทรงเปลี่ยนมาเป็น พญาเย็น ให้ฟังดูร่มเย็นและไม่น่ากลัว ป่าดงพญาไฟจึงกลายเป็นดงพญาเย็นนับแต่บัดนั้น ผมตอบคำถามของหลวงพ่อดำแล้วครับ”

“ดีมาก ถึงเธอจะใช้ เห็นหนอ ช่วยตอบ เราก็ไม่ว่าอะไร ดีเสียอีกที่เธอรู้จักใช้ อย่าลืมนะว่า เห็นหนอ นั้นมีค่าหลายร้อยหลายพันล้าน หรือถ้าจะพูดให้ถูกกว่านั้น ก็ต้องว่า เห็นหนอ หาค่าบ่มีได้”

“‘หาค่าบ่มีได้’ ก็แปลว่าไม่มีค่าชิครับหลวงพ่อดำ” ท่านพระครูตั้งใจจะยั่วเย้า

“ตามใจ เธอจะเข้าใจอย่างที่พูดก็ได้ แต่เรารู้ ว่าจริงๆแล้ว เธอรู้”

“หลวงพ่อดำรู้ได้อย่างไรครับ”

“เราก็ใช้ ‘เห็นหนอ’ เหมือนกับเธอนั่นแหละ เห็นหนอ ก็คือปัญญา นี่เราหมายถึง เห็นหนอ ที่เป็นของแท้เท่านั้นนะ”

“หมายความว่า เห็นหนอ มีทั้งของแท้และของเทียมหรือครับ” คราวนี้ท่านไม่รู้จักจริงๆ

“ถูกแล้ว มันเป็นธรรมชาติของโลกนะ มีของแท้ก็ต้องมีของเทียม เหมือนมีหลวงพ่อดำก็ต้องมีหลวงพ่อดำเทียมหลวงพ่อดำเทียม

ต่อไปในวันข้างหน้า พระเทียมจะเต็มวัดเต็มวาเลยละ ทั้งสมภาร ทั้งลูกวัด เป็นพระเทียมทั้งนั้น พระแท้จึงหายาก แต่เธอจำไว้อย่างหนึ่งว่า อะไรที่หายาก สิ่งนั้นย่อมมีค่ามหาศาล”

“ไม่จริงเสมอไปกรรมังครับหลวงพ่อกับอย่างขี้ฟันเสือนี่หายาก แต่ก็ไม่มีค่าเพราะไม่มีใครเขาต้องการ ชายก็คงไม่มีใครซื้อ” ลูกศิษย์แสร้งไม่เห็นด้วยกับอาจารย์ แท้จริงตั้งใจจะยั่วเย้า

“อย่าเพิ่งชักใบให้เรือเสีย” หลวงพ่อดำปราม ท่านพระครูเลยยิ้มเขิน ๆ อยู่ในความมึตแต่ไม่มิด เพราะมีแสงนวลของดวงศศิธร สาดส่องลงมาจากปากฟ้าเบื้องบูรพาทิศ

“เรากำลังจะบอกเธอว่า เห็นหนอ ที่เป็นของแท้ก็คือตัวปัญญา ส่วน เห็นหนอ ที่เป็นของเทียมเป็นสัญญา”

“แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรครับว่า เมื่อไรมันเป็นของแท้ เมื่อไรเป็นของเทียม” ถามเพื่อทดสอบ ภูมิรู้และภูมิธรรม ของอาจารย์

“เอาละ ทั้งที่เรารู้ว่าเธอถามมาก็เพื่อจะลองภูมิเรา อันที่จริงเธอทราบคำตอบแล้ว แต่เราก็จะแกล้งโง่ เธอจำไว้นะ เวลาไปสอนลูกศิษย์ บางครั้งเธอจะต้องแกล้งโง่ ถึงเธอจะรู้หมดทุกเรื่องก็ไม่จำเป็นต้องแสดงให้คนอื่นเขารู้ว่าเธอรู้ โบราณท่านสอนไว้ว่า โง่บ่เป็นบ่เป็นใหญ่ ฉะนั้นเธอจะต้องโง่เป็น เพราะในวันข้างหน้าเธอจะได้เป็นใหญ่”

“ผมจะได้เป็นนายกรัฐมนตรีหรือครับ” ศิษย์ไม่วายยั่ว

“เธอจะเป็นใหญ่ยิ่งกว่านายกรัฐมนตรีเสียอีก เอาเถอะ เมื่อถึงเวลาเธอก็จะรู้เอง แต่ตอนนี้เธอจะต้องฝึกฝนอบรมศีล สมาธิ ปัญญาให้แก่กล้า ที่ภาษาพระเรียกว่า อบรมกายจิตใจถึงพร้อม เพื่อที่จะเผชิญกับปัญหาในวันข้างหน้า ในอนาคตภัยบ่อนเบียนพระศาสนาจะมีมากขึ้น หากภิกษุซึ่งได้ชื่อว่าเป็นผู้รักษาพระศาสนาไม่

อบรมกายจิตให้ถึงพร้อม ก็จะต้องขัดปัดเป่าภัยให้พระศาสนาไม่ได้ เธอจะต้องเตรียมพร้อม” ท่านย่า

“ครับ ผมจะทำตามที่หลวงพ่อบอกแนะนำเพราะผมคิดและตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่าทั้งชีวิตผมอุทิศให้กับพระศาสนา หลวงพ่อต้องอยู่กับผมนะครับ หากผมมีปัญหาหนักหนาสาหัสอะไรที่ผมไม่สามารถแก้ได้ หลวงพ่อโปรดเมตตาช่วยผมด้วย”

“ต้องช่วยอยู่แล้ว เราไม่เคยทอดทิ้งศิษย์ จำไว้ว่าถ้าเธอต้องการพบเราก็ให้เข้าผลสมาบัติ แล้วเราจะมาช่วย ทุกวันนี้เราก็ช่วยอยู่นะ เพียงแต่ไม่มีใครรู้ว่าเราช่วยอย่างไร เวลาที่คนตีตลกทุกข์ได้ยาก เราจะช่วยทุกครั้ง”

“แล้วคนชั่วล่ะครับ หลวงพ่อไม่ช่วยเขาหรือครับ”

“คนชั่วเขาไม่ต้องการความช่วยเหลือจากเรา คนพวกนี้เขาเป็นมิชฌาหิฐิ เขาไม่เชื่อเรา ไม่เชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ ถึงพระพุทธเจ้าจะมาโปรด เขาก็จะไม่ฟัง”

“เพราะอะไรจึงเป็นเช่นนั้นครับ”

“เพราะกรรมนะซิ เธอรู้ไม่ใช่หรือ เมื่อพระพุทธองค์ทรงบรรลุลุตฺตูปาตญาณ ทรงได้ทิพยจักขุ เห็นปวงสัตว์เวียนว่ายอยู่ในสังสารวัฏตามอำนาจแห่งกรรม จึงทรงเปล่งพระอุทานว่า **กมฺมุนา วตฺตตี โลโก - สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม** ที่เธอต้องมาเดินรูดงค์ก็เป็นกรรมเช่นกัน แต่เป็นกรรมดี” ภิกษุผู้มีวัยคงที่กล่าว น้ำเสียงของท่านนุ่มนวลชวนฟัง หากก็แฝงไว้ด้วยอำนาจลึกลับผิดกับเสียงคนธรรมดา สมภารวัดป่ามะม่วงฟังอย่างดื่มด่ำเปลิดเพลิด ดุจได้ย้อนอดีตเข้าไปอยู่ในยุคพุทธกาลนั้นเทียว

“หลวงพ่อยังไม่ได้ตอบคำถามผมเลยนะครับ”

“คำถามอะไร”

“คือเมื่อกี้ที่หลวงพ่อบอกว่า เห็นหนอ มีทั้งของแท้และของเทียม ผมจึงเรียนถามว่าเราจะทราบได้อย่างไรว่าเมื่อไรมันเป็นของแท้ เมื่อไรมันเป็นของเทียม หลวงพ่อยังไม่ได้ออบผมเลยครับ” ศิษย์ช่วยทบทวนความจำ

“ถ้าเธอเป็นเรา เธอจะตอบว่าอย่างไรล่ะ”

“ผมไม่กล้าเป็นหลวงพ่อกับหรือครับ สำนักหนึ่งจินเขาว่า มิบังอาจ ผมมิบังอาจครับ”

“สมมุติว่าเธอเป็นก็แล้วกัน”

“ผมไม่ชอบสมมุติครับ ชอบปรมาตม์” ศิษย์แสรังตอบให้หวาน

“เธอไม่ชอบสมมุติ แต่เธอก็อยู่ในโลกแห่งสมมุติ ลองพิจารณาดูซิ โลกนี้มีอะไรแท้จริงบ้าง เธอคิดถูกที่ชอบปรมาตม์ แต่อย่าลืมว่า เราจะเข้าถึงปรมาตม์ได้ก็ต้องผ่านสมมุติก่อน ฉะนั้น เธอตอบคำถามได้แล้ว”

“ผมไม่มีทางเลือกเลยหรือครับ”

“ก็นั่นแหละทางเลือกของเธอ เป็นทางเลือกที่เราเป็นคนเลือกให้ ฉะนั้นรีบตอบมาเสียดีๆ”

“ถ้าเช่นนั้นผมเห็นจะต้องตอบเสียแล้ว คือผมมีความเข้าใจตรงกับหลวงพ่อกับที่ว่า เห็นหนอ ที่เป็นของแท้นั้นก็คือตัวปัญญา ซึ่งเป็นดั่งแสงสว่างส่องทางที่มีดมิตด้วยอวิชชาให้แก่เรา เราจะรู้ว่ามันเป็นของแท้ก็ต่อเมื่อเราเจริญวิปัสสนาจนเกิดปัญญา ส่วน เห็นหนอ ที่เป็นของเทียมนั้นเป็นสัญญา เกิดขณะที่เราเจริญสมณะ ซึ่งจะมาในรูปของนิมิตต่างๆ อย่างคนที่นั่งแล้วเห็นนรก เห็นสวรรค์ เห็นอะไรต่อมิอะไรให้เปราะไปหมด แล้วก็เที่ยวไปคุยฟุ้งว่าตัวสำเร็จแล้ว พวกที่ได้ เห็นหนอ แบบหลังนี้มีมากมายเลยครับหลวงพ่อกับ

แล้วคนพวกนี้ก็จะมาคุยอวดกัน หารู้ไม่ว่าที่อวดๆกันนะของเทียม
ทั้งนั้น”

“เออละ ทีนี้เธอก็เห็นความสำคัญของปัญญาแล้วใช่ไหม
เห็นหรือยังว่าแสงแห่งปัญญานั้นสว่างกว่าแสงอาทิตย์แลแสงจันทร์
แสงอาทิตย์ส่องสว่างเฉพาะกลางวัน ส่วนแสงจันทร์ก็ส่องสว่าง
เฉพาะกลางคืน แต่แสงแห่งปัญญาสว่างไสวตลอดกาล ทำให้เราเห็น
ความจริงได้แม้อยู่ในที่มืด”

๗๗

ติตถกร

กาล๑๐ ดึกคืนนั้นหลวงพ่อกำลังนอนหลับอยู่กับพระครูเจริญพากันเดินทางไปยังดงพญาเย็น ภิกษุรัตตัญญูบอกท่านพระครูว่า ที่ต้องไปยังป่าแห่งนั้นก็เพื่อให้ผู้เป็นศิษย์ได้ฝึกฝนตนจนชินกับความยากลำบาก และฝึกการอยู่อย่างไม่ขาดสติ เนื่องจากดงพญาเย็นเต็มไปด้วยภัยอันตรายนานาประการ หากขาดสติเมื่อใด เมื่อนั้นอาจได้รับภัยอันตรายถึงแก่ชีวิตได้

“อย่าลืมนะ ถ้าไม่จำเป็นไม่ต้องใช้คาถาย่นระยะทาง” หลวงพ่อดำก่าซบขนะเดินนำหน้าศิษย์ไปในความมืดสลัว

“ถ้าจำเป็นก็ใช้ได้ใช้ไหมครับ แล้วผมจะทราบได้อย่างไรว่าเมื่อไรจำเป็น เมื่อไรไม่จำเป็น” ลูกศิษย์พยายามจะยั่ว

“เอาไว้ให้อยู่ในดุลพินิจของเธอก็แล้วกัน ถ้าเธอเห็นว่าจำเป็นก็ใช้ได้ ถ้าไม่จำเป็นก็ไม่ต้องใช้” อาจารย์ตอบเสียงเรียบ ไม่สนใจในคำยั่วเย้าของศิษย์

“แล้วผมต้องกราบเรียนให้หลวงพ่อบรรพก่อนหรือเปล่าครับ จะได้ไม่พลัดกัน” คราวนี้ท่านพระครูอยากจู้จี้จริงๆ

“ไม่ต้อง เรารับรองว่าจะไม่พลัดกับเธอ ไม่ว่าเธอจะใช้คาถาหรือไม่ใช้ก็ตาม อ้อ. มีอีกอย่างที่เราจะบอก แต่ก่อนอื่นตอบเรามาก่อนว่าสมเด็จเจดีย์ที่ท่านบอกอะไรไว้ตอนที่เธอพบท่านที่ประเทศ

ศรีลังกา”

“หลวงพ่อบทราบด้วยหรือครับว่าผมได้พบกับท่าน”

“ทำไมเราจะไม่รู้ล่ะ อะไรบ้างที่เกี่ยวกับเธอแล้วเราไม่รู้ คนที่จะมาเป็นศิษย์เรา เราจะต้องรู้จักเขาดี รู้ทั้งอดีตชาติและปัจจุบันชาติของเขา ฉะนั้นจึงไม่มีอะไรที่เกี่ยวกับเธอแล้วเราไม่รู้”

“ถ้าเช่นนั้นหลวงพ่อก็รู้ว่าสมเด็จพระโตท่านบอกอะไรผมไว้ในเมื่อหลวงพ่อรู้แล้วทำไมจึงมาถามผมล่ะครับ”

“ที่ถามเพราะต้องการทบทวนความจำให้เธอนั้นต่างหาก อย่างมัวพิริ่พิไร ตอบมาเสียดีกว่าว่าท่านบอกอะไร”

“ท่านบอกหลายเรื่องครับ หลวงพ่อยากทราบเรื่องไหน ผมจะได้ตอบให้ตรงจุด ไม่เช่นนั้นหลวงพ่อก็จะหาว่าผมพูดอ้อมค้อม”

“ท่านบอกเธอใช่ไหมว่า คิดถึงท่าน ท่านก็คิดถึงเรา นี่แหละที่เราต้องการให้เธอจำและนำไปใช้ในยามคับขัน”

“หมายความว่าเมื่อถึงคราวคับขัน สมเด็จพระโตท่านจะมาช่วยผมถ้าผมคิดถึงท่านอย่างนั้นใช่ไหมครับ แล้วหลวงพ่อก็จะไม่ช่วยผมหรือครับในเมื่อหลวงพ่อกับผมเดินทางไปด้วยกัน หรือว่าหลวงพ่อก็คิดจะทอดทิ้งผม ผมยังไม่แกร่งกล้าพอที่จะเดินในป่าดงพงญาเย็นแต่เพียงผู้เดียวล่ะครับ หากถูกทอดทิ้งผมคงมอดม้วยมรณาชีวาวยแวบเป็นปลาแปบปิ้งอย่างแน่นอน” ท่านใช้สำนวนที่ใช้มาจนชิน

“อย่าเพิ่งตื่นตกใจไปก่อนใช่ไหมเลย เราไม่ทอดทิ้งศิษย์หรอกนะ เพียงแต่จะสอนให้เธอรู้วิธีแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ทันท่วงทีเท่านั้นเอง ที่สมเด็จพระโตท่านพูดว่า คิดถึงท่าน ท่านก็คิดถึงเรา มีความหมายลึกซึ้งมาก ขอให้เธอจำไว้ว่าครุบาอาจารย์ท่านจะไม่ทิ้งศิษย์ โดยเฉพาะครุบาอาจารย์ที่เป็นพระอรียเจ้า เธอโชคดีที่มีโอกาสได้

ผากเนื้อผากตัวเป็นศิษย์ของพระอริยเจ้าหลายองค์ ไม่ว่าจะเป็
สมเด็จฯโต หรือหลวงพ่อด หรือหลวงพ่อดิม” พุดยังไม่ทันจบ
ท่านพระครูก็ต่อให้ว่า

“หรือหลวงพ่อดำ”

“เอาเถอะ จะหลวงพ่อดอะไรก็แล้วแต่ ขอให้เธอคิดถึงท่าน
แล้วท่านจะช่วยเธอได้ ส่วนจะคิดถึงองค์ไหนนั้น ก็ขึ้นอยู่กับ
สถานการณ์ เมื่อถึงเวลาเธอจะรู้ว่าควรจะคิดถึงหลวงพ่อด
ไหน” ภิกษุรัตตัญญพุดเป็นปริศนา

“ผมเห็นจะต้องคิดถึงหลวงพ่อดำก่อนองค์อื่น ๆ แน่นอน”

“อย่าเพิ่งพุด ในโลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอน ความแน่นอนที่
แท้ก็คือความไม่แน่นอน เอาละ เราขอไว้ท่านี้แหละ สิ่งสำคัญที่
สุดในการเดินป่าคือต้องมีสติรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ตลอดเวลา อย่าอยู่
อย่างขาดสติแม้นาทีเดียว”

“แล้วคืนนี้ผมจะได้นอนไหมครับ”

“เธอยังหวังเรื่องนอนอีกหรือ”

“จะว่าหวังก็ไม่ใช่ จะว่าไม่หวังก็ไม่เชิงครับ ผมเป็นมนุษย์
เดินดินกินข้าว ก็ต้องหวังสังขารเป็นธรรมดา เพราะผมยังต้องใช้
เขา แล้วเขาก็ไม่ใช่เครื่องจักรเครื่องกลอะไร แม้เครื่องจักรเครื่อง
กลก็ต้องพักเครื่องบ้าง ที่ผมพุดอย่างนี้ไม่ได้แปลว่าผมเป็น
คนงกนอนนะครับ โยมยายไม่สอนอย่างนั้น จะว่าไปแล้วที่ผมได้
ดิบได้ดีมาจนทุกวันนี้ก็เพราะโยมยายสอนไว้ดี” ท่านยกความดีให้
โยมยายสุดที่รัก

“ตัวเธอก็รักดีด้วยนั้นแหละ ถ้าเธอไม่รักดีแล้วถึงคนอื่น
จะสั่งจะสอนอย่างไรก็เอาดีไม่ได้ ตามคำสอนเกี่ยวกับเรื่องกรรมใน
พระพุทธศาสนานั้น แต่ละคนมีกรรมเป็นของตน กรรมดี กรรม

ชั่ว ตัวเองทำให้ตัวเอง เวลาเธอสวดมนต์ทำวัตรเย็นเธอต้องพิจารณาใช้ใหม่ ที่เรียกว่า อภินหัจจเวกขณฺ์นะ ไหนลองบอกมาซิว่า อภินหัจจเวกขณฺ์ข้อที่ ๕ มีอะไรบ้าง”

“กมุสสุโกมฺหิ - เรามีกรรมเป็นของของตน กมุสสหายาโท - เราจะต้องรับผลของกรรม กมุสโยนิ - เรามีกรรมนำมาเกิด กมุสพณฺุ - เรามีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์พวกพ้อง กมุสปฏิสรโณ - เรามีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย ยํ กมุํ กริสฺสามิ - เรากระทำกรรมอันใดไว้ กลฺยาณํ วา ปาปกํ วา - เป็นบุญหรือเป็นบาป ตสฺส หายาโท ภวิสฺสามิ - เราจะต้องรับผลของกรรมนั้น” ภิกษุช่วยสี่สิบห้าว่าอย่างคล่องปาก

“นี่แหละคือสิ่งที่บรรพชิตและคฤหัสถ์พึงพิจารณาเนื่องๆ โดยเฉพาะท่อนสุดท้ายที่ว่า ยํ กมุํ กริสฺสามิ กลฺยาณํ วา ปาปกํ วา ตสฺส หายาโท ภวิสฺสามิ ตรงนี้แหละที่จะย้ำเตือนเราว่ากรรมดีกรรมชั่วเราทำให้ตัวเอง ไม่มีใครมาทำให้เรา เมื่อเราเป็นผู้ทำเราก็ต้องเป็นผู้รับผลของกรรมนั้นด้วยตัวเอง ไม่ว่าจะป็นผลดีหรือผลชั่ว พระพุทธเจ้าทรงมีพระปัญญาลึกซึ้งมาก ทรงมองเห็นอย่างทะลุปรุโปร่งถึงเหตุปัจจัยในธรรมชาติ สิ่งที่พระพุทธองค์ทรงสอนเป็นเรื่องของเหตุปัจจัยในธรรมชาติทั้งสิ้น ไม่ได้เอามาจากฟากฟ้าป่าหิมพานต์ที่ไหน ธรรมะก็คือธรรมชาตินั่นเอง”

“น่าเสียดายที่ผมเกิดห่างจากพระพุทธองค์ตั้งสองพันห้าร้อยกว่าปี หากเกิดใกล้เคียงกับพระองค์ก็คงเข้าใจหลักธรรมคำสอนได้ลึกซึ้งกว่านี้ หลวงพ่อละครับ ห่างจากพระพุทธองค์กี่ปี” ท่านพระครูพยายามที่จะพิสูจน์ให้รู้แน่ว่าภิกษุรัตตัญญูองค์นี้จะใช่พระอูตตระหรือไม่ หากท่านตอบว่าสองร้อยปีก็แสดงว่าใช่

“จะกี่ปีไม่สำคัญ สำคัญที่ความสนใจต่างหาก คนที่เขาไม่สนใจ ต่อให้เกิดร่วมสมัยกับพระองค์ เขาก็ไม่ยอมรับนับถือ ไม่

เลื่อมใสศรัทธา เช่นพวกเจ้าลัทธิต่างๆ ที่เรียกว่า ติตถกร นั้นแหละ”

“ติตถกร แปลว่าเจ้าลัทธิหรือครับ” ศิษย์ถามด้วยไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน

“ถูกแล้ว” อาจารย์ตอบโดยไม่หันมามอง

“ผมเคยได้ยินชื่อเจ้าลัทธิหกคน ที่ใครๆเขาพากันเรียกว่า ครุทั้งหก คนเหล่านี้เป็นเจ้าลัทธิร่วมสมัยกับพระพุทธเจ้า แต่ไม่เลื่อมใสในพระพุทธองค์ เพราะเป็นผู้ตั้งในความคิดของตน พวกเขาจึงต้องพลาดโอกาสอันดีไปอย่างน่าเสียดาย แบบนี้ต้องเรียกว่า โกล้กลือ่กินต่าง ไซ้ไหมครับ”

“ก็คงจะอย่างนั้น ว่าแต่ว่าเธอรู้หรือไม่ว่าครุทั้งหกมีใครบ้าง ในพระไตรปิฎกก็บอกไว้ เธอเคยอ่านหรือเปล่า”

“เคยครับ แต่ผมจำไม่ได้ว่าอยู่เล่มที่เท่าไร จำได้แต่ว่าพระพุทธเจ้าทรงระบุนามคณาจารย์ทั้ง ๖ คน และทรงแสดงให้เห็นว่าแต่ละคนมีความเห็นผิดอย่างไรบ้าง ถ้าผมจำไม่ผิด ติตถกรหรือครุทั้งหกได้แก่ ๑. ปุรณกัสสป ๒. มัคขลิโคสาล ๓. อชิตเกสกัมพล ๔. ปกุทธกัจจายนะ ๕. สัณฺฑชัยเวฬุภุมฺมบุตร และ ๖. นิครนถนาฏบุตร ผมตอบถูกหรือเปล่าครับ”

“ก็ไม่ผิดนี่นะ แล้วเธอรู้ไหมว่าในบรรดาครุทั้งหกที่กล่าวนามมานี้ ใครมีบทบาทเกี่ยวข้องกับพระพุทธองค์มากที่สุด”

“นิครนถนาฏบุตรไซ้หรือเปล่าครับ”

“เธอมีเหตุผลอันใดจึงกล่าวเช่นนั้น”

“เหตุผลก็คือ นิครนถนาฏบุตรหรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า มหาวิระ นั้นเป็นศาสดาของศาสนาเซน คอยแข่งดีแข่งเด่นกับพระพุทธองค์มาโดยตลอด เคยส่งนางจิณฺจมาณวิกามาใช้แผนทำลายพระพุทธศาสนา บังเอิญไม่สำเร็จ มิฉะนั้นชาวโลกคงไม่รู้จักศาสนา

ของพระสมณโคตม บาบกรรมที่นางกระทำยังผลให้นางถูกรณีสืบในวันนั้นทีเดียว วันที่นางคิดว่าชนะแล้วหลังจากที่ใช้เวลาถึงเก้าเดือนสร้างสถานการณ์เพื่อหลอกให้คนเชื่อ”

“ไม่มีใครทำลายพระพุทธศาสนาได้ เพราะพระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์บริสุทธิ์หมดจด ไม่มีใครจะทำให้แปดเปื้อนได้ ในอนาคตจะมีนักบวชพวกหนึ่งที่พยายามจะตั้งตนเป็นศาสดาแข่งกับพระพุทธเจ้า แล้วก็จะมีพวกมิถุนาที่ฉวยอportunite เป็นสาวก พวกเขาต้องการจะครองโลกเพราะอำนาจของโลกะและอิทธิฤทธิ์ชักนำไป แต่ในที่สุดเขาก็ไปไม่รอด เมื่อกรรมของเขาปรากฏเขาก็จะทุกข์ทรมานไหม้ ร้อนรนกระวนกระวายจนหาความสุขมิได้เลย นี่เป็นวิบากของกรรมในชาตินี้”

“แล้วชาติหน้าเขาจะเป็นอย่างไรครับ ผมหมายถึงว่าเมื่อลาลับดับชีพแล้วเขาจะต้องไปชดใช้กรรมอีกหรือไม่”

“กรรมที่ทำกับพระศาสนารุ่นแรงพอๆกับอนันตริยกรรมเขี้ยวนะ เพราะฉะนั้นผู้กระทำจะต้องได้รับกรรมทั้งในชาตินี้ ชาติหน้า และชาติต่อไปจนกว่าจะชดใช้กรรมหมด”

“แสดงว่ากรรมนั้นเป็นทั้งกิริยากรรมเวทนียกรรม อุปัชฌายะกรรม และอุปราชกรรมเวทนียกรรม เลยหรือครับ แล้วโอกาสที่จะเป็นอโหสิกรรมมีไหมครับ”

“มี แต่โอกาสที่ว่านั้นเป็นไปได้ยากมาก กล่าวคือจะกลายเป็นอโหสิกรรมได้ในกรณีเดียวคือบุคคลผู้นั้นจะต้องเจริญอริยมรรคมีองค์ ๘ กระทั่งบรรลุพระนิพพาน กรรมนั้นจึงจะกลายเป็นอโหสิกรรม”

“ถ้าเช่นนั้นก็แทบไม่มีโอกาสเลยนะซีครับ เพราะการที่คนมิถุนาที่ฉวยอportunite จะมาเจริญอริยมรรคมีองค์ ๘ นั้นเป็นเรื่องยากมาก

ยากกว่าเข็นครกขึ้นเขา ยากกว่างมเข็มในมหาสมุทรหลายร้อยเท่า ผมว่าคนที่ทำกรรมหนักถึงปานนี้ไม่น่าจะบรรลुพระนิพพานได้ นะครับ”

“หนักกว่านี้ก็ยังมึนนะ แล้วเขาก็ยังมีโอกาสที่จะบรรลुพระนิพพานได้ในอนาคต อย่าลืมนะว่าคนเราไม่ได้ทำกรรมดีอย่างเดียว หรือกรรมชั่วอย่างเดียว แต่จะทำกรรมดีบ้าง กรรมชั่วบ้าง ปะปนกันไป อย่างพระเวทที่ตัดถึงท่านจะทำอนันตริยกรรมถึงสองอย่าง คือทำร้ายพระพุทธเจ้าจนถึงพระโลหิตห้อขึ้น และยิงสงฆ์ให้แตกกัน ท่านจะต้องไปชดใช้กรรมในนรกอเวจีนานแสนนาน ถึงขณะนี้ท่านก็ยังอยู่ในอเวจี แต่เมื่อท่านพ้นกรรมจากนรกอเวจีแล้ว ท่านก็จะได้ตรัสรู้เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า คือท่านไม่ได้บรรลุพระนิพพานอย่างเดียว แต่ได้เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้าอีกด้วย เพราะอาณิสสส์ที่ได้ถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา ตอนถูกธรณีสูบลงไปถึงคอ ท่านเกิดสำนึกบาปได้ จึงกล่าวคำบูชาพระพุทธเจ้าและขอถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา จากนั้นธรณีก็สูบท่านจมหายไป”

“แต่ข้อเรียกร้องของท่านที่เรียกว่า วัตถุประสงค์ประการนั้น ยังมีอิทธิพลต่อบรรพชิตและคฤหัสถ์มาจนถึงปัจจุบัน โดยเฉพาะเรื่องการเกิดอาหารมังสวิรัตินั้น มีคนนำมาปฏิบัติกันมากเพราะเข้าใจผิดคิดว่าเป็นเรื่องที่พระพุทธองค์ทรงบัญญัติขึ้นมา”

“เธอจำได้หรือเปล่า วัตถุประสงค์ประการที่พระเวทที่ตบทุลขจากพระพุทธเจ้ามีอะไรบ้าง” คราวนี้อาจารย์ต้องการทดสอบความรู้ของศิษย์

“จำได้ครับ อยู่ในพระไตรปิฎกเล่มที่ ๗ แต่หน้าที่เท่าไรผมจำไม่ได้แล้วครับ ตอนผมเป็นเด็ก ผมชอบเกโรงเรียน เลยเรียนไม่ทันเพื่อน แต่ความจำดีมาก ถูกครูตำอย่างไรผมจำได้หมด อย่าง

เช่นเวลาที่ครูสอน ผมก็ไม่รู้ว่าเรื่องที่ครูกำลังสอนอยู่ในหนังสือหน้าไหน เลยถามขึ้นว่า อยู่หน้าอะไรครับ ครูตอบทันทีว่า หน้าโง่ ตั้งแต่ นั้นผมไม่ถามอีกเลยแล้วก็ไม่เรียนด้วย และจำมาจนบัดนี้”

“ไหนบอกมาซิว่าวัตถุประสงค์ห้าประการมีอะไรบ้าง” อาจารย์ถามอีก ศิษย์จึงตอบเป็นการเป็นงานว่า

“ข้อหนึ่ง. ภิกษุทั้งหลายพึงถือการอยู่ป่าเป็นวัตรตลอดชีวิต รูปใดอาศัยบ้านอยู่ รูปนั้นพึงต้องโทษ ข้อสอง. ภิกษุทั้งหลายพึงเที่ยวถือบิณฑบาตเป็นวัตรตลอดชีวิต รูปใดยินดีกิจนิมนต์ รูปนั้นพึงต้องโทษ ข้อสาม.ภิกษุทั้งหลายพึงถือผ้าบังสุกุลเป็นวัตรตลอดชีวิต รูปใดยินดีคหบดีจิวร รูปนั้นพึงต้องโทษ ข้อสี่.ภิกษุทั้งหลายพึงถือการอยู่โคนไม้เป็นวัตรตลอดชีวิต รูปใดเข้าอาศัยที่มุงบัง รูปนั้นพึงต้องโทษ ข้อห้า.ภิกษุทั้งหลายไม่พึงฉันปลาและเนื้อตลอดชีวิต รูปใดฉันปลาและเนื้อ รูปนั้นพึงต้องโทษ นี่คือวัตถุประสงค์ห้าประการครับ”

“แล้วพระพุทธองค์ทรงอนุญาตหรือไม่” อาจารย์ถามอีก ศิษย์ก็ตอบเป็นการเป็นงานอีกว่า

“ครั้นพระเวททัตทูลขอวัตถุประสงค์ห้าประการดังกล่าวนี้แล้ว พระผู้มีพระภาคไม่ทรงกล่าวอนุญาต ขณะเดียวกันก็ไม่ทรงกล่าวห้าม พระองค์เพียงแต่รับสั่งกับพระเวททัตว่า ขอให้เป็นไปตามความปรารถนาของภิกษุ กล่าวคือรูปใดปรารถนาจะถือการอยู่ป่าเป็นวัตร ก็ทำได้ หรือรูปใดปรารถนาอยู่ในบ้านก็ไม่ถือว่ามีโทษ ข้อสองข้อสามก็ทำนองเดียวกัน ส่วนข้อสี่ พระพุทธเจ้าตรัสว่าพระองค์อนุญาตโคนไม้เป็นเสนาสนะ ๘ เดือน และข้อสุดท้าย พระองค์อนุญาตปลาและเนื้อที่บริสุทธิ์โดยส่วนสามคือ ไม่เห็น ไม่ได้ยิน ไม่รังเกียจ พระผู้มีพระภาครับสั่งว่าอย่างนี้ แต่พระเวททัตคิดว่าพระ

พุทธองค์ไม่ทรงอนุญาตวัตถุห้าประการที่ตนขอ จึงไปประกาศแก่เหล่าภิกษุว่า พวกตนทูลขอวัตถุห้าประการ แต่พระผู้มีพระภาคไม่ทรงอนุญาต และแม้ว่าพระองค์ไม่ทรงอนุญาต พวกตนก็จะสมათานประพடுத்தามวัตถุห้าประการนี้ เพื่อแสดงถึงความเป็นผู้มีก่น้อย”

“เมื่อพระเทวทัตประกาศเช่นนี้ ประชาชนทั้งหลายมีปฏิกริยาอย่างไรบ้าง”

“ประชาชนทั้งหลายก็แบ่งออกเป็นสองพวกครับ คือพวกที่ไม่มีศรัทธา ไม่เลื่อมใสเพราะรับบัญญัติก็พากันพูดว่าพวกพระเทวทัตเป็นผู้มีก่น้อย ส่วนพระสมณโคดมเป็นผู้มีก่น้อย แต่พวกที่มีศรัทธาเลื่อมใสซึ่งเป็นพวกฉลาด มีปัญญา ต่างพากันฟังโทษพระเทวทัตว่าเป็นผู้ทำลายสงฆ์ จึงพากันไปกราบทูลพระพุทธเจ้าว่าพระเทวทัตพยายามทำลายสงฆ์ พระพุทธองค์ตรัสถามพระเทวทัตว่าจริงหรือไม่ พระเทวทัตทูลตอบว่า จริง พระผู้มีพระภาคผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระมหากรุณาคุณ ทรงห้ามไม่ให้พระเทวทัตกระทำเช่นนี้ พระองค์ตรัสว่า อย่าเลยเทวทัต เธออย่าชอบใจการทำลายสงฆ์ เพราะการทำลายสงฆ์มีโทษหนักนัก ผู้ใดทำลายสงฆ์ผู้พร้อมเพรียงกัน ย่อมประสบโทษตั้งกับ ย่อมไหม้ในนรกตลอดกัป แต่พระเทวทัตคือคิง ไม่เชื่อฟังพระพุทธองค์ จึงต้องลงอเวจี แต่ก็ยังดีนะครับที่ท่านยังมีโอกาสจะได้เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้าในอนาคต เอ้อ...หลวงพ่อก็ไม่รู้สึกเหน้อยบ้างหรือครับที่เดินไปพูดไปอย่างนี้”

“เธอเหน้อยแล้วใช่ไหมล่ะ” อาจารย์ถามอย่างรู้ทัน

“ครับ แต่ก็พอทน หลวงพ่อล่ะครับ รู้สึกเหน้อยบ้างไหมครับ”

“เราพ้นจากความรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ามานานหนักหนาแล้ว” คือคำตอบของภิกษุรัตัญญองค์นั้น

๗๘

มลทินของสมณะ

ภิกษุรัตตัญญูเดินคุยกับผู้เป็นศิษย์ไปตลอดทางอย่างไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อย ข้างฝ่ายศิษย์นั้นเล่า แม้จะเหนื่อยและอยากหยุดพัก หากก็เกรงใจผู้เป็นอาจารย์จึงไม่กล้าขออนุญาต อาจารย์ของท่านพาเดินตั้งแต่กลางดึกกระทั่งสว่าง หนทางที่เดินมีแต่แนวป่า ไม่พบหมู่บ้านหรือผู้คนที่ไหนเลย ข้าวปลาอาหารหรือก็ไม่ได้ฉัน แม้ท้องจะร้องว่าหิว แต่ท่านก็ไม่สนใจ คิดแต่ว่า ในเมื่อหลวงพ่ของท่านอดทนได้ เราเป็นศิษย์แถมยังหนุ่มยังแน่นจะยอมแพ้ได้อย่างไรกัน ท้องเอ๋ย เจ้าอยากร้องก็ร้องไปเถิดนะ ตำรวจไม่จับหรอก

“หลวงพ่ครับ เมื่อไรผมจะพ้นจากความรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าอย่างหลวงพ่บ้างครับ” ศิษย์ถามขึ้นหลังจากที่เหนื่อยจนพูดไม่ออกไปพักใหญ่ๆ

“ถามตัวเองซิ เราจะไปรู้ได้อย่างไรในเมื่อเราไม่ได้เป็นเธอ” ภิกษุรัตตัญญูตอบ

“ถึงหลวงพ่จะไม่ได้เป็นผม แต่หลวงพ่ก็รู้จักผมดีกว่าที่ผมรู้จักตัวเองเสียอีก รู้ทั้งอดีตชาติ ปัจจุบันชาติ และอนาคตชาติของผมน้อยกว่าหลวงพ่บอกมา เพราะฉะนั้นหลวงพ่ต้องตอบคำถามของผมได้ เว้นเสียแต่หลวงพ่ไม่ต้องการจะตอบ”

“ถ้าเราจะบอกเธอว่าเราไม่ต้องการตอบล่ะ”

“ผมอยากทราบเหตุผลครับ”

“เหตุผลอะไร”

“เหตุผลที่หลวงพ่อก็ไม่ต้องการตอบนะครับ”

“เหตุผลก็คือเราไม่อยากตอบ เอาละ ไม่ต้องถามต่อ เรารู้
นะว่าเธอจะถามอะไร แต่จะบอกให้รู้ว่า อะไรที่เราไม่ตอบก็แปลว่า
สิ่งที่ถามนั้นไร้สาระ หากถามในสิ่งที่ เป็นสาระเราจึงจะตอบ เอาละ
เธอถามเรามากแล้ว คราวนี้เราจะถามเธอบ้างล่ะ ไหนตอบเรา
มาซิว่า มลทินของสมณะมีอะไรบ้าง”

“มลทินของสมณะมี ๑๒ อย่าง ได้แก่ อภิชฌา พยาบาท
โกรธ ผูกโกรธ ลบหลู่บุญคุณท่าน ตีเสมอ ริษยา ตระหนี่ มกกวอด
มายา ปรารถนาลามก และข้อสุดท้ายคือเห็นผิด ทั้ง ๑๒ ข้อนี้คือ
มลทินของสมณะครับ ผมละมลทินเหล่านี้ได้เกือบหมดแล้วครับ”
ประโยคสุดท้ายเป็นการตอบที่เกินคำถาม

“เกือบหมดไม่ได้ซิ ต้องละให้หมดถึงจะชื่อว่าปฏิบัติข้อ
ปฏิบัติอันชอบของสมณะตามที่พระพุทธองค์ตรัสสอน ข้อไหนบ้าง
ที่เธอยังละไม่ได้” อาจารย์ถามศิษย์

“ข้อสามครับ ผมยังละโกรธไม่ได้โดยสิ้นเชิง คือไม่สามารถ
ละได้ในทันที ต้องกำหนด โกรธหนอ โกรธหนอ เสียก่อน เรียกว่า
ถึงจะละไม่ได้ แต่ก็ไม่เก็บมันไว้ให้ตกตะกอนจนกลายเป็นผูกโกรธ
หรือครับ ”

“การที่เธอสามารถกำหนดให้มันหายไปได้ก็เท่ากับเธอละ
มลทินของสมณะได้ และได้ชื่อว่าปฏิบัติข้อปฏิบัติอันชอบของสมณะ
ตามที่พระพุทธองค์ตรัสสอน ที่เรานำเรื่องนี้มาเป็นหัวข้อสนทนา
ก็เพื่อจะได้ให้เธอสังวรระวังให้มาก สมณะจะต้องละมลทินทั้ง ๑๒
อย่างนี้ให้ได้ จึงจะก้าวหน้าในการถือเพศบรรพชิต ในอนาคตจะมี

คนปลอมभवชมาก พวกเขาโกนผม ห่มผ้ากาสาвањеแต่ละมลทินของ
สมณะไม่ได้แม้แต่ข้อเดียว จึงไม่ประสบความสำเร็จในการถือเพศ
บรรพชิต เพราะทำตนเป็นเศษมนุษย์บุรุษโคมลอย ไม่มีโอกาสที่
จะเข้าถึงมรรค ผล นิพพาน ได้”

“ครั้นหลวงพ่อกำลังจะสั่งวาระวังให้มากที่สุด คนเป็นศิษย์
รับคำหนักแน่น แม้จะเหนื่อยแสนเหนื่อย แต่การได้สดับสัทธรรม
จากสัตบุรุษ ก็ทำให้จิตใจเข้มแข็งเพลิดเพลินจนลืมความเหน็ด
เหนื่อยหิวโหยลงไปได้เพราะเกิด ธรรมปิติ มาแทนที่

หลวงพ่อดำประสงค์จะให้ศิษย์ได้เรียนรู้ทั้งภาคปริยัติและ
ภาคปฏิบัติ จึงถือโอกาสถ่ายทอดความรู้ด้านปริยัติให้เขาไปในตัว
ท่าน รู้ ว่าเมื่อศิษย์บริบูรณ์ด้วยปริยัติและปฏิบัติแล้ว ปฏิเวธ ก็
ตามมาอย่างไม่ต้องสงสัย ขณะนี้เขากำลังอยู่ในระหว่าง อบรมบม
อินทรีย์ เมื่ออินทรีย์แก่กล้าสูงงอมได้ที่เมื่อใด เมื่อนั้นก็จะบรรลุ
ธรรมขั้นสูงสุด เป็นอันเสร็จสิ้นกิจอันพึงกระทำเพื่อตน เพราะได้
บรรลุถึง อุตตหิตสมบัติ แล้ว หน้าที่อันพึงกระทำเพื่อตนจึงไม่มี
อีกต่อไป จะมีก็แต่หน้าที่อันพึงกระทำเพื่อผู้อื่นที่เรียกว่า พรหิต
ปฏิบัติ เท่านั้น

“เธอรู้หรือไม่ สมัยพุทธกาล บุคคลที่ตอบปัญหาได้ทุกเรื่อง
คือใคร” อาจารย์ถามด้วยหมายจะเพิ่มพูนความรู้ภาคปริยัติให้แก่
ศิษย์

“องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าครับ อย่างในมงคลสูตร
ซึ่งที่มาก็คือเทวดาและมนุษย์ถกเถียงกันนานถึง ๑๒ ปี ว่าอะไร
เป็นมงคลของชีวิต เมื่อตกลงกันไม่ได้จึงพากันมาเฝ้าพระพุทธเจ้า
เพื่อให้พระองค์ทรงตัดสิน จึงเกิดมงคลสูตรขึ้น”

“ถูกแล้ว นอกจากนี้พวกเจ้าลัทธิอื่น ๆ ที่พยายามแข่งดีแข่ง

เด่นกับพระพุทธรองค์ แต่พอถูกถามบัญญัติตอบไม่ได้ เธอเคยได้ยินบัญญัติพุทธเทศและเวทยากรณ์ใหม่ ที่มีตั้งแต่หนึ่งข้อ สองข้อ ไปจนถึงสิบข้อ ซึ่งนักบวชในศาสนาอื่นตอบให้สมบูรณ์ไม่ได้ แต่พระพุทธรองค์ทรงตอบได้”

“ไม่เคยครับ หลวงพ่อกรุณาให้ความรู้แก่ผมด้วย”

“ตกลง เราก็อยากให้เธอรู้ไว้ เวลาใครมาลองภูมิจะได้ตอบเขาได้ เคียวนี่คนชอบลองภูมิมีเยอะ อย่าว่าแต่พวกที่นับถือศาสนาอื่นเลย ที่นับถือศาสนาเดียวกันก็ยังชอบ ต่อไปจะมีพวกมหาเปรียญมาลองภูมิเธอ คนพวกนี้เขาเก่งแต่ปริยัติแล้วก็ร่อนวิชา ชอบเที่ยวทำทายนั่นคนนี่ แต่เธอไม่ต้องกลัวคนพวกนี้หรอก ถึงเธอจะไม่ได้เป็นมหาเปรียญ แต่ก็ตอบเขาได้ เพราะการปฏิบัติทำให้เธอรู้แจ้งเห็นจริง ไม่มีทางจนมุม พวกเขานั้นแหละจะจนมุม เพราะเมื่อเธอถามเรื่องที่ลึกซึ้ง เขาจะตอบไม่ได้เพราะไม่เคยปฏิบัติ”

“ถ้าเช่นนั้นผมก็ขอความกรุณาหลวงพ่อช่วยให้ความรู้ด้านปริยัติแก่ผมเท่าที่เวลาและโอกาสจะอำนวยนะครับ ความจำผมดีผมรับรองว่าฟังครั้งเดียวก็จำได้”

“นี่แหละเป็นเหตุผลสำคัญที่เราต้องการให้เธอเรียนรู้ด้านปริยัติ แม้จะไม่จำเป็นในการบรรลุมรรคผล หากก็จำเป็นต่อการเผยแผ่พระศาสนาซึ่งในอนาคตเธอจะต้องรับหน้าที่นี้และจะทำให้คนต่างชาติต่างศาสนามีโอกาสนำธรรมะไปปฏิบัติ เธอจะทำให้พวกเขาเกิดความศรัทธาเลื่อมใส จำได้ไหม เมื่อเธอพบเราครั้งแรกที่ขอนแก่น เรายังไม่ยอมรับเธอเป็นศิษย์ แต่บอกว่าอีกเจ็ดวันเธอจะได้พบครูบาอาจารย์ที่เก่งไม่มีใครเทียมเท่า ในอนาคตเธอจะเก่งไม่แพ้ครูบาอาจารย์ของเธอ”

“หลวงพ่อกับครับ ผมไม่คิดจะตีเสมอครูบาอาจารย์หรอกครับ

ผมอยากเรียนรู้ในสิ่งที่หลวงพ่อกำลังจะสอนผมนะครับ” ภิกษุวัย
สี่สิบห้าขวบ เพราะท่านอยากได้ความรู้

“ตกลง เมื่อเธออยากรู้ เราก็จะบอก ปัญหาข้อแรกคือ อะไร
ชื่อว่าหนึ่ง เธอตอบได้ไหม”

“สงสัยว่าจะไม่ได้ครับ นิมนต์หลวงพ่อดีลยพื่อเป็นแนว
ทางก่อน เพื่อดูข้อต่อไปผมอาจเดาถูก” เมื่อศิษย์ขอมาย่างนี้
อาจารย์จึงต้องเฉลยว่า

“สัตว์ทั้งปวงอยู่ได้ด้วยอาหาร นี้ชื่อว่าหนึ่ง ข้อต่อไป อะไร
ชื่อว่าสอง” อาจารย์ถามต่อ

“นามกับรูปใช่ไหมครับ” ศิษย์ตอบอย่างไม่มีนัยใจนัก

“ถูกแล้ว เก่งนี้ เราจะถามต่อ อะไรชื่อว่าสาม”

“เวทนา ใช่ไหมครับ เพราะเวทนามี ๓ คือ สุขเวทนา
ทุกขเวทนา และ อทุกขมสุขเวทนา”

“อะไรชื่อว่าสี่” อาจารย์ถามอีก

“หลวงพ่อยังไม่ได้เฉลยข้อสามเลยครับ ผมจึงยังไม่ทราบ
ว่าถูกหรือผิด”

“ถ้าเราถามต่อแสดงว่าคำตอบของเธอถูกต้อง อะไรชื่อว่า
สี่” ท่านทวนคำถามอีกครั้ง

“ไม่ทราบครับ”

“คำตอบคือ อาหาร ๔ ไหนบอกมาซิอาหาร ๔ มีอะไร
บ้าง”

“มี กวฬิงการาหาร - อาหารคือคำข้าว ผัสสาหาร - อาหาร
คือผัสสะ มโนสัญเจตนาหาร - อาหารคือมโนสัญเจตนา และ
วิญญาณาหาร - อาหารคือวิญญาณ ครับ”

“อะไรชื่อว่าห้า”

“อุปาทานชั้นที่ ๕ ครับ”

“อะไรชื่อว่าหก”

“อายตนะภายใน ๖ ครับ”

“อะไรชื่อว่าเจ็ด”

“ไม่ทราบครับ”

“คำตอบคือวิญญาณฐิติ ๗ ไหนบอกมาซิว่าวิญญาณฐิติ ๗ มีอะไรบ้าง”

“ไม่ทราบครับ” ศิษย์ยังคงยืนย่นคำตอบเดิม อาจารย์จึงต้องเฉลยว่า

“วิญญาณฐิติ ๗ คือที่ตั้งของวิญญาณ ๗ อย่าง ได้แก่
๑. สัตว์เหล่าหนึ่งมีกายต่างกัน มีสัญญาต่างกัน ได้แก่ มนุษย์ เทพ บางจำพวก เปรตบางจำพวก ๒. สัตว์เหล่าหนึ่งมีกายต่างกัน มีสัญญาอย่างเดียวกัน ได้แก่ เทพพวกพรหม ที่เกิดด้วยปฐมฌาน ๓. สัตว์เหล่าหนึ่งมีกายอย่างเดียวกัน มีสัญญาต่างกัน ได้แก่ เทพพวกอภิสสรพรหม ๔. สัตว์เหล่าหนึ่งมีกายอย่างเดียวกัน มีสัญญาอย่างเดียวกัน ได้แก่ เทพพวกสุภิกชนพรหม ๕. สัตว์เหล่าหนึ่งเข้าถึงอากาศาสนัญจายตนะ ๖. สัตว์เหล่าหนึ่งเข้าถึงวิญญาณัญจายตนะ ๗. สัตว์เหล่าหนึ่งเข้าถึงอากิญจัญญายตนะ นี่คือนี่ที่ชื่อว่าเจ็ด”

“อะไรชื่อว่าแปดครับ” คราวนี้คนถามกลับเป็นศิษย์

“ถ้าเราเป็นผู้ถาม เธอจะตอบว่าอะไร”

“ผมจะตอบว่าโลกธรรม ๘ ครับ”

“อะไรชื่อว่าเก้า” อาจารย์เห็นศิษย์ตอบได้จึงถามต่อ

“ไม่ทราบครับ”

“คำตอบคือ สัตตาวาส ๙”

“สัตตาวาส ๙ คืออะไรครับ”

“คือที่อยู่ของสัตว์ ๙ อย่าง ๔ อย่างแรกเหมือนกับวิญญูณจิตติข้อ ๑ ถึงข้อ ๔ ข้อที่ ๕ สัตว์เหล่านี้ไม่มีสัญญา ไม่เสวยอารมณ์ คือไม่มีเวทนา ได้แก่ เทพพวกอัสถุญีสัตว์ ข้อ ๖ ข้อ ๗ ข้อ ๘ เหมือนกับวิญญูณจิตติข้อ ๕ ข้อ ๖ และข้อ ๗ ส่วนข้อ ๙ คือสัตว์เหล่านี้เข้าถึงแนวสัญญานาสัญญาตนะ เอาละ ทีนี้ก็มาถึงข้อสุดท้าย อะไรชื่อว่าสิบ หวังว่าเธอคงตอบได้นะ”

“อภุคคกรรมภถ ๑๐ ใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว นี่แหละคือปัญหาที่พวกเจ้าลัทธิหรือพวกนักบวชนอกศาสนาตอบให้สมบูรณไม่ได้ มีแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้นที่ทรงตอบได้อย่างครบถ้วน ยังผลให้พวกนอกศาสนาจำนวนไม่น้อยยอมรับนับถือ แม้แต่พระเจ้าปเสนทิ พระราชาครองแคว้นโกศลซึ่งแต่เดิมก็ไม่ทรงนับถือพระพุทธองค์ ครั้นได้ทรงสนทนากับพระพุทธองค์บ่อยครั้งจนในที่สุดก็ทรงยอมรับ นอกจากนี่ยังทรงกราบทูลสรรเสริญพระผู้มีพระภาค ๑๐ ประการ คือทรงเห็นว่าพระพุทธองค์ทรงปฏิบัติเพื่อประโยชน์สุขแก่ชนเป็นอันมาก ๑ ทรงมีศีล ๑ ทรงเสพเสนาสนะอันสงัด ๑ ทรงสันโดษด้วยปัจจัย ๔ ตามมีตามได้ ๑ ทรงเป็นผู้ควรของค่านับจนถึงทรงเป็นเนื้อนาบุญอันยอดเยี่ยมของโลก ๑ ทรงมีถ้อยคำขัดเกลากิเลส ๑ ทรงได้ฌาน ๔ ตามปรารถนา ๑ ทรงระลึกชาติได้ ๑ ทรงมีทิพยจักขุ ๑ และทรงทำให้แจ้งเจโตวิมุตติ ปัญญาวิมุตติอันไม่มีอาสวะอยู่ในปัจจุบัน ๑”

“แต่ผมว่าที่พระเจ้าปเสนทิพรรณนามาทั้งหมดนี้ก็ยังไม่ได้ครึ่ง ของคุณงามความดีที่พระพุทธองค์ทรงมีทรงเป็น ทำไมพระเจ้าปเสนทิจึงไม่ทรงกล่าวถึงพระพุทธคุณ ๙ ประการของพระ

พุทธองค์เล่าครั้นหลวงพ่อ”

“เพราะพระราชยาปเสนทิทรงเป็นปฤชชน ย่อมไม่สามารถเข้าพระทัยลึกซึ้งได้ อีกประการหนึ่งพระองค์ก็ได้ทรงนับถือพระพุทธองค์มาก่อน ไม่เหมือนพระเจ้าพิมพิสารที่แม้จะเป็นศิษย์ของพวกเขาชฎิลมาก่อน แต่เมื่อชฎิลได้สาธยายพระพุทธคุณทั้ง ๙ ให้ทรงสดับ ก็ทรงบังเกิดความเลื่อมใส ครั้นพระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมโปรด พระองค์ทรงได้ดวงตาเห็นธรรมในทันที”

“แต่น่าเสียดายนะครับที่ทรงถูกพระโอรสกระทำปิตุฆาต”

“แล้วเธอรู้ไหมว่าเหตุใดพระเจ้าอชาตศัตรูจึงทรงกระทำปิตุฆาต”

“เพราะพระองค์ไปคบค้าสมาคมกับพระเทวทัตใช่ไหมครับ พระเทวทัตเป็นพาล จึงเข้าตำรา คบพาลพาลพาไปหาผิด คบบัณฑิตบัณฑิตพาไปหาผล”

“เพราะเหตุนี้แหละ พระพุทธองค์จึงตรัสมงคลข้อแรกว่า ไม่คบพาล เพราะถ้าเริ่มต้นชีวิตด้วยการคบคนชั่วแล้ว อย่าหวังว่าจะบรรลุถึงคุณงามความดีได้”

ตะวันคล้อยชายเขา ไม่นานนักความมืดก็เข้ามาปกคลุม อาจารย์กับศิษย์เดินทางมาถึงที่หมายพอดี ดงพญาเย็นเป็นส่วนหนึ่งของวนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ซึ่งวนอุทยานแห่งนี้มีอาณาบริเวณกว้างใหญ่ไพศาล ครอบคลุมพื้นที่ของจังหวัดต่างๆถึง ๔ จังหวัด ได้แก่ นครราชสีมา นครนายก สระบุรี และปราจีนบุรี

“คืนนี้เราจะพักแรมกันที่นี่” อาจารย์บอกศิษย์เมื่อมาหยุดอยู่ได้ร่มไม้ใหญ่ใบหนา

“ถึงดงพญาเย็นแล้วหรือครับ” ผู้เป็นศิษย์ถาม ป่ารกทึบ

ดูน่ากลัว เสียงนกกาที่พากันร้องเรียกรังเมื่อตอนหัวค่ำสงบลงแล้ว มีเสียงร้องของสัตว์ป่าดังมาแต่ไกล ท่านพระครูฐิติกถาจารย์ จึงถาม หลวงพ่อดำ ว่า

“เสียงอะไรครับหลวงพ่อ”

“เสือ” หลวงพ่อดำตอบ

“แล้ว เขา...จะมากำอันตราเราไหมครับ”

“ก็แล้วแต่ ถ้าเคยมีเวรมีกรรมต่อกันก็ต้องชดใช้ แต่ถ้าไม่เคยก็คงไม่ต้อง ว่าแต่เธอหิวหรือเปล่า” ถามอย่างอาหาร

“ก่อนหน้านี้อหิวครับ แต่ตอนนี้ไม่อหิวแล้ว ความกลัวมันไล่ความหิวไปไกลลิบเลยครับหลวงพ่อ” ภิกษุวัยสี่สิบห้าสารภาพ

“กลัวก็กำหนด กลัวหนอ กลัวหนอ อย่าลืม อย่าอยู่โดยปราศจากสติแม้หน้าที่เดียว ว่าแต่เธอจะบักกลดตรงนี้หรือว่าจะไปหาที่ใหม่” อาจารย์ถามศิษย์

“แล้วหลวงพ่อล่ะครับ” ศิษย์ถามอาจารย์

“ถ้าเธอเลือกตรงนี้เราก็คงจะไปหาที่ใหม่ แต่ถ้าเธอจะไปหาที่ใหม่ เราก็คงจะอยู่ตรงนี้ ตามพระวินัยบัญญัติ พระรุดงค์ต้องบักกลดห่างกัน ๒๕ วาไม่ใช่หรือ” ท่านอ้างพระวินัย

“ยกเว้นสักครั้งไม่ได้หรือครับหลวงพ่อ ผมยังไม่ชิน เอาแต่สิบวาก็พอ เมื่อเกิดอะไรขึ้นจะได้ตะโกนเรียกกันได้” ศิษย์ต่อเรื่อง

“ไม่มีการตะโกน และไม่มีการช่วยกันไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นเราบอกเธอแล้วใช่ไหมว่าให้จำคำของสมเด็จพระโตไว้ คิดถึงท่านท่านก็คิดถึงเรา เอาละ บอกมาว่าเธอจะอยู่ตรงนี้หรือจะขยับไปอีก ๒๕ วา”

“อยู่ตรงนี้ก็ได้รับ” ตอบเสียงอ่อยเมื่อเห็นว่าไม่มีทางเลือก

๗๙

พบครอบครัวบุญ

๐๗)จารย์เดินหายไปในความมืด ทั้งศิษย์ไว้ให้โดดเดี่ยว เดี่ยวดายอยู่ในป่า ท่ามกลางเสียงร้องของสิ่งสสารสัตว์ ซึ่งแหม่มองไม่เห็นในขณะนี้ แต่ก็อาจจู่โจมเข้ามาถึงตัวและทำร้ายจนถึงแก่ความตายได้ ภิกษุวัยสี่สิบห้าตั้งสติกำหนด กลัวหนอ กลัวหนอ อยู่ นาน กระทั่งความกลัวค่อยลดน้อยลง จึงจัดแจงปักกลด ทางที่ดีท่านจะต้องเข้าไปนั่งในกลดให้เร็วที่สุด แม้จะมีมืดมืดไร้แสงสว่าง หาก แสงแห่งปัญญา ซึ่งส่องสว่างทั้งกลางวันและกลางคืน ก็ช่วยให้ท่านปักกลดได้ในเวลาไม่นานนัก แต่ครั้งจะเข้าไปนั่ง กลับเกิดความรู้สึกว้าว้าทั้งสองแข่งเกร็งราวกับท่อนไม้ด้วยว่าผ่านการเดิน มาคืนหนึ่งกับวันหนึ่งโดยมิได้หยุดให้ขาพักผ่อน ขาก็เลยพากันประท้วง

“อย่าทรมานขาลีเลยเจ้าขาที่รัก ข้ำขอโทษที่ใช้เอ็งสมบุก สมบันไปหน่อย ก็อาจารย์ข้ำไม่ยอมหยุดพักแล้วข้ำจะหยุดได้อย่างไร” ท่านพยายามตอรอง หากก็ยั้งนั่งไม่ลงเพราะขาแข่งเกร็งอยู่ อย่างนั้น จึงลองใหม่ด้วยการให้สินบน

“นี่ข้ำมาสร้างบุญนะ เอาเถอะ ข้ำสัญญาว่าจะแบ่งบุญให้ เอ็งข้างละสิบเปอร์เซ็นต์”

ชะรอยขาของท่านคงจะกบุญหรือไม่ก็คงอยากจะทำสร้าง

บารมี จึงยอมงอได้พับได้เช่นปกติ สมภารวัยสี่สิบห้าจึงประสบความสำเร็จในการเข้าไปนั่งในกลด

อากาศเริ่มเย็นลง ๆ กระทั่งภิกษุที่นั่งอยู่ในกลดรู้สึกหนาว และแล้วท่านก็ได้ยินเสียงร้องโหยหวนของผู้ที่ดูเหมือนกำลังอยู่ในความทุกข์ทรมาน สติบอกว่าเป็นเสียงเปรตมาขอส่วนบุญ ท่านจึงนั่งหลับตา บริกรรมคาถา **อิหํ สพฺพเปตานํ โทดู สุขิตา โทนฺตุ สพฺพเปตา** เพียงสามจบ เสียงร้องโหยหวนก็หายไป แสดงว่าพวกเขาได้รับส่วนบุญส่วนกุศลกันถ้วนทั่วสมกับที่บากหน้ามาขอ

กองทัพเปรตล้าถอยไปแล้ว ภิกษุวัยสี่สิบห้ายังมีรูปร่างท้วม อดอาหารจะมาผจญอีก ท่านระลึกถึงบทสวดพุทธชัยมงคลคาถาทั้งแปดบท ซึ่งกล่าวถึงเหตุการณ์ที่พระพุทธองค์ทรงผจญกับอุปสรรคนานาประการ แต่ก็ทรงได้ชัยชนะทุกครั้ง ในที่สุดท่านก็ตกลงใจได้ว่า จะต้องสวดบทพาหุงมหากา เพื่อเป็นกำลังใจในอันที่จะต่อสู้กับอุปสรรคต่าง ๆ

สวดพาหุงมหากาจบ พระครูวัยสี่สิบห้ารู้สึกว่าความกลัวลดลงไปได้บ้าง มีสติตั้งมั่นมากขึ้น จึงพิจารณาว่าการมาอยู่ป่าที่เต็มไปด้วยอันตรายเช่นนี้ จำเป็นต้องสวดมหาราชปริตร หรือที่รู้จักกันในชื่อ สิบสองตำนาน เพื่อป้องกันภัยทั้งจากภูตผีปิศาจ จากเทวดา พาลบางพวก และจากสิ่งสาราสัตว์ต่าง ๆ ที่จะมาทำร้ายท่านได้ แต่คงไม่จำเป็นต้องสวดครบทั้งสิบสองตำนาน เลือกลงเฉพาะที่จะเข้ากับสถานการณ์ก็พอ

คิดดังนั้นแล้วท่านจึงเลือกที่จะสวดปริตร ๖ ตำนานต่อไปนี้ ๑. **กรณียเมตตสูตร** หรือที่ชาวบ้านนิยมเรียกว่า **มนต์ขับผี** เพื่อผูกมิตรกับภูตผีปิศาจและเทพเทวดาทั้งหลาย พวกเขาจะได้ไม่มารบกวนท่าน ๒. **ชั้นธปริตร** เพื่อป้องกันงูเงี้ยวเขี้ยวขอมา

ทำอันตราย เพราะในสมัยพุทธกาล ภิกษุรูปหนึ่งถูกงูกัดจนถึง
แก่มรณภาพ ความทราบถึงพระพุทธเจ้า จึงทรงแนะนำให้ภิกษุทั้ง
หลายแผ่เมตตาจิตไปยังพญางูทั้งสี่ตระกูลเพื่อป้องกันตัวต่อไป แล้ว
จึงตรัสขันธปริตรหรืออิทธราชสูตร ๓. *วิภูฏกปริตร* หรือที่เรียกกันว่า
คาถานกคุ้ม เพื่อป้องกันไฟฟ้า เพราะหากไฟเกิดไหม้ป่าขึ้น ท่าน
เห็นจะต้องมอดม้วยมรณาชีวาวายแวงเป็นปลาแปบปิ้งอยู่ในป่า
แห่งนี้ *๔. ๖๓๕คคปริตร* เพราะจะช่วยป้องกันมิให้เกิดความกลัว ความ
สะดุ้ง ความพรั่นใจ ความชนพองสยองเกล้า ทำให้เกิดขวัญและ
กำลังใจที่จะบำเพ็ญสมณธรรมต่อไป *๕. โปษฌกคปริตร* เพื่อป้องกัน
อาหารเจ็บป่วยที่อาจเกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วน และ *๖. ๖๐ภยปริตร*
ซึ่งเป็นบทสวดขจัดลางร้าย สิ่งไม่เป็นมงคล เสียงนกเสียงกาที่ไม่
พึงใจ บาปเคราะห์และฝันร้ายให้พินาศไปด้วยอำนาจของพระ
พุทธ พระธรรม และพระสงฆ์

ตกลงปลงใจได้แล้ว ศิษย์ผู้ถูกอาจารย์ทิ้งชั่วคราวก็เริ่มต้น
สวดปริตรทั้ง ๖ ตำนานๆ ละสามจบ ใช้เวลาประมาณชั่วโมงเศษ
จากนั้นจึงทำวัตรเย็นและนั่งภาวนา ท่านไม่คิดจะเดินจงกรมและ
คงไม่ปลอดภัยเนื่องจากจะต้องออกไปเดินนอกกลด อีกประการ
หนึ่งขาของท่านอาจไม่ให้ความร่วมมือเพราะอยากพักผ่อนมากกว่า
ด้วยว่าเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจากการเดินทางถึงยี่สิบชั่วโมงโดยมิได้
หยุดพัก ท่านออกเดินทางตอนเที่ยงคืนและมาถึงป่าแห่งนี้เวลาสอง
ทุ่ม นับเป็นชั่วโมงได้ยี่สิบพอดีพอดี

ขณะที่พระมุนีผู้วิเศษกำลังนั่งภาวนาอยู่ในกลด เสียง
สวบสากก็ดังไกล่เข้ามาตามด้วยเสียงร้องแปร๋นๆ สติบอกกว่าช่าง
โหล่งใหญ่กำลังเดินเข้ามาหาท่าน เป็นช่างป่าดุร้ายสามารถทำลาย
ทุกอย่างที่ขวางหน้าให้ราบคาบได้ในพริบตา

“ตายจริง เมื่อกี้เราก็กี่มสวด ฉันทันตปริตร เพราะไม่คิดว่าจะมาเจอข้าง จะทำอย่างไรดี สวดตอนนี้ก็คงไม่ทันการแล้ว” ท่านวิตกเพราะ เห็นหนอ บอกว่าโขลงข้างกำลังเดินใกล้เข้ามา ท่านคิดถึงหลวงพ่อดำ ทำอย่างไรจะให้หลวงพ่อดำมาช่วย พลันก็นึกถึงถ้อยคำที่อาจารย์สั่งไว้ว่าให้นึกถึงสิ่งที่สมเด็จพระโตสอน คิดถึงท่านท่านก็คิดถึงเรา ยามหน้าสีวหน้าขวานเช่นนี้ อาจารย์ที่จะช่วยท่านได้คือหลวงพ่อดำผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาคชศาสตร์ให้กับท่านนั้นต่างหาก

“หลวงพ่อกับช่วยผมด้วย” ท่านตั้งจิตระลึกถึงหลวงพ่อดำ บัดดลเสียงหลวงพ่อดำก็มากระซิบอยู่ข้างหู

“ข้างป่าโขลงนี้ดูร้ายมาก สวดฉันทันตปริตรสามจบเร็วเข้า” รู้ว่าอาจารย์มาช่วย กำลังใจก็มาเป็นกอง ท่านจึงสวดฉันทันตปริตรสามจบอย่างรวดเร็ว ใช้เวลาไม่ถึงนาทีเพราะปริตรดังกล่าวมีเพียง ๒ คาถา

“ฉันเคยบอกคุณแล้วใช่ไหมว่าถ้าไม่เรียนวิชาคชศาสตร์คุณตายแน่ นี่แหละคุณกำลังเผชิญกับความตายละ”

“ผมก็ได้เรียนตามที่หลวงพ่อดำแนะนำแล้ว ผมคงไม่ตายใช่ไหมครับ แต่ความกลัวทำให้ผมนึกไม่ออก หลวงพ่อกฤณาบอกบทธัวเถิดครับ หลวงพ่อดำท่านบอกผมว่าท่านตั้งใจให้ผมไปพบหลวงพ่อดำ” ท่านกราบเรียนตามคำของภิกษุรัตติกาลของคณนั้น ใช้วิธีสื่อสารกับหลวงพ่อดำทางจิต

“แล้วหลวงพ่อดำท่านจะต้องผจญกับข้างโขลงนี้หรือเปล่าครับ” ถามเพราะเป็นห่วงอาจารย์ซึ่งอยู่ห่างออกไป ๒๕ วา

“ไม่ต้องห่วงท่าน หลวงพ่อดำท่านอยู่เหนือความเป็นความตาย ท่านบริสุทธิหลุดพ้นแล้ว ไม่มีอะไรจะไปทำอันตรายท่านได้

คุณโชคดีที่ท่านรับเป็นศิษย์ ฉันเสียอีกที่ไม่มีโอกาส”

“ท่านบอกว่าเคยให้กรรมฐานสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี
ผมเป็นคนที่สองที่ท่านให้ และจะมีอีกคนหนึ่งที่ท่านจะให้ แต่ท่าน
ไม่ยอมบอกครับ”

“เถอะ ถึงเวลาคุณก็จะรู้เอง ฉันขอออกไปไว้ก่อนว่า
คนคนนั้นเป็นลูกศิษย์คุณนั่นแหละ”

“ใครครับ” ท่านคิดไปถึงนายหล่อ

“ไม่ต้องคิดให้เสียเวลา เพราะคุณกับเขายังไม่เคยพบกัน
กลับไปนี่จึงจะได้พบ” โขลงข้างไกลเข้ามาจนเกือบจะถึงกลด
สมภารวัดป่ามะม่วงจึงถามอาจารย์ว่า

“หลวงพ่อดีครับ ผมสวดจันทน์ตปริตรสามจบแล้ว ยังหยุด
ยังพวกเขาไม่ได้อีกหรือครับ”

“หยุดยังได้ แต่ที่เขามาเพราะต้องการให้คุณได้ใช้วิชา
คชศาสตร์ให้เป็นประโยชน์ ทบทวนวิชาที่คุณร่ำเรียนมา และ
นำออกมาใช้เดี๋ยวนี้” เสียงหลวงพ่อดีมั่งอยู่ข้างหู

สมภารวัดป่ามะม่วงใช้ ตาบุญญา มองฝ่าความมืดออกไป
พบว่าข้างเหล่านั่นเป็นข้างพลายทั้งโขลง และที่สำคัญคือพวกเขา
เป็นข้างตกร้ำมน ซึ่งตามตำราวิชาคชศาสตร์บอกไว้ว่า ข้าง
ตกร้ำมนขาดสติ ฆ่าคนได้ ใครพบเข้าต้องตายแน่นอน เว้นเสีย
แต่มีวิชาคชศาสตร์มาช่วย ท่านนึกถึงบุญคุณของหลวงพ่อดีที่
ขอร้องแกมบังคับให้ท่านเรียนวิชาคชศาสตร์ และเมื่อออกมรดงค์ก็รู้
ว่าหลวงพ่อดีตั้งใจให้ท่านไปหาหลวงพ่อดี ครูปาจารย์ท่าน
มักมีสายตายาวไกลในอันที่จะยังประโยชน์ให้เกิดแก่ศิษย์ จึงนับเป็น
โชคความนาของท่านที่ได้พบครูบาอาจารย์ผู้เปี่ยมด้วยเมตตาเช่น
ภิกษุรัตตัญญูสององค์นี้ เสียงหลวงพ่อดีกระซิบอยู่ข้างหูว่า

“รีบแผ่เมตตาให้จำฝูงเร็วเข้า”

“แผ่ให้ทุกตัวไม่ดีกว่าหรือครับ”

“ไม่จำเป็นเพราะตัวอื่นๆถึงคุณแผ่ไปให้ เขาก็ไม่รู้เรื่อง เพราะไม่ได้ยิน ส่วนจำฝูงซึ่งคือหัวหน้าข้างเขาจะได้ยิน ข้างโขลงหนึ่งจะมีหุทิพย์อยู่ตัวเดียว คือตัวที่เป็นจำฝูง ส่วนตัวอื่นๆไม่มี ฉันสอนคุณแล้ว เอาวิชาความรู้มาใช้ให้ได้ ไหนลองบอกมาซิว่าทำไมหัวหน้าข้างจึงมีหุทิพย์” เสียงถามอยู่ข้างหู

“เพราะมีเทวดาประจำข้างคอยปกป้องรักษาครับ”

“ถูกแล้ว คือสื่อสารกับข้าง ข้างไม่รู้เรื่องเพราะเขาเป็นสัตว์เดรัจฉาน จึงต้องเจรจากับเทวดาประจำข้าง เวลาข้างจะทำร้ายใคร เทวดาประจำข้างจะต้องห้าม การแผ่เมตตาให้จำฝูงก็คือแผ่ให้เทวดาประจำข้างนั่นเอง” สมภารวัดป่ามะม่วงจึงแผ่เมตตาไปยังหัวหน้าข้างซึ่งเดินนำหน้า เป็นเวลาเดียวกับที่โขลงข้างเดินมาประชิดติดกอดของท่านพอดี!

เทวดาประจำข้างซึ่งสิงสถิตอยู่ในจำฝูงได้รับกระแสเมตตาจากพระพุทธรูปที่นั่งอยู่ในกลดก็ร้องส่งบริวารให้หยุดทันที ดังนั้นแทนที่จะเหยียบย่ำสิ่งที่ขวางหน้าให้แหลกลาญตามวิสัยของข้างป่าที่กำลังตกมัน ข้างโขลงนั้นกลับพากันเดินเลี้ยวกลดพระพุทธรูปไปอย่างเรียบร้อย สมภารวัดป่ามะม่วงจึงรอดชีวิตจากการถูกข้างเหยียบมาได้ด้วยประการฉะนี้

“ขอบพระคุณมากครับหลวงพ่อกี่กรุณาบอกท ผมกลัวจนทำอะไรไม่ถูก ถ้าไม่ได้หลวงพ่อช่วยผมคงมอดม้วยมรณาชีวา วายแวนเป็นปลาแปบปิ้งอย่างแน่นอน” ท่านขอบคุณหลวงพ่อเดิม

“แล้วข้างโขลงนั้นจะไปเจอหลวงพ่อดำไหมครับ”
ถามอย่างอยากรู้ ไม่มีเสียงตอบจากอดีตสมภารวัดหนองโพ สมภาร

วัดป่ามะม่วงจึงรู้ว่าอาจารย์ของท่านมิได้อยู่ ณ ที่แห่งนั้นแล้ว ท่านคงจะเห็นว่าหมดภาระหน้าที่ของท่านแล้วกรรมัง

สมภารวัดป่ามะม่วงนั่งภาวนาต่ออีกสองชั่วโมง หลังจากนั้นจึงเตรียมตัวจำวัด ขณะกำลังเอนกายลงก็ได้ยินเสียงร้องเรียกอยู่นอกกลด เป็นเสียงของผู้หญิง

“หลวงพี่ขา ออกมาหาหนูหน่อย หนูมาขอความช่วยเหลือ” เสียงนั้นฟังดูเยียบเย็นอย่างไรพิกล ภิกษุวัยสี่สิบห้าจึงลุกขึ้นนั่งและใช้ ตาบัญญา มองฝ่าความมืดออกไปนอกกลด สตรีสาวสวยงามหนึ่งยืนร้องเรียกท่านอยู่ในความมืด

“ผู้หญิงที่ไหนจะมาเดินอยู่กลางป่าแต่ผู้เดียวในเวลาตีตกตีขึ้นเที่ยงคืนเช่นนี้ น่าจะเป็นเสือสมิงเสียมากกว่า” ท่านนึกไปถึงเรื่องราวที่คนเฒ่าคนแก่เล่ากันสืบๆมาว่า บรรดาสุทกะที่ออกไปล่าสัตว์ และพักค้างคืนอยู่ในป่า โดยขึ้นไปนอนบนคบไม้ เวลาตีๆจะมีผู้หญิงมาเรียกให้ลงมาหา พวกที่มีภรรยาแล้วก็จะเห็นเป็นภรรยาตนมาเรียกและบอกว่า พี่กลับบ้านเถอะ ลูกกำลังป่วย คนที่ไม่รู้เท่าทันก็จะลงมาจากคบไม้ ครั้นพอเข้าไปใกล้ ผู้หญิงที่ตนเห็นว่าเป็นภรรยาก็จะกลายร่างเป็นเสือสมิงกระโจนเข้าใส่และกัดกินเป็นอาหาร ส่วนคนที่ไม่เชื่อก็จะคว้าปืนเล็งไปที่หน้าผากหญิงนั้นแล้วลั่นไกเปรี้ยงออกไป ก็จะปรากฏเป็นเสือสมิงนอนตายอยู่ แม่สาวน้อยคนนี้ต้องเป็นเสือสมิงแปลงมาอย่างแน่นอน ทำยังไงดีว้ย ปืนเราก็ไม่มีเสียด้วย สมภารวัดป่ามะม่วงยังมีแก้ไขสร้างอารมณ์ขัน

“หลวงพี่ขา ออกมาหาหนูหน่อย หนูมาขอความช่วยเหลือ” สาวสวยยังคงส่งเสียงเข้ามา บัดดลนั้นก็มีเสียงดังขึ้นข้างหูว่า

“ไม่ต้องกลัว ขรวัโตมาช่วยแล้ว ใช้คาถาเมตตามหานิยมของขรวัโตซิ” รู้ว่าสมเด็จขรวัโตมาช่วย ท่านจึงรีบว่าคาถาสมเด็จข

โต

“เมตตาคุณ อรหํ เมตตดา เมตตาคุณ อรหํ เมตตดา เมตตาคุณ อรหํ เมตตดา” บริการมรเวตเดียวสามจบขณะที่เฟ่งจิตไปยังสาวน้อยจริงดังที่ท่านคาดคิด เพราะหญิงสาวที่ยืนอยู่หน้ากลด ห่างออกไปประมาณสองวา นั้นได้กลายร่างเป็นเสื้อสมิง ตาเขียวดั่งมรกตส่องประกายวาววับอยู่ในความมืด มันหันหลังกลับแล้วเดินจากไปอย่างไม่สนใจใยดีท่านอีก

“ขอบพระคุณมากขอรับที่ได้เมตตาความช่วยเหลือ กระผม ไม่ทราบ ว่าต่อไปกระผมจะต้องเผชิญกับอะไรอีกขอรับ” ท่านถามสมเด็จจยโต ไม่มีเสียงใด ๆ ดังที่ข้างหู จึงรู้ว่าสมเด็จจยท่านไปแล้ว กระนั้นก็อดคิดติดตลกมิได้ว่า “เจ้าประคุณสมเด็จจยท่านสอนเราไว้ว่า คิดถึงท่าน ท่านก็คิดถึงเรา แต่ตอนนี้เรายังไม่ทันได้คิดถึงท่าน ท่านก็คิดถึงเราและมาช่วยเราได้ทันท่วงที ขอบพระคุณมากขอรับ”

ท่านเอนกายลงนอน ยังมีทันจะหลับตา ก็เห็นเงาดำๆ ของใครคนหนึ่งยืนอยู่ปลายเท้า แม้จะยืนอยู่ภายนอก หาก ตาบัญญัติก็มองเห็นได้ชัดเจน บุรุษนั้นร่างกายบึกบึน ไม่สวมเสื้อ ตาทั้งสองข้างส่องแสงสีเขียวเรือง ๆ ผิดกับตามนุษย์ทั่วไป ท่านหลับตาคำหนดรู้หนอ สามครั้ง ด้วยต้องการทราบว่าเขาเป็นใคร มาจากไหน แล้วท่านก็รู้ว่าเขามาจากเมืองนรก หนียมบาลมาพึ่งโบบุญท่าน ซึ่งเท่ากับพ้นจากการทรมานได้ชั่วคราว เพราะในเมืองนรก พวกสัตว์ผู้สร้างบาปกรรมไว้แต่ครั้งเป็นมนุษย์ จะถูกลงโทษทัณฑ์อย่างแสนสาหัสทุกเวลานาที เมื่อรู้ว่ามิผู้ทรงศีลทรงธรรมอยู่ ณ ที่ใด ก็จะมีหน้ามาพึ่งโบบุญ แม้เพียงสองสามชั่วโมงก็ยังดี

รู้ว่าบุรุษที่ยืนอยู่เบื้องปลายเท้า นอกกลดมิได้มาร้าย ท่านจึงปล่อยให้เขายืนอยู่อย่างนั้น พอรุ่งสว่างเขาก็จะกลับไปเมือง

นารีผล

นรกดั่งเดิม สมภารวัยสี่สิบห้าตั้งใจจะนอนพักสักสองชั่วโมง วันนี้ท่านต้องเผชิญกับพวกอบายภูมิ ๔ ซึ่งได้แก่ นรก เปรต อสุรกาย และเดรัจฉาน ไม่รู้ว่าโชคดีหรือโชคร้าย หากคิดว่าการได้พานพบในสิ่งที่คนอื่น ๆ เขาไม่ได้พบนั้นเป็นโชคดี ท่านก็โชคดีที่สุด แต่ถ้าการพานพบพวกที่มาจากอบายภูมิถือเป็นโชคร้าย ท่านก็โชคร้ายที่สุด เพราะได้พบครบครันทั้ง ๔ ภูมิ

๘๐

อาหารทิพย์

เวลาที่สี่ ท่านพระครูตื่นนอนตามปกติ แม่ว่ายังไม่หายเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าและอยากนอนต่อ หากก็ต้องฝืนใจ การออกธุดงค์ก็เพื่อต้องการมาขัดเกลา ถ้ามีวเห็นแก่ความสุขเล็กๆน้อยๆจากการนอนก็จะพลาดโอกาสในการบรรลุนิพพานอันควรได้ควรถึงป่าทั้งป่าเงียบสงบเพราะพวกสิงสาราสัตว์ยังคงตกอยู่ในห้วงนิทรารมณ์ จวนรุ่งสางนั้นแหละจึงจะตื่นเพื่อออกหาอาหารตามสัญชาตญาณของมัน สัตว์บางตัวขณะกำลังหาอาหารก็อาจตกเป็นอาหารของสัตว์อื่นได้เหมือนกัน พวกมันมีชีวิตที่ต้องเสี่ยงกับความ เป็นความตายตลอดเวลา หากความปลอดภัยไม่ได้ หากไม่ตายด้วย สัตว์อื่นก็อาจตายด้วยน้ำมือของมนุษย์ นอกจากนี้ก็ยังมีภัยธรรมชาติที่จักต้องเผชิญอย่างไม่มีทางหลบเลี่ยง โดยเฉพาะภัยจากไฟป่า ซึ่งคร่าชีวิตพวกมันไปคราวละมาก ๆ เดี๋ยวจวนมีกรรมเช่นนี้เองหนอ

ตื่นนอนแล้ว ภิกษุวัยสี่สิบห้าจึงปฏิบัติกรรมฐานด้วยการนั่งภาวนาสองชั่วโมงเต็ม ออกจากกรรมฐานแล้วจึงแผ่เมตตาและอุทิศส่วนกุศลไปยังสรรพสัตว์ จากนั้นจึงกู่กลดและเก็บอย่างเรียบร้อยพร้อมที่จะเดินทางต่อไป นกกาเริ่มออกหากิน ท่านเองก็รู้สึกหิว หากก็ยังมีรู้ว่าจะได้อาหารมาจากที่ใด ครั้นได้ยินเสียงน้ำไหล

ตั้งอยู่ใกล้ๆ จึงเดินไปยังทิศที่มาของเสียง ประเดี๋ยวหนึ่งก็พบหน้าต่าง
สายเล็กๆ น้ำใสสะอาดน่าอาบ ท่านวางสัมภาระไว้ตรงโขนหินแล้ว
เดินลงไปล้างหน้าล้างตาและสระน้ำเสร็จสรรพ รู้สึกสดชื่นสบายเนื้อ
สบายตัว ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าทุเลาเบาบางลง นุ่งห่มผ้าสาม
ผืนอย่างเรียบร้อย แล้วจึงออกเดินทางเพื่อตามหาอาจารย์ของท่าน

เดินไปได้ไม่นานก็พบภิกษุรัตตัญญูนั่งขัดสมาธิอยู่ที่ต้นไทร
ใบดกหนา รากย่อยหย้อยระย้าลงรายรอบโคนต้น ภิกษุวัยสี่สิบห้า
เห็นกลดและบาตรของอาจารย์แขวนอยู่ที่กิ่งไทรเหมือนตอน
พบท่านที่ขอนแก่นเมื่อสี่ปีก่อน จึงวางสัมภาระลงแล้วกราบ
อาจารย์สามครั้ง หลวงพ่อดำลืมนตา ทักทายว่า

“เป็นอย่างไรบ้าง หลับสบายดีไหม”

“ตั้งแต่บวชมาสี่สิบกว่าปี ผมยังไม่เคยหลับสบายเลยครับ
หลวงพ่อ โดยเฉพาะเมื่อคืนนี้แทบจะไม่ได้หลับเลย หลวงพ่อก็รู้ว่า
อะไรเป็นอะไรแต่ก็ยังแกล้งถามผม” ท่านทำที่เป็นตัดพ้อ

“แต่เธอก็ผ่านอุปสรรคมาได้”

“นั่นเพราะหลวงพ่อเดิมกับสมเด็จจตุโตนะมาช่วยผมต่าง
หากละครับ ถ้ารอให้หลวงพ่อช่วยผมคงมอดม้วยมรณาชีวาวาย
แวนเป็นปลาแปบบั้งไปแล้ว” ศิษย์จึงใจเล่าทั้งที่รู้ว่าอาจารย์รู้

“เธอแน่ใจหรือว่าเราไม่ได้ช่วย”

“แน่ใจครับ แน่ใจร้อยเปอร์เซ็นต์”

“ก็ที่เราเตือนให้เธอนึกถึงคำสอนของสมเด็จจตุโตนะ ไม่ใช่
ช่วยหรือหากหรือ ถ้าเราไม่เตือนไว้ก่อนเธอเป็นปลาแปบบั้งอย่างที่ต้อง
การแน่”

“ใครว่าผมต้องการเป็นปลาแปบบั้งละครับ”

“จะไปรู้หรือ เห็นพุดบ่อนักก็นึกว่าต้องการ” ภิกษุรัตตัญญู

ยอมเถียงด้วย ท่านไม่เคยเห็นสมณะรูปใดมีอารมณ์ขันแพรวพราว
เช่นรูปนี้มาก่อน

“ที่พูดบ่อยๆเพราะกลัวจะเป็นต่างหากล่ะครับ คือไม่ต้อง
การเป็น แต่กลัวจะเป็น” ศิษย์อรรถาธิบาย

“อยู่ที่กรรมนะ ถ้ากรรมจะต้องเป็นก็ต้องเป็น กลัวหรือไม่
กลัวก็ต้องเป็น แต่ถ้าไม่มีกรรมที่จะต้องเป็นก็ไม่เป็น พระพุทธองค์
ตรัสว่า *กมฺมฺนา วตฺตตี โลโก - สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม* จำพระ
พุทธภาษิตบทนี้ไว้ให้ดีเพราะมีความหมายลึกซึ้งมาก ในวันข้าง
หน้าเธอจะเป็นบุคคลเดียวในโลกที่เข้าใจเรื่องกรรมได้อย่างลึกซึ้ง
ที่สุด ทั้ง ลึก ทั้ง ชึ้ง เชี่ยวละ เธอจะทำให้ชาวโลกหันมานับถือ
พระพุทธศาสนาเพราะเขาศรัทธาปสาทะในตัวเธอ”

“แล้วผมจะช่วยเขาได้ไหมครับ ผมอยากช่วยคนให้พ้น
ทุกข์”

“ช่วยได้แน่ แต่เธอต้องช่วยตัวเองให้พ้นทุกข์ได้เสียก่อนแล้ว
จึงช่วยคนอื่น อย่าลืมนะว่า *ประโยชน์ตน* ต้องมาก่อน *ประโยชน์ท่าน*
ถ้าประโยชน์ตนยังเข้าไม่ถึงแล้วจะไปเข้าถึงประโยชน์ท่านได้อย่างไร
ขอให้นึกถึงพระพุทธจริยาที่ทรงประพฤติปฏิบัติตั้งปรากฏในพุทธคุณ
๒ ซึ่งได้แก่ *อตฺตทิตฺตสมฺมัตติ* กับ *ปรหิตปฺปฏิบัติ* พระพุทธองค์ทรงถึง
พร้อมแห่งประโยชน์ตนก่อน ทรงเข้าถึง *พุทธภาวะ* คือความเป็น
พระพุทธเจ้า และความเป็น *อตฺตนาถะ* คือพึ่งตนเองได้ เมื่อทรง
ถึงพร้อมแห่งประโยชน์ตนที่เรียกว่า *อตฺตทิตฺตสมฺมัตติ* แล้ว จึงทรงปฏิบัติ
เพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่น ที่เรียกว่า *ปรหิตปฺปฏิบัติ* ทรงบำเพ็ญพุทธกิจ
คือหน้าที่ของพระพุทธเจ้า และทรงถึงความเป็นโลกนาถ คือเป็น
ที่พึ่งของชาวโลกได้ พุทธคุณข้อแรกคือ *อตฺตทิตฺตสมฺมัตติ* นั้นมุ่งเอา
พระปัญญาคุณ เป็นหลัก ส่วนพุทธคุณข้อที่สองคือ *ปรหิตปฺปฏิบัติ*

มุ่งเอา พระกรุณาคุณ เป็นหลัก”

“ถ้าผมจะเปรียบเทียบให้เข้าใจง่าย ๆ คือ เราต้องว่ายน้ำให้เป็นเสียก่อน จึงจะสามารถช่วยคนตกน้ำได้ใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว แต่การช่วยของพระพุทธองค์ก็มีได้หมายความว่า พระองค์ทรงอุ้มเขานขึ้นมาหอรอกนะ เพราะพระพุทธศาสนามีหลักคำสอนเรื่องความเพียร ตัวเองต้องช่วยตัวเองจึงจะพ้นทุกข์ ภาษาบาลีว่าอย่างไรนะ” อาจารย์ทดสอบความรู้ศิษย์

“วิริเยน ทุกขมจฺเจติ - บุคคลล่วงทุกข์ได้ด้วยความเพียร และ อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ โภ หิ นาโถ ปโร สียา - ตนแลเป็นที่พึ่งของตน ใครไหนเล่าจะเป็นที่พึ่งได้ ครับ” ศิษย์ตอบชัดเจน

“ถูกแล้ว คำสอนของพระพุทธองค์เป็นธรรมชาติ เพราะธรรมก็คือธรรมชาติ พระพุทธเจ้าทรงค้นพบธรรม ทรงเข้าถึงธรรม แล้วจึงทรงนำมาสั่งสอนเวไนยบุคคล ทรงเน้นเรื่องความเพียรพยายามมาก ดังมีพระพุทธวจนะว่า **ตมฺเหติ กิจจํ อาตปฺปํ อภฺยชาติโร ตถาคตา** - ความเพียรพยายาม เธอทั้งหลายต้องทำเอาเอง เราตถาคตเจ้าเป็นเพียงผู้ชี้ทางเท่านั้น เพราะฉะนั้นการที่เรากล่าวหาว่าเราไม่ช่วยนั้น เราขอแก้ข้อกล่าวหาว่าเราช่วยแล้ว แต่ช่วยในขอบเขตที่พระพุทธองค์ทรงสอน” ท่านวกกลับมาพูดเรื่องเดิม

“ถ้าเช่นนั้นผมขอถอนคำพูดครับ และถ้าผมจะสอนลูกศิษย์ลูกหาต่อไปในอนาคต ผมก็จะยึดแนวทางของหลวงพ่อกับครับ คือจะสอนให้พวกเขาช่วยตัวเอง พึ่งตัวเอง”

“เราก็ยึดตามแนวทางที่พระพุทธองค์ทรงสอน ไม่ใช่แนวทางของเราอย่างที่เธอเข้าใจหอรอกนะ เอาเป็นว่าทั้งเธอและเราต่างก็เป็นศิษย์พระตถาคตเจ้า และดำเนินรอยตามพระองค์ท่าน”

“ครับหลวงพ่ ผมจะจดจำไว้เพื่อนำไปประพฤติปฏิบัติ ถึง

อย่างไรผมก็เป็นหนี้บุญคุณหลวงพ่อก็ได้เมตตารับผมเป็นศิษย์ และช่วยทำให้ผมเข้าใจพระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น” พุดจบจึงก้มลงกราบอาจารย์สามครั้ง อย่างสำนึกในบุญคุณ

“เป็นบุญของเธอเองต่างหาก เธอเป็นคนมีปัญญาสามารถเข้าใจสิ่งทั้งหลายตามที่มันเป็นจริง มิใช่เข้าใจตามตันทหาอุปาทานของตน บุคคลเช่นเธอนั้นวันก็จะหายากเข้าไปทุกวัน ถ้าคนจะมีสักหนึ่งคนก็ทั้งยาก”

“หลวงพ่อดีใจที่ผมเลยครับ ผมเขิน” ภิกษุวัยสี่สิบห้ารู้สึกเขินดังว๊าก

“เอาเถอะ ตอนนี่เธอรู้สึกเขิน แต่อีกไม่นานจิตของเธอก็จะอยู่เหนือคำดีคำชมน อยู่เหนือโลกธรรมทั้ง ๘” ถ้อยคำของภิกษุรัตต์บุญได้ถึงความปีติยินดีให้บังเกิดแก่สมภารวัดป่ามะม่วงอย่างสุดจะพรรณนา เพราะนั่นเท่ากับท่านสามารถจะบรรลุธรรมขั้นสูงสุดในพระพุทธานุสาสนาได้ ด้วยว่าจิตที่อยู่เหนือโลกธรรมทั้ง ๘ จะต้องเป็นจิตของพระอรหันต์เท่านั้น

แต่ถึงจิตจะปีติยินดี หากท้องก็ยังรู้สึกหิว ท่านมองไปยังบาตรซึ่งแขวนอยู่ที่กิ่งไทร ถ้ามหลวงพ่อดำว่า

“หลวงพ่อดันเข้าหรือยังครับ”

“เรอหิวแล้วไซ้ไหม” หลวงพ่อดำไม่ตอบแต่ถามกลับ

“ก็หิวเหมือนกันครับ” ตอบตามตรง

“แสดงว่าตอนนี่เรอหายกลัวแล้ว”

“ครับ พอหายกลัวความหิวก็ตามมารั้งความ”

“แล้วเธอว่าอย่างไรหนร้ายกาจกว่า ความหิวหรือความกลัว”

“ผมว่าร้ายพอๆกันนั่นแหละครับ”

“ถ้าให้เลือกเธอจะเลือกอย่างไร”

“ผมขอสละสิทธิ์ทั้งสองอย่าง หลวงพ่อฉันเข้าหรือยังครับ”
ศิษย์ถามอีก อดีตผู้ใหญ่บ้านเคยเล่าให้ท่านฟังเมื่อยี่สิบปีก่อนว่า หลวงพ่อในป่าท่านไม่ออกบิณฑบาต เพียงแต่ท่านแขวนบาตรไว้ ที่กิ่งไทร พอถึงเวลาท่านก็ปลดมันลงมาและฉันอาหารที่อยู่ในนั้น เสร็จแล้วจึงล้างบาตรแขวนไว้ดังเดิม ท่านพระครูเชื่อในสิ่งที่อดีตผู้ใหญ่บ้านเล่า กระนั้นก็อยากดูให้เห็นกับตา และหากโชคดี อาจารย์ของท่านอาจจะเมตตาแบ่งสันปันส่วนให้ลิ้มลอง อาหารทิพย์ บ้าง ท่านแน่ใจว่าอาหารในบาตรต้องเป็นอาหารทิพย์ อาจารย์ล่วงรู้ ความคิดของศิษย์ จึงพูดขึ้นว่า

“เรื่องที่เรากำลังคิดนั้นเป็นไปได้หรือ”

“ทำไมจึงเป็นไปได้ครับ”

“เพราะบุญกุศลเป็นเรื่องเฉพาะตัว เราก็อยากแบ่งกั้ให้เธอฉัน แต่ก็ทำไม่ได้ เพราะกั้ที่อยู่ในบาตรนั้นเจ้าของเขาจะจงถวายเราคนเดียว แต่อย่าเพิ่งหมดกำลังใจ อีกไม่นานเธอกั้จะทำได้อย่างเรา”

“หมายความว่าอีกหน่อยผมแขวนบาตรไว้ก็จะมีอาหารทิพย์มาให้ฉันอย่างนั้นหรือครับ”

“ถูกแล้ว และกั้จะมีคนเอาอย่างเธอ คือจะมีนักบวชพวกหนึ่งกั้สักแต่ว่าโกนหัวหมั้ผ้าเหลือง แต่ไม่บรรมกายไม่บรรมจิต พอเขาเห็นเธอทำได้เขากั้จะทำบ้างโดยใช้วิธีเล่นกลหลอกให้คนเชื่อแท้จริงเขาทำไม่ได้”

“แบบนี้กั้บาบแย้ชั้ครับ แล้วพวกเขาไม่กลัวบาบกลัวกรรมหรือครับ”

“เพราะเขาไม่กลัวนะซีจึงทำ ถ้ากลัวจะทำหรือ แต่เธอไม่ต้องวิตก ใครทำอย่างไรก็ต้องได้อย่างนั้น เขาหนีกรรมไปมิได้เลย เอาละ เรารู้ว่าเธอกำลังหิว ไปหาอะไรฉันรองท้องเถอะ เดินลงเนินแห่งนี้ไปสิบวาเธอจะพบ เสร็จแล้วค่อยมากุยกัณฑ์ต่อ”

“แล้วหลวงพ่อดีหรือยังครับ”

“เธอถามแบบนี้มาสยามครั้งแล้วนะ”

“ก็หลวงพ่อยังไม่ได้ตอบผมสักครั้งเดียว ถ้าไม่ตอบผมจะถามอีกเป็นครั้งที่สี่ ห้า หก หลวงพ่อดีหรือยังครับ” แม้หิวก็ยังมิแก่ใจยั่วเย้า

“ใกล้เที่ยงเราจึงจะฉัน เอาละ เธอไปจัดการทำธุระของเธอได้แล้ว” คำว่า ทำธุระ ที่หลวงพ่อดำใช้ ทำให้ท่านพระครูนึกไปถึงเรื่องการขบถาย จริ่งซี ท่านมิได้ถ่ายหนักถ่ายเบามาสองวันแล้ว แต่ก็ไม่รู้สึกปวดแต่อย่างใด เป็นไปได้ว่าขณะที่ท่านเดินโดยมิได้หยุดพักนั้น น้ำในร่างกายจึงออกมาเป็นเหงื่อแทน และการที่ท่านมิได้ฉันภัตตาหาร จึงไม่มีกากอาหารตกค้างให้ต้องขับออกมา ด้วยเหตุนี้จึงไม่ปวดหนักปวดเบาตลอดสองคืนกับหนึ่งวัน

จริงดังที่อาจารย์ท่านบอก เมื่อท่านเดินลงมาได้ประมาณสิบวา ก็พบไม้พุ่มเตี้ยๆกอหนึ่ง มีผลสีแดงสดอยู่ผลเดียว ท่านแน่ใจว่านั่นคือ ภัต จึงเดินเข้าไปใกล้แล้วเอื้อมมือออกไปปลิดผลไม้นั้นมาถือไว้ นึกแปลกใจว่าทำไมทั้งต้นจึงมีแค่ผลเดียว เป็นผลไม้ที่ท่านไม่เคยพบเห็นมาก่อน ผิวเรียบสวยคล้ายมะเขือเทศ ขนาดเท่าผลมะตูม อย่างไรก็ตาม ท่านต้องตรวจสอบด้วย เห็นหน่อ เสียก่อน ว่าฉันเข้าไปแล้วจะเป็นพิษเป็นภัยต่อร่างกายหรือไม่

เห็นหน่อ รายงานว่า ผลไม้ในมือท่านเป็นสิ่งที่เทพยดาเนรมิตขึ้น เพื่อให้ท่านได้ปฏิบัติตฤตงควัตรได้อย่างคล่องตัว จึงจัดการ

หาที่หนึ่ง แล้วฉันเพื่อระงับทุกขเวทนาอันเกิดจากความหิวที่กำลัง
คุกคามท่านอยู่ กลิ่นและรสอันหอมหวานของมันทำให้ท่านต้อง
กำหนด รสหนอ

ฉันเสร็จ ท่านเดินกลับไปยังต้นไทร หากก็ไม่พบอาจารย์
นั่งอยู่เหมือนเมื่อสักครู่ บาดรและกลดซึ่งแขวนอยู่ที่กิ่งไทร
ก็อันตรธานไปด้วย ครั้นเดินเข้าไปใกล้ก็พบข้อความสั้นๆเขียนไว้
ที่โขดหิน “เดินจงกรมสามชั่วโมง นั่งสามชั่วโมง แล้วเราจะมาสอบ
อารมณ์ให้” อ่านจบท่านเหลียวมองไปรอบๆ เพื่อว่าจะพบอาจารย์
หากก็ไม่มีวีแววว่าหลวงพ่อดำจะอยู่บริเวณนั้น ครั้นจะอ่านข้อความ
ที่โขดหินอีกครั้งก็ไม่ปรากฏว่ามีตัวอักษรเหลืออยู่แม้ตัวเดียว ภิกษุ
วัยสี่สิบห้าจึงตกลงใจว่าจะทำตามที่อาจารย์สั่ง เพราะนั่นคงเป็นวิธี
ที่ดีที่สุด

๘๑

พระโพธิสัตว์

สภากาวัตป่ามะม่วงอธิษฐานจิตขอเดินและนั่งอย่างละสามชั่วโมงตามที่อาจารย์เขียนสั่งไว้ จากนั้นจึงตั้งต้นเดินจงกรมอย่างตั้งใจว่าจะใช้สติควบคุมจิตให้ตั้งมั่นต่อเนื่องกันตลอดหกชั่วโมง เดินได้เพียงสามก้าวก็พบกับอุปสรรค กองทัพมดพากันขนอาหารเดินเรียงรายขวางทางเต็มไปหมด ท่านหยุดเดินด้วยเกรงจะไปเหยียบมันเข้า หลับตาคำหนด ยืนหนอ ห้าครั้ง แล้วจึงอธิษฐานจิตว่า ข้าพเจ้าถืออุตุงควัตรก็เพื่อต้องการขัดเกลา ด้วยสัจจาจากที่กล่าวอ้างมานี้ ขอรุกขเทวดาทิ้งหลายที่ปกบิกรักษาป่าดงพญาเย็น จงอนุโมทนาบุญกับข้าพเจ้าด้วย และโปรดช่วยขจัดบัตเป่าอุปสรรคทั้งปวงให้บาราศไป ณ บัดนี้เทอญ ครั้นสิ้นคำอธิษฐานจึงล้มตา การก็กลับปรากฏว่าไม่มีมดมาให้เห็นแม้ตัวเดียว ช่างน่าอัศจรรย์นัก

เดินจงกรมจนครบตามเวลาที่ได้อธิษฐานจิตไว้แล้ว ภิกษุผู้ถืออุตุงควัตรจึงกำหนดนั่ง เปลี่ยนจากการกำหนดอิริยาบถในการก้าวอย่างมากกำหนดลมหายใจเข้า-ออก ด้วยการบริกรรม พอง-หนอ และ ยุบ-หนอ เนื่องจากปฏิบัติมาจนชำนาญ จิตจึงตั้งมั่นอยู่ได้นาน อาการพอง-ยุบปรากฏชัดเจนและต่อเนื่องไม่มีขาดช่วงเลยแม้แต่ครั้งเดียว จิตของท่านได้สัมผัสกับความสงบอันลึกซึ้ง ลึกซึ้งกว่า

ที่เคยได้สัมผัสในครั้งก่อนๆ กระนั้นท่านก็รู้อย่างมีความสงบที่
ประณีตและลึกซึ้งกว่า เป็นความสงบที่พระพุทธองค์ตรัสรับรองไว้
ว่า **นตฺถิ สนฺติปรํ สุขํ - สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบ ไม่มี** ท่านยังจัก
ต้องใช้ความเพียรพยายามอีกเพื่อเข้าไปถึงความสงบนั้นอันเป็น
ยอดแห่งความสงบทั้งปวง เพราะบริสุทธิ์หลุดพ้นจากตัณหาเครื่อง
รื้อยรัด

เวลาผ่านไปอีกสามชั่วโมง ท่านพระครูจึงแผ่เมตตาและ
อุทิศส่วนกุศล จากนั้นจึงกำหนดลี้มตา หลวงพ่อดำรงขัดสมาธิอยู่
ที่เดิม กลดและบาตรถูกแขวนไว้ที่กิ่งไทรเหมือนเมื่อตอนเช้า ศิษย์
ก้มลงกราบอาจารย์สามครั้งแล้วถามว่า

“หลวงพ่อมานานแล้วหรือครับ” ภิกษุรัตตัณณูไม่ตอบ หาก
ถามว่า

“การปฏิบัติของเธอเป็นอย่างไร มีสภาวะธรรมอะไรปรากฏ
บ้าง”

“ผมได้สัมผัสกับความสงบอันลึกซึ้ง แต่ก็รู้อย่างมีความสงบ
ที่ลึกซึ้งกว่า ผมจะเข้าถึงความสงบนั้นไหมครับ” ถามเพื่อความมั่น
ใจยิ่งขึ้น

“ต้องได้ซิ ลี้มแล้วหรือ พระพุทธองค์ตรัสสอนเกี่ยวกับความ
เพียรพยายามไว้ว่าอย่างไร”

“ตรัสสอนว่า **วายเมถว ปุริโส ยาว อตฺถสฺส นิปฺปทา -**
เป็นคนควรพยายามเรื่อยไป จนกว่าผลที่หมายจะสำเร็จ ผมก็เพียร
พยายามอยู่นะครับ ตั้งแต่หลวงพ่อกำหนดให้กรรมฐานผมเมื่อยี่สิบปีก่อน
ผมก็พยายามปฏิบัติมาโดยตลอด เฉพาะ ยืนหนอ ที่หลวงพ่อสอน
ผมนั้น กว่าผมจะทำได้ต้องใช้เวลาถึงสิบปีเชียวนะครับ”

“แล้วเป็นอย่างไร พอได้ ยืนหนอ แล้วเกิดอะไรขึ้น”

“ผมก็สามารถตอบปริศนาธรรมของหลวงพ่อดีเพราะเข้าใจอย่างทะลุปรุโปร่ง ปริศนาธรรมของหลวงพ่อดีกซึ่งมาก คนที่ปฏิบัติได้เท่านั้นจึงจะตอบได้ คนที่คุยโวโอ้อวดว่าบรรลุนิพพานขั้นไหนขั้นนี้ พอผมถาม จนมุมทุกรายเลยครับ ตั้งแต่นั้นมาผมก็ใช้ปริศนาธรรมของหลวงพ่อกับเป็นการสอบอารมณ์ เพราะถ้าสอบอารมณ์ตามตำรา คนที่ปฏิบัติไม่ได้แต่แอบท่องตำรามาดตอบก็จะหลอกเราได้ ผมจึงต้องใช้วิธีนี้ตรวจสอบ”

“คนที่บรรลุจริงเขาไม่คุยอวดกันหรอก จริงไหม”

“จริงครับ อย่างที่เขาพูดกันว่า คนรู้ไม่คุย คนคุยไม่รู้”

“เออละ เรารับรองว่าเธอจะต้องสำเร็จผลที่หมายในป่าแห่งนี้ เพราะเราดูแล้วว่าเป็นที่สัปปายะต่อการบรรลุธรรมของเธอ” คนทั้งสองจะเบีติ รีบรับรองว่า

“ครับ ผมก็ว่าอย่างนั้น เมื่อเช้าผมคิดว่าที่นี่ขาดสัปปายะข้อ ๒ คือ โคจรสัปปายะ เพราะไม่มีหมู่บ้านที่จะไปบิณฑบาต แต่พอหลวงพ่อบอกให้ไปหาอาหาร ผมก็ได้ฉันอาหารทิพย์พอสมควร แก้อึดภาพ ก็คิดว่าคงจะพอประทังชีวิตไปได้ แต่ก็ไม่ทราบว่าพรุ่งนี้จะมีให้ฉันอีกหรือไม่” ท่านหมายถึงผลไม้สีแดงซึ่งมีอยู่ผลเดียวและท่านได้ฉันไปแล้ว

“พรุ่งนี้ยังไม่มาอย่าปรารถนาก็ อย่าหวนหวาดวิต อย่าวาดหวังอนาคต ให้อยู่กับปัจจุบันเท่านั้น นี่เป็นคำสอนขององค์สมเด็จพระบรมครู สิ่งที่เขาต้องใส่ใจให้มากคือความเพียรพยายาม ขอให้ระลึกถึงพระพุทธทวณะที่ตรัสสอนไว้ว่า อนิพฺพินฺหิยาการิสฺส สมฺมตฺตฺโต วิปฺจุจติ - ทำเรื่อยไป ไม่ท้อถอย ผลที่ประสงค์จะสำเร็จสมหมายไม่มีอะไรจะมาขัดขวางเกียดกันความเพียรของมนุษย์ได้ เธอเคยได้ยินได้ฟังเรื่องความเพียรพยายามของมนุษย์ที่มาในชาติกบ่าง

“โหม คงไม่เคยนะ เอละ เราจะเล่าให้ฟัง” ท่านถามเองตอบเอง เสรีจ จากนั้นจึงเริ่มต้นเล่า

“มีกษัตริย์สองเมืองจะทำสงครามกัน ฝ่ายหนึ่งไปถามพระฤๅษีผู้มีฤทธิ์ สามารถติดต่อกับพระอินทร์ได้ พระอินทร์แจ้งผ่านฤๅษีมาว่าฝ่ายตนจะชนะ จึงประมาทปล่อยเหล่าทหารสนุกสนานบันเทิง ส่วนกษัตริย์ฝ่ายที่ทราบว่าจะแพ้จึงยิ่งเตรียมการให้แข็งแรงขึ้น ครั้นถึงเวลารบจริง ฝ่ายที่พระอินทร์บอกจะชนะกลับแพ้เพราะมัวประมาท ชะล่าใจว่าตนจะชนะ ส่วนฝ่ายที่ได้รับการทำนายว่าจะแพ้กลับชนะ ฝ่ายแพ้อ้างไปต่อว่าพระอินทร์ผ่านทางฤๅษีผู้มีฤทธิ์ พระอินทร์ถูกต่อว่าจึงกล่าวเทวดาออกมาดังนี้ อันว่าความยากขึ้นพากเพียรของมนุษย์ เทพทั้งหลายก็เกียดกันไม่ได้”

อาจารย์เล่าจบ ศิษย์จึงพูดขึ้นว่า “แม้เทวดาก็ยังเชื่อไม่ได้แล้วแบบนี้จะไปเชื่อใครล่ะครับ”

“เป็นความเข้าใจผิดของมนุษย์ซึ่งพากันเชื่อว่าเทวดามีฤทธิ์ มีอำนาจเหนือกว่ามนุษย์ จึงพากันสยบให้เทวดา แต่ถ้ามนุษย์พัฒนาตนจนเข้าถึงความเป็นอิสระ มนุษย์ก็ประเสริฐกว่าเทวดา เพราะสิ่งที่จะกำหนดว่าใครจะประเสริฐกว่าใครนั้นอยู่ที่คุณธรรมและความเพียรพยายาม เอลืมเสียแล้วหรือ เทวดาที่สิงสถิตอยู่ต้นพิภูลในวัดของเธอเขายังหลบหน้าหลบตา ไม่มาปรากฏให้เธอเห็น ทั้งนี้เพราะเขาละอายที่ไม่มีคุณธรรม ขาดหิริโอตตปปะอันเป็นเทวดาธรรม จึงละเมียดศีลข้อ ๓ ได้ จำไว้ว่ามนุษย์ก็ตาม เทวดาก็ตาม หากละเมียดศีลก็ถือว่าชั่ว ว่าเลวทั้งนั้น มนุษย์ที่มีศีลจึงประเสริฐกว่าเทวดาที่ทุศีลด้วยประการฉะนี้”

“แต่แม่ชีก้อนทองก็มีศีล ทำไมเทวดาเขาไม่อายและยังมาชวนแม่ชีสวดมนต์ทุกคืนเล่าครับ” ศิษย์แย้ง

“นั่นเป็นความเพียรพยายามของเขาในการสร้างความคิด ถึงแม้ว่าความคิดกับความชั่วจะลบล้างกันไม่ได้ แต่อำนาจของกุศลกรรมก็สามารถไปบั่นทอนวิบากกรรมให้เบาบางลงได้ เหมือนเติมน้ำดีลงไปใต้น้ำเสีย ยิ่งเติมมากเท่าไร น้ำเสียก็จะเจือจางลงไปมากเท่านั้น”

“แล้วหลวงพ่อดิคว่าระหว่างมนุษย์กับเทวดา ใครจะมีความเพียรพยายามมากกว่ากันครับ”

“ก็มนุษย์นะซิ เพราะมนุษย์มีความทุกข์มากกว่าเทวดา จึงเพียรพยายามที่จะออกจากทุกข์ เป็นเทวดามีแต่สุข จึงประมาทวิเวก ไม่ปรารถนาความเพียร หากมองในแง่ความได้เปรียบเสียเปรียบบางอย่างเทวดาดีกว่ามนุษย์ แต่บางอย่างมนุษย์ก็ดีกว่าเทวดา ในคัมภีร์พระไตรปิฎก ท่านเปรียบเทียบระหว่างมนุษย์ชาวชมพูทวีปกับเทพชั้นดาวดึงส์ว่า เทพชั้นดาวดึงส์เหนือกว่ามนุษย์ ๓ อย่าง คือ มีอายุทิพย์ มีวรรณทิพย์ และความสุขทิพย์ แต่มนุษย์ชาวชมพูทวีปก็เหนือกว่าเทวดาชั้นดาวดึงส์ ๓ ด้าน คือ กล้าหาญกว่า มีสติดีกว่า และมีการประพฤติพรหมจรรย์ คือการปฏิบัติตามอริยมรรค ดังที่เธอกำลังปฏิบัติอยู่นี้ แม้ว่าตามปกติพวกมนุษย์จะถือว่าเทวดาสูงกว่าพวกตนและพากันอยากไปเกิดในสวรรค์ แต่เทวดาเขาถือกันว่าการเกิดเป็นมนุษย์เป็นสุดดีของพวกเขา ดังมีพุทธพจน์ยืนยันว่า ภิกษุทั้งหลาย ความเป็นมนุษย์นี้แล นับว่าเป็นการไปสุดดีของเทพทั้งหลาย ดังนั้น เมื่อเทวดาองค์ใดองค์หนึ่งจะจุติ เพื่อนเทพชาวสวรรค์จะพากันอวยพรว่าให้ไปเกิดในสุดดี คือไปเกิดเป็นมนุษย์ เพราะโลกมนุษย์เป็นถิ่นที่มีโอกาสเลือกประกอบกุศลกรรมทำความดีงามต่างๆ และประพฤติปฏิบัติธรรมได้อย่างเต็มที่ การเกิดเป็นเทวดาที่มีอายุยืนยาว ท่านถือว่าเป็นการเสียหรือพลาดโอกาส

อย่างหนึ่งในการที่จะได้ประพาศิพรหมจรรย์ เรียกว่าเป็นโชคไม่ดี พวกชาวสวรรค์มีแต่ความสุข ชวนให้เกิดความประมาทมัวเมา สติไม่มั่น ส่วนโลกมนุษย์มีสุขบ้างทุกข์บ้างเคล้าระคนปนกัน มีประสบการณ์หลากหลายเป็นบทเรียนได้มาก เมื่อรู้จักกำหนดก็จะทำให้ได้เรียนรู้ ช่วยให้เห็นสติเจริญว่องไวทำงานได้ดี เกื้อกูลแก่การฝึกตนและการที่จะก้าวหน้าในการบรรลุนิพพานยิ่งขึ้นไป เท่าที่ฟังมานี้เธอสรุปได้หรือยังว่าเกิดเป็นมนุษย์ดีกว่าเทวดา หรือว่าเกิดเป็นเทวดาดีกว่ามนุษย์” อาจารย์ถามศิษย์

“ถ้าให้ผมสรุป ผมก็ว่าเกิดเป็นมนุษย์ดีกว่าเป็นเทวดา แต่ถ้าให้คนอื่นสรุป เขาอาจบอกว่าเกิดเป็นเทวดาดีกว่า เพราะคนส่วนมากเขาต้องการความสุข ไม่ต้องการบรรลุนิพพานหรือครบหลวงพ่อกับศิษย์เริ่มเล่นคำทำสำนวน ทว่าอาจารย์กลับไม่สนใจ

“นั่นเป็นเพราะยังไม่ถึงเวลาของพวกเขามากกว่า ต่อเมื่อใดที่เขาเข้าถึงความจริงว่าความสุขนั้นแปรเปลี่ยน ไม่จีรังยั่งยืน เขาก็จะหันมาประพาศิปฏิบัติธรรม เพื่อนำไปสู่ความหลุดพ้นที่เที่ยงแท้คือนิพพานสุข ไม่ต้องกลับมาเวียนว่ายทวนอยู่ในสังสารวัฏอีกต่อไป แต่ก็นั่นแหละ การจะเข้าถึงนิพพานสุขก็ไม่ง่ายๆ คนทั้งหลายก็เลยยึดความสุขเฉพาะหน้าไว้ก่อน ยกเว้นคนที่มีปัญญาเท่านั้นจึงจะมองเห็นว่าความสุขที่แท้จริงคือการชำระกิเลส มิใช่เพิ่มพูนกิเลส” หนึ่งกันไปครู่หนึ่งศิษย์จึงพูดขึ้นว่า

“หลวงพ่อกับ พระพุทธทวณะที่หลวงพ่อกับอัญญาเข้ามาทำให้ผมระลึกนึกถึงอดีตครั้งยังเป็นเด็กครับ”

“เราอัญญาเข้ามาอย่างไร” อาจารย์ทดสอบความจำศิษย์

“อนิพพินทียการิสสุ สมนมุตโต วิปจจติ - ทำเรื่อยไป ไม่หือถอย ผลที่ประสงค้จะสำเร็จสมหมาย นะครับ”

“แล้วทำให้เธอนึกถึงอดีตอย่างไร”

“คือทำให้ผมนึกถึงน้ำย่อยบอกลาครับ ทำเรื่อยไป ไม่
ท้อถอย ก็เหมือนที่คนเขาเอาระบอกละหายไปไหนไปไหนบอกลา
ให้น้ำตาลหยดลงกระบอกทีละหยดๆ ในที่สุดก็เต็มกระบอกได้ จึง
เกิดสำนวนว่า ทำทีละน้อยเหมือนน้ำย่อยบอกลา ซึ่งเปรียบ
เหมือนการสร้างบารมี สร้างไว้เรื่อยๆ บ่อยๆ สักวันหนึ่ง บารมีก็เต็ม
ได้”

“ไม่เร็วขนาดนั้นหรอก แค่วันเดียวจะเต็มได้อย่างไร ไม่ใช่
น้ำย่อยบอกลานี้” คราวนี้อาจารย์เล่นสำนวนบ้าง

“ก็ผมไม่ได้บอกว่าวันเดียวนี้ครับ” ศิษย์ฉงน

“ทำไมจะไม่ได้บอก ก็เธอบอกอยู่หยกๆว่า สักวันหนึ่ง วัน
หนึ่ง ก็แปลว่าวันเดียวนี่ซิ” อาจารย์เฉลย ศิษย์จึงกล่าวแก้ว่า

“วันหนึ่ง ในที่นี้ผมหมายถึงระยะเวลาอันยาวนานหลายกับ
หลายกัลป์ต่างหากล่ะครับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็พอฟังขึ้น เธอรู้ไหม พระพุทธองค์ท่านทรง
บำเพ็ญบารมีนานเพียงใด กว่าจะได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

“สี่สงไขย กำไรแสนกัปครับ ช่างนานเหลือเกิน”

“แต่ถ้าเทียบกับพระโพธิสัตว์อีกสองประเภท พระพุทธเจ้า
ของเราก็เป็นพระโพธิสัตว์ที่ใช้เวลาบำเพ็ญบารมีสั้นที่สุด”

“พระโพธิสัตว์มีสามประเภทหรือครับ”

“ถูกแล้ว พระพุทธเจ้าของเราทรงจัดอยู่ในประเภทพระ
ปัญญาธิกโพธิสัตว์ คือพระโพธิสัตว์ที่สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าด้วยพระ
ปัญญาอันยิ่งใหญ่”

“แล้วอีกสองประเภทล่ะครับ”

“อีกสองประเภทได้แก่ พระสังฆาธิกโพธิสัตว์คือพระ

โพธิสัตว์ที่สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าด้วยศรัทธาอันยิ่งใหญ่ พระโพธิสัตว์ประเภทนี้ทรงใช้เวลาในการบำเพ็ญบารมี ๘ อสงไขยก่าไรแสนกัป ส่วนพระวิริยาธิกโพธิสัตว์คือพระโพธิสัตว์ที่สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าด้วยความเพียรอันยิ่งใหญ่ ทรงใช้เวลาในการบำเพ็ญบารมี ๑๖ อสงไขยก่าไรแสนกัป หากเรียงตามระยะเวลาในการบำเพ็ญบารมีจากมากไปหาน้อย พระวิริยาธิกโพธิสัตว์ก็จะเป็นประเภทที่หนึ่ง พระสัทธาธิกโพธิสัตว์เป็นประเภทที่สอง และพระปัญญาธิกโพธิสัตว์เป็นประเภทที่สาม”

“แล้วพระศรีอริยเมตไตรย์ ซึ่งเป็นพระพุทธเจ้าในอนาคต จัดเป็นพระโพธิสัตว์ประเภทใดครับ”

“ประเภทที่หนึ่งคือ พระวิริยาธิกโพธิสัตว์ เพราะพระองค์จะต้องบำเพ็ญบารมีนานถึง ๑๖ อสงไขย กับอีก ๑๐๐,๐๐๐ กัป จึงเรียกว่า ๑๖ อสงไขยก่าไรแสนกัป”

“หนึ่งอสงไขยนานเท่าไรครับ” ศิษย์ถามอีก

“นานมาก มากจนนับไม่ถ้วน เท่ากับโกฏิยกกำลังยี่สิบ หนึ่งโกฏิเท่ากับ ๑๐ ล้าน เอลองคุณออกมาซิ ๑๐ ล้านคูณกัน ๒๐ ครั้ง ได้เท่าไร”

“ผมตกคณิตศาสตร์ครับ แต่ถึงคนเก่งคณิตศาสตร์ก็คูณออกมาไม่ได้ เพราะมันมากจนนับไม่ถ้วน แสดงว่าระยะเวลาที่พระพุทธเจ้าของเราทรงใช้ในการบำเพ็ญบารมียาวนานมากจนนับไม่ถ้วนถึง ๔ ครั้ง แล้วยังฟ่วงอีกแสนกัป ขนาดนั้นก็ยังน้อยกว่าพระโพธิสัตว์สองประเภทแรก แล้วยกัปหนึ่งเท่าใดครับ”

“ท่านให้เข้าใจด้วยอุปมาว่าเปรียบเหมือนมีภูเขาศิลาล้วนกว้าง ยาว สูง ด้านละ ๑ โยชน์ ทุก ๑๐๐ ปีมีคนนำผ้าเนื้อละเอียดอย่างดีมาลูบครั้งหนึ่ง จนกว่าภูเขานั้นจะสึกหรือไป แต่กัปหนึ่ง

ยาวนานกว่านั้น”

“ช่างนานเหลือเกินนะครับ นานจนผมฟังแล้วรู้สึกเหนื่อย ที่พูดกันว่าตกรกชั้วกับชั้วกัลป์ ก็เท่ากับต้องทนทุกข์ทรมานนานมาก น่าสงสารคนที่ทำความชั่วนะครับ เกิดไปตกรกชั้วหนึ่งกับกีนานจนลืมไปเลย ผมเห็นจะต้องเร่งทำความเพียรแล้วละครับ เพราะไม่อยากตกรกชั้ว นึกถึงตอนเป็นเด็ก ผมสร้างวีรกรรมไว้มากเหลือเกิน หลวงพ่อทราบไหมครับว่าทำไมผมถึงเข้าใจสำนวนที่ว่า ทำที่ละน้อยเหมือนน้ำย้อยบอกตาล”

“เธอคงมีประสบการณ์ไคร้มัง” อาจารย์คาคคะเน

“ถูกต้องครับ ผมนี่แหละนักสะสมประสบการณ์ที่ไม่มีใครเทียบได้ ที่ผมรู้ว่าน้ำย้อยบอกตาลเป็นอย่างไร เพราะผมมีประสบการณ์ตรง ตอนเรียนอยู่ชั้น ป.๔ ผมเห็นพวกผู้ใหญ่เขาหัวกระบอกไม้ไผ่ป็นขึ้นไปแขวนไว้บนยอดตาลในตอนเย็น พอรุ่งเช้าเขาก็ไปเอาลงมา มีน้ำตาลเต็มกระบอกเลย ผมก็เกิดความคิดขึ้นมาได้อย่างหนึ่ง รุ่งอีกวันผมก็ตื่นตั้งแต่ตี ๔ แอบป็นขึ้นไปขโมยกระบอกไม้ไผ่ลงมา พอรุ่งเช้าเจ้าของเขาจะไปเอาน้ำตาลก็ไม่มีแล้ว เรื่องสมองใสในการสร้างบาปไม่มีใครเกินผม นี่ถ้าไม่มาบวชผมเห็นจะตกรกชั้วแน่นอน”

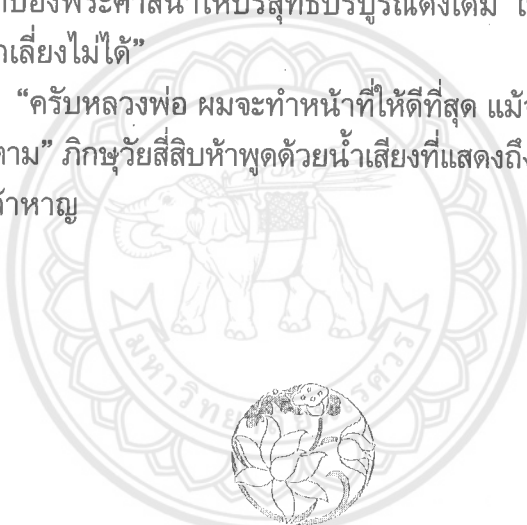
“แต่บางคนถึงบวชก็ยังตกรกชั้ว เพราะบวชแล้วก็ยังก่อกรรมทำชั่ว เป็นพระตกรกชั้วง่ายกว่าคฤหัสถ์เสียอีก บางคนเข้าใจผิดว่าบวชแล้วจะได้บุญ คิดเพียงว่าโกนหัวห่มผ้าเหลืองก็ได้บุญแล้วที่จริงไม่ใช่แค่นั้น ยังเข้าใจกันผิดๆอีกมาก”

“ผมว่าชาวพุทธเรายังต้องศึกษาอีกมากนะครับ ต้องทำความเข้าใจในศาสนาที่ตนนับถือ อย่าว่าแต่ชาวบ้านไม่รู้ศาสนาเลยครับ แม้แต่พระซึ่งอยู่กับศาสนาแท้ๆ บางครั้งท่านก็ไม่รู้แล้วก็ทำ

ในสิ่งที่ผิดต่อพระวินัยที่พระพุทธองค์ทรงบัญญัติ”

“นั่นเป็นเรื่องอันตรายมาก เพราะถ้าชาวพุทธไม่รู้ ไม่ศึกษา ศาสนาให้เข้าใจอย่างถูกต้องแล้ว ภายหลังเกิดมีผู้ไม่หวังดีมาบิด เบือนหลักธรรมคำสอน ชาวพุทธก็จะไม่สามารถปกป้องพระศาสนา ของตนไว้ได้ ศาสนาที่บริสุทธิ์ก็จะกลายเป็นศาสนาปฏิรูป พระแท้ ก็จะถูกยุบจลตจำนวนลง อลัชชีมีมากขึ้น การที่เธอออกอุทงค์ในครั้งนี้ เป็นการเตรียมพร้อม เพื่อจะรับภาระอันยิ่งใหญ่ในวันข้างหน้า คือ การปกป้องพระศาสนาให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ดังเดิม เป็นหน้าที่ที่เธอ จะหลีกเลี่ยงไม่ได้”

“ครับหลวงพ่อ ผมจะทำหน้าที่ให้ดีที่สุด แม้จะต้องแลกด้วย ชีวิตก็ตาม” ภิกษุวัยสี่สิบห้าพูดด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงความเด็ดเดี่ยว และกล้าหาญ

๘๒

มรรค ผล นิพพาน

เช้าวันรุ่งขึ้นท่านพระครูได้ฉัน อาหารทิพย์ อีกครั้ง เพียงเดินลงเนินไป ก็พบผลไม้สีแดงสดเหมือนเมื่อวันวาน แล้วก็กินผลเดียว รวากับไม่ต้องการให้ท่านฉันมากกว่านั้น ภิกษุวัยสี่สิบห้า ไม่มีความเคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไปว่าเหตุใดผลไม้จึงเกิดขึ้น เต็บโตและสุกงอมได้ภายในหนึ่งวัน ทั้งนี้เพราะท่าน รู้ ว่ามันเป็นสิ่งที่เทวดาเนรมิตขึ้นเพื่อจะช่วยเหลือท่านให้มีเรี่ยวแรงในการทำสมาธิเพียร ท่านสงเคราะห์เทวดาด้วยการอุทิศส่วนกุศลให้ เทวดาก็สงเคราะห์ตอบด้วยอาหารทิพย์ นับเป็นการช่วยเหลือเกื้อกูลกันและกันของผู้ที่ยังต้องเวียนว่ายอยู่ในวัฏสงสาร

“ขออนุโมทนาสำหรับอาหารที่พอประทังชีวิตไปได้อีกหนึ่งวันหนึ่ง” ท่านขอบคุณเทวดาอยู่ในใจแล้วปลิดผลไม้จากชั้ว เดินไปนั่งยังโขดหินและลงมือฉัน ฉันเสร็จจึงเดินกลับมายังบริเวณที่ท่านใช้เดินจงกรม และนั่งภาวนา

หลวงพ่อดำนั่งอยู่ตรงที่ที่เคยนั่ง ท่านจึงเข้าไปกราบสามครั้งแล้วพูดว่า

“หลวงพ่omanานแล้วหรือครับ”

“เราไม่ได้ไปไหน” ภิกษุรัตต์ญตอบ

“แต่เมื่อกี้ผมไม่เห็นหลวงพ่อนี้ครับ” ศิษย์แย้ง

“เธอไม่เห็นเรา แต่เราเห็นเธอ เห็นตลอดเวลา”

“ถ้าเช่นนั้นหลวงพ่อก็เห็นผมฉันผลไม้ที่เทวดาแสร้งมิตไว้ให้ พวกเทพเขาชอบช่วยเหลือมนุษย์เหมือนกันหรือครับ”

“ก็ไม่แน่เสมอไป เฉพาะเทพที่เป็นสัมมาทิฐิเท่านั้น ส่วนพวกที่เป็นมิฉนาทิฐิ นอกจากไม่ช่วยแล้วบางทีก็ก่อวุ่นให้เดือดร้อนรำคาญอีกด้วย ถ้าเธอพบกับเทพพวกหลังเธอจะอย่างไร” ท่านตั้งใจทดสอบ ภูมิธรรม และ ภูมิปัญญา ของศิษย์

“ผมก็จะแผ่เมตตาและอุทิศส่วนกุศลให้พวกเขาครับ”

“ถ้าเธอทำอย่างนั้นแล้วพวกเขายังไม่เลิกรบกวนอีก เธอจะอย่างไร” ศิษย์ถูกอาจารย์ทดสอบอีก

“ผมก็จะใช้ไสยศาสตร์จับเทวดามาทรมานเสียให้เช็ด”

“นั่นคือวิธีแก้ปัญหาของนักปฏิบัติหรือ ถ้าเธอแก้ปัญหาวัยวิธีก่อเวร รับรองว่าเธอไม่มีวันเข้าถึงความบริสุทธิ์หลุดพ้นได้ สัมเสียแล้วหรือ พระพุทธองค์ตรัสสอนไว้อย่างไร”

“น หิ เวเรน เวรานิ สมฺมุนฺตีธ กุทาจนํ - ในโลกนี้ เวรระงับด้วยเวร ไม่เคยมี ครับ”

“แล้วเธอจะทำกับเทวดาอย่างไรที่พูดมาได้อย่างไร มิเรียกว่าก่อเวรหรือ”

“ผมพูดผิดนะครับหลวงพ่о ไม่เป็นไร พูดผิดพูดใหม่ได้ ผมขอพูดใหม่คือผมก็จะคิดเสียว่า มารไม่มี บารมีไม่เกิด เทวดาเขามารบกวนก็เพื่อจะเป็นกำลังใจให้ผมใช้ความเพียรพยายามให้มากขึ้น หรือไม่ก็จะคิดว่าผมเคยทำกรรมไม่ดีไว้กับเขา เขาจึงมาทวงคืน ผมก็จะชดใช้กรรมนั้นโดยไม่ปฏิเสธทุกข้อหาครับ”

“นั่นแหละเป็นวิธีการแก้ปัญหาก็ถูกต้อง ถ้ามีว่แต่คิดที่จะก่อเวรปัญหาจะไม่จบลงง่ายๆ เอาละ ต่อไปนี้ก็เดินจงกรมสี่ชั่วโมง หนึ่ง

อีกสี่ชั่วโมง จากนั้นเราจะมาสอบอารมณ์ให้”

“ปฏิบัติติดต่อกันแปดชั่วโมงเลยหรือครับหลวงพ่อ ผมขอต่อรองเป็นเจ็ดได้ไหมครับ เดินสามชั่วโมงครึ่ง นั่งสามชั่วโมงครึ่ง”
แม้รู้ว่าทำได้หากก็อยากต่อรอง

“ไม่มีการต่อรองใดๆ จำไว้ว่าในอนาคตศิษย์ของเธอเขาจะเดินและนั่งติดต่อกันได้เจ็ดชั่วโมง ศิษย์ผู้หญิงด้วย เพราะผู้หญิงมีความเพียรมากกว่าผู้ชาย เธอเป็นอาจารย์จะต้องเก่งกว่าศิษย์ ต่อไปก็จะให้เพิ่มขึ้นวันละสองชั่วโมงจนกว่าจะเข้าถึงความสงบที่พระพุทธองค์ตรัสรับรองไว้ว่า นตฺถิ สหฺติปริ สุขํ”

“ครับ ผมจะเพียรพยายามจนถึงที่สุด แม้จะต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพันก็ยอม”

“ต้องอย่างนั้น ศิษย์พระตถาคตต้องเด็ดเดี่ยวกล้าหาญ ต้องดำเนินรอยตามพระบรมครูของเรา เธอคงจำได้ใช่ไหม ก่อนที่พระพุทธองค์จะตรัสรู้นั้น ทรงอธิษฐานจิตว่าอย่างไร”

“ทรงอธิษฐานว่า แม่เลือดเนื้อในกายเราจะเหือดแห้งหายไป เหลือแต่หนัง เอ็น และกระดูกก็ตาม หากยังไม่บรรลุโพธิญาณ เราจะไม่ลุกจากที่นั่งภายใต้ต้นอัสสัตถพฤกษ์นี้ นี้ถ้าพระองค์ไม่ตรัสรู้ในวันนั้น พระพุทธศาสนาก็คงไม่อุบัติขึ้นมาในโลกใช่ไหมครับ พระองค์ทรงมีพระทัยเด็ดเดี่ยวแน่วแน่เกินคนธรรมดาสามัญนะครับหลวงพ่อ”

“ถูกแล้ว ทั้งนี้เพราะทรงบำเพ็ญบารมีมาถึง ๔ อสงไขยกำไรแสนกัป จึงทรงกล้าที่จะเอาชีวิตเข้าแลก การปฏิบัติในชั้นอุกฤษฏ์ต้องยอมเอาชีวิตเข้าแลกจึงจะสำเร็จ ขอให้เธอพากเพียรต่อไปนะ ความสำเร็จอยู่แค่เอื้อมนี้เอง รีบไขว่คว้าเอามาให้ได้ เอาละ ลงมือปฏิบัติได้แล้ว”

ภิกษุวัยสี่สิบห้ากราบอาจารย์สามครั้ง แล้วจึงเริ่มต้นเดิน
จงกรมระยะที่หนึ่ง โดยบริกรรมว่า ขวา-ย่าง-หนอ, ซ้าย-ย่าง-หนอ
ไปเรื่อย ๆ เดินได้ประมาณสองวา จึงกำหนดกลับ ท่านบริกรรมว่า
กลับ-หนอ, กลับ-หนอ สี่คู่กระทั่งหันกลับมายังทิศทางเดิมที่อาจารย์
นั่งอยู่ ทว่าท่านไม่พบอาจารย์นั่งอยู่ตรงนั้นแล้ว หลวงพ่อดำไปไหน
มาไหนรวดเร็วดุจลมพัดนั้นแลหนอ

“อย่างนี้ถ้าไม่ให้เรียกว่าผู้วิเศษแล้วจะให้เรียกว่าอะไรหนอ”
ท่านนึกถึงอาจารย์ด้วยความชื่นชมยกย่อง

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานกับพระใน
ป่าจนเวลาล่วงไปอีกหกวัน หลวงพ่อดำกำหนดให้ท่านปฏิบัติเพิ่ม
วันละสองชั่วโมง ในวันที่หก ท่านจึงเดินและนั่งติดต่อกันนับเป็น
เวลา ๑๖ ชั่วโมง เวลาจำวัดแทบจะไม่มี ส่วนอาหารก็ได้ผลไม้ที่
เทวดาเนรมิตให้วันละหนึ่งผล ซึ่งก็พอเลี้ยงชีพอยู่ได้ไม่ลำบากนัก
นอกเหนือจากเวลาที่ปฏิบัติ หลวงพ่อดำก็จะสอบถามธรรมซักถาม
ข้อธรรมข้อธรรม และให้ความรู้ในด้านทฤษฎีเพื่อวางรากฐานให้
มั่นคงทั้งด้านปริยัติและปฏิบัติ ภิกษุรัตต์ญูรู้ว่าในอนาคตศิษย์ผู้
นี้จะต้องทำหน้าที่อันยิ่งใหญ่ คือการสั่งสอนเผยแผ่หลักธรรม
คำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้แพร่ขยายออกไป
ในหมู่มนุษย์ผู้มีปัญญา เป็นผู้บอกทางและนำทางแก่สัตว์โลกผู้มุง
สู่ความหลุดพ้นจากทุกข์ จะดำเนินตามรอยบาทพระศาสดาเหมือน
ที่พระอรหันต์เจ้าทั้งหลายได้ดำเนินแล้ว

วันรุ่งขึ้น บรรยากาศภายในป่าดงพญาเย็นดูสดชื่นแจ่มใส
กว่าทุกวัน ดอกไม้ป่าบานสะพรั่ง ส่งกลิ่นหอมกรุ่นกำจายไปทั่ว

บริเวณ ฝึเสื้อหลากสีพากันบินเวียนวนปะปนกับฝูงผึ้งที่แข่งกันเคล้า
คลื่นเกสรของดอกไม้ หมุ่นกส่งเสียงร้องเพลงดังเจื้อยแจ้ว บ้างก็เหิน
ขึ้นไปล้อลมเล่นอยู่กลางเวหาต ธรรมชาติรอบตัวดูราวกับจะช่วย
สนับสนุนและเสริมสร้างกำลังใจให้กับภิกษุผู้เพียรเพ่งเผากิเลสเพื่อ
พบกับความบริสุทธิ์หลุดพ้นดังที่ได้ตั้งปณิธานไว้

หลังจากสร่งน้ำชำระร่างกายและครองผ้าสามผืนเรียบร้อย
แล้ว ภิกษุวัยสี่สิบห้าจึงเดินลงเนินไปยังพุ่มไม้เตี้ยๆที่ออกผลให้ท่าน
ฉันมาหวันแล้ว นำแปลกที่วันนี้ผลไม้ทิพย์มีขนาดใหญ่กว่าที่ท่าน
เคยฉันในวันก่อนๆ เทวดาคงรู้ว่าท่านจะต้องใช้เรี่ยวแรงในการ
ทำความเพียรหนักกว่าทุกวัน กล่าวคือจะต้องเดินและนั่งติดต่อกัน
เป็นเวลานานถึง ๑๘ ชั่วโมง”

“ขออนุโมทนาที่ท่านให้ภักตอันเป็นทิพย์แก่ข้าพเจ้ามาโดย
ตลอด ด้วยสัจจวาจาที่กล่าวนี้ ขอท่านจงเป็นผู้มีส่วนแห่งบุญที่
ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญมาแล้วด้วยเทอญ” ท่านตั้งจิตแสดงกตเวทิตา
ธรรมต่อเทพผู้ให้อาหารซึ่งเปรียบประดุจให้กำลังใจแก่ท่าน

เสร็จจากภักตกิจ ภิกษุวัยสี่สิบห้าจึงเดินกลับมาอย่างที่เดิมและ
เริ่มต้นเดินจงกรมระยะที่หนึ่งซึ่งจะต้องใช้เวลาชั่วโมงครึ่ง จากนั้น
ก็จะเปลี่ยนเป็นเดินระยะที่สองที่สามไปจนถึงระยะที่หก แต่ละระยะ
ใช้เวลาเดินชั่วโมงครึ่ง หกระยะก็เป็นเวลาเก้าชั่วโมง ขณะนี้เวลา
ประมาณเจ็ดนาฬิกา ท่านจะต้องเดินไปจนถึงสิบหกนาฬิกา หลังจากนั้น
จะเข้าไปนั่งภาวนาอยู่ในกลดจนถึงหนึ่งนาฬิกาของวันใหม่
จึงจะถือว่าปฏิบัติติดต่อกันสิบแปดชั่วโมงตามที่หลวงพ่อบอก
กำหนดให้ นับเป็นเรื่องที่สาหัสสากรรจ์พอสมควร เพราะการเดิน
ไปเดินมาติดต่อกันนานถึงเก้าชั่วโมงนั้นทำให้ขาทั้งสองข้างแข็ง
เกร็ง เวลานั้นแทบว่าจะงอไม่ได้เลยทีเดียว

ในการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานไม่ว่าจะเป็นการเดินหรือ การนั่ง ส่วนของร่างกายที่ได้รับทุกขเวทนามากที่สุดก็คือขาทั้งสอง ข้าง โดยเฉพาะเวลานั่งนั้นสุดแสนจะทรมานเสียยิ่งกว่าการเดิน หากผู้เพียรเพ่งเผากิเลสไม่สามารถทนต่อทุกขเวทนาได้ การปฏิบัติ ก็ไม่ก้าวหน้า เพราะฉะนั้นผู้มุ่งความหลุดพ้นจึงต้องเป็นผู้ที่มีจิตใจ เข้มแข็งเด็ดเดี่ยวและ ยอมสละได้แม้ชีวิตดั่งที่เจ้าชายสิทธัตถะได้ทรง บำเพ็ญเป็นแบบอย่างไว้แล้ว

เจ้าอวาสวัตปามะม่วงเดินกลับไปกลับมาอย่างมีสติ สอง ชั่วโมงผ่านไปขาทั้งสองข้างก็เริ่มประท้วง อาการปวดเมื่อยเริ่ม ปรากฏ หากท่านก็ไม่ใส่ใจ คงกำหนด *ยก-หนอ, เขยิบ-หนอ* ไป ตามปกติ เวลาผ่านไปอีกหนึ่งชั่วโมง ท่านก็เปลี่ยนมากำหนด *ยก-หนอ, ย่าง-หนอ, เขยิบ-หนอ* เดินระยะที่สามชั่วโมงครึ่ง แล้ว เดินระยะที่สี่ซึ่งมี *สี่หนอ* คือ *ยกสัน-หนอ, ยก-หนอ, ย่าง-หนอ, เขยิบ-หนอ* กว่าจะครบกระยะซึ่งต้องใช้เวลากว่าชั่วโมง ขาทั้งสองของท่านก็แข็งเกร็งราวกับท่อนเหล็ก ครั้นถึงเวลานั่งจึงต้อง กำหนด *ย่อหนอๆ* อยู่นานกว่าขาจะยอมงอและนั่งลงได้ ท่านนั่ง กำหนด *พอง-หนอ, ยุบ-หนอ* อยู่ในกลดแคบๆนั้น รู้สึกเบากาย เบาจิตในช่วงแรกๆ ครั้นนั่งไปได้ประมาณสามชั่วโมง ทุกขเวทนาม ก็มารุมเร้า รู้สึกปวดที่ขาทั้งสองข้างเป็นกำลัง กระนั้นท่านก็ไม่ใส่ใจ ยังคงกำหนด *พอง-หนอ, ยุบ-หนอ* ต่อไปตามปกติ ท่านไม่ ยอมเสียเวลามา กำหนด *ปวดหนอ* เพราะรู้ว่าการกำหนดเช่นนั้น มิได้ทำให้อาการปวดหายไปหรือแม้แต่ลดน้อยลง หน้าที่ของท่าน ในขณะนี้คือใช้สติพิจารณาเวทนา หรือที่เรียกภาษาธรรมว่า เวทนานุปัสสนา คือ การตามดูเวทนา ตามรู้เวทนาของตน เมื่อ เสวยสุขเวทนา ก็รู้ว่าเสวยสุขเวทนา เมื่อเสวยทุกขเวทนา ก็รู้ว่า

เสวยทุกขเวทนา เมื่อเสวยอทุกขมสุขเวทนา ก็รู้ว่าเสวยอทุกขมสุขเวทนา เมื่อเสวยสุขเวทนา ทุกขเวทนา อทุกขมสุขเวทนาเจือด้วย อามิสกิเลส เมื่อพิจารณาเวทนาอยู่อย่างนี้ ย่อมเห็นธรรมดาอยู่อย่างหนึ่ง คือ ความสิ้นไป ความเสื่อมไป ความเกิดขึ้นแล้วดับไปของเวทนา ย่อมเห็นแจ้งว่ามันสักแต่ว่าเป็นเวทนาซึ่งมีการเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไปตามเหตุปัจจัย จึงเป็นผู้ไม่ยึดมั่นถือมั่นอะไรๆในโลก มีชีวิตเบาสบาย

พระครูวัยสี่สิบห้าปีกำหนดอาการพองยุบของท้องอยู่นานถึงแปดชั่วโมงครึ่ง ต้องต่อสู้กับทุกขเวทนาอย่างแสนสาหัสโดยเฉพาะที่ขาทั้งสองข้าง กระนั้นท่านก็ไม่ย่อท้อด้วยรู้ว่าอีกครั้งชั่วโมงก็จะครบกำหนดเวลาที่ได้อธิษฐานจิตไว้ตอนก่อนนั้น แต่แล้วก็ต้องผจญกับกองทัพมาร มารผู้นี้มีไซ่ท้าววสวัตติมารที่เคยมาผจญในวันที่เจ้าชายสิทธัตถะประทับนั่งภายใต้ต้นอัสสัตถพฤกษ์ กล่าวคือมิใช่เทวบุตรมาร แต่เป็นชั้นมาร - มารคือ ชั้น ๕ อันได้แก่ รูปเวทนา สัญญา สังขาร และวิญญาน เป็นสภาพอันปัจจัยปรุงแต่งขึ้น เป็นที่ตั้งแห่งทุกข์ ถูกปัจจัยต่างๆมีอาพาธเป็นต้น บีบคั้นเบียดเบียน เป็นเหตุขัดขวางหรือรอนโอกาสมิให้สามารถทำความdingามได้เต็มที่ หรืออาจตัดโอกาสนั้นโดยสิ้นเชิง ท่านตั้งสติแน่วแน่ต่อสู้กับชั้นมารอยู่ตามลำพัง คิดว่าผจญกับชั้นมาร ก็ยังดีกว่าผจญกับมัจจุมาร - มารคือความตาย เพราะถ้าตายเสียแล้วก็หมดโอกาสที่จะมาสร้างสมความdingาม เรียกว่าตัดโอกาสที่จะสร้างความdingามเสียทั้งหมด

ชั้นมารที่เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงผจญอยู่ในขณะนี้หนักหนาสาหัสที่สุด เพราะมิได้ปวดเฉพาะที่ขาทั้งสองข้างเท่านั้น แต่ความปวดกระจายไปทั่วสรรพางค์ ประหนึ่งว่าร่างทั้งร่างจะระเบิด

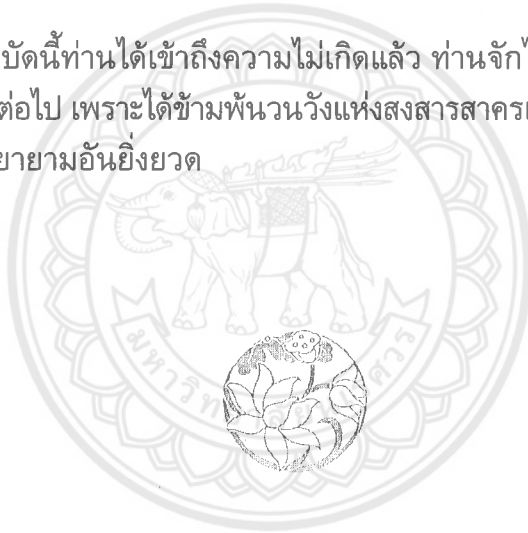
ออกเป็นชั้นเล็กชั้นน้อย แต่แม้ร่างกายจะเจ็บปวดรวดร้าวสักเพียงใดก็มีอาจทำให้จิตสงบนิ่งนั้นห้วนไหวได้ ท่านนั่งพิจารณาเวทนาไปเรื่อย ๆ ครั้นความปวดทวิขึ้นจนถึงขีดสูงสุด จึงตั้งจิตอธิษฐานคือการตัดสินใจเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ว่า **ตายเป็นตาย ข้าพเจ้าขอเอาชีวิตเป็นเดิมพัน** สิ้นคำอธิษฐานท่านรู้สึกเหมือนว่าอวัยวะทุกส่วนในร่างกายแตกกระจายออกเป็นชั้นเล็กชั้นน้อย รู้สึกหนักอึ้งเหมือนร่างกายของท่านกลายเป็นภูเขาหินแท่งทึบ แขนขาดูหนักไปหมด ความเจ็บปวดหายไป เหลือแต่ความหนักของชั้น ๕ ท่านรู้ว่าได้นั่งครบตามเวลาที่อธิษฐานจิตไว้แล้ว จึงพยายามลืมตา หากก็ลืมไม่ได้ เปลือกตาทั้งสองข้างดูจุกทึบไว้ด้วยหินก้อนใหญ่ สังขาร ชั้นห้าข้างหนักแท่นอ ท่านรำพึงอยู่ในใจ และพยายามกำหนดลืมตา หากก็ไม่สามารถลืมได้เพราะมันหนักเหลือเกิน ท่านจึงนั่งประคองจิตกำหนดสติหนึ่งอยู่ บัดดลนั้นความเบากายจิตก็ปรากฏขึ้น ท่านรู้สึกสดชื่นกระปรี้กระเปร่าอย่างที่มีเคยเป็นมาก่อน รู้ในวินาทีนั้นว่า บัดนี้จิตของท่านเข้าสู่สภาวะ **อโสภ ี วิรช ี เขม ี** อันเป็นผลที่ผู้เพียรเพ่งเฝ้ากิเลสมุ่งหมาย และท่านก็ได้ธรรมคติว่า **มรรค ผล นิพพานอยู่เลยความตายไปนิดเดียว** บัดนี้ท่านชนะชั้นฆมารแล้ว เป็นชัยชนะที่ไม่มีวันกลับแพ้

จากตีหนึ่งถึงหกโมงเช้า ภิกษุวัยสี่สิบห้าใช้เวลาทบทวนพิจารณาธรรมอันลุ่มลึกด้วยความเพลิดเพลิน ท่านสามารถระลึกชาติแต่หนหลังได้ถึงเจ็ดชาติ ตั้งแต่ชาติที่เกิดเป็นคนอินเดีย แล้วมาเกิดเป็นคนไทย ไส่ลงมาตั้งแต่สมัยสุโขทัย อยุธยา และรัตนโกสินทร์ตามลำดับ เคยเป็นกษัตริย์ เป็นสตรี เป็นนักรบ กระทั่งมาเป็นพระภิกษุสงฆ์ในชาติปัจจุบัน แต่ไม่ว่าจะเกิดเป็นอะไรก็ต้องทุกข์ทั้งนั้น เพราะการเกิดเป็นเหตุให้เกิดทุกข์ ดังมีพระพุทธวจนะ

รับรองไว้ดังนี้

การเกิดเป็นเหตุให้เกิดทุกข์ การไม่เกิดเป็นเหตุให้เกิดสุข
เมื่อมีการเกิดเป็นอันหวังได้ทุกข์นี้คือ ความร้อน ความ
หนาว ความหิว ความระหาย อุจจาระ บั๊สสาวะ สัมผัส
ไฟ สัมผัสท่อนไม้ สัมผัสศาสตรา... เมื่อมีการเกิดเป็น
อันหวังได้ทุกข์นี้

บัดนี้ท่านได้เข้าถึงความไม่เกิดแล้ว ท่านจักไม่ต้องประสบ
ทุกข์อีกต่อไป เพราะได้ข้ามพินวนวังแห่งสงสารสาครแล้วด้วยความ
เพียรพยายามอันยิ่งยวด

๘๓

สังโยชน์ ๑๐

แต่ เมตตาและอุทิศส่วนกุศลแล้ว ท่านพระครูกำหนดลืมหิตตาแล้วคลานออกจากกลด เห็นหลวงพ่อบนป่านั่งขัดสมาธิอยู่ที่โคนไม้ จึงเดินเข้าไปหา นั่งลงกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง รายงานอย่างไม่ยินดียินร้ายว่า

“หลวงพ่อกับผมทำสำเร็จแล้วครับ”

“เรารู้แล้ว” ภิกษุรัตตัญญูตอบอย่างไม่ยินดียินร้ายเช่นกัน

“ผมต้องยอมเอาชีวิตเข้าแลกเชียวนะครับ มันเจ็บปวดรวดร้าวไปทั่วทั้งตัวเหมือนร่างทั้งร่างจะระเบิดออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ทำไมจึงต้องหนักหนาสาหัสถึงเพียงนี้ครับหลวงพ่อกับผม” แทนคำตอบหลวงพ่อดำกลับถามว่า

“แล้วคุณไหมล่ะ คุณกับความเพียรพยายามของเธอหรือเปล่า”

“เกินคุณอีกครับ ไม่เช่นนั้นผมเห็นจะต้องไปเกิดเป็นนกเป็นไก่ ไม่ก็เป็นเต่าไม่รู้ก็ชาติต่อก็ชาติ แล้วก็ต้องถูกหักขา หักคอ ถูกตัดไส้ ถูกต้ม เหมือนที่ผมเคยทำกับพวกเขาไว้ เป็นอันว่าต่อไปนี้ผมไม่ต้องไปชดใช้เวรที่ทำกรรมที่ก่ออีกต่อไปใช่ไหมครับ”

“ใครว่า เธอยังจะต้องชดใช้อีก กรรมของเธอยังไม่หมดง่ายๆหรอก” ถ้อยคำของอาจารย์ทำให้ศิษย์ฉงน จึงต้องขอคำ

อธิบาย

“ทำไมจึงเป็นอย่างนั้นครับ ก็ไหนหลวงพ่อบอกว่าคนที่ปฏิบัติมาถึงขั้นนี้สามารถตัดกรรมได้”

“นั่นเป็นความเข้าใจผิดของเธอเอง ไม่มีใครตัดเวรตัดกรรมได้หรอกนะ ทำกรรมอะไรไว้ก็ต้องชดใช้ทั้งนั้น ดูอย่างพระโมคคัลลานะ ท่านเป็นพระอรหันต์ผู้มีฤทธิ์ก็ยังต้องใช้กรรม การที่ท่านถูกโจรทุบจนกระดูกแหลกเป็นเม็ล็ดข้าวสารหักก็เพราะกรรมในอดีตชาติที่ทำไว้กับพ่อแม่ ท่านต้องตกนรกหมกไหม้อยู่นาน เมื่อบรรลุปะเป็นพระอรหันต์แล้วก็ยังต้องมารับกรรม กรรมที่ท่านได้รับในชาตินี้เป็นเพียงเศษกรรมนะ”

“ขนาดเศษกรรมก็ยิ่งถูกทุบจนกระดูกแหลกหรือครับ ถ้าเช่นนั้นก็แสดงว่าพระอรหันต์เมื่อยังมีชีวิตอยู่ กรรมก็ยิ่งมาให้ผลได้ใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว ต่อเมื่อท่านปรินิพพาน กรรมที่ทำไว้ไม่ว่ากรรมดีหรือกรรมชั่ว ถึงแม้ให้ผลยังไม่หมดก็จะเลิกให้ผล กลายเป็นอโหสิกรรม เพราะพระอรหันต์เป็นผู้ไม่กลับมาเวียนว่ายอีก คือไม่ต้องเกิด เมื่อไม่เกิดก็ไม่ต้องมารับผลของกรรม และเมื่อไม่มีผู้มารับผล กรรมนั้นจึงกลายเป็นอโหสิกรรม” ภิกษุรัตัญญอุบายในแง่ปริยัติ

“แต่เมื่อท่านมีชีวิตอยู่ แม้จะบรรลุนิพพานแล้วท่านก็ยังคงทำกรรมอีกใช่ไหมครับ”

“การกระทำของพระอรหันต์ไม่เป็นกรรมอีกต่อไป เพราะไม่มีผลต่อการเวียนว่ายตายเกิด ท่านจึงไม่เรียกว่ากรรม แต่เรียกว่ากิริยา เหมือนที่ท่านจักขูปาลท่านเหยียบแมลงตายเป็นจำนวนมาก เนื่องจากท่านมองไม่เห็น เธอบอกว่ากล่าวจะบรรลุกายแพบ

ระเบิดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แต่ท่านจักขุपालหนักหนาสาหัสกว่าเธอ เพราะท่านเดินจงกรมด้วยความมูมานะจนตาทั้งสองปะทุขึ้นและ บอดสนิท ซึ่งก็เป็นผลมาจากกรรมในครั้งอดีต ท่านบรรลอรหัตต์แต่ ก็ต้องเสียจักขุทั้งสองข้าง เวลาเดินท่านจึงเหยียบแมลงตายเป็น จำนวนมาก พวกภิกษุจึงพากันไปกราบทูลพระพุทธเจ้าว่าท่าน กระทำปาณาติบาต”

“ภิกษุเหล่านั้นไม่รู้ว่าคุณเป็นพระอรหันต์หรือครับ”

“ผู้ที่รู้ว่าใครเป็นพระอรหันต์ผู้นั้นต้องเป็นพระอรหันต์ ด้วย ภิกษุเหล่านั้นยังไม่ได้เป็น จึงไม่รู้และไปกราบทูลกล่าวโทษ พระจักขุपालต่อพระพุทธเจ้า พระพุทธองค์จึงตรัสอธิบายว่าพระ จักขุपालมิได้กระทำปาณาติบาต เพราะท่านได้บรรลอรหัตต์แล้ว การ กระทำของพระอรหันต์ไม่เป็นกรรม เป็นแต่เพียงกิริยาเท่านั้น”

“หลวงพ่อบริวาร ในทางปริยัติ การเป็นพระอริยบุคคล เขา วัดกันด้วยอะไรครับ” ภิกษุวัยสี่สิบห้าใคร่เรียนรู้ภาคทฤษฎี

“วัดกันที่การละสังโยชน์ได้ สังโยชน์หรือสังโยชน์ หมายถึง กิเลสที่ผูกมัดสัตว์ทั้งหลายให้ติดข้องอยู่ในวิภวสงสาร มีอยู่ ๑๐ อย่าง เรียกว่า สังโยชน์ ๑๐ ได้แก่ ๑.สักกายทิฐิ - ความเห็นว่าเป็นตัวเป็นตน คือ เห็นชั้น ๕ ซึ่งได้แก่ รูป เวทนา สัญญา สังขาร และวิญญาณ ว่าเป็นสิ่งมีตัวตน อันเป็นเหตุให้เกิดความเห็นแก่ตัว ๒.วิจิกิจฉา - ความลังเลสงสัย ความมีใจไม่แน่นอนในทางปฏิบัติ และมรรค ผล นิพพาน ๓.สีลัพพตปรามาส - ความยึดมั่นในศีล พรตโดยสักแต่จะทำตามๆกันไปอย่างงมงาย หรือเห็นว่าขลังหรือ ศักดิ์สิทธิ์ ๔.กามราคะ - ความกำหนัดในกาม ความติดใจใน กามคุณ ๕ คือ รูป เสียง กลิ่น รส และสัมผัส ๕.ปฏิฆะ - ความ กระทบกระทั่งแห่งใจ ความหงุดหงิดขัดเคืองใจ ความไม่ปลอดโปร่ง

ใจ ๖.รูปราคะ - ความตั้งใจในอารมณ์ของรูปมาน หรือตั้งใจ
 ในรูปที่ประณีต มีความปรารถนาในรูปภพ ๗.อรูปราคะ - ความ
 ตั้งใจในอารมณ์ของอรูปรมาน หรือตั้งใจในสิ่งที่เป็นอรูปรธรรม มี
 ความปรารถนาในอรูปรภพ ๘.มานะ - ความทรงนตน ถือว่า
 ตนเป็นนั่นเป็นนี่ เป็นเหตุให้ดูหมิ่นผู้อื่น เห็นว่าผู้อื่นด้อยกว่าตน
 ๙.อุทรัจจะ - ความฟุ้งซ่าน ๑๐.อวิชา - ความหลง ความไม่รู้
 จริงในสภาวะธรรมชาติ ความไม่รู้แจ้งในอริยสัจ ๔ สังโยชน์ ๑๐
 อย่างนี้แบ่งออกเป็นสองประเภท คือ โอรัมภาคียสังโยชน์ หรือ
 สังโยชน์เบื้องต่ำ เป็นกิเลสหยาบ เป็นไปในภพอันต่ำ ได้แก่สังโยชน์
 ห้าข้อแรก ส่วนห้าข้อหลังเรียกว่า อูทรัมภาคียสังโยชน์หรือสังโยชน์
 เบื้องสูง เป็นกิเลสอย่างละเอียด เป็นไปแม้ในภพอันสูง ที่ว่าการ
 เป็นพระอริยบุคคลวัดกันที่การละสังโยชน์ได้ คือ ผู้ที่ละสังโยชน์เบื้อง
 ต่ำสามข้อแรกได้ เรียกว่า พระโสดาบัน นับเป็นพระอริยบุคคลระดับ
 ตัน ระดับที่สองเรียกว่า พระสกทาคามี หรือสกิทาคามี คือ ผู้ที่ละ
 สังโยชน์เบื้องต่ำสามข้อแรกได้ และสามารถทำราคะ โทสะ โมหะ
 ให้เบาบางลง ระดับที่สามเรียกว่าพระอนาคามี หรือบุคคลที่ละ
 สังโยชน์เบื้องต่ำได้ทั้งหมด ส่วนระดับที่สี่เป็นพระอริยบุคคลระดับ
 สูงสุด เรียกว่าพระอรหันต์ คือผู้ที่ละสังโยชน์ทั้ง ๑๐ ได้อย่างสิ้น
 เชิง จึงเป็นผู้พ้นแล้วจากสังสารวัฏโดยเด็ดขาด”

“พระอรหันต์มีกี่ประเภทครับ” ภิกษุผู้เฝ้าธรรมถามอีก

“คัมภีร์วิสุทธิมรรคได้กล่าวถึงพระอรหันต์ไว้ว่ามี ๖ ประเภท
 ได้แก่ สัทธาวิมุตตะ คือผู้หลุดพ้นด้วยศรัทธา ปัญญาวิมุตตะ คือ
 ผู้หลุดพ้นด้วยปัญญา อุกาโตภาควิมุตตะ คือผู้หลุดพ้นทั้งสองส่วน
 คือ หลุดพ้นจากรูปกายด้วยรูปสมาบัติหนึ่ง แล้วจึงหลุดพ้น
 จาคนามกายด้วยอริยมรรค เตวิชชา คือผู้ที่ได้วิชา ๓ ฉพภิญญา

คือผู้ได้อภิญญา ๖ และปฏิสัมภีที่ปบัตตะ คือผู้ถึงความแตกฉานในปฏิสัมภีทา พระอรหันต์ทั้งหกประเภทนี้ เธอคิดว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราอยู่ในประเภทใด”

“ประเภทที่ ๔ คือ เทวราชาครับ เพราะมีหลักฐานปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎกเล่มที่ ๔ ว่า พระพุทธองค์ตรัสรู้ได้ต้นโพธิพฤกษ์ในคืนเพ็ญเดือนวิสาขะ ปฐมยามทรงบรรลุปุพเพนิวาสานุสสติญาณ คือ ทรงระลึกชาติแต่หนหลังได้ มีขณิยามทรงบรรลจุตูปปาตญาณ คือรู้ในจุติและอุบัติของสัตว์ทั้งหลาย ได้ทิพพจักขุอันบริสุทธิ์กว่าจักขุสามัญ เห็นปวงสัตว์ที่กำลังอุบัติ เลว ดี มีผิวพรรณงาม มีผิวพรรณทราม ได้ดี หรือตกยาก รู้ชัดว่าปวงสัตว์ที่เป็นเช่นนั้นตามกรรมของตน บังฉิมยาม ทรงบรรลอุาสวักขยญาณ แปลว่า ความรู้ที่ทำให้กิเลสหมดสิ้นไป คือรู้อรियสัง ๔ รู้ชัดตามจริงว่านี่ทุกข์ นี่ทุกขสมุทัย นี่ทุกขนิโรธ นี่ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทา เหล่านี้อาสวะนี้เหตุเกิด อาสวะ นี้ความดับอาสวะ นี้ทางไปถึงความดับอาสวะ เมื่อรู้เห็นอย่างนี้ จิตหลุดพ้นจากกามาสวะ ภวาสวะ อวิชชาสวะ รู้ชัดว่าชาตินี้สิ้นแล้ว พรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว กิจที่ต้องทำทำเสร็จแล้ว กิจอื่นอันจะต้องทำเช่นนี้ไม่มีอีก ผมตอบถูกไหมครับ”

“ก็ในเมื่อเธออ้างคัมภีร์ แถมท่องได้ทุกตัวอักษรอย่างนี้ หากเราบอกว่าผิด ก็เท่ากับเราไม่เชื่อถือพระไตรปิฎกนะซี แต่ถ้าพิจารณาให้ลึกซึ้ง จะเห็นว่าพระพุทธองค์ทรงสงเคราะห์ลงได้ทุกประเภท เธอเห็นด้วยไหม” ท่านพระครูใช้เวลาคิดนิตหนึ่งแล้วจึงตอบว่า

“จริงอย่างที่หลวงพ่อบุฒิตมาทุกประการครับ พระพุทธองค์ทรงได้อรุปสมบัตติสมัยที่เรียนกับท่านอาพารดาบส กาลามโคตร และท่านอุททกดาบส รามบุตร จึงสงเคราะห์เข้าในประเภทที่ ๓

คือ อุกโตภาควิมุตตะ นอกจากนี้ทรงได้อภิญญาครบทั้ง ๖ สามารถ
สังเคราะห์เข้าในประเภทที่ ๕ คือ ฉพภิญญา ส่วนประเภทที่ ๖
คือ ปฏิสัมภีที่ปัตตะนั้น จะเห็นว่าพระพุทธองค์ทรงแตกฉานใน
อรรถ ในธรรม ในนิรุกติ และในปฏิภาณ ไม่ว่าจะทรงแสดงธรรม
โปรดผู้ใด ผู้นั้นจะสำเร็จผลทุกครั้ง ผมจึงเห็นด้วยกับหลวงพ่อก
ประการว่าพระพุทธองค์ทรงพร้อมด้วยความเป็นพระอรหันต์ครบ
ทั้ง ๖ ประเภท ตั้งแต่สัทธาวิมุตตะไปจนถึงปฏิสัมภีที่ปัตตะ”

“เพราะเหตุนี้แหละพระองค์จึงทรงเป็นเลิศที่สุด เลิศกว่า
พระสาวกทุกองค์ ในบรรดาพระสาวกของพระพุทธเจ้า เธอคิดว่า
ท่านใดเลิศที่สุด” อาจารย์ตั้งคำถาม

“ผมคิดว่าพระสารีบุตร ผู้เป็นพุทธอัครสาวกเบื้องขวาครับ”

“เธอมีเหตุผลอันใดจึงกล่าวเช่นนั้น”

“เพราะในคัมภีร์ พระพุทธองค์ทรงยกย่องพระสารีบุตรมาก
ตรัสเสมอว่า นอกจากตถาคตแล้ว สารีบุตรไม่เป็นรองใคร ก็หมาย
ความว่า พระสารีบุตรจะเป็นรองก็เฉพาะแต่พระพุทธเจ้า หากไม่
นับพระพุทธเจ้า พระสารีบุตรก็ไม่เป็นรองใคร หรือพูดง่าย ๆ ว่า ใน
บรรดาพระสาวก พระสารีบุตรเป็นเลิศที่สุด ผมเข้าใจอย่างนี้ถูกต้อง
หรือเปล่าครับ”

“ก็ไม่ผิดนี่นะ แต่เธอสงสัยบ้างหรือเปล่าว่าขนาดพระสารี
บุตรท่านเป็นอัครสาวก และเป็นเลิศที่สุดในบรรดาสาวกทั้งหลาย
แล้วเหตุไฉนท่านจึงถูกภิกษุบุรุษนกล่าวโทษอยู่เรื่อย เป็นต้นว่าไป
กราบทูลพระพุทธองค์ กล่าวโทษพระสารีบุตรว่าเป็นถึงอัครสาวก
แต่กิริยาหลุกหลิกเหมือนลิง อะไรทำนองนี้”

“เพราะพระบุรุษท่านก็ยังมีกิเลสนะครับหลวงพ่อก ท่านมี
จิตริษยาพระสารีบุตร เห็นว่าเก่งเกินหน้าเกินตาท่าน จึงต้องจับ

ผิด”

“แล้วพระสารีบุตรเป็นอย่างที่ภิกษุบุดูชนรูปนั้นกล่าวหรือเปล่า”

“เป็นครับ เพราะในคัมภีร์อรรถกถากล่าวไว้ว่า เวลาข้ามลำธารแคบๆ ภิกษุอื่นๆท่านเดินลุยข้าม แต่พระสารีบุตรกระโดดข้าม ทำไมท่านทำเช่นนั้นครับ”

“เพราะท่านยังละवासนาไม่ได้ พระพุทธองค์ตรัสว่า พระอรหันต์ทั้งหลายยังไม่สามารถละवासนาคือความเคยชินในครั้งอดีตชาติได้ มีแต่พระพุทธเจ้าทั้งหลายเท่านั้นที่สามารถละवासนาได้ พระสารีบุตรท่านเคยเกิดเป็นลิง เมื่อท่านมาเกิดเป็นมนุษย์และสำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้ว ก็ยังปรากฏอาการของลิงอยู่ เพราะท่านยังละवासนาไม่ได้ เหมือนอย่างพระมหากัสสป ทำไมท่านจึงยินดีในการอยู่ป่า เพราะในอดีตชาติท่านเคยเป็นช้าง พระพุทธเจ้าสมัยที่พระองค์เสวยพระชาติเป็นพระโพธิสัตว์แสวงหาโพธิญาณ ก็เคยเสวยพระชาติเป็นพญาลิง ดังปรากฏในชาดกต่างๆเช่น มหากปิชาดก เป็นต้น แต่เมื่อพระองค์ตรัสรู้พระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ก็ทรงละवासนาได้อย่างเด็ดขาด พระพุทธเจ้าทั้งหลายจึงแตกต่างจากพระอรหันตสาวกตรงการละवासนาได้ ที่เรานำเรื่องของพระสารีบุตรมาเล่าให้เธอฟัง ก็เพื่อจะบอกเธอไว้ล่วงหน้าว่าแม้พระสารีบุตรท่านเป็นถึงอัครสาวกและเลิศที่สุดในบรรดาสาวกทั้งหลาย ท่านก็ยังถูกภิกษุบุดูชนใส่ร้ายป้ายสีหลายครั้งหลายหน นับประสาอะไรกับเธอซึ่งแม้จะบริสุทธ์หลุดพ้นแล้ว หากก็ยังไม่พ้นจากการถูกใส่ร้ายป้ายสีจากคนบางพวกซึ่งมีทั้งพระและคฤหัสถ์ แต่พวกเขาทำอะไรเธอไม่ได้มากไปกว่านี้หรือหอก แล้วบาปกรรมก็จะตกอยู่กับพวกเขาเอง การทำร้ายบุคคลผู้บริสุทธ์หลุดพ้น

มีแต่บาปกรรม”

“นี่ผมต้องถูกคนเขาใส่ความอีกหรือครับ ทำไมต้องเป็นอย่างนี้ด้วย ผมไม่เคยไปใส่ร้ายป้ายสีใคร มีแต่ให้กับช่วย ทำไมพวกเขาต้องมาหาเรื่องผม”

“มันเป็นวิบากของเขานะ เธอพูดถูกว่าเธอมีแต่ให้กับช่วย เพราะพวกที่ใส่ร้ายป้ายสีเธอ ในที่สุดก็ต้องมาขอความช่วยเหลือจากเธอและเธอก็จะให้”

“แล้วทำไมพวกเขาต้องมาวุ่นวายกับผมล่ะครับ ในเมื่อผมไม่เคยไปวุ่นวายกับใคร แล้วผมก็ไม่เคยก่อศัตรู”

“พวกเขาอิจฉาเธอนะซี เพราะเธอเด่นเกินหน้าเกินตาพวกเขา”

“แต่ผมว่าให้เขาอิจฉาดีกว่าให้เขาสมเพชนะครับ คนเขาอิจฉาเราแสดงว่าเรามีอะไรเหนือเขา แต่ถ้าเราด้อยกว่า เขาก็จะสมเพชเวทนา ผมไม่อยากจะให้ใครมาสมเพช”

“คิดอย่างนั้นก็ดีแล้ว เธอเห็นหรือยังล่ะว่าโลกมนุษย์มันวุ่นวาย อิจฉาริษยากันไม่พัก แม้คนดีก็ยังมีศัตรู ศัตรูของคนดีก็คือคนชั่ว อย่าคิดว่าเป็นคนดีแล้วจะไม่มีใครเกลียดชัง”

“เพราะเหตุนี้แหละครับ ผมถึงไม่อยากจะเกิดในโลกมนุษย์อีก บัดนี้ผมก็เพียรพยายามจนเข้าถึงความไม่เกิดได้สำเร็จ แม้จะต้องถูกใส่ร้ายป้ายสีอีก ผมก็จะยอมรับ จะไม่ปฏิเสธทุกข้อหา ถือเสียว่าใช้กรรมที่ผมอาจเคยทำกับพวกเขาไว้ในอดีตชาติ”

“ดีแล้ว เอาละ ทีนี้เราก็จะบอกเธอว่าเธอไม่ต้องอยู่ในป่าแห่งนี้อีกต่อไป เตรียมตัวเดินทางได้ แล้วพบกับเราที่ภูคา จังหวัดน่าน”

“หลวงพ่อก็จะไม่ร่วมเดินทางด้วยกับผมหรือครับ”

“เธอช่วยตัวเองได้แล้ว ไม่จำเป็นต้องพึ่งเราอีกต่อไป อีก

อย่างหนึ่ง เราต้องการให้เธอสงเคราะห์ชาวบ้านให้ได้มีโอกาสทำบุญกับพระสุปฏิปันโน พวกเขาอยากจนเพราะในอดีตชาติเป็นคนตระหนี่เหนียวแน่น ไม่บริจาคทาน ชาตินี้จึงเกิดมาเป็นคนยากจนขัดสน เธอก็สงเคราะห์เขาไปตามหน้าที่ก็แล้วกัน”

“ครับหลวงพ่อ แล้วหลวงพ่อจะไปไหนครับ”

“ไปรอเธออยู่ที่ภูคานะซี”

“แล้วผมต้องเดินทางกี่วันกว่าจะถึงที่นั่น ใช้คาถาย่นระยะทางได้ไหมครับ”

“อย่าใช้เลย เราอยากให้เธอช่วยสงเคราะห์ชาวบ้านตามเส้นทางที่ผ่าน พวกเขาจะได้มั่งมีศรีสุขเพราะอานิสงส์ที่ได้ทำบุญกับเธออย่าลืมนะเวลานี้เธอเป็น เนื่อนาบุญของโลก อย่างสมบูรณ์ที่สุด เอาละ เราจะไปแล้ว” ได้ยินว่าอาจารย์จะไป ศิษย์จึงก้มลงกราบสามครั้ง กราบเสร็จก็ไม่เห็นอาจารย์นั่งอยู่ ณ ที่นั้นแล้ว หากภิกษุวัยสี่สิบห้าก็รู้สึกแปลกใจอีกต่อไป เพราะชินเสียแล้วกับความไม่ธรรมดาของอาจารย์

สมภารวัดป่ามะม่วงจัดการกุ๊กกวด เก็บเครื่องอัฐบริขารแล้ว จึงออกเดินทาง ท่านเดินลงเนินไปหวังได้พบผลไม้สีแดงสดเช่นวันก่อนๆ แต่การณ์กลับปรากฏว่าไม่มีแม้แต่ต้นของมัน จึงออกจะสงสัยว่า ผลไม้ทิพย์ที่ท่านเคยได้ฉันนั้นเป็นผลงานของเทวดาหรือของ หลวงพ่อดำกันแน่หนอ

๘๔

ยอดกตัญญู

กวาง จะเดินออกจากป่าได้ สมภารวัยสี่สิบห้าต้องเผชิญกับอุปสรรคมากมาย โดยเฉพาะความเหน็ดเหนื่อยและความหิว บ้านแรกที่ท่านมาถึงเป็นบ้านไม้เก่าๆ ใต้ถุนสูง หลังคามุงแฝก ดูจากสภาพบ้านก็พอรู้ว่าผู้เป็นเจ้าของคงอยู่ในฐานะยากจนขัดสน ท่านจะช่วยสงเคราะห์เขาไม่ว่าเขาจะสงเคราะห์ท่านหรือไม่ก็ตาม

หนุ่มน้อยวัยสิบเจ็ดเดินลงบันไดจะไปเก็บผักปังข้างรั้วมาต้มจิ้มน้ำพริก เห็นพระภิกษุมาเฝ้าอยู่หน้าบ้านก็บังเกิดความยินดี มารดาของเขาย่วยเป็นอัมพาตมานานปี และเรียกร้องอยากจะเห็นพระ แต่บ้านของเขายู่ไกลจากวัดมาก จึงไม่มีพระมาโปรดในตอนเช้า ครั้นจะไปนิมนต์ท่านมาฉันเพล เขาก็ยากจนขัดสนเกินกว่าจะทำเช่นนั้น ได้แต่สวดมนต์ไหว้พระอธิษฐานจิตทุกคืนค่ำ ขอให้ มีพระมาโปรดมารดา บัดนี้คำอธิษฐานของเขาสัมฤทธิ์ผลแล้ว

เด็กหนุ่มรีบเดินเข้าไปหา ลงนั่งยองๆ ประคองอัญชลี ถามท่านว่า

“หลวงพ่อกับมาจากไหนหรือครับ”

“อาตมาเป็นพระภุชงค์ เพิ่งออกจากป่าดงพญาเย็น”
ท่านพระครูตอบ

“ถ้าเช่นนั้นหลวงพ่อก็ยังไม่ได้ฉันเพลชิลครับ” ถามอย่าง

ยินดี

“อาตมาไม่ได้ฉันเพลมาเจ็ดวันแล้วพ่อหนุ่ม” ท่านตอบ
“หลวงพ่อกคงจะหิว ผมนิมนต์ฉันที่บ้านผมนะครับ ที่นี่ไกล
จากหมู่บ้านมาก กว่าจะไปถึงคงเลยเพลไปแล้ว หากไม่รังเกียจว่า
ผมยากจนขัดสน นิมนต์ขึ้นบ้านเลยครับ”

“อาตมาเป็นพระภิกษุ มีหน้าที่สงเคราะห์ญาติโยมไม่ว่าพวก
เขาจะรวยหรือจน เรื่องจะรังเกียจเด็ดฉันที่ไม่มีหรือพ่อหนุ่ม”
ท่านตอบ แล้วจึงเดินไปขึ้นบันได หนุ่มน้อยรีบตามขึ้นไป จัดการ
หาเสื่อเก่าๆ ซึ่งมีอยู่ผืนเดียวมาปูให้ท่านนั่ง ตักน้ำฝนจากโอ่งมา
ถวาย ปากร้องบอกมารดาซึ่งนอนห่างจากที่นั่นประมาณวาหนึ่ง
ว่า

“แม่จ๋า พระมาโปรดเราแล้ว”

“หือ เอ็งว่าอะไรนะไอ้หนู” หญิงอายุราวห้าสิบสามพยาง
หันหน้ามาทางลูกชาย ครั้นเห็นพระ นางจึงยกมือทั้งสองขึ้นในท่า
ประนม

“พระพุทธรูปมาโปรดเราแล้วจะแม่ แม่ได้พบพระแล้ว”

“ฉันไหว้หลวงพ่อกจะ ต้องขอร้องที่ฉันต้องนอนพูดกับ
ท่าน”

“แม่ผมเป็นอัมพาตลูกไม่ได้มาหลายปีแล้วครับ” หนุ่มน้อย
กราบเรียน ท่านพระครูจึงขยับเข้าไปใกล้ แล้วถามว่า

“โยมอยู่กับลูกชายสองคนเท่านั้นหรือ”

“จะหลวงพ่อก พวกบ้านฉันเขาตายไปเมื่อสามปีก่อน ฉัน
มีลูกห้าคน เป็นผู้หญิงสี่ มีครอบครัวไปหมดแล้ว เหลือแต่ลูกชาย
คนเล็ก เขาบอกจะไม่ยอมมีเมียกลัวว่าลูกสะใภ้จะรังเกียจฉันจะ”

“เราจนครับหลวงพ่อก แม่จ๋าคุยกับหลวงพ่อกไปพลางๆก่อน

นะ หนูจะไปทำเพลมาถวายท่าน หลวงพ่อไม่ได้ฉันเพลมาเจ็ดวันแล้ว” เขาบอกรมารดาแล้วจึงลุกออกไปเตรียมอาหารที่ในครัวด้วย เกรงจะไม่ทันเพล

“ลูกสาวโยมเขาพากันมาเยี่ยมบ่อยไหม” ท่านพระครูกรมารดาของหนุ่มน้อย

“ไม่มาเลยจะหลวงพ่อ เขามาครั้งสุดท้ายตอนงานศพพ่อ เขา นี่ก็สามปีแล้วยังไม่เห็นใครมาสักคน” นางตอบตามจริง

“แล้วเขาส่งเงินทองมาให้บ้างหรือเปล่า” ท่านถามอีก

“ไม่ได้ส่งจะ”

“แบบนี้ก็ใช้ไม่ได้นะซิ คนที่ไม่กตัญญูต่อพ่อแม่ทำมาหากินไม่ขึ้นนะ อาตมาไม่อยากให้ลูกๆของโยมเป็นอย่างนั้น”

“เขาคงไม่ว่างกันนะจะหลวงพ่อ” นางแก้ตัวแทนลูกๆ

“ไม่ว่างก็ต้องทำให้ว่าง นี้อะไร ตั้งสองปีสามปียังไม่มาหาแม่กันเลย โยมกับลูกชายมีลำบากแยะหรือ”

“จะทำยังไงได้ละจะหลวงพ่อ ฉันสองคนแม่ลูกลำบากมากทีเดียว บางวันต้องอดมือกินมือ ลูกชายฉันเขาดีเหลือเกิน เขาดูแลฉันมาตั้งแต่พ่อเขาตายใหม่ ๆ ตอนนั้นอายุแค่สิบสี่แต่ต้องรับภาระหนักมาก ทั้งหุงหาอาหาร อาบน้ำป้อนข้าว เช็ดขี้เช็ดเยี่ยว เขาทำได้ทุกอย่างโดยไม่เรียกร้องเจียดฉันท์ ถ้าไม่มีเขาฉันคงตายไปเสียนานแล้ว”

“เป็นบุญของโยมที่มีลูกดี ลูกที่กตัญญูต่อพ่อแม่จะประสบความสำเร็จรุ่งเรืองในชีวิต อาตมาไม่ใช่พระหมอดู แต่ก็ขอทำนายว่าลูกชายของโยมจะต้องเป็นเศรษฐีภายในสามวันเจ็ดวัน”

“จริงหรือจะหลวงพ่อ ถ้าเป็นอย่างที่หลวงพ่อกทำนายก็แปลว่าหลวงพ่อนำโชคมาให้ฉันกับลูก ฉันต้องขอบคุณหลวงพ่อบ้างจะ

แต่ฉันก็ยังมองไม่เห็นทางว่าจะร่ำรวยขึ้นมาได้อย่างไร”

“เดี๋ยวโยมก็จะรู้เอง” พระรูดงศ์ตอบด้วยความมั่นใจใน รั้ว
มานุภาพ

หนุ่มน้อยเข้าครัวไปก่อไฟตั้งหม้อข้าว ข้าวสารเหลืออยู่เป็น
ทะนานสุดท้าย แต่เขาก็เต็มใจที่จะถวายพระรูดงศ์ซึ่งทำนอตอาหาร
มาถึงเจ็ดวัน พรุ่งนี้เช้าเขาจะนำฟืนไปขายที่ตลาด คงจะมีเงินพอซื้อ
ข้าวสารและของแห้ง เช่น พริก หอม กระเทียม มาเก็บไว้สำหรับ
ทำอาหารให้มารดา ขณะรอให้ข้าวเดือด เขาลงไปเก็บผักบั้งข้าง
รั้วมากำหนึ่ง เดินลอดใต้ถุนจะมาขึ้นบันไดก็พบวัตถุก้อนกลมๆสี
เทาดำสองก้อนจึงหยิบขึ้นมาดู หากก็ไม่ว่าว่ามันคืออะไร จึงนำไป
ให้พระรูดงศ์ดู

“นี่เขาเรียกว่าเงินกลม พ่อหนุ่มจะเป็นเศรษฐีแล้ว”
ท่านพระครูบอกเขา ท่าน เห็น ว่าใต้ถุนบ้านชายหนุ่ม มีไหใส่เงิน
กลมฝังอยู่ เป็นสมบัติที่บรรพบุรุษฝังไว้หลายสิบปีแล้ว

“ผมหรือครับจะเป็นเศรษฐี หลวงพ่อพูดเล่นใช่ไหมครับ”

“พูดจริงซิ เอาละ ไปดูหม้อข้าวในครัวก่อน พุดตอนนี่เดี่ยว
ข้าวใหม่” หนุ่มน้อยจึงลุกออกไปอย่างว่าง่าย

ข้าวในหม้อกำลังเดือด มีน้ำข้าวล้นออกมาใส่เตาเสียงดัง
แฉ่ๆ เขารีบเปิดฝาหม้อแล้วใช้ทัพพีคนให้ทั่ว ปล่อยให้มันเดือดอีก
สักพักกระทั่งเม็ดข้าวสุกดีจึงยกหม้อลงจากเตา ปิดฝาใช้ไม้ขัดหม้อ
สอดตรงหูทั้งสองข้างแล้วรินน้ำข้าวใส่ชามไว้ ระหว่างรอให้
ข้าวสะเด็ดน้ำ ก็คว้าถั่วลิสงอันเป็นผลผลิตจากน้ำพักน้ำแรงของเขา
เมื่อถั่วใกล้จะสุกจึงเหยาะน้ำปลาลงในกระทะเสียงดังฉ่าๆ ใช้ตะหลิว
คนกลับไปกลับมาจนน้ำปลาแห้งจับเป็นเกล็ดสีขาวรอบๆเม็ดถั่วซึ่ง
สุกพอดี ตักถั่วใส่จานสังกะสี ยกกระทะลง นำหม้อข้าวขึ้นตงไฟ

พลิกไปพลิกมาให้ข้าวระอุทั่วทั้งหม้อ จากนั้นจึงตักน้ำพริกและต้ม
ผัก เสร็จแล้วจึงยกสำรับมาถวายพระรูดงค์

ท่านพระครูได้ฉันทเพลเป็นมือแรกหลังจากที่ไม่ได้ฉันทมาเจ็ด
วัน ท่านรู้ว่าเด็กหนุ่มจะได้ผลานิสงส์อันยิ่งใหญ่เพราะเขาทำบุญด้วยความ
เต็มใจ ฉันทเพลเสร็จท่านจึง ยถาสัพพี หนุ่มน้อยและมารดา
ประนมมือรับพรอย่างยินดีปรีดา จากนั้นจึงบอกเขาว่า

“สิ่งที่พ่อหนุ่มนำมาให้อาตมาคุณั้นเขาเรียกว่าเงินกลม เป็น
เงินที่คนโบราณเขาใช้กัน ใต้ถุนบ้านพ่อหนุ่มมีไหบรรจุเงินกลมฝัง
อยู่ ให้นำเงินกลมไปขายในเมืองวันละ ๘๐ ก้อน นำเงินไปฝาก
ธนาคารไว้ อย่างนำไปทีเดียวหมด ให้นำไปวันละ ๘๐ ก้อน ทำตาม
ที่อาตมาบอกนะ”

“ทำไมต้องนำไปวันละ ๘๐ ก้อนครับ” เขาสงสัย

“เพราะถ้าเอาไปมากจะเป็นอันตรายกับตัวเอง”

“ครับ ผมจะเชื่อหลวงพ่อ ฟรุ้งนี้ผมจะเอาไปขายแต่เช้า แล้ว
ผมจะต้องชุดให้ขึ้นมาไว้บนเรือนไหมครับ”

“ไม่ต้อง เอาไว้อย่างนั้นแหละ ไม่มีใครมาขโมยของเธอไป
ได้หรอกเพราะเขาไม่มีคุณสมบัติที่จะได้ทรัพย์เหล่านี้” แล้วจึงบอก
มารดาของเด็กหนุ่มว่า

“พ่อลูกโยมกลายเป็นเศรษฐี เขาก็จะพาโยมไปรักษาใน
เมือง โยมจะหายเป็นปกติในอีกสามเดือนข้างหน้า เพราะมีลูกดี”

“ฉันทยังมีโอกาสจะหายได้หรือจะหลวงพ่อ”

“ได้ซิ อาตมาจะช่วยแผ่เมตตาให้ ขอให้โยมสวดมนต์ไหว้
พระทุกคืนนะ”

“ฉันทลุกขึ้นนั่งไม่ได้แล้วจะสวดมนต์ได้หรือจะหลวงพ่อ”

“ได้ซิ นั่งไม่ได้ก็นอนสวด การสวดมนต์ใช้ปากกับใจ

สองอย่างเท่านั้น เอาละ อาตมาเห็นจะต้องลา ขอให้โยมกับลูกจงมั่งมีศรีสุขนะโยมนะ”

“สาธุ” นางยกมือขึ้นประนมเหนือศีรษะ แล้วบอกลูกว่า

“ให้หนู ลงไปส่งหลวงพ่от่าน อ้อ.หาน้ำให้ท่านไปฉนกลางทางด้วย ท่านอุตสาห์มาโปรดถึงบ้าน”

“จะแม่ เดียวหนูจะเอาน้ำฝนใส่กระบอกถวายท่านไปไว้ฉนกลางทาง” หนุ่มน้อยพูดแล้วลุกออกไปจัดการ ครู่หนึ่งก็นำกระบอกไม้ไผ่บรรจุน้ำฝนมาถวายท่านพระครู

“ขอบใจมากพ่อหนุ่ม อาตมาขออนุโมทนา ขอให้พ่อหนุ่มจำเริญนะ” ท่านอวยชัยให้พร หนุ่มน้อยจึงก้มลงกราบสามครั้ง จากนั้นจึงตามลงมาส่งท่าน

“หลวงพ่อจะรุดงค์ไปที่ไหนครับ” เขาถาม

“ไปภูคา จังหวัดน่าน พ่อหนุ่มรู้จักหรือเปล่า”

“ไม่รู้จักครับ”

“เอาละ อาตมาขอลา พ่อหนุ่มดูแลแม่ให้ดีนะ”

“ครับหลวงพ่อ” เขารับคำและก้มลงกราบสามครั้งอีกครา ท่านเดินลับพุ่มไม้ไปแล้วจึงขึ้นมาบนเรือน เห็นเงินกลมสองก้อนวางอยู่ที่นีกขึ้นได้ว่าควรจะถวายท่านไว้เป็นที่ระลึกจึงหยิบเงินกลมมากำไว้แล้วรีบลงบันไดวิ่งตามท่านไป วิ่งไปจนเหนื่อยก็ยังไม่มีความหวังว่าจะพบท่าน ยืนหอบแฮ่ก ๆ อยู่กลางทางพลางพูดกับตัวเองว่า

“สงสัยพระรุดงค์องค์นี้จะเป็นเทวดาแปลงมา หากเป็นมนุษย์คงจะเดินได้ไม่เร็วขนาดนี้” คิดแล้วก็มอันชนลุกชูไปทั้งตัวเกิดความกลัวอย่างบอกไม่ถูก เขาหันหลังกลับแล้ววิ่งเต็มกำลัง ประเดี้ยวหนึ่งก็มานั่งหอบแฮ่ก ๆ อยู่บนเรือน

“แม่จำ หลวงพ่อองค์นี้คงไม่ใช่มนุญษัธรรมดาหรือจ๊ะ” เขาพูดเสียงละล่ำละลัก

“อะไรทำให้เอ็งคิดอย่างนั้นล่ะไอ้หนู” นางถามลูกชาย

“ก็หนูวิ่งตามท่านไปติดๆยังไม่ทัน ไม่รู้ว่าท่านหายไปได้อย่างไร”

“ท่านอาจจะเป็นเทวดาอย่างเอ็งว่าก็ได้ แสดงว่าเราโชคดีที่มีเทวดามาโปรด จันเอ็งลองไปดูซิว่าได้ดูบ้านเรามีไหใส่เงินกลมฝังอยู่จริงหรือเปล่า” หนูน้อยจึงลุกออกไป สักพักก็ขึ้นมาบอกมารดาว่า

“แม่จำ มีจ๊ะ ไหเบ้อเร่อเลย เรารวยแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นหลวงพ่อกับท่านต้องเป็นเทวดาแน่นอน เจ้าประคุณ เป็นบุญเหลือเกิน อยู่ๆก็มีเทวดามาโปรดถึงบ้าน”

ออกจากบ้านสองแม่ลูกมาแล้ว สมภารวัดป่ามะม่วงก็ใช้คาถาย่นระยะทางเพื่อที่จะได้ถึงภูคาโดยเร็ว ที่ได้ไม่มีบ้านคนท่านก็ใช้คาถา แต่ถ้าพบบ้านคนก็จะใช้ เห็นหนอ ตรวจสอบก่อนว่าเขาทุกข์ร้อนและต้องการความช่วยเหลือหรือไม่ แล้วท่านก็จะสงเคราะห์เป็นรายๆไป กระทั่งพลบค่ำจึงมาถึงภูคา และพบหลวงพ่อดำ ภิกษุรัตติกุลญั่งเด่นเป็นสง่าอยู่โคนต้นไทร ท่านจึงตรงเข้าไปทำความเคารพ

“หลวงพ่อกับท่านมาถึงนานแล้วหรือครับ” ท่านถามเพราะความเคยชินเสียมากกว่า

“นานแล้ว และเราก็มีงานที่จะให้เธอทำ ชาวบ้านเขากำลังเดือดร้อน พรุ่งนี้เราต้องไปพะเมืองผีด้วยกันเพื่อช่วยพวกเขา”

“เกิดอะไรขึ้นกับพวกเขาหรือครับ ทำไมต้องไปที่พะเมือง

ผี”

“เพราะชาวบ้านแถวนั้นเขากำลังเดือดร้อน พวกผีดิบออกมา
มารังควานชาวบ้านในตอนกลางคืน เราต้องไปปราบผีดิบ”

“ปราบผีดิบหรือครับ”

“ถูกแล้ว”

“จะใช้อะไรปราบครับ ผมเป็นพระรูดงศ์ ยันต์กันผีก็ไม่มี
มีดหมอก็ไม่ได้เอามา”

“เธอมีสิ่งเหล่านี้ด้วยหรือ”

“มีสิครับหลวงพ่อ เพราะผมได้รับนิมนต์ให้ไปปราบผีอยู่
บ่อยๆ ก็เลยต้องมีอาวุธเอาไว้ป้องกันตัว”

“แล้วเธอเคยใช้อาวุธเหล่านั้นบ้างไหม”

“ไม่เคยครับ ส่วนใหญ่ผมจะใช้อาวุธของพระพุทธเจ้า
แทน”

“แล้วมีไว้ทำไม”

“มีไว้ป้องกันตัวครับ ถึงไม่เคยเอาออกมาใช้แต่มีไว้มันก็ทำ
ให้อุ่นใจครับ”

“ต่อไปนี่เธอไม่ต้องมีสิ่งเหล่านั้นก็ได้ เพียงระลึกถึงพระ
รัตนตรัย ขอดึงพระรัตนตรัยว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึก เท่านั้นก็พอ เพราะ
บัดนี้เธอถึงแล้วซึ่งความไม่สะดุ้งกลัวภัยใดๆอีก”

“ครับหลวงพ่อ แต่ถึงผมจะไม่ต้องสะดุ้งกลัวภัยใดๆอีกแล้ว
แต่ภัยในวัฏสงสาร แต่ผมก็ยังอยากเก็บผ้ายันต์และมีดหมอไว้เป็น
ที่ระลึกครับ ผมขออนุญาตเก็บต่อไปนะครับ”

“เธอนี้พิลึก เอาเถอะ อยากจะเก็บก็ไม่ว่า แต่พรุ่งนี้ไม่ต้อง
ใช้อาวุธใดๆทั้งสิ้น ใช้ จิต อย่างเดียวก็เกินพอ”

๙๕

แพะเมืองผี

สภากาฐวัดป่ามะม่วงพำนักอยู่ในป่าอันเป็นอาณาบริเวณของภูเขาคดลวดราตรี ได้รั้มมสากัจฉา คือสนทนาธรรมกับภิกษุรัตตัญญูอยู่จนค่อนรุ่ง จากนั้นจึงจำวัดเป็นเวลาสองชั่วโมง การบรรลุนิกรรมทำให้จิตใจของท่านผ่องใสไร้ราคะ หากกายยังคงลำบากตรากตรำดังเดิม เพราะภาระหน้าที่ในการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ทำให้ท่านไม่มีเวลาหาความสุขสบายทางกายอันเป็น ของต่ำสำหรับพระอริยเจ้า แต่เป็นของสูงที่ปฤชชนคนครองเรือนพยายามไขว่คว้าหามาปรนเปรอตัวตนด้วยเข้าใจผิดคิดว่าเป็นสิ่งที่เที่ยงแท้

เช้าวันรุ่งขึ้น พระอริยเจ้าทั้งสององค์จึงพากันเดินทางไปยังแพะเมืองผีเพื่อสงเคราะห์ชาวบ้าน พวกเขาถูกผีดิบรังควานจนได้รับความทุกข์ความเดือดร้อนถึงขั้นขวัญเสีย เกิดความสะดุ้งหวาดกลัวกันทั่วหน้า เดินมาถึงกลางนาใกล้จะถึงทางเข้าหมู่บ้าน ภิกษุรัตตัญญูก็ยึดต้นมะขามป้อมเป็นที่พำนัก บอกกับศิษย์ว่า

“เธอเข้าไปในหมู่บ้านคนเดียวเถอะ พวกเขาจะนิมนต์เธอดั้นอาหารแล้วเล่าถึงปัญหาที่เกิดขึ้นเพื่อให้เธอช่วยแก้ จงพาพวกเขามาพบเราที่นี่ จะได้ไปปราบผีดิบด้วยกัน ปัญหาใหญ่ของพวกเขาในเวลานี้ก็คือถูกผีดิบรังควาน”

“แล้วหลวงพ่อไม่ฉันหรือครับ” ถามเพราะความเคยชิน

“เราจะฉันที่ได้ตันมะขามป้อมนี้ อย่าได้หวังเรื่องปากเรื่อง
ท้องของเรานักเลย”

“ผมถามเพราะความเคยชินนะครับ รู้ยู่ว่าหลวงพ่อก็คงไม่ใช่
คนธรรมดาเหมือนผม ไม่เช่นนั้นจะมีชีวิตยืนยาวมาได้ตั้งสองพัน
กว่าปีหรือ” ท่านแน่ใจว่าหลวงพ่อดำคือพระอูตตระที่พระเจ้าอโศก
มหาราช ทรงส่งลงมาเผยแผ่พระศาสนายังดินแดนสุวรรณภูมิ เมื่อ
ปีพุทธศักราช ๒๓๔ ซึ่งนับถึงบัดนี้ก็เป็นเวลาานานถึง ๒๒๘๑ ปีแล้ว

“รีบไปเถอะ พวกชาวบ้านเขาคอยความช่วยเหลืออยู่”
หลวงพ่อดำพูดตัดบทด้วยไม่ต้องการให้ศิษย์สนใจเรื่องที่ไม่ควร
สนใจ ท่านจะเป็นใครมาจากไหนไม่สำคัญเท่ากับว่าบัดนี้ท่านได้ ผู้
ช่วย ที่จะช่วยกันเผยแผ่หลักธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมา
สัมพุทธเจ้า ไปสู่หมู่มนุษย์ เพื่อยังสันติสุขให้เกิดขึ้นในโลก นี่คือ
ปณิธานอันแน่วแน่ของพระอริยเจ้าทั้งหลาย

ท่านพระครูเดินเข้าไปในหมู่บ้านแต่ผู้เดียวตามคำสั่งของ
อาจารย์ ท่านสังเกตว่าบ้านเรือนส่วนใหญ่สร้างด้วยไม้สัก เพราะ
ถีนี่อุดมไปด้วยไม้มีค่านานาพรรณ แต่แปลกตรงที่หน้าบ้านของ
แต่ละหลังจะมีท่อนไม้ขนาดใหญ่เท่าต้นขา ทำเป็นรูปอวัยวะเพศ
ชาย ตรงปลายทาสีแดง วางนอนไว้บนหลักสองหลัก หันปลายที่มี
สีสีแดงออกไปทางทิศหน้าบ้าน ท่านอยากทราบเหตุผลว่าพวกเขา
ทำเช่นนี้เพราะอะไร ครั้นใช้ เห็นหนอ เข้าตรวจสอบจึงได้รู้ว่าเป็น
เป็นวิธีการแก้ปัญหของพวกเขา ท่อนไม้ที่ทำเป็นรูปอวัยวะเพศ
ชายเป็นเสมือนเครื่องรางของขลังที่จะขับไล่ภูติผีปีศาจที่มารังควาน
ให้พ่ายแพ้หนีไป ท่าน รู้ ว่านั่นไม่ใช่วิธีการแก้ปัญหที่ถูกต้องเลย

เห็นพระครูตงค์เดินเข้าหมู่บ้านมา ประชาชนต่างพากันดีใจ
ด้วยหวังว่าท่านจะมาแก้ปัญหให้พวกเขาได้ คนเป็นผู้ใหญ่บ้าน

นิมนต์ท่านไปที่เรือนตน ซึ่งปลูกด้วยไม้สักทั้งหลัง และมีมือประณีตงดงามกว่าหลังอื่นๆ

“นิมนต์ธูเจ้าครับ นิมนต์ฉันที่บ้านผมนี่เลยนะครับ” ผู้ใหญ่บ้านวัยห้าสิบเศษเชื้อเชิญด้วยภาษาพระปนภาษาถิ่น หาเสื้อมาปูให้ท่านนั่ง ตักน้ำฝนใส่ขันเงินมาถวาย แล้วเรียกภรรยาและลูกสาว ลูกชายมาราบท่าน ภิกษุอาคันตุกะรู้สึกแปลกใจที่ลูกชายสองคนของผู้ใหญ่บ้านทาปากทาเล็บสีแดงทั้งคู่ ส่วนลูกสาวสามคนและภรรยาของเขากลับมิได้ใช้สีสันทัดแต่มีปากและเล็บแต่อย่างใด

“โยมผู้ใหญ่ หมู่บ้านนี้เขานิยมให้ผู้ชายแต่งหน้าทาปากกันหรือ” ท่านถามผู้ใหญ่บ้าน เพิ่งจะสังเกตเห็นว่าปากและเล็บของบุรุษวัยห้าสิบเศษก็เป็นสีแดงเรื่อๆ ที่พอจะดูออกว่าไม่ใช่สีธรรมชาติ

“มันมีที่มาครับธูเจ้า” เขาบอกท่านพระครูแล้วบอกภรรยาและลูกสาวสามคนเข้าครัวไปเตรียมอาหารมาถวายท่าน ส่วนลูกชายสองคนนั่งอยู่กับผู้เป็นพ่อ

“เล่าให้อาตมาฟังหน่อยได้ไหม”

“ได้ครับธูเจ้า คือว่าหมู่บ้านผมกำลังถูกผีอี้แก้ว เอี้ยผีนางแก้วรังควานครับ ผีนางแก้วมันกัดคอตุตเลือดกิน แล้วมันก็เลือกกินแต่ผู้ชาย ผู้ชายในหมู่บ้านผมถูกผีนางแก้วกินคืนละคนสองคน เล่นเอาหมู่บ้านหวาดกลัวไปตามๆกัน เลยต้องหาวิธีป้องกันด้วยการแต่งตัวเป็นผู้หญิง นอกจากทาเล็บทาปากแล้ว เวลานอนหมู่ผมก็ต้องเอาผ้าซินมาห่ม มันจะได้คิดว่าหมู่ผมเป็นผู้หญิง”

“เรียกว่าหลอกผีนางแก้วอย่างนั้นใช่ไหม”

“ครับธูเจ้า มันอยากมาหลอกหมู่ผม หมู่ผมก็ต้องหลอกมันบ้าง”

“แล้วคิดว่าผีเขาไม่รู้หรือ ผีโง่กว่าคนหรืออย่างไร”

“มันคงบໍฮฺรอกครึบรุเจ้า เพราะคนที่แต่งตัวเป็นผู้หญิง ยังไม่เคยถูกมันกิน”

“แต่อีกหน่อยเขาก็ต้องรู้ ความลับไม่มีในโลก พวกโยมแก้ปัญหามาไม่ถูกจุดเหมือนกินละมุดถูกเม็ด แต่เอาเถาะเอาตมาจะช่วยถึงเอาตมาจะไม่ใช่พ้อมดหมอมผี แต่ก็ช่วยพวกโยมได้ วิธีแก้ปัญหาที่ถูกจะต้องใช้วิธีของพระพุทธเจ้าที่ทรงสอนไว้ในหลักอริยสัจ ๔ การจะแก้ปัญหาก็ต้องรู้ต้นตอของปัญหาแล้วก็แก้ที่ต้นตอ นั้น พุดตามภาษาพระคือเราต้องรู้เหตุแล้วก็ดับเหตุ นั้นเสีย เมื่อเหตุดับผลก็ดับ แต่พวกโยมมาดับที่ปลายเหตุ จึงแก้ปัญหามาไม่ได้ เอาเถาะ เดี่ยวเอาตมาจะพาไปหาหลวงพ่อดังหนึ่ง ท่านเก่งมาก สามารถแก้ปัญหามาได้ทุกเรื่อง”

“แล้วท่านอยู่ที่ไหนครึบรุเจ้า”

“อยู่กลางทุ่งโนน ท่านพักอยู่ใต้ต้นมะขามป้อม”

“ทำไมท่านไม่เข้ามาในหมู่บ้านครึบ ผมจะไปนิมนต์ท่านเข้ามาฉันในหมู่บ้านนะครึบ”

“ไม่ต้องหรอก ท่านฉันของท่านเองได้ เอาละ เป็นอันว่าเสร็จแล้วเอาตมาจะพาไปให้ท่านช่วย โยมวางใจได้ ท่านทราบว่พวกโยมกำลังมีปัญหามาเรื่องถูกผีดิบรังควาน ที่โยมเรียกว่าผีนางแก้ว นั้นแหละ”

“ผีดิบหรือครึบ” ลูกชายผู้ใหญ่บ้านถามขึ้นพร้อมกันด้วยท่าทางตระหนกและหวาดกลัว

“ไม่ต้องกลัวหรอกหนุ รับรองว่าหลวงปู่ช่วยได้ ต่อไปพวกผู้ชายในหมู่บ้านจะไม่ต้องนุ่งผ้าถุงนอน แล้วก็ไม่ต้องแต่งหน้าทาเล็บอีก เรื่องความสวยความงามต้องยกให้ผู้หญิงเขา ส่วนผู้ชายต้องเข้มแข็งและกล้าหาญ เป็นผู้นำที่ดี ไม่ใช่มาแต่งตัวเป็น

ผู้หญิง” ท่านถือโอกาส เทศน์ นอกธรรมาสน์

ฉันภัตตาหารเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ภิกษุวัยสี่สิบห้าจึงพาผู้ใหญ่บ้านและลูกชายสองคนไปพบหลวงพ่อดำที่ต้นมะขามบ่อมใกล้ปากทางเข้าหมู่บ้าน เห็นภิกษุรัตติกาลหนึ่งขัดสมาธิหลับตาอยู่ จึงเข้าไปกราบท่านสามครั้ง ผู้ใหญ่บ้านและลูกชายสองคนทำตาม

“มากันแล้วหรือ” หลวงพ่อดำถามทั้งที่ยังหลับตา

“ครับหลวงพ่อ ผมพาผู้ใหญ่บ้านกับลูกชายมากราบหลวงพ่อกับครับ ผมบอกเขาว่าหลวงพ่อจะช่วยพวกชาวบ้านได้” ท่านพระครูรายงาน

“เราเพียงแต่ช่วยแนะนำ ส่วนการแก้ปัญหาพวกเขาต้องช่วยตัวเอง อุตตา หิ อุตตโน นาโถ - ตนแลเป็นที่พึ่งของตน ไม่มีใครช่วยใครได้หากเขาไม่ช่วยตัวเอง เอาละต่อไปนี้เป็นหน้าที่ของเธอที่จะอธิบายให้พวกเขาฟัง” ประโยคหลังท่านพูดกับภิกษุวัยสี่สิบห้า

“หมุ่มผมพร้อมที่จะช่วยตัวเองแล้ว ขอธุเจ้าได้โปรดแนะนำด้วยเถิดขอรับ” ผู้ใหญ่บ้านประนมกรกราบเรียน ท่านพระครูจึงพูดขึ้นว่า

“ดีแล้ว อาตมาต้องการคำยืนยันอย่างนี้ จำไว้นะ ไม่มีใครช่วยใครได้ถ้าเขาไม่ช่วยตัวเอง คนเราต้องช่วยตัวเองตลอดนับตั้งแต่ลืมตาดูโลกกระทั่งตายจากโลกไป”

“ไม่จริงกรรมังครับหลวงปู่ ตอนลืมตาดูโลกผมยังช่วยตัวเองไม่ได้ ต้องพึ่งพ่อแม่ บางคนโตเป็นผู้ใหญ่แล้วก็ยังต้องพึ่งพ่อแม่” ลูกชายคนโตของผู้ใหญ่บ้านไม่เห็นด้วย

“ทำไมจะไม่จริง นี่หลวงปู่ไม่ได้พูดเองนะ แต่องค์สมเด็จพระ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านทรงสอนไว้ สิ่งที่พระองค์สอนเป็น สัจธรรม สามารถพิสูจน์ได้ทุกเมื่อ อย่างที่พ่อหนุ่มพูดว่า เมื่อเรา ลืมตาดูโลกเรายังช่วยตัวเองไม่ได้นั่นไม่จริง เพราะความจริงก็คือ เราต้องช่วยตัวเองมาตั้งแต่เกิด พอเราเกิดเรายังทำมาหากินไม่ได้ แม้กินเอนมใส่ปากเรา ถ้าเราไม่ดูด ไม่กิน เราก็ต้องตาย เพราะ อย่างนี้แหละหลวงพ่ोजึงพูดว่าเราต้องช่วยตัวเองตั้งแต่เกิดจน ตาย” ท่านเปลี่ยนจาก หนู มาเป็น พ่อหนุ่ม

“จริงครับ หลวงปู่พูดถูก ผมเห็นด้วย” ลูกชายคนที่สองของ ผู้ใหญ่เข้าใจได้จับปล้นเพราะจัดอยู่ในบุคคลประเภท อุกฤษฏิตัญญู

“แล้วหลวงปู่จะแนะนำหมู่มผมเกี่ยวกับผีนางแก้วว่าอย่างไร ครับ เมื่อสักครู่นี้หลวงปู่บอกว่าผีนางแก้วเป็นผีดิบ หมู่มผมยังไม่เข้าใจ” ผู้ใหญ่บ้านยังกังขา เขาพลอยเรียกท่านพระครูว่า หลวงปู่ ตาม ลูกชายไปด้วย

“ความไม่เข้าใจก็คือความไม่รู้ และเพราะความไม่รู้นี่เองที่ ทำให้พวกโยมแก้ปัญหากันไม่ถูกจุด แต่ไม่เป็นไร ขอให้ถือเสียว่า ผิดเป็นครู แล้วก็มาเริ่มต้นกันใหม่”

“หมู่มผมแก้ปัญหามิ่ถูกจุดอย่างไรครับ” บรูษะวัยห้าสิบเศษ ถามอีก

“เพราะโยมไม่รู้จักผีนางแก้วที่แท้จริงนะซี ที่โยมเรียกว่า ผีนางแก้วนั้น แท้จริงคือผีดิบ ผีดิบแปลง่าย ๆ ก็คือผีที่ไม่สุข ที่ไม่ สุขเพราะไม่ได้เผา และเพราะไม่เผาผีนี้แหละจึงทำให้เกิดผีดิบขึ้น มาอาละวาด ทำให้พวกโยมหวาดกลัวกันอยู่ในเวลานี้”

“หลวงปู่ยิงพูด ผมก็ยังไม่เข้าใจครับ” ผู้ใหญ่บ้านรู้สึก เป็นง มากขึ้น แต่ลูกชายคนที่สองของเขาเข้าใจและพูดว่า

“จริงครับหลวงปู่ พวกคนบ้านผมไม่นิยมเผาผี เวลาผี

คนตายก็จะนำไปฝังไว้ในป่าช้าลึกๆ ซึ่งห่างไกลจากหมู่บ้านไปเป็นสิบๆกิโล”

“ถูกต้อง พ่อหนุ่มนี่เก่งมาก สามารถเข้าใจอะไรๆได้ฉับพลัน หลวงปู่ขอทำนายว่าในอนาคต พ่อหนุ่มจะได้เป็นดอกเตอร์ โยมเลี้ยงลูกให้ดีๆนะ เขาจะเรียนถึงระดับปริญญาเอก” ท่านทำนายทายทักโดยมิต้องใช้ เห็นหนอ

“ผมจะมีบุญถึงขนาดนั้นเชียวหรือครับหลวงปู่” ผู้ใหญ่บ้านยังสงสัย

“มีสิ ถ้าโยมแก้ปัญหारेื่องผีดิบให้ชาวบ้านได้ โยมก็จะมีโชคสองชั้น โชคชั้นที่หนึ่งคือโยมจะได้เลื่อนจากผู้ใหญ่บ้านมาเป็นกำนัน โชคชั้นที่สองคือลูกจะได้เป็นดอกเตอร์” คำทำนายของท่านพระครูทำให้ผู้ใหญ่บ้านใจพองคับอก รีบกราบเรียนท่านว่า

“ผมขอปฏิญาณว่าจะแก้ปัญหาให้ได้ เพราะผมฝันอยากจะเป็นกำนันมานานนักหนาแล้ว หลวงปู่ต้องช่วยผมนะครับ”

“บอกแล้วอย่างไรล่ะว่าโยมต้องช่วยตัวเอง อาตมาเพียงแต่แนะนำเท่านั้น”

“ถ้าเช่นนั้นหลวงปู่กรุณาแนะนำมาเลยครับว่าจะให้ผมทำอย่างไร”

“ใจเย็นๆโยมผู้ใหญ่ ช้าๆได้พร้าสองเล่มงาม ก็อย่างที่อาตมาพูดไว้เมื่อกี้ว่าวิธีแก้ปัญหาก็ถูกจุดต้องใช้หลักอริยสัจ ๔ ตอนนีเรารู้สาเหตุของปัญหาแล้วว่ามาจากการที่พวกชาวบ้านไม่นิยมเผาผี ผีดิบที่มาอาละวาดอยู่ขณะนี้ เป็นผีผู้หญิง ก่อนตายพวกเขาผูกพยาบาทพวกผู้ชาย บ้างก็อาฆาตสาปที่เจ้าชู้นอกใจเขา บ้างก็อาฆาตที่ถูกผู้ชายหลอก พอตายแรงพยาบาทมันสามารถฝืนแรงกรรมได้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง เขาจึงไม่ยอมไปเกิดตามกรรมที่ทำ แต่

ได้มาเข้าร่างแล้วออกทำการแก้แค้น เวลาหกโมงเย็นเขาจะลุกออกมาจากหลุมแล้วเข้าไปในหมู่บ้าน เลือกกินแต่ผู้ชาย จะสังเกตว่าคนที่ตายจะมีแผลที่ลำคอ นั่นเพราะถูกมีดบาดเลือด แล้วก็ไม่มีผู้หญิงตายในลักษณะนี้ เพราะมีดบาดเหล่านี้ต้องการกินแต่เลือดผู้ชายเพื่อล้างแค้น”

“น่ากลัวจังนะครับหลวงปู่”

“ไม่ต้องกลัว เดี่ยวพ่อของพ่อหนุ่มจะแก้ปัญหานี้ได้” ขณะที่ท่านพระครูสุนทนาได้ตอบกับผู้ใหญ่บ้านและลูกชาย หลวงพ่อดำยังคงนั่งหลับตานิ่งอยู่ หากในความนิ่งนั้นท่านก็ พัง เพื่อทดสอบปัญญาญาณ ของศิษย์ไปด้วย

“ผมจะแก้ปัญหานี้อย่างไรครับ” ผู้ใหญ่บ้านถามอีก

“ให้โยมกลับไปหมู่บ้าน พาลูกบ้านผู้ชายสักสี่ห้าคนไปที่ป่าช้า เอาจอบ เสียม และมีดเหน็บไปด้วย”

“ผมไปด้วยได้ไหมครับหลวงปู่” หนุ่มน้อยสองคนถามขึ้นพร้อมกัน

“พ่อหนุ่มไม่กลัวหอรอกหรือ”

“ไม่กลัวครับ ผู้ชายต้องกล้าหาญและเป็นผู้นำที่ดี หลวงปู่สอนไว้เมื่อกี้ครับ” หนุ่มน้อยคนที่อายุน้อยที่สุดตอบ

“ดีแล้ว ถ้าเช่นนั้นก็กลับไปกับพ่อนะ แล้วพบกันที่ป่าช้า”

“ผมขอไปกับหลวงปู่ได้ไหมครับ” เขาต่อรอง

“ไม่ได้หอรอก หลวงปู่เดินเร็ว เดี่ยวจะหลงกัน”

“แสดงว่าหลวงปู่มีคาถาย่นระยะทาง เอาไว้ผมโตกว่านี้ หลวงปู่สอนให้ผมด้วยนะครับ” คนฉลาดพูดจocos ทั้งที่รู้ว่าบิดาและพี่ชายไม่เข้าใจเรื่องที่เขาพูด

“ตกลง ถ้าพ่อหนุ่มอยากเรียนจริงๆหลวงปู่ก็จะสอนให้”

๘๖

นิโรธสมบัติ

ผู้ใหญ่บ้านพาลูกชายรุ่นหนุ่มทั้งสองคนกลับไปยังหมู่บ้าน เพื่อเตรียมการตามที่ท่านพระครูแนะนำ เขาไม่ต้องการให้พวกชาวบ้านรู้มากนักด้วยกลัวว่าจะพากันแตกตื่นจนเป็นอุปสรรคต่อการปราบผี จึงบอกเฉพาะลูกบ้านที่เป็นคนสนิทเพียงสี่คน ครั้นแล้วคนทั้งเจ็ดซึ่งมีผู้ใหญ่บ้านเป็นผู้นำ ก็พากันเดินทางจากหมู่บ้านไปยังป่าช้า ผู้ใหญ่บ้านกับลูกชายสะพายกระบอกใส่หน้าฝนไปตีม ส่วนบุรุษทั้งสี่แบ่งกันถือของใช้ตามที่ท่านพระครูสั่ง ซึ่งมีจอบ เสียม และมีดเหน็บ ไม่ลืมนำดินขี้ไก่กับไม้ขีดไฟไปด้วย เพื่อว่าตอนขากลับเกิดมีดค้างจะได้ใช้เป็นประทีปส่องทาง

คดีสัตว์สามคนลับหลังไปแล้ว หลวงพ่อดำก็ลืมตา พุดกับท่านพระครูว่า

“หลังจากปราบผีดิบเสร็จเรียบร้อยแล้ว เราจะพาเธอไปพบพระอรหันต์องค์หนึ่ง”

“ท่านอยู่ที่จังหวัดน่านนี้หรือครับ”

“ท่านไม่ได้อยู่ที่จังหวัดนี้หรอก เธอลองทายซิว่าท่านอยู่จังหวัดอะไร ห้ามใช้ เห็นหนอ ช่วยนะ”

“เป็นจังหวัดใกล้เคียงกับน่านใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว”

“ผมขอทายเป็นจังหวัดแพร่ครับ”

“ไม่ถูก ทายใหม่ซิ”

“พิษณุโลกครับ”

“ไม่ถูกอีก ตอบใหม่อีกทีซิ คำตอบสุดท้ายนะ”

“จังหวัดลำปางครับ”

“ถูกต้อง”

“ใช้หลวงพ่อกษेम เขมโก ที่ท่านอยู่สุสานไตรลักษณ์หรือเปล่าครับ ท่านปฏิบัติเข้มมาก ได้ยินว่าเข้าฌานสมาบัติครั้งละหลาย ๆ วัน” ท่านพระครูพูดตามที่ได้ยินได้ฟังมา

“ถูกต้อง เธอรู้ใหม่ว่าทำไมท่านจึงนิยมเข้าฌาน แม้จะสำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้วก็ยังยินดีในฌานสมาบัติ”

“ผมไม่ทราบครับ แต่ถ้าหลวงพ่อดต้องการให้ผมทราบ ผมก็จะขออนุญาตใช้ เห็นหนอ เข้าช่วย”

“ไม่ต้องใช้ เก็บไว้ใช้ในคราวจำเป็นจะดีกว่า การใช้พร้าเพื่อโดยไม่จำเป็นไม่ใช่อริยวิสัย เราจะบอกใบ้ให้เธอก็ได้ว่าท่านอาพาธมานาน”

“ท่านอาพาธด้วยโรคอะไรครับ”

“มะเร็งในกระดูก กระดูกท่านพรุนเกือบจะทั้งร่างแล้ว ถ้าเป็นปุถุชนจะต้องเจ็บปวดจนทนไม่ได้ มะเร็งในกระดูกนี้ปวดทรมานมาก”

“ถ้าเช่นนั้นผมพอจะตอบได้แล้วครับ การที่ท่านเข้าฌานสมาบัติก็เพื่อจะดับทุกข์เวทนาที่ได้รับ แสดงว่าท่านต้องเข้าถึงนิโรธสมาบัติ เพราะไม่เช่นนั้นก็ดับเวทนาไม่ได้”

“ถูกแล้ว นิโรธสมาบัติซึ่งชื่อเต็มว่า สัมมญาเวทยิตนิโรธสมาบัติ เป็นสมาบัติที่ดับสัญญาและเวทนา ต้องเข้าถึงนิโรธสมาบัติ

จึงจะดับเวทนาได้ทั้งหมด ไม่ว่าจะสุขเวทนา ทุกขเวทนา หรือ
อทุกขมสุขเวทนา”

“พระอรหันต์ทุกองค์สามารถเข้านิโรธสมาบัติได้ใช่ไหม
ครับ”

“ผู้ที่เข้านิโรธสมาบัติได้มีแต่พระอริยบุคคลสองประเภท
เท่านั้น คือพระอนาคามีที่ได้สมาบัติ ๘ กับพระอรหันต์ประเภท
อุกโตภาควิมุตติ นอกนั้นไม่สามารถเข้าได้”

“พระโสดาบันและพระสกทาคามีที่ได้สมาบัติ ๘ ก็ไม่
สามารถเข้าได้หรือครับ”

“ถูกแล้ว”

“ทำไมจึงเป็นเช่นนั้นครับ”

“เพราะสมาธิของท่านยังไม่สนิทพอ ต้องก้าวขึ้นไปอีกขั้น
หนึ่งคือให้เป็นพระอนาคามีเสียก่อน”

“พูดมาถึงตรงนี้ผมสามารถสรุปได้หรือไม่ครับ ว่าหลวงพ่อก
เกษมท่านเป็นพระอรหันต์ประเภทอุกโตภาควิมุตติ”

“เธอสรุปเช่นนั้นได้แต่ก็เป็นเพียงแง่หนึ่งเท่านั้น เพราะใน
ความเป็นจริงท่านเป็นมากกว่าที่เธอสรุป”

“หมายความว่าอย่างไรครับ” ศิษย์ไม่เข้าใจ

“ไว้เธอพบกับท่านแล้วจะรู้ เอละ เราจะให้การบ้านเธอไป
ทำ”

“การบ้านอะไรครับ ยากหรือเปล่า”

“เธอบรรลุนิพพานมาถึงขั้นนี้แล้ว คำว่ายากไม่มีอีกต่อไป
การบ้านที่เราจะให้เธอไปทำก็คือ หลังจากที่เธอได้พบกับหลวงพ่อก
เกษม และสนทนาธรรมแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการบรรลุนิพพาน
ซึ่งกันและกันแล้ว ให้เธอตอบเราว่าหลวงพ่อกองค์นี้เป็นพระอรหันต์

ประเภทใดอีกที่นอกเหนือจากอุกโทภาควิมูติ เราต้องการทดสอบความรู้ด้านปริยัติของเธอ”

“แล้วหลวงพ่อก็ไม่สนทนากับท่านหรือครับ”

“เราไม่มีความจำเป็นที่จะต้องทำเช่นนั้น รู้ไว้เถิดว่าคนที่ จะเห็นหรือได้พบปะสนทนากับเรามีไม่มากนัก อย่างหลวงพ่อก็คง นี้ท่านสามารถบรรลุธรรมขั้นสูงสุดด้วยความเพียรพยายามของ ท่านเอง ท่านไม่ได้เป็นลูกศิษย์เรา และเราก็ไม่มีอะไรที่จะแนะนำท่าน พุดง่ายๆก็คือท่านไม่ต้องฟังเราในเรื่องของการปฏิบัติ เพราะท่านดำเนินตามมรรคมรรคาที่ถูกต้องดีแล้ว”

“ท่านรู้จักหลวงพ่อกุใหม่ครับ”

“ไม่รู้จัก เพราะเรากับท่านไม่เคยเห็นกันและกัน”

“หมายความว่า พระอรหันต์บางองค์ก็ยังไม่รู้จักหลวงพ่อกุใหม่ครับ”

“ถูกแล้ว แต่ยังไม่หมด ถ้าจะให้ถูกต้องทั้งหมดก็ต้องพูดว่า เรารู้จักพระอรหันต์ทุกองค์ในโลก แต่มีพระอรหันต์เพียงบางองค์ ที่รู้จักเรา”

“แล้วพระที่ยังไม่ได้เป็นพระอรหันต์ หลวงพ่อก็รู้จักทุกรูปใหม่ครับ”

“ถ้าเราต้องการรู้จัก” หลวงพ่อดำบอกเงื่อนไข

“หลวงพ่อกับ เมื่อครั้งที่หลวงพ่อกุพูดถึงหลวงพ่อกุข่มมาว่าท่าน เข้านิโรธสมาบัติเพื่อดับทุกข์เวทนานั้น ทำให้ผมนึกเห็นภาพ เหตุการณ์ในวันที่พระพุทธองค์เสด็จดับขันธปรินิพพาน ตามที่กล่าวไว้ในคัมภีร์พระไตรปิฎกนะครับ” ท่านพระครูวกกลับมาพูดเรื่องเดิม

“หมายความว่าอย่างไร”

“คือผมคิดว่าที่พระพุทธองค์ทรงเข้านิโรธสมาบัติเพราะมี

“พระประสงค์จะดับทุกข์เวทนาใช้หรือเปล่าครับ”

“ถูกแล้ว ทรงกระทำปรีณิพพานบริกรรมด้วยอนุปปวิหารสมาบัติทั้ง ๘ ทรงเข้าปฐมฌาน ทุตติยฌาน ตติยฌาน จตุตถฌาน ครบรูปาพจรสมาบัติทั้ง ๔ ตามลำดับ ออกจากจตุตถฌานแล้วเข้าอรุปสมาบัติทั้ง ๔ คือ อากาสาัญญาตนะ วิญญาณัญญาตนะ อากิญจัญญาตนะ เนวสัณญานาสัณญายตนะ ตามลำดับ ออกจากเนวสัณญานาสัณญายตนะสมาบัติ ทรงเข้าสัณญาเวทิตนโรธสมาบัติ อยู่ในนิโรธสมาบัติตามกาลที่พระองค์ทรงกำหนดแล้ว เสด็จออกจากนิโรธสมาบัติเข้าสู่เนวสัณญานาสัณญายตนะ จนถึงปฐมฌาน เป็นปฏิโลมถอยหลัง ครั้นเสด็จออกจากปฐมฌานก็ทรงเข้าทุตติยฌานตามลำดับจนถึงจตุตถฌาน ออกจากจตุตถฌานพระองค์ปรีณิพพานแล้ว ณ บัจฉิมยามแห่งราตรีวิสาขปุรณมีมหามงคลสมัย” หลวงพ่อดำสาธยาย

“พระองค์ทรงข่มทุกข์เวทนาด้วยการเข้าสมาบัติ เพราะแม้จะทรงบรรลุพระนิพพานแล้ว แต่ทุกข์กายยังมีอยู่ ผมเข้าใจครับว่าคนที่กำลังจะตายนั้นมันทรมาณอย่างไร ผมเองเคยผ่านความเป็นความตายมาหลายครั้ง ถ้าไม่ได้ปฏิบัติมากๆ คงตายไปนานแล้ว ผมถึงอยากให้ญาติโยมเขามาปฏิบัติกันเพื่อจะได้เตรียมตัวตายอย่างมีสติ คนที่ไม่เคยปฏิบัติ ขณะกำลังจะตายมักครองสติไม่ได้เพราะมีเวทนาดำ ด้วยเหตุนี้คนส่วนใหญ่จึงพากันหลงตายแทบทั้งสิ้นที่จะตายอย่างมีสตินั้นน้อยมาก หลวงพ่อมีความเห็นว่าอย่างไรครับ” ศิษย์ถามอาจารย์

“เรื่องนี้เราไม่มีความเห็นหรอก เพราะไม่มีประสบการณ์ ก็เรายังไม่เคยตายนี่นะ”

“ครับ คงจะมีหลวงพ่อบุญดีในโลกลที่อยู่ยาวนานกว่าใครๆ

ผมมีความเชื่อส่วนตัวว่า หลวงพ่อมีอายุไม่ต่ำกว่าสองพันปี” ท่านพยายามพูดเสียบเคียงเพื่อจะทราบอายุที่แท้จริงของหลวงพ่อดำ หากก็ต้องผิดหวังเพราะภิกษุรัตตัญญูมิได้พูดว่าอะไร

“ไปที่ป่าช้ากันเถอะ ป่านนี้พวกโยมคงใกล้ถึงแล้ว” หลวงพ่อดำพูดหลังจากที่นั่งอยู่อืดใจใหญ่

“ครับ ผมพร้อมแล้ว” จากนั้นอาจารย์กับศิษย์ก็ใช้คาถาย่นระยะทางโดยต่างองค์ต่างใช้ ประเดี๋ยวหนึ่งก็มาถึงป่าช้า หลวงพ่อดำนั่งลงตรงโคนต้นฉำฉา ส่วนท่านพระครูนั่งต่ำลงมา ครูใหญ่ๆ พวกโยมทั้งเจ็ดคนก็มาถึงหลังจากใช้เวลาเดินทางถึงสองชั่วโมง

“หลวงปู่เหนื่อยไหมครับ” หนุ่มน้อยลูกชายผู้ใหญ่บ้านถามท่านพระครูเมื่อเห็นหลวงพ่อดำนั่งหลับตาอยู่

“ไม่เหนื่อยหรอก พ่อหนุ่มล่ะเหนื่อยไหม”

“เหนื่อยครับ พวกคนโตเขาเดินไม่รอเด็กเลย ผมกับพี่ชายต้องเร่งฝีเท้าเพราะกลัวจะไม่ทันพวกเขา” พ่อหนุ่ม ตอบ

“ผมกลัวผีอี้แก้วจะมาจับไปตูดเลือดด้วยครับ” พี่ชายเด็กหนุ่มบอกเหตุผล

“ไม่จับหรอก กลางวันแสดๆอย่างนี้เขาไม่ออกมาหรอก ไม่ต้องกลัวนะ” ท่านพระครูพูดปลอบใจลูกชายหัวหน้าหนุ่มบ้าน

นั่งพักกันพอหายเหนื่อยแล้ว ผู้ใหญ่บ้านก็ถามท่านพระครูว่า

“หมู่ผมจะปราบผีกันได้หรือยังครับหลวงพ่อ”

“หลวงพ่อครับ โยมเขาถามว่าพวกเขาจะลงมือปราบผีกันได้หรือยัง” ท่านพระครูถามหลวงพ่อดำ

“ได้เลย เถอบอกเขาซิว่าให้ชุดซาบผีขึ้นมาก่อน ต่อจากนั้นเป็นหน้าที่ของเราที่จะบอกว่าจะทำอย่างไร” หลวงพ่อดำพูดทั้งที่

ยังหลับตา ผู้ใหญ่บ้านและพรรคพวกอีกสี่คนต่างคิดตรงกันว่า

“หลวงปู่องค์นี้มีอะไรแปลกๆ ทำไมต้องหลับตาพูดด้วย”

สมภารวัดป่ามะม่วงเข้าใจในสิ่งที่ภิกษุรัตตัญญูพูด จึงใช้
เห็นหนอ ส้ารวจดูว่าซากของผีดิบถูกฝังไว้ตรงไหน ครั้น เห็น แล้ว
จึงรายงานอาจารย์ว่า

“หลวงพ่อครับ มีตั้งห้าศพ ฝังอยู่ลึกมาก”

“ขุดขึ้นมาสามศพก็พอ อีกสองศพยังไม่เป็น” หลวงพ่อ
ดำหลับตาพูดเช่นเคย ดูเหมือนว่าท่านไม่ต้องการพูดกับใครนอก
จากท่านพระครู

“ไม่เป็นอะไรครับ” ศิษย์ไม่เข้าใจ

“ไม่เป็นผีดิบนะซี รออีกยี่สิบปีจึงจะเป็น ถึงเวลานั้นค่อย
ให้พวกเขาจัดการกันเอง วันนี้เราจะจัดการให้สามศพก่อน”
ท่านบอกกล่าว

“แล้วสามศพที่ว่าเป็นนั้น ศพไหนบ้างครับเพราะผมเห็น
เหมือนกันทุกศพ”

“ลองดูใหม่แล้วสั่งให้เขาขุดขึ้นมา” ภิกษุรัตตัญญูสั่งแล้วก็ไม่ได้
พูดอะไรอีก ท่านพระครูจึงต้อง ดู อย่างละเอียดถี่ถ้วนอีกครั้ง
แล้วจึงชี้ให้ผู้ใหญ่บ้านดูเนินเตี้ยๆ ที่มีหญ้าคาขึ้นอยู่เต็ม

“ขุดลงไปตรงนั้นแหละ ขุดลึกๆเลย” ท่านสั่ง จากนั้นบุรุษ
สี่คนก็ช่วยกันขุดโดยมีผู้ใหญ่วินบงการอยู่ใกล้ๆ ส่วนเด็กหนุ่ม
สองนายนั่งเฝ้า หลวงปู่ เพราะคิดตรงกันว่าถ้าผีดิบลุกขึ้นมา
อาละวาดก็จะยึดหลวงปู่ไว้เป็นสรณะ

ขุดลึกลงไปได้ประมาณวาหนึ่ง บุรุษสี่คนก็ถึงกับเหงื่อตกทั้ง
ที่ยังไม่มีที่ท่าว่าจะพบซากผี จึงอุทธรณ์ว่า

“สงสัยจะไม่ใช่ตรงนี้มังหลวงปู่ หมูผมขุดตั้งนานยังไม่เจอ

อะไรเลย”

“เจอซี ชุดต่อไปเรื่อยๆต้องเจอแน่ ถ้าไม่เจอเอาตมาให้ปรับ”

“หลวงปู่มีอะไรจะให้หมุ่มผมปรับครับ ไม่เห็นมีอะไรมาเลย นอกจากบาตรกับย่าม” บรูชนายหนึ่งถามชื่อ ๆ

“ก็ให้ปรับบาตรกับย่ามไงละ หรือจะเอาจีวรไปด้วยก็ได้ แต่ขอสงวนไว้ละ ไม่งั้นจะดูจุจาดเกินไป” ท่านพูดยิ้ม ๆ

เมื่อหลวงปู่บอกให้ชุดต่อพวกเขาจึงจำต้องชุด ปลอดภัยตัวเองว่าท่านคงไม่โกหก ครั้นชุดลึกลงไปอีกสองวาก็พบฟากผุ ๆ คลุมสิ่งหนึ่งไว้ จึงช่วยกันเขี่ยฟากออก สิ่งที่พวกเขาเห็นทำให้หัวใจแทบจะหยุดเต้น อุทานขึ้นพร้อมกันราวกับนัดว่า

“ผีดิบ”

๘๗

ผีดิบ

“*บบ* แล้วหรือ” ท่านพระครูถามพร้อมกับลุกเดินมาดู หลวงพ่อดำยังคงนั่งหลับตาเหมือนไม่รับรู้อะไรทั้งสิ้น

“น่าเกลียดน่ากลัวเหลือเกินครับหลวงปู่” บุรุษหนึ่งในสี่ ตะโกนขึ้นมา หนุ่มน้อยสองคนซึ่งลุกตามท่านพระครูมาตืด ๆ ครั้น เห็นซากศพก็ถึงกับเอามือปิดหน้า

“หลวงปู่ครับ มันจะลุกขึ้นมากินพวกผมหรือเปล่า” คนที่ถาม ยังดีที่เสียงไม่ดังเท่าไร เพราะหากคนทั้งสี่ที่อยู่ในหลุมได้ยิน เข้าคงต้องหัวใจวายตายกันเดี๋ยวนั้นด้วยว่าหนีไม่ทัน

“ไม่ต้องกลัวพ่อหนุ่ม” ท่านบอกหนุ่มน้อยแล้วจึงบอกคนทั้งสี่ที่อยู่ในหลุมว่า

“เอาขึ้นมาวางข้างบน ช่วยกันหามขึ้นมา ไม่ต้องกลัวนะ อาตมารับรองความปลอดภัย ถึงอาตมาจะไม่เก่ง แต่องค์ที่นั่งหลับตาอยู่ท่านเก่งมาก สามารถปกป้องพวกเราได้ ที่ท่านนั่งหลับตานะ ท่านกำลังช่วยพวกเรา” ภิกษุวัยสี่สิบห้าบอกกล่าวด้วยรู้ว่าคนเหล่านั้นคิดอย่างไรกับภิกษุรัตตัญญูผู้เป็นอาจารย์ของท่าน

“หรือครับ แหม.พวกผมก็นึกว่าท่านไม่เต็มใจที่จะช่วยถึงได้นั่งหลับตา มันก็ต้องขอภัยที่คิดว่าท่านมีอะไรแปลก ๆ คงไม่บาปนะครับ” คนร่างสูงกว่าเพื่อนพูด

“เอาเถอะ ในเมื่อคิดแล้วก็แล้วไป ทีหลังอย่าคิดก็แล้วกัน
เมื่อก่อนตอนอาตมายังไม่คุ้นกับท่านก็เคยคิดแบบเดียวกับพวกโยม
นี่แหละ แต่เดี๋ยวนี้เลิกคิดแล้ว ท่านใจดีมากนะ แล้วท่านก็เต็มใจ
ช่วยเหลือพวกโยม เอาละ ช่วยกันห้ามซากผีขึ้นมาได้แล้ว ไม่ต้อง
กลัวอะไรทั้งสิ้น” ได้กำลังใจจากท่านพระครูเช่นนั้น คนทั้งสี่ก็ช่วย
กันห้ามศพขึ้นมาจากหลุม แต่เนื่องจากศพนั้นหนักมาก ผู้ใหญ่บ้าน
กับลูกชายอีกสองคนจึงต้องเข้าไปช่วย กว่าจะนำผีขึ้นจากหลุมได้
ก็ทุลักทุเลเต็มที่ แล้วก็เล่นเอาคนทั้งเจ็ดเหนื่อยหอบไปตามๆกัน

เมื่อนำศพขึ้นมาวางข้างปากหลุมแล้ว บรรพชิตหนึ่งองค์
กับคฤหัสถ์เจ็ดคนก็นั่งดูสิ่งที่วางอยู่ตรงหน้า หลวงพ่อดำมิได้ลืมตาดู
หากท่านพระครูก็รู้ว่าท่าน เห็น เพราะท่านดูด้วย ตาปัญญา มิใช่
ด้วย ตาเนื้อ

ร่างที่ถูกนำขึ้นมาวางข้างปากหลุมนั้นดูน่าเกลียดน่ากลัว
ด้วยว่าเหมือนปีศาจที่กำลังนอนหลับ เนื้อหนังมังสาอวบอิมเพราะ
ได้เลือดสดๆไปหล่อเลี้ยง ทว่ามีขนขึ้นรุงรังทั่วทั้งตัว ผมเผ้ายาว
และยุ่งเหยิง ออกเปลือยเปล่า ปทุมถันเต่งตึงและมีขนาดใหญ่ หาก
ก็ดูน่าเกลียดน่ากลัวมากกว่าจะทำให้เกิดอารมณ์พิศواس ยงดีที่ท่อน
ล่างมีผ้าชิ้นเก่าๆปกปิดเอาไว้ ไม่เช่นนั้นคงดูอุจาดนัยน์ตามากกว่า
นี้

“น่าเกลียดเหลือเกินนะครับหลวงปู่ ทำไมมันถึงยังดูสดๆ
ทำไม่ถึงไม่เน่า” ผู้ใหญ่บ้านถามขึ้น

“เพราะเขาได้กินเลือดสดๆนะซิ เขาจะขึ้นจากหลุมเวลาหก
โมงเย็นแล้วเดินเข้าไปหากินในหมู่บ้าน เขากินเลือดผู้ชายเป็น
อาหาร แล้วก็กลับมาลงหลุมก่อนพระอาทิตย์ขึ้น อย่างซ้ำไม่เกิน
หกโมงเช้า”

“ทำไมเขาไม่กินเลือดผู้หญิงล่ะครับหลวงปู่” ลูกชายคนเล็กของผู้ใหญ่บ้านถาม ใช้สรรพนามแทนผีว่า เขา เหมือนที่ท่านพระครูใช้

“เพราะเขาไม่ได้มีกรรมกับผู้หญิงนะซีฟอหนุ่ม ผีดิบเหล่านี้เขาตายขณะที่จิตมีโลภะและโทสะ ที่ว่ามีโลภะเพราะเขาหึงหวงและห้วงสามี และสามีก็เจ้าชู้ นอกใจเขาทำให้เขาโกรธ จึงตายแบบผูกอาฆาตพยาบาท ความอาฆาตพยาบาทนี้มีกำลังแรงมากจนสามารถฟื้นแรงกรรมได้ เพราะฉะนั้นแทนที่เขาจะไปเกิดตามกรรมที่เขาทำเอาไว้ก็เลยยังไม่ไปเกิด แต่มาอาศัยร่างเป็นที่แก้แค้น เห็นไหมว่าเขาจะเลือกทำร้ายแต่พวกผู้ชาย เคยเห็นผู้หญิงถูกเขาดูดกินเลือดหรือเปล่า”

“ไม่เคยครับ พวกที่ตายมีแต่ผู้ชายเท่านั้น” ผู้ใหญ่บ้านตอบ

“นั่นแหละ เพราะเขาอาฆาตสามีเลยทำร้ายแต่ผู้ชาย”

“เมื่ออาฆาตสามี ก็น่าจะมีสามีคนเดียว แต่มีมันเที่ยวฆ่าใครต่อใครวุ่นวายไปหมด ทำอย่างนี้ไม่ถูกนะครับหลวงปู่” ลูกชายคนโตของผู้ใหญ่พูด

“แต่ถ้าไม่มีร่างเขาก็ทำอย่างนี้ไม่ได้ซีไหมครับหลวงปู่ ผมว่าพวกเราผิตเองที่ฝังเขาแทนที่จะเผา” ลูกชายคนเล็กออกความเห็น ซึ่งท่านพระครูก็รับรองว่า

“ถูกต้อง ฟอหนุ่มฉลาดหลักแหลมมาก หลวงปู่กำลังจะบอกอยู่เหมือนกันว่า ความผิตอยู่ที่พวกเรานี้แหละ ถ้าเราเผาเขา เขาก็จะไม่มีโอกาสมาก่อความเดือดร้อนให้กับเราแบบนี้ เพราะฉะนั้นต่อไปนี้เวลามีคนตาย โดยเฉพาะคนที่เป็นผู้หญิงจงอย่าเอาศพไปฝัง แต่ให้เผาแทน ถ้าขึ้นฝัง วันดีคืนดีเขาจะลุกขึ้นมาอาละวาด เกิดลุกขึ้นมาทุกศพ รับรองว่าพวกผู้ชายถูกกินหมด

หมูป้านแน่”

“อ๊วย.กลัวแล้ว กลัวแล้ว” พี่ชายของหมูน้อยร้องขึ้น ทุกคนรวมทั้งท่านพระครูจ้องมองไปที่เขา

“พ่อหมูนเป็นอะไรหรือ” ท่านถาม

“ผีเข้าหรือเปล่า” บุรุษหนึ่งในสี่คาดเดา

“ผมกลัวครับ” เขาบอก ท่าทางหวาดกลัวดังวาจา

“ไม่ต้องกลัว อยู่กับหลวงปู่ไม่ต้องกลัว เอาละ ยังมีอีกสองศพ ช่วยกันขุดขึ้นมาเถอะประเดี๋ยวจะมีดีค่าเสียก่อน” ท่านบอกบุรุษทั้งสี่

“ผมว่าพຽ່งนี้ค่อยมาขุดไม่ดีกว่าหรือครับหลวงปู่ นี่ก็ป้ายคล้อยแล้ว กว่าจะขุดเสร็จก็ตึกเพราะอยู่ลึกตั้งสองสามวา” คนหนึ่งพูดขึ้นอย่างนึกท้อ เขาเห็นว่าผู้ใหญบ้านใช้เขาทำงานเกินกำลัง

“อย่าผัดวันประกันพຽ່ง พระพุทธรของคัตรีสสอนไว้ในมณฑลสูตรว่า *อนากุลา จ กมุมนดา เอตมมุงคลมุตตม* - *การงานไม่คั้งคั้ง* นี้เป็นมณฑลอันสูงสุด เพราะฉะนั้นต้องช่วยกันขุดขึ้นมาให้ได้ ขึ้นรอถึงพຽ່งนี้รับรองมีปัญหานแน่” ท่านพระครูไม่ยอมรับมติของเขา

“หลวงปู่ไม่ได้เป็นคนขุดก็ขุดได้นะซี ลองมาขุดดูบ้างจะรู้ว่ามันเหน้อยขนาดไหน แทบขาดใจเลยแหละ” เขาเริ่มพาลเอากับท่านพระครู ภิกษุวัยสี่สิบห้าจึงว่า

“ถ้าอาตมาเป็นคฤหัสถ์ก็จะขุดให้โยมดู สมัยที่ยังไม่ได้บวชอาตมาทำงานหนักมาก แล้วก็ไม่เคยเกียงงาน ลูกผู้ชายต้องสู้งานจะกลัวไปไยกับความยากลำบาก” ผู้ใหญบ้านรีบรับรองว่า

“จริงของหลวงปู่ ธิบ่ขุดเข้าเถอะ ถ้าคิงเหน้อย ฮาขุดเองก็ได้” ท่านพระครูไม่เข้าใจคำศัพท์ที่เขาใช้ จึงถามขึ้นว่า

“คิง ๆ ฮา ๆ ที่โยมผู้ใหญ่มุดนะแปลว่าอะไร”

“อ้อ. เป็นภาษาเหนือครับหลวงปู่ แล้วก็ก็เป็นภาษาชาวบ้านที่ไม่ค่อยสุภาพนัก เขาใช้เฉพาะกับคนที่คุ้นเคยกันครับ”

“อาตมาอยากรู้ความหมาย หากไม่เป็นการรบกวนละก็ช่วยบอกอาตมาไว้ระดับความรู้ด้วยเถอะ”

“คิง แปลว่า มิ่ง ฮา แปลว่า ภู ครับหลวงปู่” ลูกชายคนเล็กของผู้ใหญ่บ้านตอบแทนบิดา

“มันไม่ค่อยสุภาพครับหลวงปู่” บิดาเด็กหนุ่มพูดออกตัว

“แต่มันก็เป็นวัฒนธรรมนะ เมื่อเราเคยชินกับมัน เราก็ไม่รู้สึกว่ามันไม่สุภาพ อย่างอาตมาก็เหมือนกัน ตอนเป็นเด็ก ๆ ก็พูดมิ่งพูดภู เพราะชาวบ้านเขาพูดกันอย่างนั้น อย่าว่าแต่ชาวบ้านเลย พระในวัดท่านก็พูด อย่างวัดแถวบ้านอาตมา สมภารพูดกับเณรยังใช้มิ่งภู แถมเรียกเณรว่า ไ้อ้เณร เมื่อก่อนชาวบ้านเขาก็พูดกันอย่างนี้ เพิ่งจะมาเปลี่ยนก็ตอนสมัยจอมพลป. เป็นนายกรัฐมนตรี ท่านบอกว่าพูดไม่เพราะ ไม่ทัดเทียมอารยประเทศเขา จึงห้ามพูดมิ่งภู แล้วก็ห้ามคนแก่คนเฒ่ากินหมากด้วย”

“ครับ ผมได้ยินพ่อเล่าเหมือนกัน พ่อเล่าว่า จอมพลป. ท่านสั่งให้เลิกกินหมากแล้วหันมาใส่หมวก เล่นเอาพวกคนเฒ่าคนแก่ต้องกินกันแบบหลบ ๆ ซ่อน ๆ เพราะเลิกไม่ได้ สมัยก่อนคนติดหมากนะครับหลวงปู่”

“เอาละ ๆ อาตมาถามเรื่องคิงกับฮา เลยลามไปถึงเรื่องหมากสรุปว่าฮาคือภู คิงคือมิ่งใช่ไหม” ท่านถามหนุ่มน้อย

“ถูกแล้วครับหลวงปู่ คนทางใต้ที่มาเที่ยวแถวบ้านเรา เขาพยายามพูดเลียนแบบภาษาถิ่น แต่บางทีเขาก็ใช้ผิด ๆ เช่นพูดว่า ฮา ๆ คอยคิงโตย พวกเราขำกันใหญ่”

“แปลว่าอะไรล่ะ หลวงปู่แปลไม่ได้” ท่านถามหนุ่มน้อยคนที่ท่านเห็นแววจลาดเฉลียวของเขาจนแน่ใจว่าเขาจะได้เรียนถึงระดับปริญญาเอก

“แปลว่า กูๆคอยมึงด้วย ที่ถูกต้องพูดว่า คิงๆคอยฮาโดยครับ” หนุ่มน้อยอรรถาธิบาย

“มีว่อกุยกัณอยู่นั่นแหละ เตี้ยวงานก็ไม่เสร็จหรอก” เป็นเสียงของภิกษุรัตตัญญูที่นั่งหลับตาอยู่โคนต้นจำปา ทุกคนหันไปมองรวมทั้งท่านพระครูด้วย

“หลวงพ่อกับครับ ศพอยู่ลึกตั้งสามวา หลวงพ่อช่วยให้อยู่ตื้นๆหน่อยนะครับ” ท่านพระครูหาวิธีช่วยพวกเขา ท่าน รู้ ว่าหลวงพ่อดำช่วยได้ เพราะเรื่องอย่างนี้ดูเล็กน้อยมากสำหรับภิกษุรัตตัญญูองค์นี้

“คราวนี้ขุดไปเมตรเดียวก็พบแล้ว” หลวงพ่อดำบอก

“จะจริงเร็วหลวงปู่” บุรุษคนเดิมพูดด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูเหมือนไม่เชื่อถือ ท่านพระครูอดรนทนไม่ไหวจึงว่าตรงๆ

“โยมปากเสียอีกแล้วนะ โยมรู้ไหม หลวงปู่องค์นั้นท่านไม่ใช่พระธรรมดา นะ ไปพูดไม่ดีกับท่านระวิงกรรมจะตามทันตาเห็น” แทนที่จะสำนึกถึงความผิดของตน บุรุษนั้นกลับแสดงอาการโกรธขี้้ง จึงเถียงว่า

“จะวิเศษมาแต่ไหนผมก็ไม่สนหรอก เหนื่อยจะตายอยู่แล้วจะตายแล้วได้ยินไหม” พูดเสียงเกือบจะเป็นตะโกน

“คำปุ่น” ผู้ใหญ่บ้านเรียกชื่อเขาด้วยเสียงอันดัง บุรุษนั้นจึงได้สติ เขามองหน้าผู้ใหญ่ว่าอย่างหวาดๆ

“คิงจะมากไปแล้วนะ ฮาซั๊กจะทนไม่ไหวแล้ว ธุเจ้าท่านมาช่วยหมุ่เฮา ไยคิงจึงไปพูดไม่ดีกับท่าน”

“สาไม่ได้พูดไม่ดี แต่สาพูดความจริงต่างหาก” เขาเถียง แม้จะเกรงกลัวคนเป็นผู้ใหญ่บ้าน แต่ก็ต้องเถียงเพื่อจะอวดพระสงฆ์องค์นี้ว่าเขาก็แน่เหมือนกัน

ท่านพระครูมองหน้าบุรุษนั้นแล้วก็ให้ตกใจ เพราะมองเท่าไรก็ไม่เห็นศีรษะ ตายจริง โยมคนนี้หัวขาด ท่านอุทานอยู่ในใจแล้วจึง ต่อก้าว ให้เขา

สัมปฏิจจามิ สัมปฏิจจามิ ท่านว่าคาถาในใจ แต่แล้วศีรษะของบุรุษนั้นก็ยังไม่มาต่อกับคอ ท่าน รู้ ว่าเขาจะต้องตายในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า เพราะกรรมที่คิดไม่ดีกับพระอรหันต์ จึงบอกเขาด้วยเสียงที่เปี่ยมด้วยเมตตาปราณีว่า

“ไม่เป็นไรหรอกโยมผู้ใหญ่ เขาเหนื่อยก็ให้เขาพัก ให้โยมสามคนช่วยกันซุดไปก่อน อาตมาเห็นว่าโยมเขาป่วยหนัก ให้เขาพักเถอะ โยมไปนั่งพักเถอะ อาตมาอนุญาต” บุรุษนั้นจึงลุกขึ้นเดินไปยังต้นไม้อีกต้นหนึ่งอย่างงอนๆ ผู้ใหญ่บ้านจึงบอกลูกชายคนโตให้ทำหน้าที่แทนเขา แต่เด็กหนุ่มเกียงน้องชาย ลูกชายคนเล็กของผู้ใหญ่บ้านจึงช่วยบุรุษอีกสามคนซุด เพราะไม่ยอมให้มีปัญหา

สองชั่วโมงผ่านไปคนทั้งสี่ซึ่งมีผู้ใหญ่สามเด็กหนึ่ง ก็สามารถนำศพที่เหลือขึ้นมาวางเรียงกับศพแรก พวกเขาเกิดความศรัทธาในหลวงปู่องค์ที่หนึ่งหลับตาอยู่ใต้ต้นฉำฉา เพราะพอซุดไปเมตรเดียวก็พบดังที่ท่านพูด สองศพที่ซุดได้ที่หลังก็นำเกลียดน่ากลัวไม่แพ้ศพแรก เมื่อนำมาวางเรียง ดูเผินๆเหมือนปิศาจกำลังนอนหลับพักผ่อนและพร้อมที่จะตื่นขึ้นมาอาละวาดให้พวกชาวบ้านเดือดร้อน โดยเฉพาะชาวบ้านที่เป็นผู้ชาย!

๘๘

เตโชกสิณ

นายคำปุ่นหลบไปนั่งอยู่ใต้ต้นสัก นั่งไปนั่งมากก็เกิดง่วง จึงเอาผ้าขาวม้าที่เคียนพุงไว้มาปูนอน ใช้แขนข้างขวาหนุนศีรษะต่างหมอน มือข้างซ้ายก่ายหน้าผากเหมือนคนเจ้าทุกข์ ลมเย็น ๆ พัดมาต้องกายช่วยให้คลายความเหนื่อยล้า แล้วก็เลยหลับพลี้อยู่ในเวลานั้นรวดเร็ว ปล่อยให้พรรคพวกเพื่อนฝูงช่วยกันขุดฝี้อีแก้วอย่างเอาเป็นเอาตาย โดยมีพระหนึ่งองค์คอยบงการ ส่วนอีกองค์ก็เอาแต่นั่งหลับหูหลับตาน่าเบื่อหน่าย เขาไม่ชอบพระเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว จึงไม่เลื่อมใสศรัทธาแม้ท่านจะบอกว่ามาช่วยก็ตาม แท้จริงนิสัยส่วนตัวของเขานั้นเป็นคนเห็นแก่ตัวอย่างร้ายกาจ และเพราะความเห็นแก่ตัวนี่เองที่ทำให้หากู้ครองมาเป็นทองแผ่นเดียวกันไม่ได้ ต้องครองโสดมา กระทั่งอายุเข้าปีที่ยี่สิบห้าหยก ๆ ยี่สิบหกหยก ๆ จนพ่อแม่พี่น้องรู้สึกอ่อนหนาระอาใจ นอกจากเห็นแก่ตัวแล้วเขายังเป็นคนเกียจคร้านการงาน หนักไม่เอา เบาไม่สู้ เพื่อนเขาทำงานกันงก ๆ แต่ตัวเขากลับหลบมานอน ช่างเห็นแก่ตัวเสียนี้กระไร

นั่งพิจารณาฝีติดกันอยู่ครู่หนึ่ง ผู้ใหญ่บ้านก็ถามท่านพระครูว่า

“จะทำอย่างไรกับพวกมันดีครับ” ภิกษุวัยยี่สิบห้าจึงถามหลวงพ่อดำว่า

“หลวงพ่อกับ โยมเขาถามว่าจะทำอย่างไรกับสามศพนี้”

“เภา” หลวงพ่อในป่าตอบ ท่านพระครูจึงบอกให้พวกเขาช่วยกันไปหาหญ้าและไม้แห้งมาทำเป็นเชื้อเพลิง คนทั้งหกต่างช่วยกันอย่างขมิ้มมันด้วยกลัวว่าจะค้ำมืดเสียก่อน ประมาณสิบนาทีก่อนจากนั้นร่างของผีดิบก็ถูกปกคลุมมิดชิดด้วยหญ้าและไม้แห้ง คนที่มีไม้ขีดเตรียมพร้อมที่จะจุดไฟ

“เดี๋ยวก่อนโยม ขอเวลาให้อาตมาถามหลวงพ่อก่อน”
สมภารวัดป่ามะม่วงห้ามไว้ แล้วจึงถามภิกษุรัตตัญญูว่า

“หลวงพ่อกับ เภาได้เลยใช่ไหม”

“เภาได้” หลวงพ่อคำตอบโดยไม่ลืมหูลืมตาเช่นเคย

“ต้องสวดขยันโตหรือเปล่าครับ” ท่านพระครูถามอีก

“ไม่ต้อง” เมื่อท่านตอบมาอย่างนี้ ภิกษุวัยสี่สิบห้าจึงบอกคนที่กำลังจะจุดไม้ขีดว่า

“เออละ โยมจุดไฟเภาได้เลย” บุรุษนั้นจึงจัดการจุดไม้ขีด ทว่าจุดเท่าไรก็ไม่ติด เสียงเข่าบ่นจึงมีง่าว่า

“สงสัยจะกำไม้ขีดไว้นานจนเปียกเหงื่อ เลยจุดไม่ติด”

“บ่นอะไร รีบๆจุดเข้าซิ ประเดี๋ยวจะค้ำ” ผู้ใหญ่บ้านเตือน

“มันจุดไม่ติดนะผู้ใหญ่” เขาบอก

“ทำไมถึงไม่ติดล่ะ ไหนส่งมาให้ฮาซิ” เมื่อบุรุษนั้นส่งถักไม้ขีดมาให้ ผู้ใหญ่บ้านจึงหยิบไม้ขีดออกมาจากถักก้านหนึ่งแล้วจุด หากก็ไม่มีไฟปรากฏออกมาอีกเช่นกัน

“ทำไมมันถึงไม่ติดล่ะ เอ.หรือว่ามันขึ้น ไม่เป็นไรใช้ไฟแช็กของฮาก็ได้” พุดพลางเอามือล้วงเข้าไปในกระเป๋ากางเกง หยิบไฟแช็กออกมาแล้วจุดทว่าก็จุดไม่ติด ท่านพระครูรู้นั้นเป็นการต่อต้านของผีดิบที่พากันหวงร่าง หากร่างของพวกเขาถูกเผาทำลาย

ไป ก็หมดทางทำมาหากิน จึงต้องต่อสู้ป้องกันจนถึงที่สุด

“หลวงพ่อกับ พวกเขาคือด่านไม่ยอมให้เผาร่างของเขา
ครับ ใช้ทั้งไม้ขีดและไฟแช็กก็ยังไม่ติด” ท่านพระครูกราบเรียน
หลวงพ่อก่อนหน้าเพื่อจะให้ท่านเป็นผู้ตัดสินใจว่าจะทำอย่างไร
ต่อไป

“ใช้เตโชกสิณเผา” ภิกษุรัตตัญญูแนะนำ

“ท่านให้เผาด้วยเตโชกสิณ” สมภารวัดป่ามะม่วงบอกคนทั้ง
หกเมื่อเห็นพวกเขาทำหน้าง

“เตโชกสิณอยู่ที่ไหนครับ” ผู้ใหญ่บ้านถาม เขาไม่รู้จัก
เตโชกสิณเช่นเดียวกับลูกบ้านทั้งสาม

“อยู่ที่อาตมากับหลวงพ่อก่อนอยู่ใต้ต้นฉำฉานั้น” ท่านพระ
ครูตอบ

“นั่นหลวงปู่ก็เอาเตโชกสิณออกมาเถิดครับ หมู่มผมจะได้ช่วย
กันจัดการ” บรูษหนึ่งเอ่ยขึ้น

“ต้องให้หลวงปู่ครั้งนั้นเอาออกมาด้วยหรือเปล่าครับ”
ผู้ใหญ่บ้านถาม

“ไม่ต้องหรอก ใช้ของอาตมาคนเดียวก็พอ แล้วพวกโยม
ก็ไม่ต้องทำอะไร นั่งดูเฉยๆนะ ห้ามพูดห้ามคุย สงสัยอะไรก็อดใจ
ไว้ อย่าเพิ่งถามจนกว่าอาตมาจะเผาพเหล่านั้นเสร็จ เข้าใจหรือ
เปล่า” ท่านชี้แจงแก่คนทั้งหก

“หลวงปู่จะใช้อำนาจจิตเผาใช่ไหมครับ” ลูกชายคนเล็กของ
ผู้ใหญ่บ้านถาม เขาเป็นคนเดียวที่พอจะรู้เรื่อง

“ถูกแล้วพ่อกับหมู่ม เอาละ พวกหนึ่งหนึ่งๆนะ อาตมาจะลงมือ
ละ” แล้วท่านจึงนั่งในท่าคู้บัลลังก์ ขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับ
มือซ้าย ตั้งกายตรง ดำรงสติมั่น บริกรรมว่า เตโช เตโช อยู่ในใจ

แม้จะไม่มีไฟตรงหน้าสำหรับเฟ่ง หากท่านก็สร้างมันขึ้นมาในมโน
นึก เมื่อจิตตั้งมั่นเป็นสมาธิก็บังเกิดไฟลุกขึ้นและไหม้ลูกกลมอย่าง
รวดเร็ว ห้านาทีให้หลัง ซากผีดิบก็หายไปไม่เหลือไว้ให้เห็นแม้
กระดูก ไฟมอดลงแล้วหนุ่มน้อยจึงพูดขึ้นว่า

“หลวงปู่เก่งเหลือเกิน ดุชิ ผีไหม้หมดเลย นี่ถ้าเผาด้วยไฟ
ธรรมดากระดูกจะไม่ไหม้ใช่ไหมครับ” เขาตั้งข้อสังเกต

“ถูกแล้วพ่อหนุ่ม นอกจากกระดูกจะไม่ไหม้แล้วยังใช้เวลา
นานกว่าจะเผาเสร็จ แล้วก็จะมีกลิ่นเหม็นไหม้ด้วย กลิ่นเนื้อสดๆ
ถูกเผาเนอะ” ท่านพระครูตอบ บุรุษอีกห้าคนรู้สึกตื่นเต้นและอัศจรรย์
ใจจนพูดไม่ออก เกิดมาจากท้องฟุ้งฟุ้งแมกก็เฟิงจะพบจะเห็นนี้
แหละ พระอะไรก็ไม่รู้ช่างเก่งเหลือเกิน ครั้นหายตื่นเต้นแล้วจึง
พร้อมใจกันกราบท่านสามครั้งด้วยความสำนึกในบุญคุณ คนเป็น
ผู้ใหญ่บ้านพูดขึ้นว่า

“นิมนต์หลวงปู่พักอยู่ในหมู่บ้านอีกสักสองสามวันได้ไหม
ครับ หมู่ผมจะทำบุญฉลองที่หลวงปู่ปราบผีดิบได้สำเร็จ”

“ไม่ได้หรอกโยม อาตมาเป็นพระรุดงค์ รับนิมนต์โยมไม่ได้
หรอก ขอให้โยมไปนิมนต์พระที่วัดในหมู่บ้านแทนก็แล้วกัน การ
ทำบุญเป็นสิ่งดี อาตมาขออนุโมทนา”

“แล้วหลวงปู่จะรุดงค์ไปที่ไหนต่อครับ”

“ไปลำปาง อาตมาตั้งใจว่าจะไปกราบหลวงปู่เกษม เขมโก
ที่สุสานไตรลักษณ์ โยมรู้จักท่านไหม”

“รู้จักครับ หมู่ผมนับถือท่านกันทุกคน”

“ดีแล้ว ท่านเป็นพระสุปฏิปันโนที่น่าเคารพเลื่อมใส เมื่อ
โยมนับถือท่านก็ต้องหมั่นทำความดี นะโยมนะ”

“ครับหลวงปู่ หมู่ผมจะไม่ลืมบุญคุณหลวงปู่เลย หาก

หม่อมมคิดถึงหลวงปู่จะไปพบได้ที่ไหนครับ” เขาถาม ท่านพระครู จึงบอกชื่อและที่ตั้งของวัดที่ท่านจำพรรษาอยู่ จากนั้นจึงถามหลวง พ่อดำว่า

“หลวงพ่อครับ ทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว จะเดินทางไปลำปาง ได้หรือยังครับ”

“ได้แล้ว เสด็จล่วงหน้าไปก่อน ประเดี๋ยวเราจะตามไป” พระ ในป่าตอบโดยไม่ยอมลืมนตา

“ถ้าเช่นนั้นอาตมาลาโยมก่อนนะ เก็บข้าวเก็บของแล้ว พากันกลับไปยังหมู่บ้านได้แล้ว กราบหลวงปู่ท่านเสียก่อน” คนทั้ง หกจึงหันหน้าไปทางต้นฉำฉาแล้วกราบหลวงพ่อดำพร้อมกัน คนเป็นผู้ใหญ่บ้านพูดว่า

“ขอบคุณหลวงปู่มากครับที่ช่วยหม่อมม” ครั้นเห็นท่านไม่ ตอบจึงพากันเก็บจอบเสียมและมีดเหน็บ ท่านพระครูเดินนำหน้า ไปก่อนแล้ว พวกเขากำลังจะออกเดินทางก็ได้ยินเสียงร้องมาจาก ต้นสักว่า

“ช่วยทีๆ ฮาถูกงูขบ”

“เสียงนาคำปุ่นนี่ครับพ่อ” ลูกชายคนเล็กของผู้ใหญ่บ้านพูด ขึ้น หายตกตะลึงกันแล้วคนทั้งหกจึงวิ่งไปยังต้นสักที่นายคำปุ่นนอน หลับอยู่

อสรพิษตัวหนึ่งออกจากรูไปหาอาหารกิน ครั้นกลับมา พบคนนอนขวางรูอยู่จึงกัดที่ต้นแขนข้างซ้ายของชายคนนั้น นาย คำปุ่นตื่นขึ้นก็ร้องโวยวาย อสรพิษตัวนั้นตกใจ จึงเลื้อยหนีเข้าป่า ไป

“เกิดอะไรขึ้น” ผู้ใหญ่บ้านถามนายคำปุ่น

“ผมถูกงูขบ สงสัยจะเป็นงูเห่า” เขาตอบ

“ไหนล่ะ มันอยู่ไหนจะได้เอาไปแกงกิน” คนถือจอบถามหา
งู นึกอยากกินแกงเผ็ดงูเห่าจนน้ำลายไหล

“ไม่เห็น คงเลื้อยเข้าป่าไปแล้ว ช่วยฮาที” กับคนอายุไล่
เลี่ยกันเขาแทนตัวเองว่า ฮา ส่วนผู้ใหญ่บ้านอายุมากกว่า เขาจึงใช้
ผม

“ทำยังไงดีล่ะ ต้องหาเชือกมารัดแขนไว้ไม่ให้พิษแล่นเข้า
หัวใจ เชือกก็ไม่มี บุญคุ้ม คิงไปตัดเถาว์ลย์มา” ผู้ใหญ่บ้านบอก
บุรุษคนที่ถือมีดเหน็บ

“พ่อครับ ผมจะไปตามหลวงปู่สององค์มาช่วยดีกว่า ผมจะ
ไปตามเอง” ลูกชายคนเล็กของผู้ใหญ่บ้านบอกบิดา

“ถ้างั้นคงรีบวิ่งไปตามเถอะ” เขาบอกลูกชาย หนุ่มน้อยจึง
ออกวิ่งเต็มฝีเท้า ประเดี๋ยวหนึ่งก็วิ่งกลับมาบอกว่า

“ไม่เห็นทั้งสององค์เลยครับพ่อ”

“ทำไมท่านเดินเร็วนัก เพิ่งแยกกันเดี๋ยวเดียวเอง” นายบุญ
คุ้มสงสัย

“ท่านใช้คาถาย่นระยะทาง” หนุ่มน้อยตอบ ทว่าไม่มีใคร
เข้าใจเรื่องที่เขาพูด

กว่านายบุญคุ้มจะหาเถาว์ลย์มาได้ พิษงูก็วิ่งเข้าไปถึงหัวใจ
แล้วนายคำปุ่นก็ขาดใจตายด้วยความเจ็บปวด เขาสิ้นใจแล้ว ลูก
ชายคนโตของผู้ใหญ่บ้านจึงพูดขึ้นว่า

“ตายจริง หมูเหาตกใจกันจนขาดสติ ที่จริงเอาผ้าขาวม้า
ของหน้าคำปุ่นมารัดแขนแทนเถาว์ลย์ก็ได้ ทำไมไม่มีใครคิดตรงนี้”

“เออจริงของคิง หมูเหาลืมนึกไป หรือจะเป็นเพราะคำปุ่น
มันถึงที่ตายก็ไม่รู้ จึงทำให้หมูเหานึกไม่ถึง” นายบุญคุ้มออกความ
เห็น คนทั้งหกไม่รู้เลยว่า การตายของนายคำปุ่นนั้นเนื่องมาจากแต่

กรรม กรรมที่พูดไม่ดี คิดไม่ดีกับพระอรหันต์!

เมื่อท่านพระครูเดินเข้าเขตจังหวัดลำปางก็พบหลวงพ่อดำนั่งขัดสมาธิอยู่ที่ใต้ต้นสักบรรณ จึงเดินเข้าไปหา นั่งลงกราบสามครั้งแล้วเอ่ยถาม

“หลวงพ่อกำลังนานแล้วหรือครับ”

“นานหรือไม่นานก็ถึงก่อนเธอแล้วกัน” อาจารย์ตั้งใจชวน

“ถึงก่อนผมนานไหมครับ” ศิษย์ตั้งใจย้ำ คิดว่าได้ยั่ว

อาจารย์จะทำให้หายเหนื่อยได้

“อย่ากรู๊ก็ไปหาคำตอบเอาเองซี ที่นี้ไม่มีคำตอบให้” ต่อหน้าคนอื่นหลวงพ่อดำมักพูดน้อย ต่อเมื่ออยู่สองต่อสองกับศิษย์ ท่านก็จะพูดไม่น้อยเลยทีเดียว

“ไม่มีให้แต่มีขายใช้ไหมครับ คือถ้าขอไม่มีให้ แต่ถ้าซื้อมีขาย” ศิษย์ยังคงยั่ว

“เธอเห็นเราเป็นพ่อค้าหน้าเลือดไปแล้วหรืออย่างไร คิดอกุศลกับเราแบบนี้ระวังบาปกรรมตามทัน”

“คงไม่ทันหรอกครับเพราะผมล่องหนหายตัวได้”

“จะล่องหนหายตัว หรือจะเหาะเหินเดินอากาศได้ก็หนีกรรมไปไม่พ้น ลืมแล้วหรือพระพุทธวณะที่พระพุทธองค์ตรัสเตือนไว้”

“ตรัสเป็นภาษาอะไรครับ ไทยหรืออังกฤษ” ศิษย์ย้ำอีก

“ตรัสเป็นภาษาจิต ซึ่งจะแปลเป็นอังกฤษหรือไทยได้ทั้งนั้น”

“ถ้าเช่นนั้นผมอยากฟังที่แปลเป็นภาษาอังกฤษ หลวงพ่อกุณาแปลให้ผมฟังด้วยเถิดครับ” หลวงพ่อดำพูดเป็นภาษาอังกฤษ

ว่า

“If you are afraid of and dislike suffering, do no evil, either openly or in private. If you do or intend evil, there is no escape from suffering, even if you run away or through miraculous powers.” อาจารย์พูดจบ ศิษย์จึงสรวลเสียงอ่อย ๆ ว่า

“หลวงพ่อกับ ผมตกภาษาอังกฤษ นิมนต์พากย์ไทยได้ไหมครับ ผมถนัดภาษาไทยมากกว่า”

“นึกว่าจะแน่ ที่แท้ก็ไมรู้เรื่องไข่มุข” อาจารย์พูดด้วยน้ำเสียงเยาะเย้ย

“ก็พอจะรู้ครับ แต่ผมอยากฟังหลวงพ่opakย์ไทยมากกว่า”

“เธอพากย์เองก็ได้นี่ ลองนึกทบทวนดูซิว่า พระพุทธองค์ตรัสเตือนไว้อย่างไรที่จะไม่ให้คนทำชั่ว”

“นี่ก็ออกแล้วครับ ผมสอนตัวเองเสมอๆ ด้วยพระพุทธวจนะบทนี้ พระพุทธองค์ตรัสเตือนไว้ว่า ถ้าท่านกลัวทุกข์ก็อย่าทำกรรมชั่วทั้งในที่ลับที่แจ้ง ถ้าท่านจักทำหรือทำอยู่ซึ่งความชั่ว ถึงแม้จะเหาะหนีไปก็ย่อมไม่พ้นจากความทุกข์ได้เลย ตรัสเตือนไว้แบบนี้ครับ”

“เก่งนี่ เอาละ นี่ก็เข้าเขตจังหวัดลำปางแล้ว ให้เธอไปกราบหลวงพ่อกษม และทำการบ้านตามที่เราเคยสั่งไว้”

“แล้วหลวงพ่อก็ไม่ไปกับผมหรือครับ”

“เราไม่มีความจำเป็นที่จะต้องไป จะรอเธออยู่ตรงนี้แหละอย่าลืมการบ้านที่เราสั่งล่ะ”

“ไม่ลืมหรอกครับ ผมยังไม่แก่ ก็หลวงพ่อกำลังตั้งสองพันกว่าปียังไม่ลืมนี่ครับ”

๒๓

หลวงพ่อกะษม

“รู้สึกเธอจะยั่วเราจนวินาทีสุดท้ายเลยนะ เอาซิ มีอะไรจะพูดหรือจะยั่วอีกก็ว่าเสียให้หมด ไปแล้วจะไม่ได้พูดไม่ได้ยั่ว” หลวงพ่อดำพูดประชด

“ก็ยั่วหลวงพ่อแล้วผมมีความสุขนี่ครับ แต่เอาเถอะ ถ้าหลวงพ่อบ่ไม่สบอารมณ์ผมก็จะหยุดพูดหยุดยั่ว จะเปลี่ยนเป็นถามแทน ผมขออนุญาตถามนะครับ”

“เธอจะถามอะไรก็ถามได้เลย เราอนุญาต”

“คือผมจะถามเรื่องผีดิบนะครับ ในภุมิ ๓๑ เราจะจัดเขาไว้ในภุมิไหนครับ แต่ที่แน่ๆคือต้องเป็นทุกตีมุมอย่างแน่นอน”

“เธอคิดว่าภุมิไหนดีล่ะ” อาจารย์ย่อนถาม

“ถ้าให้ผมคิด ผมก็จะคิดว่าอยู่ในภุมิอสุรกายครับ”

“เธอมีเหตุผลอะไรจึงคิดเช่นนั้น”

“เพราะทุกตีมุมหรืออบายภุมิมืออยู่ ๔ ได้แก่ นรก เปรต อสุรกาย และเดรัจฉาน ผีดิบไม่จัดอยู่ในนรกหรือเปรต เพราะพวกสัตว์นรกและพวกเปรตเป็นโอบปาติกะ ส่วนพวกผีดิบมีร่างกายที่เป็นกายเนื้อ แต่เป็นกายที่ไม่มีวิญญาณครอง จึงไม่ใช่เดรัจฉาน วิญญาณจะเข้าร่างเฉพาะตอนที่ออกไปหากินเท่านั้น ผมจึงจัดพวกเขาไว้ในภุมิอสุรกาย หลวงพ่อว่าผมคิดถูกไหมครับ”

“เธอคิดว่าเธอคิดถูกหรือเปล่านั้น” หลวงพ่อในป่ายั่วบ้าง
“ผมก็คิดว่าผมคิดไม่ผิดหรอกครับ ถ้าเป็นหลวงพ่ หลวง
พ่จะคิดว่าอย่างไรครับ”

“เราก็คงคิดอย่างที่เธอคิดนั่นแหละ เพราะความจริงมัน
ก็เป็นอย่างนั้น แล้วเราก็ไม่เคยคิดอะไรที่ผิดไปจากความจริง”

“ครับ ทีนี้ผมก็หมดข้อสงสัยแล้ว เห็นจะต้องกราบลาหลวง
พ่ไปก่อน แล้วผมจะทำการบ้านมาส่งนะครับ” ท่านกราบอาจารย์
สามครั้งแล้วจึงเดินหายเข้าไปในป่า

หลวงพ่เกษมเพิ่งสร้งหน้าเสร็จ ครั้นเห็นภิกษุอาคันตุกะเดิน
มาก็รู้ด้วย วรรณญาณ ว่าอาคันตุกะรูปนี้มีใช่พระธรรมดา เพราะถ้า
ท่านเป็นพระธรรมดา ลูกศิษย์จะไม่ยอมให้เข้ามาโดยง่าย อย่างน้อย
เขาก็ต้องมาเรียนให้ท่านทราบเสียก่อน ท่านมิได้รับแขกมานาน
แล้ว เพราะคนที่มา น้อยคนนักจะมาขอธรรมะ ส่วนใหญ่จะมา
ขอหวย ประชาชนคนไทยชอบเล่นหวยกันเหลือเกิน มีทั้งหวย
รัฐบาลที่ถูกกฎหมายและหวยเอกชนที่ผิดกฎหมาย ซึ่งตำรวจปราบ
แล้วปราบอีกก็ยังไม่หมดไม่สิ้น เลยต้องทำเอาหูไปนาเอาตาไปไร่
เสียบ้าง

ท่านพระครูคุกเข่า กราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง
แล้วกล่าวว่า

“ผมพระภิกษุเจริญ จิตฺตโม จากวัดป่ามะม่วงมากราบ
หลวงพ่ครับ”

“พระครูเจริญที่กำลังเดินรุดงค์อยู่กับหลวงปู่เทพโลกอุดร
นั่นเอง” หลวงพ่เกษมพูดเหมือนกับรู้จักท่านและอาจารย์ของท่าน

“หลวงพ่รู้จักผมกับหลวงพ่ดำหรือครับ”

“คุณคิดว่าผมรู้หรือเปล่านั้น” ผู้อาวุโสกว่าย่อนถาม

“คงรู้แหละครับ และที่สำคัญคือหลวงพ่อรู้ ว่าหลวงพ่อดำคือหลวงปู่เทพโลกอุดรซึ่งเรื่องนี้ผมเองไม่ค่อยแน่ใจ สงสัยอยู่เหมือนกันว่าท่านต้องเป็นหลวงปู่เทพโลกอุดร แล้วผมก็ยิ่งสงสัยมากไปกว่านั้น”

“สงสัยว่าหลวงปู่เทพโลกอุดรคือพระอุตุตระ ซึ่งเป็นพระธรรมทูตที่พระเจ้าอโศกมหาราช ทรงส่งมาเผยแผ่พระพุทธศาสนา ยังดินแดนสุวรรณภูมิ เมื่อ พ.ศ. ๒๓๔ ไซ้ใหม่” ถ้ามตรงกับข้อสงสัยของท่านพระครู

“ทำไมหลวงพ่อดำทราบ” ภิกษุวัยสี่สิบห้ารู้สึกแปลกใจ

“ทำไมผมจะไม่ทราบล่ะ”

“แต่พระธรรมทูตที่พระเจ้าอโศกมหาราชทรงส่งมายังดินแดนสุวรรณภูมิมีสององค์นะครับหลวงพ่” ผู้อ่อนวัยกว่าท้วง

“ถูกแล้ว ท่านมากันสององค์ องค์หนึ่งชื่อพระโสณะ พระธรรมทูตองค์นี้ท่านไปเผยแผ่ในพม่า ส่วนพระอุตุตระท่านเผยแผ่ในไทย ทุกวันนี้ท่านก็ยังอยู่กับพวกเรา แต่คนเห็นท่านยาก เพราะท่านจะไม่ให้ใครเห็นนอกเสียจากบุคคลผู้นั้นมีบุญวาสนาจริง ๆ คุณเป็นผู้มีบุญวาสนามากนะ”

“ขอบคุณครับ เอ.หลวงพ่อดำครับ ผมแปลกใจอยู่เรื่องหนึ่งคือก่อนผมมา ผมถามหลวงพ่อดำซึ่งบัดนี้ผมแน่ใจแล้วว่าท่านคือหลวงปู่เทพโลกอุดร ผมถามท่านว่าหลวงพ่อรู้จักท่านหรือเปล่า ท่านตอบว่าไม่รู้จัก แต่ทำไมหลวงพ่อรู้จักท่านล่ะครับ ผมชักงงเสียแล้วซี” สมภารวัดป่ามะม่วงรู้สึกกังขา พระอรหันต์จะพูดปดได้อย่างไร

“ไม่ต้องงง ที่ท่านบอกว่าผมไม่รู้จักท่านนั้น ท่านหมายถึงว่าผมไม่เคยเห็นท่าน ท่านตอบคุณไม่ใช่หรือว่าที่ท่านไม่รู้จักเพราะ

ท่านกับผมไม่เคยเห็นกันและกัน พระอรหันต์ไม่พูดปดหรอก คุณอย่าคิดว่าพระอรหันต์จะพูดปด”

“นั่นสิครับ แหม.พระอรหันต์พูดปดไม่ได้ แต่พูดให้คนงงได้ ผมงงไปหมดแล้วนะครับนี่”

“อย่าเพิ่งงง เอาละ คุณมาเหนื่อยๆนิมนต์สรองน้ำให้สบาย ภายสบายใจก่อน แล้วค่อยมาคุยกัน” ท่านขึ้นไปที่ตุ่มน้ำลายมังกร ไบใหญ่ที่ตั้งอยู่หน้าห้องสุขา

“ขอบพระคุณครับ ผมซักรู้สึกเหนียวตัวอยู่เหมือนกัน ไม่ได้สรองน้ำมาสวมวันแล้ว นี่ถ้าเป็นพราหมณ์รับรองบาปท่วมตัวเลยนะครับ”

“พวกพราหมณ์เขาถึงต้องอาบน้ำล้างบาปกัน เขาว่าบาปกรรมที่สามารถล้างออกได้ด้วยน้ำ บาปที่ทำตอนเช้าล้างออกตอนเย็น บาปที่ทำตอนเย็นล้างออกตอนเช้า เขาจึงอาบน้ำล้างบาปกันวันละสองครั้ง เช้า-เย็น”

“ถ้าน้ำสามารถล้างบาปได้จริง พวกกุ้ง หอย ปู ปลา มันก็บริสุทธิ์กว่าพวกเรานะครับหลวงพ่อ เพราะมันอยู่ในน้ำ”

“นั่นสิ เมื่อพราหมณ์มาถามพระพุทธเจ้าว่า ศาสนาของพระองค์มีการอาบน้ำล้างบาปหรือไม่ พระพุทธองค์ตรัสตอบว่ามี การล้างบาป แต่ไม่ได้ใช้น้ำ ศาสนาของเราใช้ศีลล้างบาป คือมีศีลเป็นน้ำ มีศรัทธาเป็นท่าลงไปอาบ พระองค์ไม่เคยขัดคอใคร ใครเขาว่าอย่างไรก็ไม่ทรงขัดเขา แต่ขณะเดียวกันก็ไม่ทิ้งหลักการของพระองค์ คุณก็เหมือนกัน เวลาไปสอนชาวบ้านก็อย่าไปขัดใจเขา เขาจะว่าอย่างไรก็อย่าไปขัด ขณะเดียวกันก็ต้องยึดหลักการของเราไว้ ถึงคุณจะบริสุทธิ์หลุดพ้นแต่คนที่อิจฉาริษยาก็ยังมี คุณจะต้องผจญกับคนพวกนี้จนกว่าจะตายจากกันไปข้างหนึ่ง พวกมิฉฉาธิฐิ

มีทุกยุคทุกสมัย อย่าเพิ่งหมดกำลังใจเสียก่อนล่ะ”

“ครับหลวงพ่อกับผมจะอดทนจนกว่าจะตาย จะใช้กรรมให้หมดเพราะชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของผมแล้ว”

“กรรมของคุณหนักมากนะ แล้วคุณก็ต้องใช้เพราะไม่มีใครเขามาทำให้คุณ คุณเป็นคนทำก็ต้องชดใช้ด้วยตัวคุณเอง ผมดูแล้วเห็นว่าคุณต้องเผชิญปัญหาทุกด้านเลย แต่ในที่สุดก็สามารถเอาชนะอุปสรรคทั้งปวงได้ คุณเป็นนักสู้ที่ยึดมั่นอดทนมาก ผมขอชมเชย”

“หลวงพ่อก็คือเป็นนักสู้ที่ยิ่งยวดนะครับ สู้กับโรคร้ายไข้เจ็บ ผมได้ยินมาว่าหลวงพ่อกับอาพาธ เป็นมะเร็งในกระดูก แต่หลวงพ่อกับผมสามารถข่มเวทนาได้ หนึ่งคุยกับผมเหมือนกับว่าไม่ได้เจ็บป่วยอะไร ผมชื่นชมในความอดทนของหลวงพ่อกับครับ”

“คนเราก็มีกรรมต่างกันนะคุณ เอาละ คุณไปสร่งน้ำเถอะเดี๋ยวผมจะเตรียมน้ำปานะถวาย”

“หลวงพ่อกับผมอย่าลำบากเลยครับ ผมเกรงใจ”

“ไม่ต้องเกรงอกเกรงใจอะไรหรอก ธรรมเนียมไทยเราต้องต้อนรับขับสู้ผู้มาเยือนเหมือนที่ท่านสอนไว้ว่า เป็นธรรมเนียมไทยแท้แต่โบราณ ใครมาถึงเรือนชานต้องต้อนรับ ทั้งน้ำท่าตามมีและตามเกิด ให้เพลินเพลิดกายกว่าจะกลับ คุณไม่เคยได้ยินหรือ”

“เคยครับ”

“เมื่อเคยก็ไม่ต้องเกรงใจ ไปเถอะ ตามสบายนะ” ท่านพระครูจึงกราบท่านสามครั้งแล้วลุกออกมาเพื่อสร่งน้ำ

สมภารวัดป่ามะม่วงใช้เวลาสร่งน้ำสิบกว่านาที่ ครองผ้าสามผืนเรียบร้อยแล้วจึงกลับมาหนึ่งที่เดิม หลวงพ่อเกษมมิได้ลุกไปไหน หากเบื่องหน้าท่านมีน้ำผลไม้วางอยู่สองแก้ว

“นิมนต์ฉันน้ำปานะ” พุดพร้อมกับส่งแก้วบรรจุน้ำผลไม้ให้ ส่วนอีกแก้วหนึ่งท่านฉันเป็นเพื่อนอาคันตุกะ ท่านพระครูเริ่มตั้งคำถามในใจ หลวงพ่อองค์นี้ท่านต้องเป็นพระอภิญญาอย่างแน่นอน ดูเถอะ นั่งอยู่เฉยๆก็มีน้ำปานะมาวางอยู่ตรงหน้า แสดงว่าท่านต้องเสกมา เพราะถ้าลูกศิษย์เอามาถวายก็ต้องนำมาแก้วเดียว คิดตั้งนี้แล้วจึงยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม

“อย่าไปสนใจเรื่องเล็กๆน้อยๆเลย คินนี้คุณพักที่นี้ก็แล้วกัน มีเรื่องจะคุยกับผมไม่ใช่หรือ แล้วไหนจะต้อง ทำการบ้าน ส่งหลวงปู่เทพโลกอุดรอีก กว่าจะเสร็จก็ค่อนข้างระงม” หลวงพ่อเกษมพุด เพราะรู้จักประสงค์ในการมาของท่านพระครู สมภารวัดป่ามะม่วง จึงพุดออกตัวว่า

“หลวงพ่อล่วงรู้ความคิดของผมทุกอย่าง แบบนี้ผมก็เขียนแยะซีครับ”

“จะเขียนไปทำไม ผมไม่มีเจตนาจะพุดให้คุณเขียน เพียงแต่จะพุดให้คุณสบายใจเท่านั้น เอาละที่นี้คุณมีอะไรก็ว่าไป”

“หลวงพ่อครับ ทำไมหลวงปู่เทพโลกอุดรท่านจึงไม่มาพบหลวงพ่อ ทำไมท่านรู้จักหลวงพ่อทั้งที่ไม่เคยพบกัน”

“ก็คุณเรียกท่านว่า หลวงพ่อในป่า ไม่ใช่หรือ ในเมื่อท่านเป็นพระในป่าก็แสดงว่าท่านชอบอยู่ป่า จะให้มาอยู่ในวัดท่านไม่มาหรอก เหตุนี้ท่านจึงไม่มากับคุณ ส่วนที่คุณสงสัยว่าทำไมท่านจึงรู้จักผม ก็ขอตอบว่าท่านรู้จักพระสงฆ์ทุกรูปในโลก รู้ว่ารูปไหนดี รูปไหนไม่ดี ท่านรู้ได้ทุกอย่างหากต้องการจะรู้ เอาอย่างนั้นนะ ท่านให้คุณทำการบ้านเรื่องผมไปส่งท่าน ผมก็จะทำการบ้านเรื่องท่านฝากคุณไปส่งด้วย คุณมีกระดาษดินสออยู่ในย่าม เอาออกมาจดการบ้านของผมด้วย” ท่านพระครูจึงหยิบกระดาษและดินสอ

ออกมาจากยาม แสงตะเกียงค่อนข้างริบหรี่ หากท่านก็ใช้ แสงแห่งปัญญา ซึ่งสว่างไสวกว่าเข้าช่วย

“พร้อมแล้วครับ นิมนต์หลวงพ่อบอกการบ้านครับ”

“การบ้านของผมมีชื่อว่า คาถาบูชาหลวงปู่เทพโลกอุดร พอผมนึกถึงท่าน คาถานี้ก็ผุดขึ้นในใจ ผมไม่ได้เป็นผู้รจนารอก มีคนเขารจนเอาไว้หมานแล้ว อยู่ๆก็ผุดขึ้นมาในความคิด แล้วผมก็จำได้ทุกตัวอักษร คุณพร้อมแล้วก็จดได้เลย ก่อนถึงตัวคาถาให้เขียนว่า ตั้งนโมสามจบ เรื่องตั้งนโมสามจบก็มีที่มาณะ เกิดที่สุสาน ไตรลักษณ์ของผมนี่เอง คุณอยากฟังไหมล่ะ”

“อยากฟังครับ หลวงพ่อกรุณาเล่าให้ผมฟังเพื่อประดับความรู้ด้วยเถิดครับ”

“แต่ถึงคุณไม่อยากฟังผมก็ต้องเล่า เพราะคุณต้องมีหน้าที่ สอนญาติโยมเขา ส่วนผมเลิกสอนแล้ว สังฆารไม่อำนวยหนึ่ง อีกอย่างหนึ่งคือคนสมัยนี้เขาไม่ต้องการเรียนรู้ ไม่สนใจเรื่องการพัฒนาตน สิ่งที่เขาสนใจคือวัตถุ เขาอยากได้วัตถุ ไม่อยากได้ธรรมะ สมัยที่ผมยังแข็งแรง ผมเคยสอนนะ แต่เชื่อไหม คนที่มาณะเขา มาขอหอยกัน มาขอเลขเด็ด ผมพูดอะไรออกไปเขาตีเป็นตัวเลขหมด พวกกันไปเล่นหอยใต้ดินบ้าง บนดินบ้าง พอถูกก็เหมาเอาว่า ผมขลัง เลยกยกโขยงกันมาใหญ่ ผมเห็นท่าไม่ดีก็เลยงดรับแขก แต่ถ้ามีคนมาขอธรรมะ ผมให้นะ ถ้าขอหอยไม่ให้”

“แล้วเกี่ยวข้องกับนโมอย่างไรครับ” ท่านพระครูชรวนวกเข้าหาเรื่องเดิม

“คือมีนายอำเภอกคนหนึ่ง เขาพาลูกน้องมาถวายสังฆทาน แต่เขาไม่รู้เรื่องพิธีกรรมเลย กล่าวคำถวายก็ไม่เป็น ผมจึงบอกเขาว่าให้ตั้งนโมสามจบก่อนถวาย เขาก็ทำตาม เขาว่าอย่างไรคุณรู้

ใหม่”

“หลวงพ่อดีใจดีที่มารับ”

“เขาก็อ่า นโม นโม นโม สามจบจริงๆ ผมทั้งข้าทั้งสังเวชใจ ผู้นำไม่รู้เรื่องพิธีกรรมแล้วจะนำเขาได้อย่างไร ผมว่าคนแบบนี้ นายอำเภอคนนี้น่าจะมีอีกมากนะ”

“มากมายมหาศาลเลยครับหลวงพ่อ ผมเป็นพยานได้ อย่งที่วัดของผมก็เหมือนกัน คนนี้เป็นอธิบดีนะครับ มาแบบเดียวกับนายอำเภอเลย ผมบอกให้ว่านโมสามจบ เขาก็อ่า นโม นโม นโม ผมก็จดจำไว้ว่านี่คือข้อบกพร่องของพระสงฆ์ที่รู้แต่จะรับแต่ไม่รู้จักให้ พระสงฆ์จะต้องให้ด้วยนะครับ ไม่ใช่รู้จักรับอย่างเดียว ผมรู้ตระหนักในเรื่องนี้ดี ก็เลยถือโอกาสสอนอธิบดีเสียเลย ถ้าเขาจะโกรธและไม่มาวัดผมอีกเลย ผมก็ไม่สนใจ เพราะถ้าเราให้ของแท้แต่เขาไม่ยอมรับ อยากรับของปลอม ผมก็ต้องตามใจเขา แล้วหลวงพ่อก็ทำอะไรกับนายอำเภอคนนั้นครับ”

“ผมก็ทำอย่างที่คุณทำนั่นแหละ คือสอนเขา แต่นายอำเภอคนนั้นเขาทิวี่สูง เขาโกรธผม หว่าฉีกหน้าเขา คนเราลองได้มีทิวี่ก็จบกัน ผมก็เลยปล่อยเขาไป ปลอบใจตัวเองว่า กมฺมุณา วตฺตตี โลโก - สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

๙๐

พระอุตตระ

“หลวงพ่อกับ ผมจดลงในกระดาษแล้วครับว่า ตั้งนโม
สามจบ นโมในที่นี้หมายถึง นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมุ -
พุทฺธสฺส ครับ” ท่านพระครู หวง คาทาบูชาหลวงปู่เทพโลกอุดร
จากหลวงพ่อกษม

“เออละ เมื่อตั้งนโมสามจบแล้วก็จดตัวคาถาซึ่งมีอยู่ ๗
คาถาด้วยกัน ผมจะบอกซ้ำๆ คุณจะจดทัน” แล้วท่านจึงบอก
ให้ท่านพระครูจดลงในกระดาษดังนี้

โย อริโย มหาเถโร
ปฐิสฺมภิทปฺปโต ว

พหุ เมตฺตาทิวาสโน

อมตญฺเวย สุชีวติ

โส โลกุตฺตโร นามो

อิธ จานฺุปมาคฺคม

ปฺตฺตเมว ปิยํ เทสิ

ปรสมสารีริกธาตุ

โส โลก จ อฺุปฺนโน

อโย โน โช ปุณฺณลาโภ

อรหํ อภิญฺจารโ

เตวฺชิโซ พุทฺธสาวโก

มหาเถรานุสาสโก

อภินนฺที คุหาวนํ

อมฺเหติ อภิปุชฺชิตอ

กฺุสเล โน นิโยชเย

มคฺคผลํ ว เทสุตฺติ

วชิรญฺจาปิวานิตํ

เอเกเนว หิตฺกฺโร

อฺุปฺมโต ภเวตฺพุโ

สาธุกนฺต์ อนุกริสฺสาม
โลกุตฺตโร จ มหาเถโร
โลกุตฺตรคุณฺ์ เอตํ
มหาเถรานุภาเวน

ยํ วเรน สุภาสิตํ
เทวตานรปฺชิตํ
อหํ วนุทามิ ตํ สทา
สุขํ โสถถึ ภวนฺตุ เม

ท่านพระครูจตเสริจแล้วจึงอ่านทวนให้หลวงพ่อกษมฟังอีก
ครั้งหนึ่ง ผู้สรวัยกว่าชมว่า

“ดีมาก จดได้ไม่ขาดตกบกพร่องเลย คุณอ่านแล้วเชื่อ
เหมือนที่ผมเชื่อหรือเปล่า ว่าหลวงปู่เทพโลกอุดรคือพระอุตตระ ที่
มาเผยแผ่พระศาสนายังดินแดนสุวรรณภูมิกับพระโสณะ”

“ผมเชื่อตั้งแต่ยังไม่ได้อ่านนะครับหลวงพ่ ทว่าไม่มั่นใจ
สักเท่าไร พอผมเดินรูดงค์กับท่าน ได้ใกล้ชิดท่าน ก็ยิ่งรู้สึกว่าคุณ
มีอะไรหลายอย่างที่ไม่เหมือนคนธรรมดา ผมไม่เคยเห็นท่านฉัน
ภัตตาหาร เห็นแต่บาตรของท่าน ก็เลยคิดว่าท่านต้องเป็นพระ
อุตตระ”

“ก่อนหน้าที่คุณได้รับรู้เรื่องราวของท่านหรือ”

“ครับ ตอนผมบวชใหม่ๆ ผมเคยไปพบท่านที่จังหวัด
ขอนแก่น ซึ่งปัจจุบันพื้นที่บริเวณนั้นถูกน้ำท่วมหมด เพราะเขา
สร้างเขื่อนอุบลรัตน์ขึ้น ผู้ใหญ่บ้านที่พาผมไปอายุ ๘๔ ปี เดียวนี้
เสียชีวิตไปแล้ว หากยังอยู่ก็คงอายุ ๑๐๕ ปี” แล้วท่านจึงเล่าเรื่อง
ราวแต่หนหลังให้หลวงพ่อกษมฟังตั้งแต่ต้นจนจบ พร้อมทั้งลง
ความเห็นว่

“รูปร่างหน้าตาของท่านขณะนี้กับที่ผมเห็นเมื่อยี่สิบปีก่อน
ไม่ผิดกันเลยแม้แต่น้อย ผมดำสนิทไม่มีหงอกแม้แต่เส้นเดียว และ
ที่สำคัญคือท่านรู้อดีต รู้อนาคต โดยเฉพาะเรื่องราวในอดีต ท่าน

บอกผมว่าท่านเคยให้กรรมฐานสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช”

“อันนั้นเป็นเรื่องธรรมดาของท่าน คุณเองก็รู้ดีดี รู้อนาคต เหมือนกันไม่ใช่หรือ อันนี้ก็เรื่องธรรมดาของคุณ ธรรมะเป็น บัจฉิตตัง ดังที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ ใครประพฤติ ใครปฏิบัติก็สามารถรู้ได้เฉพาะตน เรื่องอย่างนี้ทั้งคุณทั้งผมก็ทราบกันดีอยู่แล้ว แต่ต่อไปในอนาคต พระสงฆ์องค์เจ้าเขาจะไม่นิยมปฏิบัติกัน ไม่ อบรมกาย ไม่อบรมจิต เขาก็เลยเข้าไม่ถึงธรรม ยิ่งไปกว่านั้นเขายังไปติดในวัตถุ หลงใหลในลาภสักการะ เมื่อเป็นเช่นนี้เขาเองก็ไม่ เข้าถึงจุดหมายของชีวิต แล้วก็ไม่สามารถนำประชาชนเข้าถึงได้ เรียกว่าไม่ได้ทั้ง อุตตहितสมบัติ และปรหิตปฏิบัติ แล้วก็เลยพากัน เวียนว่ายขวากวนอยู่ในสงสารสาครไม่มีวันถึงฝั่งได้”

“หลวงพ่อกับ ผมอยากทราบคำแปลของคาถาบูชาหลวงปู่เทพโลกอุดรครับ หลวงพ่อจะกรุณาแปลให้ผมฟังได้หรือเปล่าครับ”
ผู้อ่อนวัยกว่ายังสนใจเรื่องคาถา

“ได้ซิ ถ้าเป็นแต่ก่อนผมคงแปลไม่ได้ เพราะไม่เคยเรียน แต่หลังจากที่ผมบรรลุนิพพาน ผมอ่านออกแปลได้ พูดได้ตั้งเจ็ดภาษา ผมเองก็อธิบายไม่ได้ว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น มันเป็นเรื่องประสพการณ์ เฉพาะตัว อย่างนี้เองพระพุทธองค์จึงตรัสสอนว่าธรรมะเป็น **ปัจจุตตัม เวทิตพโพ วิญญูหิ - สิ่งที่คุณรู้ได้เฉพาะตน** ผมได้ประจักษ์ ในความอัศจรรย์ของธรรมะด้วยตัวเองแล้ว คุณก็คงได้ประจักษ์ด้วยตนเองแล้วเช่นกัน มิฉะนั้นคงเข้ามานั่งตรงนี้ได้ จริ่งไหม”

“จริงครับ ผมต้องขอภัยที่เข้ามาโดยที่ลูกศิษย์หลวงพ่อก่อน เห็น ผมต้องการสนทนารวมกับหลวงพ่อก่อนโดยไม่มีบุคคลที่สามเข้ามาเกี่ยวข้อง เพราะถ้าเขาไม่มีประสพการณ์แบบเดียวกัน ก็จะคิดไปว่าผมกับหลวงพ่อกันเพี้ยน”

“คนสมัยนี้เขาตัดสินใจง่าย ๆ นะ อะไรที่เขาทำไม่ได้ อย่างเรา เขาก็จะลงความเห็นว่าเราเพี้ยน จริงของคุณ ถ้าเขามานั่งฟัง อยู่ด้วย ต้องคิดว่าเราสองคนเพี้ยนอย่างแน่นอน เออละ คุณอยาก รู้ค่าแปลของคาถาบูชาหลวงปู่เทพโลกอุดร ผมก็จะแปลให้ฟัง แปล โดยอรรถนะ ถ้าโดยพยัญชนะผมคงไม่ถนัด ก็อย่างที่บอกแล้วว่า ผมไม่ได้เรียนมา เท่าที่สามารถแปลโดยอรรถได้ก็นับว่าอัศจรรย์แล้ว ผมจะแปลทีละสองวรรคนะ” แล้วท่านจึงแปลโดยความ และ ท่านพระครูก็จดบันทึกไว้ทุกถ้อยคำ

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง... (๓ ครั้ง)

พระมหาเถระผู้เป็นอริยเจ้าองค์ใด เป็นพระอรหันต์ผู้ทรง อภิญญา ผู้บรรลุปฏิสัมภิตา พุทธสาวกผู้ได้วิชา ๓

มีเมตตาต่อคนทั้งหลายเป็นวิหารธรรม พระมหาเถระผู้ ชำนาญในการสั่งสอน ดำรงชีวิตอมตะ ยินดีในการอยู่ป่าคือถ้า

พระมหาเถระองค์นั้นมีนามว่า อุตตระ อันพวกเราบูชา อย่างยิ่ง เพราะอาศัยคุณธรรมในองค์ท่าน ชักชวนพวกเราประกอบ กุศลทั้งหลาย

ท่านให้ความรักพวกเราเหมือนบุตร แสดงมรรคและผลเท่า นั้น พระธาตุของท่าน สองประกายดังเพชร

พระมหาเถระอุบัติขึ้นในโลก และทำประโยชน์โดยส่วนเดียว ด้วย นับเป็นบุญลาภของพวกเรา อันหาประมาณมิได้

พวกเราจักกระทำตามคำสั่งสอนของท่านอันเป็นยอด สุภาสิต หนึ่ง พระมหาเถระนามอุตตระ เป็นที่เคารพบูชาของเทวดา และมนุษย์ทั้งหลาย

ข้าพเจ้าจักกราบไหว้บูชาคุณของพระอุตุระตลอดกาลทุก
เมื่อ ด้วยอานุภาพแห่งพระมหาเถระ ขอความสุขสวัสดิ์จึงมีแต่
ข้าพเจ้าทุกเมื่อเทอญ

“เป็นอย่างไรบ้าง ผมแปลพอใช้ได้หรือเปล่า”

“ดีทีเดียวครับ ทำให้ผมรู้จักหลวงปู่เทพโลกอุดรมากขึ้น
ผมจะไปรายงานท่านตามที่ได้ทราบจากหลวงพ่อนะครับ แต่ว่าท่าน
ก็ให้ผมทำการบ้านเกี่ยวกับหลวงปู่ไปส่งท่านด้วยเช่นกัน”

“ข้อนั้นผมรู้แล้ว ก็อย่างที่ผมพูดไปเมื่อตะกี้นั้นแหละ ว่า
คุณจะต้องทำการบ้านเกี่ยวกับผมไปส่งท่าน ส่วนการบ้านที่เกี่ยว
กับท่าน ผมสมัครใจทำเองโดยที่ท่านไม่ได้สั่ง คุณก็ช่วยเอาไปส่ง
ด้วยก็แล้วกัน ผมอยากรู้ว่าท่านจะว่าอย่างไร”

“ผมเองก็อยากรู้เช่นกันครับ ว่าท่านจะว่าอย่างไร”

“นั่นซิ เราสองคนเกิดอยากรู้เรื่องเดียวกัน ก็แปลกดีนะ”

“เขาเรียกว่าแปลกแต่จริงนะครับหลวงปู่”

“เอาเถอะๆ จะแปลกหรือจะจริงอะไรก็แล้วแต่ ผมว่าคุณ
น่าจะลงมือทำการบ้านได้แล้ว ประเดี๋ยวจะตึกจนเกินไป” หลวงปู่
เกษมเตือน

“ครับ ถ้าเช่นนั้นผมก็ขอกราบเรียนถามประสพการณ์การ
บรรลุนิกรรมของหลวงปู่ครับ ผมอยากทราบว่าเหมือนกับ
ประสพการณ์ของผมหรือไม่” ท่านพระครูลงมือ ทำการบ้าน

“คงไม่เหมือนกรรมมัง ผมว่าสิ่งที่เกิดกับผมคงไม่เหมือนกับ
ใครในโลก เรื่องของประสพการณ์ทางจิตนั้น ผมว่าคนหนึ่งก็แบบ
หนึ่ง สิบคนก็สิบแบบ ไม่เช่นนั้นจะมีพระสาวกที่เป็นเอตทัคคะเกิด
ขึ้นในโลกหรือ”

“จริงดั่งที่หลวงพ่อบุช ไบราณท่านจึงว่า **ไม่ใฝ่ต่างปล้อง** พี่น้องต่างใจ **ไม่ใฝ่ลำเดียวกัน** แต่ละปล้องยังสั้นยาวไม่เท่ากัน พี่น้องคลานตามกันมา ยังต่างจิตต่างใจกัน ผมลืมนึกถึงข้อนี้ นิมนต์หลวงพ่อเล่าต่อเถิดครับ” หลวงพ่อกะหมิงจึงตั้งต้นเล่าว่า

“การบรรลุลิขิตต้องเอาชีวิตเข้าแลกเลยนะท่านพระครู เราต้องยอมตายจึงจะได้ธรรมะ ผมจึงเห็นด้วยกับคำกล่าวที่ว่ามรรคผล นิพพานอยู่เลยความตายไปนิดเดียว”

“ครับหลวงพ่อ ข้อนี้ผมเห็นด้วยอย่างยิ่ง ตอนผมปฏิบัติอยู่ในป่าดงพญาเย็น ผมก็ตั้งจิตอธิษฐานว่าผมยอมตาย แล้วก็เกือบตายจริงๆ แต่พอผ่านความตายไปได้ มันโล่งไปหมด สุขจนพรรณนาไม่ถูก ทำให้ผมระลึกนึกถึงพระพุทธวจนะ **นตฺถิ สนฺตปิปรํ สุขํ - สุขอื่นเสมอด้วยความสงบไม่มี** หลังจากผ่านความเป็นความตายมาได้ ก็พบกับความสุขที่เป็นอมตะ ผมว่าคุ้มนะครับ”

“นั่นซิ แต่เชื่อไหมว่า ที่คุณกับผมประสบก็นิ่งไม่หนักหนาสาหัสเท่ากับพระฉันทนเถระกับพระโคตมิกเถระ เพราะพระเถระสององค์นี้ ท่านถึงกับใช้มีดโกนเชือดคอของตนเอง เพื่อแลกกับการบรรลุลิขิตผล”

“หรือครับ เรื่องราวเป็นอย่างไรหรือครับ หลวงพ่อกุณาเล่าให้ผมฟังเพื่อประดับความรู้ด้วยเถิดครับ ผมยังอ่อนเรื่องปริยัติ”

“ผมเองก็ไม่เก่งกาจเรื่องปริยัติหรอกท่านพระครู แต่ไม่รู้เป็นอย่างไร หลังจากที่ผมบรรลุลิขิต ผมก็เก่งปริยัติจนตัวเองก็ยังไม่แปลกใจ นี่เป็นการบ้านที่คุณต้องทำส่งหลวงปู่เทพโลกอุดร ช่วยสืบหาสาเหตุหน้อยเถอะว่าทำไมผมจึงเป็นเช่นนั้น”

“ครับ ผมจะพยายามทำการบ้านข้อนี้ให้เสร็จ ขอความกรุณาหลวงพ่อเล่าเรื่องพระฉันทนเถระกับพระโคตมิกเถระเถิดครับ”

เห็นท่านพระครูอยากฟัง หลวงพ่อเกษมจึงเล่า

“เรื่องมีอยู่ว่า พระโคธิกเถระท่านเพียรพยายามในการปฏิบัติวิปัสสนาเพื่อให้บรรลุอรหัตผล ขณะนั่งปฏิบัติอยู่ เมื่อวิปัสสนาญาณเกิดขึ้นจนจะบรรลุ แต่แล้วก็กลับลดลง ขึ้นแล้วก็ลดลง เป็นอย่างนี้ถึงหกครั้ง ท่านจึงคิดหาวิธีที่จะทำให้ญาณไม่ลด จึงถือมีดโกนไว้ในมือ พอครั้งที่เจ็ด ขณะญาณขึ้นสูงสุดท่านก็ใช้มีดโกนเชือดคอตนเอง ซึ่งก็ปรากฏว่าท่านได้บรรลุอรหัตมรรคอรหัตผล ตอนลมหายใจเฮือกสุดท้าย หลังจากที่ท่านกระทำอัตวินิบาตกรรม พระพุทธองค์เสด็จมาและทรงพยากรณ์ว่าพระโคธิกเถระบรรลุอมตธรรมขณะสิ้นใจพอดี กรณีของพระฉันนเถระก็คล้ายๆกัน ในอรรถกถาพรรณนาไว้ว่า ขณะที่ท่านกำลังจะสิ้นลมก็เกิดความสังเวชใจว่า ท่านยังไม่ได้เป็นพระอริยะ เป็นเพียงพระปุถุชนเท่านั้นเอง แล้วท่านก็ใช้ความสังเวชใจมาเป็นอารมณ์กรรมฐาน เจริญวิปัสสนาญาณและบรรลุ อรหัตมรรค อรหัตผล ตอนขาดใจพอดี”

“ถ้าพระเถระสององค์ไม่บรรลุเป็นพระอรหันต์ คงต้องไปตกนรกนะครึบ เพราะเท่ากับเจตนาฆ่าตัวตาย” ท่านพระครูลงความเห็น

“นั่นซิ ผมว่าท่านเสียดายมากเกินไป โชคดีที่บรรลุ ไม่เช่นนั้นก็ต้องเป็นอย่างที่คุณว่ามา”

“พระฉันนเถระเป็นองค์เดียวกับพระฉันนะที่เคยเป็นคนสนิทของเจ้าชายสิทธัตถะหรือเปล่าครึบ”

“คนละองค์ องค์หลังท่านคือ ว่านอนสอนยาก เรียกว่าขาดโสวัจจิสตา อันเป็นมงคลข้อที่ ๒๘ ในมงคล ๓๘ ข้อ พระพุทธองค์มีรับสั่งให้ลงพรหมทัณฑ์แก่พระฉันนะ ตอนหลังท่านจึงรู้สำนึก และ

เดินทางรอนแรมไปหาครูบาอาจารย์ให้สอน แต่เพราะความดีอัน
และทรงของท่าน ทำให้ไม่มีใครอยากสอนหรืออยากเสวนาด้วย
ในที่สุดท่านเดินทางไปถึงเมืองโกสัมพีและได้พบกับพระอานนท์ ซึ่ง
พำนักอยู่ที่โฆสิตาราม พระอานนท์ท่านมีธยานัยเอื้อเพื่อ ชอบช่วย
เหลือผู้อื่น จึงยอมสอนให้ เพราะตอนนั้นท่านก็บรรลุอรหัตผลแล้ว
คุณรู้ไหม พระอานนท์ท่านบรรลุอรหัตผลตั้งแต่เมื่อไร” ผู้เล่าถามผู้
ฟัง

“หลังพุทธปรินิพพานสามเดือนครับ”

“ถูกแล้ว พระฉันนะท่านคือดี มีทิฐิมานะมาก จึงไม่
สามารถบรรลุอรหัตผลในช่วงที่พระพุทธองค์ทรงดำรงพระชนม์
ชีพอยู่ ต่อเมื่อมาพบกัลยาณมิตรคือพระอานนท์ ท่านจึงสามารถ
บรรลุธรรมสูงสุดได้ หลังจากปรับปรุงตัวเองเสียใหม่ คุณเห็นหรือ
ยังว่าไสวจัสตสนั้นมีความสำคัญมาก ผู้ที่จะบรรลุอมตธรรมจะต้อง
เป็นคนว่านอนสอนง่าย”

“ครับหลวงพ่อกับผมเห็นแล้ว ที่นี้ก็ขอนิมนต์หลวงพ่อกลับ
ประสภารณการบรรลุอมตธรรมของหลวงพ่อก็คงเกิดครับ”

“ก็อย่างที่พูดมานั้นแหละว่าจะต้องเอาชีวิตเข้าแลก แต่ก่อน
อื่นผมขอถามคุณก่อนว่า อะไรหนักในโลก นี่เป็นคำถามที่พระ
พุทธองค์ทรงใช้บ่อยที่สุด”

“ผมขอตอบว่า ชั้น ๕ หนักในโลก ครับ แล้วผมก็มี
ประสภารณการมาแล้ว ตอนปฏิบัติอยู่ในป่าดงพญาเย็น ขนาดเปลือก
ตาของผมยังหนักจนลืมไม่ขึ้น รู้สึกเหมือนถูกหินทับไว้”

“ถูกแล้ว ผมก็กำลังจะบอกคุณว่า ตอนที่สภาวะธรรมขั้นสูง
นั้น ศีระะของผมหนักราวกับภูเขาสักสิบลูกมาทับไว้ มันหนักและ
เจ็บปวดรวดร้าวราวกับจะระเบิด ผมก็ท่องในใจว่า อดทนหนอ อด

ทนหนอ แต่ความหนักและความเจ็บปวดรวดร้าวก็ไม่เบาคลาย พอรู้ว่าจะทนไม่ไหวแล้ว ผมก็กลั่นใจพูดกับตัวเองว่า ตายเป็นตาย เท่านั้นแหละ ศีรษะผมระเบิดตั้งสนั่นหวั่นไหว ตั้งในความรู้สึกของผมนะ มันตั้งสนั่นราวกับภูเขาไฟระเบิดนั่นเทียว ผมเจ็บปวดสุดขีด แล้วก็เห็นลำแสงสีรุ้งพุ่งออกมาจากศีรษะผม เห็นในนิมิตนะครับ ไม่ได้เห็นด้วยตา พอสายรุ้งพุ่งออกมาผมก็เย็นซาบซ่านทั่วสรรพางค์ จิตบอกว่าผมบรรลุอมตธรรมแล้ว จิตบอกอย่างนี้ แต่ปัญญาบอกผมว่า ผมได้บรรลุปฏิสัมภิกา ๔ ได้แก่ **อัตถปฏิสัมภิกา** - ปัญญาแตกฉานในอรรถ **ธัมมปฏิสัมภิกา** - ปัญญาแตกฉานในธรรม **นิรุตติปฏิสัมภิกา** - ปัญญาแตกฉานในนิรุกติ **ปริชาแจ้งในภาษา** รู้ศัพท์ ถ้อยคำบัญญัติและภาษาต่างๆ **ปฏิภาณปฏิสัมภิกา** - ปัญญาแตกฉานในปฏิภาณ ปัญญาบอกผมอย่างนี้ แล้วหลังจากนั้นผมก็ทดสอบตัวเอง โดยให้ทหารเรือที่เขาพูดได้หลายๆภาษามาพูดกับผม คุณเชื่อไหม เขาพูดภาษาอังกฤษมาผมก็เข้าใจและพูดกับเขาได้ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาอิตาลี ภาษาจีน ภาษาโปรตุเกส และภาษาฮินดี รวมทั้งสิ้น ๗ ภาษา ไม่รวมภาษาไทยที่ผมพูดได้อยู่แล้ว มันก็น่าแปลกนะครับท่านพระครู”

“แปลกมากเลยครับ เป็นอันว่าผมทำการบ้านเสร็จแล้ว”

“ทีนี้คุณก็เล่าประสบการณ์ของคุณให้ผมฟังบ้าง นึกว่าเรา มาแลกเปลี่ยนประสบการณ์กัน นิมิต” สมภารวัดป่ามะม่วงจึงเล่า ประสบการณ์การบรรลุธรรมของท่านให้หลวงพ่อกษมฟัง คำคั้นนั้นพระอริยเจ้าทั้งสององค์นั่งสนทนาธรรมกันอยู่ตลอดราตรี ธรรมที่ท่านนำมาสนทนากันนั้นมีใช่โลกิยธรรม หากเป็น โลกุตตรธรรม!

๙๑

ผู้ข้ามพ้นโอชะ

MS สันทนาธรรมของพระภิกษุสององค์ยุคดิลงตอนตีสี่ อันเป็นเวลาของการทำวัตรเช้า แม้จะผ่านการบรรลุนิพพานขั้นโลกุตตระหากก็ยังคงบำเพ็ญสมณกิจตามวินัยบัญญัติ เพราะพระวินัยเป็นระเบียบภายนอกที่มองเห็นได้ ส่วนความหลุดพ้นเป็นคุณธรรมภายในที่ผู้เข้าถึงเท่านั้นจรรู้และเข้าใจ ด้วยเป็นสิ่งเรียกว่า บัจฉิตตัง คือรู้ได้เฉพาะตน ผู้ที่ยังไม่หลุดพ้น ยังเข้าไม่ถึง หารู้ หาเข้าใจได้ไม่

ทำวัตรเช้าเสร็จ บรรพชิตทั้งสององค์เจริญจิตภาวนาเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง แล้วแผ่เมตตาและอุทิศส่วนกุศลไปยังสรรพสัตว์ ซึ่งเป็นเพื่อน เกิด แก่ เจ็บ ตาย ที่ยังเวียนว่ายอยู่ในสังสารสาคร จากนั้นท่านพระครูจึงออกบิณฑบาตโปรดสัตว์ อันเป็นกิจวัตรที่จะขาดเสียมิได้ ส่วนหลวงพ่อกษมมิได้ออกบิณฑบาตมาตั้งแต่อาพาธด้วยโรคมะเร็งในกระดูก โรคร้ายนี้ทำให้ท่านต้องเจ็บปวดแสนสาหัสมานานนับปี แม้จนบัดนี้ก็ยังไม่ทุเลาเบาคลาย อย่างไรก็ตาม การปฏิบัติถึงขั้นโลกุตตระทำให้ท่านสามารถทนต่อทุกขเวทนาได้ จึงสามารถยังจิตให้สงบใสแม้กายจะได้รับความทุกข์ทรมาน

พระอริยบุคคลระดับสูงสุดเป็นผู้ข้ามพ้นห้วงน้ำคือโอชะ

เพราะละอาสวะ ๔ มี กามาสวะ ภวาสวะ ภิภวาสวะ และ อวิชชา
สวะ เสียได้ จึงมีต้องเวียนว่ายววนอยู่ในสงสารสาครอีกต่อไป
ดำรงชีวิตอยู่เหนือโลก มีจิตอิสระปลอดโปร่ง ไม่หมกมุ่น พัวพัน
หรือติดข้องอยู่ในกามคุณทั้งหลาย บริสุทธิ์หลุดพ้นเพราะลุดถึง
ประโยชน์ตนแล้ว ภาระหน้าที่ต่อตนไม่มีอีก มีแต่หน้าที่ที่จะต้อง
ช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่นต่อไปตราบลมหายใจยังมีอยู่

ฉันเข้าแล้ว สมภารวัดป่ามะม่วงก็กราบลาหลวงพ่อกะเกษม
เพื่อกลับไปหาหลวงพ่อในป่า

“ผมขออนุโมทนากับท่านพระครู ที่มีโอกาสศึกษาหาความ
รู้และประสบการณ์อย่างอิสระ ส่วนผมไม่มีโอกาสอีกแล้ว เพราะ
สังขารร่างกายไม่อำนวย การเดินธุดงค์ทำให้ได้ความรู้และประสบ
การณ์หลายหลาก สมัยที่ผมถือธุดงค์วัตร เคยพบกับหลวงพ่อกะเทศก์
เทศวังสี ท่านก็เล่าประสบการณ์ของท่านให้ผมฟัง ถ้าคุณไม่รีบ
ผมอยากจะถ่ายทอด เผื่อว่าคุณไปพบปัญหาแบบเดียวกันจะได้หา
วิธีแก้ได้เร็วขึ้น พอจะมีเวลาให้ผมสักสิบนาทีไหม”

“มีครับหลวงพ่อก่อน ผมไม่รีบร้อนแล้วผมก็อยากฟังหลวงพ่อก
เล่าด้วยครับ” ผู้อ่อนวัยกว่าพูดอย่างนอบน้อม

“เอานะ ถ้าเช่นนั้นผมก็จะขอเล่าย่อๆ คุณฟังไว้เพื่อจะเป็น
ประโยชน์กับการเดินธุดงค์ในครั้งนี้ คือหลวงพ่อกะเทศก์ท่านเล่าให้
ผมฟังว่า ช่วงที่ท่านถือธุดงค์ต้องเผชิญกับอุปสรรคต่างๆมาก
มายจนแทบจะเอาชีวิตไม่รอด ไหนจะพวกสัตว์ป่าที่ดุร้าย ไหน
จะพวกภูตผีปีศาจ ท่านเคยถูกผีไปงลองดี มานั่งเฝ้าท่านตลอดคืน
ท่านก็ใช้คาถาไล่ผีมาไล่ มันก็ไม่ยอมไป นั่งตางมึงอยู่นั้นแหละ
ตัวมันทั้งดำทั้งใหญ่น่ากลัวมาก พอหมดคาถาไล่ผี ท่านก็สวดเจ็ด
ตำนาน แล้วก็สวดสิบสองตำนาน มันก็ยังไม่ขยับเขยื้อน ท่านก็คิด

ว่าคราวนี้คงจะเสียท่าผีโป่งเสียแล้ว คงต้องตายแน่ ท่านก็ปลงตก แล้วก็คิดว่า ไหน ๆ จะตายก็ขอบังสุกุลให้ตัวเอง แล้วท่านจึงท่องบทบังสุกุลตาย... อนิจจา วต สงขารา อุบฺปาทวยธมฺมิโน อุปฺปชฺชิตฺวา นิรุชฺฌนฺติ เตสํ รูปสโม สุโข... เท่านั้นแหละ เจ้าผีโป่งก็ลุกขึ้นหันหลังเดินสวบ ๆ ออกไปทันที ท่านก็เลยเรียนรู้ด้วยตนเองว่า บังสุกุลตายใช้เป็นคาถาไล่ผีโป่งได้ มันก็น่าแปลกดีนะคุณนะ”

“ครับ หลวงพ่อ เจ้าผีโป่งตอนนั้นมันอาจจะคิดว่าหลวงพ่อเทศน์ท่านคงจะบังสุกุลตายให้มันก็ได้ เลยรีบ ๆ หนีไปเสียจะได้ไม่ต้องตายอีกเป็นครั้งที่สอง ตายจากคนมาเป็นผีครั้งแรกหนึ่งแล้ว พอตายจากผีจะไปเป็นอะไรก็ยังไม่รู้ เลยหนีไปดีกว่า ผมว่ามันคงคิดอย่างนี้นะครับ”

“ก็อาจจะเป็นไปได้ จริงของคุณที่ว่าคนตายเขาเรียกว่าผี แต่ผีตายนี้ ผมเองก็ไม่รู้ว่าจะเรียกอะไรเหมือนกัน ถ้าผมเป็นเจ้าผีโป่ง ตอนนั้นก็คงจะงงอย่างที่คุณว่า เลยหนีไปตั้งหลักก่อนดีกว่า”

“แต่ผมว่าการที่หลวงพ่อบอกท่านเผชิญกับผีเช่นนี้ก็ดีเหมือนกันนะครับ อย่างน้อย ๆ ก็ได้พิสูจน์ว่าในโลกนี้ยังมีสิ่งลึกลับมหัศจรรย์อีกมากมายที่มนุษย์ยังค้นไม่พบ ผมหมายถึงคนที่ยังไม่ได้ปฏิบัติ นะครับ เมื่อเขามาปฏิบัติ เขาก็จะได้รู้ในสิ่งที่คนปกติไม่รู้ อีกประการหนึ่ง การที่หลวงพ่อบอกท่านต้องเผชิญกับภูตผีปิศาจเช่นนี้ ก็ทำให้ท่านอยู่อย่างไม่ขาดสติ คือมีสติอยู่ตลอดเวลา ขาดสติเมื่อไร เมื่อนั้นก็อาจเป็นอันตรายถึงชีวิตได้ ผมว่ามีประโยชน์นะครับ”

“ประโยชน์นั้นมีแน่ เพราะท่านสามารถช่วยเหลือพวกสัตว์ในภพภูมิอื่นที่กำลังตกทุกข์ได้ยากด้วย ท่านเล่าให้ผมฟังว่า หลังจากท่านไล่ผีโป่งได้แล้ว คืนถัดมาท่านก็ได้โปรดสัตว์นรกสามตนซึ่งมาปรากฏให้เห็นในนิมิต”

“ปรากฏแบบไหนครับ แล้วท่านช่วยได้อย่างไร”

“ปรากฏเป็นผู้หญิง รูปร่างหน้าตาสวยงาม แต่ไม่นุ่งผ้า พากันมายืนต่อหน้าท่านแล้วค่อยๆเดินผ่านไป ตอนแรกท่านคิดว่า เป็นพวกนางไม้มาทดสอบจิตของท่าน ว่ายังหมกมุ่นในกามคุณอยู่ หรือไม่ ท่านก็เฉยๆ ไม่รู้สึกยินดียินร้ายในความสวยงามของพวกนาง ครั้นแล้วผู้หญิงสามคนนั้นก็มายืนต่อหน้าท่านอีก มือชี้ที่ อวัยวะเพศของตนซึ่งมีหนอนขนไสยั่วเย้ายูไปหมด ท่านจึงรู้ว่า พวกนางเป็นสัตว์นรกมาขอส่วนบุญ จึงบอกให้นั่งลงและถามว่าเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น เคยทำกรรมอันใดไว้ สัตว์นรกสามตนตอบว่าพวกตนมีชู้ จึงต้องมาเป็นเช่นนี้ และขอร้องให้ท่านช่วย ท่านจึงบอกให้พวกนางสมาทานศีล ๕ แล้วท่านจึงให้ศีล สัตว์นรกรับศีลแล้ว ท่านก็ยังกำชับให้ตั้งอยู่ในศีลธรรม หากประพฤตชั่วอีกท่านจะไม่ช่วย นางทั้งสามรับคำแล้วพากันกราบลาท่านไป หลังจากนั้นอีกสามคืนก็มาปรากฏให้ท่านเห็นอีก คราวนี้แต่งตัวสวยงาม นุ่งห่มเรียบร้อย มาขอบคุณท่านและบอกว่าจะไปเกิดแล้ว”

“เขาบอกหรือเปล่าครับว่าจะไปเกิดที่ไหน” ท่านพระครูถาม

“ไม่ได้บอก แต่ผมคิดว่าคงไปเกิดเป็นมนุษย์หรือไม่ก็เป็นเทพ ก็เวียนว่ายอยู่ระหว่างมนุษย์กับเทพนี้แหละ ผมว่าการที่หลวงพ่от่านมีประสบการณ์อย่างนี้ก็ดีนะ อย่างน้อยท่านก็ได้พิสูจน์ว่านรกสวรรค์นั้นมีอยู่จริง ในอนาคตคนเขาจะไม่เชื่อเรื่องนรกสวรรค์กันแล้ว ยิ่งเรื่องนิพพานละไม่ต้องพูดถึง แม้พระสงฆ์องค์เจ้าท่านก็ไม่หวังพระนิพพานอีกต่อไป เพราะท่านมาบวชเพื่อหวังลาภสักการะ มิได้หวังความหลุดพ้น”

“แล้วพระอย่างผมกับหลวงพ่อก็คงจะหายากนะครับ เผลอๆก็จะถูกคนเขาหาว่าเพี้ยน แต่ผมก็ยอมเพี้ยนนะครับ ถ้า

ปฏิบัติตามคำทรงสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วเขาว่าเพี้ยน ผมก็ยอมให้เขาว่า”

“ผมก็เหมือนกัน เอาละ ผมคงไม่รบกวนเวลาท่านพระครูแล้ว ขออวยชัยให้พรให้ปลอดภัยนะครับ”

“ขอบพระคุณครับ ผมถือโอกาสกราบลาหลวงพ่อก่อน ขอให้หลวงพ่อกำลังใจจากอาพาธโดยเร็ว นะครับ”

“ขอบคุณ คงยากที่ผมจะหายจากโรคร้าย ให้หายจากโลกนี้จะง่ายกว่า แต่ถึงอย่างไรผมก็จะทนไปจนกว่าจะตายนั้นแหละ โชคดีนะ” ภิกษุวัยสี่สิบห้ากราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้งแล้วลุกออกมา รู้สึกอึดใจที่มีการบ้านมาส่ง นอกจากนี้ยังมีการบ้านจากหลวงพ่อกะหม่อมมาให้อาจารย์ตรวจอีกด้วย

หลวงพ่อกำลังใจในป่าหนึ่งซัดบัลลังก์อยู่ใต้ต้นสัก ท่านพระครูเข้าไปคุกเข่ากราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง เห็นอาจารย์ยังไม่ลืมตาดูจิงรายงานว่

“หลวงพ่อกครับ ผมทำการบ้านมาส่งแล้วครับ”

“รู้แล้ว” หลวงพ่อดำพูดทิ้งที่หลังตา

“หลวงพ่อกช่วยตรวจด้วยครับว่าถูกหรือผิด”

“ไม่เห็นจะต้องตรวจ ถ้าเธอคิดว่าถูก ก็ถูกสำหรับเธอ”

“แล้วถูกสำหรับหลวงพ่อกด้วยหรือเปล่าครับ”

“สำหรับเรา จะถูกหรือผิดเราก็ไม่อยากจะรู้ เพราะไม่มีประโยชน์อันใด ฉะนั้นอย่าได้มาเข้าชี้”

“ครับ ผมไม่เข้าชี้ก็ได้ แต่ว่าผมมีเรื่องที่จะกราบเรียนหลวงพ่อกครับ เป็นเรื่องสำคัญมากสำหรับผม เรื่องที่ผมสงสัยมานานมากแล้วผมก็ได้คำตอบจากหลวงพ่อกะหม่อม ท่านฝากผมมาเป็นการบ้านให้หลวงพ่อกช่วยตรวจครับ” คราวนี้หลวงพ่อดำลืมนตา พูดเสียงเฉียบ

ขาดว่า

“อย่าพูดเรื่องนี้อีก เราไม่ต้องการให้ใครรู้ว่าเราเป็นใคร มาจากไหน เพราะจะทำให้เกิดความยึดมั่นผูกติดในตัวบุคคล แทนที่จะสนใจเรื่องการปฏิบัติธรรม อย่าลืมนะว่าพระศาสนาไม่ได้อยู่เพื่อพระพุทธเจ้า หรือเพื่อพระอรหันตสาวก แม้พระพุทธองค์หรือพระสาวกก็ได้อยู่เพื่อพระองค์เองหรือเพื่อตัวท่านเอง แต่อยู่เพื่อ **พุทฺชนฺนิตาย พุทฺชนฺสุขาย โลกานุกมฺปาย - เพื่อประโยชน์สุขแก่มหาชน เพื่อเกื้อกูลแก่โลก** หมายความว่า พระศาสนา พระพุทธเจ้า และพระอรหันตสาวกทั้งหลาย มีอยู่เพื่อประโยชน์สุขแก่มหาชน อันนี้เป็นจุดหมายของพระพุทธศาสนา เพราะฉะนั้น การเป็นชาวพุทธจึงมีหน้าที่ปฏิบัติธรรม ไม่ใช่มาแสวงหาว่าพระองค์โน้นองค์นี้เป็นใคร มาจากไหน”

“แต่มันฝืนความรู้สึกของชาวบ้านนะครับหลวงพ่อ อย่างเรื่องของหลวงปู่เทพโลกอุดรนี่ ใครๆก็พากันสืบเสาะอยากรู้เรื่องราวของท่าน ผมไม่เห็นว่าจะเสียหายตรงไหน”

“เสียหายซี เป็นเรื่องเสียหายมากที่สุดทีเดียว เพราะจะทำให้เกิดความยึดติดในตัวบุคคลแทนที่จะยึดธรรมะ การยึดติดกับตัวบุคคลทำให้เสียเวลาและโอกาส โดยสภาวะธรรมจริงๆแล้ว แม้ธรรมก็ไม่พึงยึด แต่ผู้จะละธรรมได้จะต้องข้ามพ้นโอชะเสียก่อน คือ เมื่อยังปฏิบัติอยู่ก็ต้องอาศัยธรรมเป็นเครื่องนำสู่ความหลุดพ้น ต่อเมื่อหลุดพ้นแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องยึด เพราะ **สพฺเพ ธมฺมา อนตฺตา - ธรรมทั้งหลายปราศจากตัวตนที่เที่ยงแท้** เรื่องนี้พระพุทธองค์ทรงอุปมา กับบุคคลที่ต้องการข้ามฝั่ง เขาจำเป็นต้องอาศัยเรือหรือแพเป็นพาหนะนำข้าม แต่เมื่อถึงฝั่งแล้วก็พึงละเรือหรือแพนั้นเสีย ไม่ต้องแบกไปด้วย ธรรมะก็เช่นกัน เมื่อปฏิบัติถึงขั้นโลกุตตระแล้วก็

อันต้องปล่อยวาง ไม่ยึดติดแม้ในธรรม ที่เราพูดมานี้ไม่ใช่เราคิด
ขึ้นเองนะ แต่เป็นคำทรงสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระพุทธองค์ตรัสว่า *สพฺเพ ธมฺมา นาลํ อภินิเวสยา - ธรรมทั้งปวง
ไม่ควรยึดมั่นถือมั่น* เพราะฉะนั้น เราจึงขอห้ามเธอ ว่าไม่ให้ไปพูด
กับใครๆเกี่ยวกับเรา เราจะเป็นใครมาจากไหนไม่สำคัญ”

“แต่ถ้ามีคนมาถามล่ะครับ หลวงพ่อจะให้ผมตอบพวกเขา
ว่าอย่างไร”

“เธอก็ตอบไปตามตรงว่า เธอไม่รู้ว่าเราเป็นใครมาจากไหน
เพราะเราไม่ได้บอกเธอ แต่ถ้ามีคนมาเข้าชี้้ มากๆ เธอก็บอกเขาว่า
ถ้ารู้เขาจะต้องตายนะ”

“เกิดเขาบอกว่ายอมตายล่ะครับ”

“ถ้าเขาพูดอย่างนั้นเธอก็เล่าให้เขาฟังได้”

“แล้วเขาจะตายไหมครับ”

“ตายสิ พ่อเขารู้เรื่องราวของเรา เขาก็จะต้องตายในวันนั้น
ตายโดยที่ยังไม่ทันเล่าให้คนอื่นฟัง”

“หลวงพ่อแข่งเขาหรือครับ แบบนี้หลวงพ่อก็กบายนะซีครับ”
ท่านพระครูฐิติกังขา

“เราไม่ได้แข่ง แล้วเราก็กบายนะ เพราะเราอยู่เหนือบุญเหนือ
บาป ภาษาฝรั่งเขาเรียกว่า Beyond good and evil!”

“แล้วภาษาจีนว่าอย่างไรครับ” ถามเพราะอยากยั่ว

“ว่าอย่างไรก็อย่ารู้เลย เอาละ เราจะขอพยากรณ์ว่าใน
อนาคตคนจะพากันอยากรู้เรื่องของเรากันมาก ขอให้เธอปิดเป็น
ความลับ อย่าแพร่งพรายให้ผู้ใดรู้ คนที่หัวแข็งลึ้นหน่อยก็จะเอาเรื่อง
ของเราไปหากิน บางคนก็จะแต่งประวัติของเราว่ามาจากที่โน่นที่
นี่ บางคนก็อวดรู้ถึงขนาดไปเขียนประวัติเราว่าเรามีลูกมีเมีย

คนอ่านที่ขาดปัญญาก็จะเชื่อตามนั้น แล้วคนก็จะคุยโอ้อวดกันว่า รู้จักเราบ้าง เคยเป็นลูกศิษย์เราบ้าง ใครๆก็อ้างว่ารู้จักเราแทบทั้งนั้น มีแต่หมากับแมวเท่านั้นที่รู้จักรักเพราะมันพูดไม่ได้”

“ถ้ามันพูดได้มันจะบอกว่ารู้จักหลวงพ่อไหมครับ”

“เราตอบไม่ได้ เพราะเราไม่ได้เป็นหมาเป็นแมว เธอละ คิดว่ามันจะบอกอย่างนี้ไหม”

“ผมตอบไม่ได้ เพราะผมก็ไม่ได้เป็นหมาเป็นแมว” ศิษย์ไม่ยอมหลงกล

“เอาละ ถ้าเช่นนั้นก็ยุติเรื่องนี้กันได้แล้ว ประเดี๋ยวจะได้เดินทางต่อ”

“แล้วหลวงพ่อนั้นภักดิ์หรือยังครับ” ท่านพระครูถามเมื่อไม่เห็นบาตรของอาจารย์แขวนอยู่

“เมื่อไรเธอจะเลิกถามเรื่องการกินการนอนของเราเสียทีนะช่างไร้สาระเสียเหลือเกิน” อาจารย์ตำหนิ

“ผมถามแต่เรื่องกิน เรื่องนอนไม่ได้ถามสักหน่อย” ศิษย์บ่นอุบอุบ

“ไม่ต้องบ่น เอาละ เตรียมออกเดินทางกันได้แล้ว แต่ขอบอกไว้ก่อนนะว่า เธอยังต้องผจญกับความไม่แน่นอนอีกนานัปการ ถ้าไม่แน่จริงรับรองว่าเอาชีวิตไม่รอด ต้องมีสติรู้ตัวหัวพร้อมอยู่ตลอดเวลา เผลอสติเมื่อไรเจ๊งแน่” ท่านพูดไทยปนจีน

“ไม่เจ๊งหรอกครับ ผมมีหลวงพ่อกอยช่วยอยู่อย่างนี้ จ้างก็ไม่เจ๊ง”

“อย่าหวังพึ่งเรา พระพุทธรูปองค์นี้ให้พึ่งตัวเอง อุตตา หิ อุตตโน นาโถ โภ หิ นาโถ ปโร สिया จำไว้”

๙๒

ผีตอเหลือง

“หลวงพ่อกับ หลวงพ่อกับผมจะเดินทางไปไหนต่อครับ” ท่านพระครูถามหลวงพ่อดำ ไม่กล้าใช้คำว่า เรา ด้วยเกรงภิกษุรัตัญญจะคิดว่าท่านตีเสมอ

“เรากับเธอจะพากันเดินทางข้ามภูเขาไปยังประเทศพม่า เธอจะได้ไปนมัสการพระเจดีย์ชะเวดากอง”

“หรือครับ ดีใจหนอ ดีใจหนอ ผมอยากจะไปนมัสการพระเจดีย์องค์นี้มานานแล้ว แต่ยังหาโอกาสไม่ได้ อีกประการหนึ่ง ความที่ผมเคยรบกับพม่าในชาติที่แล้ว ทำให้ผมไม่ชอบพม่า ไม่อยากไปเมืองที่เคยเป็นศัตรูกับคนไทย สมัยที่ผมเป็นแม่ทัพ ผมเคยถูกพม่าจับไปเป็นตัวประกัน อยู่พม่าตั้งหลายเดือน กระทั่งแม่ทัพอีกคนหนึ่ง เขาไปรับตัวกลับมายังกรุงศรีอยุธยา”

“เรารู้แล้ว และในชาตินี้แม่ทัพคนนั้นเกิดมาเป็นผู้หญิง เธอจะได้ตอบแทนบุญคุณเขา เพราะพ่อแม่เขาจะมาขอร้องให้เธอไปรับลูกกลับมาเช่นกัน”

“รับมาจากไหนครับ คงไม่ใช่จากพม่าแน่ครับ ผมไม่อยากไปเมืองพม่าอีก ผมหมายถึงว่าไปโดยไม่มีหลวงพ่อกับด้วยนะครับ”

“ไม่ต้องไปถึงพม่าหรอก แค่จังหวัดชายแดน”

“ตากหรือครับ หรือว่าเชียงใหม่”

“ไม่ใช่ตากแล้วก็ไม่ใช่เชียงราย”

“ถ้าเช่นนั้นก็กาญจนบุรี ผมจะไปรับเขาที่กาญจนบุรีใช้ไหมครับ”

“เอาเถอะ ถึงเวลานั้นเขาก็จะรู้เอง แต่เวลานี้เตรียมตัวเดินทางได้แล้ว และขออย่าอีกครั้งว่า ศีกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก”

“จะใหญ่หลวงหรือใหญ่น้อยอย่างไรผมก็ไม่กลัวครับ เพราะผมมีครูบาอาจารย์อยู่ซิดิใกล้” สมภารวัดป่ามะม่วงพูดอย่างไม่พรั่นพรึง

“เราบอกแล้วไงจะให้พึ่งตัวเอง อุตตา หิ อุตตโน นาโถ จำพระพุทธรูปจนครบหน้ไว้ให้ดี อย่าคิดว่าครูบาอาจารย์จะช่วยเธอได้เสมอไป ต้องช่วยตัวเองก่อน แล้วเมื่อตะกี้เธอพูดว่า ใหญ่หลวงหรือใหญ่น้อย คำว่า ใหญ่น้อย พังทะแม่งหุยังงิชอบกล ทำไม่ไม่ใช่คำว่า เล็กน้อย เพราะ ใหญ่หลวง ก็น่าจะคู่กับ เล็กน้อย หรือว่าเธอตกภาษาไทย” หลวงพ่อดำรู้สึกกังขา

“หามิได้ครับ ผมเป็นคนทีเก่งภาษาไทยชนิดหาตัวจับยาก ขนาดศาสตราจารย์ทางด้านภาษายังสู้ไม่ได้ เรื่องจริงนะครับ” ศิษย์คุยเรื่องด้วยตั้งใจจะยั่วอาจารย์

“อาจจะจริงสำหรับเธอ แต่คงไม่จริงสำหรับเรา แต่ไหนลองอธิบายให้เราฟังหน่อยซิ ว่าทำไมเธอถึงใช้ ใหญ่หลวง คู่กับ ใหญ่น้อย” อาจารย์ต้องการคำตอบ

“ก็ผมใช้แบบเดียวกับชาวบ้านเขาใช้น่ะครับ”

“แบบไหน ชาวบ้านเขาใช้กันแบบไหน” คำตอบของศิษย์ดูเหมือนจะยิ่งทำให้อาจารย์งงมากขึ้น

“เขาใช้คำว่า หลวง คู่กับคำว่า น้อย ครับ เช่นเขาเรียกเมียคนหัวปีว่าเมียหลวง เมียคนถัดมาเรียกว่าเมียน้อย ไม่ว่าจะถัด

มาก็คนก็จัดเป็นเมียน้อยหมด”

“เอ. ถ้าคนหัวปี่ก็ต้องคู่กับคนสุดท้องซิงถึงจะถูก” อาจารย์
นี่กสนุกบ้าง

“แล้วแต่จะตีความครับ สรุปว่าหลวงพ่อบทราบเหตุผลแล้ว
นะครับ ว่าทำไมผมจึงใช้คำว่า *ใหญ่*น้อย *ทำไม*ไม่ใช่ *เล็ก*น้อย”

“ก็พอทราบ แต่เราอยากขอเตือนเธอว่า อย่าไปตามอย่าง
ชาวบ้านมากนักเพราะเธอเป็นนักบวช เธอไม่ใช่ชาวบ้าน เข้าใจ
ไหม”

“เข้าใจครับ” ศิษย์ตอบเสียงอ่อยเพราะเข้าใจแจ่มแจ้งว่าถูก
อาจารย์ตำหนิเข้าแล้ว

“เข้าใจก็ดีแล้ว ออกเดินทางได้ พบกันบนยอดเขาตรง
ชายแดนนะ”

“ชายแดนไหนครับ”

“ก็ชายแดนไทย-พม่า นะซิ *ไม่น่าถาม*” ศิษย์ถูกอาจารย์
ตำหนิเป็นคำรบสอง

“แต่ชายแดนไทย-พม่า มีตั้งหลายแห่งนะครับหลวงพ่อ แล้ว
หลวงพ่อก็จะให้ผมไปพบชายแดนแห่งไหนครับ”

“แห่งไหนที่มียอดเขาสูงก็พบกันแห่งนั้น ไปคิดเอาเองก็แล้ว
กัน”

“หลวงพ่อย่าให้ผมคิดเองเลยครับ ผมเกรงว่าจะไปไม่ถึง
เพราะคิดไม่เก่งเหมือนหลวงพ่อ”

“เอาละ เธอจะไปถึงอย่างแน่นอน แต่กว่าจะถึงเธอจะต้อง
ผจญกับอุปสรรคนานัปการ หนักหนาสาหัสกว่าตอนไปป่าดง
พญาเย็นมากนัก”

“ทำไมหลวงพ่อบทราบผม”

“เรานะหรือทรมานเธอ เราไม่ทำอย่างนั้นแน่นอน แต่ก็ขอ
บอกเธอว่าเมื่อเธอฟื้นฝ่าอุปสรรคได้จะทำให้เธอแกร่งและกล้าขึ้น
อย่าลืมว่า มารไม่มี บารมีไม่เกิด เอาละ ออกเดินทางได้แล้ว”

“ใช้คาถาย่นระยะทางได้หรือเปล่าครับ”

“ตามใจ จะใช้คาถาอะไรก็ตามใจ แต่กว่าจะพบเรา เธอ
จะต้องบ๊ักกลดอยู่ที่เชิงเขาหนึ่งคืนก่อน ตอนเดินขึ้นเขาห้ามใช้คาถา
ให้เดินอย่างมีสติเหมือนกับเวลาเดินจงกรม เข้าใจหรือยัง”

“เข้าใจแล้วครับ ถ้าเช่นนั้นผมก็ขอกราบลา ผมจะออกเดิน
ทางเดี่ยวนี่” ท่านกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้งแล้วจึงออกเดิน
ทาง คิดว่าลืบทาอาจารย์ไปแล้วจึงจะใช้คาถาย่นระยะทางที่ได้
จำเรียนมาจากหลวงพ่อดี

“ขอให้โชคดี ส่วนเราจะนั่งพักอยู่ที่นี้สักค่อนราตรี แล้วจึง
จะไปรอเธออยู่บนยอดเขา” หลวงพ่อดำบอกลูกศิษย์ ท่านพระครู
หยุดเดิน หันมาถามว่า

“หลวงพ่อดีจะใช้คาถาย่นระยะทางใหม่ครับ”

“เราไม่จำเป็นต้องใช้คาถาย่นระยะทาง”

“ถ้าเช่นนั้นหลวงพ่อดีคงจะหายตัวไป หรือไม่ก็ดำดิน”

“ไม่ใช่ทั้งสองอย่าง”

“ผมรู้แล้ว หลวงพ่อดีจะเหาะไป ที่หลวงพ่อดีบอกว่าจะพักอยู่
ตรงนี้สักค่อนราตรีแล้วจะไป ก็แปลว่าหลวงพ่อดีจะรอให้คนเขาหลับ
กันก่อน จะได้ไม่มีใครเห็นตอนที่หลวงพ่อดีเหาะ” สมภารวัดป่า
มะม่วงคาดคะเน เมื่ออาจารย์ของท่านไม่พูดว่าอะไร ท่านก็ยิ่งมั่น
ใจว่าสิ่งที่ท่านพูดนั้นถูกต้องทุกประการ

เดินไปได้สักพัก ภิกษุวัยสี่สิบห้าจึงใช้คาถาย่นระยะทางและ

มาถึงเชิงเขาโดยที่ยังไม่รู้สักเหนื่อย ท่านจัดการหาที่ปักกลด เพราะอาจารย์สั่งให้พักอยู่ที่เชิงเขาค้นหนึ่งก่อนแล้วจึงเดินขึ้นไปพบท่านบนยอดเขา

ยังมีท่านจะมีดี ท่านก็ต้องผจญกับคนป่าซึ่งเป็นพวกเดียวกับ ผีตองเหลือง พวกนั้นกรูกันเข้ามาและใช้หน้าไม้ยิงมายังท่าน ด้วยประสงค์จะเอาเนื้อไปกินเป็นอาหาร แต่เมื่อลูกดอกที่ยิงมาไม่อาจทำอันตรายท่านได้ เลยพากันตื่นตกใจและวิ่งเข้ามาหมอบอยู่เบื้องหน้า คิดว่าท่านเป็นเจ้าป่าเจ้าเขาที่สามารถดลบันดาลเภทภัยให้เกิดแก่พวกเขาได้ ตัวสั่นงันงกด้วยความกลัวว่าจะถูกลงโทษ คนเป็นหัวหน้าพูดด้วยภาษาที่ฟังไม่รู้เรื่อง ท่านต้องใช้ วรรณัญญา จึงรู้ว่าเป็นคำขอขมาลาโทษ ภิกษุวัยสี่สิบห้าขวบอย่างปรานี ชะรอยคนป่าเหล่านี้จะมีบุญ เพราะพวกเขาเกิดประทับใจในรอยยิ้มของท่าน และคิดตรงกันว่า เจ้าป่าเจ้าเขาของคณีนี้น่าสวยเหลือเกิน ท่าทางท่านคงจะใจดี คนเป็นหัวหน้าจึงพูดว่า

“ข้าต้องขอภัยที่ไม่รู้ว่าท่านคือเจ้าป่าผู้ดูแลขุนเขาแห่งนี้ คิดว่าท่านเป็นมนุษย์ที่พวกข้าจะนำไปเป็นอาหารได้” ท่านพระครูเข้าใจในสิ่งที่เขาพูดเพราะใช้ วรรณัญญา หากก็มีปัญหาว่าท่านพูดภาษาของเขาไม่ได้ ครั้นจะพูดภาษาของท่าน พวกเขาก็จะไม่เข้าใจ เห็นจะต้องใช้ ภาษามือ ซึ่งนิยมใช้สอนคนใบ้ แต่คนป่าเหล่านี้ไม่ใช่คนใบ้ ท่านจึงต้องใช้ ภาษาจิต อีกภาษาหนึ่ง ซึ่งจะสามารถสื่อสารกับพวกเขาได้ แล้วจึงสอนพวกเขาด้วยภาษามือบวกลบภาษาจิต มีใจความว่า การที่พวกเขาเกิดมาเป็นคนป่าอยู่ในดงพงไพร มิได้พบกับความเจริญเฉกเช่นมนุษย์ทั้งหลาย ก็นับว่าโชคร้ายพออยู่แล้ว หากพวกเขากระทำบาปโดยการกินเนื้อมนุษย์ ก็จะทำให้เกิดในที่ที่เลวยิ่งไปกว่า เช่นไปเกิดในนรก ต้องถูกลงโทษทัณฑ์อย่าง

แสนสาหัส อันเป็นวิบากจากกรรมชั่วที่พวกเขากระทำ

“ทำไมพวกข้าจึงกินเนื้อมนุษย์ไม่ได้” หัวหน้าคนป่าถาม
ท่านพระครูใช้ภาษาจิตบวกภาษามือตอบว่า เพราะมนุษย์เป็นสัตว์
โลกที่ฝึกได้ พระพุทธเจ้าผู้เป็นศาสดาของเราทั้งหลายตรัสสอนว่า
“ทนุโต เสฏฺโฐ มนุสฺเสสุ - ในหมู่มนุษย์ คนประเสริฐคือคนที่
ฝึกแล้ว”

“ท่านไม่กินเนื้อมนุษย์หรือหรือ เนื้อมนุษย์อร่อยมากนะ”
หัวหน้าคนป่ายังคงคิดว่าท่านเป็นเจ้าของผู้ดูแลเขาแห่งนี้ ท่าน
จึงสื่อสารกับพวกเขาว่าท่านเป็นสาวกของพระศาสดา พระศาสดา
ของท่านตรัสห้ามสาวกมิให้ฉันเนื้อสัตว์ ๑๐ อย่าง ได้แก่ เนื้อมนุษย์
เนื้อช้าง เนื้อม้า เนื้อสุนัข เนื้องู เนื้อราชสีห์ เนื้อหมี เนื้อเสือโคร่ง
เนื้อเสือดาว และเนื้อเสือเหลือง

“นอกจากเนื้อสัตว์ ๑๐ อย่างที่กล่าวมาแล้ว ที่เหลือออก
นั้นท่านกินได้ใช่ไหม แล้วท่านล่าสัตว์เองหรือเปล่า” สมภารวัดป่า
มะม่วงอธิบายให้พวกเขาเรียนรู้ด้วยภาษาที่ท่านคิดขึ้นเอง คือภาษา
จิตบวกภาษามือ ความว่า ท่านเป็นพระภิกษุ มีหน้าที่สั่งสอน
ประชาชนให้ดำรงอยู่ในศีลธรรม เลี้ยงชีวิตด้วยอาหารที่ประชาชน
นำมาให้ จึงไม่ต้องหาอาหารเอง การเป็นพระภิกษุมีข้อปฏิบัติที่
เรียกว่าพระวินัย แบ่งเป็นข้อๆ เรียกว่า ลิกขาบท มีทั้งหมด ๒๒๗
ข้อ ภิกษุต้องปฏิบัติตามพระวินัย การล่าสัตว์เป็นการผิดพระวินัย
ท่านจึงไม่ล่าสัตว์

“ถ้าเช่นนั้นข้าจะนำอาหารมาให้ท่านกิน” หัวหน้าคนป่า
เกิดเมตตอยากอนุเคราะห์ท่าน ท่านจึงขบใจเขาและชี้แจงว่า
ท่านไม่สามารถรับความอนุเคราะห์ของเขาได้ เพราะเลยเวลาฉัน
อาหารไปแล้ว พระภิกษุต้องฉันก่อนเที่ยง เลยเที่ยงไปแล้วฉันไม่

ได้

“แล้วท่านมีลูกมีเมียหรือเปล่า” เขาถามอีก ท่านตอบว่า ภิกษุก็คือนักบวช ซึ่งนักบวชในศาสนาของท่านต้องประพฤติพรหมจรรย์ มีลูกมีเมียไม่ได้ หัวหน้าคนป่ารู้สึกศรัทธาในท่านพระครูมาก ได้สนทนากับท่านจนเป็นที่พอใจ และเมื่อทราบว่าท่านจะพำนักอยู่ในป่าแห่งนี้ จึงถามว่า

“ท่านไม่กลัวหรือ ป่าแห่งนี้น่ากลัวมาก กลางคืนเต็มไปด้วยสัตว์ร้าย ทั้งช้างป่า เสือ งู และอสรพิษมากมาย ท่านควรจะไปนอนบนยอดเขา” ภิกษุวัยสี่สิบห้าตอบว่าท่านมีวิชาที่จะป้องกันภัยจากสัตว์เหล่านั้นได้ ขอพวกเขาอย่าได้เป็นห่วงท่าน

“ถ้าเช่นนั้น พรุ่งนี้เช้าพวกเขาจะนำอาหารมาให้ท่านกิน จะไม่มีเนื้อสัตว์ ๑๐ อย่างที่ท่านบอกมา” เขาคิดว่าจะซุดเผือกซุดมันและหาผลไม้มาให้ท่าน จากนั้นจึงพากันลากลับ

ท่านพระครูมองตามคนเหล่านั้น รู้สึกสมเพชเวทนาในความเป็นอยู่ของพวกเขา ดูเอาเถิด แม้แต่เสื้อผ้าก็ไม่มีจะนุ่งห่ม ต้องใช้ใบไม้ปกปิดอวัยวะส่วนล่างเอาไว้เพื่อไม่ให้ดูจาดนัยน์ตา วันพรุ่งนี้เมื่อพวกเขาจะมาหา ท่านก็จะอนุเคราะห์โดยให้สมათานศีลและรับไตรสรณคมน์ อย่างน้อยก็ช่วยพวกเขาให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น สัตว์ ๑๐ ชนิดซึ่งรวมมนุษย์ด้วยก็ไม่ถูกล่าไปเป็นอาหาร และที่สำคัญคือชาติต่อๆไปพวกเขาจะไม่ต้องมาเกิดเป็นคนป่าอีกหากปฏิบัติตามในสิ่งที่ท่านสอน

ความมืดเริ่มโรยตัวเข้ามาปกคลุมอาณาบริเวณ อากาศเริ่มหนาวเย็นมากขึ้น ท่านจึงเข้าไปในกลดและนั่งบำเพ็ญภาวนา ทันใดนั้นก็มီးเสียงดังสวบสาบอยู่ภายนอกกลด ท่าน ดู ด้วยตาปัญญา

ก็ เห็น งูเหลือมตัวมหึมาบนอรรอจ้งหะที่จะกลืนท่านเข้าห้องเป็น
ภักษาหาร นึกถึงตอนเป็นเด็กที่ได้ยินพวกผู้ใหญ่เขาเล่าให้ฟัง ว่า
งูเหลือมมันกลืนวัวกลืนควายเป็นตัว ๆ ท่านก็เชื่อว่ามันสามารถ
จะกลืนพระหอม ๆ อย่างท่านได้โดยไม่ยาก วิธีป้องกันคือต้องสวด
ชั้นธปริตร จึงเริ่มด้วย บทช้ดตำนานชั้นธปริตร ดังนี้

สพฺพาสีวีสชาตินํ	ทิวพฺพมนุตาคทํ วย
ยณฺนาเสติ วิสํ โฆรํ	เสสญฺจาปิ ปริสุสยํ
อาณกฺเขตฺตมฺหิ สพฺพตฺถ	สพฺพทา สพฺพปาณินํ
สพฺพโสปี นีวาเรติ	ปริตฺตนฺตมฺภณาม เท.

(คำแปล)

พระปริตรอันใด ย่อมยังพิษอันร้าย
แห่งงูร้ายทั้งหลายให้ฉิบหายไป ดุจยาวิเศษอัน
ประกอบด้วยมนต์ทิพย์

อนึ่งพระปริตรอันใด ย่อมห้ามกันอันตราย
อันวิเศษของสัตว์ทั้งสิ้นโดยประการทั้งปวง
ในอาณาเขตในที่ทั้งหมด ในกาลทุกเมื่อ
เราทั้งหลายจงสวดปริตรอันนั้น เทอญ.

ชั้นบทช้ดเสร็จแล้ว ภิกษุวัยสี่สิบห้าจึงสวดชั้นธปริตรซึ่งมี
จำนวนคาถาทั้งสิ้น ๕ คาถา สวดกลับไปกลับมาอยู่หลายรอบ เจ้า
งูเหลือมตัวมหึมาจึงค่อย ๆ เลื้อยออกไปอย่างเชื่องช้า ครั้นเจ้า
งูเหลือมไปแล้ว อสรพิษอื่น ๆ นับร้อยตัวก็เลื้อยผ่านกลดท่านไปโดย
มิได้ทำอันตรายแต่ประการใด การณ์เป็นไปดังนี้ก็ด้วยอานุภาพแห่ง
ชั้นธปริตรของพระพุทธองค์โดยแท้

๙๓

เมตตาสมาบัติ

เสียง๐สัตว์ป่าร้องระงมไปทั่วบริเวณ เป็นเสียงร้องด้วยความหวาดกลัว ตระหนกตกใจ บ้างก็ร้องด้วยความเจ็บปวดที่ถูกสัตว์ใหญ่กว่าล่าเป็นอาหาร เขี้ยวทั้งหลายจะส่งเสียงร้องครวญครางไปจนกว่าจะขาดใจตาย แต่เสียงครวญครางนั้นก็มิได้ทำให้ผู้ล่า ใจอ่อนยอมคืนชีวิตให้กับมัน ขึ้นชื่อว่าผู้ล่า ไม่ว่าจะป็นสัตว์เดรัจฉานหรือมนุษย์ ย่อมไม่มีเมตตาทรรรมประจำใจ ไม่คิดว่าผู้อื่นก็เป็นเพื่อนร่วมเกิด แก่ เจ็บ ตาย คิดแต่ว่าพวกมันเป็นเหยื่ออันโอชะของตนเท่านั้น ท่านพระครูสำรวมจิตแม่เมตตาไปยังสัตว์เหล่านั้น บัดดลเสียงร้องระงมก็ระงับไปแต่กลับมีเสียงแปรแปรดังแว่วมาแต่ไกล พระพุทฺธงค์ ดู ด้วย ตาปัญญา ก็ เห็น ช้างป่าโขลงใหญ่ กำลังมุ่งหน้ามายังท่าน เป็นช้างหนุ่มที่กำลังตกมัน จึงจุดันโหดร้ายยิ่งนัก

“ช้างอีกแล้วหรือ จะดุร้ายเหมือนที่พบในป่าดงพญาเย็นหรือไม่หนอ” ท่านรำพึง พลันก็ได้ยินเสียงตอบดังอยู่ข้างหัวว่า

“ดุร้ายกว่าหลายเท่านี้ เพราะมันเป็นช้างพม่า ทั้งดุทั้งน่ากลัว เธอตกที่นั่งลำบากเสียแล้ว” พระพุทฺธงค์รู้สึกอุุ่นใจเพราะจำได้แม่นมันว่าเป็นเสียงของหลวงพ่อดำ อาจารย์ของท่านคอยช่วยอยู่แล้ว

“จะกลัวไปใยในเมื่อหลวงพ่อกอยช่วยอยู่ นอกจากนี้ผมก็ยังมีวิชาศาสตราที่เรียนมาจากหลวงพ่อเดิม ประเดี๋ยวผมจะแผ่เมตตาให้หัวหน้าช่าง”

“เสียใจ งานนี้หัวหน้าช่างยังมาไม่ถึง ช่างโฆลงนี่มันดีและดูจนหัวหน้าตามไม่ทัน กว่าหัวหน้าจะมารับเมตตาที่เธอแผ่ให้ พวกลูกน้องก็เหยียบเธอแบนแต่ดแต่แล้ว”

“หลวงพ่อก่อนหน้ากลัวจัง แล้วผมจะทำยังไงล่ะ พวกมันใกล้เข้ามาแล้ว ผมคงแยแน่ถ้าพวกมันรู้ว่าในอดีตชาติผมเคยรบกับพม่าและเกลียดพม่าเข้ากระดูก พวกมันจะต้องเหยียบผมแบนแต่ดแต่อย่างทีหลวงพ่อบอกว่า ผมเห็นจะต้องมอดม้วยมรณาชีวาวายแวงเป็นปลาแปบปิ้งอย่างแน่นอน”

“มัวพูดเล่นอยู่นั้นแหละ เอาละ เธอต้องหลบขึ้นไปอยู่บนยอดไม้ก่อน เรามายกแค้นนี้แหละ พรุ่งนี้พบกันบนยอดเขา”
รู้ว่าอาจารย์ไปแล้ว ภิกษุช่วยสี่สิบห้าจึงรำลึกรู้ถึงพระพุทธรูปจะเอาอตุตทา หิ อตุตโน นโถ ท่านรับสารวมจิต เข้ารูปผานทั้ง ๔ ด้วยวาโยกสิณที่ฝึกมาอย่างดี ออกจากผาน ๔ ตามลำดับแล้วก็โน้มจิตไปให้ได้ภิญญา แล้วอิทธิวิธาก็บังเกิด ท่านลอยขึ้นไปนั่งอยู่บนคบไม้ต้นที่สูงกว่าต้นอื่น ๆ เป็นเวลาเดียวกับที่โฆลงช่างวิ่งผ่านมาและเหยียบกลดของท่านพัง เครื่องอัฐบริขารกระจัดกระจาย บาตรแตก ผาบาตรบุบบิบยับี้ พวกมันไปกันแล้วท่านจึงลงมาเก็บข้าวของ โดยอาศัย อาโลกกสิณ เข้าช่วยทำให้มีแสงสว่าง มองเห็นข้าวของที่กระจัดกระจาย กลดถูกช่างเหยียบขาดเป็นรูโหว่ ท่านต้องนั่งเฝ้าอยู่เกือบครึ่งชั่วโมงจึงเรียบร้อย

“ดูเอาเถิด มาเหยียบข้าวของเราเสียหายหมด ดินะที่เข็มิไม่หัก ไม่เช่นนั้นเราก็ต้องนอนในกลดขาดๆ แล้วฝูงงูก็จะหามเรา

ไปทิ้งที่เมืองหงสาวดี” ท่านยังมีแก๊ใจสร้างอารมณ์ขัน

“แต่เอาเถอะ เสียของก็ยิ่งดีกว่าเสียชีวิต จำไม่ได้หรือ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนไว้ว่า จเช ธนํ อังคฺวารสฺส เหตุ, องค์ จเช ชีวิตํ รกฺขมาโน, องค์ ธนํ ชีวิตญฺจาปิ สพฺพํ, จเช นโร รมฺมมณฺุสฺสรนฺโต - พึงสละทรัพย์เพื่อเห็นแก่อวัยวะ พึงสละอวัยวะ ในเมื่อจะรักษาชีวิต พึงสละได้หมดทั้งอวัยวะ ทรัพย์ และชีวิต ในเมื่อคำนึงถึงธรรม คิดได้แบบนี้ก็สบายใจ ข้าไม่ว่าพวกเอ็งหรืออก พ่อช้างหนุ่มทั้งหลายเอ๋ย แต่ข้าจะต้องรู้ให้ได้ว่าทำไมพวกเอ็งถึงมา แกล้งข้า ข้าไปก่อกรรมทำเข็ญไว้กับพวกเอ็งตั้งแต่เมื่อไรกัน” ครั้น จัดข้าวของเข้าที่แล้ว ท่านจึงนั่งภาวนาเพื่อจะหาคำตอบให้ได้ ว่า เหตุใดช้างหนุ่มโขลงนั้นจึงได้กระทำความชั่วร้ายทำนหน้าหน้าสาหัสถึงปาน นี้ หากอาจารย์ไม่ช่วยคงม้วยมอดเป็นแน่แท้ ภาพที่ท่านถูกพวก มันเหยียบจนแบนแต่แต่คงไม่น่าดูนัก วันรุ่งขึ้นถ้าพวกคนป่ามา พบเห็นท่านในสภาพนั้น คงเสียหลายแสน เพราะพวกเขา จะพากันคิดว่าขนาดท่านเป็นเจ้าป่า ก็ยังต้องมาแพ่ช้าง เลยพากัน หมดศรัทธาและไม่ปฏิบัติตามในสิ่งที่ท่านสอน เมื่อเป็นเช่นนี้ พวก เขาก็จะเสื่อมจากคุณอันควรได้ควรถึง หมดโอกาสที่จะพัฒนาชีวิต ให้ดีงามตามหลักธรรม คำทรงสอนขององค์สมเด็จพระสัมมา สัมพุทธเจ้า แล้ววัฏจักรชีวิตของพวกเขาก็จะไม่มีวันพ้นจาก อบายภูมิไปได้

พระพุทศ์วัยสี่สิบห้าปีเจริณญาณานาปานสติด้วยการกำหนด รู้อาการpong-ยุบของท้องยามหายใจเข้า-ออก จนจิตตั้งมั่น แล้วจึง เข้า-ออกรูปมานตั้งแต่ปฐมฌานไปจนถึงจตุตถฌานด้วยอนานาปาน สติกรรมฐาน ออกจากจตุตถฌานแล้วน้อมจิตไปให้ได้อภิัญญา

บัดดลนั้นจุดอุปปาตญาณก็บังเกิด ท่านได้เห็น กรรม ของช่างโหลง นั้นแล้ว ในอดีตชาติ พวกมันเคยเป็นทหารพม่าและเคยทำสงคราม กับไทยหลายครั้งกระทั่งตายในสนามรบ ขณะตายจิตมีโมหะ จึงมา เกิดเป็นเดรัจฉาน จากคนพม่าก็มากลายเป็นช่างพม่าไป ความที่ เคยเป็นเจ้าของกรรมนายเวรกัน จึงบังเอิญมาทำข้าวของของท่านให้ เสียหายโดยที่พวกมันไม่รู้ เท่ากับพวกมันสร้างอกุศลวิบากโดยมิได้ ตั้งใจ อุปมาดังทหารกรไรร้เตียงสาเอื้อมมือไปจับไฟ ถึงจะไม่ว่าไฟร้อน ก็ต้องถูกไฟไหม้มือฉะนั้น

ทราบดังนี้แล้ว ท่านพระครูจึงแผ่เมตตาให้พวกมัน แม้ใน อดีตท่านจะเคยเกลียดพม่า แต่เมื่อท่านถือเพศบรรพชิต และ ประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมวินัยจนกระทั่งเป็นผู้บริสุทธิ์หลุดพ้น จิตของท่านจึงเป็นอุเบกขา ปราศจากความรักความชังใด ๆ มีแต่ เมตตาปรารภณาให้สรรพสัตว์อย่ามีเวรซึ่งกันและกัน อย่าพยายาม เบียดเบียนกัน อย่ามีความทุกข์กายทุกข์ใจ มีความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งหลายทั้งปวง

สมภารวัดป่ามะม่วงนั่งเจริญเมตตาภาวนาอยู่ในกลดตลอด ราตรี อานุภาพแห่งเมตตาสมาบัติช่วยปกป้องคุ้มครองท่าน มิให้ สัตว์ป่าหรืออสรพิษร้ายมากล้ากรายแม้ปลายเล็บ นอกจากนี้ยัง ทำให้สรรพสัตว์น้อยใหญ่ระงับการเช่นฆ่าเบียดเบียนชีวิตกันไปได้ อีกเจ็ดทิวาราตรี แต่จะให้หยุดการเบียดเบียนกันตลอดไปนั้นเป็น ไปไม่ได้ เพราะ **กมฺมุณา วตตตี โลโก - สัตว์โลกย่อมเป็นไปตาม กรรม** ท่านไม่สามารถฝืนกรรมได้ ไม่ว่าจะป็นกรรมของสรรพสัตว์ หรือกรรมของท่านเอง แม้พระโมคคัลลานะซึ่งเป็นพระอรหันต์ ผู้ทรงอภิญญาก็ยังต้องอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม เนื้ออพายังมีฟ้า แต่ ไม่มีอะไรเหนือกฎแห่งกรรมไปได้

โกป่าส่งเสียงขันเอ๋ออี้อึกแอ๊ก ปลุกเพื่อนร่วมโลกให้ตื่นจากนิทรา หมูวิหคโอบยบินจากรังออกไปหากิน นกกาเหว่าส่งเสียงกาเว้า กาเว้า ไม่ขาดระยะ กลิ่นดอกไม้ป่าหอมตรลบอบอวลชวนให้ใจรื่นรมย์ ธรรมชาติสวยงาม หากก็แฝงด้วยความโหดร้ายเบียดเบียนซึ่งกันและกันของหมู่สัตว์ เว้นการเบียดเบียนเสียแล้ว ป่าใหญ่แห่งนี้คงเป็นเสมือนสวรรค์บนดินโดยแท้

พระฤๅษณ์วัยสี่สิบห้ากำหนดจิตแผ่เมตตาไปยังสรรพสัตว์ แล้วจึงอุทิศส่วนกุศลอันเกิดจากการเจริญภาวนาตลอดราตรีนั้นไปยังบิดามารดา ญาติมิตร ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ เทวดา เปรต เจ้ากรรมนายเวร และสรรพสัตว์ตามลำดับ จากนั้นจึงออกจากกลดไปล้างหน้าแปรงฟันยังลำธารเล็กๆ ซึ่งมีน้ำตกไหลลงมาจากภูเขาเสร็จแล้วจึงเดินกลับมายังกลด คิดว่าจะนำบาตรไปฝังดิน เพราะเมื่อมันแตกหักทำลายลงแล้วก็หาประโยชน์อันใดมิได้ ประดุจร่างกายที่เนาเปื่อยผุพัง ย่อมยังชีวิตให้ยืนยาวต่อไปมิได้อีกจะนั้น

เมื่อท่านเข้าไปในกลด ก็พบว่าบาตรใบเก่าหายไป มีใบใหม่มาแทน ลักษณะคล้ายกับบาตรของหลวงพ่อดำ ทว่าใบเล็กกว่าท่าน รู้ ในทันทีว่า อาจารย์มาแก้ปัญหาก็ให้อีกครั้ง

“ก็ไหนหลวงพ่อสอนผมให้ช่วยตัวเอง แล้วทำไมต้องมาช่วยผมด้วย” ท่านทำที่เป็นต่อว่า หากใจนั้นรู้สึกซาบซึ่งเสียหน้าที่อาจารย์ของท่านให้ความช่วยเหลือเจือจุน เปิดฝาบาตรออกคิดว่า จะพบอาหาร หากก็พบแต่ความว่างเปล่า

“สงสัยหลวงพ่อรู้อาพวกคนป่าเขาจะนำอาหารมาให้ผม” ท่านพูดอีก หากครั้งนี้เป็นการปลอบใจตัวเอง แล้วท่านก็ได้ยินเสียงโห่มาแต่ไกล คงเป็นเสียงคนป่านั้นเอง ประเดี๋ยวหนึ่งก็เห็นพวกเขา ยกขบวนมา มีทั้งลูกเด็กเล็กแดงและพวกผู้หญิง แต่ละคนใช้ใบไม้

ปกปิดท่อนล่าง ยกเว้นพวกเด็กๆที่ไม่ต้องปิด ครั้นมาถึง หัวหน้าก็ส่งสัญญาณให้ทุกคนนั่งลงแล้วกราบท่านสามครั้งตามที่ท่านสอนไว้เมื่อวันวาน แสดงว่าหัวหน้ากลับไปซักซ้อมให้กับสมาชิกเพราะทุกคนทำได้ถูกต้องสวยงามแม้แต่พวกเด็กๆ ส่วนพวกที่ยังเล็กมากก็ประนมมือแต่แต่มีได้กราบ ท่านทักทายพวกเขาด้วยภาษาจิตบวกภาษามือที่ท่านคิดขึ้นเอง หัวหน้าคนป่ากราบเรียนว่า

“พวกข้านำอาหารมาให้ท่านกิน แล้วก็พาพวกผู้หญิงและเด็กๆมาขอพรจากท่าน” สมภารวัดป่ามะม่วงมองดูอาหารที่เขาห่อด้วยใบตอง ไม่มีอาหารต้องห้าม สำหรับภิกษุ ท่านจึงส่งสัญญาณให้พวกเขากล่าวคำถวายภัตตาหารและสมาทานศีล โดยท่านเป็นผู้กล่าวนำ เริ่มตั้งแต่ **นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส** ซึ่งพวกคนป่ากล่าวตามเสียงดังก้องไพเราะ จากนั้นท่านจึงให้ศีลและอธิบายให้พวกเขาด้วยภาษาที่ท่านคิดขึ้นว่า ก่อนจะถวายภัตตาหารแต่พระภิกษุ ต้องสมาทานศีลและรับศีลก่อน จึงจะได้ชื่อว่าทำบุญครบไตรทวาร ซึ่งได้แก่ กายทวาร วจีทวาร และมโนทวาร

เมื่อพวกคนป่ารับศีลและกล่าวคำถวายสังฆทานแล้ว ท่านพระครูจึงพิจารณาอาหารตามพระวินัยบัญญัติ ด้วยการสวด **ปฏิสงฺขา โยนิโส ปิณฑปาตํ ปฏิเสวามิ...** ไปจนถึง **ยาตุรา จ เม ภวิสฺสตี อนวชฺชตา จ ผาสฺสูหาโร จาติ** แล้วจึงลงมือฉัน หัวหน้าคนป่าออกสงสัยว่าเหตุใดเจ้าป่าเจ้าเขาก่อนนี้จึงต้องท่องคาถาก่อนกินอาหาร ครั้นจะถามเดี๋ยวนั้นก็เกรงว่าจะเป็นการรบกวนท่าน จึงคิดวาร์อให้ท่านกินเสร็จแล้วจึงค่อยถาม ท่านพระครู รู้ ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ และนึกชมเชยในความมีมรรยาทดีของเขา ถึงเขาจะเป็นคนป่า เกิดในที่ไม่มีใครเจริญ แต่ก็ยังรู้จักกาลเทศะ คนเมืองบางคนเสียอีกที่ไม่มีมรรยาทเช่นนี้

ฉันเสร็จท่านพระครูจึง สื่อสาร ให้พวกเขาประนมมือรับพร แล้วท่านจึงให้พร จากนั้นจึงอธิบายให้พวกเขาเข้าใจว่าท่านมิได้เป็นเจ้าของเจ้าเขาดังที่พวกเขาคิด แต่เป็นพระภิกษุในพระบวรพุทธศาสนา ซึ่งว่าโดยคุณธรรมแล้วสูงกว่าเจ้าป่าเจ้าเขา พระภิกษุที่ประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมวินัยถือว่าเป็นผู้ประเสริฐ แม้เทวดามาร พรหมก็ยังคงเคารพกราบไหว้ และที่หัวหน้าคนป่าสงสัยว่าเหตุใดท่านจึงต้องสวดก่อนกินอาหาร ซึ่งภาษาพระใช้คำว่า ฉันแทนคำว่า กิน เพราะพระภิกษุจะต้องสำรวมอินทรีย์ จะฉันอาหารก็ต้องพิจารณาเสียก่อน คำที่ท่านใช้สวดนั้นเป็นคำภาษาบาลี ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้ในพระพุทธรศาสนาเถรวาท บางครั้งก็เรียกภาษามคธมีความหมายว่า ท่านจะไม่ฉันอาหารเพื่อความเปล็ดเปล็นสนุกสนาน ไม่ฉันเพื่อความเมามันเกิดผละกำลังทางกาย ไม่ให้เป็นไปเพื่อประดับตกแต่ง แต่ให้เป็นไปเพียงเพื่อความตั้งอยู่แห่งกายนี้ เพื่อความเป็นไปได้ของอรรถภาพ เพื่อความสิ้นไปแห่งความลำบากทางกาย เพื่ออนุเคราะห์แก่การประพฤติพรหมจรรย์ เมื่อทำได้อย่างนี้ ย่อมระงับเสียได้ซึ่งทุกขเวทนาเก่าคือความทิว และไม่ทำทุกขเวทนาใหม่ให้เกิดขึ้น ความเป็นไปโดยสะดวกแห่งอรรถภาพนี้ ด้วย ความเป็นผู้หาโทษมิได้ด้วย และความเป็นอยู่โดยผาสุกด้วยจักมีแก่ท่านด้วยการประพฤติดังกล่าวมานี้

ท่านพระครูอธิบายยืดยาวโดยใช้ภาษาจิตบวภภาษามือ ทั้งที่ รู้ ว่าผู้ฟังทั้งหมดนี้ที่จะเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งมีเพียงคนเดียวคือคนที่เป็นหัวหน้า เท่านั้นท่านก็คิดว่าคุ้มค่าแล้ว คนที่เป็นหัวหน้านั้นย่อมต้องมีสติปัญญาและไหวพริบดีกว่าคนอื่น จึงจะสามารถนำหมู่คณะไปสู่จุดหมายได้

สมภารวัดป่ามะม่วงคำนึงถึงประโยชน์ที่พวกคนป่าจะได้รับ

ในการที่พวกเขามีโอกาสได้พบท่าน สมเด็จพระพุทธทวณะที่ปรากฏ
ในมงคลสูตรว่า สมณานนฺจ ทสฺสนํ กาลเณ ฐมฺมสากจฺฉา
เอตมฺมงฺคฺลมฺตุตฺตมํ - การพบเห็นสมณะหนึ่ง การสนทนาธรรมตาม
กาลหนึ่ง นี่เป็นมงคลอันสูงสุด ท่านจึงสอนให้พวกเขา รักษาศีลและ
สวดมนต์ บทสวดที่สั้นที่สุดอยู่ในคาถาที่ ๘ ของกรณียเมตตสูตร
ซึ่งท่านให้สวดเพียงกิ่งคาถา คือ เมตฺตยฺจ สพฺพโลกสฺมึ มานสมฺภาวเย
อปริมาณํ ซึ่งแปลว่า บุคคลพึงเจริญเมตตาให้มีในใจ ไม่มีประมาณ
ไปในโลกทั้งสิ้น เพราะเมื่อพวกเขาเจริญเมตตาอยู่เป็นนิตย์ ก็
จะไม่มีเวรไม่มีกรรมต่อกัน และจะละเสียได้ซึ่งความพยาบาทเบียด
เบียนกัน แล้วก็จะมียลลานิสงส์แผ่ขยายไปยังสัตว์อื่นที่อยู่ในป่าแห่ง
นี้ด้วย

๑๔

ทำความดีต้องฝืนใจ

พวกคนป่ากลับไปแล้ว ท่านพระครูเตรียมออกเดินทางอีกครั้ง รู้ว่าครั้งนี้คงจะลำบากยิ่งกว่าครั้งอื่นๆ เพราะต้องเดินขึ้นเขาสูงชันที่กินเขตแดนระหว่างไทยกับพม่า ท่านจัดการกักตุนแล้วเก็บเครื่องอุปโภคบริโภค จากนั้นจึงออกเดินทาง บัดใดก็เกิดอาเพศขึ้น ท้องฟ้ามืดมิดลงทันใดทั้งที่เป็นเวลาเช้า ลมพายุพัดจัดแล้วฝนก็กระหน่ำลงมารุนแรงราวฟ้ารั่ว พระครูคงช่วยสี่สิบห้าเปี้ยกบอนเหมือนคนตกน้ำ ท่านรู้สึกหนาว หากก็มองไม่เห็นว่าจะไปหลบฝนที่ไหน นึกหวั่นพวกคนป่าว่าจะมีที่กำบังกันหรือไม่ หากไม่มี พวกลูกเด็กเล็กแดงคงจะพากันหนาวสั่น หรือถึงกับเจ็บไข้ได้ป่วย พวกเขาจะมีชีวิตที่เต็มไปด้วยความลำบากแค่ไหน ต้องผจญกับพองภัยรอบข้าง ไม่ว่าจะเป็นภัยธรรมชาติ ภัยจากสัตว์ร้ายหรือแม้แต่ไข้ป่า ซึ่งเป็นภัยที่มีอาการหลีกเลี่ยงได้ ทว่าภัยอันใดก็ยังไม่ใหญ่หลวงเท่าภัยแห่งวิภวสงสาร ท่านโชคดีที่พ้นจากภัยใหญ่หลวงนั้นแล้ว แต่พวกเขาซึ่งยังไม่พ้น!

สมภารวัดป่ามะม่วงเดินขึ้นเขาด้วยความยากลำบากทางชันและลื่นมาก ท่านต้องใช้สติทุกอย่างก้าว ค่อยๆเดินขึ้นอย่างระมัดระวัง ออกสงสัยว่าเหตุใดอาจารย์ของท่านจึงห้ามมิให้ใช้คาถาย่นระยะทาง ฝนตกหนักและหนทางลื่นอย่างนี้น่าจะอนุโลมให้ใช้คาถา

ได้ อาจารย์ต้องการจะสอนบทเรียนอันใดแก่ท่านหนอ หรือว่าจะแกลังทมมานท่านเล่น คงไม่ใช่หรอกนะ อาจารย์ของท่านเป็นพระอรหันต์ผู้บริสุทธิ์หมดจดจากกิเลส เรื่องที่จะแกลังทมมานศิษย์เล่นเป็นไปไม่ได้แน่

เดินไปได้ประมาณสองชั่วโมงท่านก็ได้คำตอบ ผนที่กระหน่ำลงมาจากมีดฟ้ามัวดินนั้น ทำให้กระแสน้ำไหลหลากลงจากเขาสูง ขณะที่น้ำไหลลงท่านสังเกตเห็นปลาฝูงหนึ่งกำลังว่ายทวนน้ำขึ้นมาบนเขา ตัวที่ว่ายต่อไปไม่ไหวก็ถูกกระแสน้ำพัดลงสู่เบื้องต่ำ ส่วนที่ยังมีเรี่ยวแรงก็ว่ายทวนกระแสน้ำที่เชี่ยวกรากนั้นต่อไป เป็นภาพที่ท่านรู้สึกประทับใจยิ่งนัก บัดนี้ท่านเข้าใจแจ่มแจ้งแล้วว่า หลวงพ่อดำอาจารย์ของท่านต้องการให้ศิษย์เรียนรู้จากของจริง เพื่อเก็บเกี่ยวสะสมประสบการณ์ไว้สอนสั่งสานุศิษย์ในเรื่องของความเพียรพยายาม วันข้างหน้าท่านจักต้องทำหน้าที่อันยิ่งใหญ่คือการเผยแผ่พระศาสนาของพระศาสดา ช่วยเหลือเวไนยนิกรทั้งหลายให้ข้ามพ้นจากห้วงน้ำแห่งการเวียนว่ายตายเกิด เพราะสาระแห่งการเป็นนักบวชในพระพุทธศาสนาอยู่ที่ **พหุชนहितาย พหุชนสุขาย โลกานุกมฺปาย - เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุขของมหาชน เพื่ออนุเคราะห์โลก**

ภาพของปลาที่ว่ายทวนกระแสน้ำที่ไหลเชี่ยว ทำให้ท่านนึกไปถึงหอยโข่งตัวมหึมาที่ท่านเรียกมันว่า **ปู่หอย** เพราะมันใช้ปากต่างเท้าเดินทางได้ไกลถึงสามกิโลเมตรไปยังหนองหม้อแกง ปลากับหอยให้คิดสอสนใจในเรื่องการทำความเพียร ถ้าปราศจากความเพียรเสียแล้ว ก็มีอาจล้งพ้นจากความทุกข์ได้เลย อาจารย์ของท่านช่างเป็นผู้มองการณ์ไกลและมีอุบายวิธีการสอนที่แยบยลนัก ความหนาวเย็นเพราะเปียกฝนบวกกับความเหน็ดเหนื่อยจากการเดินขึ้น

เขาที่สูงชัน เมื่อเทียบกับ ประสบการณ์ทางปัญญา ที่ท่านได้รับนับว่าคุ้มค่าที่สุด

สมภารวัดป่ามะม่วงเดินอย่างมีสติเป็นเวลาหกชั่วโมงจึงมาถึงยอดเขา ฝนตกตลอดเวลาไม่มีขาดเม็ดนับตั้งแต่ท่านออกเดินทางกระทั่งมาถึงจุดหมาย หลวงพ่อดำอาจารย์ของท่านนั่งขัดสมาธิหลับตาอยู่บนแท่นหินสี่เหลี่ยมในถ้ำ ปากถ้ำกว้างพอที่แสงสว่างส่องถึงแต่ฝนสาดเข้าไปไม่ถึง ท่านรีบคลานเข้าไปกราบพร้อมกับรายงานว่

“หลวงพ่อกับ ผมมาถึงแล้วครับ ฝนตกตลอดเวลาเล่นเอาผมเปียกปอนเป็นลูกแมวดกน้ำเลย”

“จัดการทำให้ร่างกายอบอุ่นเป็นลำดับแรก จากนั้นก็ทำเครื่องนุ่งห่มให้แห้ง มิฉะนั้นจะถูกปอดบวมเล่นงาน” อาจารย์สั่ง

“ก่อไฟผิงหรือครับ แล้วจะหาเชื้อเพลิงที่ไหนในเมื่อฝนตกจนต้นไม้ใบหญ้าเปียกไปทั้งป่าอย่างนี้”

“ไม่ต้องใช้เชื้อเพลิง ใช้ใจของเธอนั้นแหละ ใจของเธอไม่เปียกมิใช่หรือ อย่าลืมชื มโนปุพพวงคมาธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา - ธรรมทั้งหลายมีใจนำหน้า มีใจประเสริฐที่สุด สำเร็จแล้วแต่ใจ ใจของเธอได้รับการฝึกฝนมาอย่างดี สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ทุกเมื่อ” อาจารย์แนะแนวทาง

“จริงอย่างที่หลวงพ่อบอกว่า ผมคงจะหนาวและเหนื่อยมากไปถึงได้คิดไม่ออก ถ้าเช่นนั้นผมจะทำ เตโชกสิณ เพื่อให้ร่างกายอบอุ่นและทำเครื่องนุ่งห่มให้แห้ง” ท่านเปลี่ยนมานั่งในท่าขัดบัลลังก์สำรวมจิตเจริญเตโชกสิณ บัดเดียวหนึ่งก็หายหนาว สบง จีวร และสังฆาฏิแห้งสนิทเหมือนปาฏิหาริย์

“เป็นอย่างไรบ้าง” อาจารย์ถามทันทีที่ศิษย์ลืมตา

“สบายมากครับ ผมหายหนาวแล้วและเครื่องนุ่งห่มก็ไม่เปียกไม่แฉะเหมือนเมื่อสักครู่ ช่างอัศจรรย์เสียจริง”

“เรื่องของใจนั้นอัศจรรย์สำหรับคนที่ฝึก ส่วนคนที่ไม่เคยฝึกใจ เขาจะไม่พบความอัศจรรย์เช่นนี้ แล้วเขาก็ไม่เชื่ออีกด้วย เพราะเขาเป็นทาสของกาย แสงสว่างดีฤมาปรนเปรอกาย ติดอยู่กับความสะดวกสบายทางกายซึ่งเขาหลงผิดว่านั่นเป็นตัวตนที่แท้จริงของเขา ซึ่งหากมองในแง่ปรมาตม์ ไม่ว่าจะกายหรือใจต่างก็ปราศจากตัวตนที่เที่ยงแท้ ดังมีพระพุทธรวจนะตรัสรับรองไว้ว่า **สัพเพ ธมฺมา อนตฺตา - ธรรมทั้งหลายทั้งปวงปราศจากตัวตนที่เที่ยงแท้** ความทุกข์ของมนุษย์เกิดจากความยึดมั่น เช่นไปยึดว่าเป็นเรา นี่เป็นของเรา สร้างอัตตาตัวตนขึ้นมา ทั้งที่โดยปรมาตม์แล้ว อัตตาตัวตนที่พวกเขาพากันยึดติดถือมั่นนั้นหาได้มีไม่ น่าเป็นห่วงนะ”

“ห่วงอะไรหรือครับ”

“ห่วงเวไนยนิกรทั้งหลายนะซิ ในวันข้างหน้าจะมีผู้โง่เขลาเบาปัญญา ไม่สามารถเข้าถึงหลักธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ แต่ตั้งตัวเป็นเกจิอาจารย์สอนในสิ่งที่ผิด บิดเบือนคำสอนของพระพุทธเจ้า แล้วคนพวกนี้ก็จะได้รับการยกย่องเชื่อถือมากกว่าคนที่รู้แจ้งเห็นจริงเสียอีก”

“เป็นเรื่องธรรมดาครับหลวงพ่อ คนโง่ย่อมมีมากกว่าคนฉลาด เหมือนที่ท่านอุปติสสะท่านตอบคำถามของสญชัยปริพาชก ขนาดสมัยพุทธกาลคนโง่ยังมีมากกว่าคนฉลาด ปัจจุบันเลยสมัยพุทธกาลมาตั้งสองพันห้าร้อยกว่าปี คนโง่ก็ต้องเพิ่มมากขึ้นเป็นทวีคูณ ผมไม่แปลกใจหรอกครับ”

“ถูกของเชอ คนเราเกิดมาโง่หรือฉลาดก็ขึ้นอยู่กับกรรมที่เขาทำมา เหตุนี้พระพุทธองค์จึงตรัสสอนไว้ว่า **กมฺมฺนา วตฺตตี โลก**

- สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม เราไปแก้กรรมให้เขาไม่ได้ นอกเสียจากเขาจะแก้ด้วยตัวของเขาเอง”

“เราสามารถแก้กรรมได้หรือครับหลวงพ่”

“จะว่าแก้ได้ก็ไม่เชิง หรือจะว่าแก้ไม่ได้ก็ไม่ใช่ กล่าวคือกรรมเก่าเราแก้ไขไม่ได้เพราะทำลงไปแล้ว ส่วนกรรมใหม่ซึ่งหมายถึงกรรมที่กำลังทำในปัจจุบัน และกรรมที่จะทำในอนาคตนั้น เราสามารถแก้ได้ด้วยการเจริญสติตามแนวสติปัฏฐาน ๔ ตรงนี้แหละที่คนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจ หน้าที่ของเธอคือต้องใช้ความเพียรพยายามทำให้เขาเข้าใจให้ได้”

“แต่ถ้าเขาไม่พยายามเข้าใจละครับ ผมหมายถึงว่าเมื่อผมเพียรพยายามที่จะทำให้เขาเข้าใจ แต่เขาไม่พยายามที่จะเข้าใจ ถ้าเป็นอย่างนี้หลวงพ่จะให้ผมทำอะไรครับ” ศิษย์อยากรู้คำตอบ

“เราก็คงไม่ให้เธอทำอะไรนอกเสียจากจะบอกให้ปล่อยเขาไปตามกรรม เอละ เราควรจะยุติเรื่องนี้กันได้แล้ว พุดเรื่องใหม่ดีกว่า ตอนนี้เธอเข้าใจแล้วใช่ไหมว่า เหตุใดเราจึงให้เธอขึ้นมาที่นี่โดยไม่ต้องใช้คาถาย่นระยะทาง”

“เข้าใจแล้วครับ หลวงพ่ต้องการให้ผมได้เก็บเกี่ยวประสบการณ์ทางปัญญา ถ้าใช้คาถาย่นระยะทาง ผมก็จะไม่ได้เห็นความเพียรพยายามของหมู่มัจฉา ภาพฝูงปลาที่ว่ายทวนกระแส น้ำขึ้นมามากยออดเขา ทำให้ผมเกิดปัญญาเห็นแจ้งว่า การทำความดีต้องฝืนใจเหมือนปลาว่ายทวนน้ำ”

“ถูกแล้ว ปลาเป็นต้องว่ายทวนน้ำ ปลาตายเท่านั้นจึงจะว่ายตามน้ำ”

“ปลาทายมันก็ว่ายไม่ได้อยู่แล้วละครับหลวงพ่” ศิษย์แย้งอย่างเกรงใจเป็นที่สุด

“เราหมายถึงว่าเมื่อมันว่ายตามน้ำก็เท่ากับมันตายแล้ว เหมือนการทำควมดี คนที่จะทำความดีต้องฝืนใจ คือต้องทนต่อความยากลำบากได้ คนที่ไม่ฝืนใจก็ทำความดีไม่ได้ เหมือนกับคนที่ตายแล้ว ที่เราพูดมานี้มีความหมายมากนะ เธอลองเอาไปคิด ทบทวนดู จิตของคนก็เหมือนกับน้ำ ธรรมชาติของน้ำคือต้องไหลลงสู่ที่ต่ำ จิตของคนก็เช่นกัน ชอบไหลไปสู่ความชั่ว มัวบายนมุข ชอบหาความสุขในสิ่งคมที่เลวร้าย แต่เขาก็ไม่รู้วากำลังทำชั่ว ต่อเมื่อกรรมชั่วมาให้ผลนั้นแหละถึงได้รู้”

“แต่กว่าจะรู้ก็สายนะครับหลวงพ่อ คนส่วนใหญ่มักรู้ตัวเมื่อสาย ส่วนผมโชคดีหน่อยที่รู้ตัวเมื่อเช้า คือยังไม่ทันสาย” ภิกษุวัยสี่สิบเอ็ดบวกสี่เริ่มตีสำนวน

“พอหายหนาวหายเหนื่อยก็ซึกมีแรงนะ” หลวงพ่อดำพูดเสียงเรียบ

“หลวงพ่อครับ แล้วปลาพวกนั้นมันจะตายไหมครับ” ท่านพระครูเปลี่ยนเรื่องถามด้วยมิรู้จะได้ตอบอาจารย์ว่ากระไร

“ถ้าตายมันก็ไม่หายใจ ถ้าไม่หายใจมันก็ตาย” คราวนี้อาจารย์ตีสำนวนบ้าง

“แล้วหลวงพ่อดิคว่ามันจะไม่หายใจไหมครับ ขึ้นมาบนเขาที่สูงออกอย่างนี้มันคงจะหายใจไม่ออก เมื่อหายใจไม่ออกมันจึงต้องตาย หลวงพ่อว่าจะเป็นอย่างนั้นไหมครับ” ศิษย์อยากรู้

“ไม่เป็นอย่างนั้นแน่ เพราะบนนี้มีแอ่งน้ำขนาดใหญ่ มันก็จะไปได้ชีวิตใหม่ที่ปลอดภัยจากน้ำมีอมมนุษย์ ชีวิตของมันก็จะยืนยาวต่อไปอีกนานกว่าที่ควรจะเป็น” ขณะที่พระอริยเจ้าสององค์นั่งสนทนากัน ฝนยังคงตกหนักอยู่ตลอดเวลา ไม่มีทีท่าว่าจะหยุดแม้แต่น้อย

“หลวงพ่อกับฉันจะไปอีกนานไหมครับ” ศิษย์ถาม

“เจ็ดวันเจ็ดคืนจึงจะหยุด” อาจารย์ตอบ

“แล้วหลวงพ่อกับผมจะเดินทางกันต่อไป หรือว่าจะรอให้
ฝนหยุดก่อนครับ” ศิษย์ถามอีก

“ต้องรอให้ฝนหยุดก่อน”

“หมายความว่าหลวงพ่อกับผมจะต้องอยู่ในถ้ำนี้เจ็ดวันเจ็ด
คืนอย่างนั้นหรือครับ”

“ถูกแล้ว เรากับเธอจะออกเดินทางทันทีที่ฝนหยุด ตลอด
เจ็ดวันเจ็ดคืนที่ติดฝนอยู่ในถ้ำ เธอจะไม่ได้ฉันข้าวแม้แต่เม็ดเดียว
จะทนไหวไหม” อาจารย์ทดสอบความอดทนของศิษย์

“ไม่ฉันข้าวแล้วจะมีก๋วยเตี๋ยวให้ฉันไหมครับ ถ้าได้ฉัน
ก๋วยเตี๋ยวแทนข้าวก็คงจะพออยู่ได้” ศิษย์ตั้งใจขอร้องอาจารย์

“เสียใจ ไม่มีทั้งข้าวและก๋วยเตี๋ยว ขนมนับ ขนมนจีนก็ไม่มี
มีแต่น้ำฝนเท่านั้นที่เธอจะฉันได้ จะทนได้หรือไม่”

“แล้วหลวงพ่อกับเธอครับ จะทนได้หรือไม่” ศิษย์ถามกลับ

“อย่าว่าแต่เจ็ดวันเลย สำหรับเราไม่ฉันเจ็ดเดือนก็ยังอยู่ได้
เราไม่หิวตัวเอง หิวแต่เธอนั่นแหละ”

“เมื่อหลวงพ่อกับเธออยู่ได้ผมก็ต้องอยู่ได้ เธอละครับ ผมจะ
ทนจนกว่าจะตาย” พุดอย่างปลงตกแล้ว

“หายใจเข้าไว้จะได้ไม่ตาย” อาจารย์ปลอบ

“ครับ ผมจะพยายาม แต่หลวงพ่อกับผมต้องอยู่กับผมที่นั่นะครับ
อย่างน้อยก็ทำให้ผมอุ่นใจ”

“เราไม่ไปไหนแน่ เพราะเราจะมีฐานจิตเข้านิโรธสมาบัติ
ตลอดเจ็ดวันเจ็ดคืน ถ้าเธอไม่ยอมทรมานเพราะความหิว ก็จง
ทำอย่างเราและควรทำอย่างยิ่ง เพราะเมื่อเธอกลับไปวัดแล้วจะ

“ไม่มีโอกาสเข้านิโรธสมาบัติอีก ลูกศิษย์ลูกหาจะมากวนเธอทั้งคืน ทั้งวันจนไม่มีแม้แต่เวลาจะจำวัด”

“ผมจะตั้งขนาดนั้นเขี้ยวหรือครับ หลวงพ่อ จะไม่เกินหน้า เกินตาพวกดาราราหรือครับ”

“เธอจะตั้งยิ่งกว่าดารารหลายเท่า แต่จะบอกอะไรให้ว่า ยิ่งเธอดังมากขึ้นเท่าไรก็จะมีเวลาเป็นของตัวเองน้อยลงเท่านั้น เธอจะไม่มีแม้แต่เวลาจะผายลม!”

“ขนาดนั้นเขี้ยวหรือครับ ไม่น่าเป็นไปได้”

“ถ้าเธอไม่เชื่อที่เราพูดมาเธอก็จดเอาไว้ หากไม่เป็นอย่างที่เรารู้พูดเราขอมให้ปรับ เอาละ ได้เวลาที่เราจะเข้านิโรธสมาบัติแล้ว ขอยุติการสนทนาไว้เพียงเท่านี้” พุดจบ ภิกษุรัตตัญญูจึงหลับตาลง และเข้านิโรธสมาบัติในบัดดลนั้น

ท่านพระครูเห็นเป็นโอกาสที่จะได้บำเพ็ญสมณธรรมสูงสุด เพราะต่อไปคงจะหาโอกาสเช่นนี้อีกไม่ได้ จึงอธิษฐานจิตขอเข้านิโรธสมาบัติเป็นเวลา ๗ วัน อธิษฐานจิตแล้วจึงเจริญรูปฌาน ๔ ตั้งแต่ปฐมฌานไปจนถึงจตุตถฌาน ออกจากจตุตถฌานเข้าอรุณฌาน ๔ ตั้งแต่อากาศาสนัญจนายณะไปจนถึงเนวสัณญานาสนัญจนายณะ ออกจากเนวสัณญานาสนัญจนายณะแล้วจึงเข้านิโรธสมาบัติ เมื่อเข้านิโรธสมาบัติ วจีสังขาร กายสังขาร และจิตตสังขารดับไปตามลำดับ

พระภิกษุสององค์เข้านิโรธสมาบัติอยู่ในถ้ำตลอดเจ็ดคืนเจ็ดวัน ครั้นครบกำหนดตามที่อธิษฐานจิตไว้ก่อนเข้า จึงออกจากนิโรธสมาบัติ จิตตสังขาร กายสังขาร และวจีสังขาร เกิดตามลำดับ แม้จะรู้สึกทิวเพราะไม่ได้ฉันอาหารมาตลอดเจ็ดวัน หากจิตกลับ

ปลอดโปร่งผ่องใส ท่านพระครูค่อยๆ ลุกจากที่นั่งเดินไปยังที่ที่
อาจารย์หนึ่ง คุณเข้าแล้วกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง

“เดี๋ยวต้องออกเดินทางกันเลย เธอจะไปสร่งน้ำก่อนก็ได้
จากปากถ้ำเดินเลี้ยวขวาไปสักสิบลวาจะพบแอ่งน้ำ จากนั้นจึงจะออก
เดินทางกัน พอพ้นเขาสูงนี้ก็จะเป็นถึงหมู่บ้านจันตคุปต์ซึ่งอยู่ในเขต
พม่า มีคนรอใส่บาตรเธออยู่”

“ขอบพระคุณครับ ผมจะใช้เวลาไม่เกินสิบนาที” ศิษย์กราบ
เรียน จากนั้นจึงลุกขึ้นเดินไปยังทิศทางที่อาจารย์บอก ประเดี๋ยว
หนึ่งก็พบแอ่งน้ำขนาดใหญ่ น้ำใสแจ๋วจนมองเห็นปลาทุกตัวที่แหวก
ว่ายเล่นอย่างเรีงร่าอยู่ในนั้น

“ไง จำเข้าได้หรือเปล่า ที่เดินตากฝนขึ้นมาพร้อมกับพวก
เอ็งเมื่อเจ็ดวันก่อน” ท่านทักทายฝูงปลา พวกมันพากันมองท่าน
ตาแป๋วราวกับฟังรู้เรื่อง

“ข้าขออนุญาตอาบน้ำหน่อยนะ พวกเอ็งพากันไปว่ายอยู่
ทางโน้น ห้ามแอบดูล่ะ” ฝูงปลาพากันว่ายออกไปเหมือนจะรู้ว่า
“พระคุณเจ้าท่านจะสร่งน้ำ”

๙๕

ตั้งจิตอธิษฐาน

สภากา วัดป่ามะม่วงเดินรุดงค์กับหลวงพ่อบ้านป่าเป็นเวลา สองเดือนเต็มนับแต่ออกจากวัด ได้เข้าไปยังเมืองหงสาวดีที่ท่านเคย ถูกจับมาเป็นตัวประกันเมื่อชาติที่แล้ว อยู่เมืองหงสาวดีหนึ่งปีเต็ม แม่ทัพอีกนายหนึ่งจึงมารับกลับ และหลวงพ่อดำบอกว่าท่านจะต้อง ตอบแทนบุญคุณแม่ทัพคนนั้น ซึ่งในชาตินี้เกิดเป็นผู้หญิง หลวงพ่อดำได้พาท่านไปนมัสการพระเจดีย์ชะเวตากอง ปุชนียสถาน อันลือชื่อของประเทศพม่า จากนั้นได้พากันเดินทางต่อไปยังอ่าว เบงกอล ท่านได้ขงตีมามาก ไม่ว่าจะเป็นคราธาอาคมต่าง ๆ หรือ วัตถุมงคล โดยเฉพาะพระพุทธรูปปางพุทธลีลาสมัยสุโขทัย อายุเจ็ดร้อยกว่าปี ที่หลวงพ่อดำหนึ่งมอบให้ ด้วยเหตุผลที่ว่าฝันเห็นท่าน ตอนกลางคืน พอรุ่งเช้าได้พบท่าน รูปร่างหน้าตาเหมือนในฝัน เกิด ความประทับใจถึงกับยอมมอบสิ่งที่รักและเก็บรักษามานานให้ท่าน ไว้เป็นที่ระลึก

ก่อนแยกทางกัน หลวงพ่อบ้านป่าได้บอกเคล็ดลับหลายอย่าง ให้กับศิษย์พร้อมทั้งกำชับไม่ให้เล่าเรื่องหลวงปู่เทพโลกอุดรให้ผู้ใด ฟัง ด้วยเป็นอาถรรพ์และบุคคลผู้นั้นจะต้องตาย แต่ถ้าเขายอมตาย ก็เล่าได้ และไม่ถือว่าเป็นบาปเพราะท่านมิได้มีเจตนาที่จะให้เขาตาย คนที่อยากรู้อยากเห็นถึงกับยอมตายนั้นยังมีอยู่ในโลกอีกมาก บาง

ครึ่งก็อยากรู้ในเรื่องที่ไม่ควรรู้เพราะไม่มีประโยชน์กับชีวิต แต่เรื่องที่มีประโยชน์กลับไม่สนใจอยากรู้

จากอ่าวเบงกอล ภิกษุวัยสี่สิบห้าเดินทางเข้าประเทศไทย โดยใช้คาถาย่นระยะทาง และมาถึงบ้านโยมมารดาก่อนเวลาเพลเล็กน้อย ท่านเข้าไปกราบโยมมารดาแล้วถามหาโยมบิดา

“โยมพ่อเขาไปบวชอยู่ที่วัดพรหมบุรีตั้งแต่เดือนที่แล้ว วันนี้ นั่งจำแลงมันนิมนต์ท่านมาฉันเพลที่นี่ ประเดี๋ยวก็คงมา” แม่จวนบอกพระลูกชาย พุดยังไม่ทันขาดคำ พระภิกษุพองก็เดินเข้ามาในบ้าน ครั้นเห็นพระลูกชายก็ตรงเข้ามากราบ เพราะตามพระวินัยผู้บวชก่อนถือว่าอาวุโสกว่าผู้บวชทีหลัง

“หลวงพ่อก็คิดยังไงถึงเข้ามาสู่ร่มกาสาวพัสตร์ครับ” ภิกษุอายุพรรษามากกว่าถาม หลวงพ่อ ผู้ซึ่งอายุพรรษาน้อยกว่าท่าน “ก็ผมเห็นโยมเขาเจ็บออกๆแอดๆ คิดว่าถ้าผมบวชแล้วแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลมาให้จะทำให้เขาดีขึ้น อีกอย่างหนึ่งผมก็ถือศีล ๘ มาตั้งแต่ท่านเกิด ซึ่งก็เหมือนกับบวชอยู่แล้ว จึงได้ตัดสินใจบวช แต่สองข้อนี้ก็ยังไม่ใช่เหตุผลสำคัญ ที่สำคัญคือข้อสาม ผมเห็นท่านออกทุกข์ เกรงว่าจะได้รับอันตราย เพราะป่าดงพงไพรเต็มไปด้วยอันตรายนานาประการ ผมจึงบวชเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้ท่านด้วย เชื่อมั่นในความรักที่พ่อแม่ต่อลูกว่าจะช่วยปกป้องคุ้มครองภัยให้ท่านได้” เหตุผลประการสุดท้ายยังความซาบซึ้งใจแก่ท่านพระครูเป็นอย่างมาก ท่านก้มลงกราบ พระอรหันต์ ของท่านสามครั้ง ด้วยความเคารพบูชาอย่างสุดซึ้ง ภิกษุต่างวัยและต่างอายุพรรษานั่งสนทนากันได้สัปดาห์ นางจำแลงกับเด็กชายชานิกก็ช่วยกันตั้งสำหรับ ภิกษุวัยสี่สิบห้าทักทายหลานชายว่า

“ไม่เจอกันหลายเดือน เอ็งเป็นหนุ่มแล้วนะ ก็ขบแล้ว

ละ”

“จีขวดคัปหลวงน้ำ” เด็กชายตอบ

“ห้าขวบแล้วไอ้หนู สีขบวนะเมื่อปีที่แล้ว” นางจำแลงทัก
ท้วง เด็กชายจึงพูดใหม่ว่า

“แม่บอกว่าห้าขวด จีขวดเมื่อปีที่แล้ว”

“ขบวนะ ไม่ใช่ขวด พุดขวดบ่ย่อยๆเตี่ยวแม่เอ็งเกิดเปรี้ยว
ปากขึ้นมาก็จะยุ่ง” ท่านเข้าพี่สาวคนเล็ก แม่จวนจึงถือโอกาส
รายงานความประพฤติของลูกสาวว่า

“มันกลับมามีอีกแล้วละท่าน โยมว่าเสียจนไม่รู้จะว่ายังไง
แล้ว”

“ขึ้นว่ามาก ๆ ข้าหนีไปอยู่ที่อื่นแล้วแม่จะว่ายังไง” คนติด
เหล้าย้อน

“โยมแม่อย่าไปว่าเขาเลย เอาไว้ให้ธรรมชาติลงโทษเขา
ดีกว่า” ภิกษุวัยสี่สิบห้าว่าพี่สาว

“มันไม่น่าจะมากเกิดเป็นลูกข้า น่าจะไปเกิดเป็นลูกพี่เหรีญ
ถึงจะเหมาะกัน แม่ก็เมา ลูกก็เมา เขาจะได้เรียกแม่แก้ว ลูกแก้ว”
แม่จวนยังอยากว่า

“จันข้าก็เป็นลูกแก้วของแม่แล้วกัน” นางจำแลงสรุป

“ข้าไม่รับ นี่ลูกแก้วของข้าคือองค์นี้” แม่จวนชี้มาที่ท่าน

พระครู

“อย่าไปสนใจเขาเลยจะโยม เตี่ยวเขาเกิดหนีไปจริงๆโยม
แม่ก็จะลำบาก” เป็นครั้งแรกที่นางจำแลงเห็นว่าพระน้องชายพุด
ดีมีสัมมาคารวะ!

“ข้าหนี เอ็งจำไว้นะโตขึ้นห้ามกินเหล้าจะได้ไม่เมาอย่างแม่
เอ็ง” ท่านบอกหลานชาย

“คับ หลวงน้ำ หนูไม่กินหรอก เหม็นจะตาย แม่กินเหล้า
แล้วก็ทะเลาะกะพ่อ หนูรำคาญ” หลานชายรับคำ

“ไอ้หนู เอ็งซักจะพูดมากไปหน่อยแล้ว ไปเลย จะไปเล่น
ที่ไหนก็ไปๆซะ” นางจำแลงซักเคืองลูกชายคนเล็ก

“ไม่ไป หนูจะดูหลวงตากะหลวงน้ำกินข้าว”

“ดีแล้วไอ้หนู นั่งอยู่ตรงนี้แหละ ใครทำอะไรเอ็ง เตี้ย
หลวงตาจะเพ่นกบาลมัน” ภิกษุพองพุดอย่างนึกหมั่นไส้ลูกสาวเต็ม
ประดา นางจำแลงก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ท่านบวช ท่านคิดว่า
จะแม่เมตตาดูทิศส่วนกุศลให้ลูกสาวคนนี้เลิกกินเหล้าให้ได้

ฉันทเพลเสร็จแล้ว พระภิกษุพองกับท่านพระครูจึงแยกย้าย
กันกลับวัด รูปแรกกลับวัดพรหมบุรี อีกรูปกลับวัดป่ามะม่วง เพราะ
มีภาระหน้าที่ที่จะต้องทำอีกมาก เมื่อถึงวัด พระมหาบุญก็รายงาน
ว่า

“ช่วงที่หลวงพ่อไม่อยู่ โยมอุ้งรถว่าคอกหักตาย เมียกับแม่
เขานำศพมาเผาที่วัดเราครับ”

“อ้าว. ตายแล้วหรือ เห็นไหมคนเสียสัจจะ เตือนเท่าไรก็ไม่
เชื่อ แถมยังขอร้องผมไม่ให้บอกเมียกับแม่เขา ผมก็ไม่รู้จะทำยังไง
นี่ตายเสียแล้วหรือ ไปที่ขอบๆเถิดนะโยมอุ้งนะ” ภิกษุวัยสี่สิบห้าพูด
ปลงๆ

“อีกเรื่องหนึ่งคือโยมมองได้มาขออาศัยอยู่ที่วัดนี้”

“ผู้หญิงหรือผู้ชาย มาจากไหน”

“ผู้หญิงครับ อายุร่วมหกสิบ แถบบอกว่ามาจากอำเภอนิรินทร์
จะมาเข้ากรรมฐาน แถบคุยอวดว่าจะปฏิบัติให้ได้ เห็นหนอ เหมือน
กับหลวงพ่อ ผมก็นึกขำ

“ขำอะไร”

“ข้าที่แกพูดเพื่อเจื่อนะครับ แกตาบอดจะมาปฏิบัติให้ได้ เห็นหนอ ขนาดผมตาดี ๆ ยังไม่ได้”

“มันก็ไม่แน่นอนะ อย่าเพิ่งไปตู่ถูกแก คนตาบอดมักมีอะไรๆ ที่พิเศษไปกว่าคนตาดี แกมาตั้งแต่เมื่อไรล่ะ แล้วใครเป็นคนสอน กรรมฐานให้แก”

“มาถัดจากวันที่หลวงพ่อบอกจุดประสงค์ครับ นี่ก็ขาดอีกวันเดียว จะครบสองเดือน แม่ชีเขี้ยวพามาขึ้นกรรมฐานกับผมแล้วก็ช่วย สอนให้ ผมไม่ถนัดสอนคนตาบอด แกรมเป็นผู้หญิงเสียด้วย เกิด เดินมาชนผมเข้า ผมก็ต้องอาบัติเปล่าๆ” ท่านให้เหตุผล สมภาร อยากจะเข้าลูกวัด หากก็ต้องเปลี่ยนใจ เพราะเกรงจะไปสะกิด แผล หัวใจ ที่กำลังจะตกสะเก็ดของมหาหนุ่มเข้า จึงถามว่า

“แล้วแกพักอยู่ที่ไหน”

“แม่ชีเขี้ยวให้พักอยู่ในโรงครัวครับ แกช่วยเฝ้าสมบัติของ วัดได้เยี่ยมมาก ใครจะมาขโมยของในครัวแกรู้หมด เขาพากันล้อ เลียนแกว่า หูทิพย์ เพราะเจ้าชากับเจ้าแดงเคยแอบย่องไปจะขโมย ขนมแก แกยังบอก จะมาขโมยขนมข้ากินหรือไง นี่กว่าข้าไม่รู้หรือ ชะๆเดียวข้าฟ้องท่านมหาให้โบยชะคนละโหลเลย พอเจ้าแดงแกลัง ดัดเสียงถามว่าจะให้โบยใคร แกก็ตอบว่า โบยไอ้ชากับไอ้แดงนะ ชี

“แกตาบอดจริงหรือเปล่า หรือว่าแกล้ง” ท่านพระครูสงสัย เมื่อฟังจากที่มหาบุญเล่า

“ตอนแรกผมก็สงสัยอยู่เหมือนกัน เจ้าแดงกับเจ้าชาก็สงสัย ก็ลองทดสอบดูด้วยการให้เจ้าแดงเอามือโบกไปโบกมา ตรงหน้าแก ถ้าแกตาไม่บอดก็ต้องรู้ว่าเป็นมือใคร แต่นี่แกไม่รู้ ผมทดสอบหลายอย่าง แม่ชีเขี้ยวก็ทดสอบ ได้ผลออกมาว่าแก

ตาบอดจริง ๆ สงสัยแกลงจะได้ เห็นหนอ อย่างที่คุยเสียกระมัง อีกเรื่องหนึ่งที่ประหลาดก็คือเวลามีโยมเขามาขอยืมหม้อในครัวไปใช้ตอนมีงาน พอเขาเอามาคืน แกก็ว่าฝาหม้อไม่ใช่ของวัด ให้หาฝาของมันมาคืน เขาบอกว่าไม่เป็นไร มันปิดกันพอดีก็ใช้ได้แล้ว แกก็ยืนยันว่าไม่ได้ เพราะมันผิดฝาผิดตัว แกรมแกย้งย่อนให้อีกว่า ถ้าเอาฝัวเอ็งไปเป็นฝัวคนอื่น เอาฝัวคนอื่นมาเป็นฝัวเอ็งจะใช้ได้ไหม ทำเอาโยมคนนั้นต้องไปหาฝาหม้อมาคืนแกจนได้” พระมหาบุญรายงานานเรื่องโยมออง

“สงสัยผมจะต้องไปทดสอบสักหน่อย ไปด้วยกันเดี๋ยวนี้แหละ” ท่านบอกลูกวัด พระมหาบุญจึงเดินไปยังโรงครัวกับท่านสมภาร ครั้นไปถึงท่านเห็นสตรีอายุประมาณหกสิบนั่งเซ็ดจานอยู่ จึงกระซิบถามลูกวัดว่า

“นั่นใช่ไหมที่ชื่อโยมออง”

“คนนั้นแหละครับ หลวงพ่อลองไปพิสูจน์หน่อยเถอะว่าแกตาบอดจริงหรือบอดปลอม ถ้าบอดจริงก็แสดงว่าแกได้ เห็นหนออย่างที่ได้คุย” พระมหาบุญกระซิบกระซาบกับท่านสมภาร

“ถ้าเช่นนั้นท่านยืนดูอยู่ตรงนี้นะ ผมจะเข้าไปยื่นใกล้ ๆ แก” พุดจบท่านจึงใช้วิชา ย่องเบา ที่เคยใช้เวลาจะขโมยเงินยาย วิชานี้มีประโยชน์มาก ถึงบวชเป็นพระแล้วก็สามารถนำมาใช้ได้ แต่จะต้องไม่ใช่มาขโมยเงินใคร มิฉะนั้นจะเป็นอาบัติโทษ ท่านเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้ายายออง ฝ่ายนั้นมองไม่เห็นเพราะตาบอดสนิททั้งสองข้าง หากก็รู้ว่ามีคนมายืนอยู่ข้างหลังเพราะ ได้กลิ่น กลิ่นที่มาสัมผัสมานประสาทของหล่อนมิใช่กลิ่นของคฤหัสถ์ หากเป็นกลิ่นของผู้ทรงศีลบริสุทธิ์ จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากหลวงพ่อดาวัดป่ามะม่วงที่ใคร ๆ ล่ำลือกันว่าท่านขลังและศักดิ์สิทธิ์นัก

“หลวงพ่หรือจ๊ะ กลับจากธุดงค์ตั้งแต่เมื่อไร” หล่อน ทักทายพร้อมกับวางจานกับผ้าลงแล้วก็มกราบสามครั้ง ท่านพระครูยังคงยืนนิ่งเพราะต้องการจะพิสูจน์ว่าสตรีผู้นี้ตาบอดจริงหรือ บอดปลอม นางสาวองว้ายหกสิบจึงพูดอีกว่า

“ทำไมไม่พูดกะฉันล่ะ ฉันอุตส่าห์ตื่นตื่นมาหา จะมาเรียน กรรมฐานกับหลวงพ่สักหน่อย ฉันคุยอวดใครๆว่าจะให้เห็นหนอ เหมือนหลวงพ่” หล่อนพูดอีก ท่านพระครูก็ขำที่หล่อน ช่างปักจิตปักใจว่าจะได้เห็นหนอเหมือนท่าน จึงหัวเราะหึๆออกมา นางสาวองว้ายเสียงดุๆว่า

“หลวงพ่ขำอะไร หรือว่าขำที่ฉันพูด หลวงพ่อย่าคิดดูถูก ฉันนา คนอย่างฉันลงได้พูดอะไรแล้วก็ต้องทำให้ได้อย่างที่พูด” ท่านพระครูเห็นว่าหากจะยืนนิ่งๆอยู่อย่างนี้คงไม่ดีแน่ จึงตัดสินใจ พูดกับหล่อนว่า

“โยมมอง แก่รู้ได้ยังไงว่าเป็นขำ หรือว่าแถมมองเห็น”

“ฉันมองไม่เห็นหรอกจ๊ะหลวงพ่ ฉันตาบอดมาตั้งแต่อายุ สิบสี่” หล่อนบอกกล่าว

“เป็นอะไรถึงบอดล่ะ เล่าให้ฟังได้ไหม”

“ได้ซิจ๊ะ ถ้าหลวงพ่อยากรู้ฉันก็จะเล่า นิมนต์หลวงพ่อนั่ง ก่อน แล้วก็นิมนต์ท่านมหาด้วย” หล่อนพูดเหมือนกับรู้ว่าท่านพระ ครูมิได้มาองค์เดียว

“ทำไมแก่รู้ว่าขำมากับมหาบุญ”

“ก็ฉันได้กลิ่น” คือคำตอบ

“จุมูกแกติขขนาดนั้นเขี้ยว”

“ดีหรือไม่ดีฉันก็ไม่เคยพลาดสักครั้ง” หล่อนถือโอกาส คุย

“เอาละจ้ะ ฉันก็เล่าไปซิว่าทำไมแก่ถึงตาบอด ท่านมหา

ฟังด้วยกัน จะได้ช่วยกันเป็นพยานว่าโยมมองตาบอดจริงหรือปลอมกันแน่”

“บอดจริงๆจะ ฉันจะโกหกหลวงพ่อกันทำไม โกหกพระโกหกเจ้าฉันกลัวตกนรก แต่พระบางองค์เขากลับไม่กลัวนะ โกหกญาติโยมอย่างหน้าตาเฉย”

“แกตาบอดแล้วรู้ได้ยังไงว่าท่านโกหกหน้าตาเฉย” ท่านพระครูถามอย่างนឹกสนุก

“ฉันรู้ก็แล้วกัน เอาเหอะ ไม่ใช่พระวัดนี้หรือหน้า หลวงพ่อย่าร้อนตัวไปหน่อยเลย”

“เอาละๆ แกอย่ามัวพูดมาก ไหนเล่าไปซิว่าไปทำยังไงตาถึงได้บอด”

“มันคงจะเป็นกรรมของฉันนะจะหลวงพ่อ คือว่าตอนฉันอายุสิบสาม แม่ฉันก็พาไปทำงานที่บ้านนายอำเภอ”

“งานอะไร”

“งานบ้านจะ แม่แกให้ฉันไปเป็นคนใช้บ้านนายอำเภอ พอฉันอายุสิบสี่ก็ตาบอด คือฉันเป็นตาแดง คุณนายนายอำเภอเขาก็บอกฉันให้ไปเอายาหยอดตาที่โต๊ะเครื่องแป้งเขามาหยอดซะจะได้หาย ฉันก็ไปหยิบมาหยอดทั้งสองข้างเลย พอหยอดเสร็จก็แสบตามาก แล้วก็มองไม่เห็น ก็ร้องบอกคุณนาย คุณนายมาดุก็ตกใจ บอกว่าฉันหยิบน้ำยาล้างเล็บของเขาไปหยอด ยานั่นผสมน้ำกรด ฉันก็เลยต้องเสียนัยน์ตาไปสองข้างพร้อมๆกัน”

“แล้วแกโกรธคุณนายเขาหรือเปล่า” ท่านทศสอบคุณสมบัติทางใจของผู้หญิงอายุราวหกสิบที่ตาบอดมาตั้งแต่อายุสิบสี่

“ไม่โกรธหรอกจะ ฉันคิดว่ามันเป็นเวรกรรมของฉันเอง คุณนายเขาก็เสียใจที่เป็นต้นเหตุให้ฉันตาบอด เขาได้พาฉันไปรักษา

หลายแห่ง แต่ก็ไม่หาย ในที่สุดเขาก็ส่งข่าวให้แม่ฉันมารับกลับไป
อยู่บ้าน และเขาก็ส่งเสียเงินทองให้แม่ฉันทุกเดือนกระทั่งฉันอายุ
ยี่สิบเขาจึงเลิกส่ง ฉันก็อยู่กับแม่สองคนกระทั่งแม่ตาย ฉันจึงมา
ขอพึ่งใบบุญหลวงพ่อบอกให้ฉันอยู่ที่วัดนั้นจะ ฉันจะดูแลครัวให้
ถึงฉันตาบอดแต่ก็ดูแลข้าวของเครื่องใช้ได้ จะไม่ให้อะไรหายแม้แต่
อย่างเดียว”

“เอาเถอะ ข้าอนุญาติ แล้วแกจนได้ เห็นหนอ หรือยัง
ล่ะ”

“ยังหรอกจะ ฉันอธิษฐานจิตไว้ว่าขอให้ฉันได้วันสุดท้ายที่
ยังมีลมหายใจ”

“อ้าว. ถ้าได้แล้วตายมันจะมีประโยชน์อะไรล่ะ”

“มีสิจะหลวงพ่อบอก ก็ชาติหน้าฉันจะได้ไม่ต้องตาบอดไงล่ะ”

“เอาละๆ งั้นก็ขอให้สมความปรารถนาที่แล้วก็แล้วกัน ขาดเหลือ
อะไรก็ให้บอก ข้าไปละ มาถึงยังไม่ได้พักเลย” แล้วท่านจึงชวนพระ
มหาบุญกลับไปยังกุฏิ

เมื่อขึ้นไปยังชั้นบนของกุฏิ ท่านไปดูนารีผลที่อยู่ในพาน
ก็เห็นว่าอยู่เรียบร้อยดี จึงทักทายด้วยการถามว่า

“หลวงพ่อบอกไม่อยู่สองเดือน ไปซุกซนที่ไหนกันบ้างหรือเปล่า”

สาวน้อยแรกรุ่งตรุณีสองนางปรากฏกายขึ้น สวมใส่ชุดบัญญัติแบบ
คนอินเดียทางเหนือ นั่งหมอบอยู่เบื้องหน้าท่านพระครู มือทั้งสอง
ประคองอัญชลี พุดพร้อมกันว่า

“เราสองคนไม่ได้ไปซุกซนที่ไหนเพราะต้องการจะรักษา
สัญญาที่ให้ไว้กับหลวงพ่อบอกอย่างเคร่งครัดค่ะ”

“ดีมาก แบบนี้ถึงจะอยู่ด้วยกันยี่สิบ แต่ทำไมวันนี้แต่งตัว
แปลกๆเหมือนแขกอินเดีย หรือว่าเบื่อชุดไทยแล้ว”

“ไม่ได้เปื้อนคะ พวกเราจะแต่งตัวตามสิ่งแวดล้อม อยู่ที่ไหน ก็จะต้องแต่งตัวแบบเดียวกับคนที่นั่น แต่เรากำลังจะกราบเรียนหลวง พ่อว่า จะขอกลับไปเยี่ยมบ้านที่ป่าหิมพานต์สักเจ็ดวันคะ”

“ไปแค่เจ็ดวันเท่านั้นเองหรือ จะไปนานกว่านั้นก็ได้นะ หลวงพ่ออนุญาต”

“แต่เจ็ดวันที่นั้นเท่ากับเจ็ดปีของที่นี่นะคะ”

“อย่างนั้นหรือ หรือ ถ้าอย่างนั้นไปวันเดียวก็พอ”

“ต้องไปเจ็ดวันคะ อีกเจ็ดปีพบกันใหม่นะคะ หลวงพ่อเก็บ ร่างพวกเราไว้ให้ดี แล้วพบกันใหม่ใน วัฏจักรชีวิต ขอกราบลา คะ” กราบอย่างสวยงามสามครั้งแล้วก็หายวับไป

“เดี๋ยวก่อน อย่าเพิ่งไป หลวงพ่อยังไม่เข้าใจที่เธอพูด ที่ว่า พบกันใหม่ในวัฏจักรชีวิตหมายความว่าอย่างไร” มีเสียงตอบชัดเจน ว่า

“แล้วหลวงพ่อก็จะรู้เองคะ ลาก่อน” ท่านพระครู รู้ว่าเขา พากันไปแล้ว จึงเก็บพานบรรจุร่างทารกเหี่ยวๆคู่นั้นไว้ในตู้อย่าง มิดชิด

เลิกเรียนแล้วนายแดงกับนายชวาก็เถลไถลแซ่ซื่อนไปยิง นกตกปลากับเพื่อนที่เกาะเหมือนกับตน แม้จะเคยถูกพระมหาบุญ เฝี่ยนจนหลังลายก็ยังไม่เข็ดหลาบ จนคนเฝี่ยนรู้สึกอ้อนใจ ได้แต่นับวันนับคืนรอให้หลวงพ่อกับท่านมาปราบเจ้าฝาแฝดจอมเกรงู่นี้

สองหนุ่มน้อยกลับถึงวัดดอนพลบค่ำ เห็นไฟภูกฤษณ์บนเนินเปิด อยู่ก็รู้ว่า หลวงพ่อ กลับมาแล้ว ทั้งดีใจทั้งหวาดกลัวระคนกัน ป่าน นี้หลวงนำคงเล่าพฤติกรรมของพวกเขาให้หลวงพ่อฟังหมดสิ้นแล้ว

“จะถูกเฝี่ยนใหม่นี้” นายแดงพูดขึ้น

“แล้วแต่เวรแต่กรรมเถอะ” น้องชายพูดปลงๆ
เมื่อขึ้นไปชั้นบน ท่านพระครูเพียงแต่พูดว่า

“ตอนเข้าอายุเท่าพวกเอ็ง ข้าเกรกว่านี่หลายเท่า พวกเอ็ง
เทียบไม่ติดหรอก อย่าลืมนะ เนื้อฟ้ายังมีฟ้า แต่ไม่มีอะไรเหนือ
กฎแห่งกรรม เอ็งสองคนโดนกฎแห่งกรรมเล่นงานแน่ถ้าไม่เร่งสร้าง
ความดี เอาไปคิดเป็นการบ้านนะ แล้วก็ลงไปได้แล้ว ข้าจะทำงาน”

๓๖

โยมอองตาทิพย์

ท่านพระครูยังไม่ละความพยายามที่จะพิสูจน์ให้รู้แจ้งเห็นจริง ว่านางสาวอองรูและจดจำบุคคลตลอดจนสิ่งต่างๆ ได้อย่างไร ในเมื่อตามองไม่เห็น นอกจากนี้ยังสามารถแยกแยะได้ว่าสิ่งนี้เหมือนหรือแตกต่างจากสิ่งนั้นอย่างไร ท่านพยายามทดลองด้วยวิธีการต่างๆ หาก คำตอบที่ได้ก็ยังไม่เป็นที่พอใจ เรื่องจึงยังยุติไม่ได้

วันหนึ่งนายแดงกับนายขาวพาเพื่อนรุ่นเดียวกันมาที่วัดสามคน ท่านจึงเห็นเป็นโอกาสที่จะใช้เด็กหนุ่มทั้งห้าคนนี้เป็น หนูตะเภา ให้ท่านทดลองเพื่อจะหาข้อสรุปเรื่องนางสาวออง

“หลวงพ่อครับ ผมพาเพื่อนมากราบหลวงพ่อ” นายแดงแนะนำแล้วเด็กหนุ่มสามนายก็พากันกราบท่านพระครู

“มาจากไหนกันล่ะ” ท่านถาม

“จากอำเภอดินทร์ครับ พวกผมเรียนโรงเรียนเดียวกัน” หนูหนุ่มน้อยคนที่หน้าตาหล่อเหลากว่าเพื่อนตอบ เขาชื่อพิษณุ

“ชื่ออะไรกันบ้าง แล้วก็ เป็นลูกเต้าเหล่าใคร” เด็กหนุ่มแต่ละคนจึงบอกชื่อตัวเองพร้อมทั้งชื่อพ่อแม่ แนะนำตัวกันเสร็จแล้ว นายแดงจึงพูดขึ้นว่า

“ผมกับน้องจะขออนุญาตหลวงพ่อไปตุลิกที่วัดโบสถ์กับ

เพื่อน ๆ จะได้ไหมครับ วัดโบสถ์เขามีงานฉลองศาลาสามวันสามคืน”

“ได้ซี เอาอย่างนี้ ข้าจะให้เงินพวกเอ็งไปซื้อเสื้อใหม่สำหรับใส่ไปคูลีเก แต่ต้องใส่สีเดียวกันทั้งห้าคนเลยนะ อยากได้สีอะไรละ”

“สีแดงครับ เพราะผมซื้อแดง” นายแดงรีบตอบ

“ผมซื้อขาวแต่ก็ชอบสีแดงครับ เพื่อนอีกสามคนก็ชอบสีแดง” นายขาวรีบตอบแทนเพื่อนเพราะต้องการเอาใจพี่ชาย

“นั้นก็ดีแล้ว พวกเอ็งไปซื้อเสื้อแดงมาใส่แล้วพากันมาให้ข้าดูซิว่าจะหล่อเท่าข้าตอนเป็นหนุ่มหรือเปล่า” ท่านพุดอย่างอารมณ์ดี แล้วจึงหยิบเงินให้แฝดพี่ไปสองร้อย สั่งว่า

“ไปซื้อที่ตลาดปากบางนี่แหละ รีบไปรีบมานะ”

“ขอบคุณหลวงพ่อกับมากครับ ถ้าเงินเหลือผมจะนำมาคืน เสื้อตัวนี้เองอย่างแพงก็ไม่เกินสามสิบบาท” นายแดงพุดอย่างเกรงใจ

“เงินที่เหลือก็ไปแบ่งกันคนละสิบบาทเป็นค่าขนม”

“ครับ พวกเรากราบขอบคุณหลวงพ่อกัน” เด็กหนุ่มรับคำแล้วบอกพรรคพวกให้กราบขอบคุณ หลวงพ่อ จากนั้นจึงลุกออกมา

ทันทีที่ลับสายตาท่านสมภาร นายขาวก็พุดขึ้นว่า

“สงสัยฝนจะตกน้ำท่วมประเทศไทยเสียกระมัง หลวงพ่อไม่เคยใจตัวอย่างนี้มาก่อนเลย จริงไหมพี่” เขาถามแฝดพี่

“นั่นซี ข้ายังนึกว่าตัวเองฝันไป เฮ้ย.พวกเอ็งว่าข้าฝันไปหรือเปล่าวะ” หนุ่มน้อยถามพรรคพวก

“ถ้าเอ็งคิดว่ากำลังฝันก็เอาเงินสองร้อยนั้นมาให้ข้า แล้วก็กลับไปนอนฝันต่อได้” นายพิษณุพุดขึ้น

“ไม่มากไปหน่อยหรือเพื่อน เดี่ยวพ่อเตะซะนี่” นายแดง

ซักมีโมโห เงินสองร้อยในมือทำให้เขารู้สึกว่าตัวเองสำคัญกว่าคนอื่น ๆ

“ใจเย็น ๆ ข้าเข้าเล่นหรรอกหน้า รีบๆเดินกันเข้า ชื่อของเสร็จจะได้กินถ้วยเดียวสักคนละชาม ข้าอยากกินมานานแล้ว”

“ข้าก็อยากเหมือนกัน ข้าจะสั่งโอเลี้ยงมากินด้วย” นายวันชัยสั่นบสนุน

“นั่นก็วิ่งแข่งกันใหม่ละ ใครถึงก่อนก็รอคนถึงทีหลัง” นายขาวออกความเห็นด้วยแน่ใจว่าคนถึงทีหลังต้องเป็นตัวเขา

“แล้วจะแข่งไปทำไมวะ นึกว่าเอ็งจะพูดว่าใครถึงก่อนจะได้เงินมากกว่าคนอื่นห้าบาท อะไรทำนองนี้” นายแดงว่าน้องชาย นายสุชาติจึงตัดสินว่า

“อย่ามัวมาเถียงกันเลย เราวิ่งกันไปดีกว่า จะได้ถึงเร็วๆ” คนทั้งสองเห็นด้วยกับนายสุชาติ จึงพากันวิ่งบ้างเดินบ้าง พักใหญ่ๆก็มาถึงตลาดปากบางและเที่ยวเดินหาซื้อเสื้อแดง

เดินกันจนเหนื่อยก็ยังไม่ได้ เพราะไม่มีเสื้อสีแดงทั้งตัวอย่างที่ต้องการ มีแต่เสื้อลายแดงกับเสื้อดอก ถ้าพื้นสีแดง ลายและดอกเป็นสีอื่น ที่ลายและดอกเป็นสีแดง พื้นกลับเป็นสีอื่น เป็นอย่างนี้เหมือนกันหมดทุกร้าน

“สงสัยต้องเข้าไปซื้อในตัวจังหวัดแล้วมัง” นายแดงเสนอ

“อย่าเลย ข้าเชื่อในความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อบอก ท่านบอกให้ซื้อที่นี้ก็แสดงว่าต้องมีอย่างที่เราต้องการ” นายขาวแย้ง พลันก็เหลือบไปเห็นเสื้อสีแดงตัวหนึ่งแขวนอยู่ในตู้โชว์ จึงบอกพรรคพวก

“นั่นไง เห็นไหม ข้าพูดจบก็หาเจอเลย เราไปดูกันเถอะ” เขาเดินนำไปยังร้านตัดเสื้อบุรุษที่มีเสื้อสีแดงแขวนอยู่

“เฮีย เสื้อสีแดงนั้นราคาเท่าไร” นายแดงถามเจ้าของร้าน
“สี่สิบบาท” คนถูกเรียกว่า เฮีย ตอบ

“สามสิบได้ไหม พวกผมซื้อห้าตัวเลย” นายพิชญ์ต่อรอง

“สามสิบห้าขาดตัว ถ้าพวกซื้อจะเอาก็เข้ามาวัดตัว และจ่าย
ค่ามัดจำตัวละสามสิบ อาทิตย์หน้ามารับเสื้อค่อยจ่ายที่เหลือ”

“ขอซื้อตัวที่แขนนี้แหละ มีครบห้าตัวหรือเปล่า”

“มีคนเขาสั่งตัดไว้ห้าตัวพอดี พวกซื้อจะเอาไปก่อนก็ได้ แล้ว
อ๊วะค่อยตัดให้เขาใหม่ มะริ่นี้เขาจะมาเอา” เจ้าของร้านบอก ถ้า
เขาขายตอนนี้ก็จะได้กำไรเพิ่มขึ้นอีกยี่สิบห้าบาท เพราะลูกค้าสั่ง
ตัดไว้ในราคาตัวละสามสิบบาท

“เงินพวกผมขอลองหน่อย” เฮีย นำเสื้อมาให้หนุ่มน้อยทั้ง
ห้าลอง ปรากฏว่าแต่ละคนใส่ได้เหมาะเจาะราวกับสั่งตัด จ่ายเงิน
เรียบร้อยแล้วจึงขอรุ้งใส่เสื้อตัวเดิมกลับ ส่วนเสื้อแดงนั้นสวยจนไม่
กล้าถอดด้วยกลัวจะยับยู่ยี่

แบ่งเงินกันคนละห้าบาทแล้วจึงไปกินก๋วยเตี๋ยวกับโอเลี้ยง
กระนั้นก็ยังเหลือเงินติดกระเป๋าอีกคนละหกสลึง อิ่มหมึพื้มนกัน
ดีแล้วจึงพากันกลับวัด พวกสุนัขพากันเห่ากริ้วกราวเพราะรู้สึก
แสบตา กับเสื้อสีแดงสดของชายหนุ่มเหล่านั้น

“หลวงพ่อครับ พวกผมมาแล้ว” นายแดงพาพรรคพวกขึ้นไป
ไปกราบท่านพระครู สมภารวัดป่ามะม่วงกำลังเขียนหนังสือเพลิน
อยู่ ครั้นเงยหน้าขึ้นมาเห็นห้าหนุ่มก็ยิ้มอย่างพอใจ

“เดี๋ยวข้าจะให้พวกเอ็งทำอะไรให้ข้าหน่อย” ท่านพุดมีเทศ
นัย

“หลวงพ่อกจะให้พวกเราทำอะไรครับ” นายขาวชักใจไม่ตี

“ไม่ต้องกลัว ข้าไม่ให้พวกเอ็งถึงกับต้องเสี่ยงชีวิตหรอก

น่า”

“ทำอะไรครับ” เขาถามอีก

“ไปขโมยขนมมายอองที่ในครัว ไปกันเดี๋ยวนี้เลย”

“หลวงพ่อก็จะให้พวกผมผิดศีลข้อทินนาทานหรือครับ ผมว่าอย่าดีกว่า เดี่ยวหลวงพ่อก็จะพลอยบาปไปด้วย” นายแดงปฏิเสธอย่างนึมนวลทำนอง กลั้วหลวงพ่อบาป

“ไม่บาปหรอก มันอยู่ที่เจตนา ข้าไม่ได้ให้พวกเอ็งไปลักของ แกจริงจัง แต่ข้าต้องการจะพิสูจน์ว่าแกจะรู้ไหมว่าเป็นพวกเอ็ง ถึงต้องให้ใส่เสื้อใหม่ไงล่ะ”

“แกรู้นะหลวงพ่อ ผมไม่เชื่อว่าแกตาบอด เพราะถ้าบอดจริง ต้องไม่รู้ ผมกับเจ้าขาวไปลักขนมแกกินที่ไรถูกตาทุกที”

“เอาเถอะน่า ลองดูอีกที จะได้รู้ว่าแกบอดจริงหรือบอดปลอม” ท่านรู้ชัดว่านางสาวองตาบอดจริง หากต้องการรู้ว่าแกรู้และจำใครต่อใครได้อย่างไร

ตกลงกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว สมภารเจ้าวัดก็นำเด็กหนุ่ม ทั้งห้าไปยังโรงครัว นางสาวองกำลังนั่งเคี้ยวหมากอยู่อย่างสบาย อารมณ์ ท่านพระครูบอกให้พวกหนุ่มๆ ค่อยๆ อย่งไปยืนเรียงแถว หน้ากระดานตรงหน้าหล่อน ประเดี๋ยวหนึ่งนางสาวองก็เอ่ยขึ้นว่า

“ว่ายังไงพวกเอ็ง จะมาลักขนมข้ากินอีกหรือไง แม่เจ้าไวย วันนี้ใส่เสื้อใหม่ทั้งพี่ทั้งน้องเลย”

“ยายรู้ได้ยังไงล่ะ” นายแดงถาม

“ก็ข้าได้กลิ่น” นางสาวองตอบ

“แล้วรู้ไหมว่าพวกผมมากันกี่คน ใส่เสื้อสีอะไรกันบ้าง” คนถูกถามหนึ่งอยู่ครู่หนึ่งจึงตอบว่า

“พวกเอ็งมากันห้าคน ใส่เสื้อสีแดงเหมือนกันทุกคนเลย”

นายแดงจึงหันไปบอกท่านพระครูซึ่งยืนอยู่ห่าง ๆ ว่า

“เห็นไหม ผมบอกหลวงพ่อกแล้วว่ายายอองแก่ไม่ได้ตาบอดจริง ไม่งั้นจะรู้หรือว่าพวกผมใส่เสื้อสีอะไร มากันกี่คน” ท่านพระครูจึงต้องเดินเข้ามาสมทบ นางสาวอองได้ก่ลิ้นจึงก้มลงกราบสามครั้งแล้วทักขึ้นว่า

“หลวงพ่อก็ก้มกับไอ้พวกนี้ด้วยหรือ มันชอบมาขโมยขนมฉันกิน” หล่อนพ้องกลาย ๆ

“แกรู้ได้ยังไงล่ะโยมออง ก็ตาแก่ไม่เห็นไม่ใช่หรือ”

“ฉันใช้ดมก่ลิ้นจะ สมัยฉันตาดี จมูกฉันแยกก่ลิ้นไม่ออกแต่พอตาบอด มันกลับแยกก่ลิ้นได้”

“แกใช้จมูกเห็นแทนตาว่าฉันเถอะ” ท่านพระครูยิ่งสงสัย

“จมูกกับตามันทำหน้าที่กันคนละอย่างนะหลวงพ่อก ใครจะเอาจมูกไปเห็นได้ล่ะ ฉันเพียงแต่จะบอกว่า ฉันใช้จมูกดมก่ลิ้นแล้วก็รู้ว่าเป็นก่ลิ้นใครหรือก่ลิ้นอะไร คนเรามีก่ลิ้นไม่เหมือนกันหรอกนะ อย่างไอ้ห้าคนนี่ฉันได้ก่ลิ้นต่าง ๆ กันห้าก่ลิ้น ถึงบอกได้ว่ามันมากันห้าคน” หล่อนอธิบาย

“แล้วแกรู้ได้ยังไงว่าพวกนี้ใส่เสื้อแดง”

“สีมันก็มีก่ลิ้นต่างกันนะหลวงพ่อก สมัยที่ฉันตาดี ฉันก็จำได้ว่าสีแดงก่ลิ้นอย่างนี้ สีขาวก่ลิ้นอย่างนี้ พอตามองไม่เห็นก็อาศัยวิธีแยกแยะก่ลิ้น จึงรู้ว่าสีอะไร เพราะก่ลิ้นมันบอก”

“ยังงั้นหรือหรือ ชำนี้กว่าแก่ได้ เห็นหนอ แล้วเสียอีก” ท่านพระครูเย้า

“ฉันยังไม่ได้หรือจะ ถ้าได้เมื่อไรจะเรียนให้หลวงพ่อกู้เป็นคนแรก”

“แล้วจวนได้หรือยังล่ะ” ท่านเข้าอีก

“ฉันอธิษฐานจิตไว้ว่าขอให้ได้ในวันพระขึ้นสิบห้าค่ำ อีกเจ็ดวันก็จะถึง ถ้ามีบุญวาสนา ฉันก็คงจะได้ดังที่อธิษฐาน”

“ฉันก็ขอให้สมความปรารถนาแล้วก็แล้วกัน ข้าหมดข้อสงสัยแล้ว จะกลับกุฎิละ เอ้า.พวกเอ็งจะไปตุลิก่กัไปกันได้แล้ว” ท่านบอกหนุ่มน้อยทั้งห้า

“อ้อ. ที่ใส่เสื้อแดงนี้จะไปตุลิก่กักันหรือหรือ งั้นก็รีบไปซะเดี๋ยวจะมีดี” หล่อนบอกพวกหนุ่มๆ

วันพระขึ้นสิบห้าค่ำ ท่านพระครูลงปาวุฒิโมกข์อันเป็นกัจจัตระของสงฆ์ ออกจากโบสถ์แล้วจึงเดินกลับกุฎิ กำลังจะขึ้นไปเขียนหนังสือ แม่ชีเขียวกับแม่ชีเจียนก็มารายงานว่า

“หลวงพ่อกุศลตายแล้ว ทั้งจดหมายไว้ให้หลวงพ่อด้วย” แม่ชีเขียวส่งจดหมายให้ท่านพระครู สมภารวัดป่ามะม่วงรับมาอ่านดังๆ ให้ชีทั้งสองได้ยิน ความว่า

“กราบนมัสการหลวงพ่อกุศลที่เคารพอย่างสูง ฉันได้ เห็นหนอแล้วเมื่อตอนบ่ายสอง ถ้าไม่ได้ ฉันก็คงเขียนจดหมายฉบับนี้ถึงหลวงพ่อกุศลไม่ได้ ฉันตั้งใจที่อธิษฐานขึ้น จึงขอลาไปสร้างกุศลต่ออย่างสวรรค์ชั้นดุสิต อันเป็นที่สถิตของนักปราชญ์ราชบัณฑิตทั้งหลาย ผากทำศพให้ฉันด้วย และหากมีอะไรที่ฉันเคยล่วงเกินหลวงพ่อกุศลไว้ จะด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี หรือด้วยใจก็ดี ฉันขอโหสิกรรมจากหลวงพ่อกุศล เห็นหนอ บอกฉันว่าหลวงพ่อกุศลพ้นแล้ว ฉันก็กำลังเดินตามรอยเท้าหลวงพ่อกุศล ขอกกราบนมัสการลา ลงชื่อ นางสาว ออง”

“แม่ชีไปเห็นตั้งแต่เมื่อไร แกตายนานหรือยัง” ท่านพระครูถามแม่ชีทั้งสอง

“คงไม่ถึงชั่วโมงหรือจะหลวงพ่อกุศล เพราะก่อนหน้าชั่วโมง

นึ่งแกไปหาฉันที่สำนักซี บอกว่าอีกชั่วโมงให้ช่วยมาหาแกหน่อย แล้วแกก็ขบใจฉันกับแม่ซีเจียนที่ช่วยสอนกรรมฐานให้” แม่ซีเขียวตอบ แม่ซีเจียนจึงเสริมว่า

“ฉันก็ไม่ได้เอะใจเพราะกำลังทำงานเพลินอยู่ พอนึกขึ้นได้ จึงชวนพี่เขียวไปดูแกที่โรงครัว ก็เห็นว่าตายแล้วจึงมาเรียนหลวงพ่อนี้แหละ”

“เอาเถอะ ถ้าอย่างนั้นก็ไปจัดการอาบน้ำศพให้แก่ ส่วนโลงคงต้องไปซื้อพຸ່งนี้เข้า อาตมาว่าสวดพระอภิธรรมสามคืน รุ่งเช้าก็ฌาปนกิจเลยดีไหม” ท่านขอความเห็น

“สุดแล้วแต่หลวงพ่อก็จะ ญาตีพี่น้องแกก็คงไม่มีแล้วกรรมัง เพราะตั้งแต่มาอยู่ที่นี้ ไม่เห็นมีมาเยี่ยมสักคน”

หลังจากฌาปนกิจศพนางสาวองได้สามวัน วัดป่ามะม่วงก็ได้ต้อนรับพระอาคันตุกะรูปหนึ่ง ซึ่งเดินทางมาจากวัดภาวนาภิรตาราม

“หลวงพี่สบายดีหรือครับ” พระมหาวิจิตรทัททายท่านพระครู หลังจากกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้งแล้ว

“ก็เรื่อย ๆ ท่านมหาไปยังไงมายังไงล่ะนี่”

“คือผมไปเยี่ยมโยมแม่ที่ดงมัน เลยมาแวะเยี่ยมหลวงพี่ด้วย ผมสอบได้เปรียญธรรมประโยค ๙ จึงตั้งโรงเรียนพระปริยัติธรรมขึ้นในวัดเพื่อสอนพระสอนเณร ซึ่งตอนนี้มีอยู่ร่อยกว่ารูป พระก็ต้องเรียนนะครับหลวงพี่ บวชแล้วต้องเรียน ไม่ใช่บวชมานั่งกินนอนกินไปวัน ๆ หนึ่งให้เปลืองข้าวญาติโยมเขา ที่วัดหลวงพี่มีพระเณร จะเรียนก็ส่งไปที่วัดผมได้ นะครับ” ท่านเอื้อเพื่อ

“ดีจริง ฉันผมจะฝากลูกศิษย์สักสองคนให้ไปบวชเณรที่วัด

ท่านแล้วก็เรียนอยู่ที่นั่นเลย ท่านมหาจะกรุณาเป็นธุระให้ผมได้หรือเปล่า หรือจะให้บวชที่วัดนี้แล้วค่อยไป” ท่านหมายถึงนายแดงกับนายขาว

“ผมไปบวชให้ที่วัดภาวนาก็ได้ ว่าแต่หลวงพี่ขออนุญาตพ่อแม่เขาแล้วหรือครับ”

“ไม่ต้องขอหรอกท่านมหา เขาไม่มีพ่อแม่ มีคนเอามาทิ้งไว้ที่ประตูหน้าวัด ตอนที่ผมไปพบนะมดขึ้นแล้ว เลยอุ้มมาให้แม่ชีเขาเลี้ยง กว่าจะโตผมถูกคนเขานินทาเสียไม่มีดี เขาหาว่าผมมีลูกกับชี ลือกันจนไปเข้าหูเจ้าคณะจังหวัด ตอนแรกท่านก็เชื่อ พอไปประชุมที่ศรีลังกาด้วยกันท่านก็ถาม ผมก็เล่าให้ท่านฟังตามจริง ท่านจึงรู้ว่าผมถูกใส่ร้ายป้ายสี”

“คนเดียวนี่ไม่กลัวบาปนะครับหลวงพี่ ผมเองก็เคยถูกกล่าวหาในเรื่องคล้าย ๆ กันนี้ ที่วัดผมมีชีมาอยู่หลายคน บางคนก็มาบวชเพื่อจะสึกผม พยายามมาบวชเขียนที่กุฎิ ผมก็ตะเพิดไปทุกครั้ง เขาก็เอาไปป่าวประกาศว่าผมจะปล้ำเขา คนที่ไม่รู้ความจริงก็พากันเชื่อ ผมละสงสารพวกเขาเหลือเกิน สงสารที่พวกเขาจะต้องตกนรกเพราะใส่ร้ายป้ายสีพระสงฆ์องค์เจ้า” เรื่องที่พระมหาวิจิตรเล่าทำให้ท่านพระครูนึกถึงชีชบา ผู้ซึ่งถูกจ้างให้มาทำลายชื่อเสียงของท่าน จึงพูดขึ้นว่า

“บางที่พระด้วยกันก็ยังมีอิจฉาริษยา บัดแข่งบัดชากันนะท่านมหา ผมเองโดนมาแล้ว แต่ผมไม่สนใจ ใครจะว่ายังไงก็ช่าง ผมก็ทำหน้าที่ของผมไปตามปกติ ขึ้นมาใส่ใจเรื่องไม่เป็นเรื่องก็คงไม่ต้องทำอะไร ใครอยากบวบก็ช่างเขา ผมก็จะมุ่งหน้าสร้างความดีให้กับตัวเองและพระศาสนาต่อไป เพราะได้ตั้งปณิธานไว้แล้ว”

“ผมก็เหมือนกันครับหลวงพี่ ผมมาบวชก็เพราะหวังมรรค

ผล นิพพาน ผมจะสอนพระเถรไปสักกระยะหนึ่ง พอมีคนสอนแทน
ได้ ผมก็จะออกจุดงค์ ผมอยากพบหลวงปู่เทพโลกอุดร อยากถวาย
ตัวเป็นลูกศิษย์ท่าน”

“แล้วเคยพบท่านบ้างหรือยัง”

“ไม่เคยพบท่านจริงๆ พบแต่ภาพเลื่อน ๆ ขณะที่ผมนั่งสมาธิ
แต่เสียงของท่านชัดเจนมาก เวลาผมคิดอะไรที่ไม่ดี ท่านก็จะสอน
ผม เตือนผมให้คิดเสียใหม่” ท่านพระครูเกิดความสงสัยว่าพระมหา
วิจิตรจะเป็นบุคคลเดียวกับที่หลวงปู่ดำพูดถึงหรือไม่ จึงจำเป็นต้อง
ตรวจสอบด้วย เห็นหนอ แล้วก็รู้ว่า ไม่ใช่

นายสำริด นายแดง และนายขาวเดินเข้ามาในกุฏิ มีชาย
หนุ่มอายุรุ่นราวคราวเดียวกับนายสำริดอีกคนหนึ่งคนมาด้วย คนทั้ง
สี่เข้ามากราบท่านพระครูและพระอาคันตุกะ นายสำริดพูดขึ้นว่า
“หลวงพ่อกับผม ผมจะออกไปอยู่บ้านแพน เลยพาเพื่อนมา
ฝากตัวเป็นผู้ดูแลหลวงปู่แทนผม เขาชื่อสมชายครับ บ้านอยู่เหนือ
วัดขึ้นไป” ท่านพระครูมองหน้านายสมชาย รู้สึกถูกชะตา และรู้
ว่าเขาจะทำหน้าที่ดูแลรับใช้ท่านดีกว่านายสำริดหลายเท่า

“ขอบใจนะพ่อกับผม ขออนุโมทนา” แล้วบอกกับนายแดง
และนายขาวว่า

“ข้าจะส่งเอ็งสองคนไปบวชเณรอยู่กับท่านมหา จะได้เรียน
บาลีกับท่าน”

“วัดอยู่ที่ไหนครับ” นายแดงถามท่านมหา เขาไม่อยากบวช
หากก็ไม่กล้าขัดคำสั่ง หลวงปู่

“บางกอก” มหาวิจิตรตอบ เด็กหนุ่มรู้สึกดีใจที่จะได้ไปอยู่
บางกอก คิดว่าหากมีลู่ทางทำมาหากินก็จะสึกออกมา ถึงตอนนั้น
หลวงปู่คงทำอะไรเขาไม่ได้ จึงพูดขึ้นว่า

“ไปก็ได้ครับ จะให้เตรียมตัวเดี๋ยวนี้เลยหรือเปล่า”

“ค่อยไปพรุ่งนี้ดีกว่า นิมนต์ท่านมหาจำวัดที่นี้สักคืนนะ จะได้คุยกัน ไม่เจอกันเสียนานผมมีเรื่องคุยเยอะ” ท่านพระครูนิมนต์เจ้าอาวาสวัดภาวนาภิรตาราม

“ขอบคุณครับ ผมก็อยากคุยกับหลวงพี่เหมือนกัน” ผู้บวชที่หลังรับคำเชิญ

“งั้นผมกราบลาหลวงพี่ไปวันนี้เลยนะครับ” นายสำริดพูดขึ้น

“ตามใจเอ็งก็แล้วกัน ส่วนเธอก็ไปๆมาๆก็ได้ วันไหนมีธุระสำคัญจึงค่อยมาค้างที่วัด เจ้าแดงกับเจ้าขาวจะไปพรุ่งนี้ เธอก็มาอยู่ห้องเจ้าสองคนนี่แทนก็แล้วกัน”

“ครับ” นายสำริดกับนายสมชายลุกออกไป ผู้ที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้นได้สัมผัสกับ กลิ่นสุรา ไชยมาจากสองหนุ่ม ท่านพระครูพูดว่า

“แยจ้จนะท่านมหา โบราณเขายังยิ่งเกลียดยิ่งเจอ ผมเกลียดคนกินเหล้าก็ต้องมาเจอคนกินเหล้าอีก เจ้าสำริดไป เจ้าสมชายมานึกว่าจะดีกว่า ที่แท้ก็พอกัน”

“ปลงเสียเถิดหลวงพี่ คุณห้สตั้เมาก็ยังดีกว่าพระเมานะครับ หลวงพี่เกลียดคนกินเหล้า แต่ผมเกลียดพระกินเหล้า ที่วัดผมให้สีกไปหลายรูปแล้ว ไม่เอาไว้ให้เป็นเยี่ยงอย่างของพระเถรทรอก แต่ที่วัดหลวงพี่คงไม่มีนะครับ”

“ถ้ามีผมก็จะให้สีกเหมือนกัน นิมนต์ท่านสรงน้ำให้สบายก่อนเถิดครับ ยังมีเวลาคุยกันอีกนาน”

วันพระขึ้นสิบห้าค่ำ เวลาประมาณตีสาม ท่านพระครูฝัน

เห็น หลวงพ่อ ของท่าน พระพองมาบอกพระลูกชายว่าท่านจะไป
บำเพ็ญบารมีต่อในเทวโลก จึงมาลาพระลูกชาย

“หลวงพ่อบุญบัตินี้ไปถึงไหนแล้วครับ” ท่านพระครูถามหลวง
พ่อของท่านในฝัน

“ผมเข้าถึงกระแสแล้ว ปิดอบายภูมิได้แล้ว ผากท่านดูแล
โยมแม่ของท่านด้วย ส่วนเรื่องศพของผม หลวงพ่อชื้อท่านคง
จัดการตามหน้าที่ ผมขอลา...” ภาพนั้นหายไป ท่านพระครูตื่น
เพื่อบำเพ็ญสมณกิจ ท่าน รู้ ว่าเรื่องในฝันนั้นเป็นจริงทุกประการ

ภาคผนวก

เมตตาทัพพะวิหารภาวนา

นะโม ตัสสะ ภคคะวัต อระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ ฯ

เอวัมเม สุตัง ฯ เอกัง สมะยัง ภคคะวา สาวัตถิยัง วิหะระติ
เชตะวะเน อนะถะปิณฑิกัสสะ อาราเม ฯ ตัตระ โข ภคคะวา
ภิกขุ อามันเตสิ ภิกขะโวติ ฯ ะหันทะเตติ เต ภิกขุ ภคคะวัต
ปัจจัสสไสสุ ภคคะวา เอตะทะโวจะ เมตตายะ ภิกขะเว เจโต-
วิมุตติยา อาเสวิตายะ ภาวิตายะ พะหุลีกะตายะ ยานีกะตายะ
วัตถุกะตายะ อนะญจัตตายะ ะริจิตตายะ สุตะมารัทธายะ เอกาทะ-
สานิสังสา ปาฎิกังขา ฯ กะตะเม เอกาทะสะ ฯ

- (๑) สู้ขัง สุปะติ
- (๒) สู้ขัง ปะฏิพุชชะติ
- (๓) นะ ปาปะกัง สุปินัง ปัสสะติ
- (๔) มะนุสสานัง ปิโย โหติ
- (๕) อะมะนุสสานัง ปิโย โหติ
- (๖) ทะเวตา รักขันติ
- (๗) นาสสะ อัคคิ วา วิสัง วา สัตถัง วา กะมะติ
- (๘) ตุวะกัฏัง จิตตัง สมะมาธิยะติ
- (๙) มุขะวันโณ วิปะสี ทะติ
- (๑๐) อะสัมมุพโห กาลัง กะโรติ
- (๑๑) อุตตะริง อัมปะฏิวิชฌันโต พรัหมะโลกุปะโค โหติ ฯ

เมตตายะ ภิกขะเว เจโตวิมุตติยา อาเสวิตายะ ภาวิตายะ
พะหุลีกะตายะ ยานีกะตายะ วัตถุกะตายะ อนะญจัตตายะ ะริจิตตายะ
สุตมะมารัทธายะ อิมะ เอกาทะสานิสังสา ปาฎิกังขา ฯ

คำแปล เมตตาพรหมวิหารภาวนา

ขอความนอบน้อม จงมีแต่พระผู้มีพระภาค
อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์นั้น.

ข้าพเจ้าได้สดับมาอย่างนี้ว่า ในสมัยหนึ่งพระผู้มีพระภาคประทับ
อยู่ ณ พระเชตวันมหาวิหาร ซึ่งเป็นอารามของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี
ใกล้เมืองสาวัตถี. ณ โอกาสนั้นแล พระผู้มีพระภาคตรัสเรียกพระภิกษุ
ทั้งหลายว่า ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย. พระภิกษุทั้งหลายเหล่านั้น ได้ตอบ
รับพระผู้มีพระภาคว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ. พระผู้มีพระภาคได้
ประทานพระดำรัสว่า ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ผู้เจริญเมตตาภาวนาเป็น
ประจำ ย่อมหวังได้แน่นอน ซึ่งอานิสงส์ ๑๑ ประการ ของเมตตาเจโต
วิมุตติ ที่ตนเสพจนคุ้นแล้ว ทำให้เกิดขึ้นแล้ว ทำให้มากแล้ว ทำให้
ชำนาญแล้ว ทำให้ตั้งไว้ดีแล้ว ปฏิบัติดีแล้ว สังสมไว้ดีแล้ว บรรารภดีแล้ว
อานิสงส์ ๑๑ ประการ เป็นไฉน

อานิสงส์ของเมตตาเจโตวิมุตติ ๑๑ ประการ คือ

- (๑) หลับเป็นสุข
- (๒) ตื่นเป็นสุข
- (๓) ไม่ฝันร้าย
- (๔) เป็นที่รักของมนุษย์ทั้งหลาย
- (๕) เป็นที่รักของอมมนุษย์ทั้งหลาย
- (๖) เหล่าเทวดาย่อมรักษา
- (๗) ไฟ พิษ หรือคัสตรา ไม่กล้ากราย
- (๘) จิตเป็นสมาธิเร็ว
- (๙) ผิวหน้าผ่องใส
- (๑๐) ไม่หลงตาย
- (๑๑) หากยังไม่บรรลुकุณธรรมเบื้องสูงก็จะบังเกิดในพรหมโลก.

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ผู้เจริญเมตตาภาวนาเป็นประจำ ย่อมหวัง
ได้แน่นอน ซึ่งอานิสงส์ ๑๑ ประการ ของเมตตาเจโตวิมุตติ ที่ตนเสพ
จนคุ้นแล้ว ทำให้เกิดขึ้นแล้ว ทำให้มากแล้ว ทำให้ชำนาญแล้ว ปฏิบัติ
ดีแล้ว สังสมไว้ดีแล้ว บรรารภดีแล้ว

อัคริ อะไนริส ณะระณา เมตตาดเจโตวิมุตติ
อัคริ ออิริส ณะระณา เมตตาดเจโตวิมุตติ
อัคริ ทิสาด ณะระณา เมตตาดเจโตวิมุตติ ๗
กะตีดากาดเรหิ อะไนริส ณะระณา เมตตาดเจโตวิมุตติ ๗
กะตีดากาดเรหิ ออิริส ณะระณา เมตตาดเจโตวิมุตติ ๗
กะตีดากาดเรหิ ทิสาด ณะระณา เมตตาดเจโตวิมุตติ ๗

ปัญจะหากาดเรหิ อะไนริส ณะระณา เมตตาดเจโตวิมุตติ ๗
สัตตะหากาดเรหิ ออิริส ณะระณา เมตตาดเจโตวิมุตติ ๗
ทะสะหากาดเรหิ ทิสาด ณะระณา เมตตาดเจโตวิมุตติ ๗

กะตะเมหิ ปัญจะหากาดเรหิ อะไนริส ณะระณา เมตตาด-
เจโตวิมุตติ ๗

(๑) สัฟเพ สัตตาด

อะเวราด อัฟยาดัษณาด อะนัชมา สุขั อัตตาดนััง ณะระหิระันตุ ๗

(๒) สัฟเพ ปาดณา

อะเวราด อัฟยาดัษณาด อะนัชมา สุขั อัตตาดนััง ณะระหิระันตุ ๗

(๓) สัฟเพ ภูตาด

อะเวราด อัฟยาดัษณาด อะนัชมา สุขั อัตตาดนััง ณะระหิระันตุ ๗

(๔) สัฟเพ ปุคคะลาด

อะเวราด อัฟยาดัษณาด อะนัชมา สุขั อัตตาดนััง ณะระหิระันตุ ๗

(๕) สัฟเพ อัตตะภาวอะปะริยาดันนาด

อะเวราด อัฟยาดัษณาด อะนัชมา สุขั อัตตาดนััง ณะระหิระันตุ ๗

อิเมหิ ปัญจะหากาดเรหิ อะไนริส ณะระณา เมตตาด-
เจโตวิมุตติ ๗

เมตตาเจโตวิมุตติ ที่แผ่ไปไม่เจาะจงมีอยู่ เมตตาเจโตวิมุตติ ที่แผ่ไปเจาะจงมีอยู่ เมตตาเจโตวิมุตติที่แผ่ไปในทิศมีอยู่.

เมตตาเจโตวิมุตติที่แผ่ไปโดยไม่เจาะจงมีกี่อย่าง เมตตาเจโตวิมุตติที่แผ่ไปเจาะจงมีกี่อย่าง เมตตาเจโตวิมุตติที่แผ่ไปในทิศมีกี่อย่าง

เมตตาเจโตวิมุตติที่แผ่ไปไม่เจาะจงมี ๕ อย่าง เมตตาเจโตวิมุตติที่แผ่ไปเจาะจงมี ๗ อย่าง เมตตาเจโตวิมุตติที่แผ่ไปในทิศมี ๑๐ อย่าง .

เมตตาเจโตวิมุตติที่แผ่ไปไม่เจาะจง ๕ อย่าง มีอะไรบ้าง

เมตตาเจโตวิมุตติที่แผ่ไปไม่เจาะจง ๕ อย่าง คือ

(๑) ขอสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน จงอย่าเบียดเบียนกัน จงอย่ามีทุกข์ จงมีสุข รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๒) ขอปาณะทั้งหลายทั้งปวง จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน จงอย่าเบียดเบียนกัน จงอย่ามีทุกข์ จงมีสุข รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๓) ขอภูตทั้งหลายทั้งปวง จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน จงอย่าเบียดเบียนกัน จงอย่ามีทุกข์ จงมีสุข รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๔) ขอบุคคลทั้งหลายทั้งปวง จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน จงอย่าเบียดเบียนกัน จงอย่ามีทุกข์ จงมีสุข รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๕) ขอผู้มีอัตตภาพทั้งหลายทั้งปวง จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน จงอย่าเบียดเบียนกัน จงอย่ามีทุกข์ จงมีสุข รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

กะตะเมหิ สัตตะหากาเรหิ โอิธิโส ณะระณา เมตตา-
เจโตวิมุตติ ฯ

(๑) สัพพา อิติถโย

อะเวรา อัพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ

(๒) สัพเพ ปุริสา

อะเวรา อัพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ

(๓) สัพเพ อะริยา

อะเวรา อัพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ

(๔) สัพเพ อะนะริยา

อะเวรา อัพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ

(๕) สัพเพ เทวา

อะเวรา อัพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ

(๖) สัพเพ มะนุสสา

อะเวรา อัพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ

(๗) สัพเพ วินิปาติกา

อะเวรา อัพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ

อิมะหิ สัตตะหากาเรหิ โอิธิโส ณะระณา เมตตา-
เจโตวิมุตติ ฯ

กะตะเมหิ ทะสะหากาเรหิ ทิสสา ณะระณา เมตตา-
เจโตวิมุตติ ฯ

(๑) สัพเพ ปุรัตติมาเยะ ทิสายะ สัตตา

อะเวรา อัพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ

เมตตาคาเจโตวิมุตติ ที่แผ่ไปเจาะจง (บุคคล) ๗ อย่าง มีอะไรบ้าง
เมตตาคาเจโตวิมุตติที่แผ่ไปเจาะจง (บุคคล) ๗ อย่าง คือ

(๑) ขอสตรีทั้งหลายทั้งปวง จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน
จงอย่าเบียดเบียนกัน จงอย่ามีทุกข์ จงมีสุข รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัย
ทั้งสิ้นเกิด

(๒) ขอบุรุษทั้งหลายทั้งปวง จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน
จงอย่าเบียดเบียนกัน จงอย่ามีทุกข์ จงมีสุข รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัย
ทั้งสิ้นเกิด

(๓) ขอพระอริยเจ้าทั้งหลายทั้งปวง จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน
จงอย่าเบียดเบียนกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเกิด

(๔) ขอปุถุชนทั้งหลายทั้งปวง จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน
จงอย่าเบียดเบียนกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเกิด

(๕) ขอเทวดาทั้งหลายทั้งปวง จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน
จงอย่าเบียดเบียนกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเกิด

(๖) ขอมนุษย์ทั้งหลายทั้งปวง จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน
จงอย่าเบียดเบียนกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเกิด

(๗) ขอสัตว์วินิปาติกะทั้งหลายทั้งปวง จงอย่ามีเวรต่อกันและ
กัน จงอย่าเบียดเบียนกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเกิด

เมตตาคาเจโตวิมุตติที่แผ่ไปในทิศ ๑๐ อย่าง มีอะไรบ้าง
เมตตาคาเจโตวิมุตติที่แผ่ไปในทิศ ๑๐ อย่าง คือ

(๑) ประเภทที่ ๑

(๑) ขอสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ในทิศบูรพา (ตะวันออก) จงอย่า
มีเวรต่อกันและกัน จงอย่าเบียดเบียนกัน จงอย่ามีทุกข์ จงมีสุข รักษา
ตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเกิด

(๒) สัพเพ ปัจฉิมายะ ทิสายะ สัตตา
อะเวรา อภัยบัพผา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिหะรันตุ ฯ

(๓) สัพเพ อุตตะรายะ ทิสายะ สัตตา
อะเวรา อภัยบัพผา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिหะรันตุ ฯ

(๔) สัพเพ ทักขินายะ ทิสายะ สัตตา
อะเวรา อภัยบัพผา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिหะรันตุ ฯ

(๕) สัพเพ ปุรัตติมายะ อะนุทิสายะ สัตตา
อะเวรา อภัยบัพผา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिหะรันตุ ฯ

(๖) สัพเพ ปัจฉิมายะ อะนุทิสายะ สัตตา
อะเวรา อภัยบัพผา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिหะรันตุ ฯ

(๗) สัพเพ อุตตะรายะ อะนุทิสายะ สัตตา
อะเวรา อภัยบัพผา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिหะรันตุ ฯ

(๘) สัพเพ ทักขินายะ อะนุทิสายะ สัตตา
อะเวรา อภัยบัพผา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिหะรันตุ ฯ

(๙) สัพเพ เหมฐิมายะ ทิสายะ สัตตา
อะเวรา อภัยบัพผา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिหะรันตุ ฯ

(๑๐) สัพเพ อูปะริมายะ ทิสายะ สัตตา
อะเวรา อภัยบัพผา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिหะรันตุ ฯ

(๑) สัพเพ ปุรัตติมายะ ทิสายะ ปาณา
อะเวรา อภัยบัพผา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिหะรันตุ ฯ

(๒) สัพเพ ปัจฉิมายะ ทิสายะ ปาณา
อะเวรา อภัยบัพผา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिหะรันตุ ฯ

(๒) ขอสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ในทิศปัจฉิม (ตะวันตก) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๓) ขอสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอุดร (เหนือ) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๔) ขอสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ในทิศทักษิณ (ใต้) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๕) ขอสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ในทิศภาคเนย์ (ตะวันออกเฉียงใต้) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๖) ขอสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ในทิศพายัพ (ตะวันตกเฉียงเหนือ) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๗) ขอสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอีสาน (ตะวันออกเฉียงเหนือ) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๘) ขอสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ในทิศหรดี (ตะวันตกเฉียงใต้) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๙) ขอสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ในทิศเบื้องล่าง จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๑๐) ขอสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ในทิศเบื้องบน จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด.

(๒) ประเภทที่ ๒

(๑) ขอปาณะทั้งหลายทั้งปวง ในทิศบูรพา (ตะวันออก) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๒) ขอปาณะทั้งหลายทั้งปวง ในทิศปัจฉิม (ตะวันตก) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

- (๓) สัพเพ อุตตะรายะ ทิสายะ ปาณา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตानัง परिหะรันตุ ฯ
- (๔) สัพเพ ทักขินายะ ทิสายะ ปาณา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตानัง परिหะรันตุ ฯ
- (๕) สัพเพ ปุรัตติมายะ อะนุทิสายะ ปาณา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตानัง परिหะรันตุ ฯ
- (๖) สัพเพ ปัจฉิมายะ อะนุทิสายะ ปาณา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिหะรันตุ ฯ
- (๗) สัพเพ อุตตะรายะ อะนุทิสายะ ปาณา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिหะรันตุ ฯ
- (๘) สัพเพ ทักขินายะ อะนุทิสายะ ปาณา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिหะรันตุ ฯ
- (๙) สัพเพ เหฏฐินายะ ทิสายะ ปาณา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिหะรันตุ ฯ
- (๑๐) สัพเพ อูปะริมายะ ทิสายะ ปาณา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिหะรันตุ ฯ
- (๑) สัพเพ ปุรัตติมายะ ทิสายะ ภูตา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिหะรันตุ ฯ
- (๒) สัพเพ ปัจฉิมายะ ทิสายะ ภูตา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिหะรันตุ ฯ
- (๓) สัพเพ อุตตะรายะ ทิสายะ ภูตา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिหะรันตุ ฯ

- (๓) ขอปาณะทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอุดร (เหนือ) จงอย่ามี
เวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด
- (๔) ขอปาณะทั้งหลายทั้งปวง ในทิศทักษิณ (ใต้) จงอย่ามี
เวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด
- (๕) ขอปาณะทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอาคเนย์ (ตะวันออกเฉียงใต้)
จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด
- (๖) ขอปาณะทั้งหลายทั้งปวง ในทิศพายัพ (ตะวันตกเฉียงเหนือ)
จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด
- (๗) ขอปาณะทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอีสาน (ตะวันออกเฉียงเหนือ)
จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด
- (๘) ขอปาณะทั้งหลายทั้งปวง ในทิศหรดี (วันตกเฉียงใต้)
จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด
- (๙) ขอปาณะทั้งหลายทั้งปวง ในทิศเบื้องล่าง จงอย่ามีเวร
ต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด
- (๑๐) ขอปาณะทั้งหลายทั้งปวง ในทิศเบื้องบน จงอย่ามีเวร
ต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๓) ประเภทที่ ๓

- (๑) ขอภุตทั้งหลายทั้งปวง ในทิศบูรพา (ตะวันออก) จงอย่า
มีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด
- (๒) ขอภุตทั้งหลายทั้งปวง ในทิศปัจฉิม (ตะวันตก) จงอย่า
มีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด
- (๓) ขอภุตทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอุดร (เหนือ) จงอย่ามีเวร
ต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

- (๔) สัพเพ ทักขินายะ ทิสายะ ภูตา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทันถุ ปริหารันตุ ๗
- (๕) สัพเพ ปุรัตติมายะ อะนุทิสายะ ภูตา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทันถุ ปริหารันตุ ๗
- (๖) สัพเพ บัจฉิมายะ อะนุทิสายะ ภูตา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทันถุ ปริหารันตุ ๗
- (๗) สัพเพ อุตตะรายะ อะนุทิสายะ ภูตา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทันถุ ปริหารันตุ ๗
- (๘) สัพเพ ทักขินายะ อะนุทิสายะ ภูตา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทันถุ ปริหารันตุ ๗
- (๙) สัพเพ เหาฎฐิมายะ ทิสายะ ภูตา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทันถุ ปริหารันตุ ๗
- (๑๐) สัพเพ อูประิมายะ ทิสายะ ภูตา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทันถุ ปริหารันตุ ๗
- (๑) สัพเพ ปุรัตติมายะ ทิสายะ ปุคคะลา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทันถุ ปริหารันตุ ๗
- (๒) สัพเพ บัจฉิมายะ ทิสายะ ปุคคะลา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทันถุ ปริหารันตุ ๗
- (๓) สัพเพ อุตตะรายะ ทิสายะ ปุคคะลา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทันถุ ปริหารันตุ ๗
- (๔) สัพเพ ทักขินายะ ทิสายะ ปุคคะลา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทันถุ ปริหารันตุ ๗

(๔) ขอบุคตทั้งหลายทั้งปวง ในทิศทักษิณ (ใต้) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน จงอย่าเบียดเบียนกัน จงอย่ามีทุกข์ จงมีสุข รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๕) ขอบุคตทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอาคเนย์ (ตะวันออกเฉียงใต้) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๖) ขอบุคตทั้งหลายทั้งปวง ในทิศพายัพ (ตะวันตกเฉียงเหนือ) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๗) ขอบุคตทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอีสาน (ตะวันออกเฉียงเหนือ) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๘) ขอบุคตทั้งหลายทั้งปวง ในทิศหริต (ตะวันตกเฉียงใต้) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๙) ขอบุคตทั้งหลายทั้งปวง ในทิศเบื้องล่าง จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๑๐) ขอบุคตทั้งหลายทั้งปวง ในทิศเบื้องบน จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๔) ประเภทที่ ๔

(๑) ขอบุคตทั้งหลายทั้งปวง ในทิศบูรพา (ตะวันออก) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๒) ขอบุคตทั้งหลายทั้งปวง ในทิศปัจฉิม (ตะวันตก) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๓) ขอบุคตทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอุดร (เหนือ) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๔) ขอบุคตทั้งหลายทั้งปวง ในทิศทักษิณ (ใต้) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

- (๕) สัพเพ ปุรัตติมาเย อะนุทิสายะ ปุคคะลา
อะเวรา อัมพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ
- (๖) สัพเพ ปัจฉิมาเย อะนุทิสายะ ปุคคะลา
อะเวรา อัมพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ
- (๗) สัพเพ อุตตะรายะ อะนุทิสายะ ปุคคะลา
อะเวรา อัมพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ
- (๘) สัพเพ ทักขิณายะ อะนุทิสายะ ปุคคะลา
อะเวรา อัมพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ
- (๙) สัพเพ เภฏฐิมาเย ทิสายะ ปุคคะลา
อะเวรา อัมพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ
- (๑๐) สัพเพ อูประิมาเย ทิสายะ ปุคคะลา
อะเวรา อัมพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ
- (๑) สัพเพ ปุรัตติมาเย ทิสายะ อัตตภาวะปะริยาบันนา
อะเวรา อัมพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ
- (๒) สัพเพ ปัจฉิมาเย ทิสายะ อัตตภาวะปะริยาบันนา
อะเวรา อัมพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ
- (๓) สัพเพ อุตตะรายะ ทิสายะ อัตตภาวะปะริยาบันนา
อะเวรา อัมพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ
- (๔) สัพเพ ทักขิณายะ ทิสายะ อัตตภาวะปะริยาบันนา
อะเวรา อัมพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ
- (๕) สัพเพ ปุรัตติมาเย อะนุทิสายะ อัตตภาวะปะริยาบันนา
อะเวรา อัมพยาปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ

- (๕) ขอบุคคลทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอาคเนย์ (ตะวันออกเฉียงใต้) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเกิด
- (๖) ขอบุคคลทั้งหลายทั้งปวง ในทิศพายัพ (ตะวันตกเฉียงเหนือ) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเกิด
- (๗) ขอบุคคลทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอีสาน (ตะวันออกเฉียงเหนือ) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเกิด
- (๘) ขอบุคคลทั้งหลายทั้งปวง ในทิศหรดี (ตะวันตกเฉียงใต้) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเกิด
- (๙) ขอบุคคลทั้งหลายทั้งปวง ในทิศเบื้องล่าง จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเกิด
- (๑๐) ขอบุคคลทั้งหลายทั้งปวง ในทิศเบื้องบน จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเกิด

(๕) ประเภทที่ ๕

- (๑) ขอบุคคลทั้งหลายทั้งปวง ในทิศบูรพา (ตะวันออก) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเกิด
- (๒) ขอบุคคลทั้งหลายทั้งปวง ในทิศปัจฉิม (ตะวันตก) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเกิด
- (๓) ขอบุคคลทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอุดร (เหนือ) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเกิด
- (๔) ขอบุคคลทั้งหลายทั้งปวง ในทิศทักษิณ (ใต้) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเกิด
- (๕) ขอบุคคลทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอาคเนย์ (ตะวันออกเฉียงใต้) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเกิด

- (๖) สัพเพ บัจฉิมายะ อะนุทิสายะ อัตตภาวะปริยาบันนา
อะเวรา อภัยบัพชฌา อะเนชฌา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ฯ
- (๗) สัพเพ อุตตะรายะ อะนุทิสายะ อัตตภาวะปริยาบันนา
อะเวรา อภัยบัพชฌา อะเนชฌา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ฯ
- (๘) สัพเพ ทักขินายะ อะนุทิสายะ อัตตภาวะปริยาบันนา
อะเวรา อภัยบัพชฌา อะเนชฌา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ฯ
- (๙) สัพเพ เภฏฐิมายะ ทิสายะ อัตตภาวะปริยาบันนา
อะเวรา อภัยบัพชฌา อะเนชฌา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ฯ
- (๑๐) สัพเพ อูประิมายะ ทิสายะ อัตตภาวะปริยาบันนา
อะเวรา อภัยบัพชฌา อะเนชฌา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ฯ
- (๑) สัพพา ปุรัตถิมายะ ทิสายะ อิตถิโย
อะเวรา อภัยบัพชฌา อะเนชฌา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ฯ
- (๒) สัพพา บัจฉิมายะ ทิสายะ อิตถิโย
อะเวรา อภัยบัพชฌา อะเนชฌา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ฯ
- (๓) สัพพา อุตตะรายะ ทิสายะ อิตถิโย
อะเวรา อภัยบัพชฌา อะเนชฌา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ฯ
- (๔) สัพพา ทักขินายะ ทิสายะ อิตถิโย
อะเวรา อภัยบัพชฌา อะเนชฌา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ฯ
- (๕) สัพพา ปุรัตถิมายะ อะนุทิสายะ อิตถิโย
อะเวรา อภัยบัพชฌา อะเนชฌา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ฯ
- (๖) สัพพา บัจฉิมายะ อะนุทิสายะ อิตถิโย
อะเวรา อภัยบัพชฌา อะเนชฌา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ฯ

(๖) ขอผู้มีอิทธิพลทั้งหลายทั้งปวง ในทิศพายัพ (ตะวันตกเฉียงเหนือ) จงอย่ามีเวร ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๗) ขอผู้มีอิทธิพลทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอีสาน (ตะวันออกเฉียงเหนือ) จงอย่ามีเวร ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๘) ขอผู้มีอิทธิพลทั้งหลายทั้งปวง ในทิศหริ (ตะวันตกเฉียงใต้) จงอย่ามีเวร ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๙) ขอผู้มีอิทธิพลทั้งหลายทั้งปวง ในทิศเบื้องล่าง จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๑๐) ขอผู้มีอิทธิพลทั้งหลายทั้งปวง ในทิศเบื้องบน จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๖) ประเภทที่ ๖

(๑) ขอสตรีทั้งหลายทั้งปวง ในทิศบูรพา (ตะวันออก) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๒) ขอสตรีทั้งหลายทั้งปวง ในทิศปัจฉิม (ตะวันตก) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๓) ขอสตรีทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอุดร (เหนือ) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๔) ขอสตรีทั้งหลายทั้งปวง ในทิศทักษิณ (ใต้) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๕) ขอสตรีทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอาคเนย์ (ตะวันออกเฉียงใต้) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๖) ขอสตรีทั้งหลายทั้งปวง ในทิศพายัพ (ตะวันตกเฉียงเหนือ) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๗) สัพพา อุตตะรายะ อะนุทิสายะ อิตถิโย
อะเวรา อัมพยาปัชฌา อะนีฆา สุกฺขี อັตตานิัง ปะริหะรันตฺ ๗

(๘) สัพพา ทักขินายะ อะนุทิสายะ อิตถิโย
อะเวรา อัมพยาปัชฌา อะนีฆา สุกฺขี อັตตานิัง ปะริหะรันตฺ ๗

(๙) สัพพา เหมฐิณิมาเย ทิสายะ อิตถิโย
อะเวรา อัมพยาปัชฌา อะนีฆา สุกฺขี อັตตานิัง ปะริหะรันตฺ ๗

(๑๐) สัพพา อูปะริมาเย ทิสายะ อิตถิโย
อะเวรา อัมพยาปัชฌา อะนีฆา สุกฺขี อັตตานิัง ปะริหะรันตฺ ๗

(๑) สัพเพ ปุริตถิมาเย ทิสายะ ปุริสา
อะเวรา อัมพยาปัชฌา อะนีฆา สุกฺขี อັตตานิัง ปะริหะรันตฺ ๗

(๒) สัพเพ บัจฉิมาเย ทิสายะ ปุริสา
อะเวรา อัมพยาปัชฌา อะนีฆา สุกฺขี อັตตานิัง ปะริหะรันตฺ ๗

(๓) สัพเพ อุตตะรายะ ทิสายะ ปุริสา
อะเวรา อัมพยาปัชฌา อะนีฆา สุกฺขี อັตตานิัง ปะริหะรันตฺ ๗

(๔) สัพเพ ทักขินายะ ทิสายะ ปุริสา
อะเวรา อัมพยาปัชฌา อะนีฆา สุกฺขี อັตตานิัง ปะริหะรันตฺ ๗

(๕) สัพเพ ปุริตถิมาเย อะนุทิสายะ ปุริสา
อะเวรา อัมพยาปัชฌา อะนีฆา สุกฺขี อັตตานิัง ปะริหะรันตฺ ๗

(๖) สัพเพ บัจฉิมาเย อะนุทิสายะ ปุริสา
อะเวรา อัมพยาปัชฌา อะนีฆา สุกฺขี อັตตานิัง ปะริหะรันตฺ ๗

(๗) สัพเพ อุตตะรายะ อะนุทิสายะ ปุริสา
อะเวรา อัมพยาปัชฌา อะนีฆา สุกฺขี อັตตานิัง ปะริหะรันตฺ ๗

(๗) ขอสตรีทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอีสาน (ตะวันออกเฉียงเหนือ) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๘) ขอสตรีทั้งหลายทั้งปวง ในทิศหรดี (ตะวันตกเฉียงใต้) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๙) ขอสตรีทั้งหลายทั้งปวง ในทิศเบื้องล่าง จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๑๐) ขอสตรีทั้งหลายทั้งปวง ในทิศเบื้องบน จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๗) ประเภทที่ ๗

(๑) ขอบุรุษทั้งหลายทั้งปวง ในทิศบูรพา (ตะวันออก) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๒) ขอบุรุษทั้งหลายทั้งปวง ในทิศปัจฉิม (ตะวันตก) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๓) ขอบุรุษทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอุดร (เหนือ) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๔) ขอบุรุษทั้งหลายทั้งปวง ในทิศทักษิณ (ใต้) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๕) ขอบุรุษทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอาคเนย์ (ตะวันออกเฉียงใต้) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๖) ขอบุรุษทั้งหลายทั้งปวง ในทิศพายัพ (ตะวันตกเฉียงเหนือ) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๗) ขอบุรุษทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอีสาน (ตะวันออกเฉียงเหนือ) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๘) สัพเพ ทักขินายะ อะนุทิสายะ ปุริสา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตानัง परिหะรันตุ ๗

(๙) สัพเพ เภฏฐิมายะ ทิสายะ ปุริสา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตानัง परिหะรันตุ ๗

(๑๐) สัพเพ อุपरิมายะ ทิสายะ ปุริสา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตानัง परिหะรันตุ ๗

(๑) สัพเพ ปุรัตถิมายะ ทิสายะ อะริยา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตानัง परिหะรันตุ ๗

(๒) สัพเพ บัจฉิมายะ ทิสายะ อะริยา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिหะรันตุ ๗

(๓) สัพเพ อุตตะรายะ ทิสายะ อะริยา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिหะรันตุ ๗

(๔) สัพเพ ทักขินายะ ทิสายะ อะริยา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिหะรันตุ ๗

(๕) สัพเพ ปุรัตถิมายะ อะนุทิสายะ อะริยา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिหะรันตุ ๗

(๖) สัพเพ บัจฉิมายะ อะนุทิสายะ อะริยา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिหะรันตุ ๗

(๗) สัพเพ อุตตะรายะ อะนุทิสายะ อะริยา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिหะรันตุ ๗

(๘) สัพเพ ทักขินายะ อะนุทิสายะ อะริยา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานัง परिหะรันตุ ๗

(๘) ขอบุรุษทั้งหลายทั้งปวง ในทิศหฤดี (ตะวันตกเฉียงใต้) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๙) ขอบุรุษทั้งหลายทั้งปวง ในทิศเบื้องล่าง จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๑๐) ขอบุรุษทั้งหลายทั้งปวง ในทิศเบื้องบน จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๘) ประเภทที่ ๘

(๑) ขอพระอริยเจ้าทั้งหลายทั้งปวง ในทิศบูรพา (ตะวันออก) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๒) ขอพระอริยเจ้าทั้งหลายทั้งปวง ในทิศปัจฉิม (ตะวันตก) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๓) ขอพระอริยเจ้าทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอุดร (เหนือ) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๔) ขอพระอริยเจ้าทั้งหลายทั้งปวง ในทิศทักษิณ (ใต้) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๕) ขอพระอริยเจ้าทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอาคเนย์ (ตะวันออกเฉียงใต้) จงอย่ามีเวร ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๖) ขอพระอริยเจ้าทั้งหลายทั้งปวง ในทิศพายัพ (ตะวันตกเฉียงเหนือ) จงอย่ามีเวร ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๗) ขอพระอริยเจ้าทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอีสาน (ตะวันออกเฉียงเหนือ) จงอย่ามีเวร ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๘) ขอพระอริยเจ้าทั้งหลายทั้งปวง ในทิศหฤดี (ตะวันตกเฉียงใต้) จงอย่ามีเวร ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๙) สัพเพ เภฏฐิมาเย ทิสายะ อะริยา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ๗

(๑๐) สัพเพ อุปะริมาเย ทิสายะ อะริยา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ๗

(๑) สัพเพ ปุรัตถิมาเย ทิสายะ อะนะริยา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ๗

(๒) สัพเพ ปัจฉิมาเย ทิสายะ อะนะริยา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ๗

(๓) สัพเพ อุตตะรายะ ทิสายะ อะนะริยา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ๗

(๔) สัพเพ ทักขิณายะ ทิสายะ อะนะริยา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ๗

(๕) สัพเพ ปุรัตถิมาเย อะนุทิสายะ อะนะริยา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ๗

(๖) สัพเพ ปัจฉิมาเย อะนุทิสายะ อะนะริยา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ๗

(๗) สัพเพ อุตตะรายะ อะนุทิสายะ อะนะริยา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ๗

(๘) สัพเพ ทักขิณายะ อะนุทิสายะ อะนะริยา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ๗

(๙) สัพเพ เภฏฐิมาเย ทิสายะ อะนะริยา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ๗

(๙) ขอพระราชกรณียกิจทั้งหลายทั้งปวง ในทิศเบื้องล่าง จงอย่า
มีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๑๐) ขอพระราชกรณียกิจทั้งหลายทั้งปวง ในทิศเบื้องบน จงอย่า
มีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๙) ประเภทที่ ๙

(๑) ขอบุญชนทั้งหลายทั้งปวง ในทิศบูรพา (ตะวันออก)
จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๒) ขอบุญชนทั้งหลายทั้งปวง ในทิศปัจฉิม (ตะวันตก) จงอย่า
มีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๓) ขอบุญชนทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอุดร (เหนือ) จงอย่ามี
เวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๔) ขอบุญชนทั้งหลายทั้งปวง ในทิศทักษิณ (ใต้) จงอย่ามี
เวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๕) ขอบุญชนทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอาคเนย์ (ตะวันออกเฉียง
ใต้) จงอย่ามีเวร ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๖) ขอบุญชนทั้งหลายทั้งปวง ในทิศพายัพ (ตะวันตกเฉียง
เหนือ) จงอย่ามีเวร ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๗) ขอบุญชนทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอีสาน (ตะวันออกเฉียง
เหนือ) จงอย่ามีเวร ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๘) ขอบุญชนทั้งหลายทั้งปวง ในทิศหรดี (ตะวันตกเฉียงใต้)
จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๙) ขอบุญชนทั้งหลายทั้งปวง ในทิศเบื้องล่าง จงอย่ามีเวร
ต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

- (๑๐) สัพเพ อุपरินายะ ทิสายะ อะนะริยา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ๗
- (๑) สัพเพ ปุรัตติมายะ ทิสายะ เทวา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ๗
- (๒) สัพเพ ปัจฉิมายะ ทิสายะ เทวา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ๗
- (๓) สัพเพ อุตตะรายะ ทิสายะ เทวา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ๗
- (๔) สัพเพ ทักขินายะ ทิสายะ เทวา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ๗
- (๕) สัพเพ ปุรัตติมายะ อะนุทิสายะ เทวา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ๗
- (๖) สัพเพ ปัจฉิมายะ อะนุทิสายะ เทวา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ๗
- (๗) สัพเพ อุตตะรายะ อะนุทิสายะ เทวา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ๗
- (๘) สัพเพ ทักขินายะ อะนุทิสายะ เทวา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ๗
- (๙) สัพเพ เหมฐิมายะ ทิสายะ เทวา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ๗
- (๑๐) สัพเพ อุपरินายะ ทิสายะ เทวา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตาทัง परिหะรันตุ ๗

(๑๐) ขอปฏิขณทั้งหลายทั้งปวง ในทิศเบื้องบน จงอย่ามีเวร
ต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๑๐) ประเภทที่ ๑๐

(๑) ขอเทวดาทั้งหลายทั้งปวง ในทิศบูรพา (ตะวันออก)
จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน จงอย่าเบียดเบียนกัน จงอย่ามีทุกข์ จงมีสุข
รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๒) ขอเทวดาทั้งหลายทั้งปวง ในทิศปัจฉิม (ตะวันตก) จงอย่า
มีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๓) ขอเทวดาทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอุดร (เหนือ) จงอย่ามี
เวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๔) ขอเทวดาทั้งหลายทั้งปวง ในทิศทักษิณ (ใต้) จงอย่ามี
เวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๕) ขอเทวดาทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอาคเนย์ (ตะวันออกเฉียงใต้)
จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๖) ขอเทวดาทั้งหลายทั้งปวง ในทิศพายัพ (ตะวันตกเฉียงเหนือ)
จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๗) ขอเทวดาทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอีสาน (ตะวันออกเฉียงเหนือ)
จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๘) ขอเทวดาทั้งหลายทั้งปวง ในทิศหรดี (ตะวันตกเฉียงใต้)
จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๙) ขอเทวดาทั้งหลายทั้งปวง ในทิศเบื้องล่าง จงอย่ามีเวร
ต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๑๐) ขอเทวดาทั้งหลายทั้งปวง ในทิศเบื้องบน จงอย่ามีเวร
ต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

- (๑) สัพเพ ปุรัตติมาเย ทิสายะ มะนุสสา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ
- (๒) สัพเพ ปัจฉิมายะ ทิสายะ มะนุสสา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ
- (๓) สัพเพ อุตตะรายะ ทิสายะ มะนุสสา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ
- (๔) สัพเพ ทักขินายะ ทิสายะ มะนุสสา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ
- (๕) สัพเพ ปุรัตติมาเย อะนุทิสายะ มะนุสสา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ
- (๖) สัพเพ ปัจฉิมายะ อะนุทิสายะ มะนุสสา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ
- (๗) สัพเพ อุตตะรายะ อะนุทิสายะ มะนุสสา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ
- (๘) สัพเพ ทักขินายะ อะนุทิสายะ มะนุสสา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ
- (๙) สัพเพ เภฏฐิมายะ ทิสายะ มะนุสสา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ
- (๑๐) สัพเพ อูปะริมายะ ทิสายะ มะนุสสา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ
- (๑) สัพเพ ปุรัตติมาเย ทิสายะ วินิปาติกา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะนีฆา สุขี อัตตานิัง परिหะรันตุ ฯ

(๑๑) ประเภทที่ ๑๑

(๑) ขอมนุษย์ทั้งหลายทั้งปวง ในทิศบูรพา (ตะวันออก) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน จงอย่าเบียดเบียนกัน จงอย่ามีทุกข์ จงมีสุข รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๒) ขอมนุษย์ทั้งหลายทั้งปวง ในทิศปัจฉิม (ตะวันตก) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๓) ขอมนุษย์ทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอุดร (เหนือ) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๔) ขอมนุษย์ทั้งหลายทั้งปวง ในทิศทักษิณ (ใต้) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๕) ขอมนุษย์ทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอาคเนย์ (ตะวันออกเฉียงใต้) จงอย่ามีเวร ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๖) ขอมนุษย์ทั้งหลายทั้งปวง ในทิศพายัพ (ตะวันตกเฉียงเหนือ) จงอย่ามีเวร ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๗) ขอมนุษย์ทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอีสาน (ตะวันออกเฉียงเหนือ) จงอย่ามีเวร ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๘) ขอมนุษย์ทั้งหลายทั้งปวง ในทิศหริต (ตะวันตกเฉียงใต้) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๙) ขอมนุษย์ทั้งหลายทั้งปวง ในทิศเบื้องล่าง จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๑๐) ขอมนุษย์ทั้งหลายทั้งปวง ในทิศเบื้องบน จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๑๒) ประเภทที่ ๑๒

(๑) ขอสัตว์วิปาคีจะทั้งหลายทั้งปวง ในทิศบูรพา (ตะวันออก) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

- (๒) สัพเพ ปัจฉิมายะ ทิสายะ วินิปาติกา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะเน็ฆมา สุขี อัตตาทันงั ประหิระรันตุงุ ๗
- (๓) สัพเพ อุตตะรายะ ทิสายะ วินิปาติกา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะเน็ฆมา สุขี อัตตาทันงั ประหิระรันตุงุ ๗
- (๔) สัพเพ ทักขินายะ ทิสายะ วินิปาติกา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะเน็ฆมา สุขี อัตตาทันงั ประหิระรันตุงุ ๗
- (๕) สัพเพ ปุรัตถิมายะ อะนุทิสายะ วินิปาติกา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะเน็ฆมา สุขี อัตตาทันงั ประหิระรันตุงุ ๗
- (๖) สัพเพ ปัจฉิมายะ อะนุทิสายะ วินิปาติกา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะเน็ฆมา สุขี อัตตาทันงั ประหิระรันตุงุ ๗
- (๗) สัพเพ อุตตะรายะ อะนุทิสายะ วินิปาติกา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะเน็ฆมา สุขี อัตตาทันงั ประหิระรันตุงุ ๗
- (๘) สัพเพ ทักขินายะ อะนุทิสายะ วินิปาติกา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะเน็ฆมา สุขี อัตตาทันงั ประหิระรันตุงุ ๗
- (๙) สัพเพ เภฏฐิมายะ ทิสายะ วินิปาติกา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะเน็ฆมา สุขี อัตตาทันงั ประหิระรันตุงุ ๗
- (๑๐) สัพเพ อูปะริมายะ ทิสายะ วินิปาติกา
อะเวรา อภัยปัชฌา อะเน็ฆมา สุขี อัตตาทันงั ประหิระรันตุงุ ๗
- อิมหิ ทะสะหากาเรหิ ทิสา ณะระณา เมตตาเจโต-
วิมุตติ ๗

(๒) ขอสัตว์วินิปาติกะทั้งหลายทั้งปวง ในทิศปัจฉิม (ตะวันตก) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน จงอย่าเบียดเบียนกัน จงอย่ามีทุกข์ จงมีสุข รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๓) ขอสัตว์วินิปาติกะทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอุดร (เหนือ) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๔) ขอสัตว์วินิปาติกะทั้งหลายทั้งปวง ในทิศทักษิณ (ใต้) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๕) ขอสัตว์วินิปาติกะทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอาคเนย์ (ตะวันออกเฉียงใต้) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน ฯลฯ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๖) ขอสัตว์วินิปาติกะทั้งหลายทั้งปวง ในทิศพายัพ (ตะวันตกเฉียงเหนือ) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน จงอย่าเบียดเบียนกัน จงอย่ามีทุกข์ จงมีสุข รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๗) ขอสัตว์วินิปาติกะทั้งหลายทั้งปวง ในทิศอีสาน (ตะวันออกเฉียงเหนือ) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน จงอย่าเบียดเบียนกัน จงอย่ามีทุกข์ จงมีสุข รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๘) ขอสัตว์วินิปาติกะทั้งหลายทั้งปวง ในทิศหรดี (ตะวันออกเฉียงใต้) จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน จงอย่าเบียดเบียนกัน จงอย่ามีทุกข์ จงมีสุข รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๙) ขอสัตว์วินิปาติกะทั้งหลายทั้งปวง ในทิศเบื้องล่าง จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน จงอย่าเบียดเบียนกัน จงอย่ามีทุกข์ จงมีสุข รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

(๑๐) ขอสัตว์วินิปาติกะทั้งหลายทั้งปวง ในทิศเบื้องบน จงอย่ามีเวรต่อกันและกัน จงอย่าเบียดเบียนกัน จงอย่ามีทุกข์ จงมีสุข รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด.

สัพเพสัง สัตตานิัง ปิพะนัง วัชเชตวา อะปิพะนายะ
อุปะฆาตัง วัชเชตวา อะนุปะฆาเตนะ สันตาบัง วัชเชตวา
อะสันตาเปนะ ปะริยาทานัง วัชเชตวา อะปะริยาทาเนนะ วิเหสัง
วัชเชตวา อะวิเหสายะ สัพเพ สัตตา อะเวรีโน โหนตุ มา
เวรีโน สุขีโน โหนตุ มา ทุกขีโน สุขิตัตตา โหนตุ มา ทุกขิตัตตาคี
อิเมหิ อัญญาหากาเรหิ สัพเพ สัตเต เมตตายะตีติ เมตตาดัง รัมมัง
เจตยะตีติ เจโต สัพพะพยาปาทะปะริยักขานะหิ มุจจะตีติ วิมุตติ
เมตตา จะ เจโตวิมุตติ จาติ เมตตาเจโตวิมุตติ ฯ

เมตตาพรัหมะวิหาระภาวนา นิฎฐิตา

เมตตาเจโตวิมุตติแผ่ไปสู่สัตว์ทั้งหลายทั้งปวงด้วยอาการ ๘ นี้ คือ ด้วยการเว้นการบีบคั้น ไม่บีบคั้นสัตว์ทั้งปวง ๑ ด้วยเว้นการฆ่า ไม่ฆ่าสัตว์ทั้งปวง ๑ ด้วยเว้นการทำให้เดือดร้อน ไม่ทำสัตว์ทั้งปวงให้เดือดร้อน ๑ ด้วยเว้นความขำขี้ ไม่ขำขี้สัตว์ทั้งปวง ๑ ด้วยการเว้นการเบียดเบียน ไม่เบียดเบียนสัตว์ทั้งปวง ๑ ขอสัตว์ทั้งปวง จงเป็นผู้ไม่มีเวร อย่าได้มีเวร ๑ จงเป็นผู้มีสุข อย่ามีทุกข์ ๑ จงมีตนเป็นสุข อย่ามีตนเป็นทุกข์ ๑ จิตชื่อว่าเมตตา เพราะรัก ชื่อว่า เจโต เพราะคิดถึงธรรมนั้น ชื่อว่า วิมุตติ เพราะพ้นจากพยาบาทและปริยฏฐานกิเลสทั้งปวง จิตมีเมตตาด้วย เป็นเจโตวิมุตติด้วย เพราะฉะนั้น จึงชื่อว่า เมตตาเจโตวิมุตติ.

เมตตาพรหมวิหารภาวนา จบ

พิภูลเทพสถิต

พระราชสุทธินิฎานมงคล*

มีแม่ชีคนหนึ่ง ชื่อ แม่ชี ก้อนทอง นามสกุล ปานเณร แม่ชีคน
นี้เคยไปอยู่มากหลายสำนัก ไปอยู่สำนักปฏิบัติของหลวงพ่อบ่อน ที่สิงห์บุรี
ไปอยู่ที่เขาถ้ำตะโก วันหนึ่งก็มาขออาตมาว่า “พระเดชพระคุณหลวง
พ่อ ดิฉันจะมาขออยู่นั่งก็มีปฏิฐานได้ไหม” “เอ...โยม วัตินี้ไม่มีสำนัก
ชี แล้วไม่มีภิกษุชียู่ จะอยู่ได้หรือ กลัวผีหรือเปล่า ถ้าไม่กลัว อยู่บนศาลา
มันมีห้องอยู่ทางนี้” สมัยนั้นมันเป็นป่าดงพงไพรมาก แม่ชีผู้นี้อายุก็
ประมาณ ๗๐ กว่า ตอนตายก็อายุ ๙๖-๙๗ เพิ่งจะเสียไปเมื่อไม่กี่ปี
นี้เอง อาตมาก็ให้อยู่บนศาลา พออยู่บนศาลาก็ให้เดินจงกรม เดินจงกรม
แล้วก็นั่งพองหนอยุบหนอ แล้วตั้งสติเอาไว้

หนึ่งเดือนผ่านไป โยมชียกให้อาตมาสอบถามให้ทุกวัน ตอน
เช้าอาตมาก็ไปสอบถามให้ แม่ชีเล่าให้อาตมาฟังว่า “หลวงพ่อ ฉัน
จะลำบากเสียแล้ว เทวดามากวน” “เทวดาทำอะไร” “มาชวนฉันสวด
มนต์” อาตมาก็ให้กำหนดเห็นหนอ พอมาอีกคืนหนึ่งแม่ชีก็เล่าว่า
กำหนดเห็นหนอๆ แต่เทวดาไม่ไป ไม่ยอมไป อาตมาถามว่า “เทวดา
อยู่ที่ไหน ถามเทวดาซิ” “เทวดาบอกว่าอยู่ที่ต้นพิภูล” “เอ.มาอยู่ได้
อย่างไรที่ต้นพิภูล เชื่อไม่ได้” “ถามเทวดาทำไมมาอยู่ที่ต้นพิภูลนี้” เทวดา
ก็บอกว่า “โดนสาปมาจากสรวงสวรรค์ ผิดประเวณีนางฟ้า” เทวดาโดน
สาปแล้วให้มาอยู่ที่ต้นพิภูลนี้ ๑๐๐ ปี ตรงกับวันที่เท่านั้น เวลา ๙.๔๕
น. จะครบ ๑๐๐ ปี อาตมาก็จัดไว้ “เทวดามาชวนสวดมนต์ตอนไหน”
“๒๔ นาฬิกา หนึ่งนาที”

* ปัจจุบันดำรงสมณศักดิ์เป็นที่พระธรรมสิงหบุราจารย์ เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน
และที่ปรึกษาเจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรี

เทวดาจะมาเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า อาตมาได้ตำราเยอะเลยจากเทวดา นี่ถ้าบ้านไหนมีเครื่องสักการบูชา พระพุทธรูปเปรียบเหมือนประติมากรรมแทนองค์พระพุทธเจ้าแล้ว ถ้าหากว่าตั้งไว้เฉยๆ เทวดาไม่สิง ถ้าหากว่าสวดมนต์ไหว้พระอยู่ตลอดเวลา เทวดาก็จะมาสิง เรียกว่าเทพ เทวดาบอก แล้วบอกว่าหลวงพ่อโสธรนี่ เทพสิงจึงขลังมาก พระพุทธรูปที่เสาชิงช้านี้เอามาตั้งและสวดมนต์ทุกวันก็ยิ่งสิงเลย เทวดาเขาบอกว่าจะมาเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า ตอน ๒๔ นาฬิกา แล้วที่นี้เราไปเข้าพระอุ้มทองเชียงแสนมาเป็นตุ๊กตาราคาหลายแสน ถึงเป็นของเก่าก็จริง เจ้าของไม่นำพา บ้านนั้นไม่สวดมนต์ แถมยังเอาลูกเล็กเด็กแดงมานอนหน้าพระ เทวดาหนีหมด ไม่สวดมนต์ให้ บางบ้านทำห้องพระไว้นอนกันเต็มหมด เทวดาไม่มาสิง ไม่มาสวดมนต์ อาตมาก็เห็นว่าคงไม่มีจริง แต่มันเกิดมีจริงขึ้นมาแล้ว อาตมาก็จัดไว้ เตี่ยยังนั่งอยู่พร้อม

แล้วบอกแม่ชีให้ถามเทวดาซิ มาอยู่ที่ต้นพิภูลนี้ลำบากลำบากแค่ไหน ไหน บอกไปเที่ยวสวดมนต์นี่ มาสวดเฉพาะแม่ชีหรือเปล่า เทวดาบอกว่าไปทั่ว บ้านไหนสวดมนต์ไหว้พระ เอาใจใส่ สวดมนต์ดีทั้งครอบครัว บ้านนั้นจะมีเทวดาเข้าไปสวดมนต์ สวดอะไร “มหาเมตตาใหญ่” บทใหญ่เลย อาตมาได้แต่บทสั้นไม่ใช่บทยาว เทวดามาชวนสวด ๑ ปี แม่ชีก่อนทองนี้อ่านหนังสือไม่ออก สวดได้หมดเลย เทวดาก็มาบอกแม่ชี บอกกราบเรียนหลวงพ่อดีนี่ด้วย เทวดาอยู่ต้นพิภูลนี้ผิดประเวณี นางฟ้า เอ.เรานี้กว่าเทวดาจะไม่โดนทำโทษ โดนนะ เทวดามี ๒ อย่าง คือ เทวดาพาล กับเทวดาตรง เทวดาพาล เป็นพวกชอบกินของสังเวชเวลาโจรจะปล้น จะต้องมีบวงสรวง มีหัวหมูไป เทวดาพวกนี้ชอบเข้าข้างพวกโจร เลยอาตมาถามว่า พวกโจรจะปล้นจะทำไม ต้องบวงสรวงนะ มีหัวหมู บายศรี เทวดาก็ส่งทิพยเนตร ใ้พวกเทวดาพาลก็ว่าพวกเราไปชะเหนื่อย ไปกินเครื่องสังเวช อย่างนี้ก็มี เทวดายังมีแบบนี้ แล้วโลกมนุษย์ทำไมจะไม่ไม่มีแบบนี้ มันต้องมี เทวดาตรงไม่กินของใคร เทวดา

บอกกับแม่ชีก่อนทองอย่างนี้

ใกล้จะตี ๑๒ อาตมาก็ย่องไปที่ใต้ถุนศาลา ส้วมบนนั้นไม่มี มีแต่อยู่ห่างไกล กลัวแจะบัสสาวะรดเราจะแยะ เราก็ย่องไป พอตี ๑๒.๐๐ น. แกจุกไม้ขีดแล้วจุกรูปเทียน สวดมนต์เมตตาจริง เทวดาสวด ฟังอยู่เป็นชั่วโมง เทวดาสวดมหาเมตตาใหญ่ จำไว้สวดให้เมตตาประชาชนอยู่เย็นเป็นสุข ถ้าเทวดาพาลไม่สวดบทนี้ เลยให้ถามเทวดาว่าจะกลับจากตันพิภูลเมื่อไร เทวดาก็บอกว่าพอครบ ๑๐๐ ปี ก็จะกลับ อาตมาจดไว้หมด ดูซิว่า ตันพิภูลจะเกิดอะไรขึ้น เทวดาบอกว่า ถ้าบ้านใครมีเครื่องบูชาพระพุทธรูป และสวดมนต์ไหว้พระเป็นประจำ เทวดาจะไปสิงสถิต

อาตมามีตัวอย่างจะเล่าให้ฟัง มีคุณยายคนหนึ่ง ชื่อ แม่เนา อายุ ๘๐ กว่า ตายไปนานแล้ว แกเป็นคนจีน สมัยเรายังเป็นเด็ก อาตมาชอบไปกินขนมแข่งที่เขาไหว้เจ้ากันที่บ้านนั้น ยายเนาก็บอกว่า “ไอ้หนูเอ๊ย พระอ้วพุดได้วะ...” “อาม่า พระองค์ไหนพุดได้ให้พุดซิ” “มันไม่พุดเดี๋ยวนี้วะ” “มันพุดตอนไหน” “มันพุดกลางคืนวะ” แล้วบ้านนี้ไม่มีริ้วเลยนะ มีเรือหม้ออยู่ ๒ ลำ เรือใส่พื้นสำหรับโยงเรือให้เรือข้าม บ้านนี้มี ๓ ลำ แล้วมีพระสมเด็จจิวระฆัง บ้านนี้จอดเรือโยงหน้าวัดระฆัง ได้พระสมเด็จจิวมาเยอะเขียว พอบ่าย ๓ โมง ก็จุกรูปแล้ว คนไทยขี่เกียจบูชาไม่ค่อยรวย แจกรวย พอบ่าย ๓ โมงสวดเลย เราเลยบอกว่า อาม่า “พระอาม่าพุดได้ตอนไหน” “มันพุดตอนกลางคืน ไม่พุดกลางวัน” “ทำไมพุดกลางคืนล่ะ” “เวลาขโมยเข้ามามันพุดวะ มันสวดมนต์ อ้วตื้นหมด ขโมยเอาอะไรไปไม่ได้ มันเป็นเทวดา” ก็ได้รับความอย่างนี้

ในเวลากาลต่อมา แม่ชีก่อนทองสวดมนต์ อาตมาก็ถามสวด ยังไง สวดอย่างนี้ อาตมาไม่แน่ใจ ก็ไปซื้อตำรา ถ้ามที่เสาชิงช้าว่า มหาเมตตาใหญ่มีไหม บอกว่าไม่มี อาตมาเลยเข้าไปที่วัดสุทัศน์ ไป

หาพระครูปลัด เตียวนี้เป็นเจ้าคุณไปแล้ว เจ้าคุณอะไรจำไม่ได้เสียแล้ว เป็นพระครูปลัดของสมเด็จพระพุฒาจารย์องค์เก่า (สมเด็จพระพุฒาจารย์โสม) บอกขอยืมหนังสือพุทธาภิเษก ฉบับ สมเด็จพระสังฆราชแพ จะเอาไปสอบ ขอยืมวันเดี๋ยวครับ เตียวเสร็จผมจะมาส่ง เลยให้แม่ชีก้อนทองว่าให้ฟัง ๓ ชั่วโมง จบ ต่อทำยมหาพุทธาภิเษก ตัวเดียวไม่ผิดเลย อันนี้เชื่อได้ ๘๐ เปอร์เซ็นต์แล้ว

เมื่อก่อนนี้แกอ่านหนังสือไม่ออก แล้วจะไปท่องได้อย่างไร อาตมายังสวดบทนี้ไม่ได้นะ เทวดาสวดบทมหาเมตตาใหญ่ แผ่เมตตาอาตมาจำได้แม่นยำ แล้วรู้ด้วยว่าเทวดาสังไม่สิง มีเคล็ดลับ เทวดายังบอกอีก บอกคนเรามีเทวดาประจำวันเกิดทุกคน เทวดาวันเกิดออกไปเมื่อไรนะ เทวดาใหม่ยังไม่มา มักจะตาย เห็นหนอมันบอก อาตมาจับได้หลายคนแล้ว บางคนเงาหัวไม่มี ตายแน่ ตายทุกราย เพราะว่าเทวดาเขาย้ายไป หากเทวดาองค์ใหม่ยังไม่มาประจำ ให้ระวังนะ ช่วงจังหวะนั้นระวังนะ มีพระ ๑๐๐ องค์ คล้องคอก็ต้องตาย มีเคล็ดลับ อันนี้แนะนำไว้ก่อน มันมีวิธีพิสูจน์ว่า คนนี้มีเทวดารักษาไหม บางท่านไม่ได้คล้องพระเลย ปีนยังไม่ออกนะ ถึงหากคล้องพระไว้ ไปงเดี๋ยวตายก็มี เทวดาไม่ได้รักษา เทวดาวันเกิดนี้มีทุกคนนะ เห็นหนอบอกได้ แต่ยังไม่บอกต้องแนะนำ อันนี้เรื่องจริง

แล้วเวลากาลต่อมา แม่ชีก้อนทองยังมีเกร็ดพิเศษอีกหลายอย่าง เทวดาบอกไว้ว่าอยากคุยกับเทวดาให้สวดบทเมตตาใหญ่นี้ แล้ววันหนึ่งใกล้วันที่สมเด็จพระสังฆราชจะเสด็จประชุมพระสงฆ์วัดพัฒนาตัวอย่าง ที่วราชอาณาจักร เหลืออีก ๑๐ กว่าวันเท่านั้นก็จะเสด็จแล้ว ตอนเช้าอาตมายังอยู่ที่กุฏิ คนเคยมาช่วยทำงานที่นี้อยู่ใต้ต้นพิกุลทั้งนั้น กำลังจะปลูกปะรำเอาผ้าใบซึ่ง ต้นพิกุลเทพสถิตต้นนั้นโค่นสนั่นวันไหว้ ทั้ง ๆ ที่ไม่มีลมเลย เวลา ๙.๔๕ น.

อาตมาก็เปิดสมุดบันทึก ครบ ๑๐๐ ปีพอดี ต้นพิกุลสูงมาก ล้มลงไปทีโบลต์คิดว่าโบลต์ต้องพังแน่ แต่ไปถึงใกล้หลังคาโบลต์เกิดล้มไปทางอื่น เทวดาช่วยผลักไปทางอื่น ไม่งั้นต้องช่วยเราสร้างอีก เทวดาต้องเสียเงินให้เรา เทวดากลับเสียเงินเลยผลักไปทางอื่น ให้รั้วกำแพงแก้วพังไปแค่นั้น ไม่งั้นอาตมาจะไปฟ้องพระอินทร์ ให้เทวดามาช่วยสร้างโบลต์ อยากมาทำทำไม เทวดากลับเหมือนกันนะ

เราก็เลยใจอ่อน ตายจริงขวางทางรถพระประเทียบต้องเข้าทางนี้ พระเนตรช่วยกันเลื้อยก็ไม่ค่อยเข้า ไม้พิกุลเลื้อยยาก เลื้อยเป็นพอนๆ เตี้ยวันนี้หายไปหมดแล้ว มันเกิดศักดิ์สิทธิ์ เขาว่า โคนยังอยู่ เอาไปทำยาได้ ใครมาก็ลักเอาไปๆ เลยเอาไปเรียงไว้ข้างศาลา เทวดายังบอกอีกว่า ที่นี้จะเกิดอะไรขึ้นมา ในวัดจะต้องเป็นอย่างนี้ ๑-๒-๓-๔ แล้วตรงนี้จะเกิดหอบประชุมขึ้นมาก็จริงตามที่เทวดาบอก เกิดหมดแล้ว มันเรื่องจริงทั้งนั้น

ต่อมาแม่ชีก้อนทองก็มีสำนักขึ้น ก็ให้แกลงจากศาลา สร้างสำนักให้อยู่ วันหนึ่ง อาตมาจะต้องไปเชียงราย ออกตี ๑ ไม้ได้บอกแกหรือ แกแก่แล้ว พอตี ๑ ก็ออกจากวัด กะไปฉันทเพลที่เชียงราย ถึงเชียงรายประมาณ ๓ โมงเช้า พอตอนเช้าแม่ชีเต็กๆ ก็บอกจะมาลาอาตมา แม่ชีก้อนทองบอกว่าไม่ต้องไปลา หลวงพ่อไปตั้งแต่เมื่อคืนตี ๑ แล้ว ยายรู้ได้ไง เทวดาบอกข้า มีประโยชน์เห็นไหม แล้วที่นี้อาตมาไปจะไปค้างเชียงรายสัก ๓ คืน พอไปค้างได้คืนเดียวนึกถึงงานวัดได้ต้องกลับก่อน พอกลับมาถึงนี่ก็ตีแล้ว พอตอนเช้า แม่ชีก้อนทองบอกกับแม่ชีอีกว่า หลวงพ่อมาตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว จะไปลา ก็ไปชะยายรู้ได้ไง เทวดาบอก คุณกับเทวดาได้ก็ตีเหมือนกัน แต่อย่าไปพูดคนเดียวนะ คนอื่นเขาจะว่าเอา ก็ลำบากเหมือนกัน อันนี้หมายถึงเทวดา

อาตมาได้ความรู้ก็สรุปได้ว่า พุทธกิจ (งานของพระพุทธเจ้า
ประจำวัน) ๕ ประการ คือ

๑. เข้า บิณฑบาตโปรดสัตว์
๒. เย็น ทรงแสดงธรรมโปรดมหาชน
๓. ค่ำ โอวาทสั่งสอนพระภิกษุสงฆ์
๔. เที่ยงคืน แก้ปัญหาเทวดา
๕. ใกล้รุ่ง ตรวจสอบอุปนิสัยเวไนยสัตว์ที่จะเสด็จไปโปรดในวัน

ใหม่

เป็นความจริงยังใช้ได้ เทวดาก็จะไปสวดมนต์ตามบ้าน เวลา
ตี ๑๒ แนนอน เทวดายังบอกต่อไปว่า บ้านไหนเครื่องบูชาพระไม่สะอาด
แล้วถ้าหน้าโต๊ะหมู่บูชา มีคนนอนเกะกะอยู่ เทวดาจะไม่เข้าไปในบ้าน
แนนอน บ้านไหนหมั่นสวดมนต์ เทวดาจะสวดมนต์ให้พรทุกคืน